

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

C. L. WILSON

"[Wilson] will dazzle readers."
Chicago Tribune

AVON
BOOKS

The
WINTER KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CL WILSON

The
WINTER KING

HarperCollinsPot/iifers'in Bir Uygulaması

DEDİKASYON

Christine Feehan için.
Her zaman yanımda olduğun ve
en iyi arkadaşım olduğun için,
ve durmama izin vermediğin için.
Sen benim gönöl kardeşimsin.

Ve kocam Kevin Wilson için, o da
bana para sıkıntısı çektiğim zamanlarda
bile bunu söyledi,
"Yarı zamanlı bir işin canı
cehenneme. İyi olduğun yap:
Yaz!"

TEŞEKKÜRLER

Yazmak yalnız bir süreçtir, ancak yazar olmak yalnız bir durum değildir. Bana destek olan ve olmaya devam eden arkadaşlarıma, aileme ve hayranlarıma sonsuz teşekkür borçluyum. Özellikle Denizyıldızı Kulübü'ne teşekkür etmek istiyorum: Christine Feehan, Kathie Firzlaff ve Sheila English. Beyin fırtınası inzivalarımız yılının en önemli olaylarıdır. Çok sevgili arkadaşım ve güçlü yazı/eleştiri dostum, olağanüstü yetenekli Karen Rose'a özel teşekkürler. Kızlarım Ileah ve Rhiannon Wilson'a da devam eden çalışmamı beta olarak okuyup iyi olduğunu söyledikleri için teşekkür ederim.

Editörüm Tessa Woodward'a, menajerim Michelle Grajkowski'ye ve Avon Books'taki arkadaşlara anlayışınız, cesaretiniz ve bitmek bilmeyen desteğiniz için özel teşekkürler. Harikasınız!

Son olarak, Wynter ve Khamsin'e hayat veren kapak sanatçısı Judy York'a tekrar teşekkürler. Bana kabarık göğüsler, nefes nefese kalmış ağızlar ya da çıplak kalçalar olmayacağına dair söz vermiştin ve bunu muhteşem bir şekilde yerine getirdin! O ısıltılı kasırgayı bile güzel göstermişsin!

OKUYUCULARIM İÇİN

Bu kitabı aldığınız için çok teşekkür ederim! Ve bir süreliğine yazmaya ara vermek zorunda kaldığımda bana harika teşvik mektupları gönderen herkese özel olarak teşekkür ederim. Destğiniz benim için dünyalara bedel.

Özel kitap duyuru listeme kaydolmak, çevrimiçi yarışmalarına katılmak ve gizli hazineler ve büyüğü sürprizler için siteyi araştırmak için www.clwilson.com web sitemi ziyaret ettiğinizden emin olun.

Sizden haber almak isterim. Facebook'ta www.facebook.com/clwilsonbooks adresinden benimle arkadaş olabilir, @clwilsonbooks adresinden bana tweet atabilir veya cheryl@clwilson.com adresinden bana e-posta gönderebilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

İthaf Teşekkür
Okuyucum İçin

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27 Sonsöz

Yazar Hakkında
Yazan: C. L. Wilson
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

PROLOGUE

Kar Üzerinde Kızıl

King's Keep

Vera Sola, Summerlea

"Gitmek zorunda mısın?" On yedi yaşındaki Khamsin Coruscate, sevgili ağabeyinin eline sanki sadece tutuşuyla onu sıkıca bağlayıp gitmesini engelleyebilecekmiş gibi yapıştı.

"biliyorsun. Kış Kralı ile yaptığımız anlaşmalar çok önemli."

"Ama yakında evde olacaksın?" O yokken, doğduğundan beri evi ve hapishanesi olan Summerlea kraliyet sarayının eski duvarları bir şekilde daha hapsedici, daha kısıtlayıcı görünüyordu.

"Bu sefer değil, küçük kardeşim." Falcon başını salladı. Ensesindeki kuyruktan kurtulan bir tutam siyah saç yanağının yumuşak, koyu tenine sürtündü. "Anlaşmaları müzakere etmek haftalar sürecektir."

Khamsin kaşlarını çatı ve rüzgâr Kham'ın her zamanki gibi dağınık saçlarını ağzına ve gözlerine savurarak esmeye başladı. "Neden seni göndermek zorunda? Neden elçisi anlaşmayı müzakere edemiyor? Seni benim yüzümden gönderiyor, değil mi? Çünkü benimle bu kadar çok zaman geçirmeni istemiyor." Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Rüzgâr eteklerini uçuşturdu ve kara bir bulut güneşin üzerinden geçti.

Babaları, Summerlea Kralı 4. Verdan onu sevmiyordu. Bunu biliyordu. Onu Summerlea'nın ücra bir köşesinde

sarayda, sarayından ve krallığından uzakta, hava değişimlerinin çok değişken ve tehlikeli olduğu ve onları kontrol edemediği bahanesiyle saklandı. Bunların hepsi doğrudu. Kham'ın hediyeleri tehlikeliydi ve onları kendi öfkelerini kontrol edebildiğinden daha iyi kontrol edemiyordu. Ancak şimdiye kadar, diğer çocuklarını onu ziyaret etmelerini engellemek için uzaklara göndermeye tenezzül etmemişti.

"İşte şimdi. Sakin ol." Falcon onun dağınık buklelerini düzeltti ve kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Gözlerinde şefkat ve acıma yumuşak bir şekilde parlıyordu. "Keşke seni terk etmek zorunda olmasaydım. Ama babam Wintercraig'den istediğimizi almak için en iyi şansın bende olduğuna inanıyor ve ben de onunla aynı fikirdeyim." Bir zamanlar bereketli tarlaları ve bol meyve bahçeleriyle ünlü, zengin ve gelişen bir krallık olan Summerlea, yıllardır yavaş bir düşüş içindeydi. Her ne kadar soylular ve kralları siyasi ve ekonomik amaçlar için müreffeh bir görünüm sergilemeye devam etseler de, Summerlea'nın saraylarının ve büyük mülklerinin yaldızlı kubbelerinin ve parlak ihtişamının altında, bakımsızlığın kaba paçavraları görünmeye başlamıştı. "Ayrıca, ben yokken yalnız olmayacaksınız. Tildy ve Mevsimler var."

"Aynı şey değil. Onlar sen değilsin." Summerlea'nın yakışıklı Prensiydi, çekici, esprili, kahraman. Maceralarla dolu bir hayat yaşamış, bunların çoğunu onunla paylaşmış, gördüğü yerleri, tanıştığı insanları anlatarak onu eğlendirmişti. Avları, maceraları, zaferleri. Bakıcısı Tildavera Greenleaf, Khamsin'in üzerine ne kadar titrerse titresin ya da Mevsimler olarak bilinen üç prenses Sonbahar, İlkbahar ve Yaz, dışlanmış en küçük kız kardeşleriyle vakit geçirmek için saraydaki görevlerinden ne kadar sık kaçarsa kaçsın, Falcon ziyaretleri olmadan yaşayamayacağı biriydi.

"İşte bu güzel bir iltifat. Dikkatli olun leydim. Başımı döndüreceksiniz." Adam gülümsedi ve kadının içine bir sıcaklık doldu. Babalarının sarayındaki hanımların onun en ufak bir ilgisi karşısında bayılmalarına şaşmamalıydı. Falcon'un sihirli bir yönü vardı. Kelimenin tam anlamıyla ağaçlardaki kuşları büyüleyebilirdi.

İsmindeki yetenekle -herhangi bir tüylü yaratığı bir hevesle kontrol edebilme- ve kraliyet Summerlander kanında bulunan hava yeteneği, nesiller boyunca hiçbir veliaht prenste olmadığı kadar güçlüydü. Sanki Güneş'in kendisi onun ruhuna yerleşmişti ve her gülümsediğinde sıcaklığı ondan yayılıyordu.

Kham derin bir nefes aldı. Falcon'un cazibesine kapılan tek canlı kuşlar değildi. Onun sıcak gülümsemesi karşısında öfkesinin keskin tarafı azaldı ve gökyüzünde toplanan fırtına sakinleşmeye başladı. Belki de Kral Verdan gerçekten de tek oğlunu politik nedenlerle Wintercraig'e elçi olarak göndermeyi seçmişti. Uzun, çok uzun zaman önce, ağlayarak uyuyan küçük bir çocukken Falcon'un Roland Triumphant'ın, Summerlea Kahramanı'nın, ezici bir istila gücünü zekâsı, hava tahminleri ve Güneş Tanrısı'nın hediyesi olduğu söylenen efsanevi bir kılıçla yenen cesur kralın reenkarnasyonu olduğuna karar vermişti. Kuzeyin soğuk ve vahşi halkını Summerlea'nın lehine tavizler vermeye ikna edebilecek biri varsa o da Falcon'du.

"En azından bana yazacak mısın?" diye sordu.

"Sana her hafta bir kuş göndereceğim." Kızın burnuna dokundu ve ona çapkınca bir sırıtış attı. "Neşelen. Benim yerime görünmez rakiplerle dövüştüğünde kazanacağın kılıç dövüşlerini bir düşün."

Kham gözlerini devirdi. Yıllardır ona kılıç dövüşü öğretiyordu ama henüz bir maçta onu yenememişti.

"Biliyor musun," dedi saraya açılan kapıya doğru yürürlerken, "aylarını Wintercraig'de geçirecek olman aslında iyi bir şey olabilir."

"Oh?"

"Evet. Bu zamanı Roland'ın kılıcına ne olduğunu öğrenmek için kullanabilirsin."

Falcon engebeli bir kaldırım taşına takıldı ve kendini sabitlemek için yakındaki bir ağacın gövdesine tutundu. "Eminim peri masallarını kovalamak için çok meşgul olacağım, Storm."

Kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ama sen her zaman hikâyelerin doğru olduğuna inanırdın." Roland Soldeus'un efsanevi kılıcı Blazing, kahraman kralın ölümünden kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Efsaneye göre kılıcı götüren, Roland'ın nişanlısının babası Kış Kralı'ydı ama bir gün Roland'ın gerçek varisi onu geri alacaktı. Son iki bin yıldır her kraliyet Summerlea prensi efsanevi kılıcı bulup ait olduğu yere, evine geri getirmeyi hayal etmişti. Falcon, Blazing'i bulup Summerlea'yı eski ihtişamına kavuşturacak kişinin kendisi olacağına karar vererek yıllarını ipucu peşinde koşarak geçirmişti.

"Peki ya şu mektuplar?" diye ekledi. "O manastırda bulduğunuz gerçekten eski olanlar? Hikayelerin doğru olduğunu kanıtladıklarını söylemiştin."

"Bu altı yıl önceydi. On yedi yaşındaydım. Hikâyelerin gerçek olmasını istedim." Ona çabucak sarıldı ve alnına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Gitmem gerek. Ayrılmadan önce talep ve taviz listemizi son bir kez gözden geçirmek için babam ve danışmanlarıyla buluşacağım. Birkaç ay sonra görüşürüz."

"Seni her gün özleyeceğim." Onun peşinden gitti, Falcon köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda kendini çaresiz ve kederli hissetti. Ama bu kez kafasının karıştığını da hissetti. Falcon'un tutkuyla bağlı olduğu bir şeyden vazgeçtiğini hiç görmemişti. Roland'ın kılıcını bulma konusunda da tutkuluydu. Doğru iz üzerinde olduğundan ve Roland'ın gerçek varisi olduğundan emindi. Keşiflerini onunla paylaşmıştı çünkü onun da efsanevi kılıcı bulmaya en az kendisi kadar aç olduğunu biliyordu.

Peki neden şimdi inkar ediyor?

Gildenheim, Wintercraig

"O senin için iyi değil."

Wintercraig Kralı Wynter Atrialan küçük kardeşine yan gözle baktı. "Böyle söyleme Garrick. Elka'yı hiç sevmediğini biliyorum ama altı ay içinde o benim gelinim ve senin kraliçen olacak."

Garrick uzun, kar gümüşü saçlarını salladı. Wintercraig'in buzlarla kaplı Skoerr Dağları'ndaki buzul mağaraları kadar parlak ve mavi gözler, çocuğun on beş yaşından çok daha büyük görünmesine neden olan ciddi bir yoğunlukla parlıyordu.

"Çok derinden seviyorsun, Wyn. Onu eş olarak almaya karar verdiğin andan itibaren, onun gerçek doğasına karşı kendini körleştirdin."

Wynter iç çekti. "Onunla ilk tanıştığımda endişelerimi seninle paylaşmamalıydım." Wyn son derece özel bir adamdı ama Garrick'ten hiç sır saklamamıştı. Bir tane bile. Wyn, on yıl önce ebeveynlerinin ölümünden beri kardeşini büyüttmüştü. Ve o yıllar boyunca, politikanın çirkin dünyasını asla yumuşatmaya çalışmamış, korkularını ya da endişelerini geçiştirmeye çalışmamıştı - konu daha kişisel ama yine de politik bir mesele olan kraliçe seçimine geldiğinde bile. Eğer ona bir şey olursa, Garrick kral olacaktı ve Wyn kardeşinin hazırlıksız bir şekilde böyle bir pozisyona atılmasını istemiyordu.

Ne yazık ki, yıllar süren açıklık ve yalın, sınırsız konuşmanın beklenmedik getirileri olmuştu. Garrick'e olan gözü kara dürüstlüğü yüzünden, Wynter'ı genç kardeşinden daha iyi tanıyan kimse yoktu. Wyn'in hayat boyu arkadaşı ve ikinci komutanı Valik bile. Böylesine derin bir aşinalık rahatlatıcı olduğu kadar sıkıntı verici de olabilirdi.

"O soğuk biri," diye ısrar etti Garrick. "Seni gerektiği gibi sevmiyor. Kraliçe olmayı karın olmaktan daha çok istiyor."

"Elka Craig'in kadınıdır. O da benim gibi duygularını saklıyor."

"Öyle mi? Demek bu yüzden Yazlıkçı yakındayken bu kadar sıcak gülüyor ve gülümsüyor?"

Wynter kaşlarını çatarak kardeşini uyardı. "Dikkatli ol Garrick. Elka Villani benim karım ve kraliçem olacak. Ona hakaret bana hakarettir."

"Hakaret etmedim. Sadece bir soru sordum. Ve gözlemlerime dayanarak, bu tamamen meşru bir soru."

"Gördüklerinizi yanlış yorumluyorsunuz. Elka, dostane bir anlaşmaya varabilmemiz için Yaz Prensi'nin burada hoş karşılandığını hissetmesinin hayati önem taşıdığını biliyor." Summerlea' yemyeşil, bereketli tarlaları kuzey kışının sert ve soğuk aylarında Wintercraig halkına çok ihtiyaç duyulan besinleri sağlıyordu. Wintercraig'in kürk, balina yağı ve orman ürünleriyle birlikte satın aldığı tahıl, meyve ve sebzeler, kendi hasatlarının yetersiz olduğu yıllarda halkı için yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Wynter tahta geçtikten sonra yazlar kısaldığından ve Summerlea'dan gelen yiyecekler giderek pahalılaştığından beri bu durum ne yazık ki son zamanlarda oldukça sık yaşanır olmuştu. Summerlea'yı yöneten meteoroloji kralının oğlu Falcon Coruscate, üç ay önce Wynter'in daveti üzerine, kuzeyde yazların daha uzun sürmesini ve kışlar için daha uygun fiyatlı gıda maddeleri ticareti yapılmasını sağlayacak yeni bir anlaşmanın şartlarını görüşmek üzere gelmişti.

Garrick, "Ona saraydan daha fazla hoş karşılandığını hissettiriyor," diye düzeltti. "Flört ediyor."

Wyn kaşlarını kaldırdı. "Ve eğer öyleyse, bunun ne zararı var? Güzel bir yüz ve tatlı bir gülümseme bir adamı soğuk figürlerden ve kuru anlaşmalardan daha iyi ikna edebilir, özellikle de Yaz Prensi gibi kendini beğenmiş tavus kuşlarından." Garrick gözlerini devirdiğinde gülümsedi. "Annemizi hatırlamazsın ama o bir Buz Devi'ni bile büyüleyip ateşe atabilirdi. Babam ona gizli silahım derdi. Elka yeteneklerini sadece krallığa yardım etmek için kullanır, her iyi kraliçenin yapacağı gibi."

Garrick bir homurdandı. "Görevi bu kadar iyi üstlenmesi ne büyük şans. Pekâlâ, pekâlâ." Kardeşinin bakışları keskinleştğinde teslim olmak için ellerini kaldırdı. Bir an durakladı, çekiç ve keskiyi kullanarak istenmeyen buzları kırdı.

"Ama ona güvensen bile gözünü Summerlander'dan ayırmasan iyi edersin. O bir şeylerin peşinde."

"Yabancı devlet adamları her zaman bir şeylerin peşindedir. Buna politika denir."

"Bilmeceler Kitabı hakkında çok fazla soru soruyor."

Wyn'in eli kendi heykeli üzerinde çalışırken bir an durdu. "Öyle mi?" Umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı ama buna zahmet etmemesi gerekirdi. Garrick onu çok iyi tanıyordu.

"Aslında bunun için burada. Kitabı almak ve Roland'ın kılıcını bulmak için."

Roland'ın kılıcı Summerlea'nın akıl almaz güce sahip efsanevi bir silahıydı. Üç bin yıl önce, onu ilk kullanan Yaz Kralı'nın krallığını istiladan kurtarmak için hayatını feda etmesinden kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Kayboluşunun etrafında pek çok efsane ve mit dönüyordu. Bu efsanelerden biri, kılıcın gücünün Roland'ın halefleri tarafından kötüye kullanılmasından korkan dönemin Kış Kralı'nın kılıcı Summerlea'dan kaçırdığını ve asla bulunamayacağı bir yere sakladığını öne sürüyordu. Kış Kralı ayrıca, kendi torunlarının bir gün efsanevi silahın muazzam gücüne ihtiyaç duyması ihtimaline karşı, kılıcın gizli saklanma yerine götürdüğü varsayılan belirsiz ipuçları ve bilmecelerden oluşan bir kitap bırakmıştı.

"Bu konuda ona iyi şanslar," dedi Wynter. "Kılıç bir efsane. Şimdiye kadar çoktan yok oldu, tabii eğer var olduysa. Ve Kitap'ın gerçekten koruduğu hazineyi de bulamayacak, çünkü Kitap'ı asla bulamayacak. Kitap kimsenin gidemeyeceği bir yerde saklanıyor."

"Ama Elka yapabilir."

Kaşlarını çattı. "Garrick, dur. O benim nişanım. O benim kraliçem olacak. Bana asla ihanet etmez."

Garrick bir iç çekti. "İyi. O senin gerçek ve değerli aşkın. Bir daha asla aksini iddia etmeyeceğim."

"Güzel." Wyn dudaklarını birbirine bastırdı ve önündeki kaidenin üzerinde duran küçük buz kütlesine odaklandı. Zamanın kendisi kadar sabırlı bir şekilde, içindeki gizli güzelliği ortaya çıkarana kadar fazla buz . Kırılğan, parıldayan bir zambak buketi ortaya çıktı; yaprakları inanılmaz bir incelikle kıvrılmış, her bir çiçek farklı ve mükemmeldi, ince buz saplarından yükseliyordu. "Ne düşünüyorsun?" sordu bittiğinde.

"Bu çok güzel, Wyn. Şimdiye kadarki en iyilerinden biri."

Wyn gülümsedi. Konu buzdan heykeller olduğunda Garrick iltifatlarını bir cimri gibi biriktirirdi. Sadece mükemmellik onun en yüksek övgüsünü hak ederdi.

"Sence beğenecek mi? Zambaklar onun favorisidir."

Garrick aniden kendi heykelinden uzaklaştı - bir geyik ailesinin sürüye yeni katılan cılız bacaklı üyelerini karşılamasını tasvir eden karmaşık bir sahne - ve kürkündeki buz kristallerini fırçaladı. "Seni gerçekten seven her kadın buna bayılır Wyn. Buna ne kadar özen gösterdiğin ortada."

"O zaman bayılacak. Göreceksiniz."

"Eminim öyle yapacaktır," dedi Garrick ama gözlerinde hiçbir inanç yoktu.

"Coruscate!" Wynter'ın kükremesi Gildenheim'daki sarayının giriş salonunda asılı duran büyük kristal avizeyi salladı. Kraliyet misafirlerinin ağırlandığı kanadın dolambaçlı merdivenlerini hışımla çıktı ve son birkaç aydır Summerlea Prensi tarafından kullanılan süite daldı. Odalar boştu ve açık çekmecelerin ve gelişigüzel savrulan giysilerin durumuna bakılırsa, ev sakinleri burayı aceleyle boşaltmıştı.

"O gitti, Wyn." Wynter'ın en eski arkadaşı ve ikinci komutanı Valik odaya girdi. "Laci tapınağı kontrol etti. Kitap da gitmiş."

Wynter nefesinin altında küfretti. Daha iki hafta önce Garrick onu Summerlea Prensi'ne göz kulak olması konusunda uyarmıştı ve Wyn onun endişelerini böylesine körü körüne bir güvenle reddetmişti! "Ne zaman gittiler?"

"Biz Hileje'ye gittikten kısa bir süre sonra. Elka ve muhafızı da onunla gitti. Bron hiçbir şey düşünmedi. Yazlıkçı, on mil ötedeki bir yangının güzel bir av gününü mahvetmesine izin vermemekle ilgili saçmalayıp duruyordu."

"O zaman onları izlemeye başlasak iyi olur."

"Dahası da var, Wyn." Valik tereddüt etti, sonra "Sanırım Garrick onların peşinden gitti. O ve arkadaşları Yazlıkçı'dan belki bir saat sonra yola çıktılar. Bron onların Yazlıkçı'nın aldığı ve Garrick'in geri almak istediği bir şey hakkında konuştuklarını duymuş."

Wyn'in çenesi granite dönüştü. Valik peşindeyken avluya doğru koşmaya başladı.

Wynter'ın aygırı hâlâ eyerlenmiş ve binmeye hazır bir şekilde bir seyisin elinde bekliyordu ve onun yanında, Wynter'ın seçkin Beyaz Muhafızlarından bir düzinesi Prens Falcon'un uşağını kılıç zoruyla tutuyordu. Uşak, Wynter'ın saraylılarının kendi aralarında alay ettikleri şık, özenle süslenmiş tavus kuşuna hiç benzemiyordu. Kadife brokar kıyafetini kaba yünler, kürklü bir yelek ve ağır bir pelerinle değiştirmişti. Parmak eklemleri sıyrılmıştı ve yüzünde çürük bir çene ile şişmiş ve hızla moraran bir göz vardı.

"Onu köyde bir tüccara kendisini bir ticaret arabasıyla kaçırmayı için rüşvet vermeye çalışırken bulduk, Majesteleri."

"Nerede o?" Wyn uşağı yeleğinden yakaladı ve onu öyle hızlı yukarı çekti ki adamın ayakları yerden kesildi. Wynter bir Craig'e göre bile uzun boyluydu ve Summerlander'ı göz hizasında tuttuğu için adamın sallanan ayak parmaklarıyla avlunun buz gibi taşı arasında neredeyse iki ayak kalmıştı. "Hizmet ettiğin o Coruscate piçi nerede?"

"Bilmiyorum!" Dehşete kapıldığı belli olan adam başladı. "Size yemin ederim, Majesteleri! Ben bile bilmiyordum

hizmetçilerden biri notunu getirene kadar gideceğini söyledi. Bu da bana Wintercraig'den mümkün olduğunca çabuk ve sessizce ayrılmamı tavsiye etti."

"Başka bir deyişle, o korkak kendi postunu kurtarıırken seni terk etti." Wyn adamı bir kenara fırlattı. "Onu kilitleyin. Eğer efendisini bulamazsak, prensinin yerine dağların merhametiyle yüzleşebilir. Geri kalanınız, atlarınıza binin. Avlanma zamanı."

Dakikalar sonra Wynter, Valik ve iki düzine Beyaz Muhafız, Gildenheim'dan aşağıdaki vadiye giden dolambaçlı dağ yolunda dört nala ilerliyordu. Wynter onlar ilerlerken kurtlara bir çağrı uludu ve ailesinin klanıyla ruh akrabalığı olan sürülere bir çağrı gönderdi. Kurtlar sık ormanda daha hızlıydı ve görmekten ziyade kokuyla iz sürüyorlardı. Yazlıkçılar'ın kokusu dünyanın bu bölgesine yabancıydı, bu yüzden kurtlar izlerini bulmakta zorlanmayacaktı.

Prensin güneye, Summerlea'ya doğru mu yoksa batıya, Llaskroner Fiyordu'na doğru mu gitmeyi deneyeceğinden emin değildi. Fiyort daha yakındı ve oradaki liman uzak diyarlardan gelen yabancılarla dolu, işlek bir limandı. Ülkeden çabucak kaçmak isteyen hırsızlar için orası daha iyi bir yerdi. Batıdan kurt sesi geldiğinde Wyn doğru tahmin ettiğini anladı. Rüzgârlara fısıldadı, kuzeydeki yaşlı Kış Adamı'nı buz gibi borusunu öttürmeye çağırdı, sonra da batı denizlerinin dondurucu deniz rüzgârları olan Vestra'ları çağırarak kemik titreten sislerini göndermelerini istedi.

O ve adamları kurtların çağrısını takip ederek batıya doğru at sürerken, hava sıcaklığı düşmeye başladı. Eğer Yaz Prensi kendi hava akımlarıyla karşılık verirse, bu onun yerini kesin olarak belirleyecekti. Karşı koymazsa, hızla kötüleşen hava kaçışını yavaşlatacaktı. Her iki durumda da Wynter onu bulacak ve Hileje halkına yaptıklarının bedelini ödetecekti.

Prensin üzerinde saatler vardı. Hileje'deki yangının amacı buydu. Wynter ve adamlarını dışarı çıkarmak için bir dikkat dağıtma.

böylece Falcon Coruscate almaya geldiği şeyi çalabilecek ve kaçabilecekti. Ancak dikkat dağıtıcı şey sadece bir yangından çok daha fazlasıydı. Yazlıkçılar düzinelerce köylüye tecavüz edip öldürmüştü, sonra da geri kalanları toplantı salonuna kilitleyip diri diri yakmışlardı.

Seksen altı hayat anlamsız bir şiddet eylemiyle yok oldu. Kendilerini koruması için krallarına güvenen seksen altı masum Kış Halkı. Ve o başarısız oldu.

Kurtların ulumalarının tonu aniden değişti, ulumalar uzadı, kederli bir hal aldı ve sürünün kaybını ilan etti. Wynter düşüncelerini gönderdi, sürü zihnine bağlandı ve bu çılgının kaynağını ararken kurtların gözlerinden gördü. Karın üzerine sıçramış bir anlık kızılık yakaladı, kürklü değil giysili bedenler.

"Hayır!" Kurtların neden ve kimin için uluduğunu hemen anladı. "Hayır! Garrick!" Hodri'yi daha hızlı mahmuzladı, pervasızca dörtnala koşuyordu. Rüzgâr kulaklarının yanından ılık çalarak geçti. Hodri'nin toynaklarından karlar uçtu.

Kurtların toplandığı açıklığa ulaşmaları uzun sürmedi. Havayı ölüm kokusu dolduruyordu; Wynter'in daha önce de duyduğu karanlık bir kokuydu bu. Çok az insanın untabildiği bir kokuydu bu.

Hodri'yi sertçe dizginledi, at tamamen durmadan önce eyerden yere sıçradı. İlk iki ceset Wyn'in tanıdığı çocuklardı. Garrick'in arkadaşları. On beş ve on altı yaşlarında, çocuk denecek yaşıydılar. Kalplerine ok saplanmıştı. Vurulduktan birkaç dakika sonra ölmüşlerdi.

İniltili bir öksürük Wyn'i ayağa kaldırdı. Karda sesin kaynağına doğru yarı koştu, yarı tökezledi ama oraya vardığında kalbi durmuş gibi hissetti. Dizlerinin üzerine çöktü.

Öksüren çocuk Garrick'in en iyi arkadaşı Junnar'dı. Karnından vurulmuştu ve yarısından sızan koyu renkli, madde dolu kan Wynter'a çocuğun öldüğünü bile söylemişti

Vücudu hâlâ zayıf bir şekilde hayatının son iplerine tutunmuş olsa da.

Junnar, Wynter'ın kardeşinin yüzükoyun yatan cansız bedeninin üzerinde yatıyordu. Sapı Summerlea Prensi'nin kişisel renkleriyle boyanmış bir ok Garrick'in boğazından fırlamıştı.

"Garrick?" Junnarı bir kenara çekip acısını dindirmek için yarasını karla sardıktan sonra Wyn titreyen elleriyle kardeşine uzandı. Parmakları çocuğun yüzüne değdi ve kardeşinin etinin soğukluğu karşısında irkildi. Garrick öleli saatler olmuştu. Muhtemelen Wyn Gildenheim'dan ayrılıp peşine düştüğünden beri. Wyn nasıl olur da dünyada sahip olduğu tek aileyi kaybetmiş ve bunu o anda fark etmemişti?

Atlar Wynter'ın arkasından yaklaştı. Sonra Valik oradaydı, Wynter'ın omzuna sempatik bir el koydu.

"Özür dilerim, dostum. Çok özür dilerim."

Wyn uyuşukça başını salladı. Acı onu tüketiyordu. Acı o kadar derin, o kadar tarifsizdi ki hissetmek mümkün değildi. Tüm vücudu, Garrick'le birlikte oydukları buzdan heykeller gibi donmuş hissediyordu.

"Junnar'a yardım et." Nasıl konuştuğunu bilmiyordu. Sesi boğuk, çakıllı bir törpü gibi çıkıyordu. "Onu olabildiğince rahat ettirin."

"Tabii ki."

Garrick'in bedenini kollarına almadan önce Valik'in Junnar'ı kaldırmasını ve kısa bir mesafeye yerleştirmesini bekledi. Kardeşine uzun süre sarıldı, Junnar son nefesini verene ve Beyaz Muhafızlar cesetleri Gildenheim'a geri götürmek üzere paketleyene kadar onu tuttu. Summerlea Prensi Falcon'u arama çalışmaları Wynter kardeşinin cesedini bulduğu anda sona ermişti. Ancak hiçbirinin aklında bu işin henüz bitmediğine dair bir şüphe yoktu.

Wynter Garrick'i önünde, Hodri'nin sırtında taşıyor, anne ve babaları öldükten sonra yıllar boyunca pek çok kez yaptığı gibi onun bedenini kucaklıyordu.

kardeşini. Onu Gildenheim'a kadar taşıdı, sadece Garrick ve diğerlerini cenaze ateşi için hazırlayacak olan ağlayan hizmetkârlara bıraktı.

Wynter gece boyunca kardeşinin yanında nöbet tuttu. Diğer kayıp çocukların ailelerine başsağlığı diledi ama gözleri yanmasına rağmen kendi gözyaşlarını dökmedi. Ertesi gece alacakaranlıkta, alevler yakılırken uzun boylu ve kuru gözlü bir şekilde ateşlerin yanında durdu ve gece boyunca ve ertesi sabaha kadar hareketsiz ve konuşmadan ayakta kaldı. Ateş, titreyen kömürlerden başka bir şey olmayana kadar öylece durdu. Her şey bittiğinde ve kardeşinden geriye külden başka bir şey kalmadığında, Wynter Hodri'ye bindi ve bir sonraki dağın yamacına oyulmuş olan Wyrn Tapınağı'na giden uzun, dolambaçlı yola koyuldu.

Wyrn'in heybetli ve heykelsi Baş Rahibesi Galacia Frey onu tapınağın içinde bekliyordu. Bir gece önce kardeşini ve diğerlerini kutsamak ve ateşlerini yakmak için gelmiş, sonra da ziyaretini beklemek üzere tapınağa dönmüştü.

"Neden biliyorsun."

Gözleri sabitti. "Biliyorum. Ama Wyn, dostum, senden tekrar düşünmeni istemem gerektiğini biliyorsun. Bedelini biliyorsun."

"Biliyorum ve kabul ediyorum."

"Tanrıçanın seni buna layık bulacağının garantisi yok," diye uyardı. "Birçok erkek denedi ve öldü."

"Bunun beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Eğer ölürsem, kardeşimin yanında olacağım. Eğer hayatta kalırsam, onun intikamını alma gücüne sahip olacağım."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve başını eğdi. "O zaman sunağın solundaki yoldan git, Wynter Atrialan, Craig'in Kralı. Zırhını, giysilerini ve silahlarını kapının yanındaki sandığa bırak. Dünyaya nasıl girdiysen sınava da öyle girmelisin. Tanrıça ruhuna merhamet etsin."

BÖLÜM 1

Wynter's Chill

Vera Sola, Summerlea

Üç yıl sonra

"O burada!"

Haber Summerlea kraliyet sarayında buz gibi bir rüzgâr estirdi. Birdenbire korkuya kapılan yüzlerde gülümsemeler dondu. Acı savaş ve zorluklarla geçen son üç yıldan sonra bile o kadar coşkulu olan kahkahalar, ölmekte olan bir şarkının son notaları gibi sessizliğe gömüldü.

Sarayın yukarısında, annesinin uzun zamandır ihmal ettiği Gökyüzü Bahçesi'nin karmakarışık büyümesinin ortasında Khamsin Coruscate, aşağıdaki şehre yayılan korkudan habersiz, Kar Ateşi ağacının çiçekli dallarının altında görünmez bir düşmanla savaşıyordu. Son birkaç ayın mevsimsiz soğuğu bahçedeki diğer tüm ağaçları kıştan çıplak bırakmıştı ama Kar Ateşi meydan okurcasına çiçek açmıştı. Uzun, ince dalları, sanki yazın derin, şehvetli kokularıyla istilacı soğuğu savuşturmak istercesine havayı baş döndürücü bir parfümle dolduran koyu, sıcak pembe çiçeklerle dolup taşıyordu.

Kar Ateşi'nin cesur gösterisine rağmen, kış geri adım atmayacaktı. Hafif bir kar yağmaya başlamıştı ve Khamsin'in burnunun ucu pembeleşmişti. O buna aldırmadı. Güçlü ve işbirlikçi bir düşmanla, Summerlea'yı istila ve fethetme girişimi Khamsin'in en sevdiği kitap olan Roland Triumphant'ta ölümsüzleştirilen kötü kral Kara Ranulf'la şiddetli bir kılıç dövüşüne girmişti: Summerlea Kahramanı.

Görünmez düşmanıyla kılıçlarını kilitleyerek hamle yapıp savuştururken, Khamsin hizmetçisi Tildy'nin yaklaştığını fark etmedi bile, ta ki yaşlı kadın Karateşi ağacının hemen yanında durup boğazını temizleyene kadar.

Tildy, "O burada, canım," dedi.

Khamsin saldırdı, kılıcı öldürücü darbeyi vurduğunda zafer çığlıkları attı. Doğruldu, zihnini eski, kahramanca savaşların görüntülerinden arındırmak için bir kez gözlerini kırptırdı ve gözlerini kısarak sevgili hemşiresine baktı. "Burada mı? Şimdiden mi?"

"On beş dakika önce Taş Şövalyeleri'nin yanından kibirli bir şekilde geçip gitti. Baban ve saray onu karşılamak için yukarı bailey'de toplandı."

Roland ve düşmanlarını unutan Khamsin pelerinini ve sahte savaşına ilham kaynağı olan Roland Triumphant'ın yıpranmış kopyasını kaptı. Kar Ateşi'nin uzun, kırbaç gibi dallarına doğru ilerledi, kumaşın yırtılma sesine ve hatta saçlar ve giysiler dallara takılıp yırtılırken siyah buklelerin acı veren çekiştirmelerine aldırmadan. "Neden benim için daha önce gelmedin? Şimdiye kadar Kale Yolu'na çıkmış olmalıydı."

"Elimden geldiğince çabuk geldim, canım, ama bir saat erken geldi ve bu yaşlı kemikler eskisi kadar hızlı hareket etmiyor. Şu yaptığın pisliğe bak." Tildy tısladı ve sıkı gümüş grisi örgülerden oluşan düzgün şapkasını salladı. Aceleyle ilerledi ve Khamsin, hemşiresi onun hakkında konuşurken ve normalde dikkat çekici olmayan Summerlander siyah saçlarının arasından şimşek gibi geçen belirgin beyaz çizgileri gizlemek için saçlarını hızla yeniden tuttururken tanıdık bir sabırla durdu. "Şimdiden yarım düzine gözyaşı ve eteğinde çamur var. Baban seni böyle görürse hiç memnun olmaz."

Bu yeni bir şey değildi. Khamsin'in yirmi yılı boyunca babası ne zaman ondan memnun olmuştu ki? Yine de umutlu bir soruyla kendini tutamadı: "Aileye katılmamı istedi mi?"

Yaşlı bakıcının ifadesi bir an için duraksadı, bakışlarına acıma duygusu sinmişti. "Hayır, çocuğum. O yapmadı."

Khamsin bir nefes aldı ve başını sallayarak acısını içine gömdü. Bunca zaman sonra, reddedilmenin hâlâ canını yakmasına izin vermek aptallıktı. Üç yaşından beri bir hizmetkârdan biraz daha fazlası olarak yaşamış, döküntü elbiseler giymiş, görmezden gelinmiş ve unutulmuş, sadece Tildy bir Summerlea prensesinin zihninin cahil ve hazırlıksız kalmasına izin vermeyi reddettiği için özel ders almıştı. Saray kapılarının dışında çok az kişi Yaz Tahtı'nın dördüncü bir prensesi olduğunu hatırlıyordu. Daha da azı onun neye benzediğini, hatta hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Yine de her devlet töreninde Tildy, sorumluluğunu Summerlea'nın kraliyet prensesi gibi giydirmekte ısrar eder ve birlikte, sessizlik ve ölmekte olan bir umut içinde, asla gelmeyecek olan çağrıyı beklerlerdi.

"Sorun yok, Tildy." Zorla gülümsedi. "Ben kuleye gidip oradan izleyeceğim. Taş, bailey'deki sesleri güçlendirir, böylece her şeyi duyarım. Ve eminim çok daha iyi bir manzaram olacak."

"Sevgili ..."

Khamsin tesellileri ve bahaneleri, babasının bir gün onun ne kadar değerli olduğunu anlayacağına dair boş vaatleri duymak istemiyordu. Kitabını dadının ellerine tutuşturdu, kırmızı kadife eteklerinin çamurlu eteğini kaldırdı ve koşmaya başladı.

Sert tabanlı deri çizmeleri soğuk taşa vuruyor, açık bahçe kapısından geçip kale kulesine çıkan merdivenleri tırmanırken siyah pelerini arkasında dalgalanıyordu. Annesinin bahçesi, Summerlea'nın sarayının ve çevresindeki şehrin antik taş duvarlarının bir mayıs direğinin etrafındaki şeritler gibi çevrelediği, insan yapımı küçük bir dağın tepesine inşa edilmişti. Annesinin çok sevdiği Gökyüzü Bahçesi'nden daha yüksekte sadece kule -şimdi yıkık dökük olan Kralların Kalesi- yükseliyordu. Kale, sarayın yukarı bailey'sine ve şehrin ana kapılarına ve aşağıdaki vadiye kadar uzanan uzun, kıvrımlı yollara bakıyordu.

Khamsin, yıllarca sarayın unutulmuş yerlerinde çalgınca koşturmanın verdiği hızlı bir aşinalıkla loş koridorlarda hızla ilerledi. Annesinin ölümünden sonra sarayın üst kısımları kilit altına alınmış, bakımsız ve ıssız yıllara terk edilmişti. Sadece meraklı bir çocuk, bir zamanlar bu güzel saray diyarı kadar ihmal edilmiş bir prenses, Kral'ın gazabına cesaret edip gizlice içeri girebilmişti. Burası Khamsin'in kendini evinde hissettiği tek yerdı.

Pelerini çıkıntılı bir çivi ucuna takıldı ve ani çekiş onu neredeyse boğacaktı. Khamsin pelerini boğazına dolayan kurbağaları söktü, birini kopardı ve yakasındaki narin danteli yırttı. Pelerin, sulanan ipek ve siyah kadifeden bir su birikintisinin içine düştü. Tildy'nin o sabah Khamsin'in buklelerindeki yerine sevgiyle yerleştirdiği sade altın halka, pelerinle kısa süren mücadelesi sırasında yerinden çıkmış, bir kaşının üzerine garip bir şekilde eğilmişti. Öfkeli bir hıçkırıkla halkayı koparıp ipek ve kadife yığınının üzerine fırlattı.

Saçları tekrar çözüldü, omzuna dağınık bukleler halinde döküldü, babasını her zaman çok rahatsız eden beyaz çizgiler bir kez daha açıkça görüldü. Umurunda değildi. Bırakın onu görsün ve öfkelen sin. En azından o zaman bir şeyler hissetmek zorunda kalacaktı. Öfke bile yılların ihmalinden daha iyiydi.

Tacını ve pelerinini olduğu yerde bırakan Kham koşmaya devam etti. Birkaç dakika sonra, bir zamanlar Kraliçe'nin Kulübesi olan geniş, örümcek ağı ve tozla kaplı odayı geçti.

Keten örtülerle örtülmüş sessiz mobilya yığınları odayı dolduruyordu. Duvarlar boyunca, güve yeniği pencere asmaları ve duvar halıları kederli paçavralar halinde sarkıyordu. Karısının ölümünden sonra Kral Verdan çardağın kapatılmasını, Kraliçe Rosalind'in eşyalarının çarşafarla örtülmesini ve oldukları yerde bırakılmasını emretmişti.

Odanın karşısında, dar bir merdiven kulenin duvarından yukarı doğru kıvrılarak küçük bir sahanlığa ve kemerli bir kapıya ulaşıyordu. Kham merdivenleri üçer üçer atladı ve aşağıdaki avluya ve şehre bakan küçük, üstü kapalı cumbaya koştu.

Ağırlaşan nefesini tuttu ve hala bazen gözlerinden dökülmekte ısrar eden işe yaramaz gözyaşlarını silkeledi. Babasının sevgisine ihtiyacı yoktu. Doğuştan sahip olduğu statünün tanınmasına bile ihtiyacı yoktu. Ona rağmen onu seven Tildy ve kız kardeşleri vardı. Kış Kralı'nın geliniyle kaçana kadar erkek kardeşinin de sevgisini kazanmıştı. Ve tabii ki annesinin hazineleri de ona Kraliçe Rosalind'in en azından kocası sevmese bile son doğan çocuğunu sevdiğini hatırlatıyordu.

Aşağıdaki avludan gelen toynak sesleri Khamsin'in irkilmesine neden oldu. Aşağıya, bailey'e baktı ve donakaldı. Babasına ve onun uzun süredir ihmal edildiğine dair tüm düşünceler bir anda silinip gitti. Yerini şaşkın bir huşu aldı.

Şimdi, hiçbir Summerland'linin daha önce görmediği bir manzara vardı.

Kar pelerinli fetihçi hayaletlerden oluşan bir ordu gibi bembeyaz, pırıl pırıl parlayan Kış askerleri, Summerlea'nin kraliyet sarayının yukarı bailey'sine doğru gururla at sürdüler. Ve ordunun başında, az önce kapıdan geçen Beyaz Kral'ın kendisi, Craig Kralı Wynter Atrialan vardı.

Kar beyazı bir aygırın üzerinde oturuyordu, bir kelle kesicinin baltası kadar soğuk ve acımasızdı. Ayna gibi parlatılmış gümüş plakadan zırhı tepeden tırnağa parıldıyordu. Beyaz erminle süslenmiş uzun, buz mavisi bir pelerin arkasından uzanıyor, bineğinin sağrısını örtüyor ve Kış Kralı'nın kendi zırhlı topuklarına kadar iniyordu. Miğferinin tepesinde, beyaz at kılından uzun bir yelek soğuk rüzgârda dalgalanıyor ve atının demir nallı toynakları avlunun yıpranmış kaldırım taşlarında cınlıyordu.

At durdu. Kış Kralı uzun bir bacağına bineğinin üzerinden geçirdi ve zahmetsizce yere kaydı. Yaz Güneşi! Kocaman bir adamdı - pratikte bir dev. Boyu

Gördüğü en geniş omuzlara sahip herhangi bir Summerlander. Bir metreden fazla güçlü kaslar ve katıksız bir gözdağı. Bunu hiç beklemiyordu. Gümüş miğferinin altında, hırlayan bir kurt kafası şeklindeki maskesi yüzünü gizliyordu.

Eldivenli elleri maskeyi açmak ve miğferi başından kaldırmak için kalktı. Miğferi bir kolunun altına sıkıştırarak kılıcını serbest bıraktı ve parmakları artık kötü şöhretli bir kılıç olan Gunterfys-Dev Katil'in kabzasının yanında durdu. Son üç yıldan sonra Ertafys-Yaz Katili olarak adlandırılması daha doğru olacak bir kılıç.

Yüksekte bulunduğu noktadan bile Kış Kralı'nın yüzünü görebiliyordu. Kare çene, yüksek ve biçimli elmacık kemikleri, şaşırtıcı bir altın rengi, kızarmış tereyağı renginde bir ten. Her zaman Wintercraig halkının kar gibi solgun olacağını düşünmüştü ama öyle değillerdi. En azından o öyle değildi. Bu da onun uzun, pırıl pırıl beyaz saçlarını ve şaşırtıcı derecede solgun gözlerini daha da canlı gösteriyordu.

Yakışıklıydı. Yakışıklının da ötesinde.

Bunu o da beklemiyordu. Khamsin bir nefes çekti, sonra soğuk hava boğazını kurutup soğutunca öksürdü.

Gümüş mavisi Gözler, temiz ve soğuk olarak Buzul Buz, Yukarı doğru fırlattı, bir anda onu buldu ve olduğu yere mıhladı. Tüm düşünceler aklından uçup gitti. Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Kış Kralı'nın korkunç bakışları onu yakalamış ve yağmalarken, sadece donmuş bir şekilde bakabiliyordu. Orada ne kadar süre hareketsiz durduğunu söyleyemezdi. Her an bir ömür boyu sürdü. Önce buz, sonra ateş yanaklarını yaktı. Sonra tekrar buz, en sonunda Kış Kralı

bakışlarını çevirdi ve onu serbest bıraktı.

Tökezleyerek gölgelerin arasına geri döndü ve yüzünü örtmek için titreyen ellerini kaldırdı. Kalbi göğsünde ağır ağır atıyor, her atışı zor bir gümbürtüye dönüşüyordu. Damarlarındaki kan yavaş ve halsiz hissediyordu, zihni sersemlemişti ve belirgin bir ürperti bedenini istila etmişti.

Merdivenlerin dibine vardığında tir tir titriyordu.

"Canım!" Tildy endişeli bir ses tonuyla haykırdı. Yaşlı bakıcı topallayarak odanın öbür ucuna geçti ve Hemşin'i terk ettiği pelerininin sıcak kadife kıvrımlarına sardı. "Ne düşünüyordun çocuğum, ince bir elbiseden başka seni örtecek bir şey olmadan rüzgârın ortasında dikilirken? Tenin buz gibi olmuş."

"Özür dilerim Tildy," diye özür diledi Khamsin uyuşmuş dudakları ve gevrek dişlerinin arasından. Kış Kralı uzun bir bakışla onu neredeyse dondurarak öldürmüştü. Tenindeki tek sıcak nokta, sağ bileğinin iç kısmındaki küçük, gül şeklindeki doğum lekesiydi - Summerlea kraliyet mirasının kanıtı.

Wynter avluya soğuk, keskin ve temkinli bir bakış fırlattı ama hiçbir şey kaçırmadı. Birkaç dakika önce yukarıdan gelen ses onu germiştir. Suikastçıya bir Buz Bakışı fırlatmıştı ama onun yerine soylu bir kadının döküntü elbisesini giymiş ve geniş gri gözleriyle avludaki gelişmeleri izleyen esmer, asi saçlı bir hizmetçi kızı yakalamıştı.

Onun bir suikastçı olmadığını bir anda anlamıştı. Onda masum bir şeyler vardı. bir şeyler vardı. Siyah kayaların üzerinde donmuş buzul şelaleleri gibi beyaza boyanmış siyah buklelerin vahşi yuvarlanışında ilgi çekici bir şey. Neyse, önemli değil. Buraya hizmetkârlarla eğlenmeye gelmemişti; ilgi çekici, güzel olanlarla bile. Bir daha onun yüz metre yakınına gelmeyi isteyeceğinden değil. Bakışlarını bir an daha uzun tutabilseydi, onu olduğu yerde dondurabilirdi.

Wynter dikkatini tekrar, emrettiği gibi sarayın merdivenlerinde toplanmış olan Summerlea kraliyet ailesine yöneltti. Kral Verdan, koyu esmer yüzü her zamanki gibi sahte bir gururla dolu, tam saray giysileri içinde en önde duruyordu. Otuz yıllık krallık ve onlarca yıllık hoşgörölü yaşamından sonra hâlâ formda olan Yaz Kralı bir canlılığıyla övünüyordu

erkeksi bir güzelliği vardı. Uzun boylu ve adaleliydi, koyu renk gözleri, zengin renkleri ve kuzeyin daha soğuk, daha solgun halkından çok farklı bir Yaz sıcaklığı vardı.

Falcon adındaki oğlu da hemen hemen aynıydı.

Elka'yı yemininden döndüren şey bu yabancı sıcaklık mıydı?

Verdan'ın arkasında, birbirlerine mümkün olduğunca yakın durarak, birbirlerine sokulmuş gibi görünmeden üç güzel kızını bekliyorlardı. Wynter şimdi onların Summerlea'nın yetenekleri kadar egzotik güzellikleriyle de ünlü olduklarını fark ediyordu. Gerçek adlarının ne olduğunu ne biliyor ne de umursuyordu. Onları hediye isimlerinden tanımak yeterince kolaydı: En büyükleri Spring, parlak yeşil gözleri ve uçurumdan aşağı dökülen kar taneleri gibi dümdüz mürekkep rengi saçlarıyla uzun boylu, soğuk bir güzellik; ortanca kız Summer, kalın dalgalar halindeki mavi-siyah saçları ve yaz mavisini gözleriyle Craig'de uzun zamandır olmayan bir sıcaklık vaat ediyordu; ve en küçükleri Autumn, hercai menekşe moru gözlerini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran nadir, koyu kumral, gevşek, akıcı buklelerle kutsanmış, nefes kesici güzellikte, mağrur, zarif bir yaratıktı. Bunlar Summerlea'nın en büyük hazineleriydi: Yaz Kralı'nın sevgili kızları olan üç Mevsim.

Wynter'ın ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu zaferin zevkleri de yok değildi.

"Kral Verdan." Bakışlarını son üç yılını dize getirmekle geçirdiği eski müttefikine çevirdi. "En son savaş alanında karşılaştığımızda yemin ettiğim gibi, barış şartlarını bildirmeye ve hakkım olanı talep etmeye geldim."

Summerlea'nın hükümdarı sertçe başını salladı. "Taleplerinizi kabul etmeye ve karşılamaya hazırım."

"Öyle mi? Güzel." Wynter arkasındaki beyaz pelerinli orduyu işaret etti. "Önce adamlarımı dörde böleceksiniz. Kalenin Vekilharcı, Birliklerin Vekilharcı Lord Arngildir'e şehri ve saray savunmasını gezerken eşlik edecek. O da

Sadık takipçilerinizin cesaret edebileceği herhangi bir isyan hareketini caydırmak için adamlarımı şehrin dört bir yanına dağıtın," diye ekledi soğuk, bilmiş bir gülümsemeyle.

Verdan kızardı ama bakmadı.

"Sen de beni dörde böleceksin," diye devam etti Wynter. "Zengin bir şekilde. Yolculuğumdan sonra beni tazelemek için sıcak bir banyo ve sıcak bir yemekle birlikte. Ve sevgili kızlarınızdan biri ..." Üç prensesi inceledi ve mor gözleri parlayan mağrur güzelde karar kıldı. "Sonbahar, sanırım ... yemeğimi paylaşacak." Yine gülümsedi, en ufak bir sıcaklık belirtisi olmadan. "Herhangi bir aşırıya kaçmayı engellemek için."

"Pekâlâ," diye ısırdı Verdan, yemi yutmamıştı. "Sizin için bir süit hazırladık. Her şeyiyle lüks. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

"Öyle değil mi? Anladığım kadarıyla benim için hazırladığınız odalar bir zamanlar oğlunuz Prens Falcon'a aitmiş." Verdan'ın yüzündeki şok ve gözlerindeki hızlı, panik dolu titreşim hoşuna gitmişti. Kış Kralı'nın bu haberi nasıl öğrendiğini merak ediyordu. "Gerçekten de gelinimi çalan ve varisimi öldüren hırsızın yatak odasında dinleneceğimi mi sandın?" O korkunç günden bahsetmek bile hafızasını canlı renklerle geri getirdi. Beyaz. Taze yağmış karın rengi. Ladin yeşili. Wintercraig'in ormanının ve Garrick'in avcı derilerinin rengi. Kırmızı. Garrick'in kanının rengi. Çok fazla kan. Mavi. Gökyüzünün, Garrick'in görmeyen gözlerinin ve Summerlea prensinin Garrick'in boğazından yükselen okunun rengi.

Wynter'ın çenesi gerildi. Artık tanıdık gelen güç ateşi gözlerinin arkasında parladı. İçinde yaşayan şeyi serbest bırakırsa, şehirdeki her canlıyı birkaç dakika içinde öldürebilirdi.

"Ben-ama-" Verdan dudaklarını kenetledi ve soğukkanlılığını topladı. Eğildi. "O zaman elbette başka hazırlıklar da yapacağız."

Wynter yüzündeki öfke belirtilerini sildi. "Kulenizin üst katlarının boş olduğunu anlıyorum."

Yaz Kralı'nın arkasındaki taş binaya başıyla işaret etti. Hizmetçi kız yukarıdaki küçük cumbadan çıkmıştı. "Onları ben alırım."

"Kule yıllardır kullanılmıyor. Bakımsız bir duruma düşmüş. Şüphesiz-"

"Bunu beni memnun etme isteğinizin bir testi olarak düşünün. Hizmetçilerinizin bunu yerine getirmek için altı saati var. Temiz, iyi döşenmiş odalar, sıcak bir banyo ve sıcak bir yemek," diye tekrarladı. "Ve kızınız, prenses Autumn, yüzünde hoş bir gülümsemeyle, benimle yemek yiyecek. Siz bu işleri hallederken, ben de Valik ve kâhyanızla birlikte şehri gezeceğim."

"Ama ... savaş . . . barış için şartlarınız?"

"Dinlenip tazelendiğimde Summerlea'nın teslimiyetinin ayrıntılarını ve aramızdaki barışın bedelini görüşmek üzere buluşacağız." Kimse kıpırdamayınca alaycı bir kaşını kaldırdı. "Talep ettiğim mükemmelliği sağlamak için altı saat çok az bir süre. İnanın bana Kral Verdan, misafirperverliğinizden memnun kalmamı sağlamanız akıllıca olacaktır. Bir zamanlar olduğumdan çok daha az bağışlayıcı bir adamım. Siz ve oğlunuz bana Yazlık Adalılara karşı nazik davranmanın aptallığını öğrettiniz."

"Annemin odalarını mı alıyor?" Khamsin dehşet içinde Tildy'ye baktı. "Babam buna nasıl izin verir?"

Dadı, biberiye kokulu çarşaf odasından bir yığın taze, katlanmış yatak örtüsü ve banyo havlusu topladı. "Hayır diyemezdi, değil mi canım?" Tildy pratik bir şekilde cevap verdi. "Fethedilen krallar kellelerini koruyabilirler ama gururlarını ya da otoritelerini nadiren korurlar. Summerlea'de artık yeni bir kral var çocuğum ve adı Craig'li Wynter. Hepimiz buna alışsak iyi olur."

"Ama ... annemin odaları ... Gökyüzü Bahçesi ..."

"İsteddiği gibi kullanabilir." Tildy açık kapıya başını salladı. "Kapıyı kapat canım, kokuyu içeride tutmak için."

"Bunu kabul etmiyorum." Kapıyı kapattı. "Bunu kabul edemem. Annemin odaları yasak bölge... özel. Hayatım boyunca hep böyle oldu."

"Bu babanın kanunuydu. Bu Beyaz Kral'ın vasiyeti. Şimdi o ne emrederse onu yapacağız."

"Neden? Titreyen bir orduyu teslim olmaya zorladığı için mi? Bah! Siyaset ve savaş kurallarının canı cehenneme! Bu gaspçının taleplerine korkmuş bir fare sürüsü gibi boyun eğmemeliyiz!" Annesinin odasının işgali kişiseldi. Vaktinden çok önce ölmüş olan güzeller güzeli Summerlea kraliçesinin sessiz, kutsal anısına yapılan bir saygısızlıktı.

Tildy olduğu yerde durdu, omurgası bir demir gibi dikleşti. Döndü ve Khamsin'e karanlık bir bakış attı, kimin kimi bebeklikten itibaren yetiştirdiğini sessiz bir şekilde hatırlattı. "Politika mı? Bunun politika olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu yaşlı kadın sert bir sesle. "Öfkeni kontrol et ve Tanrı'nın sana verdiği o beyni kullan! Burada siyasetten bahsetmiyoruz. Hayatta kalma meselesi. Hem babanın hem de kendinin. Kış Kralı'nı kızdırırsan, hiçbirimiz bir daha bahar göremeyiz."

"Bir köle baharda neşe bulabilir ki?" Khamsin acı bir şekilde karşılık verdi. "Bir fatihin topuğunun altında sinerek on ömür yaşamaktansa Roland gibi bir kahramanın ölümü daha iyidir!"

"Sus!" Çarşaf yığınının yakındaki bir masanın üzerine bırakan Tildy, odanın karşısına geçerek Khamsin'in omuzlarını sıkıca kavradı ve onu sertçe sarstı. "Bu çocukça bir aptallık. Ben sana daha iyisini öğrettim. Roland bir kahraman olarak öldü, evet ama soyu da onunla birlikte öldü. Sen Yaz Tahtı'nın varislerinden birisin. Sen ve ailen, hatta içinizden biri bile yaşadığı sürece hepimiz için umut var demektir. Seni sevenleri umursamadan kendini ölüme mi atacaksın? Kendinden önce düşünmen gerekenleri düşünmeden? Taç giymeye uygun bir prenses yerine kör, kibirli bir aptal yetiştirecek kadar başarısız mı oldum?"

Kendini somurtkan, utanmış ve azarlanmaktan incinmiş hisseden Khamsin bakışlarını düşürdü. "Hayır," diye mırıldandı . "Sen

başarısız olmadın, Tildy." Bakıcısının sert tutuşundan kurtuldu. Kadife kaplı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki." Yenilgiyi kabullenemiyordu ama zaten bunu hiçbir zaman başaramamıştı; yenilgi bir satranç oyununu kaybetmek kadar küçük olsa bile. "Engel olmayacağım." Gözleri parladı. "Ama yardım da etmeyeceğim."

Dadı içini çekti ve uzun zaman önce dökülmüş saçlarını salladı. "Bunu istemek çok fazla olur, canım. Banyosunda bir kasırga çağırmayacağına söz verersen mutlu olurum, özellikle de o içindeyken."

Kham yakındaki bir masanın ayağına tekme attı ve deri terliğinin burnunu sürttü. Tildy onu çok iyi tanıyordu. "Kasırga yok. Söz veriyorum." Bakışları ani bir meydan okumayla yukarı fırladı. "Ama annemin odalarını ele geçirmeden önce en değerli eşyalarını toplayacağım." Şimdiye kadar onları çıkarmaya hiç cesaret edememişti, yoksa babası kuleye rızası dışında girdiğini öğrenecekti.

"Sen de öyle yapmalısın." Tildy de Kraliçe Rosalind'in dadısıydı. Yirmi sekiz yıl önce, okyanus kıyısındaki nazık krallık Seahaven'daki görevinin ardından gelmiş ve Rosalind'in çocuklarını, Rosalind'i yetiştirdiği gibi yetiştirmek için kalmıştı.

Tildy çarşafalarını tekrar toplamaya başladı, sonra durdu ve Khamsin'i sıkı, sevgi dolu bir kucakla sarmak için döndü. "Değiştiremeyeceğin şeylere karşı bu kadar mücadele etme çocuğum. Kendini ölesiye hırpalayacaksın. Değiştirebileceğin şeyleri değiştirmeyi ve değiştiremeyeceğin şeyleri kabullenmeyi öğren. Rüzgâra dayanmak için eğilen bir avuç ol."

Tildy kapıdan çıkarken Khamsin sessiz kaldı.

Esnek bir palmiye değildi. Bunun yerine, annesinin bahçesindeki Kar Ateşi gibiydi; sıcaklıklar düştüğünde ve kar yağmaya başladığında parlak, meydan okuyan çiçeklere bürünüyor, kışın en kötüsünü yapmasına cesaret ediyordu.

Kaşlarını çattı ve uzun, ince parmaklarını yumruk şeklinde sıktı. Annesinin odalarını talep etmesine engel olmayacağına ve kasırgaları çağırmayacağına yemin etmişti.

Beyaz Kral'ın banyosunda. Ama fatih ailesine ya da evine zarar verirse, onu pişman edecekti. Gözleri kısıldı ve tanıdık bir elektrik enerjisinin ayak tabanlarına kadar indiğini hissetti.

Dışarıda rüzgâr hızlandı.

Wynter kaşlarını çattı. Fırtına aniden ortaya çıkmıştı, hızlı ve şiddetliydi. Gökyüzü kayrak taşı gibi kararmıştı. Sert rüzgâr Arnavut kaldırımli dolambaçlı yollarda ve taş binaların arasında uğulduyor, kalın camlı tıkırdatıyordu. Kral Yolu boyunca, saray tepesine doğru tirbuşon kıvrılan taş döşeli yol boyunca, canlı meşe ve turunç ağaçları kırılğan, kışa yenik düşmüş dallarını eski taş duvarlara vuruyordu. Başka bir uyarı olmadan kara bulutlar sel kapılarını açtı. Yağmur önce acı ve yakıcı damlalar halinde, sonra da sağanak halinde yağmaya başladı. Ona eşlik eden Summerlea görevlisi yakındaki üstü kapalı bir geçidin sığınağına doğru sıçradı.

Wynter yüzünü yukarı çevirdi ve gözlerini kısarak fırtınanın kararttığı gökyüzüne baktı. Soğuk yağmur yanaklarından aşağı süzülüyor, saçlarını ıslatıyor ve zırhının altına giydiği dolgulu tuniği ıslatıyordu. Yanında, her zaman sadık dostu ve kâhyası olan Valik kıpırtısız ve tetikte duruyordu, sağanak yağmura karşı aynı derecede dayanıksızdı.

Wynter, "İşin içinde bir hava saldırısı var," dedi. "Güçlü bir tane."

"Evet." Valik eldivenli elini kılıcının kabzasına koydu. "Kötü niyet mi?" Yabancıların yanında her zaman olduğu gibi, kâhyanın kısaltılmış konuşması mümkün olan en az kelimeye indirgenmişti.

"Sanırım sadece bir uyarı." Tepelerindeki kara bulutlar ölümcül dolu yağışı, şimşek ve hatta hortumlara yol açabilirdi ama Wynter gökyüzünde bunların hiçbirini hissedemiyordu.

"Coruscate?"

"Bundan şüpheliyim. Kral Verdan bu tür bir güce sahip olsaydı, bunu çok daha önce savaş alanında görürdük. O asla

benim yanımda kısa süreli bir ısı dalgasından daha fazlasını çağırabildi."

"Prenses mi?" Hava tahminleri kraliyet evlerinin yetki alanındaydı ve güçlü hava tahminleri nadiren doğrudan kraliyet hattının dışına çıkardı.

"Muhtemelen." Wynter bu düşünceye neredeyse gülümsedi. "Bu kesinlikle işleri ilginç hale getirirdi, değil mi?"

Valik ona düz, duygusuz bir bakış attı.

Vahşi bir sırtısla karşılık verdi ve daha çok bir kar kurdunun uyarı hırıltısına benzeyen karanlık bir kahkaha attı. Kısa, keskin kenarlı mizah geldiği gibi hızla kayboldu ve Wynter dikkatini tekrar fırtınaya çevirdi. Neyin geldiğini anlayan Valik ve Wintercraig'in diğer adamları krallarına yer açmak için geri çekildiler.

"Pekâlâ prenses," diye mırıldandı Wynter, "bakalım sen neymişsin."

Büyüsünün kaynağını açtı ve gücü bedenine çekti. Görüşü puslu bir beyaza büründü ve sanki gözlerinin derinliklerinde bir kar fırtınası esiyormuş gibi dönmeye başladı. Güç, kontrolünün sınırlarını zorluyor, serbest kalmak istiyordu. Onu kafeste tutmak için gözlerini sıkıca kapattı.

Etrafındaki hava önce , sonra artan bir hızla dönmeye başladı, yağın yağmuru yakaladı, böylece tek bir damla bile ona dokunmadı. Kapalı göz kapaklarının ardında girdabın yanıp sönmeye ve kıvılcım çıkarmaya başladığını görebiliyordu. Kulaklarını bir çatırtı sesi doldurdu; yağmur havada donuyor, kırılğan, gözenekli buz kristallerine dönüşüyor ve yere yağıyordu.

Kollarını iki yana açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu. Girdap daha da genişledi ve daha da hızlandı, ta ki fırtınanın gürültülü öfkesini bastıran uluyan bir rüzgâra dönüşene kadar. Girdabı birkaç saniye boyunca tuttu ve onu güçle besledi, tam, ölümcül gücüne yaklaşacak kadar değil, ama yine de yeteneklerini duyurmaya yetecek kadar. Hava cadısını yetecek kadar. Kollarını fırlattı

başının üzerine kaldırdı, başını geriye doğru salladı ve gözlerini açtı.

Etrafı dönen rüzgâr ve buzla çevrili yoğunlaştırılmış güç, alev alev yanan bir ışık sütunu halinde gökyüzüne doğru fırladı ve tepedeki fırtınanın kalbine saplandı. Gökyüzünde patlayan şimşekler, korkuya kapılan seyircilerin saklanmak için koşuşturmasına neden oldu. Yağmur havada dondu ve parçalanarak şehrin üzerine buz kristallerinden oluşan bir kar fırtınası yağdırdı.

Hava büyücüsünün nefessiz şokunu hissetti, rüzgârdaki kesin kadınsı güç ve öfke kokusunu tattı. Ve, zevkine göre, biraz da korku. Güzeldi. Erken gelişmiş prenses muhtemelen eşiyile hiç karşılaşmamıştı. Şimdiye kadar.

Babasının öğrendiği gibi o da Kış Kralı'nın umursanmadan tehdit edilebilecek omurgasız, şımartılmış bir zayıf olmadığını öğrenecekti. Kardeşinin öğreneceği gibi, eğer o korkak, haksızlık ettiği adamla yüzleşmek için geri dönmeye cesaret ederse, yazın vahşi ve aceleci fırtınasının kışın sert ve acımasız hâkimiyetiyle boy ölçüşemeyeceğini öğrenecekti.

İlk ders verilmiş ve alınmıştı. Summerlander cadısının gökyüzünden çekildiğini hissetti. Rüzgâr sustu ve Wynter'ın büyüsünün de yardımıyla, şiddetli fırtına olduğu kadar hızlı bir şekilde dağıldı, yükselen siyah bulutları kalın kış grisi parçalarına dönüşerek eridi. Bunu takip eden sükûnet içinde, kar büyük, yumuşak taneler halinde düşerek aşağıdaki zemini örttü.

Wynter sinmiş Summerlea kâhyasına döndü. Adamın siyah gözlerinde şimdi çiğ bir korku vardı ve bronz teni hastalıklı grimsi bir yeşil renge bürünmüştü. Güzel. Hiçbir şey saygı ve itaati korkudan daha hızlı doğuramazdı.

"Turunuza devam edebilirsiniz," dedi Kış Kralı.

Kâhya gözle görülür bir çabayla soğukkanlılığını topladı. Bordo yün ve kadife cübbesinin uzun kıvrımlarını düzeltti ve titreyen ellerini parfümlü saçlarında gezdirerek omuz hizasındaki siyah bukleleri bir düzene soktu.

"Evet, Majesteleri," dedi işi bittiğinde, sesi yeni ve çok daha ihtiyatlı bir saygıyla doluydu. "Bu taraftan lütfen." Wynter'ın kendisinden önce gelmesi gerektiğini belirtmek için hacimli kollu bir kolunu önüne uzatan kâhya saray ve şehir savunması turuna devam etti.

Köşeyi döndüklerinde Wynter arkadaki yoldan yukarıya, yukarı bailey'e ve şehrin tepesini taçlandıran antik kaleye baktı. Hangisi diye merak etti. Kral Verdan'ın üç güzel, inatçı kızından hangisi meydan okumuştur?

Khamsin duvara yaslanmış, göğsünü tutuyor ve zor nefes alıyordu. Bugün ikinci kez Kış Kralı'nın gücünün sert kenarını hissetmişti. Buz gibi, vahşi, anında tanımlanabilen bu güç, karnına inen bir yumruk gibi içine saplanmış, ciğerlerindeki havayı boşaltmış ve onu geriye doğru sendeleterek taş duvara çarpmasına neden olmuştu. Kulakları hâlâ çınlıyordu ve başının arkasındaki yumru, parmak uçlarını üzerinde gezdirdiğinde tıslamasına neden oluyordu.

Yaz Güneşi! Kendisinden başka hiç kimsenin gökyüzünde böylesine yoğun bir öfke yaratabildiğini bilmiyordu.

Duvarı itti, kafatasına saplanan kuğu yumurtasının acısıyla irkildi ve hizmetkârlar koridorundan kuleye doğru alışılmadık bir hızla ilerledi. Bugün onun için daha fazla yüzleşme yoktu. Kuleye gizlice girip annesinin en değerli eşyalarını topladıktan sonra kendi odasının sığınağına kaçacak ve orada kalacaktı.

İlk kez, babasının onu aileye katılması için çağırmamış olmasından memnundu. Kış Kralı'nın bu akşam onlarla yemek yiyeceğine şüphe yoktu ve onunla iki kez karşılaştıktan sonra, hayatının geri kalanını üçüncü bir karşılaşmadan kaçınarak mutlu bir şekilde geçirebilirdi.

BÖLÜM 2

Barışın Bedeli

Sade gri bir hizmetkâr elbisesi giymiş, kendine özgü saçlarını keten bir fular altında saklamış olan Khamsin, Kraliçe'nin Kulesi'nin bulunduğu kule katına çıkan merdivenleri tırmandı. Onu karşılayan manzara gerçekten de izlerini durdurdu.

Hayatı boyunca Kral'ın Kalesine hakim olan melankolik ama huzurlu sessizlik, yüzlerce hizmetlinin süpürme, cilalama, cilalama ve toz alma telaşıyla yok olmuştu. Atölyelerinden fırlayan yarım düzine marangoz, çürüyen döşeme tahtalarını değiştirmek için çılgınca bir hızla çalışırken, perdeciler güve yemiş pencere askılarını söküp yerlerine yeni püsküllü kadifeler asıyordu. Küçük bir uşak ordusu sarayın alt katlarından yeni mobilyaları yukarı taşıyordu. Hizmetkârların Hanımefendisi Maude Newt odanın bir ucunda durmuş, çelik gibi gri gözleriyle temizliği denetliyor ve sağa sola emirler yağıdırıyordu.

Birisi Khamsin'e arkadan sertçe çarparak sendelemesine neden oldu.

"Çekil önümden kızım," diye homurdandı bir adam sinirli bir sesle. Her ikisi de efor sarf etmekten terlemiş olan bir başka adamla birlikte büyük, döşemeli bir divanı çekerek yanlarına aldılar ve bir duvara yaslanmış, tamir edilmiş, cilalanmış ve parlatılmış bir zeminin üzerine diğer mobilyalarla birlikte bıraktılar.

"Sen oradaki!"

Khamsin döndüğünde Maude Newt'in demir bakışlarını üzerinde buldu.

"Aptal bir aylak gibi aval aval bakmayı bırakın ve işinize bakın. Bu odaları onarmak ve tertemiz hale getirmek için ancak iki saatimiz kaldı."

Kham'ın dilinden öfkeli bir karşılık döküldü ama kılık değiştirdiğini hatırlayarak onu ısırdı. "Evet, hanımefendi," dedi onun yerine, can sıkıcı bir itaatkârlıkla. Bileğindeki doğum lekesi sıcaktan parlıyordu ve Newt'in eteğine küçük bir şimşek çaktırma dürtüsü neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Bu dürtüyü çabayla bastırdı, kırılğan bir reverans yaptı ve annesinin yatak odasına açılan kapıya doğru hızla ilerledi.

Annemin eşyaları için buradayım, diye hatırlattı kendine sessizce. Maude Newt'e bir ders vermek için burada değilim, o yaşlı limon bunu hak etse bile!

Öfkesini kontrol etmek Khamsin için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Bebekliğinden beri -annesinin rahmindeki ilk bilinçli yaşam günlerinden beri- sıcak, vahşi, isyankâr duygular her zaman yüzeyin hemen altında, kaynamaya devam etmiş, onu harekete geçirecek en küçük kıvılcımı beklemişti. Tildy'nin ona kontrolü öğretme konusunda umutsuzluğa kapıldığı zamanlar olmuştu. Kham'ın, adını aldığı sıcak ve yıkıcı rüzgârdan daha fazlası olamayacağı konusunda umutsuzluğa kapıldığı zamanlar oldu.

Çardaktan yatak odasına geçerken, Newt'in sert bakışlarının sırtını deldiğini hissetti ve ancak uyku odasının kapısından eğilerek gözden kaybolduğunda rahatladı. En azından kılık değiştirmesi işe yarıyor gibiydi. Eğer Maude Newt onu tanısaydı, hemen koşup Kral Verdan'a Summerlea'nın dördüncü prensesinin bir hizmetçi gibi giyindiğini ve sarayın girmesi yasak olan bir bölgesinde sinsice dolaştığını söylerdi.

Khamsin uyku odasına girdi ve bir kez daha olduğu yerde dondu kaldı. Çılgın hizmetkârlardan oluşan ekibin el attığı ilk oda burasıymış gibi görünüyordu çünkü odadaki dönüşüm çoktan tamamlanmıştı. Kham sadece kapı aralığında durup bakakaldı.

Annesinin yatağı gitmişti. Yerinde yeni, daha büyük bir yatak vardı ve iki genç hizmetçinin kokulu çarşafarla özenle örttüğü birkaç kalın, taze keneyle doluydu. Pelüş dokuma halılarla kaplı ahşap zemin cilalı bakır gibi parlıyordu. Son örümcek ağı ve toz zerresi de gözlerden uzaklaştırılmıştı. Görkemli kadife asmalar ve duvar halıları soğuk taş dış duvarın serinliğini yok ediyordu ve ortak bir iç taş duvardan ötedeki banyo odasına açılan geniş ocakta bir ateş yanıyordu. Alevlerin üzerinde kaynayan bir tencere dolusu güzel kokulu bitki, hem uyku hem de banyo odalarını taze ve sıcak bir kokuyla doldurarak bakımsızlığın küf kokusunu kovuyordu.

Diğerleri odanın dönüşümünü hoş bir sürpriz olarak görebilirdi. Khamsin bulmadı. Öfke karnında düğümlendi. Değişimden hoşlanmıyordu. Bu yüzlerce hizmetkârın annesinin alanını -kendi alanını- işgal etmesinden ve çocukluğunun sığınağının mahzun ama rahatlatıcı aşinalığını artık ait olmadığı mükemmel, lekesiz yabancı bir dünyaya dönüştürmesinden hoşlanmıyordu.

Bugün annesinin şifonyerinin durduğu yere doğru döndü ve görünmez bir yumruk kalbinin etrafını sardı. Şifonyer gitmişti.

Etrafında dönerek odayı hızlı ve çılgınca taradı. Toplamak için geldiği yeri doldurulamaz hazineler de ortadan kaybolmuştu. Annesinin altın, mücevherlerle süslü saç fırçası, tarağı ve aynası neredeydi? Annesine benzeyen küçük boyalı minyatür neredeydi? Hepsinden önemlisi, Kraliçe Rosalind'in kendi eliyle yazdığı iki ince ciltli kitap -bahçıvan günlüğü ve özel günlük- neredeydi?

"Siz ikiniz!" diye çıkıştı yatağı hazırlayan genç kızlara. "Kraliçenin eşyalarına ne oldu?"

İki kızdan biri dudaklarını büzdü. "Kime soruyorsun?" diye alay etti, küçümseyen bakışlarla Hemşin'in mütevazı elbisesini taradı.

Kham'ın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Kılık değiştirdim. Ben bir hizmetkârım, diye hatırlattı kendine. Hizmetkârlar diğer hizmetkârlara kaba bir şekilde emir vermezler - Maude Newt değilseniz tabii.

"Ben yeni bir kızım, Prenses Summer'a hizmet etmek için saraya yeni geldim," diye doğaçlama yaptı. "Beyaz Kral saraya yerleşmeden önce annesinin birkaç eşyasını toplamam için beni gönderdi."

Bu, kızın yüzündeki alaycı ifadeyi sildi. Sıcakkanlı, iyi kalpli Summer saray hizmetkârları tarafından çok sevilirdi. Çok azı onun en ufak bir isteğini bile geri çevirirdi. Kız daha uzlaşmacı bir sesle, "Çöp yığınınına uygun olan her şey zaten götürüldü. Geri kalan her şey eski güneş enerjisine götürüldü. Kraliçeye ait saklamaya değer bir şey varsa, büyük ihtimalle oradadır."

"Teşekkür ederim." Khamsin bir nefes aldı ve marangozlar, hizmetçiler ve diğer işçilerden oluşan kalabalığın arasından geçerek Kraliçe'nin Kulesi'nin çılgın koşuşturmacasına geri döndü. Güneş odası, güney duvarındaki bir bağlantı kapısından girilebilen bitişik bir ön odaydı. Kham kapıya ulaştı ve tokmağı çevirdi.

Kilitlendi. Hayal kırıklığı içinde arka dişlerini birbirine vurdu. Kapı kilitliydi ve Kham güneş anahtarına sahip olması en muhtemel kişinin kim olduğunu biliyordu.

Omzunun üzerinden Maude Newt'e doğru baktı. Hizmetkârların Hanımı, kralın üniformasını giymiş uzun boylu bir muhafızla konuşuyordu. Khamsin ne konuştuklarını duyamıyordu ama Newt kemikli, vurgulu bir parmağını kraliçenin yatak odasına doğru uzattığında, kadının onun kılık değiştirdiğini anlamış olduğu belliydi.

Gitme vakti geldi. Tildy'den yedek anahtarı aldıktan sonra geri gelecekti. şu anda, Newt onu yakalamadan önce hızlıca kaçsa iyi olacaktı. Çelik bakışlı Hizmetkârların Sahibesi, Khamsin'i bir tür yaramazlık yaparken yakalayıp krala rapor etmekten daha çok seveceği bir şey olamazdı.

Khamsin çardak kapısından eğildi ve salonu ve merdivenleri dolduran işçi selini iterek geçti.

Arkasından bir adamın "Prenses!" diye seslendiğini duydu ama onu duymazdan geldi ve merdivenlerden aşağı daldı.

İki kat aşağı koştu ve odasına varana kadar koşmaya devam etti. Üzerindeki sade elbiseyi zar zor çıkarmış, kız kardeşi Autumn'un ladin yeşili kamgarn yün elbiselerinden birini giymişti ki kapı çalındı. Kham hizmetçinin elbisesini ve keten fularını yatağının altına tıktırdı ve kapıyı açmadan önce iki elini dağınık buklelerinde gezdirerek onları düzeltti.

Canlı giysili bir muhafız - kuledeki adamdan farklı -Kapısının önünde duruyordu. "Ekselansları." Kısa bir süre eğildi, yüzü boş bir levhaydı. "Kral huzurunuzda çıkmak istiyor."

"Güneş adına ne düşünüyordun?"

Khamsin kaskatı ve sessiz duruyordu, gözleri kör bir şekilde önüne odaklanmıştı. Babası Kral Verdan, Wynter Atrialan'ı karşılamak için giydiği resmi saray kıyafetini hâlâ üzerinde taşıyor, özel ofisinin zemininde volta atıyordu. Üzerinden dalga dalga sıcaklık yayılıyordu. Öfkeliydi. Ona karşı. Kule yüzünden değil, ondan önceki fırtına yüzünden.

"Sen olduğunu anlamayacağımı mı sandın? Barış şartları bile belirlenmeden Kış Kralı'na açıkça saldıracak kadar büyük bir aptal mısın? Ordusunun yarısı sokaklarımızda beklerken, en ufak bir provokasyonda hepimizi katletmeye hazırken?"

Bakışları yukarı kaydı, suçluluk ve endişe aniden onu sardı. Öyle demek istememişti. Bunu sadece bir uyarı olarak yapmıştı... Beyaz Kral'ın Summerlea'nın tüm sakinlerinin onun varlığından korkmadığını bilmesini sağlayacak bir şey. Fırtınasını bir savaş eylemi olarak yorumlayabileceğini düşünmemiştir.

"Baba, ben-"

"Sessizlik!" Elini savurdu ve şiddetli, patlayıcı bir darbeye yanağına çarptı.

Başı geriye düştü. Gözleri acı dolu yaşlarla doldu. Ağzının içinde, dişlerinin kenarının yanağının yumuşak iç yüzeyini kestiğı yerden kan fışkırdı.

"Baba," diye itiraz etti Autumn, her zamanki gibi en küçük kız kardeşlerinin utancına tanıklık etmek üzere çağrılmış olan diğer iki kız kardeşiyle birlikte oturdukları koltuktan yarı kalkarak. "Öyle demek istemediğini biliyorsun. Storm'un kendini tehdit altında hissettiğinde nasıl davrandığını bilirsin." Fırtına Khamsin'in hediye ama onu sadece kardeşleri çağırırdı. Babası ona "kızım "dan başka bir şey demezdi.

"Otur Autumn ve sessiz ol." "Ama baba-"

"Otur dedim!"

Sonbahar oturdu. Khamsin'e özür dileyen bir bakış attı. Kham başını hafifçe salladı. Bu ne Sonbahar'ın kavgasıydı ne de müdahale etmek ona düşerdi. Khamsin kardeşlerinin onu babalarının gazabından koruma ihtiyacını uzun zaman önce aşmıştı, her ne kadar babaları özellikle öfkelendiğinde bunu denemekte ısrar etseler de.

Babası Khamsin'e doğru dönerken koyu yeşil kadife cüppesi sallanıyordu. "Kendini kontrol etmen konusunda sana güvenilemeyeceğı açık olduğundan, Kış Kralı gidene kadar odanda kalacaksın."

Konuşmaya cesaret edemeyerek başını salladı.

"Bir yanlış adım daha atarsan," diye uyardı, "Beyaz Kral'ın saçından bir esinti bile geçirirsen ya da irademe karşı gelerek nefes bile alırsan, seni dışarı atarım. Ölüm acısıyla seni bu krallıktan sürgün ederim. Beni duyuyor musun, kızım?"

"Baba!" Bu kez protesto üç kız kardeşten de geldi.

Khamsin onları uyarmak için düşüncelerini yeterince toparlayamadı. Babasının tehdidi şaşırtıcı, acımasız ve tamamen beklenmedikti. Babasının onu sevmediğini çok uzun zamandır biliyordu ama duygularının bu kadar derin ve gerçekten acı olduğunu hiç fark etmemişti. Böyle bir tehditte bulunmak için onu nasıl da hor görüyor olmalıydı.

"Kes şunu baba," diye emretti Bahar. Her zamanki gibi soğukkanlı ve mantıklı -Hamsin kadar öfkeli olabilirdi ama bunu kontrol etmekte çok daha becerikliydi- Khamsin'in yanına geçti ve koluna koruyucu bir el koydu. "Ölüm acısı mı? O Yaz Tahtı'nın varisi. Bu krallıkta onun kanını dökerek ailesini lanetleyecek tek bir kişi bile yok ve bunu sen de biliyorsun."

"Kış Kralı'nın burada olması Fırtına'nın suçu değil," diye ekledi Sonbahar. Ayağa kalktı, koyu mor elbisesini bileğinin bir hareketiyle düzeltti ve Khamsin'in yanındaki Bahar'ın yanına gitti. Başını bir yana eğip narin, buyurgan çenesini öne çıkarırken bakır bukleleri dalgalanıyordu. "Bu odadaki herkes suçun tam olarak nerede olduğunu biliyor."

Kral Verdan kükrediğinde Summer ayağa kalktı ve kollarını babasının beline doladı. Tüm çocukları arasında en sevdiği oydu. Güneşli bir doğaya ve hazır bir gülümsemeye sahip olduğu için herkesin gözdesiydi.

"Yeter, baba. Eminim Fırtına yaptığı şey için üzgündür ve eminim barışı tehlikeye atmak istememiştir. Önerdiğin gibi odasında kalmasına izin ver ve Kış Kralı'yla daha fazla karşı karşıya gelmekten kaçın. Geri kalanımız ona Yazlık Adalıların ne kadar nazik ve misafirperver olabileceğini göstermek için elimizden geleni yapacağız." Gülümsedi, koyu mavi gözleri zoraki bir neşeyle doluydu. "Belki bu onun teslim olma şartlarını yumuşatmaya yardımcı olur."

Yaz Kralı uzun bir süre en büyük üç kızına baktı. Vücudundan yayılan ısı dağılmaya başladı ve oda hissedilir derecede serinledi. Ama Khamsin'e döndüğünde, bakışlarındaki nefret onun irkilmesine neden oldu.

"Odana git, kızım. Ben sana izin verene kadar kapından dışarı adımını atmaya cesaret etme. Tildavera sana yemeklerini getirecek. Bana itaatsizlik ettiğini öğrenirsem, seni öldürmem ya da sürgün etmem, ama inan bana, keşke yapsaydım dedirteceğim."

Hemşin reverans yaptı ve kapıya doğru döndü. Konuşmadı. Gözyaşları boğazını sıkıyordu ve bir kelime söylemeye kalksa, aşağılayıcı bir şekilde fişkıracaklardı. Yıllardır babasının önünde ağlamamıştı; annesinin ölümünden kendisinin sorumlu olduğunu söylediği günden beri.

Adamlarının yarısı şehrin stratejik noktalarına konuşlanmış, diğer yarısı da sarayın içinde ve çevresinde mevzilenmişken, Wynter talep ettiği odayı, banyoyu ve içeceği aramak için geri döndü.

Kral Verdan, Wynter'a ana saray binasının sıcak ve renkli salonlarından geçip birkaç kat merdiven çıkarak şehri taçlandıran eski taş kaleye kadar eşlik etti. Valik ve kendisini Hizmetkârların Hanımefendisi Maude Newt olarak tanıtan erik suratlı bir cadaloz, yarım düzine Wintercraig muhafızıyla birlikte arkadan geliyordu.

Kaleye girdiklerinde hava biraz daha soğudu, çevre biraz daha yalnız ve kasvetli bir hal aldı ama Wynter aslında bunu sarayın kalabalık gösterişinden ve lüksünden daha çok seviyordu. Soğuk taş ve mahremiyet onun doğasına uygundu. O yalnızlığın, tehlikenin ve sade güzelliğin hüküm sürdüğü sert ve tavizsiz topraklarda yaşayan bir adamdı.

Küçük grup kuledaki iki kat taş basamağı tırmanarak yenilenmiş Kraliçe'nin Kasrı'nın bulunduğu kata ulaştı. Gri giysili genç hizmetkâr kızlardan oluşan bir grup, çardağa açılan geniş, kemerli kapının hemen içinde hazır olda bekliyordu. O geçerken düzensiz, gergin reveranslar yaptılar.

Wynter bir dizi geniş çift kapıdan geçerek casuslarının ona çürüyen bir harabe olduğunu söylediği uzun süredir terk edilmiş odaya girdi. Daha önce ne kadar bozulmuş olursa olsun, şimdi hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı. Oda bir köşeden diğerine pırıl pırıl parlıyordu ve hava çiçek, bitki, taze talaş ve güçlü bir çamaşır suyu kokusuyla doluydu. Mobilyalar

Hem kalite hem de güzellik açısından olağanüstü. Wynter'ın bakışları odanın içinde gezinerek ince bir Şikâyet noktası aradı. Hiçbir Şey bulamadı. Görünüşe göre Verdan kendini aşmıştı.

"Bu iş görür." Hizmetçi kızlara bir göz attı. "Banyomu hazırlayın."

Gıcırdadılar, sallanıp durdular ve onun emirlerini yerine getirmek için acele eden beceriksiz kurt yavruları gibi neredeyse birbirlerinin üzerinden yuvarlanıyorlardı.

"Bir saat içinde ikramları ve kızınızın arkadaşlığını bekleyeceğim," diye hatırlattı Yaz Kralı'na soğuk bir bakışla.

"Elbette." Verdan başını hafifçe eğdi. "Newt diğer ihtiyalarınızla ilgilenecektir. Onu çağırmak için zili kullanmanız yeterli." ift kapının yanındaki uzun, püsküllü çekiciyi işaret etti. "Şartları alt kattaki harita odasında tartıŐacađımızı düşünmüştüm. İki saat hazırlanmak için yeterli zamanınız olacak mı?"

"İki saat yeterli." Endişesi akılsızca bir Şeye dönüŐmesin diye Verdan'ı fazla oyalamak istemiyordu.

"Yol göstermesi için k hyam Gravid'i göndereceğim." Verdan topuklarının üzerinde döndü ve oradan ayrıldı.

Hizmetkârların Hanımefendisi hızlı ve derin bir reverans yaparak hizmet teklifini yineleyecek kadar geride kaldı. "Bir Şeye ihtiyacınız olursa, Majesteleri, herhangi bir Şeye, sadece Newt'i ağırın. Arzu ettiğiniz her Şeyi elde etmenizi sağlayacağım."

"ok iyi." Ses tonunda bir dalkavukluk, bakışlarında da hiç hoşuna gitmeyen bir sinsilik vardı. "Şimdilik Newt, en çok istediğim Şey mahremiyet. Ya Newt? Wintercraig krallarına 'Majesteleri' diye değil, 'Ekselansları' diye hitap edilir. "

"Anlıyorum, Majesteleri. Elbette majesteleri. İŞleri bitince kızları dışarı gönderin yeter." Selam verdi ve Kraliçe'nin 'nden geri çekildi. Kapılar artık korunuyordu.

Wynter'ın dışarıda, koridorda konuşlanmış adamları tarafından arkasından kapatıldı.

Kulübenin üzerine bir sessizlik çökmüştü, bu sessizliği sadece yıkanma odasından gelen su sesi bozuyordu. Wynter ve Valik hareketsiz ve sözsüz durmuş, birbirlerini izliyor ve sabırlı bir sessizlik içinde bekliyorlardı. Bir an sonra, titreyen dört genç hizmetçi, açık bir koruluğa dalan temkinli hayvanlar gibi yatak odasından çıktılar.

"Banyonuz hazır efendim," diye fısıldadı içlerinden biri.

"Güzel." Wynter başını çift kapıya doğru salladı. "Dışarı."

Hizmetçiler kaçtı.

Valik konuşmadan önce hizmetkârların ayakkabıllarının taş basamaklarda takırdama sesini duyana kadar bekledi. "Eh, başardı."

Wynter başıyla onayladı. "Şaşırtıcı derecede de iyi." Eldivenlerini çıkarıp yakındaki bir masanın üzerine attı, sonra taş duvara oyulmuş iki büyük, camlı pencereye doğru yürüdü ve her birinin kanadını yukarı kaldırdı. Soğuk ve sert hava içeri girdi ve beraberinde hafif bir kar sağanağı getirdi. Derin bir nefes aldı ve pencereleri açık bıraktı, böylece cereyan odada asılı duran tatlı, ağır kokuyu temizleyebilirdi. "Görünüşe göre Verdan uzlaşmacı olma çabalarında samimi. Belki de her şeye rağmen şartlarımı kabul eder ve ben de istediğimi şiddet yerine barışçıl yollarla alabilirim."

Valik homurdandı, meyve kâsesinden yuvarlak yeşil bir üzüm kopardı ve ağzına attı. Isırdı, sonra yüzünü buruşturdu ve ezilmiş üzümü eline tükürdü. "Ekşi. Bu yıl mahsullerinin olgunlaşması için yeterince sıcaklığa izin vermediniz."

"Planımız buydu."

"Sanırım. Sadece sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim." İç çekti. "Umarım buralarda yiyecek düzgün bir şeyler vardır."

"Kal ve yemeğimi benimle paylaş."

Valik homurdanarak güldü. "Öyle düşünme, her ne kadar cazip olsa da. O Sonbahar, Yazlık Diyar'ın güzel bir nimeti. Hepsi öyledir. Şanslısın."

Wynter gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle, "Şanslıyım," diye onayladı.

Arkadaşı bir şeyler söylemeye başladı -kuşkusuz bu sabah kamptan ayrıldıklarından beri yaşadıkları tartışmanın bir devamı- ama kendini tuttu ve onun yerine, "Su sıcak. Git yıkan. At ve yolculuk kokmazsan sana biraz daha ısınır."

Wynter soğuk bir kaşını kaldırdı. "Sana daha önce de söyledim, bir buz kütlesi kadar soğuk olabilir ve bu benim fikrimi değiştirmez."

Valik içini çekti ve başını salladı. "Yatak odasının ara sıra serinlemesi her şeyi taze tutar, Wyn, bunu kabul ediyorum. Ama çıplak kışını her gece bir buzulun üzerine koyarsan eninde sonunda uzuvların donar ve düşer. Önemli olanlar da dahil." İki kaşını da imalı bir şekilde kaldırdı.

Wynter homurdandı. "Hiçbir Yaz cadısının içinde bu kadar soğuk olmak yoktur." Kapıya doğru bir el salladı. "Git. Temizlen, güzel bir yemek bul ve iki saat sonra benimle harita odasında buluş."

"Ben söyleyeceğimi söyledim. Bir daha söylemeyeceğim." Valik şakağından sarkan gümüşü beyaz örgülerden birini çekiştirerek selam verdi, sonra da "Zamanı geldiğinde 'sana söylemiştim' diyeceğim," diye ekleyerek metanetli kabullenme görüntüsünü bozdu. Wynter'ın ters bakışına güldü ve kapıya yöneldi. "Harita odası. İki saat sonra. Orada olacağım kralım. Yemeğinizin ve prensesinizin tadını çıkarın."

"Donmuş beyin." Wynter'ın ona fırlattığı kadife yastık, kapanan kapıdan zararsız bir şekilde sekerek yere düştü.

Valik'in sinir bozucu dürtmesi sayesinde Wynter'ın aklında prensesle sadece at kokusuyla değil, tamamen

Hem de zırhlı. Banyo odasından gelen kokulu sis fikrini değiştirdi. Yorulmuştu. Üç yıldır eyer üzerinde savaşıyor, kadın arkadaşlığından ve hayatın daha nazik zevklerinden mahrum kalıyordu. Ama artık savaş bitmişti ve Summerlea prensesleri çok güzeldi. Bir parçasının hayatına biraz sıcaklık getirmeyi arzuladığını inkâr edemezdi.

Yatak odasına girdi, oradaki iki pencereyi açtı ve temiz havada soyunmaya başladı. Becerikli parmaklarıyla zırhını yerinde tutan sayısız tokayı gevşetti ve koruyucu giysinin ağır gümüş plakalarını dökerek her birini duvara dayadı. Haşlanmış deri iç zırhı plakaya katıldı, onun altındaki yastıklı gambeson ve son olarak en içteki giysi, boynundan bileğine ve ayak bileğine kadar onu örten kapitone ipek.

Çıplak bir halde banyo odasına girdi ve büyük bakır küvete adımını attı. Buharlı suya girerken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Winter's Frost, bu iyi geldi. Sıkı kasları gevşemeye başladı. Başını küvetin geniş, kavisli dudağına yasladı ve yarı kapalı gözlerle tavana baktı.

Craig'de, özellikle soğuk bir günün ardından Freika Dağı'nın sıcak volkanik kaynaklarına dalmaktan ya da kaynakların yanındaki mağaralarda rahatlatıcı bir buhar banyosu yapmaktan keyif alırdı ama bu savaşı yönetmek onu üç yıldan uzun bir evinden uzak tutmuştu. Tüm bu süre boyunca, askerlerine sunulanların ötesinde kendisine hoşgörü gösterilmesine izin vermemişti. Askerleriyle aynı sert zemini, ılık banyoları ve sade kamp yemeklerini paylaşmıştı. Onlarla paylaşmadığı tek şey kadınlardı. Elka onu terk ettiğinde tüm sıcak tutkularını elinden almıştı; daha soğuk olanları ise tamamen üç yıllık intikam savaşına dökmüştü.

Ve şimdi, sonunda, zafer yakındı. Summerlea onu hem kraliçesinden hem de varisinden mahrum etmişti. O planladı

iyiliğe karşılık ver.

Wynter banyodan sonra heybesini boşalttı ve üzerine dökümlü, düğmesiz krem rengi ipek bir gömlek ile ona uygun yün bir pantolon giydi. Gömleğin gevşekçe bağlanmış düğmeleri kaslı göğsünü rahatça ortaya çıkarırken, krem rengi ipek de teninin altın rengini tamamlıyordu. Pantolon ve bir çift tereyağı yumuşaklığındaki altın rengi deri çizme baldırlarını sarıyor, Craig'in kayalık dağlık bölgelerinde yıllarca çalışarak kazandığı kaslı bacaklarını ve arka bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

Kulübenin kapısı çalındı. Yatak odasının kapısına doğru yürüdü, saçlarını havluyla sildi ve nöbet tutan adamlarına rağmen, kapı aralığından "Girin!" diye seslenmeden önce kılıcını aldı.

Açılan kilidin sesi ve tepsilerin tıkırtısı ona yemeğinin geldiğini haber verdi. Açık kapılardan içeri bir göz attı, iki-üç hizmetçi ve yemeğini hazırlarken onu izleyen iki adamını saydı.

Banyo odasına döndü ve yeni gelenleri kısa bir yemek hazırlamaları için yalnız bıraktı ama kılıcını her ihtimale karşı kolayca ulaşabileceği bir yerde tuttu. Savaş alışkanlıklarını kırmak zordu. Ne de olsa hâlâ düşman topraklarının kalbinde duran fetihçi bir kraldı.

Wynter havluyu banyonun kenarına attı ve uzun, solgun saçlarını fırçaladı. Saçları hâlâ nemliydi ve banyo odasının nemli ılık havasında uçlarından hafifçe kıvrılmıştı. Saçlarını yaldızlı gümüş bir kravatla arkadan bağladı ve sol kulağına aile klanının simgesi olan kar kurdu şeklinde parlak gümüş bir kulak kelepçesi taktı. Kulak manşetinden sarkan üç gümüş zincirin her biri buz, ateş ve Büyük Av'ı simgeleyen üç Wintercraig rününden birini taşıyan küçük bir gümüş çana bağlıydı. Sağ işaret parmağında görev yüzüğü vardı: Kar Kurdu klanının kraliyet armasını taşıyan, karmaşık bir şekilde oyulmuş platin bir mühür. Sol elinin küçük parmağında ise bir başka platin yüzük takıyordu.

Wintercraig Yıldızı adı verilen muazzam, nefes kesici, mavi-beyaz bir elmas. Son olarak, gümüş ipliklerle işlenmiş gök mavisi kadifeden kısa, kolsuz bir yelek giydi.

Duvara asılı eğimli aynaya bir bakış, soğukkanlı, abartısız bir zarafetin görüntüsünü geri yansıttı. Bu iş görür.

Yatak odasından dışarı süzüldü ve parlak maun masada oturan bir değil üç esmer güzel Summerlea prensesini görünce durdu.

İlkbahar, Yaz ve Sonbahar onun yemeğini paylaşmaya gelmişti.

Wynter geriye dönüp baktığında, yemekte bu kadar çok kraliyet arkadaşına sahip olmanın bir nimet olduğunu fark etti. Sonbahar'ın uygun olup olmadığını anlamak için onu gözlemlemeyi düşünmüştü ama üçünün bir arada olması her birini daha iyi anlamasını sağladı. Değişen statüleriyle biraz alay etmiş, onlara prenseslerden çok hizmetkârlar gibi davranmış, sadece efendileri kadar uyumlu olup olmayacaklarını görmek istemişti.

Hayal kırıklığına uğratmadılar. Emrettiği gibi kendi şarap kadehini dudaklarına götürmeden hemen önce İlkbahar'ın gözlerindeki meydan okuma parıltısını, yemek yerken şarkı söylemesini emrettiğinde Yaz'ın gözlerindeki kızgınlığı ve bir elmayı kesmesini ve her birinden bir ısırık aldıktan sonra kendi elindeki parçaları ona vermesini söylediğinde Sonbahar'ın parmaklarının bıçağın etrafında nasıl kıvrıldığını görmüştü. Ama aynı zamanda her prensesin parmağını yumuşak, şımartılmış teninde gezdirdiğinde ya da rahat etmek için biraz fazla yaklaştığında titrediğini görmüş ve her birinin kendi öfke patlamasını bastırıp onun iradesine boyun eğdiğini izlemişti.

Babaları gibi gururlu ve kibirliydiler ama aynı zamanda Kış Kralı'ndan korkacak kadar da bilgeydiler. Ve bu korku onların meydan okuma dürtülerini bastırdı.

Yemek bittiğinde, onları memnun bir şekilde gönderdi. Haklıydı. Herhangi biri iş görürdü. Bu işleri kolaylaştırırdı.

Üzerinde hâlâ krem rengi ipek pantolonu ve gömleği, belinde Gunterfys ve yanında Valik olduğu halde Wynter sarayın büyük harita odasına girdi. Kral Verdan, hâlâ tören giysileri içinde, Wynter'ı soğukkanlılıkla karşıladı.

"Verdan." Yaşlı adama başıyla selam verdi. Kralın yanında dört adam daha duruyordu; aralarında hayatta kalan son Yazlık Ülke ordusunun generali ve kral konseyinin üç lordu da vardı. "Siz dördünüz," diye sert bir tavırla emretti, "dışarı çıkın."

Dört adamın ve Verdan'ın yüzünde de öfke parladı.

"Ne? Bu ne cüret efendim!" diye haykırdı general.

"Bu adamlar benim sırdaşlarım ve danışmanlarım, Summerlea'nın liderleri," diye itiraz etti Kral Verdan, kalan son ordusunun liderine uyarıcı bir bakış atarak. "Herhangi bir barış müzakeresinde bulunmaya hakları var."

"Pazarlık mı?" Wynter kaşlarını kaldırdı. "Teslim olma şartlarınızı açıklamaya geldim. Bunlar müzakere edilemez. Ya kabul edersiniz ya da siz ve Summerlea'de yaşayan her canlı ölür."

"Blöf yapıyorsun," dedi diğer üçünden biri. "Ölmemizi isteseydin, çoktan ölmüş olurduk."

"Ben blöf yapmam. Buraya savaşı bitirmek için geldim ama sadece kendi şartlarımla. Tahta çıktığım günden beri siz Yazlıkçılar bana karşı cephe aldınız, gençliğimin beni kolay lokma haline getirdiğini düşündünüz, itidalimi ve diplomasi çabalarımı zayıflık işareti olarak algıladınız. Kibriniz yüzünden beni kolayca alt edebileceğinizi ve Wintercraig'in sizin olacağını düşündünüz. Yanlış düşünmüşsün." Gözleri kısıldı, ifadesi ölümcül derecede soğuktu, masanın üzerinde öne doğru eğildi. Buz, cilalı yüzeyi beyazlattı. "Bu savaşı siz Yazlıkçılar başlattınız ama ben bitirmek için buradayım. Ya yenilgiyi -ve beraberinde gelen şartları- kabul edersiniz ya da ölürsünüz. Her ikisi de benim için fark etmez. Ne için geldiysem onu alacağım."

General kıpkırmızı kesildi ve kralına öfkeli bir bakış fırlattı. "Efendim! Bu utanç ve aşağılanmayı kabul etmenize gerek yok. Söyleyin, ayağa kalkıp savaşalım. Tıpkı Roland ve ordusunun Kara Ranulf'a karşı zafer kazandıkları zamanki gibi öleceğiz."

"Ölmek mi istiyorsunuz?" Wynter bakışlarını generalin üzerine dikti. Çağrısına soğuk bir ateş geldi, gözlerinin arkasında toplandı, yaktı. "Pekâlâ o zaman. Öl."

General kaskatı kesildi, boğuk bir çığlık atarak ağzı açık kaldı.

"Dur." Verdan, Buz Bakışı'nın yoluna çıkacak kadar aptal değildi ama kendini generale doğru hızlı, içgüdüsel bir hamle yapmaktan alıkoyamadı.

"Bu savaşı başlatmak için bana açtığın yara kişiseldi," dedi Wynter bakışlarını tutarak. "Barışın bedeli de kişiseldir. Sizin ordularınızı ya da bu adamları ilgilendirmiyor ve onların varlığı ne gerekli ne de isteniyor." Generalin dudakları maviye dönmüş ve teni bembeyaz kesilmişti.

Yaz Kralı teslim oldu. "Onu serbest bırakın, ben de onları göndereyim."

Wynter gözlerini kırptırdı ve bakışlarının gücünü kesti. "Daha iyi."

Açıkça dehşete düşmüş üç lordun gitmesini bekledi. Kontrolsüz bir şekilde titreyen general, üç hizmetçi tarafından odadan çıkarılmak zorunda kaldı. Hizmetçilere, "Ona sıcak bir banyo yaptırın ve kalın battaniyelere sarın," dedi. "Birkaç gün daha kendini sıcak hissetmeyecek."

Onlar gittikten sonra Valik'e başıyla işaret etti, o da diğer kapıdan çıkıp Wynter ve Verdan'ı yalnız bıraktı.

Wynter kollarını kavuşturdu ve düşmanına sessizce baktı. Yaz Kralı ve lordları şımartılmış aptallardı. Kibirli ve hain, evet, ama nihayetinde zayıftılar. Wynter'ın eli üzerlerine sertçe inene kadar gerçek zorluğu hiç bilmemişlerdi. Summerlea'nın tepelerinde ve vadilerinde kibirli ve gururlu bir şekilde dolaşıyorlardı.

Kendilerini yeryüzünün efendileri olarak görüyorlardı, oysa gerçekte yönettikleri insanlar gibi onlar da sadece koyunlardı, onlarca yıllık zevk düşkünlüğüyle semirmiş ve aptallaşmışlardı, kolayca kesime sürülüyorlardı.

Her zaman böyle olmamıştı. Bir zamanlar, uzun zaman önce, Summerlea'nın kralları, Summerlea'nın özgürce yaşayabilmesi için her şeylerini feda eden Roland Soldeus gibi aslanlar, gerçek kahramanlardı. Ama zaman içinde bir yerlerde, o parlak ruh, o asil, meydan okuyan cesaret yok olup gitmişti. Yüreklerinde Güneş'in ateşini taşıyan kral nesilleri yerlerini daha zayıf, daha az asil adamlara, Yazlık Ülke'nin nimetleriyle karınlarını doyuran ve kendilerini atalarının ihtişamının parçalarıyla gizleyen inatçı, nihilist parazitlere bırakmıştı.

Ülkenin bereketli tarlalarından, üzüm bağlarından, meyve bahçelerinden ve otlaklarından hiç bitmeyen bir zenginlik akışıyla besledikleri koyunları olan halkları ise aradaki farkı hiç fark etmedi.

Oh, Wynter topraklarına ilk yürüdüğünde birkaç değerli savunmayı bir araya ama Wynter onların iradesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Onları acımasızca ve merhametsizce sıkıştırmaya devam etmiş, ordularını sadece koyunlar kalana kadar aralarındaki birkaç cesur ruhtan arındırmıştı. Sonra da kışı topraklarına yaydı ve bekledi. Sıkıntılar, geriye kalan küçük meydan okuma kırıntılarını da tüketmiş ve son iki savaş kolayca kazanılmıştı.

"Eee?" Sessizlik uzayınca Verdan sordu. "Şartlarınız nedir? Aramızdaki barışın bedeli nedir?"

Wyn barışın ancak tüm Yazlık Diyar sakinleri buz ve kardan bir örtünün altında donmuş ve cansız yatarken gelmesini planlamıştı. Ancak birkaç ay önce kamplarına gizlice giren yardımsever muhbir, onu elde edilecek daha tatmin edici başka bir zafer olduğuna ikna etmişti.

"Oğlunuz Prens Falcon, kraliçem olacak kadını ve yeri doldurulamaz hazinelerden birini çaldı.

evimin önünde." Wynter harita masasını itti ve adım atmaya başladı. "Halkımın köylerinden birini yok etmek için gönderdiği haydutlarla savaşırken ikisini de alıp kaçtı. Ama bu onun için yeterli değildi. Kaçışı sırasında oğlunuz kardeşim Garrick'in boğazına bir ok sapladı. Kardeşim henüz on altı yaşında bir çocuktı ama oğlunuz onu karda ölüme terk etti ve hırsız bir korkak gibi kaçtı."

Wynter döndü, yüzü donmuş bir maske gibiydi, gözleri buz gibiydi. "Oğlun kraliçemi, krallığımın en büyük hazinelerinden birini ve varisimi benden çaldı. Kaybettiklerimi bana geri vereceksin."

Verdan'ın beti benzi attı ve çenesi hayretle açıldı. "I? Ben mucize yaratan biri değilim. Kardeşinizi ölümden geri getiremem ve eminim casuslarınız Falcon'un nerede olduğunu kimsenin bilmediğini size çoktan söylemiştir. Eğer Falcon iddia ettiğiniz gibi kraliçenizi ve hazinenizi aldıysa, onları nerede bulacağınızı sadece o bilebilir."

"Bir kraliçe, bir hazine ve bir varis. Bana sağlayacağın şey bu. Krallığınızın en büyük hazinelerinin güzel kızlarınız olduğunu birçok kez ilan ettiniz. Bu yüzden kızlarınızdan birini eş olarak alacağım. Hem Kış hem de Yaz Tahtlarına sahip olacak bir varisle rahmini doldurmak için bir yılı olacak. Eğer başarısız olursa, dağların merhametiyle yüzleşmek için dışarı atılacak ve bir sonraki baharda başka bir kızı almak için geri döneceğim. Ve bu, ben varisimi alana ya da senin kızın kalmayana kadar devam edecek. İşte Verdan, barışın bedeli budur."

BÖLÜM 3

Kule Hazinesi

Khamsin, Kraliçe'nin Kulesi'ne açılan kapalı, pırıl çift kapıya yaklaştı. Bir kez daha gri bir hizmetkâr elbisesi giymiş, kendine özgü saçlarını örtmek için bir başlık takmış ve Summerlea Rose'unu gizlemek için bileğine beyaz bir bandaj sarmıştı; çardağa girip annesinin eşyalarını almak için güneşe erişme bahanesi olarak bir yığın yeni yıkanmış havlu taşıyordu.

Kış Kralı babasıyla birlikte harita odasındaydı ve teslim olma şartları üzerinde çalışıyordu. Khamsin diplomatik müzakereler hakkında yeterince bilgi sahibi olduğu için babasının saatlerce burada olmayacağını biliyordu. Annesinin en değerli eşyalarını alması için bolca zaman vardı.

Çardak kapısının dışında duran Wintercraig muhafızları onu tepeden tırnağa aradı ve havlu yığnında gizli silah olup olmadığını kontrol etti. Bileğindeki sargıyı ütü yanığı olarak açıkladı ve arama yapan eller göğüslerine biraz fazla yaklaşıncı öfkesini bastırmak için dudağını ısırıldı. Eğer daha fazlasını yapmak için bir bahane arıyorlarsa, onlara bu bahaneyi vermedi ve incelemelerini bitirip geçmesine izin verdiler.

Kapılar arkasından kapanır kapanmaz aceleyle güney duvarındaki güneş kapısına yöneldi. Tildy'nin şifonyerinden aldığı anahtar kilide kolayca girdi ve tatmin edici bir klik sesiyle döndü. Güneş kapısı açıldı.

İçeride, Kraliçe Rosalind'in hazineleriyle dolu olması gereken oda neredeyse bomboştu, sadece birkaç

Geriye üstü örtülmüş mobilya parçaları ve gelişigüzel yığılmış lambalar, sanat eserleri ve kişisel eşyalar kaldı.

Ağlamak istedi. Çok az şey biriktirmişlerdi. Annesinin dokunduğu her yıpranmış çubuğu, her güve yeniği kadife parçasını çok sevmiştir ama babasının hizmetkârları bunların çoğunu değersiz çöpler olarak atmıştır.

Öfkesini ve gereksiz kayıp duygusunu bastırmaya çalıştı. "İyi tarafından bak, Khamsin," diye mırıldandı kendi kendine, "en azından araştırman gereken daha az şey var."

Güneşliğe adım attı, kapıyı sürgüsüz bıraktı ve çardaktan içeri giren olursa duyabilmek için ufak bir aralık bıraktı. Hızlı bir amaç duygusuyla, geçen her saniyenin Beyaz Kral'ın dönüşüne bir an daha yaklaştığının farkında olarak aramaya başladı. Çarşafarla kaplı mobilyalardan başladı, annesinin en değerli eşyalarını sakladığı şifonyerini bulana kadar kumaşları kaldırdı. Ne yazık ki şifonyerin üstü açılmış ve çekmeceleri boşaltılmıştı. Khamsin odanın köşesindeki karmakarışık yığına döndü ve karıştırmaya başladı.

Yığının yarısında annesinin altın fırçasını, tarağını ve aynasını buldu ve bu ona umut verdi. Bir ya da iki kat daha derine indiğinde minyatür yağlıboya tabloya ulaştı. Sonunda, yığının dibine yakın bir yerde, uzun süredir eskimiş elbiselerin altında, Kraliçe Rosalind'in el yazısıyla yazdığı bahçıvan günlüğünün ve günlüğünün tanıdık, çatlak deri ciltlerini gördü. Nihayet! Khamsin kitapları göğsüne çekti ve üzerlerine eğildi, nefesi rahatlamış hıçkırıklarla gelirken biraz sallandı.

Sesler -bir kapı mandalının tıkırtısı, ardından sesler- çatlak güneş kapısından içeri girdi.

Kalbi boğazına kaçtı. Ayağa fırladı, annesinin hazinelerini kalbine bastırdı ve dar açıklıktan dışarı bakmak için parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi.

Soluk saçlı, mavi giysili bir adam görüş alanından geçti. Beyaz Kral'ın ikinci adamı. Ne duymuştu?

Hizmetçiler ona ne diyor? Valik mi? Sonra başka bir adam, unutulmaz yüzüne bir an bile bakmadan anında tanıdığı bir adam. Beyaz saçlı, altın tenli, krem rengi ipek ve soluk mavi kadife yelek giymiş bir adam: Kış Kralı.

Bu kadar erken dönerek ne yapıyordu? İçgüdüsel bir korkuyla geri çekildi, adamın buz gibi gözlerini güneşli kapıya çevirmesinden ve onu orada dikilirken bulmasından korkuyordu.

İkisi onun duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyorlardı. Valik bir şeyler mırıldandı ve kapılara doğru yöneldi. Kapıların açılıp kapandığını duydu. Sonra Kış Kralı tekrar görüş alanının önünden geçti ve banyoda akan suyun sesini duydu.

Gitme vakti gelmişti. Annesinin eşyalarını eteklerinin derin iç ceplerine doldurdu ve çardaktan dışarı süzüldü, güneş kapısını arkasından kapatmak için döndü ama Beyaz Kral'ın bir şekilde sürgünün tıkırtısını duyacağından korktuğu için kilitlemeye cesaret edemedi. Daha iki adım atmamıştı ki alaycı bir ses onu olduğu yerde dondurdu.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış? Kış Kralı'nı banyosunda öldürmeye gelen küçük ve güzel bir suikastçı mı?"

Wynter kızın -gri hizmetçi elbisesi içindeki ince genç kızın- avcının kokusunu alan bir dişi geyik gibi donup kalmasını izledi. Başını kaldırdı, gözleri irileşmiş ve korkmuştu. Yatak odasının kapısında dikilen adamı gördüğünde kaskatı kesildi, banyosunun sesi boş banyo odasında hâlâ neşeyle çalkalanıyordu. Gözleri onunkilerle buluştu. Adam gülümsedi ama bu hoş bir ifade değildi.

Kaçtı.

Onun ülkesindeki birçok koşucunun erişmekte zorlanacağı bir hızla odanın içinden kapılara doğru sıçradı. Adam onu kovalamadı. Kapının dışında konuşlanmış muhafızlar onun kaçışına kolayca son verebilecekken seslenmedi bile. Kollarını tembelce göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Valik'in kapıdan çıkmasını bekledi.

büyük bir cephenin arkasına gizlendi ve kaçış yolunu kapattı.

Yarı çömelmiş, kollarını iki yana açmış bir halde kayarak durdu ve duyulabilir bir solukla nefesini içine çekti.

"Biraz daha kal, olur mu?" Wynter mırıldandı. Kız doğrulurken Wynter daha da yaklaştı ve temkinli bir şekilde yüzünü ona döndü. Hangi kızının Wynter'la evleneceğine karar vermesi için Verdan'a günün ve gecenin geri kalanını vermişti. Bu suikastçı Verdan'ın cevabı mıydı?

Bakışlarının kızın pürüzsüz, çizgisiz yüzünde gezinmesine izin verdi. Kız oldukça güzeldi. Teni ince, sıcak, Summerlander kahverengisi, kalp şeklindeki yüzü yüksek, yontulmuş elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve inatçı bir görünüme sahip sivri, küçük bir çeneyle kutsanmıştı. Her şeye hükmeden, koyu renk kavisli kaşların altında parıldayan bir çift fırtına grisi gözdü.

"Bu kadar çirkin bir meslek için bu kadar güzel bir yüz."

"Ben suikastçı değilim!" diye itiraz etti. "Ben sadece bir hizmetçiyim. Siz dönmeden önce banyonuzu tazelemeye geldim."

"Gerçekten mi? Ama şu " -başını güney duvarındaki kapıya doğru eğdi- "benim banyom yok." Kaşları alaycı bir sorgulamayla kalktı.

Yutkundu ve adam boğazının çukurundaki damarın, yalandan kurtulmaya çalışırken tuzağa yakalanmış çırpınan bir kuş gibi titreştiğini görebiliyordu. "Ben ... er I . . . " Kekeleyerek, açıkça gergin bir şekilde geri çekilmeye başladı. Gözlerini sağa sola çevirerek olası bir kaçış yolu aradı.

Bu ilginçti. Wynter'ın ilk varsayımı anında tersine döndü. Her ne ise, bu kız suikastçı değildi. Bir profesyonel girişini, çıkışını ve yakalanırsa varlığı için makul bir mazeret planlardı. Ve Verdan daha yaşlı ve soğuk birini seçerdi; Wynter'ı öldürecek, denerken ölecek ya da her ikisinde de başarısız olursa, sırf onu kimin tuttuğunu açığa çıkarmamak için kendi boğazını kesecek birini.

Bir şey daha açıldı: Burada bulunma nedeni ne olursa olsun, banyosuyla ilgilenmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Peki, onu öldürmek ya da ona hizmet etmek için değilse, neden gelmişti?

Valik'e başıyla işaret etti. "Onu arayın."

Valik hızla üstünü başını düzeltirken titreyerek ve bembeyaz bir yüzle ayakta durdu. Valik'in omuzları hacimli eteklere ulaştığında sertleşti. Kız geri çekildi ve Valik'in bulduğu şeyi ortaya çıkarmasını engellemeye çalıştı.

Gunterfys parladı. Kızın boğazından tek bir damla kızıl kan aktı ve çenesinin hemen altına sıkışmış parlayan kılıç ucunun gölgesinde teninden aşağı süzüldü. Wynter onun bir suikastçı olduğuna inanmıyordu ama yine de bu düşünce şaşırtıcı olsa da yanılıyor olabilir.

"Kımıldama," diye öğüt verdi. "Kılıcım çok keskindir ve Valik'in hayatı benim için seninkinden çok daha önemli. Onun adına beni sinirlendirmek istemezsin."

Konuşmadı. Cesaret edemedi. Yutkunduğunda bile boğazını onun kılıcına karşı delecekti ve adam bunu bildiğini görebiliyordu.

Valik yavaşça, ani bir hareket olup olmadığına bakarak çömeldi ve bir kez daha eteklerine uzandı. Eli, gri kıvrımların arasına gizlenmiş derin bir cebe benzeyen şeyin içinde kayboldu.

Wynter ne beklediğinden emin değildi. Belki bir bıçak ya da bir çeşit zehir. Mücevherli tarak ve saç fırçasının ardından aynayı görünce hayal kırıklığına uğraması tuhaftı. Belli ki eski, belli ki çok değerliydi.

"Bir suikastçı değil o zaman," diye mırıldandı. "Sadece sıradan bir hırsız." Kılıcının jiletli ucunu hafifçe geriye çekti.

Fırtına grisi gözleri parladı. Bıçağı artık doğrudan etine dayanmadığı için cesaretini yeniden keşfetmişti. "Ben hırsız değilim! Olsaydım bile, senin gibi soğuk ve acımasız bir katil olmaktan daha iyi olurdu!"

Valik tekrar elini ceplerine attı ve küçük, deri ciltli bir kitap çıkarıp Wynter'a uzattı.

Wynter boştaki eliyle kitabı açtı ve el yazısıyla yazılmış sayfaları karıştırdı, bitkilerin ayrıntılı çizimlerine ve bakım talimatlarına kaşlarını çatarak baktı. "Altın ve mücevherleri anlayabilirim ama bu mu? Bunu çalmak için gazabımı mı göze alacaksın? Bir bahçıvanın günlüğü mü?"

Kız ikisini de şaşırttı. Wynter'ın kılıcının ucundan uzaklaşarak geriye sıçradı ve Valik'in çenesine hızlı bir tekme atarak kâhyayı Wynter'ın bacaklarına doğru savurdu ve ikisini de yere düşürdü. Pırıl pırıl zeminde sekerek giden günlüğe doğru hamle yapmaya başladı ama Wynter Valik'in uzuvlarının karmaşasından kurtulup kılıcını bir kenara fırlatarak kesin bir kararlilikla ona doğru ilerleyince bundan vazgeçti. Döndü ve kapılara doğru koşmaya başladı.

Tam parmak uçları pirinç kapı mandalını sıyrırken onu yakaladı. Bir eli bileğini sertçe sararken, diğeri kafasına doğru indirdiği yumruğu engellemek için yukarı kalktı. Küçük öfke, elinden gelse gözünü karartmak istiyordu!

Eğlence ve şaşkınlık karışımı bir takdirle güldü. O kazanamazdı. Bunu biliyor olmalıydı. Ama yine de savaştı. Kendisine böylesine cesur bir meydan okumayla karşı koymaya istekli bir Yazlaklı'nın hayatta olduğunu bilmiyordu. Tüm ordular önünde düşmüştü ama bu ufak tefek kız Kış Kralı'yla, bir bakışta öldürebilen bir adamla, çıplak elle ve savunmasız bir şekilde boğuşmaya cüret etmişti.

Burnunu kırmak üzere olan bir yumruktan kurtuldu ve uzun zamandır ilk kez eğlenerek tekrar güldü. Verdan'ın askerlerinden çok azı böylesine ham ve pervasız bir cesarete sahip olduğu için ne kadar şanslıydı! Saflarında onun gibi bin kişi olsaydı, savaş çok daha farklı sonuçlanabilirdi.

Görünüşe göre adamın esprileri kadının pek hoşuna gitmemiştir. Hırladı ve çenesine bir darbe daha indirdi, o da engelledi ve kasıklarına şiddetli bir tekme attı. Onu da güç bela engellemeyi başardı ama botunun sert burnu yine de yeterince yaklaştı ve ıskalamasına ramak kala taşaklarının karıncalanmasına neden olacak kadar güçlüydü.

Gülmeyi bıraktı. Bir erkeğin komik bulmadığı bazı şeyler vardı.

"Pekala. Bu kadar yeter!" Onu sertçe duvara doğru itti, bir eli boğazına dolandı ve ne demek istediğini anlatmak için yeterince sert sıktı. Onun eğlenmesine izin vermişti, şimdi cevaplarını alacaktı.

Boğuşma sırasında şapkası yerinden çıkmıştı. Uzun siyah bukleler halindeki saçları, parıldayan beyaz çizgilerle sırtının yarısına kadar dökülmüştü. Gözleri çok daha koyu buklelerin arasından geçen solgun saçlara takıldı ve sonunda onu tanıdı.

"Bailey'deki küçük hizmetçi." Ona öncekinden daha da büyük bir ilgiyle baktı. Burada bulmayı umduğu son kişiydi. "Bakışlarımı hissedenden birinin gazabımı ikinci kez davet etme riskini almasının ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Nefes nefese ona baktı. Summerlander teninin sıcaklığı adamın ellerine sinmişti. O kadar yumuşak, o kadar sıcaktı ki. Çok cesur ve meydan okuyucuydu. Uzun zamandır tanıştığı tüm kadınlardan daha ilgi çekici ve inkar edilemeyecek kadar güzeldi.

"Söyle bana küçük kız, ölümle bir kez karşılaşmak sana yetmedi mi? Yoksa bunun tehlikesi daha fazlası için iştahını mı kabarttı?" Başparmağını yumuşak, o kadar savunmasız derinin altında hızla atmakta olan damara bastırdı ve kalbi daha hızlı çarparken cevap niteliğindeki sıçramayı hissetti.

Sıcak saten gibi hissettiriyordu. Dokunulduğunda pürüzsüz ve kremi, ona hayatın daha tatlı zevklerini tatmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyordu.

"Bu kadar mı?" Sesi boğuklaştı. "Hırsızlık sadece daha büyük bir heyecan aramak için bir bahane miydi? Belki de merak ettiniz

Kış Kralı'nın kanı soğuk olduğu kadar sıcak da olabilir mi? Sizi temin ederim ki akabilir." Daha da yaklaştı, kızın alt bedenini sıkıştırdı ve pantolonundaki belirgin ve giderek büyüyen şişkinliği hissetmesine izin verdi.

Yüzü önce soldu, sonra renkten renge girdi. Gözleri ince kemikli yüzünde kocaman oldu. Boştaki eli belinden yukarı kayarak sert ve dolgun bir göğsünü kavradı, parmakları kumaşın üzerinde dans ederek göğüs ucunun tatmin edici bir şekilde sıkılıp sertleştiğini hissetti. Aralarında bir statik elektrik şimşegi çaktı ve bir titreme onu tepeden tırnağa sarstı.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı. "beni!"

Arkasında Valik onaylamaz bir tavırla boğazını temizledi ama Wynter onu duymazdan geldi. Kızla oynuyordu - kısmen sadece yapabildiği için, ama aynı zamanda vücudundaki her hücre üç uzun yıldan beri ilk kez yaşam ve sıcaklıkla sızladığı için.

Belli ki istemesine rağmen, cevap veren cazibesini ondan saklayamıyordu. Kar Kurdu klanının yeteneklerinden biri de koku alma duyusunun yüksek olmasıydı ve kadın arkadaşlığının sıcaklığını paylaşmasının üzerinden üç uzun yıl geçmiş olmasına rağmen, ondan yayılan tatlı, sıcak misk kokusunu yanlış anlayamazdı.

Eğer vücudu kadar istekli olsaydı, Valik'ten kurtulur ve onu yumruk yumruğa dövüşmekten biraz daha tatmin edici bir şeye ikna ederdi.

Başparmağı ince yün kumaşın arasından kadının sivri meme ucunu okşadı. Parazit tekrar kıvılcımlandı ve kadın çaresiz bir inilti çıkardı. Bu ses adamın içinde garip bir şekilde derinlere gömüldü ve daha önce hiç hissetmediği bir tepki uyandırdı. Sahiplenici, baskın, zorlayıcı.

Küçük hizmetçi de bunu hissetti. Ve belli ki bu onu dehşete düşürmüştü. Ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı, adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve hâlâ boğazını saran diğer eli çekiştirdi. Gözlerinin rengi değişmiş, orijinal fırtına bulutu grisinden parlak, garip bir şekilde değişen gümüş rengine dönüşmüştü.

Beyaz saçları gibi. Dışarıda rüzgâr ıslık çalıyor, pencere camlarını titretecek kadar hızlanıyordu.

Valik tekrar boğazını temizledi. "Yeter, Wyn," diye azarladı. "Kızı bırak gitsin."

Wynter burun deliklerinin anlık bir saldırganlıkla alevlendiğini hissetti ve üst dudağı dişlerini ortaya çıkarmak için geriye kıvrıldı. Hatta bir kar kurdunun başka bir erkeği dışisinden uzak tutması için uyarması gibi boğazının altından hırladı.

Verdiği yanıt onu şok etmişti. Wynter mantıklı bir şekilde Valik'in haklı olduğunu biliyordu. O pek çok şeydi, çoğu da tatsızdı ama asla tecavüzcü olmamıştı. Kızın gitmesine izin vermeliydi. Ama başka, çok daha ilkel ve vahşi bir yanı bunu reddediyordu. Ona dokunmak zorundaydı. En azından bu seferlik. Bu dürtüyü açıklayamıyordu ama inkâr da edemiyordu.

Ellerini yakaladı ve başının üzerinde duvara yasladı. Başını onun yumuşak, ayırık dudaklarına doğru indirdi. Dudakları kızın dudaklarına yapıştı, dili kızın ağzının tatlı mağarasını fethetmek için derinlere daldı, bu sırada serbest kalan eli hızlıca kızın korsajının önündeki birkaç düğmeyi çözdü. Tenine dokunduğunda sıcak hissediyordu, sanki etinin hemen altında ateş yanıyordu. Bir elini gevşemiş korsajının içine sokmaya başladı ama kadın bir çığlıkla ağzını onunkinden ayırdı.

Arkasındaki pencere kulakları sağır eden bir gürültüyle patladı.

Wynter kendine lanet okudu ve onu serbest bıraktı. İki adım geriye sendeledi ve garip, neredeyse hipnotik cinsel dürtü azalana ve normal, soğuk berraklığı geri gelene kadar başını salladı.

Aptal! Aptal! Suikastçı o değildi. Onun gardını düşürmek için gönderilmiş bir şaşırtmacaydı!

Etrafında döndü, gücüne uzandı. Emriyle birlikte çatırdayarak ölümcül bir güçle sıçradı. Sağında, Valik'in kılıcı tanıdık, ölümcül bir tıslamayla kınından kurtuldu.

Khamsin çardak kapısına doğru atladı. Her iki Kışadam'ın da saldırganların olmadığını, sadece şiddetli bir rüzgârın odaya savurduğu dağınık cam parçaları denizinin ortasında yerde yatan kırık bir ağaç dalı olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Dışarıda o gün ikinci kez fırtına çıkıyordu, gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Fırtınanın vahşi gücü kendi çılgın, isyankâr duygularıyla eşleşiyordu. Öfke, korku ve - Halla ona yardım etsin - tutku karnında şiddetli bir kargaşa içinde çalkalanıyordu. Gökyüzü, öfke ya da diğer güçlü hisler onun hediye adı olan Fırtına'nın güçleri üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden olduğunda her zaman yaptığı gibi duygularını yankıladı. Şimşek çaktı ve gök gürültüsünün kulakları sağır eden ilk gümbürtüsü camları yerinden oynattı. Rüzgâr kırılan pencereden içeri doğru uğuldadı ve hâlâ karlı olan hava içeride dönmeye başladı.

Kham onlara ulaşamadan çardak kapıları patlayarak açıldı. Pencerenin çarpmasıyla muhafızlar koşmaya başlamıştı. Muhafızlar içeri koşarken bir tarafa eğildi, sonra arkalarından sıvışıp kule merdivenlerine doğru koştu.

Başını olduğundan daha büyük bir belaya sokmadan önce gitme vakti gelmişti.

Merdivenleri yarılamıştı ki, olduğu yerde durdu. Çok geç kalmıştı.

Hizmetkârların Sahibesi Maude Newt'un iri ve heybetli figürü tek kaçış yolunu kapatıyordu. Merdivenlerin başında duruyordu, yanında da Khamsin'in muhafızları geçmek için bahane olarak kullandığı işlerle ilgilenmek için geldiği belli olan iki genç hizmetçi vardı.

Kham içgüdüsel olarak kasketini belirgin saçlarının üzerine daha sıkı çekmek için uzandı, ancak parmaklarını çıplak buklelere daldırdı. Kasketi!

Newt'in boncuk gibi gözleri kısıldı ve yüzü zafer ve çıplak bir nefretle gerildi. "Sen!" diye haykırdı. Elleri Khamsin'in üst kolunu kavrayacak şekilde uzandı, etli parmaklar neredeyse Kış Kralı'nın daha önceki kavrayışı kadar güçlü ve siper gibiydi. "Seni gizlenirken gördüğümü biliyordum.

daha önce buralarda. Sen ne yapıyorsun? Senin burada işin yok."

Sert bakışları Khamsin'in üzerinde geziniyor, dağınık görüntüsündeki hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmıyordu; ne saçlarının dağınıklığını, ne kızarmış yüzünü, ne de göğüslerinin arasını açıkta bırakacak kadar düşük düğmeli korsesini. Gözlerinde alaycı, spekülâtif bir bakış belirdi. "Yoksa sen mi yaptın? Sinsi olan sen değil misin? Kendin için küçük bir pazarlık yapmaya geldin, ha?"

"Bu kızı tanıyor musun?" Beyaz Kral ipek gömleğinin manşetlerini düzelterek yaklaştı. Belli ki fırtınada dışarıda pusuya yatmış suikastçılar olmadığını fark etmiş ve korkunç gücünü dizginlemişti. Kâhyası Valik, Kham'ın ayakkabısının sert kenarına değen çenesini ovuşturarak hemen arkasından geldi.

Newt, Beyaz Kral'a sıkı ve itaatkâr bir gülümseme verdi. "Gerçekten de öyle, efendim. Henüz yerini öğrenememiş, vahşi, terbiyesiz bir sürtük." Parmakları o kadar sıkılmıştı ki Kham sabah olduğunda üzerinde bir yığın çürük olacağını biliyordu.

Sessizliğini korumak için uyarıya ihtiyacı yoktu. Yapacağı son şey Beyaz Kral'ın gerçekte kim olduğunu öğrenmesine izin vermektir. Babasının gazabıyla yüzleşmek bile, Kış Kralı'nın yok etmeye yemin ettiği tahtın varisi olduğunu itiraf etmekten daha hoş bir ihtimaldi.

"Umarım seni üzmemiştir. . . Majesteleri?"

Newt bu son soruyu sorarken oldukça umutlu görünüyordu, ancak Kham'ı şaşırtan bir şekilde, Wynter Atrialan onu güneşten çalarken yakaladığını itiraf etmek yerine Hizmetkârların Sahibesi'ne soğuk bir bakış atmakla yetindi ve "Size bir hizmetçi kızın sürçmesi yüzünden üzülebilecek bir adam gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Kadın bembeyaz kesildi ve gafını telaşla telafi etmeye çalıştı. "Hayır, efendim, elbette hayır." Hızlı bir dizi eğilme ve reverans yaptı. "Hiçbir şekilde değil, Majesteleri. Asla böyle bir şey ima etmek istemedim. Lütfen özürlerimi kabul edin." Kham'ı da peşinden sürükleyerek geri çekilmeye başladı.

o giderken. "Bu kızın mahremiyetinizi ihlal etmesine izin verdiğim için beni affedin. Bir daha olmayacak."

Khamsin'e baktı ve "Yazık," gibi bir şey mırıldandığına yemin edebilirdi. Ama sonra buz gibi gözleri tekrar Newt'e kaydı ve o kadar soğuk bir sesle, "Öyle olmadığından emin ol," dedi ki, diğerini hayal ettiğinden emin oldu.

"Pansy ve Leila banyo odanızı temizleyecek, efendim." Newt sessiz bir emirle çenesini salladı ve arkasında duran iki titrek hizmetçi gergin bir şekilde reverans yapıp, işlerini bitirip gitmek için sabırsızlanıyorlarmış gibi koşarak çardağa doğru kaçtılar.

Elleri hâlâ Kham'ın kolunda sıkıca kenetlenmiş olan Maude onu merdivenlere doğru sürükledi. Khamsin saçlarının örtüsü arasından geriye doğru son bir bakış attı ve Kış Kralı'nın onu izlediğini gördü. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, garip bir şekilde hüzünlü ve şaşkın. Sonra o bakış kayboldu. Çardaktan tekrar içeri girmek için döndü ve kapılar arkasından kapandı.

"Seni şimdi yakaladım, kızım," diye böbürlendi Newt çalımlı bir neşeyle. "Seni suçüstü yakaladım."

Kham, Newt'in sert tutuşundan kolunu çekmeden önce sadece çardak kapılarının görüş alanından çıkmalarını bekledi. "Çek ellerini üzerimden." Aptal kadın onu tekrar yakalamaya çalıştı ama Kham ondan kaçtı ve ona sert bir bakış fırlattı. "Bana bir daha dokunursan sana dokunmamış olmayı diletirim," diye yemin etti. Parmak uçlarında küçük enerji kıvılcımları patladı ve çatırdadı. Daha fazla hırpalanmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de Maude Newt gibiler tarafından.

"Kral neyin peşinde olduğunuzu duyduğunda bu kadar kibirli davranamayacaksınız!" Newt hırladı. Ama görünüşe göre tehdit ve küçük güç gösterisi onu Kham'ın ciddi olduğuna ikna etti ve ellerini kendine sakladı. "Hemen aşağı in," diye tersledi. "Babanı görmeye gidiyoruz."

Khamsin kısa bir süre Newt'i eli boş bırakıp kaçma fikrini düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Newt'in Kham'a ihtiyacı yoktu. Tanıkları vardı. Yarım düzine kadar. Beyaz Kral sessiz kalsa bile Pansy ve Leila sessiz kalmayacaktı. Onun kendine özgü saçlarını görmüşlerdi ve geçimleri Newt'in gözüne girmelerine bağlıydı.

Babası onun kendisine açıkça meydan okuyup kuleye girdiğini fark ettiğinde çok öfkelenenecekti. Daha da kötüsü, orada Beyaz Kral tarafından yakalanmıştı.

Newt onu kulenin merdivenlerinden ve sarayın birkaç katından geçirerek kralın özel ofisine doğru götürdü. Onlar yürürken, Khamsin çardağa yaptığı gezintinin aldığı garip, uygunsuz dönüş üzerine kafa yordu. Ona ne olmuştu? Adam ona dokunmuştu ve bu sanki elektrik alevi gibiydi, çağırabildiği şimşek gibi, damarlarından kıvılcımlar saçıyordu. Ayaklarının dibinde kemiksiz bir şekilde eriyip gitmişti. O Kış Kralı'ydı, onun düşmanıydı, öldürücü soğukluğuyla korkulan bir adamdı ama ona dokunduğunda donmamıştı. Yanmıştı.

Bunu düşünürken bile yüzü alev alev yanıyordu. Onu düşünürken. Gözleri çok solgun, çok yabancı, sanki onun ruhunun derinliklerini görebiliyormuş gibi delici. Yıllarca kılıç ve dizgin tutmaktan nasırlaşmış, şiddet uygulayabilen ama aynı zamanda inanılmaz hisler uyandırabilen, hükmedici elleri.

Ürperdi ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Bundan sonra ondan uzak durması en iyisiydi.

Çok, çok .

"Frost adına tüm bunlar da neyin nesiydi?" İki ürkek hizmetçi görevlerini beceriksizce yerine getirip ayrılır ayrılmaz Valik sordu.

Wynter kırık pencerenin yanında durmuş, fırtınanın savurduğu gökyüzüne bakıyordu. Hizmetçiler kırık camları temizlemişlerdi, ama marangozlar ve camcılar henüz değillerdi.

pencereyi değiştirmek için geldi. "Ne olduğunu bilmiyorum Valik. Bunu aıklayamam."

"Seni bebekliğimizden beri ama daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim."

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." "Ne şekilde?"

Wynter elindeki kaskete baktı ve parmaklarının, hizmetçinin yumuşak tenini okşamayı umutsuzca istedikleri gibi kumaşı nazikçe okşadığını görünce şaşırdı. Ellerini sıkarak kasketi ezdi ve kumaşı içinde büktü.

"Gdlenmiş," diye itiraf etti. "Sahiplenici. Neredeyse büyülenmiş gibiydim. Ona dokundum ve sanki ... ruhumda bir ateş yandı." Dalgalanan bulutlara doğru baktı. Onu hâlâ zihninde görebiliyordu; parlayan gözleri ve öfkeli hali, şimşeklerle aydınlanmış bir gece göğü gibi saçları. Onun büyüleyici, büyüleyici kokularını, teninin yumuşak aromasını, şu anda bile hatırlamak bile vücudunun acı verici bir şekilde sertleşmesine neden olan inkar edilemez cinsel tepkisinin baş döndürücü parfümünü hala koklayabiliyordu. şapkayı yakındaki bir masaya fırlattı ve pırıl pırıl parke zemini adımlamak için pencereden uzaklaştı.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor Wyn," dedi Valik, kaşlarını çatarak kralının adımlarını izlerken. "Daha nce Mevsimler'le yemek yedin. Sence yemeğine arras yaprağı mı kattılar?" Yazlık Diyar sakinleri hedonist tavırlarıyla ünlüydü ve arras yaprağı en güçlü ve meşhur afrodizyaklarından biriydi.

"Ne amaçla? Bir oda hizmetçisini sürmem için mi? Ya da hiç gelmeyecek bir saldırıya karşı gardımı düşürmek için mi?" Wynter başını salladı. "Ben uyuşturulmadım Valik. O küçük yavrular Pansy ve Leila'nın üzerine atlamadım." Fırtına gözlü hizmetiyle geçirdiği o çok kısa aradan sonra hâlâ taş gibi sert ve ağrılı olmasına rağmen ikisine de geçici bir ilgi bile duymamıştı. "Hayır, oydu. Onunla ilgili bir şey."

Odanın içinde bir kez daha volta attı ve Valik'in eteklerinden çıkardığı mücevherli makyaj takımının ve yıpranmış deri bahçıvan günlüğünün yanında durdu. Kızla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kimdi bu kız? Bu biblolar da bu kadar önemli olan şey neydi? Ve onun üzerindeki o rahatsız edici büyü neydi?

"Eğer fırtına o ağaç dalını pencereden içeri sokmasaydı, sanırım istese de istemese de onu yere yatırabilirdim. Sen odadayken bile." Aklına yeni bir düşünce gelince arkadaşına sıkıntılı bir bakış attı. "Buz Kalp'i o kadar uzun süre kucakladım ki, ona dönüştüm mü?"

Valik'in çatık kaşları düzeldi. "Hayır, Wyn," dedi kararlı bir şekilde. "Bu yola çıktığında canavarı yutmuş olabilirsin ama o seni henüz tüketmedi. İçinde hâlâ sıcaklık var. Olmasaydı bunu bilirdim." Bir elini Wynter'in omzuna vurdu. "Hizmetçiye ve sana oynadığı cadı oyununu unut. Summerlea gelinine sahip çık. Varisini doğur. Çocuğunu kollarına aldığında Buz Kalp eriyecek."

Wynter başını salladı ve derin bir nefes aldı. Valik'in aylardır yaptığı en uzun konuşmaydı bu. Ve her zamanki gibi haklıydı. Wynter hem kendi krallığı hem de son üç yılını fethetmekle geçirdiği krallık için bir kraliyet eşi almak ve bir varis yetiştirmek için buradaydı.

Ateşli küçük hizmetçiler -hatta tehlikeli derecede büyüleyici olanlar- onun planları arasında yer almıyordu.

Onu aklından çıkaracaktı. Yarın, Mevsimlerden birini eş olarak alarak fethini tamamlayacak, sonra da ordusunun yarısıyla birlikte yola çıkacaktı. Biraz şans ve çokça zevkli çabayla prensesi güzel olduğu kadar doğurgan da olacak ve bir daha Summerlea'ye ayak basmayacaktı.

Kral Verdan'ın kâhyası Gravid, Khamsin'in görünüşüne bir kez daha onaylamayan bir bakış attı ve burnunu çekti. "Majesteleri şimdi sizinle görüşecek." Başını sallayarak

uşak kralın ofisinin kapısına geldi. Uşak ağır, oymalı meşe kapıyı açtı ve Newt ile Khamsin geçerken hazır olda bekledi.

Kral, General Furze ve Khamsin'in kral konseyinin baş danışmanları olarak tanıdığı üç lordla görüşmesini tamamlarken, dış odada topuklarını soğutmak zorunda kalmışlardı. Khamsin bu süreyi elbisesinin düğmelerini iliklemek ve kendini daha şık göstermek için kullanmıştı. Babasını gereğinden fazla üzmemek saçlarını yeniden tokalamak isterdi ama Gravid'in tokası yoktu ve Newt ona toka getirmesi için bir hizmetçi göndermemesini söylemişti. Newt, "Bırakın babası onu olduğu gibi görsün," diye emretmişti.

Şimdi, babasının karanlık, sıcak bakışları durduğu yerde onu yakarken, Kham bunun hiçbir fark yaratmadığını fark etti. Onu görmek bile babasını yeterince rahatsız ediyordu.

Newt her fırsatı değerlendirerek, babasının kraliyet iradesine doğrudan karşı gelen asi prensesi nasıl keşfettiğini anlatırken neşeyle kıkırdadı ve tüm bu iğrenç hikâyeyi mümkün olan en kötü şekilde yansıtmaya özen gösterdi. "Oradaydı, Majesteleri, kulede, istediğiniz kadar cesur. Saçları açık, elbisesinin düğmeleri çözülmüş. Neyle ilgili olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

Khamsin Hizmetkârların Sahibesi'ne ters ters baktı. "Onu baştan çıkarmak için orada değildim ve bunu sen de biliyorsun, seni iğrenç fikirli yaşlı yarasa! Eğer yapabiliyorsan doğruyu söyle."

"Sessizlik!" diye kükredi babası. Newt'e sert bir bakış fırlattı. "Bizi yalnız bırak!" diye bağırdı.

Kadının yüzü düştü. Belli ki Kham'ın utancına ve cezalandırılmasına tanık olmayı umuyordu. Kralının sıcak bir bakışı olası tüm itirazları yok etti. Kadın reverans yaptı ve hızla odadan çıktı.

Verdan kapının arkasından kapanmasını bekledi, sonra kara gözleri parlayarak kızına doğru ilerledi. "Bu doğru mu? Oraya bu evin düşmanına fahişelik yapmaya mı gittin?"

"Hayır, tabii ki değil! Newt bir yalancı, baba. Ondan kaçmaya çalışırken ona rastladım ve o da bunu biliyor."

Babasının kaşları havaya kalktı. "Yani orada olduğunu kabul ediyorsun. Kulede. Ben sana odandan çıkmanı açıkça yasaklamışken?"

"Evet, oradaydım ama-" Annesinin eşyalarını almaya gittiğini söylemeye cesaret edemedi. Bunu itiraf etmek, uzun süredir devam eden kraliyet fermanını doğrudan ihlal ederek daha önce kuleye gittiğini itiraf etmek anlamına geliyordu.

"Ama ne? Neyin peşindeydin?" Eli dışarı fırladı ve parmakları Newt'in kaba tutuşunun hassas bıraktığı kolunun üst kısmına dolandı.

Bir hafta boyunca çürükler içinde kalacaktı. Bu ironikti. Son bir saat içinde Kış Kralı, Maude Newt ve babası tarafından tartaklanmıştı. Yine de üçü arasında, elleri üzerinde iz bırakmayan tek kişi ailesinin ezeli düşmanıydı.

Verdan güçlükle dizginlediği öfkesiyle onu sarstı. "Aramdaki hain sen misin? Ona bilgi veren sen misin?"

Khamsin'in yüzü kızardı. "Hayır! Tabii ki hayır!" Summerlea'de bir hain mi vardı?

"Bana yalan söyleme, kızım!" Bu kez iki elini de kullanarak onu tekrar sarstı ve başı dönene kadar ileri geri sallanmasına neden oldu. Eteğinin cebindeki kitap ve resim adamın kalçasına çarptı ve adam ani bir şüpheyile kaşlarını çatarak dondu kaldı.

"Ne saklıyorsun?"

"Yok bir şey, baba." Yalan bilinçli bir düşünceden çok içgüdüsel olarak ortaya çıkmıştı ve o anda bu aptalca sözleri geri alabilmeyi diledi. Oh, Kham, seni aptal! Eğer yalan söyleyeceksen, gerçekten inanılma şansı olan bir yalan söyle!

"Ceplerini boşalt. Şimdi, kızım!" diye bağırdı, kız tereddüt edince.

Newt'e karşı gelebilirdi ama babasına ya da kralına değil. En azından onun huzurunda açıkça değil. İyi ve gerçekten yakalanmıştı. Tıpkı Newt'in daha önce söylediği gibi suust. Kham eteğinin kıvrımları arasında sakladığı cebin derinliklerine uzanarak kalan tek kitabı ve Kraliçe Rosalind'in çerçeveli minyatürünü çıkardı.

Babası hazineleri onun elinden kaptı ve ölmüş kraliçesinin küçük ama mükemmel bir şekilde yapılmış portresine baktı. Titreyen elleriyle, kraliçenin hayatının son yıllarındaki olayları kendi elleriyle kaydettiği günlüğün sayfalarını karıştırdı. Yüzündeki ifadeyi görmek korkunçtu. Sarsıcı bir kayıp, tam bir yıkım. Eğer Khamsin babasının nefret ettiği kadar güçlü bir şekilde sevebileceğinden şüphe ettiyse, bu şüpheler bir anda buharlaştı.

İki oldu, omuzları sessiz, paramparça hıçkırıklarla sarsıldı. Isı toplandı, yoğunlaştı, Yaz Kralı'nın hiç de azımsanmayacak gücü onun ıstırabına cevap verirken baş döndürücü dalgalar halinde üzerinden aktı. Elindeki portre ve günlük önce duman çıkarmaya başladı, sonra da Khamsin'i dehşete düşürerek alevler içinde kaldı.

"Baba!" Ona doğru koştu ve ellerini saran alevleri söndürmek için kullanmak üzere önlüğünü kaptı.

Ama kız ona yaklaştığında başını kaldırdı ve gözleri kıza sabitlendiği anda tüm kederi, yitirilmiş aşkın tüm yıkımı korkunç bir öfkeye dönüştü.

Hepsi tamamen ona odaklanmıştı.

Khamsin aniden durdu. "Baba?" Daha önce onun kendisine bu şekilde baktığını hiç görmemişti. Hiçbir zaman. Çocukluğundan beri ilk kez ondan gerçekten korktuğunu hissetti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu savurdu ve yüzüne öyle bir kuvvetle ters vurdu ki, kadın arkasındaki deri sandalyeye uçtu. Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde yere düştü, sağ gözünün hemen altında, adamın yüzüğünün elmacık kemiğine çarptığı yerden yüzüne ateş gibi bir acı yayıldı. Bir elini yanağına götürdü.

Yeteneğinin gücü o kadar sıcak, o kadar öfkeliydi ki, yüzüğü onu gerçekten yakmıştı.

"Buna cüret mi ediyorsun?" diye hırladı, sesi kışkırtıcıydı. "Onun eşyalarını dokunuşunun iğrençliğiyle kirletmeye cüret mi ediyorsun?"

"O benim annemdi!" Khamsin ağladı. Gerçekten de annesinin suretini görmesini ya da kendi eliyle yazdığı bir kelimeyi okuma şansını bile ondan esirgeyecek kadar zalim miydi?

"O benim karımdı!" Ona doğru ilerledi, gözleri siyah ve kinci bir şekilde parlıyordu. Kham bir an için ona tekrar vuracağını, bu sefer öldürücü bir darbe indireceğini düşündü. Kendi gücünü topladı, kendini savunmaya hazırlandı ama son anda adam dönerek uzaklaştı. "O bu dünyada en çok sevdiğim şeydi ve sen onu benden aldın. Sen ve senin lanetli yeteneklerin."

Sözlü darbe her zaman olduğu gibi bir yumruktan daha sert vurdu. "Ben bir çocuktum!" diye bağırdı.

"Sen bir hataydın!"

Khamsin'in nefesi daha çok acı dolu bir hıçkırığa benziyordu. Onun huzurunda bir daha asla dökmemeye yemin ettiği gözyaşları, özgürlük için savaşıarak gözlerinin arkasında yandı.

"Sana asla gebe kalınmamalıydı," diye devam etti acı acı. "Ve eğer ona ne yapacağını bilseydim, seni daha anne karnındayken öldürürdüm." Öfkesi yeniden alevlendi, dalgalar halinde yayılan ısı odayı parıltatıyor ve dans ettiriyordu.

"Yirmi yıl," diye hırladı, sesi nefretle titriyordu. "Yirmi yıl boyunca, senin varlığının kuruntusuna, asi doğanın ve yıkıcı yeteneklerinin acı meyvelerine katlandım. Artık daha fazla acı çekmeyeceğim."

Zonklayan yanağını avuçlayan Khamsin, ofisinin kapısını açıp kâhyasını çağırmak için bağıran babasını giderek büyüyen bir korkuyla izledi. Artık acı çekmeyecek miydi? Bu uğursuz uyarı ne anlama geliyordu?

BÖLÜM 4

Gözyaşı Peçesi

Ertesi gün şehir kulesi şafak çanlarını çalarken ve iki iriyarı muhafız Khamsin'in gevşek, direnmeyen bedenini yarı taşıyıp yarı sürükleyerek sarayın en uzak, en izole kanadındaki odasına götürürken, cevabını almıştı.

Babası ona bir seçenek sunmuştu: ölüm ya da sürgün.

Aslında ona böyle bir seçenek sunmamış, hatta böyle bir seçeneği olduğunu bile ima etmemişti. Onu şehrin dağının derinliklerine oyulmuş soğuk, penceresiz bir taş odaya götürmüştü, gökyüzüne erişimi yoktu, bu yüzden kendini savunmak için gökyüzünün enerjilerini toplayamazdı ve ona Beyaz Kral'ın bir Summerlea prensesini gelini olarak almaya geldiğini söylemişti. O gelin o olacaktı, diye ilan etti Verdan ve her reddettiğinde onu acımasızca sopaladı.

Her zamanki gibi aptalca meydan okuyan Khamsin pek çok şeyi reddetmişti.

Başlarda Kral Verdan'ın bu kadar ileri gideceğine inanmamıştı ve odasında yakaladığı hırsız hizmetçinin karısı olduğunu öğrendiğinde Kış Kralı'nın gazabıyla yüzleşmektense bir iki sopa yemeye daha razıydı. Wynter Atrialan'ın öfkesinin sert tarafını görmüş, Buz Bakışı'yla yüzleşmiş ve onun vücudundaki tüm sıcaklığı tam anlamıyla emdiğini hissetmişti. Onun ilk meydan okumasına cevap verdiğinde gökyüzündeki acımasız güç kırıbacını hissetmişti. Ayrıca onun dokunuşunun yakıcı sıcaklığını hissetmiş ve gözlerinde alevlenen sahiplenmenin soğuk ateşini görmüştü. Eğer ondan kaçmasaydı, iradesine hükmedecek ve istediğini alacaktı ve onu durdurmak için çaresiz kalacaktı.

"Hayır," demişti babasına. "Onunla evlenmeyeceğim."

Beşinci dayaktan sonra Kış Kralı'nın artık bir önemi kalmamıştı. Bu bir irade yarışına dönüşmüştü: onunkine karşı babasınınki. İnatçı meydan okumasının ve çelik gibi kararlılığının Yaz Kralı'nın kararlılığına üstün gelebileceğini düşündü.

Yanılmıştı.

On ikinci dayaktan bir süre sonra, kaburgalarından en az üçü kırıldığında ve sırtında ya da kalçalarında çığ olmayan ve kan sızmayan iki santim et olduğundan şüphelendiğinde, sonunda babasının ona sunduğu sözsüz seçeneği fark etmişti.

Wynter Atrialan ile evlenip Summerlea'den ayrılabilir ya da ölebilirdi.

Bu kadar basitti.

Tüm meydan okumalarına, varoluşunun tüm acılarına rağmen, Khamsin hayatını teslim etmeye hazır değildi. Babası on üçüncü dayağın ilk darbesini indirmek için sopasını kaldırdığında, Beyaz Kral'ın gelini olmayı kabul etti.

Kanlı baston babasının elinden düşüp taş zeminde takırdadı ve babası başka bir şey söylemeden dönüp dışarı çıktı, odanın dışındaki iki sarsılmış muhafızı onu toplayıp odasına götürmeleri için bıraktı.

İşte buradaydı. Kanlı. Yenilmişti. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde yenilmişti. Kaderinde Kış Kralı'yla evlenmek vardı. Gerçi şu anda sadece nefes almak bile tamamen irade gerektiren bir eylemken bunu nasıl başaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Muhafızlar durdu. Onun odasına ulaşmışlardı.

Gurur ve acı Khamsin'i bir muhafız kapıyı açarken diğerine yaslanmak yerine ayakta durmaya zorladı ama sıra gerçekten içeri girmeye geldiğinde titreyen kaslarını itaat etmeye zorlayamadı. İki titrek, sallantılı adım attı ve yere yığıldı. Sadece gardiyanlardan birinin hızlı ve sağlam kolları onu düşmeden yakalayarak tuttu.

yüzükoyun yere kapaklanıp rezil bir yığın haline gelmekten kurtardı.

Yatağına gitmesine yardım etti. "Özür dilerim prenses, özür dilerim," diye fısıldamaya devam etti, karnının üzerine yatmasına yardım etti, sonra sırtının çıplak, sızan derisini gizlemek için daha önce etrafına sardıkları hafif bezi soydu.

"Birinin Gül taşıyan birine böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim," dedi muhafız tekrar. "Bağışlayın beni. Onu durdurmalıydım."

Gözleri yorgunluktan kapanmış bir halde el sallayarak onu uğurladı. "Senin suçun değil," diye mırıldandı. Sadece onun gitmesini ve dinlenmesine izin vermesini istiyordu. Güneş ışığı -kışın gri gökyüzünde parlayabilen soluk bir parça-pencereden içeri süzülüyor, yumuşak sıcaklığı çiğ tenine işliyordu. Büyüsünün geri döndüğünü, yenileyici sıcaklığın ve iyileştirici ışığın babasının öfke ve nefretinin korkunç kanıtını onarmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama güneşin şu anki gücüyle tamamen iyileşmesi günler, belki de haftalar alacaktı.

Muhafızlar kendilerini dışarı bırakırken yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duydu. Gözlerini kapadı, nefes verdi ve kendini acıya ve yorgunluğa bıraktı.

Bilincinin ne kadar süreyle gidip geldiğini bilmiyordu. Dakikalar da olabilirdi, saatler de. Bir noktada, bir şey onu bilincine geri döndürdü.

Korku ve dehşet dolu bir soluk sesi duydu: "Canım!"

Tildy'nin tanıdık, sevgili sesi Kham'ın gecenin uzun, işkence dolu saatleri boyunca bir kez bile yapmadığı gibi ağlamak istemesine neden oldu. Dadı, Kraliçe Rosalind'in ölümünden beri ona Verdan'ın bir baba olduğundan çok daha fazla annelik yapmıştı. Khamsin'i sürekli sevgi ve rehberlik yağmuruna tutmuş, övülmesi gerektiğinde onu övmüş, Kham'ın doğasında olan isyankâr öfke patlamalarını kabul etmiş, gerektiğinde de sert bir azarlamadan asla kaçınmamıştı.

Hatta Kham'ın haddini aştığı zamanlarda bir ya da iki kez sopayı kendisi de kullanmıştı ama her zaman bu cezaları sevgi ve itidalle yumuşatmıştı. Kham onu ne kadar derinden kızdırırsa kızdırсын, Tildy onu böylesine acımasızca dövmeyi hayal bile edemezdi.

Tildy koşarak odayı geçip yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerken sırtının ultra hassas derisi havadaki rahatsızlığı hissetti.

"Ah, canım, o sana ne yaptı?"

Khamsin tek gözünü açtı. Verdan'ın en küçük çocuğuna verdiği zararı inceleyen dadının buruşuk yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

Kham alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Göründüğünden daha kötü hissettiriyor." Kendi zavallı şakasına gülmeye başladı ama kaburgaları ve sırtının yırtık derisi bu çabayı protesto etti.

"Asla," diye fısıldadı Tildy, "hayatım boyunca onun bunu yapabileceğine inanmazdım. Aptal, kibirli, düşüncesiz adam! Böyle bir suçu nasıl işleyebildi?" Titreyen parmakları ağzını kapattı. "Evinin üzerine lanet yağdırdı."

Hüzün, Khamsin'in ağzının kenarındaki belli belirsiz gülümsemeyi sildi. Gözleri ani bir yorgunlukla kapandı. "Hayır, Tildy," dedi. "Bunu uzun zaman önce, annemi öldürdüğümde yaptım."

"Ah, çocuğum." Dadı onun yanağını okşadı ve alnına titreyen bir öpücük kondurmak için eğildi. "Sakın böyle düşünme. Rose'umuzu sen öldürmedin."

"Sihir benimdi." O zamanlar sadece üç yaşındaydı ama hatırlıyordu. Küçük bir hava cadısının öfke nöbeti sonucu Gök Bahçesi'nin dört bir yanına düşen şimşegi. Meşeye çarpan yıldırım, ağacın yoğun kalbini parçalamış ve ağır bir dalı koparmıştı. Kraliçe Rosalind başını kaldırıp soluk soluğa baktı. Khamsin, babasının ona annesinin ölümünden sorumlu olduğunu söylediği güne kadar bu korkunç anıyı zihninden silmişti.

"Bu bir kazaydı çocuğum ve onu öldüren bu değildi. Akciğerlerinde bir hastalık gelişti ve bununla mücadele edemeyecek kadar zayıftı. Senin doğumundan sonra hiç sağlıklı olmamıştı."

"Yine benim hatam." Bu hikâyeleri o da duymuştu. Kraliçe Rosalind'in karnında bir kanser gibi nasıl büyüdüğünü, gücünü nasıl emdiğini, sağlığını nasıl elinden aldığını, içindeki yaşamı nasıl kuruttuğunu.

"Hayır, çocuğum. Doktor hem Rose'a hem de babana Sonbahar'ın onların son çocuğu olması gerektiğini söylemişti. Ama annen dinlemedi ve baban da uzak durmadı." Tildy'nin nazik ve sevgi dolu elleri, karışık, terden ıslanmış bukleleri Hemşin'in yüzünden uzaklaştırdı. "Babanın hor gördüğü sen değilsin, Khamsin. Kendisini. Çünkü uzak kalamadı. Sana baktığında kendi zayıflığının kanıtını görüyor ve buna dayanamıyor."

Kham'ın gözünün kenarından bir damla yaş -ne kadar gereksiz, aptalca bir şey- süzüldü. Burnunun köprüsünden aktı, kendi ağırlığı taşıyamayacağı kadar büyüyene kadar bir an için yapıştı, sonra sessizce pamuklu çarşaflara düştü ve anında emildi.

"Fark etmez," diye mırıldandı Khamsin. "Ben gidiyorum." Tildy'nin kederli bakışlarıyla karşılaştı ve ağzının kenarını gülümsemeye zorladı. "Ben evleniyorum, Tildy."

Bakıcının çenesi titredi ve gözlerinde yeni yaşlar süzüldü. "Biliyorum canım," dedi sonunda konuşabilecek kadar soğukkanlılığını geri kazandığında. "Beni iyileşmeni hızlandırmam için gönderdi. Ertesi gece evlenmeni ve ertesi sabah gitmeni istiyor."

Wynter kulenin surlarına tırmanmış, bir zamanlar Summerlea'nın kalbi olan verimli vadinin kilometrelerce uzağına bakıyordu. Kar, Craig'i çevreleyen kuzey eteklerindeki meyve bahçelerinden batıdaki tepelerdeki üzüm bağlarına, buğday, mısır, yulaf ve pamuk kabuklarının beyaz kış giysileri içinde solgun ve cansız durduğu düz güney tarlalarına kadar her yeri kaplamıştı.

Fethetmeye gelmişti ve fethetti de. Burada onun iradesi dışında hiçbir şey yaşamıyordu. Görüş alanının ötesindeki uzak güney, bu krallığın insanlarını birkaç ay daha beslemeye yetecek kadar yiyecek vermişti ama ondan sonra, soğuktan korunamazlarsa, Yaz Ülkesi sakinleri binlerce kişi tarafından ölmeye başlayacaktı.

Verdan şartlarını kabul etmezse, bunu garanti altına alacaktı.

Metalin taş üzerinde çıkardığı şangırtı onu döndürdü. Eli içgüdüsel olarak zırhlı beline bağlı Gunterfys'in kabzasını örtmek için düştü. Bugün sarayın dışındaydı ve aşağıda miğferini ve eldivenlerini çıkarmış olsa da, geri kalanı hâlâ tam savaş zırhıyla kaplıydı. Savaş kazanılmış olabilirdi ama Summerland'lilerin arkasından engelsiz bir atış yapabileceklerine güvenecek kadar aptal değildi.

Valik'in miğferindeki beyaz at kılı tüyünü görünce kılıcını tutuşu gevşedi. "Eee?"

Uzun süredir birlikte olduğu arkadaşı yaklaştı ve mühürlü bir rulo kâğıt uzattı. "Bu az önce aşağıya teslim edildi. Koşucu cevabınızı bekliyor."

Wynter, Verdan'ın mührünü taşıyan kırmızı balmumu mührü kırdı ve sert kâğıdı açtı. Mürekkeple yazılmış mesajı bir, iki kez taradı. Dudakları belli belirsiz gerildi.

"Eee?" Wynter bakışlarını kaldırdığında Valik sordu.

"Kabul etti. Bazı şartlarla." Valik'in okuyabilmesi için notu uzattı ve mesajın son satırlarına geldiğinde kaşlarının kalkışını izledi.

"Kibirli yaşlı piç. Gitmeden önce onu sürmeni emrediyor."

Wynter, "Onunla evlen, yat ve çık," diye onayladı. "Son kısmı unutma."

"Gördüm," dedi Valik acımasızca. "Açık açık söyledi ve düğünden sonraki gün gitmezseniz sokaklarda kan akacağını söyledi." Mesajı geri ilettili.

Wynter notu katladı ve zırhının paçasına sıkıştırdı. Kelimeleri tekrar okumasına gerek yoktu. Her

Verdan'ın elinin ilmek ilmek karalaması çoktan hafızaya işlenmişti. Mesaj kısa, acı ve Yaz Kralı'nın olabileceği kadar kibirliydi:

Anlaştık. Sevgili kızlarımdan birinin senin eşin olmasındansa tüm Summerlea'nın yerle bir olmasını tercih ederim.

gelinin olmayı kabul etti. Düğün Freikasday akşamı gerçekleşecek, bundan üç gece sonra, ve herhangi Endişeli bir baba, kızının hayatı söz konusu olduğunda bunu yapar. Summerlea'den ayrılmadan önce evliliğin gerçekleştiğine dair kanıt istiyorum. Doktorum ertesi sabah prensesi muayene edecek.

Hemen ardından yola çıkmaya hazır olacak. Eminim Wintercraig halkı dönüşünüz için sabırsızlanıyordur ve uzun süreli bir ayrılık akıllıca olmaz. Bildiğiniz gibi Summerlea sakinleri sevgili Mevsimlerine olağanüstü derecede bağlıdır.

V

"Ona ne cevap vereceksin?"

Wynter omuz silkti. "Elbette kabul edeceğim. Bunun için geldim."

Valik'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ciddi misin sen? Onunla evlenecek, onu süreceksin ve tıpkı onun istediği gibi şehri terk mi edeceksin?"

Arkadaşının şaşkınlığı karşısında neredeyse gülümseyecekti. "Büyük Hanedanlar evlilik bağları kurduklarında derhal birleşme talebi alışılmadık bir şey değildir. Bu işi şimdi ya da sonra yapmam benim için fark etmez ama belli ki kendimi ondan uzak tutacağımdan ve onu öldürüp başka bir prensese sahip olmak için hızlanmamasını bahane olarak kullanacağımdan korkuyor." Yaz Kralı'nın tam olarak hesaplayamadığı şey, Wynter'ın bir varisi ne kadar çok istediğiydi. Her ne kadar Verdhan'ın bütün kızlarını elinden almaya razı olsa da, en başından beri Summerlea tarlasını canla başla ekmeye niyetliydi.

"Peki ya hızlı geri çekilme? Ona bunu da mı vermeyi planlıyorsunuz?"

"Eve dönmeye hazırım. Eminim siz ve adamlarınız da hazırsınızdır. Yeterince uzun süredir yoktuk."

"Ben ve adamlarım mı?" Yeni bir öfke patlaması Valik'in sesini daha da yükseltti. "Gelininizi neden bir an önce Craig'e geri götürmek istediğinizi anlayabiliyorum -buna mutlaka katılmıyorum ama anlayabiliyorum- ama Verdan Coruscate'i kendi haline bırakmak aptallık olur. Siz Wintercraig topraklarına ilk adımınızı atmadan önce elimizde bir isyan olacak."

"Bu yüzden Baş Teğmeniniz Leirik ve ordunun yarısı burada kalacak. Sen ve geri kalan askerler bana ve gelinime eve kadar eşlik edeceksiniz."

Valik'in sert omurgası daha da sertleşti. "Valik'i Leirik sorumlu mu?"

Wynter Valik'in bu kadar üzgün görünmesinin mümkün olduğunu düşünmemişti. Genelde duygularını sert bir şekilde korurdu. "Yetenekli biri, sence de öyle değil mi?"

"Evet, gayet yetenekli. Mesele bu değil. Summerlea'deki birliklere liderlik etmek için geride kalması gereken biri varsa o da benim."

"Hayır." Bunu açıkça, reddedilmeyi kabul etmeyen bir tonda söyledi. "Benimle eve geliyorsun."

"Ben Birliklerin Vekilharcıyım," diye itiraz etti Valik. "Ben senin ikinci komutanım. Beyaz Kral'ın yokluğunda Beyaz Kılıç onun adına konuşur. Bu hep böyle olmuştur. Siz gittikten sonra Summerlea'da barışı korumak benim görevim."

"Hayır."

"Wyn-"

"Hayır! Bir sorma." Valik'e ters ters baktı. "Zaten bir kardeşimi Summerlander ihanetine kurban verdim. Bir tane daha kaybetmeyeceğim." İkisi kan kardeşi değildi ama önemli olan diğer her açıdan kardeşiler. Doğduklarından beri arkadaşlıklar, çocukluklarının garip yıllarında sırdaşlıklar.

Ergenlik çağında ve son üç yıldır, ikisinin de sayamayacağı kadar çok kez birbirlerinin hayatını kurtaran silah arkadaşları. Valik'i kaybetmek bir seçenek değildi.

Şaşkınlık Valik'in yüz ifadesini kararttı, sonra gözlerinden anlayış süzüldü. "Wyn ..."

Wynter arkasını döndü. "Buz Kalp'i çok uzun süre elimde tuttum. Eğer sana bir şey olursa, korkarım ki ağza alınmayacak bir şey yaparım."

Aralarına sessizlik çöktü, sadece aşağıdaki şehrin uzaktan gelen takırtıları ve yanlarından esen serin rüzgârın ıslığı bozdu.

Wynter yüzünü rüzgâra döndü, gözlerini kapadı ve berrak havayı ciğerlerinin derinliklerine çekti. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, yine de içinde derinlerde yaşayan soğuk kütleden daha sıcaktı.

Valik onun arkasında, çok daha sakin, hatta rahat bir ses tonuyla, "Verdan'ın notunda Mevsimler'den hangisinin geliniz olacağı yazmıyor," dedi.

Wynter'ın ağzı köşeden yukarı kalktı. Pek yumuşak bir geçiş olmamıştı ama yine de konu değiştiği için minnettardı. Wyrn sağ olsun, Valik duygularına yenik düşecek biri değildi.

"Prenseslerden herhangi biri olur," dedi. Casusu ona Verdan'ın Mevsimler'in her birini delicesine sevdiğini söylemişti ve önemli olan da buydu. Yaz Kralı sevgili kızını kaybetmenin acısını çekecekti, tıpkı Wynter'ın kardeşi olmadan her gün acı çektiği gibi.

"Leirik'i planlarınızdan haberdar edeceğim ve adamlarımı kalkış için hazırlayacağım."

"Verdan'ın koşucusu ona anlaştığımızı bildirsin."

"Yapacağım."

"Ya Valik?" Gözlerini donmuş Summerlea manzarasından ayırmadan, "Küçük hizmetçi hakkında başka bir şey bulabildin mi?" sordu.

"Şu anda gereken son şey o."

"Yaptın mı?"

Valik nefes nefese kaldı. "Hayır. İstediğin gibi etrafa sordum ama kimse onun tarifine uyan bir hizmetçi duymamış gibi görünüyor."

"Şu Newt denen kadın onu tanıyordu."

"O Verdan'ın yordakçısı. Daha tedbirli olmamı istediğini sanıyordum. Babam kızının damadının daha yeminler bile edilmeden bir metres peşinde koştuğunu bilmekten pek memnun olmayacaktır -özellikle de evliliğin tamamlanmasını neden istediği konusunda haklıysan."

Wynter hizmetçiye olan ilgisinin cinsel olduğunu inkâr etmek için ağzını açtı, sonra da kapattı. Kimi kandırmaya çalışıyordu? En iyi arkadaşını ve en yakın sırdaşını sırf Wynter'la leke çıkarma tariflerini değış tokuş edebilsinler diye hizmetçiyi bulmak üzere sarayda sonuçsuz bir araştırmaya göndermemiştı. Onu bulmak istemiştı, böylece hâlâ karnında kıvrılan ve o zamandan beri vücudunu yarı uyuşuk bir halde tutan açlığı yatıştırabilecekti.

Hizmetkâr arkadaşlarının onu Valik'ten saklaması muhtemelen en iyisiydi. Valik onu bulmuş olsaydı, Wyn düğün gecelerinde geliniyle ilgileneceğinden şüpheliydi ve bu bir dizi soruna yol açabilirdi.

"Devam edin."

Valik eldivenli elini göğsüne vurup eğilirken çelik şangırdadı. "Kralım."

O gittiğinde Wynter olduğu yerde kaldı, bakışları aşağıdaki şehrin dolambaçlı katlarını yavaş ve karamsar geçişlerle taradı. Valik'in dediğı gibi onu unutmalıydı ama yapamazdı. Küçük kız, fırtına bulutu gözleri ve fırtınaya bulanmış saçlarıyla, düşüncelerinden bir türlü ayrılmıyordu.

Öğleden sonrasının geri kalanı ve sonraki iki gün olaysız geçti. Aşağıdaki sarayda Verdan'ın ev sahipliğı yapmakta ısrar ettiğı kraliyet düğünü ve sonrasındaki ziyafet için hazırlık telaşı yaşanırken, Wynter günün çoğunu

Kulede geçirdiği zamanı, kendisi ayrıldıktan sonra ülkeyi yeniden düzene sokacak olan Wintercraig'in adamları için görev belgelerini imzalayarak ve Verdan'ın kütüphanesinden getirttiği haritalar ve aktif antlaşmalar yığınına inceleyerek geçirdi. İstilasından önce Summerlea'nın çok sayıda krallıkla gelişen bir ticareti ve imrenilecek birkaç stratejik ittifakı vardı. Wynter'in umudu, iktidar değişimi tamamlandığında hem ticari hem de diplomatik bağları yeniden kurmaktı.

Mevcut kraliyet ailesine gelince, Wynter'in ayrılışından sonra, tahttan indirilen kral Summerlea'nın siyasi kalbinden uzakta, daha küçük taşra mülklerinden birine sürgün edilecek ve isyanı körüklemekten caydırmak için orada gözetim altında tutulacaktı. Wynter'in eş olarak almadığı iki Mevsim, Verdan'ın aptalca bir şey yapması ihtimaline karşı Leirik'in gözetimi altında şehirde rehine olarak kalacaktı. Ülkenin aktif yönetimi Wynter'in atadığı valiye geçecekti: İlk başta Leirik, daha sonra ülke yeniden istikrara kavuştuğunda askeri olmayan bir figür; ve Wynter varisine sahip olduğunda, diğer Mevsimleri ekonomik, siyasi ve askeri iyilikler karşılığında komşu prenslerle evlendirecekti.

Şartlar cömertten de öteydi. Verdan kellesini, kızları da Summerlea'nın prensesleri olarak unvanlarını korudular. Prens Falcon elbette topraklarını, unvanını ve mirasını kaybetmişti ama Wynter'in ulaşamayacağı bir yerde kaldığı sürece hayatını koruyabilirdi. Her şey göz önüne alındığında, tahttan indirilen kralın şikâyet edecek pek bir şeyi yoktu ve iktidarın el değiştirmesini özetleyen imzalı ve mühürlü parşömenler artık Wynter'in kendi yazışma çantalarına özenle yerleştirilmişti.

Üçüncü gün gün batımına kadar en önemli evrak işlerinin hepsini tamamlamıştı ve geriye imzası ve mührü gereken tek önemli belge Verdan'ın kâhyası Gravid'in bizzat teslim ettiği evlilik cüzdanıydı. Biri , diğeri Summerle için olmak üzere sertifikanın iki kopyası önünde duruyordu. En üsttekini aldı

kopyaladı ve bir kez imzalandığında, tanıklık edildiğinde ve bir rahip önünde kutsandığında Summerlea prensesini kraliçesi yapacak olan basit parşömen parçasına baktı.

Ekselansları, Angelica Mariposa Rosalind Khamsin Gianna Coruscate.

Karısı olmayı kabul eden yabancının adı buydu.

Hangi mevsimde olduğu konusunda Wynter'ın hâlâ bir fikri yoktu. Verdan'a sormuş, onun da tek yanıtı "Fark eder mi?" olmuştu. Fark etmezdi, daha doğrusu etmemeliydi. Sertifikanın imzalı bir kopyasını Verdan'a geri götürmek için bekleyen kâhya bozuntusuna sorarsa da lanetlenirdi. Hangisi olursa olsun, prenses ve şahidi evlilik belgesinin her iki nüshasını da imzalamıştı.

İmzasının titrek olduğunu fark etti, sanki imzalarken titriyormuş (ya da ağlıyormuş?) gibiydi. Dudakları inceldi. Zavallı küçük çiçek. Onun kraliçesi olmak ne korkunç bir kaderdi. Kalemını mürekkep hokkasına daldırdı ve önce bir kopyayı, sonra da diğerini imzaladı, istikrarlı, geniş bir hareketle, ardından Summerlea Gülü'nü taşıyan kırmızı balmumu madalyonun altına Wintercraig'in Kar Kurdu mührüyle basılmış kendi soluk gümüş mavisi balmumunu ekledi.

Belgeleri Valik'e uzattı, o da şahit olarak imzaladı, sonra her iki da zımparaladı, mürekkebin kuruması için birkaç saniye bekledi ve bir kopyasını Gravid'e verdi.

Verdan'ın kâhyası gittikten sonra, "Eh," diye mırıldandı, "hepsi bu kadar."

"Öyle," diye kabul etti Valik.

"Geriye sadece düğün ve yatak takımı kaldı."

Valik homurdandı.

"Tören ne zaman?"

Arkadaşı yakındaki bir masanın üzerinde duran küçük piring saate baktı. "Bir saat içinde."

"Sanırım ikimiz de hazırlansak iyi olacak." İkisi de kraliyet düğünü için giyinmemişti.

Valik ona baktı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Wynter hiçbir zaman ayaklarını sürüyen biri olmamıştı. Şimdi neden ayak sürüyordu?

"Tam plaka posta mı?" Valik sordu.

Bunu düşündü, sonra başını salladı. "Hayır," dedi. "Hayır, eğer bana dövüşecek kadar aptalsa, dövüşecek havamdayım ama dövüş bekliyormuş gibi görünmeyeceğim." Ayağa kalktı ve huzursuzca volta attı. Evlilik cüzdanını imzalamak onu soğuk bir zaferle doldurmalıydı. Bunun yerine kendini boşlukta hissetti.

"Wyn?"

"Ne?" Hayat arkadaşına bakmak için döndü. "Onu aklından çıkar."

"Bu kadar açık mı?"

"Benim için öyle. Seni hiç böyle görmemiştim. O küçük cadı sana nasıl bir büyü yaptı bilmiyorum ama hiç hoşuma gitmedi. Onun kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorsun. Tek bildiğin, senin zayıflıklarını bulmak için gönderilmiş bir Coruscate casusu olduğu. Unut onu."

"Sadece o değil Valik." Yalancı, diye fısıldadı zihni hemen. "Bundan daha fazlası olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Zafer tamamlanmış gibi hissettirmiyor."

"Biraz zaman ver." Valik onu sırtından alkışladı. "Bu gece ödülünü alacaksın. Mevsiminin yumuşak arkadaşlığında geçireceğin birkaç keyifli saatten sonra kendini daha iyi hissedeceğinden hiç şüphem yok."

"Düşüne hazır olmayacak da ne demek?" Verdan, karısının sevgili hemşiresi, sonra da vahşi ve kontrol edilemeyen en küçük çocuğunun bakıcısı olan yaşlı kadına ters ters baktı.

"Daha üç günün var."

"Ve ben tüm bunları ona verdiğin yaraların en kötüsünü düzeltmek için harcadım!" Tildavera tersledi. "İyileşmesini hızlandırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Merhemler, bitki banyoları, hatta hizmetkârlara bir süredir kullandığımız büyüyen lambaları getirmelerini emrettim.

taze meyve ve sebzeleri masanıza getirdim. Yapabildiğim en iyi şey acı çekmeden nefes almasına yardımcı olmak ve açtığınız yaraların çoğunun üzerinde ince bir deri tabakası oluşturmak oldu." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şu anki haliyle rahibin önünde durması ya da düğün yemeğinde saatlerce oturması mümkün değil."

"Kabul edilemez. Kış Kralı'na düğünün bu gece yapılacağını söyledim ve o da çoktan kabul etti. Senin usta bir bitki uzmanı olman gerekiyordu. Ona gitmene sadece bu gece için onu uygun hale getirmen şartıyla izin verdim. Şimdi bunu yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Yaşlı kadının yüzünde kibirli ve kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Ben gerçekten de usta bir şifalı bitkiler uzmanıyım, ama ona yaptıklarınızı hiçbir bitkisel ilaç, hatta yaz güneşi bile silemez; bana verdiğiniz bu kısa sürede bile. Tamamen iyileşmesi en erken bir hafta sürer. Eğer onun evlenebilecek durumda olmasını istiyorsan, onu öldüresiye dövmek yerine kendini dizginlemeliydin!"

"Diline dikkat et, kadın." Ömür boyu hizmetkâr olabilirdi ama Tildavera Greenleaf uzun zaman önce yerini unutmuştu.

"Yoksa ne olur? Beni de mi döveceksin?"

"Beni kışkırtma." Ofiste volta atıyor, hızla düşünüyordu. Evet, sert davranmıştı ama lanet olası kız boyun eğmeyi reddetmiş, o da onu kırmak zorunda kalmıştı. Bakıcının şifalı bitkiler konusundaki becerisine ve kızın kendi kendini iyileştirme yeteneğine güvenerek açtığı yaraların en kötüsünü hafifletmeye çalışıyordu. "Eğer onu düğüne hazırlayamıyorsan, Tildavera, en azından düğün gecesine hazırlayabilirsin."

"Eminim şaka yapıyorsunuzdur."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Beyaz Kral'ın evlendiği Sezon yerine o iğrenç şeyle evlendiğini fark ettiğinde evliliğin iptal edilmesini talep etmemesini sağlamanın tek yolunun zifaf olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Bekliyor muydun? Onunla evlenmesini, onunla yatmasını ve kandırıldığını anlamadan önce onu şehir dışına fırlatmasını, demiştiniz."

"Bu, onu ölümüne dövdüğünü öğrenmeden önceydi!"

"Hayatta kalacaktır. Hep öyle yapar. Ama bunun sebepleri Saatin geç olması ve yeteneklerinizin her zaman iddia ettiğiniz gibi olmadığını keşfetmeniz, birleşme konusundaki ısrarınızı değiştirmedir."

Rosalind'in resmi ve günlüğünün yanan küllerinin ofis halısı üzerinde bıraktığı küçük yanık izini tekmeledi. Rosalind'in ölümünü takip eden yıllarda kızın başına pek çok ölümcül kaza gelmişti, bunların çoğu doğal, birkaçı daha az doğaldı, ama her birini yara almadan atlatmıştı. Bulaşıcı hastalıklar ona hiç dokunmamış, ölümcül darbeler son anda geri çevrilmiş, yıllar içinde aldığı birkaç ağır yara bile enfeksiyon ya da yara izi olmadan hızla iyileşmişti. Sanki tanrılar omzuna oturmuş, onu hastalıklardan ve tehlikelerden koruyor gibiydi.

Artık ondan sonsuza dek kurtulmak için bir fırsatı vardı ve onun varlığına gereğinden fazla katlanmak istemiyordu.

"Bir düğün olacak. Gerekirse vekaleten." Volta atmayı bıraktı ve başını kaldırıp baktı. "Düşündüm de, muhtemelen en iyi çözüm bu." Bu fikir şimdiye kadar aklına gelmemişti ama büyük bir potansiyeli vardı. "Mevsimlerden biri onun yerine geçebilir. Sonbahar, sanırım. Ona ilgi gösterdi."

Zihni, planın yanlış gidebileceği tüm olası yolları ve bunun olmasını engellemenin tüm yollarını düşündü. "Autumn'un başını iyice örteriz -ve tabii bunun için bir bahane uydururuz- ve düğün gecesi soyunmaya gittiğinde kızın onunla yer değiştirmesini sağlarız. Yeminler edilmeden önce gelininin yüzünü görmekte ısrar ederse, tam olarak istediğini elde ettiğini düşünecektir. İçkisine küçük bir şey bile koyabilirsiniz

kafasını karıştırmak ve onun Mevsimler'den biri olmadığını fark etmeden evlenmesini sağlamak için."

Bütün gün en büyük korkusu, Wynter Atrialan'ın gelininin gerçek kimliğini onunla yatmadan önce öğrenmesi ve evliliği feshetmesiydi. Ama bu işe yarayabilirdi. Ne de olsa, her ne kadar onu hor görse de, kız Summerlea'nın bir prensesiydi ... Gül'ü taşıyordu ... ve Wynter karısı olması için belirli bir kızı talep etmemiştir. Sadece birini seçmesini söylemişti. Ne alacağını bilememek tamamen onun hatasıydı.

Eğer Kış Kralı nasıl kandırıldığını anladığında öfkeyle kızı öldürürse... Verdan'ı son yirmi yıldır boynunda asılı duran albatrosdan kurtarmış olacaktı.

Verdan döndü ve hâlâ masasının yanında duran yaşlı bakıcıya kaşlarını çatarak baktı. "Hâlâ burada mısın Tildavera? Ne bekliyorsun? Git ve bunu gerçekleştir."

"Sana söylediklerimi duymadın mı? Onu ağır yaralamışsın. Autumn düğünde onun yerine geçse bile, Khamsin'i bu geceki zifafa dayanacak kadar iyileştirmek benim yeteneklerimi bile aşar."

Konuşan bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar alçakgönüllü olma. Bağırsakları içine geri tıklandıktan sadece birkaç saat sonra bağırsakları deşilmiş bir askeri güldüren ve gülümseten bir posset hazırladığını gördüm. Kızın yaraları ayağa kalkıp yürütmesine izin verecek kadar iyileşmemiş olabilir ama acısını maskeleyebilirsin. Özellikle de tek yapması gereken orada yatıp bacaklarını açmakken."

"Kutsanmış Güneş!" diye haykırdı. "Nasıl böyle bir canavar olabilirsin? Sen onun babasıydın! Rosalind onun annesiydi! İstersen onun içinde yaşayan parçandan nefret et, ama onun Gül'ümüzden gelen parçasından nasıl nefret edebilirsin?"

Damarlarına sıcaklık doldu. "O benim Rose'umu öldürdü. Ondan sadece nefret etmiyorum, soluduğu havadan bile iğreniyorum!" diye tükürdü. Öfkesini dizginlemek için savaşıyor döndü.

Tildavera sert sözlerden daha fazlasını hak etti. "Onu hazırlayın, Hemşire. Ve çıkarken kapıyı arkanızdan kapatın."

Khamsin kendini odanın içinde sürükledi, küçük banyo odasından lambrili yatağa doğru ilerlerken her bir mobilya çubuğunu ayaklarını tutmasına yardımcı olması için koltuk değneği olarak kullandı. Vücuduna sardığı ince ipek bornoz sırtındaki kırılğan yeni deriye sürtünüyor, her hafif dokunuş içinden acı fışkırmasına neden oluyordu ve Tildy'nin sürekli bakımına rağmen, Kham'ın kasları öyle sertleşmişti ki her adım onu çaba sarf ettiği için cezalandırıyordu. Elbette, bugün erken saatlerde çılgık atmadan oturmayı bile zar zor başarabildiği düşünülürse, odada hareket edebilmesi mucizeden başka bir şey değildi.

Uzun bir düşün töreni için bir rahibin önünde nasıl duracağı ise bambaşka bir konuydu.

Beyaz Kral, babası gibi, ona gecikmeye tahammülü olmayan bir adam gibi görünmüyordu ama yatakla banyo arasındaki küçük mesafeyi kat etmek bile onu nefessiz, halsiz ve baş dönmesi içinde bırakmıştı. Kral Verdian onu kiliseye taşıtmış olsa bile, kendi gücüyle mihrabın önünde durup yeminini nasıl okuyabilirdi?

Merakla, ne kadar dayanabileceğini görmek için kendini test eden Khamsin sırtını dikleştirdi ve mobilyaya tutunmasını bıraktı.

Orada durmuş, sallanıyor, geçen her saniyeyi sayıyordu.

Kapı açıldı, Tildy'nin sesi "Canım!" diye haykırdı.

Kendini unutan Kham içgüdüsel olarak hemşiresine doğru döndü. Acı sırtından aşağı vurdu. Kasları tutuldu ve dizleri büküldü. Haykırdı ve mobilyalara tutunarak kendini yere yığılmaktan zor kurtardı.

"Ne yapıyorsun sen? Ayağa kalkıp dolaşacak durumda değilsin." Tildy koşarak Khamsin'in yanına ve

kolunun altından destekleyici bir omuz itti. "İşte. Bana tutun. Yatağa dönmene yardım edeceğim."

"Yapamam. Kalkmam gerek," diye itiraz etti Kham ama Tildy onu bekleyen yatağa doğru götürürken mücadele edecek gücü yoktu. "Düğüne sadece birkaç saat kaldı." Artık babasının nefretinin boyutlarını tam olarak anladığına göre, bu evliliğin bir an önce gerçekleşmesine hazırdı. Wintercraig'in sakladığı her neyse, burada kalırsa babasının ona yapacaklarından daha kötü olamazdı.

"Autumn senin vekilin olacak," diye yatıştırdı hemşiresi. "Düğün sensiz gerçekleşecek. Dinlenmen ve iyileşmeye konsantre olman gerekiyor." Bitkilerle aşılınmış şifa buharının dağılmasını önlemek için astığı ağır perdeleri kenara itti ve Kham'ı bekleyen lamba döşeğe doğru götürdü. "Gel uzan bakalım canım. Ağrın için bir posset hazırlayacağım, sırtındaki merhemi ve çaydanlıktaki otları tazeleyeceğim. Hedgewick kilerden birkaç lamba daha getirebilir."

Khamsin'in eli dışarı fırladı ve yatağın direğine kapandı. "Hayır, Tildy."

"Şşş, tamam canım," diye yatıştırdı bakıcı. "Artık lamba yok. Zaten hava bir yaz sabahı kadar aydınlık ve sıcak."

"Hayır," dedi Kham tekrar. "Lambalardan bahsetmiyorum. Düğünden bahsediyorum. Ben yeminimi edeceğim, Sonbahar değil."

"Söz konusu bile olamaz! Ayakta zor duruyorsun!"

"Beni kırmadı ve ben de ona düşünme zevkini tattırmayacağım," diye homurdandı. "Onun" kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. "Bu seçimi ben yaptım. Sonuna kadar gideceğim, Autumn değil." Bacakları titriyordu, bacaklarındaki kaslar güçsüzdü. Karyola direğini daha sıkı kavradı.

"Khamsin ..."

"Beni vazgeçiremezsin, Tildy. Bunu düşünmek için son üç günüm vardı." Çenesini kaldırdı ve

kibirli Coruscate gururunun her zerresiyle ayakta kalmaya çalışıyordu. "Annemin ölümünden bu yana ilk kez, benim, Khamsin Coruscate'in Summerlea prensesi olduğumu herkesin ve sarayın önünde kabul etmek zorunda kalacak. Böyle bir durumda kız kardeşlerimden birinin benim yerime geçmesine izin vereceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Tildy dudağını ısırdı ve alnı endişeyle kırıştı. "Khamsin, beni dinle. Anlamıyorsun. Wynter Atrialan'ın bildiği kadarıyla Summerlea'nın sadece üç prensesi var. O sadece hediye isimlerini biliyor ve evlenmeyi kabul ettiği Khamsin Coruscate'in İlkbahar, Yaz ya da Sonbahar olmadığını keşfetmesi riskini göze alamayız."

Khamsin'in kaşları birbirine çatıldı. "Neden umursasın ki? Prenses prensestir."

"Babana değil, ona da değil. Babanın kız kardeşlerini ne kadar çok sevdiğini biliyor. Mevsimlerden birini eş olarak Verdan'ın kalbine bir darbe vurmak istiyor. Evlilik tamamlanmadan önce aldatmacayı fark ederse, töreni iptal edebilir ve onun yerine kız kardeşlerinizden biriyle evlenebilir. Baban bunun olmasını istemiyor, ben de istemiyorum. Bu Summerlea'den kurtulman için bir şans. Er ya da geç, kalırsan baban seni öldürmenin bir yolunu bulacaktır. Bundan hiç şüphem yok. Wintercraig senin için en güvenli yer - en azından kardeşin bize dönene kadar."

"Falcon geri dönmeyecek. Summerlea savaşı kaybetmemiş olsaydı, bir gün geri dönebilirdi, ama şimdi? Bu bir ölüm cezası olurdu."

"Belki de değildir. Kardeşin Gildenheim'dan kaçarken sadece Kış Kralı'nın gelinini çalmadı. Bilmece Kitapı denen eski bir hazineyi de aldı; onu Roland'ın kılıcının saklandığı gizli yere götüreceğine inandığı bir kitap. O zamandan beri kılıcı arıyor."

Khamsin'in çenesi düştü. "Blazing mi? Falcon Blazing'i mi arıyor?" Başını salladı, uzun zaman önce Gökyüzü Bahçesi'nde Blazing'i aramasını önerdiği o günü hatırladı. Falcon'un tökezlemesini, vicdan azabından çok engebeli bir kaldırım taşına bağladığını hatırladı. Onun bu fikri bir çocuk masalı olarak görüp nasıl alay ettiğini hatırlıyordu. Ve tüm bu süre boyunca amacı kılıcı aramaktı. Parçalar bir yapboz kutusunun kayan parçaları gibi yerine oturdu. "Babam onu bu yüzden gönderdi." Falcon'u bir antlaşmayı nasıl müzakere edeceği konusunda eğitmek ya da Kış Halkı'nı daha iyi tavizler vermeye ikna etmek için değil, birini -muhtemelen Wynter'ın gelinini- Bilmeceleer Kitabı'nı çalmasına yardım etmesi için ikna etmek için.

Kham sertçe yutkundu, bunu daha önce hiç anlamamış olmasına şaşırmıştı. Herkes gibi o da Falcon'un Kış Kralı'nın gelinine aşık olup kaçtığı hikâyesi anlatıldığında bunu sorgulamadan kabul etmişti.

"Bu doğru olsa bile, Tildy, bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Doğru otlar verildiğinde, bir erkek size bildiği her şeyi anlatacaktır." Tildy kaşlarını dikkatle kaldırdı. "Ve en son öğrendiğime göre kardeşin kılıcı bulmaya çok yakın. Bulduğunda, güvenliğiniz garanti altına alınmış olacak. Blazing'i ele geçirdiğinde, Summerlea'nın özgürlüğünü geri kazanacak ve tahtta hak iddia edecek kadar güçlü olacak, Verdan'ın kendi Hanesi'ne karşı işlediği suçu anladığında bunu kesinlikle yapacaktır."

"Peki ya Falcon kılıcı bulamazsa?"

"Hâlâ Craig'in Kraliçesi olacaksın ve babanın entrikalarına karşı güvende olacaksın. Bu yüzden bu düğünün gerçekleşmesi şart ve bunun gerçekleşmesi için de Kış Kralı'nın bir Mevsimle evlendiğine inanması gerekiyor."

"Yüzümü örtsem ve kız kardeşlerimden biri gibi davransam bile, Beyaz Kral'ın gerçeği öğrendiği anda beni öldürmesini ne engelleyecek?" Khamsin dikkat . "Ben tanıştım

Onu. Onun gücünü hissettim. Bana pek bağışlayıcı biri gibi gelmedi."

"Verdan'ın kızlarından birini eş olarak istedi. Birini alacak. Beklediği Mevsim'in sen olmadığını anladığında kızabilir; ama evlilik tamamlandığında, kendi onuru onu anlaşmasının şartlarına bağlı tutacaktır. Nihayetinde peşinde olduğu, hem Yaz hem de Kış Tahtlarına çıkabilecek bir varis."

"Bunu nereden biliyorsun, Tildy? Sakın bana otların etkisi altında konuştuğunu da söyleme. Adamla hiç tanışmadın bile."

Tildy'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bir anlık pişmanlık, bir parça utanç ve hemen ardından gelen acımasız bir kararlılık.

Khamsin'in dizlerinin bağı çözüldü ve gururu bile onu ayakta tutamadı. Farkına vardığında yatağa . Şok yüzündeki kasların gevşemesine neden oldu. "Ama onunla tanıştın, değil mi Tildy?" Dehşet, suçlama, korku: Hepsi sesine sinmişti. "Ona bilgi veren hain sensin."

Tildy'nin çenesi sıkıştı ve çenesi dışarı çıktı. "Ben hain değilim. Kraliçe Rosalind'in sadık bir hizmetkârıyım. Ölüm döşeğindeyken senin iyiliğini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim ve şu anda da tam olarak bunu yapıyorum."

"Ailemi düşmanımıza ihanet ederek mi?"

Tildy ellerini uzattı. "Sevgili-"

"Bana öyle deme!" Khamsin haykırdı, o hain, bir zamanlar çok sevdiği ellerden ürkerek uzaklaştı. "Ne zamandır onun için casusluk yapıyorsun?"

Hemşire derin bir iç çekti. "Altı ay."

Khamsin'in omuzları çöktü. Altı ay. Summerlea'nın kaderini belirleyen son iki şiddetli savaşın öncesinden beri. "Babamın ordularını yok etmesine yardım ettin mi?"

"Tabii ki hayır! Summerlea'nın yenilgisi zaten kesindi. Ben sadece Vera Sola'yı yerle bir etmeden de istediği zafere ulaşabileceğini anlamasına yardımcı oldum."

"Ona Falcon'un odasından bahseden sendin. Çardak istemesi için onu sen cesaretlendirdin." Bütün parçalar yerine oturdu. "Oraya gidip annemin eşyalarını almamı istedin. Onunla karşılaşacağımı umuyordun."

"İkinizin uyuşup uyuşmayacağını bilmem gerekiyordu. Aksi takdirde onunla evlenmene asla izin vermezdim. Sonuçlar umut verici oldu. Seni sormayı bırakmadı ve kâhyası sarayın yarısını beyaz saçları hizmetçi hakkında sorguladı."

Khamsin'in teninde bir ürperti belirdi. Kısmen korku, ama kısmen de başka bir şey. Geride soğuk değil, sıcak bırakan bir şey.

Bu ürpertinin hemen ardından yüzündeki kanın çekilmesine neden olan yeni bir farkındalık geldi.

"Kral Verdan'ı Kış Kralı'nın gelini olmam gerektiğine ikna eden sensin. Beni dağa götürüp bu evliliği kabul edene kadar dövmesinin sebebi sensin." Avucunun içini göğsüne bastırarak kalbinin acısını dindirmeye çalıştı. "Neden?" Dudakları titredi. "Ben gerçekten böyle bir canavar mıyım? Bunca yıl beni sevdiğini sanmıştım. Hepsi bir yalan mıydı?"

"Bunu nasıl önerirsin?" Tildy ağladı. "Yaptığım her şeyi seni ve anneni sevdiğim için yaptım."

"Aşk için mi beni dövüp boyun eğdirmesi için onu gönderdin?"

"Size söyledim, babanızın size bu şekilde acımasızca davranmaya cesaret edebileceğini hiç düşünmemiştim. O ana kadar ne kadar delirdiğini fark etmemiştim. Ama onun bu davranışı bana bu evliliği teşvik etmekle doğru şeyi yaptığımı gösteriyor." Tildy, Hemşin'in ellerine uzandı ama Kham irkilerek uzaklaşınca hemşire bir nefes aldı ve başını öne eğdi. "Bir gün, canım, seni koruyabilmemin tek yolunun bu olduğunu anlayacaksın. Eğer burada, Summerlea'da kalsaydın, Verdan seni öldürmenin bir yolunu bulurdu. Bundan eminim."

Khamsin kollarını kavuşturdu. "Kış Kralı ile kaderimin farklı olacağını mı düşünüyorsun?" Onun anısı

dokunuşu, sesi, onu ürpertti.

"Wynter Atrialan varisler istiyor. Onunla evlendiğinde babanın gazabından kurtulacaksın ve ona varislerini verdiğinde kraliçesi olarak konumun güvende olacak. Kardeşin Roland'ın kılıcıyla dönerse, sen ve çocukların güvende olacaksınız. Dönmezse, çocuklarınız -Rosalind'in torunları- hem Summerlea hem de Wintercraig'in mirasçısı olacak. Bu sana vermeyi umduğum en iyi gelecek, canım. Tek yapman gereken Autumn'un senin vekilin olmasına izin vermek, sonra da o gerçeği öğrenmeden evliliği tamamlamak."

Falcon'un gerçekten de efsanevi kılıç Blazing'i Summerlea'ya geri getirecek, uzun zamandır beklenen Roland'ın Varisi olabileceği fikri öyle bir fantezi gibi görünüyordu ki, bunu düşünmeye bile tenezzül etmedi. Ama diğeri... Verdan, Khamsin'in çocuğunu Summerlea tahtında görse nasıl da feryat ederdi. Nasıl öfkelenir ve fırtınalar koparırdı. Sadece bu düşünce bile onu ikna etmeye yetmişti.

Bu tatmin olmasa bile, Tildy'nin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Eğer Khamsin şimdi dışarı çıkmazsa, babası ondan kurtulmanın başka bir yolunu bulacaktı. Tanrılar ve kendi iyi talihi onu şimdiye kadar hayatta tutmuştu ama sonsuza kadar böyle lütuflara güvenemezdi.

İpek bornozu boynuna daha sıkı sardı ve kumaş sırtındaki hassas yaraları çekiştirirken yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Kış Kralı'yla evleneceğim ama vekâleten değil. Kimliğimi gizlemek için beni istediğiniz kadar örtün, ama ya yeminlerimi etmek için ayağa kalkarım ya da yeminlerim söylenmez."

"Çok zayıfsın ve çok acı çekiyorsun," diye itiraz etti Tildy. "Bunu yüzünde görebiliyorum. Törene ve düğün ziyafetine dayanman mümkün değil."

Khamsin acımasızca gülümsedi. "Sizden izin istemiyordum, Hemşire Greenleaf. İşbirliğimin şartlarını açıklıyordum. Senden istediğim tek şey şifalı bitki uzmanlığı becerilerinle yeni bir merhem hazırlaman.

Sırtım. Sen acının en kötüsünü engellemenin bir yolunu bulacaksın, ben de bu saçmalığı atlatmanın bir yolunu bulacağım."

BÖLÜM 5

İştah Açıcı Bir Taslak

Wynter kilisenin mihrabında durmuş, öfkesi her an biraz daha artıyordu. Düğünün otuz dakika önce başlaması gerekiyordu ama gelin henüz ortaya çıkmamıştı.

"Sence korkuyor mudur?" Valik nefesinin altında mırıldandı.

"Bundan çok daha fazlasını almak üzere," diye mırıldandı. Şapeldeki sıcaklık düşmeye başlamıştı, bu da onun kabaran öfkesinin bir kanıtıydı. Kış Kralı, Summerlea'nın ellerinde aşağılanmaya kibarca katlanmayacaktı.

Ancak Wynter tam gücünü toplayıp şehri buza gömmeye hazırlanırken, şapelin uzak ucunda bir kargaşa çıktı.

Craig'in kalbindeki Ibree Gölü'nün sularıyla aynı göz alıcı mavi tonunda, koyu safir kadife giysiler içinde Wynter'ın gelini . Verdan onun önünde durmuş, iğrenç bir şey yutmuş gibi bakarken, Wynter şapelin kapısında durmuş, Bahar ve Yaz da dirseklerindeydi. O halde Sonbahar onun kraliçesi olacaktı.

Basit bir eleme süreci ve kendi unutulmaz koku alma duyusu olmasaydı, bunu bilemezdi. O kadar ağır bir şekilde örtünmüştü ki, yanındaki yerini almak için adım attığında bile, gizleyici ipek katmanlarının ardındaki yüz hatlarının gölgesini seçemedi. Ama kokusu tanıdıktı. . . hatta belki biraz

aşırı güçlüydü. Kız kardeşleriyle birlikte ona yemeğe gittikleri gün parfümünü bu kadar bol sürmemiştir.

Şüphelenerek kaşlarını çatı ve kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekerek inceledi. Hayır, parfümün altında bile Sonbahar kokuyordu ama başka bir şey daha karışmıştı. Ne olduğunu anlayamadı. Güçlü bitki kokusu tarafından maskelenmişti: keklik üzümü, haşhaş ve tanımadığı birkaç koku daha. Şapele girmeden önce bir fincan güçlü cesaret içmek zorunda kalacak kadar isteksiz miydi?

Kadının dış örtüsüne uzandı ve Verdan neredeyse aralarına atlayacaktı.

"Sözünüzü unutmayın, efendim!" diye tısladı. "Onu mahkeme önünde utandırmayın!"

Düğünün başlamasından on dakika önce Verdan, Wynter'la konuşmak için damadın soyunma odasına gelmişti. Prensesin evini ve ailesini terk etme ihtimali yüzünden ağladığını ve sarayın onu gözyaşlarından kızarmış ve lekeli görmesine izin vererek kendini utandırmak istemediğini söyledi. Wynter peçesini olduğu gibi bırakmayı kabul etmişti.

Şimdi de gelininin babasını buz gibi bir bakışla süzüyordu. Verdan geri adım attığında Wynter onun kulağına eğildi ve fısıldadı, "İsteyerek ya da istemeyerek, Sonbahar, karım olmaya razı oldun. Senden istediğimi alacağım ama sen istemediğin sürece bu evlilik bir savaş olmak zorunda değil. Bunu unutma." Parmağını ipek tülün kenarından aşağı doğru gezdirdi, çenesini buldu ve nazikçe okşadı.

Titriyordu. Nefesinden çıkan küçük puflar ipek tüllerin dalgalanmasına neden oldu ve vücudu ince titremelerle sarsılırken elbisesinin üzerindeki minik boncuklar göz kırptı ve parıldadı. "Anlıyorum," diye cevap verdi neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle.

"Güzel." Rahiple yüzleşmek için döndü ve başını salladı. Düğün töreni başladı.

Saniyeler dayanılmaz bir yavaşlıkla geçerken Khamsin titreyerek durdu.

Törenin başında bir an için Kış Kralı'nın maskesini indireceğini düşünmüştü ama indirmemişti. Tildy'ye teşekkür etmeliydi.

"Sonbahar'ın elbisesini giy ve parfümünü sık," diye tavsiye etmişti. Burnunun kenarına dokunmuştu. "Kar Kurdu klanı sadece gözleriyle görmez."

Khamsin gecenin ilk iki engelini geçmişti: Kış Kralı'nı kandırmak ve peçelerini sağlam tutmak. Şimdi tüm enerjisini töreni yıkılmadan atlatmaya odaklamıştı.

Sırtının alt kısmı ateş gibi yanıyor, her bir zedelenmiş ve yırtılmış kas ayakta durmak gibi basit bir aktiviteyi bile protesto ediyordu. Boynunda ve omurgası boyunca biriken ter, sıcak kadifelerin altından sırtından aşağı süzülüyor, tuzlanmış ve sargılanmış yaraları yakıyordu. Merheminin gücünü iki katına çıkarmasına rağmen Tildavera acıyı tamamen engelleyememişti ve Tildy'yi yaraladığı gibi yaralamayı amaçlayan bir kinle Khamsin, bir hainin eliyle karıştırılmış herhangi bir içkiyi içmeyi reddettiğini ilan etmişti.

Şimdi bu gururlu dürtüsünden pişmanlık duyuyordu. Yaralarının zonklayan ağrısı gözlerinden yaşların akmasına neden oldu. Bilincini kaybetme korkusuyla dizlerini kilitlemeye cesaret edemedi ama sonunda çaresizlik içinde uzanıp sunağın korkuluğunu kavradı ve ağır bir şekilde ona yaslandı.

Yanındaki Beyaz Kral -kocasına olmasına sadece birkaç dakika kalmıştı- bir adım daha yaklaştı. "Hasta mısınız?"

Başını salladı ve adam kolunu tutamadan kendini ayağa kaldırdı. "Başım dönüyor," diye mırıldandı. "Yemek yemedim."

Kış Kralı'nın rahibe acele etmesini işaret etmesi onu şaşırttı. Şaşkınlıkla ona baktı, yüz ifadesini görmesini engelleyen peçelerinin koruyuculuğuna minnettardı. O, ailesinin soğuk ve acımasız düşmanı değil miydi? Tüm ailesinin aforozu değil miydi?

Sevmiş miydi? Ve yine de, ona aralarında barış teklif etmişti - bu teklif bir uyarı hissi taşısa bile - ve şimdi bu ... nezaketi gösteriyordu.

"Bu kadını kim ve hangi bağışla veriyor?" diye sordu rahip sonunda, nikâh töreni sona yaklaşırken.

Arkasında Kral Verdan -ona bir daha asla baba demeyecekti, kendi düşüncelerinde bile- ayağa kalktı. Net bir sesle, "Ben, Summerlea Kralı Verdan Coruscate, bu kadına, Ekselansları Angelica Mariposa Rosalind Khamsin Gianna Coruscate'e, Summerlea'nın kraliyet prensesi ve Yaz Tahtı'nın varisi olarak, miras hakkı veriyorum," dedi.

Kalçalarına ve bacaklarının arkasına vuran acıya rağmen, Khamsin'in omurgası dikleşti. Çenesi yukarı kalktı. Sonunda sarayın ve ailesinin önünde hem prenses hem de Yaz Tahtı'nın varisi olarak kabul edilmişti.

Bu başlı başına bir ya da iki sopaya değecek bir mucizeydi.

"Ve prenses," dedi rahip, "sırtını sunağa dönerek, "bu adamı, Wintercraig Kralı Wynter Crystalin Boreal Atrialan'ı kocası ve efendisi olarak kabul etmeye, kendisini ona bağlamaya, sadece ona sadık kalmaya, onun öğütlerini ve ilgisini kabul etmeye ve tanrılar onu eve çağırana kadar hayatının tüm meyvelerini ona sunmaya yemin ediyor mu?"

"Prensес," dedi, "yemin ediyor."

"Ve Wintercraig Kralı, Summerlea prensesi Angelica Mariposa Rosalind Khamsin Gianna Coruscate'i karısı ve kraliçesi olarak kabul etmeye, kendisini ona bağlamaya, sadece bağlı kalmaya, onun öğütlerini ve ilgisini kabul etmeye ve tanrılar onu evine çağırana kadar hayatının tüm meyvelerini ona sunmaya yemin ediyor mu?"

"Kral yemin ediyor."

"Majesteleri, lütfen sağ elinizi uzatın ve Gül'ü açın."

Sağ kolunu uzattı ve bileğindeki Summerlea Rose doğum lekesini açıkta bırakacak şekilde manşetin tamamını geri çevirdi.

", sol eliniz, efendim."

Wynter onun yanında sol kolunu uzattı ve garip bir yarım gülümsemeyle kendi ipek manşetini geri çevirdi ve iç bileğini yukarı kaldırarak teninin altın tonuna karşı parlayan soluk beyaz bir kurt başını ortaya çıkardı.

Wintercraig kraliyet ailesinin Yaz Tahtı'nın varislerine benzer bir işaret taşıdığını duymuştu ama daha önce hiç görmemişti. Soğuk, vahşi ve vahşi bir şekilde çok güzeldi. Ona bakarken, o kurdun kafasının canlandığını, başını çevirip doğrudan ona baktığını ve hem meydan okuyarak hem de uyararak hırladığını hayal etti. İçini bir ürperti kapladı, sert ve soğuktu, hemen ardından bileğindeki Summerlea Gülü yanmaya başlayınca bir sıcaklık hissi geldi.

"Ekselansları, Majesteleri, lütfen ellerinizi birleştirin." Rahip, kurulmak üzere olan birlikteliğin sembolü olan kısa bir püsküllü ipek kordonu Khamsin'in bileğinin altında tuttu.

Wynter onun bakışlarını sanki peçelerinin ardını görebiliyormuş gibi tutarak ön kolunu kurt gibi aşağı çevirdi ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Bu tanıkların huzurunda ve tanrıların kutsamalarıyla, bu iki insan birleşsin ve bu bağ asla kopmasın." Kham, rahip kordonların püsküllü uçlarını bileklerine sarıp hafifçe çekerken Kış Kralı'nın yanında dimdik durdu. Wynter'ın serin, buz gibi Kar Kurdu, Khamsin'in Gül'ünü örtmek için koyu Yazlıkçı teninin üzerinden kayd.

İki işaret karşılaştığında vücudundan bir enerji sarsıntısı geçti. Haykırdı ve sunak demirine tutundu. Yanında, Wynter'ın omurgası kaskatı kesildi, kasları kaskatı kesildi.

Gökyüzünde çakan şimşek, kiliseyi kör edici bir beyazlıkla aydınlatacak kadar yakındı. Gök gürültüsü sağır edici bir öfkeyle patladı. Kadınlar çığlık attı. Birkaç kişi

Kilise nefini çevreleyen uzun, vitraylı pencereler kırıldı ve sert, buz gibi bir rüzgâr uğuldayarak içeri girdi, kar tabakalarını odaya savurdu, odadaki tüm alevleri söndürdü ve düğün ekibini karanlığa gömdü.

Artık bacaklarını itaat etmeye zorlayamayan Khamsin sunağın parmaklığına yığıldı ve kadife eteklerinin dalgalanmasıyla halı kaplı basamaklara çöktü. Bileğini Kış Kralı'nınkine bağlayan gevşekçe bağlanmış kordonlar çekiştirilerek ayrıldı ve eli serbest kaldı.

"Valik," diye tersledi Kış Kralı.

Bir kibrit parladı. Küçük bir alev titreyerek canlandı. Soluk ısıltısı Valik'in kavradığı elini aydınlattı. Yeniden yakmak için lambalardan birine doğru ilerlerken, Khamsin başını kaldırıp Wynter'a baktı. Gözbebekleri büyümüşü ve gözleri ürkütücü, parlak kırmızı bir parıltı yansıtıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Endişesi gerçek gibiydi. Gözleri öfkeli ve yüzü donuk bir maskeye dönüşmüş olsa da, sesini yumuşatan bir samimiyet vardı.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi. Sırtı yanıyordu. Görüşü bulanıktı. Mecbur kalsa bile tekrar ayağa kalkabileceğinden emin değildi - ki elbette kalkacaktı. Bir şekilde ayağa kalkması ve kendi gücüyle bu şapelden çıkması gerekecekti. Hâlâ düğün ziyafetini atlatmak zorundaydı.

. . . ve yatak takımları.

"Bu ilginçti."

Omurgasından aşağı ve yukarı doğru yayılan acıya rağmen, hızlı ve alaycı bir kahkaha attı. "Evet, öyleydi," diye kabul etti.

Kış ve Yaz güçleri bir araya geldiğinde -doğada ya da savaş meydanında- kıvılcımların uçuşma eğilimi gösterdiğini biliyordu. Ama bu bir ilkti. Patlayıcı tepkinin iki güçlü gücün birleşmesinden kaynaklanan tek seferlik bir şok mu yoksa gelecekteki fırtınalı bir ilişkinin uğursuz habercisi mi olduğundan emin değildi.

Rüzgâr çoktan dinmişti ve hizmetkârlar şamdanları yeniden yakmak için acele ederken şapelin etrafında daha fazla ışık titriyordu. Khamsin parmaklarını korkuluklara doladı

ve kendini yukarı çekmeye çalıştı. Güçlü bir el dirseğini kavradı ve onu kolayca ayağa kaldırdı. Şaşkınlıkla başını kaldırıp Kış Kralı'na baktı. Her şeye rağmen nazik bir adam mıydı? "Teşekkür ederim."

Başını hafifçe eğdi. "Wintercraig'in yeni Kraliçesi'nin kendi düğününde yıkılması iyi olmazdı."

Hissettiği küçük sıcaklık titreşimi söndü. Kısa süreli hayal kırıklığı için hemen kendini suçladı. Ne kadar saçma, aptalca ve duygusal bir düşünmüştü? Büyük evler arasındaki evlilikler zenginlik ve güçle ilgiliydi, insanlarla değil. Adam dış görünüşle ilgileniyordu, onunla değil.

"Ben iyiyim. Kendi başıma yürüyebilirim." Kadın kolunu kurtarmaya çalıştı ama adamın parmakları dirseğinin etrafında kenetlenmişti.

"Düğün yemeğimize kadar gelinime eşlik etmeme izin verin." Bu bir rica değildi.

Kaçacağını mı düşündü? Nereye gidecekti ki?

Yine de, ilk içgüdüğü onun iradesini kendisine dayatma çabasına direnmekti. Her türlü kısıtlamadan nefret ederdi ve onu kafeslemeye yönelik en ufak bir çabaya karşı bile her zaman mücadele ederdi. Kolunu daha sert çekti. Parmakları soğudu. Kadife kollarının sıcaklığının altındaki kolunda tüyler diken diken oldu.

"Aptal olma, Sonbahar," diye fısıldadı. Sesi yumuşaktı ama kesinlikle sıcaklıktan yoksundu. "Açıkça meydan okumana müsamaha göstermeyeceğim. Özellikle de burada, halkın içinde, babanın sarayının önünde."

Kısa süreli direnişi çoktan sönmeye başlamıştı. Bunu sürdürecektir enerjisi yoktu. En azından şimdi.

Teslim olarak, onu kilisenin koridorundan aşağıya, bir zamanlar özenle oyulmuş ve bakımlı çitlerle ve pırıl pırıl bir çeşmeyi çevreleyen çiçekli ağaçlarla dolu yemyeşil, bakımlı bir bahçe olan açık avluya götürmesine izin verdi. Çeşme artık sessizdi, donmasını önlemek için suyu boşaltılmıştı. Çiçekli ağaçlar iskelet halindeydi.

Dört köşede nöbet tutan hayaletler ve hafif bir kar örtüsü, süslü bir şekilde oyulmuş çitleri, çiçek tarhlarını ve çimenleri kaplıyordu.

Ana saraya geri dönerlerken Khamsin derin bir nefes aldı. Hava sert ve soğuktu, peçelerinin ve kadifelerinin boğucu sıcaklığına hoş bir rahatlama oldu. Kafasını boşalttı ve yanında yürüyen adamın nazik bir lord değil, fetihçi bir savaşçı olduğunu hatırlamasına yardımcı oldu; az önce hayatının, ailesinin ve savaştan zarar görmüş vatanının hayatta kalmasının bedeli olarak satıldığı düşman.

Düğün ziyafeti, Wynter'ın çok az sabır gösterdiği ve daha da az ilgi duyduğu uzun ve sıkıcı bir olaydı. Buna katlanmasının tek nedeni, gelininin -yanındaki hâlâ peçeli prensesin-besinsizlikten zayıf düştüğünü bilmesiydi. Ziyafet salonuna giderken iki kez neredeyse yere yığılmıştı; dirseğindeki el olmasa düşecekti. Adam ona dinlenmek için odasına çekilmesini önermişti ama o sadece bir şeyler yiyip içmesi gerektiğini söyleyerek reddetmişti. Görünüşe göre haklıydı. Şarap kadehini dudaklarına götüren ince elleri bir saat önceki kadar titremiyordu.

İlk oturduklarında "Yiyin," diye emretmiş ve hizmetkârlar önlerine dumanı tüten et ve sebze tabakları koymuştu. Yüzünü hala örten peçelerle yemek yemeye çalıştığı ilk birkaç zahmetli çabadan sonra, peçeleri çıkarmasını emretmişti.

O yapmamıştı. İlk başta düşündüğünden çok daha güçlü olduğunu fark etmeye başladığı omurgasını göstererek, kat kat ipekleri sadece çenesini ve alt dudağını açıkta bırakacak kadar geriye katlamıştı. Yüzünün geri kalanı görünmüyordu.

Ona küçük bir isyan izni vermişti. Kimsenin onun iradesini sonuçsuz bırakamayacağını çok yakında öğrenecekti. anda, o zafere sahipti.

Kazanılmış, istediği prenses ve onu bekleyen bir düğün gecesi. Cömert olmayı göze alabilirdi.

Gürültülü, sarhoş kahkahalar salonun uzak ucuna doğru bakmasına neden oldu. Yüzü içkiden ve muhtemelen tüm masalarda sunulan sarhoş edici otlardan bir veya daha fazlasından kızarmış olan Verdan, Summerlea lordlarından oluşan bir masanın yanında durmuş, gülüyor ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırıyordu. Yakındaki dans pistinde bir düzine ya da daha fazla parlak giyimli saray mensubu sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi dönüp duruyordu.

Wynter'ın dudağı kıvrıldı. Yazlıkçılar. Kendine düşkün, hedonist aptallar. Şunlara bakın -Verdan bunların başında geliyordu- kendi yenilgilerini sanki bu bir şekilde onların zaferiymiş gibi kutluyorlardı. Ve burada hepsinin şaraplarının içinde boğulacaklarını değil, ağlayacaklarını düşünmüştü.

Yanında duran Autumn fincanını yere bıraktı ve ana yemekten sonra tatması için ısrar ettiği meyve ve peynir tabağını geri itti. Babası ve arkadaşları içki içip dans edebilirlerdi ama hayatlarının bedelini ödeyen kızın kör eğlencelere hiç iştahı yoktu.

O da yapmadı.

Wynter sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Geline bir el uzattı. "Gelin, kraliçem. Çekilelim."

"Ne? Bu kadar çabuk gitmiyorsunuzdur herhalde?" Verdan yüksek sesle ve gülerek tökezleyerek öne çıktı. Kadehindeki şarap ağzından taşı.

"Geç oldu ve kızınız yorgun."

"Ama son kadehi kaldırmadan gidemezsiniz. Bu bir gelenektir. Bahar! Yaz!" Verdan döndü ve diğer kızlarına seslendi. "Düğün kupasını getirin!"

İki prenses öne çıktı; biri büyük, mücevherli bir kadeh, diğeri ise safir, yakut ve zümrütlerle süslü altın bir sürahi taşıyordu. Summer, Spring'in elindeki kadehe koyu kırmızı şarap doldurdu ve Spring kadehi babasına sundu. Kendi şarap kadehini bir kenara bırakıp düğün kadehini aldı ve salondaki herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

"Wintercraig ve Summerlea Haneleri arasında başarılı ve müreffeh bir birlikteliğe kadeh kaldırıyorum," diye bağırdı. Kızım ve Kış Kralı hak ettikleri mutluluğu bulsunlar ve hepimiz barış içinde zafere ulaşalım."

Düğün konukları kendi fincanlarını kaldırdıkça "mutluluk!" ve "barış ve refah!" çığlıkları ziyafet salonunda yankılandı.

Verdan düğün kadehini kızına uzattı. "İç kızım. Şarap kutsamadır ve ikiniz arasında tüketilmelidir. Yarısı sana, yarısı da damadına."

Sonbahar tereddüt etti, sonra fincana uzandı ve babasının elinden aldı. Yavaşça fincanı dudaklarına götürdü.

Wynter bir elini kızınıninkinin üzerine koyarak onu durdurdu. Verdan'ın çok sevdiği kızına zarar vereceğini düşünmüyordu ama yüzündeki tuhaf, kendini beğenmiş, beklenti dolu hava Wynter'ın şüphelerini artırdı. Ters giden bir şeyler vardı. "Barış ve refah için yapılan bir kutsama paylaşılmalı, sence de öyle değil mi?" Yaz Kralı'nın fazla parlak bakışlarını üzerinde tuttu. "Bize katıl, Verdan." Wynter gözlerini düşmanından ayırmadan, "Yeni bir fincan getir," diye seslendi.

Kısa bir kargaşanın ardından, elinde temiz bir kadehle bir hizmetçi belirdi. Çabucak eğildi ve kadehi Verdan'a uzattı.

Wynter mücevherli kadehi gelininin elinden aldı ve kokladı. Isıtılmış şarabın ezici aroması, baharat ve otların ezici karışımıyla birleşmişti. Kokular çok çeşitliydi, birçoğu belirli zehirlerin hassas kokularını maskeleyecek kadar güçlüydü. Kadehin içindekilerin güvenli olup olmadığını test etmenin tek bir yolu vardı.

Yaz Kralı'nın fincanına evlilik deminden bir parça döktü. "Önce sen, Verdan."

Yaz Kralı mağrur bir kaşını kaldırdı. "Çok şüphecisin," diye alay etti. "Kendi çocuğumu zehirleyeceğimi mi sanıyorsun?" Bir homurdandı, şarabı bir dikişte geri attı.

bir yudum aldı ve boş bardağı masaya fırlattı. Kalan sıvı döküldü ve iki kralın arasındaki beyaz masa örtüsünü, kar üzerine dökülen kan gibi yakut kırmızısı damlalarla boyadı.

Wynter gözlerini diğer adamın yüzünden ayırmadı. Eğer şarabın içinde bir şey varsa, o da kesinlikle zehir değildi. Sevgili kızı Autumn'un bir kadeh ölüm içmesine izin verse bile, Verdan kendini asla bu şekilde feda etmezdi. Bunu yapacak omurgaya sahip değildi. Wynter, adamın zaten alkole batmış damarlarında belli belirsiz bir ısı artışı dışında, şarabın içindeki olası katkı maddelerinin hiçbir etkisini tespit edemedi.

"Tatmin oldunuz mu?" Yaz Kralı alay etti. Cevap beklemeden dikkatini Sonbahar'a çevirdi ve "İç kızım, senin ve Summerlea'nın geleceğine" dedi.

Bu kez Wynter'ın gelini kadehi dudaklarına götürdüğünde onu durdurmadı. Deneysel bir yudum aldı, durakladı, sonra şarabın yarısını üç yudumda içti ve kalanını adama uzattı.

"Wintercraig Varisi'ne," dedi Wynter. Şarabın ikinci yarısını da içti ve kadehi masanın üzerinde, Verdan'ın terk edilmiş kadehinin yanına bıraktı.

"Bahar, Yaz, kız kardeşinize bakın," diye emretti Verdan. Çenesi kalktı ve kara gözleri kibirle parladı. "Gelinin kadın aile üyelerinin onu düğün gecesi için hazırlaması gelenektir. Hazırladığımız odalara kadar ona eşlik edecekler."

İki prenses aceleyle masanın etrafından dolandı ve Sonbahar'ın kollarına girdi. "Bizimle gel kardeşim," dediler, Wynter'a gergin bakışlar atarak.

"Valik." Wynter başını kadınlara doğru salladı. Kâhyası parmaklarını şıklattı ve eliyle işaret etti. Dört silahlı Wintercraig muhafızı etraflarını sardı. "Bu asil hanımların varış yerlerine kazasız belasız ulaştıklarından emin olun." Kadınlar arkalarını dönmeden önce, adam elini uzatıp

gelininin çıplak çenesini ellerinin arasına aldı. küçük bir elektrik şimşegi çaktı ve damarlarından kasıklarına doğru cızırdayan bir sıcaklık yayıldı. Göz kapakları gözlerinin üzerine yarıya kadar indi. "Otuz dakika, karıcığım. Sonra sana katılacağım." Başparmağını kadının dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi ve parmak uçlarında onun soluk soluğa nefesini yakaladı.

Kız kardeşleri onu çekiştirdi ve o da onlarla birlikte gitti. Eli tekrar yanına düştü, sanki sadece onun dokunuşu Buz Kalp'in soğuşunu yok edebilirmiş gibi hâlâ sıcaklıkla karıncalanıyordu.

Kham düğün kadehinde şaraptan başka bir şey olduğunu biliyordu. Kendini enerjik hissediyordu. Duyuları karıncalanıyor, kasları yeni bir güçle doluyordu. Yaralarının ve çürüklerinin acısı neredeyse yok olmuştu. Her şey parlak ve canlı görünüyordu, her duyusu artmış, neredeyse büyümüştü.

Damarlarındaki kan hızla aktı ve adımları hızlandı. Eğer biri ona bir ayak yarışı için meydan okusa, şu anda hissettiği şekilde sadece meydan okumayı kabul etmekle kalmaz, muhtemelen kazanırdı.

O şarabın içine ne koymuşlardı?

Sormaya cesaret edemedi. Etraflarında Wynter'ın muhafızları varken olmazdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kız kardeşleri onu sarayın misafir kanatlarından birine değil, doğrudan aile kanadının kalbine götürdü. Merak etmiş. Ailenin yatak odalarına doğru gidiyorlardı. Tam olarak Sonbahar'ın yatak odasına.

Ancak kapılar açıldığında, Khamsin'in daha önce defalarca gizlice ziyaret ettiğinden çok farklı bir yatak odası ortaya çıktı.

Ekselansları Prenses Sonbahar'ın zarif ama işlevsel yatak odası, sera çiçekleri ve gür yeşilliklerle dolu şehvetli, gölgeli bir bahçeye dönüştürülmüştü. Odanın çevresinde titreyen mumlar odanın ve kenarlarına soluk altın rengi bir parıltı yayarak ipek örtülü yatağı karanlıkta bırakıyordu,

gizemli mağara. Tütsüler odayı zengin, çökmekte olan kokularla dolduruyordu. Burası duyuları baştan çıkarmak için tasarlanmış bir yatak odasıydı.

"Gelin çardağının" kapıları arkalarından kapanır kapanmaz, Khamsin duvaklarını geriye attı ve şaşkınlıkla kız kardeşlerine döndü. "Burada neler oluyor?"

"Tildy bizi Kış Kralı'nın bir insanı kokusundan tanıyabileceği konusunda uyardı," dedi Summer. "Senin Sonbahar olduğunu düşündüğüne göre, Tildy düğün gecesinin burada, Sonbahar'ın yatak odasında, onun kokusunun zaten her şeye sinmiş olduğu yerde gerçekleşmesi gerektiğini söyledi."

"Çiçekleri ve tütsüyü kendi kokunu maskeleyemeye yardımcı olması için ekledi," diye ekledi Spring, "ve mumları kasıtlı olarak yerleştirdi, böylece yatağa bağlı kaldığın sürece yüzünü iyice göremeyecek."

"Sonbahar nerede?" diye sordu.

"Burada."

Khamsin döndü. Kız kardeşi, orman yeşili saten bir bornoza sarınmış bir şekilde bağlantıdaki gardırop odasından çıktı. Uzun kumral saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu.

"Geceliklerini kokluyorum." Sonbahar yüzünü buruşturdu. "Temiz olduğumu biliyorum. Bu sabah banyo yaptım ama yine de bütün gün çarşafların üzerinde yuvarlanmak ve kıyafetlerime sürtünmekle ilgili yanlış bir şeyler var. Çok kirli görünüyor."

Her şeye rağmen, Khamsin güldü. Nedense Sonbahar'ın şikâyeti ona komik gelmişti. "Çarşafların üzerinde mi yuvarlandın?"

"Tildavera önerdi. Giyeceğin ya da dokunacağın her şeye kokumu sürdüğümden emin olmamı söyledi."

Yine Tildy. Arkadaş, anne, hain. Kham'ın mizah anlayışı buharlaştı. Elleri sıkıca kenetlendi.

"Çabuk ol," diye fısıldadı Spring. "Fazla zamanımız yok. Autumn, sen ve Storm o gelmeden önce üstünüzü değiştirmelisiniz. Sadece otuz dakikamız olduğunu söyledi ve içimden bir ses onun geç kalacak bir adam olmadığını söylüyor."

Kham'ın damarlarında düşük bir ısı kaynamaya başlamıştı. İpek tülleri savurdu ve korsajını çekiştirdi. "Burası çok sıcak." Bir elini alnında gezdirdi ve teninde boncuk boncuk terler oluşmasına şaşırmadı.

"Gitmeden önce bir pencere açacağız ama önce seni şu kıyafetlerden kurtaralım." Summer'ın parmakları Kham'ın elbisesinin arkasındaki bağcıkları çözmeye başladı. "Autumn, şu cübbeyi ve elbiseyi çıkar."

Sonbahar saten bornozdan omuz silkti ve Khamsin'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bunu giymem mi gerekiyor?"

Sonbahar koyu kırmızı kızardı. "Müstehcen, değil mi?" Kolsuz, vücuda oturan elbise onu boynundan ayak bileğine kadar örtüyordu, ancak göğüslerini ve karnını örten orta paneller neredeyse şeffaftı ve sadece çözülmesi çok kolay olan üç basit kurdele bağıyla bir arada tutuluyordu. Odanın geri kalanı gibi elbise de duyuları alevlendirmek ve baş döndürmek için tasarlanmıştı.

"Bu da mı Tildy'nin fikriydi?"

"Babamın olmadığı kesin." Aceleyle gardıroba gitti ve başka bir bornoz giyip skandal geceliği taşıyarak geri geldi.

"Sonbahar, şu merhem kabını al." Spring gardırop kapısının yanındaki masanın üzerinde duran küçük seramik kabı işaret etti. "Tildy bunu Storm'un cildine sürmemiz gerektiğini söyledi. Söylemedi ama sanırım her yerini kastetti."

"Hayır," dedi Kham. "Sadece sırtımda."

Arkasında, Summer son bağcıkları çözüp kadife elbiseyi Khamsin'in sırtından iterken bir nefes verdi. "Storm ... sana ne oldu? Her yerin bandajla kaplı."

"Biliyorum." Khamsin kadife elbiseden sıyrıldı, onu ayak bileklerinden aşağı itti ve kumaş yığınının kurtuldu. Üzerine bol gelen bir çift ipek don ve vücudunu saran bandajlar dışında çıplaktı.

Gövde. "Onları kesmek için makasınız var mı? Elbisenin içinden görünecekler, bu da onları üzerimde tutamayacağım anlamına geliyor."

"Elbette." Sonbahar şifonyere koştu ve elinde bir makasla döndü. "Al bakalım." Makası Summer'a uzattı ve o da hemen keten şeritleri kesmeye başladı.

İlkbahar ve Sonbahar, kız kardeşleri Verdan'ın öfkesinin çirkin sonuçlarını ortaya çıkarmak için bezi yavaşça çekip çıkardığında şok olmuş bir şekilde haykırdılar.

"Bunu kim yaptı?" Bahar tısladı. "Kim buna cüret edebilir?" "Sence kim?" Khamsin mırıldandı.

"Ama neden?" Summer'ın elleri Khamsin'in sırtının derisinde titriyordu. Kız kardeşler arasında en nazik olan oydu.

"Kış Kralı gelin olarak bir prenses istedi ve Yaz Kralı da benim gitmemi istedi."

"O bunu yapmazdı," diye itiraz etti Sonbahar. "Yapamaz. Babam kendi Evini bu şekilde lanetleme riskini almazdı."

"Beni ne kadar hor gördüğünü küçümsüyorsun. Onu kızdırdım, sonra da ona meydan okudum. Aileyi düşünmüyordu. Sadece beni kırmayı düşünüyordu." Başını savurdu. "Acele et. Merhemi sür. Zamanımız azalıyor."

"Bunu yapmak istiyor olamazsın," diye haykırdı Spring. "Bu durumda olmaz."

Şimdi Khamsin geri döndü. "Üç gündür daha kötü bir durumdayım ve bu işi yapacağım. Bu benim seçimim. Bu Yaz Kralı'nın isteği değil: Benim isteğim. Şimdi sırtıma merhem sür de hazırlanmayı bitireyim. Kocam yakında burada olacak ve Sonbahar olmadığımı öğrenmeden önce evlilik gerçekleşmezse, yaptığım her şey boşa gitmiş olacak."

Summer ağlayarak parmaklarını merhem kabına daldırdı ve güzel kokulu jeli Khamsin'in hırpalanmış cildine sürdü. "Üzgünüm, Storm. Bilseydik onu durdururduk."

Khamsin kaşlarını çattı ve saçlarını ensesinden kaldırdı. Oda boşucuydu. "Bu sizin suçunuz değil. Hiçbirinizi suçlamıyorum. Bu Yaz Kralı ile benim aramda, başka kimse değil. Bitti mi? Güzel." Geceliği Sonbahar'dan aldı ve üzerine geçirdi. İpek, merhemmin hâlâ nemli olan kalıntılarına yapışarak sırtına yerleşti. Ağır kadife gecelik olmadan bile çok sıcaktı. "Bahar, pencereyi açar mısın? Yanıyorum."

Kız kardeşi aceleyle pencerenin kilidini açıp ardına kadar açtı.

"Merak etmeyin kardeşlerim," diye ekledi Khamsin karanlık, örtülü yatağın ortasına tırmanırken. "Ben iyi olacağım. Aslında bütün gün olduğundan daha iyi hissediyorum. Düğün kupasına her ne koyduysan işe yaramış gibi görünüyor."

Pencereden esen serin bir rüzgâr elbisesinin ince kumaşını dalgalandırdı. Damarlarında bir sıcaklık püskürdü. Göğüsleri ve karnı ani, şok edici bir ihtiyaçla gerilirken, yoğunluğu neredeyse acı verici olan bir iniltiyi bastıramadı.

Kız kardeşleri uzun, endişeli bakışlar attılar. Suçlu bakışlar.

Ve sonra Khamsin neden bu kadar sıcak olduğunu anladı. Sırtındaki ağrının neden geçtiğini ve görünüşte sınırsız olan kaynayan şehvetli enerjinin nereden geldiğini biliyordu.

Düğün kupası. Tildy.

"Arras yaprağı," diye tükürdü Wynter. "Piç kurusu bize arras yaprağı verdi!"

Kış Ayazı! Cinsel organı buz gibi sertti ve pantolonunu yakıyordu. Her adım bir ıstıraptı, pantolonunun malzemesi sıkı, aşırı hassas cildine sürtünüyor, sinirleri ateşe veriyordu.

"Orospu çocuğu. Onun sikini öyle bir donduracağım ki paramparça olacak." hızla yürüyen Valik'e ters ters baktı. "Daha da iyisi, sen o piçi bul ve onu kilitle."

kalktı. Aynı şişeden içmiş. Kendini rahatlatamasın diye onu bağlayın ve taşakları morarana kadar öyle bırakın."

"Tamamdır. Bir aktar bulmamı ister misin? Panzehir var mı diye bakayım mı?"

"Hayır. Eğer bu gece kızını sürmem konusunda bu kadar kararlıysa, bunu . Onun için daha da üzücü. Nazik olmayı umuyordum." Başlarının üzerindeki avize dondu ve onlar altından geçerken yüksek bir patlama sesi çıkarıp kristal pullardan oluşan bir bulutun içinde paramparça oldu. Sarayın özel kanadına giden yolu gösteren Summerlea muhafızı irkildi.

Bir köşeyi döndüler ve Wynter iki Wintercraig muhafızının çevrelediği çift kapıyı gördü.

"Kraliçenizin yatak odası, Majesteleri," diye kekeledi rehber. Wynter'ın geçmesine izin vermek için kenara çekildi, sonra da dönüp ters yöne koşmaya başladı.

O yaklaşırken kapıların yanındaki muhafızlar kapıları açtı. Sıcak, ağır hava, baş döndürücü tütsü ve kadın kokularıyla dolup taşıyordu.

Wynter odaya girdi ve şaşkınlıkla durdu. Etrafını saran şey bir yatak odası değil, yemyeşil, duyulara hitap eden, yoğun yeşilliklerle dolu bir bahçeydi. Odanın kenarlarında ışıklar yanıp sönüyordu ve halı kaplı bir patika, bitkiler, çiçekli ağaçlar ve çalılardan oluşan sanal bir ormanın içinden geçerek odanın ortasındaki karanlık, gölgeli ve ipek örtülü yatağa doğru uzanıyordu.

Valik'in kınından çıkan kılıcının tıslaması sırtında yankılandı. "Bu hoşuna gitmedi Wyn," diye mırıldandı Valik, sesi düşman durumlarında her zaman olduğu gibi kısıktı. "Ona güvenme."

Çıplak tenin parıltısı büyük yatakta loş bir şekilde parlıyordu, ince ve biçimli bir bacak. Huzursuzca hareket ediyor, Wynter'ın kendi bedenini dolduran aynı çaresiz açlıkla ipek örtüye sürtünüyordu. Bu bir tuzak değildi. Bu sadece

Kış Kralı'nın evlilik anlaşmasının kendisine düşen kısmını yerine getirdiğini görmek için Verdan'ın kararlılığını aptalca.

Wynter arkasındaki adamlara, "Çıkın dışarı," diye bağırdı. "Hemen. Sen de Valik."

Mandalın tıklamasını bekledi, sonra baş döndürücü, parfümlü havadan derin bir nefes çekti ve bahçenin gölgeli kalbine doğru daldı. Tütsü o kadar yoğunlu ki başı dönüyordu. Aras yaprağı etini içten dışa doğru yakıyordu. Sıcaklık ve duyularına yapılan saldırı düşüncelerini allak bullak etti. Mantık yakında yok olacak, geriye sadece açlık ve ihtiyaç kalacaktı.

"Baban bir aptal, prenses."

Yatağa doğru tökezledi, pelüş yumuşaklığına süründü. Dudaklarından bir inilti döküldü ve ipekler ve kadifeler ellerine süründü. Sıcak. Çok sıcaktı. Her his bir işkenceydi. Parmakları gömleğinin ipeğini ve pantolonunun çok sıkı bağını yırttı. Kumaş yırtıldı, buharlaşan altın rengi teni serbest kaldı. Bu yeterli değildi. Neredeyse yetmiyordu.

Ona doğru uzandı. Elleri ince bir ayak bileğinin etrafına dolandı, uyluklarının daha yumuşak tenine doğru ilerledi. Elbise direnç göstermeden ayrıldı, kumaş yumuşak, tatlı kokulu tene doğru düştü. Sıcak, yakıcı bir ten.

Kadının nefesinin kesildiğini duydu, vücudunun sarsılarak titrediğini hissetti.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Bilmiyordum... Şüphelenmeliydim."

Elleri göğüslerini örten narin kumaşı yırtarak saten kurdeleleri çekip çıkardı. Kadın etinin yumuşak, yuvarlak ağırlığı avuçlarını doldurdu.

İçinden kopup gelmiş gibi görünen iniltili bir sesle, "Lütfen," diye bağırdı.

Başını eğdi ve bir göğsünün sıkıca çakıllı ucunu ağzının kavurucu sıcaklığına çekti. Dili boncuklu etin etrafında dönüyordu. Sağ eli vücutlarının arasından aşağıya, yumuşak buklelere ve daha da yumuşak

Bacaklarının arasındaki et. Boğazından boğuk bir çığlık koptu ve sırtı ona doğru yükseldi. Sıcak krem parmaklarını yıkadı. Vücudu sert, çaresiz bir titreme paroksizmi içinde sarsıldı. Kadının zevkinin baş döndürücü, topraksı kokusu burun deliklerini doldurdu. Taşakları neredeyse acı veren bir sıkışma ile gerildi ve siki ani, zorlayıcı bir aciliyetle nabız gibi attı.

Beklemek yoktu, uzun uzun zevk almak yoktu. Sadece ihtiyaç ve açlık vardı. Başını kaldırdı, gözleri loş ışıktaki parlıyordu.

Ağzı kızın üzerine kapandı ve az önce göğsüne sahip olduğu gibi aynı açgözlülükle dudaklarına sahip oldu. Kalçaları kör, akılsız bir güçle öne doğru fırladı. Bakir beden kısa bir an direndi, sonra dağıldı. Sıkı kaslar boyun eğdi.

Elleri onunkileri kavradı, parmakları sımsıkı birbirine dolandı. Buzlu Kar Kurdu yanan Summerlea Rose'u kaplarken, vücudu da onunkini alev alev yanan bir sıcaklıkla kapladı.

Şimşek gökyüzünü yaktı. Gök gürültüsü muazzam bir gümbürtüyle yeryüzünü sarstı. Tıpkı düğünde olduğu gibi, vahşi, fırtınalı bir hava akımı açık pencerelerden içeri girerek tüm mumları söndürdü ve odayı karanlığa gömdü.

BÖLÜM 6

Beyaz Kral'ın Gelini

Gecenin karanlığında, Wynter yanında ağır ağır uyurken, yumuşak eller Khamsin'i uyandırdı. "Gel kardeşim," diye seslendi sessiz bir fısıltı. "Saat üçü geçti. Hâlâ yapabiliyorken gitme zamanı."

Gözlerini panjurlu bir mumun soluk ışıltısıyla açtı. Üç kız kardeşinin tanıdık gölgeli şekilleri yatağın yanında toplanmıştı. Wynter'ın kolunun ağır demirini dikkatlice kaldırdılar ve Khamsin'in kayarak kurtulmasına ve yatağın kenarına oturmasına yardım ettiler.

Saten, serin ve kaygan, Kham'ın omuzlarına döküldü ve kumaş sırtının yırtık ve hassas derisine sürtünürken boğazından istemsiz bir tıslama çıkardı. Bornozu çekiştirerek yerine oturttu ve ayağa kalkmasına yardım eden elleri kabul etti. Dizleri titredi ve bacakları bükülmeye başladı. Düşecekti ama İlkbahar ve Sonbahar omuzlarını hızla kollarının altından geçirip ağırlığını üzerlerine aldılar.

Summer yumuşak bir ısrarla, "Dikkat et," diye sustu. "Onu uyandıracaksın. Bu taraftan. Çabuk ol." Summer'ın panjurlu mumunun soluk, altın rengi ışıltısı uzak duvarı hafifçe aydınlatarak açık giyinme odası kapısının aralık karanlığını aydınlattı.

Dün gece hepsi Wynter'ın uyandığında gelinini gün ışığında cırılçıplak bulmasının doğru olmayacağı konusunda hemfikirdi. Wynter aldatılmayı hafife alacak bir adam değildi ve Khamsin'in kimliğinin ortaya çıkmasını ne kadar geciktirebilirlerse o kadar iyi olacağına karar vermişlerdi. Ve

Dün gece odada yanan tütsülerden biri güçlü bir yatıştırıcı içeriyordu.

Khamsin omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Summer'ın lambasının zayıf yansıtıcı ışığında, Kış Kralı'nın gölgesini görebiliyordu, iri ve görkemli bir şekilde çıplak, yüzüstü yatağa yayılmıştı. Yuvarlak, kıvrımlı kalçalar, geniş, ağır kaslı omuzlar ve güçlü uzuvların loş ışıklı görüntüsü karşısında keskin bir sıcaklık ısırtığı rahmini sıktı. Yaz Güneşi! Kış beyazı saçlarının ipeksi dökülüğü olmasa Roland'ın evlilik yatağında yattığını düşünebilirdi.

Korkutucu olmasına, tek bir bakışıyla bir bedeni dondurabilmesine rağmen, bir kadın için böyle bir adamla evlenmekten daha kötü kaderler olduğundan şüpheleniyordu.

Bilinen soğukluğuna, hatta kendi acı veren yaralarına rağmen, ona dokunduğunda bedenini canlı bir aleve çevirmişti. Ve aksini ne kadar dilerse dilesin, bunun sadece arras yaprağından kaynaklanmadığını biliyordu. Adamın onun üzerinde sahip olduğu bu güç onu korkutuyordu. Onu korkutmuş ve sarhoş etmişti. Şu anda bile açlığın yeniden büyüdüğünü, kendisini ona doğru çektiğini hissedebiliyordu. Bunu bastırdı ve kararlılıkla arkasını döndü.

Wynter'ı uyuşturulmuş uykusuyla baş başa bırakan Khamsin, yırtılmış sırtı şiddetle ağrırken, yatak odasının kapısında nöbet tutan muhafızların fark etmesini önlemek için gelin çardaktan sürünerek çıktı ve hizmetkârların koridorlarından geçti. Yaz, lambasını tutarak onların önünde aceleyle ilerledi. Sonbahar ve İlkbahar, Hamsin'i kollarıyla destekledi. Dördü birlikte dar, lamba ışıklı hizmetçi merdivenlerini tırmanıp Kham'ın odalarının bulunduğu uzak kanada doğru ilerlediler.

Neyse ki Tildy orada değildi. Hemşire görev yerini terk etmiş ve ardında iyileşme kremi, büyümekte olan

lambalar ve yanmayan bir ocağın üzerinde, içinde şifalı buharları için kaynatılması talimatı bulunan bir ot tenceresi. Khamsin'in kız kardeşleri yatağına yatmasına yardım etti, yırtık sırtına nazikçe krem sürdü ve ot tenceresini kaynatmaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, onunla kalmak için ısrar ettiler.

"İkimiz de sırayla sana göz kulak olacağız," dedi Autumn.

"Gerek yok," diye itiraz etti Khamsin. "Kimse seni burada bulmadan önce gitmelisin."

"En azından bunu yapabiliriz, Storm," dedi Summer. O kadar hüznü gülümsedi ki Kham ağlamak istedi. "Bizimle bu konuda kavga etme kardeşim. Şu anki durumunuzla kazanamayacağınızı biliyorsunuz."

"İlk nöbeti ben alacağım," dedi Spring. "Yan odada bir yatak var. Siz ikiniz gidip biraz uyuyun. Sizi birkaç saat sonra uyandırırım." Diğerleri gittikten sonra eğildi ve Khamsin'in alnındaki koyu, beyaz telli saçları bir sarmal halinde taradı. "Zavallı küçük Fırtına," diye mırıldandı. "Her şeye karşı bu kadar sert mücadele etme. Kendini ölesiye hırpalayacaksın."

Khamsin başını başka yöne çevirdi. Bahar'ın iç geçirdiğini ve Tildy'nin sandalyesini almak için odanın köşesine doğru ilerlediğini duyduğunda, Kham gözlerinde biriken yaşların sessizce yastığına dökülmesine izin verdi.

Wynter yalnız uyandı.

Gözlerini açmadan önce biliyordu. Gelininin kokusunu aldığı anda anlamıştı; sıcak ve kadınsı bir yumuşaklıkta değil, gidişinden bu yana geçen saatlerin serinliğinde. Onu terk etmişti. Gecenin bir yarısı, o uyuşturulmuş ve bitkin bir halde uyurken, kaçıp gitmişti.

Lanet olsun ona.

Gözlerini açtı ve yatakta oturur pozisyona geçti. Küstahlığa tahammül edemezdi, meydan okumaya tahammül edemezdi ve kesinlikle

Gelini tarafından reddedilmeye tahammül edemezdi. O çağırıldığında gelecek ve gitmesini söyleyene kadar kalacaktı.

Bu, izini bulur bulmaz öğrenmesini sağlayacağı bir dersti.

Çenesini ovuşturdu. Arras yaprağı ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Gelininin korkakça kaçıışı onu terk etmişti. Eşleşecek bir öfke ile.

Ayağa kalktı ve giysilerini çekti. Sırtındaki çiziklerin acısıyla biraz irkildi, sonra her şeye rağmen gülümsedi. Dün gece şehvetten çılgına dönen tek kişi o değildi. Kadının tutkusu da en az onunki kadar vahşi ve ezici olmuştu. Bir evliliğe başlamak için hiç de fena bir yol değildi. Gülümsemesi kayboldu. Sonra tekrar, onun coşkusu muhtemelen her şeyden çok ikisinin de tükettiği arras yaprağına borçluydu. Kesinlikle, kafası uyuşturucunun etkisinden kurtulduğu anda kaçmıştı.

Yatağa tekrar baktı ve beyaz çarşafların üzerindeki kahverengimsi lekelere kaşlarını çatarak baktı, kurumuş kanın görüntüsünü tanıdı. Bir bakirenin yarısından beklediğinden çok daha fazla kan vardı. Gelininin kaçıışıyla ilgili farklı bir açıklama aklına geldikçe suçluluk duygusu sarstı. Acaba

. . . onu incitmek mi?

Wynter ellerini başına götürdü, gözlerini kapadı ve hatırlamaya çalıştı ama gecenin büyük bir kısmı bulanıktı. Bedenleri, kavurucu sıcağı, sıcak etin onu dayanılmaz bir sıkılıkla saran kaygan, sıkıcı hissini hatırlıyordu. Dudaklar ... sıcak ve nefes nefese. Göğüsler ... Winter's Frost, ne göğüslerdi bunlar; tombul, küçük güvercinler, ellerinin geniş avuçlarına mükemmel bir şekilde oturuyor, yemyeşil yumuşaklıkları ve bıçak gibi sert tepeleriyle onu çılgına çeviriyordu.

Nazik ya da kibar değildi. Bunu o da biliyordu. Arras'ın eziyet verici yakıcılığı onu çılgına çevirmişti. Ama onu incitmiş miydi? Öyle mi yapmıştı? Ona karşı haykırmış mıydı? Ona durması için yalvarmış ve o da babasının aptal uyuşturucusuyla sarhoş olup onu dinlememiş miydi?

Wynter utanç içinde başını eğdi ve gözlerini kendisine doğru bağırان sessiz suçlamaya karşı kapattı.

Kan lekeli arşıflar. Vahşı. Canavar. Tecavüzcü.

Tüm korkunç riskleri ve sorumluluklarıyla birlikte, yıkıcı bir güce sahip bir adamdı. Craig'in sert ve dayanıklı adamları arasında bile, Wintercraig graniti gibi kemikleri ve buna uygun kaya gibi sert kaslarıyla çoğundan omuz omuza üstündü. Bir Buz Devi'yle teke tek dövüşmüş ve galip gelmişti. Hiçbir kadının gücünün ona denk olmadığını biliyordu. Bir darbeyle öldürebileceğini biliyordu. Kendisinden daha zayıf olanlarla uğraşırken her zaman kendini kontrol altında tuttu. Tehditlerin üstünde değildi - sağlıklı bir korku dozu pervasızlığın mükemmel bir panzehiriydi- ama kaba kuvvetini hiçbir kadına karşı kullanmamıştı ve ilkinin karısı olabileceğini düşünmek onu neredeyse öldürüyordu.

Derin bir nefes aldı ve duygularını sıkıca kavradı. Disiplininin büyük bir kısmı öfke, arras ve ezici bir tutkuyla yok olup gitmişti. O bir Kış Adamıydı, Craig'in Kralıydı. Kışadamlar, duygular içinde debelenen ve buna duyarlılık diyen güneyli komşuları gibi tombul, kendini beğenmiş tavus kuşları değildi. Kışadamlar disiplinli, soğukkanlı ve metanetliydi, tıpkı Craig'deki hayatın zorlu, öngörülemez ve çoğu zaman misafirperver olmayan zorluklarından sağ çıkmak için her erkeğin olması gerektiği gibi.

Endişelenerek zamanını boşa harcamak yerine, gelinini bulacak, ona gerçekten zarar verip vermediğini öğrenecek ve eğer verdiyse bunu telafi edecekti. Ama bunların hiçbirini onu geri dönölmez bir şekilde kendisine ait kıldığı gerçeğini değıştirmiyordu. Onunla evlenmiş ve yatağı girmişti ve artık geri dönüşü yoktu.

Yani bugün, hoşuna gitse de gitmese de -ve onun ne tür bir vahşı olduğunu düşünürse düşünsün- Summerlea prensesi onunla birlikte ayrılacak, Craig'in soğuk ve vahşı güzelliğine geri dönecekti. Orada, diye düşündü acımasızca, gece vakti bir hırsız gibi kaçmak yerine onunla yüzleşmeyi öğrenecekti.

Wynter'ın Sonbahar'ın izini bulması bir saatten fazla sürdü. Onu tam da sarayın uzak bir köşesine gizlenmiş bir odadan çıkarken buldu.

Onu görünce şok olmuş ve dehşete düşmüş görünüyordu. Hercai menekşe moru gözlerinin altında kocaman halkalar vardı, sanki yataklarından sıvıştığından beri gözünü kırpmadan uyumuş gibiydi, ama ona bir darbe gibi çarpan şey korkuydu. Arkasındaki kapı bir çıtırtıyla kapandı ve kadın kapının önünde donmuş gibi durdu. "Majesteleri, beni korkuttunuz" derken sesi titriyordu.

Serin ve tempolu bakışlarıyla onu tepeden tırnağa taradı. Bilekleri çıplaktı; koyu, kremi teni pürüzsüzdü ve dün geceki tutkunun hiçbir izini taşımıyordu. Yüzünü ona sürttükçe, tenini tattıkça ve sarhoş edici kokusunu içine çektikçe, dişlerinin kenarından ya da kirli sakalının törpüsünden kaynaklanan küçük bir sıyrık emindi. İddiasının bir kanıtı. Yine de teni gül yaprakları gibi pürüzsüz kalmıştı.

"Yıpranmış görünmüyorsun," diye mırıldandı. "O halde sana zarar vermedim." Hissettiği rahatlama muazzamdı, her ne kadar ilkel bir yanı onun tarafından bu kadar dokunulmamış görünmesinden dolayı tüylerini ürpertmiş olsa da.

"Ben ... hayır, bana zarar vermedin."

"Çarşaflarda beklediğimden daha fazla kan vardı. Seni yaraladım mı?"

Yüzü kızardı ve ondan başka her yere baktı. "Hayır, tabii ki hayır," diye zayıf bir sesle ona güvence verdi. "Sırtımda bir yara var ... sırasında açılmış olmalı sırasında . . ."

Wynter kısa bir teşekkür anıyla gözlerini kapadı. "Bunun nedeninin sana verdiğim bir zarar olmadığını bilmekten memnunum," dedi, "ama o zaman neden beni terk ettin? Tek bir kelime bile etmeden?"

Kadın yutkundu ve adam onun boğazının kasılmasını izledi. Dudaklarını yaladı ve ona ne söyleyeceğini düşünmekte zorlanıyor gibiydi.

"Senin yanında uyanmayı umuyordum," dedi ona. "Babanın dün gece bulandırdığı uyuşturucunun tadını belki temiz kafalarla çıkarabiliriz diye düşünmüştüm." Gözlerinin ısınmasına izin verdi, boğazının narin derisinde nabzının çırpınısını izledi. Şaşırtıcı derecede güzeldi. Buna hiç şüphe yoktu. Ama damarlarındaki o sıcak akıntı neredeydi? Aralarındaki o heyecan verici bağ neredeydi? Elbette bunların hepsi arras yaprağı değildi?

Elleri boynunu kavrayacak şekilde yükseldi, parmakları omurgasının hemen yanından kıvrıldı, başparmakları çenesinin hemen altında hafifçe durdu. Gülümsemesine toplayabildiği kadar kibarlık katmaya zorladı. "Eminim sana biraz zevk vermişimdir?"

Yanakları al al oldu ve utanç dolu bir inilti çıkardı. "Lütfen majesteleri, bu çok yakışksız."

Kaşları havaya kalktı. Dün gece küçülen bir çiçek değildi. Saf bir büyücüydü, eğitimsizdi ama en az onun kadar azimliydi. Onun için ne kadar açsa, o da onun için o kadar açtı. "Yakışksız mı? Kraliçem, ülkemin kadınları sizden zevk alsam ve karşılığında size hiçbir şey vermesem bunun çok daha yakışksız olduğunu söylerlerdi." Kadın kaçmaya çalıştı ama adam onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Sonbahar'ın şu anda yaptığı gibi sızlanmaktansa gözlerinin içine baka baka meydan okuyan o küçük kızı düşündü -böyle bir karşılaştırma yapmak çok acımasızca . Sakin ol Wyn, diye kendi kendine söylendi. Unut o hizmetçiyi. O seni ilgilendirmez.

"Gel bakalım," dedi isteksiz karısına. "Görebildiğim kadarıyla sebepsiz yere gece kaçtın ve şimdi de bir erkeğin karısını memnun etme isteğinin yakışksız olduğunu mu söylüyorsun? Siz Yaz Halkı'nın arzularınız konusunda o kadar çekingen olmadığınızı biliyorum. Yoksa gün ışığında tahammül edemediğiniz şey bir Kış Adamının dokunuşu mu?"

"Hayır... o değil... o..."

"O zaman bana bir öpücük vereceksin, karıcığım," diye araya girdi, reddedilmeye tahammülü olmayan bir ses tonuyla, "ve beni gün ağarırken yapman gerektiği gibi selamlayacaksın. Yatağında. Yatağında."

Seni en son terk ettiğim ve kaçman için sana hiçbir neden vermediğimi itiraf ettiğin yerden."

Başparmağı dudağında gezindi. Başını onunkine doğru eğdi. Kadın itiraz eden bir ciyaklamayla adamın elini bıraktı ve başını çevirdi, böylece adamın dudakları onun ağzına değil, yanağının yüksek, kızarmış kıvrımına kondu. Kadın etkisiz bir şekilde adamın göğsünü itti ama adam onun ellerini yakaladı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Kızın kokusu ona doğru yükseldi, gardenyalar ve otlar. Tanıdık

. . . henüz değil. Kaşlarını çattı ve daha yakına eğildi, içine çekti, kokuları ayırdı, tatlarını inceledi. Bir şeyler farklıydı . . . eksikti. Kız dün geceye göre daha sade, daha az sarhoş edici kokuyordu ve üzerinde kendi kokusundan hiçbir şey yoktu. Sabahı onun tüm izlerinden arınarak mı geçirmişti?

Kendi parmaklarında kenetlenmiş parmaklara baktı ve kaşları çatıldı. Wintercraig Yıldızı yüzüğünü çıkarmıştı. Ona göstermeyi umduğu nezaket buruşmuştu. Parmakları çıplaktı, sanki bunun konuştukları ve tamamladıkları yeminleri bozacağını düşünüyordu. Damarlarından buz gibi bir öfke aktı.

"Daha evleneli bir gün bile olmadı ve şimdiden beni inkâr etmeye mi çalışıyorsun? Yatağımdan kaçıyorsun, kokumu vücudundan temizliyorsun, öpücüğümü reddediyorsun ve şimdi görüyorum ki yüzüğümü bile atmışsın? Yazlıkçılar sözlerine böyle mi sadık kalır?" Dik dik baktı, içindeki gücün kabardığını, soğuk öfkenin toplandığını hissetti.

"!" diye haykırdı. "Ellerimi donduruyorsun!"

Bir hırıltıyla onu serbest bıraktı ve kendisinden uzaklaştırdı. "Bir saat içinde Wintercraig'e gidiyoruz. Saat onda benimle bailey'de buluşacaksın. Geldiğinde yüzüğüm parmağında olsa iyi olur. Beni anlıyor musun, karıcığım?" Adam, kadının yüzünü buruşturup başını sallamasından memnun olacak kadar öfkeliydi. "Bu konuda bana karşı gelme. Sonuçlarından hoşlanmayacağına söz veriyorum."

Prenses - kraliçesi - titreyen, halkasız elleriyle boğazını sıktı ve tekrar başını salladı. İçinde yanan soğuk öfkeye karşı dişlerini sıkarak topuğunun üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Oh, Storm, bunların hepsi bir hataydı. Evliliği iptal ettirmenin bir yolunu bulmalıyız." Çılgına dönmüş, son birkaç dakikadır çılgın parmaklarını saçlarında gezdirmekten saçları başı dağılmış olan Sonbahar, Khamsin'in onu daha önce hiç görmediği kadar tedirgin görünüyordu.

"Düğün iptal edilemez," diye belirtti Khamsin. "Dün gecenin tüm amacı da buydu zaten; düğümün kalıcı olarak atılmasını sağlamak."

"Ama söylediği şeyler ... yapmayı düşündüğü şeyler ..." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Beni öpmeye çalıştı! Tam orada, koridorda!"

Öpücük mü? "Ona izin vermedin, değil mi?" Kham'ın sesinde, Autumn'un şaşkınlıkla ona bakmasına neden olan şiddetli bir kırılma vardı. Kış Kralı ile kız kardeşinin samimi bir kucaklaşmaya kilitlendiğini düşünmek bile Khamsin'in omurgasından aşağı şiddetli bir ürperti gönderdi. Elinde tuttuğu fırça ısındı ve acı dolu bir tıslamayla onu yatağının yanındaki yarısı dolu su kovasına bıraktı. Sıktığı parmaklarının izini taşıyan saç fırçası metal kabzasında eriyerek suya çarptığında cızırdadı.

"Hayır!" diye haykırdı en büyük kız kardeşi. "Tabii ki yapmadım. En ufak bir cesaret gösterdiğimde eteklerimi kaldırıp koridorda kendi deyimiyle 'beni tatmin edeceğinden' korktum! O bir vahşi! Bir barbar!"

"O benim kocam," diye düzeltti Khamsin. Sol elindeki ağır, güzel pırlanta yüzük ona göz kırptı, platin kordonu birkaç dakika önce saç fırçasını eriten ısıdan zarar görmemiş serin bir çemberdi. "Ve senin ben olduğunu düşündü -daha doğrusu benim sen olduğumu. Seni nasıl buldu? Ne istiyordu?"

"Beni nasıl bulduğunu nereden bileyim? Birisi Summer ve Spring'in daha önce ayrıldığını görmüş ve bunu anlamış olmalı. Ne istediğine gelince, sen olduğunu söyleyebilirim! Ya da ben, çünkü benim sen olduğumu sandı, benmişim gibi davrandı. Oh, ne demek istediğimi anladın!" Ellerini havaya kaldırdı. "Yaraların çarşafların üzerinde kanıyordu, görünüşe göre epeyce kanamıştı ve dün geceki büyük şehvetiyle seni parçalamadığından emin olmak için geldi. Ona yapmadığını söyledim." Kararsızca Storm'a baktı. "Yapmadı, değil mi? Çünkü söylemedin ama kanın sırtından geldiğini umuyordum."

"Hayır, bana zarar vermedi." Khamsin su kovasına uzanarak artık soğumuş olan fırçayı aldı ve saçlarını bir düzene sokmadan önce kuruttu.

Onu yaraladığından endişeleniyordu. Onu ateşe vermiş, özverili zevk armağanlarından sonra armağan yağmuruna tutmuş, yıkıcı bir coşku potasında onu defalarca parçalamış ve yeniden yaratmıştı ve çok sert davrandığından endişeleniyordu. Kadın onu aldatmıştı -hâlâ aldatıyordu- ve o, kuzeyden gelen sözde kalpsiz buz adam, düğün gecelerinde ona ne zarar verdiğinden ne de onu hayal kırıklığına uğrattığından emin olmak için gelmişti.

Basit bir nezaket hareketinin ona hissettirdiği kırılmanlığı ve suçluluk duygusunu gizlemek için gözlerini indirdi. Ah, Khamsin, neden dokunduğun her şey bu kadar yanlış kafalı olmak zorunda?

Uzun saçlarını bir düğüm haline getirip başının arkasına tutturdu ve bu hareket sırtındaki hâlâ hassas olan yeni deriyi çekerken biraz yüzünü buruşturdu. Birkaç saat daha güneş ışığı ve şifalı otlar, en azından ayakta durmak için ilaçlara ihtiyaç duymadan giyinebileceği kadar iyileşmesini sağlamıştı. Daha önce yemek yemişti, eşyaları toplanmıştı, şimdi tek yapması peçelerini takmaktı ve gitmeye hazır olacaktı.

Aynada kendine baktı. Farklı mıydı? Farklı hissediyordu. Yüzü, zengin Summerlander kahverengisinin altında solgundu. Renk katmak için yanaklarını sıktı.

ve elmacık kemiğinde babasının kızgın mührünün onu yaktığı, Yaz Gülü ile damgaladığı kabarık çıkıntılara dokundu. Tildy bunu iyileştirmek istemişti ama Kham buna izin vermemiştir. Bunu bir rozet olarak taşıyordu; evini ve onu hor gören Yaz Kralı'nı hatırlatan bir rozet.

Aldatmacalarının gerçeğini öğrendiğinde Wynter ne yapacaktı? Onu öldürecek miydi? O ölümcül bakışlarıyla onu oracıkta dondurur muydu? Yoksa dün gece paylaştıkları yıkıcı tutku onu durduracak mıydı?

Odasında kalan birkaç kişisel eşyasını küçük bir çantaya attı ve ağır tülleri saçlarının üzerine tutturdu. "Vakit geldi," dedi. Devam eden bu aldatmaca bir maskaralıktı ama bunu gerçekleştirmeye kararlıydı. Maskesi düşmeden arabaya ulaşabilirse, fark edilmeden önce şehir kapısından geçme umudu . Ve eğer şehir kapısını geçebilirse, keşfedilmeden ilk nakil durağına ulaşma şansı olacaktı. Wynter nasıl kandırıldığını anlamadan önce Summerlea'dan ne kadar uzaklaşırlarsa, onu oracıkta öldürüp başka bir prenses için geri dönme ihtimali de o kadar azalacaktı.

Ya da kendine öyle söyledi.

"Fırtına," diye mırıldandı Sonbahar. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "O ben olmalıydım. Babama Kış Kralı'nın gelini olacağımı söylemeliydim. Gözü ilk benim üzerimdeydi."

"Kendine eziyet etme. Bu benim seçimimdi." Khamsin gülümsemeye zorladı, en azından dehşete düşmekten kurtulduğunu umarak aydınlık olmaya çalıştı. "Her zaman Summerlea'yi kurtaran kadim kahramanları hayal ettiğimi biliyorsun. İşte bu benim Roland Triumphant'ı oynama şansım."

"Roland öldü, Storm."

Parlak gülümseme duraksadı. "Evet ... şey ... belki Roland doğru örnek değildir." Yüzündeki peçeyi indirdi, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Alt katta saray halkı toplanmıştı. Bahar ve Yaz merdivenlerin başında bekliyorlardı ve Khamsin yaklaştıkça yanlarında yer alıp kollarını destekleyici bir şekilde onunkilere doladılar. Birlikte saray merdivenlerinden indiler.

Yaz Kralı da oradaydı, solgun ve acılı görünüyordu. Çok fazla içti, diye düşündü Kham, sonra Wynter'ın onu düğün kadehini paylaşmaya nasıl zorladığını hatırladı. Ah, bu her şeyi açıklıyordu. Ama yüzündeki yıpranmış ve mutsuz ifadeye bakılırsa, arras saatlerini onun gibi zevkten dört köşe olarak geçirmemişti.

Gözlerinde pişmanlık yoktu, sadece şiddetli bir nefret vardı ve bunu sarayının yararına sahte bir babacan gülümsemeyle gizlemeye çalışıyordu. "Kızım," diye mırıldandı ve onu kucaklamak için bir adım öne çıktı. "Hayatının tadını çıkar," diye alay etti sadece onun kulaklarına yönelik bir tıslamayla. "Geriye ne kaldıysa."

Kaskatı kesildi ve peçeli yanağına kondurulan öpücüğe katlandı. Ona karşılık vermek, alay etmek ve onun yapabileceği en kötü şeylerden kurtulduğunu ve Wynter'dan da kurtulacağını söylemek istedi. Ama bunu henüz görememişti.

Metal taş a çarptı. Soğuk ve sert bir rüzgâr sarayın içine doğru eserek Yazlıkçıların eteklerini ve dublelerini savurdu. Birkaç hanımefendi haykırdı ve darmadağın olmuş moda buklelerini tuttu.

Wynter bir kez daha tam zırhını giymiş ve Gunterfys'i yanına bağlamış bir halde mermer kaplı karşılama salonuna girdi. Öfke, çatırdayan buz gibi etrafını sardı. Gözü Khamsin'e takıldı ve ağız acımasız, kansız bir çizgi halinde düzleşti.

"Yine mi peçe, kraliçem?" diye alay etti. Adam ona öyle bir güçle yaklaştı ki, botlarının yere kıvılcım sıçratmamasına şaşırdı. Adamın bakışları kadının ellerine kaydı. Sol elinde parıldayan büyük mavi-beyaz elması görünce ağzının çizgileri hafifçe yumuşadı. "Demek talimatları takip edebiliyorsun. En azından bu da bir şeydir." Onun elini kendi eliyle yakaladı ve

Temas ettikleri noktada artık tanıdık gelen enerji parıltısı aralarına sıçradı. Soluk kaşları birbirine yaklaştı, altın kahverengi teni çatıldı, kış mavisi gözleri kısıldı.

Olamaz.

Parmakları kıvrıldı ve elini çekiştirerek adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Adam buna izin vermedi. Elini kaldırdı, silik morluklardan oluşan halkayı ve dün geceki tutkulu anlarından birinde ellerini yatak başlığına sabitlediği yerdeki daha da silik sıyrıkları inceledi. Başparmağı bileğinin iç kısmında yanan Summerlea Rose'un üzerinde gezindi. Elini kendi elinin üzerine koydu, elinin kendi eline nasıl oturduğunu ölçer gibi parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Yavaşça, amansızca elini dudaklarına götürdü ve eline bir öpücük kondurma bahanesiyle onu içine çekti, kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Hafif bir ürperti içini dalgalandırdı ve ardından mutlak bir durgunluk geldi.

Gözleri parladı, parlak ve delici, kadının kalın peçe katmanlarını yakıp geçti. Khamsin dondu kaldı. Kalbi kaburgalarına çarptı. Adam biliyordu. Onun eline dokunmuş, kokusunu içine çekmiş ve arras'ın duyularını bulandıran etkisi olmadan gerçeği sadece saniyeler içinde çözmüştü.

Eli dışarı fırladı. Parmakları peçesinin köşelerinde kıvrıldı ve hızlı bir çekiş yaptı. Peçeyi yerinde tutan iğneler gevşedi. Sabitlenmemiş kumaş katmanları serbest kaldı ve yere savruldu. Serin hava Khamsin'in çıplak başının etrafında dönüyor, peçelerinin aniden kaldırılmasıyla yerinden oynayan beyaz bukleleri çekiştiriyordu.

"Küçük hizmetçi," diye mırıldandı, sesi sersemlemiş gibiydi. Şok anı uzun sürmedi. Diğer elini de uzattı. Onu boğazından yakaladı ve kendine doğru çekti. Gözleri buz gibi parlak bir büyüyle parladı ve odanın her yüzeyinde buzlar kırışarak Khamsin'i ve Yaz Kralı'nın tüm sarayını Wynter'ın öfkesinin buz gibi gücüyle titrer halde bıraktı.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Ve artık yalan yok." Sesi o kadar soğuk ve zonkluyordu ki avize titredi ve donmuş kristal damlalarından birkaçı paramparça oldu.

Khamsin kendini çenesini kaldırmaya zorladı, gözlerini olabildiğince sakın bir şekilde onunkilerle buluşturmaya çalıştı. "Ben prenses Khamsin Coruscate'im. Karınızım."

Wynter, Verdan'ın Khamsin'in açılışından sonra onları götürdüğü lüks döşenmiş özel salonun pırıl pırıl, girift işlemeli parke zemininde volta atıyordu. Mevsimlerin üçü de -Sonbahar da dahil olmak üzere, solgun ve sessiz bir şekilde, Gül'ü taşıyan ve Wynter'ın gelini olduğunu iddia eden fırtına gözlü küçük hizmetçinin etrafında koruyucu bir çember oluşturmuşlardı. Verdan bir kenarda durmuş, dün gece çektiği eziyete tanıklık eden solgunluğuna rağmen kendini beğenmiş ve kibirliydi. Valik kapıyı koruyordu, sessiz ve tetikteydi. Kralının öfkesinin kırılmaya ne kadar yakın olduğunu ve bunun ne anlama geleceğini biliyordu.

Wynter volta atmayı bıraktı. Hareketin aniden kesilmesi, büyüünün huzursuz, vahşi enerjisini çıkıksız bıraktı. Kendini hareketsiz tutarak gücün toplanmasına ve öfkesinin yakacak kadar soğumasına izin verdi.

"Sana barış teklif ettim Verdan," dedi usulca. "Sen ise aldatmacayla cevap verdin." Ani bir hareket patlamasıyla etrafında döndü ve Yaz Kralı'na doğru hamle yaptı. Gunterfys bir anda kınından fırladı ve jilet gibi keskin bıçağın ucu Yaz 'nın çenesinin hemen altındaki savunmasız deriyi öptü. "Bana şu anda kafanı omuzlarından ayırmamam için tek bir sebep söyle."

"Aldatmadım," diye karşılık verdi Verdan. Küstahlığı biraz azalmıştı ama yine de Wynter'ın soğuk gözlerini kırpmadan karşıladı. "Eş olarak bir prenses istedin, kızlarımdan birini. Ben de sana bir tane verdim."

"Yalancı! Sadece üç kızınız olduğu biliniyor."

"Sadece üç tane mi iyi biliniyor? Yoksa sadece üç tanesi mi iyi biliniyor?" Verdan karşı çıktı.

Wynter'ın gözleri kısıldı. Kız Gül'ü taşıyordu. Bunu inkâr edemezdi. Verdan'ın bir şekilde kraliyet işaretini taklit etmeyi başardığını düşündü ama Wynter'ın Kurdu kızın Gül'ünü her kapladığında ortaya çıkan enerji dalgasını taklit etmenin bir yolu yoktu.

"Yan darbe mi?" diye sordu. Bu, dördüncü bir prensesi neden duymadığını açıklıyordu.

"Keşke öyle olsaydı. O zaman en azından karım hâlâ hayatta olurdu."

"Baba!" Yaz ve ilkbahar hep bir ağızdan haykırdı. Sonbahar, kralın acımasız iddiasını savuşturmak istercesine kolunu kızın etrafında daha da sıkıca kıvırdı.

Kız -Wynter'ın karısı- irkildi ve kendini kız kardeşlerinin koruyucu pençelerinden nazıkçe kurtardı. Çenesini kaldırdı. "Kral Verdan'ın dört kızı var," dedi. "Hepimiz Yaz Tahtı'nın meşru varisleriyiz, ancak dün geceki düğünümüze kadar sadece üç ablamı resmen tanımıştı. Annemin ölümünden dolayı beni suçluyor."

Alçak sesle konuşmasına rağmen gözlerinde meydan okuma kıvılcımları parlıyordu. Wynter gururun da farkındaydı, küçük çenesini o kadar yüksek tutuşundan belli oluyordu bu. Ancak acı o kadar dikkatle bastırılmıştı ki neredeyse gözünden kaçacaktı.

"Beni tamamen sürgün edemedi," diye devam etti, "bunun yerine beni sarayın uzak bir köşesine, saraydan ve kendisinden uzak bir yere hapsetti. Sonra sen geldin."

Görüntüler Wynter'ın zihninde rüzgârdaki yapraklar gibi dönüyordu. Kraliçe'nin Kulesi'nin yanındaki cumbada duran, döküntü elbiseler giymiş, etrafındaki kule kadar bakımsız kızı ilk görüşü. Kızın onun odasına gizlice girme şekli - bir hırsız değil, sadece ölmüş annesinin hazinelerini geri alan bir kız. Verdan'ın dalkavuğu Newt denen kadının kibirli ve açık kötülüğü. Onun hakkında hiçbir şey bilmediklerini iddia eden hizmetçiler.

Verdan'ın dudağının kenarı alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı. "Bir gelin istiyordun Kış Kralı. Artık bir tane var. Ve benimkine getirdiği talihsizlik ve kalp acısının aynısını senin Hanene de getirsin."

Wynter geri adım attı ve Verdan'ı öldürme dürtüsü mantığının önüne geçmeden önce Gunterfys'i kınına soktu. Gelinini uğruna geldiği Mevsim olmasa da, barış şartları yine de yerine getirilmişti. Cazibesi ne kadar güçlü olursa olsun, onları bozan ilk kişi o olmayacaktı.

Düşmanı onu alt etmişti, bunu acımasızca kabul etti. Çok sevdiği kızını almaya, Verdan'a Garrick öldürüldüğünde Wynter'ın yaşadığı kadar acı bir kayıp yaşatmaya gelmişti. Bunun yerine Verdan barış şartlarını, hor gördüğü kızından kurtulmak için bir fırsat olarak kullanmıştı. Düğün Verdan için bir ceza değildi. Bir lütuftu.

Wynter kıza döndü. Buz Bakışı'nın ölümcül tehdidi gözlerinin arkasını yakıyordu ve korkutucu görüldüğünün farkındaydı. "Buraya gel," diye emretti.

Mevsimler sanki onu geride tutmak ve Verdan'dan uzak tutmak istercesine ona sarıldı. Verdan'ın kara gözleri zaferle parlıyordu. Kına yakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Hiç şüphe yok ki o ve kızları Wynter'in kızı öldüreceğini . Wyn son üç yılını bu ünü kazanarak geçirmişti. Onu kandıranlar ölüyordu. Genellikle buzla, bazen de daha karmaşık bir şekilde.

Ama Wynter dün geceyle ilgili başka şeyler de hatırlıyordu. Gelininin mihraba doğru yavaş ve dikkatli yürüyüşünü hatırlıyordu. Gelinciklerin ve otların tuhaf kokusu, onun bir iksirden cesaret alıp almadığını merak etmesine neden olmuştu. Elini sırtının küçük bir kısmına götürdüğünde irkilmesini ve yatakta elbisesini teslim etmeyi reddedişini - elbisenin örttüğü tek şey sırtı olsa bile. En çok da gelin yatağının çarşaflarındaki kanı -çok fazla kanı- hatırlıyordu.

Khamsin kız kardeşlerinin itirazlarına kulak asmadı ve onların korkulu ellerinden kurtularak ona yaklaştı. O öğrendi

O an karısıyla ilgili başka bir şey daha vardı. Cesurdu. Koyu Summerlander teninin altındaki solgunluğu görebiliyor, üzerindeki korkunun kokusunu alabiliyordu ama yine de cesur adımlarla ona doğru geldi.

Kadın yaklaştığında, "Çıkar şu pelerini," diye emretti.

Bir an için onun kendisine karşı gelebileceğini düşündü, ama görünüşe göre o daha iyisini düşünmüştü. Boğazındaki altın kurbağalarla oynadı, ta ki düğmeler çözülene kadar. Kürklü yün ayaklarının dibinde birikti.

"Arkanı dön."

Kadın itaat etti, sonra adam hançerini kınından çıkarırken metalin kına sürtünme sesiyle irkildi. Bıçağı boynunun arkasına doğru kaldırdı ve dikkatle yönlendirilmiş tek bir hamleyle aşağıya doğru sapladı, elbisesinin bağlarını ve altındaki korse ile kombinezonu tek hamlede kesti. Malzeme ayrıldı ve oda sıcaklığı birkaç tehlikeli derece düşerken kadın tekrar irkildi.

Wynter çaba sarf ederek kılıcını kınına soktu, ellerinin titremesini durdurdu ve kadının sırtını ortaya çıkarmak için kumaşı kenara itti. Tek kelime etmeden hasarın boyutunu inceledi, parmakları tenine o kadar yakın duruyordu ki, geçerken ellerine doğru küçük enerji patlamaları yayıldı. Bir omzundan diğerine, omurgasının uzunluğundan kalçalarının hemen üzerindeki, teninin eteklerinin içinde kaybolduğu davetkâr çukura kadar, sırtı sararmış morluklar, kızgın kırmızı yara izleri ve yarı iyileşmiş yaralardan oluşan bir dehşetti.

Elleri geri çekildi. Tek kelime etmeden -konuşmak için kendine güvenmiyordu- eğilip yerden pelerini aldı ve ona uzattı. Çıplak sırtını örtmek için pelerini çekiştirerek yerine yerleştirdi ve ona bakmayı reddetti. Bir köpek gibi dövülmüştü ve bunu bilmesinin onu derinden utandırdığını görebiliyordu.

Kadının geri çekilmesine bile izin vermeyecekti. Yüzünü geniş bir eliyle kavrayarak, nazik bir acımasızlıkla onu kendisiyle yüzleşmeye zorladı. Öfkesi yakıcı bir alevdi,

Isı yaymayan, aksine tüketen bir ısı. Kadının sol yanağının üstündeki izi gördüğünde daha da keskinleşti. Çok sayıda belgede gördüğü bu şekil ona çok tanıdık geliyordu.

Summerlea Gülü. Kralın kraliyet mührü. Kraliyet makamının büyük, gösterişli bir şekilde kazınmış mührü değil, Verdan'ın mühür yüzüğünün yaptığı daha küçük, daha basit versiyonu. Bir damga gibi yanağına kazınmış.

"Seni kimin dövdüğünü sormayacağım," dedi. Başparmağı yanağında, derisine işlenmiş Gül'ün çıkıntıları üzerinde gezindi. "İşini imzaladığı için buna gerek yok." Sonra sesi sadece onun duyabileceği alçak bir fısıltıya dönüştü. "Benimle evlenmek o kadar korkunç bir kader miydi ki, bu daha iyi bir seçenektir?"

Gözleri onunkilerle kilitlenmek için yukarı fırladı. Dolgun dudakları titredi. "I
."

Dudakları inceldi ve geri adım attı. "Kız kardeşlerinle git. Başka bir elbise giy. Sana daha fazla zarar vermeyecek bol bir şey."

Karısının ve kız kardeşlerinin odadan çıkmasını bekledikten sonra ağır ağır Verdan'a doğru ilerledi.

"Beni kandırmaya çalıştın. Kendi çocuğunu canı çıkana kadar dövdün, böylece senin aldatmacana uyacaktı. Onu hangi elinle dövdün, Verdan? Bana eş olarak verdiğin kadına hangi elini kaldırdın? Sanırım bu elimle." Eli fırladı, Verdan'ın sağ bileğini -kılıç kolunu- yakaladı ve taştan bir tutuşla kavradı.

"Bir hata yaptın, Summerlander," diye devam etti Wynter. "O artık benim karım. Craig yasalarına göre, ona karşı işlenen suçlar için adalet aramak benim görevimdir - evlenmeden önce ona karşı işlenen suçlar için bile. Ona vurduğun darbeler artık bana vurulmuş darbelerdir.

Sabahtan beri ilk kez Verdan'ın gözlerine gerçek bir korku yerleşti.

"Karımı ayakta zor durana kadar döven bu eli, bir daha asla başkasına kaldırmayacaksın. O yaşayacak, sen de yaşayacaksın. Ama ona kaldırdığın el ölecek." Çağrısına güç geldi, damarlarını buzla yaktı, kolundan aşağı inerek Verdan'ın sağ bileğini kavrayan ele ulaştı. Verdan, soğğun ilk acı verici karıncalanmaları derisinden geçerken tısladı. Kan ve et donmaya başladığında, gözleri genişledi, ve o başladı için Mücadele, ama Wynter onu boğazından yakaladı ve sıktı.

Summer King dizlerinin üzerine çöktü.

Buz yayıldı ve Yaz Kralı'nın kolundan omzuna, oradan da parmak uçlarına kadar indi. Donmuş elinin ve kolunun derisi sertleşmeye başladığında boğuk çığlıkları düpedüz feryatlara dönüştü. Acımasız, , diğer adamın merhamet dilemesine aldırmayan Wynter, kolu ölü, işe yaramaz bir et yığınının dönüşüne kadar onu tutmaya devam etti.

Tüm bunlar olurken Wynter hiçbir şey hissetmedi. Ne pişmanlık, ne acıma. Belirli bir öfke bile. Kalbi göğsünde kımıldamayan bir buz kütesiydi. Düşmanını serbest bıraktığında, bir zamanların mağrur Yaz Kralı ölü kolunun üzerine eğilmiş, ağlıyor ve inliyordu, vücudu titriyordu.

Wynter saf buzdan bir sesle, "Eğer bir daha beni kandırmayı ya da altındaki birine zarar vermeyi düşünürsen, bugünü hatırla," diye öğüt verdi. "Ve şunu da unutma: Khamsin'in çocuğunun, yani nefret ettiğin kızının çocuğunun Yaz Tahtı'na oturacak bir sonraki hükümdar olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Verdan'ı yere yığılmış halde bırakan Wynter odadan dışarı .

Khamsin dışarıda onu bekliyordu, Wintercraig'e geri dönmek için kullandığı altın Summerlea arabasının yanında duruyordu. Kız kardeşleri etrafını sarmış ağlıyordu, kendisi ise tüm yaşadıklarına rağmen metanetli ve cesur bir şekilde duruyordu. Duyguları Wynter'a acı verici bir telaşla geri döndü ve geri dönüp Verdan'dan geriye kalanları dondurmak istedi.

Onun yerine bir nefes aldı ve ilerlemeye başladı. "Gitme zamanı, karıcığım. Vedalaş."

Fırtına grisi gözleri onunkilerle buluştu. "Benim fa- Kral Verdan?"

"Yaşıyor ama o eli asla bir başkasına kaldırmayacak. Vedalaşın ve arabaya binin. Summerlea'den bıktım."

Tereddüt etti, sanki ona meydan okumayı düşündü, sonra daha iyi olacağını düşündü. Kız kardeşlerine dönerek her birine son bir kez sarıldı.

"Her birimiz arabanın içine senin için bir hediye koyduk," dedi Spring ona. "Yeni evine giderken yanında götürmen için Summerlea'dan bir parça. Dün gece sana söylediklerimi unutma."

"Bize yaz," diye yalvardı Summer, "mümkün olduğunca sık yaz. İyi olduğunu bilelim."

"Arabaya büyüyen lambaları ve Tildy'nin bitkilerinden daha da koydum," dedi Autumn. "Tamamen iyileşene kadar her gece bunları kullandığınızdan emin olun."

Sabırsızlığı cömertliğine ağır basana kadar ona birkaç dakika daha verdi. Kız kardeşleri onun çoktan yorulduğunu görmüyorlar mıydı? "Yeter. Arabaya binin." Ona doğru uzandı ve yaklaşımı, beklediği gibi kız kardeşlerini geri çekmeye yetti. Onun ince elini tuttu ve arabaya binmesine yardım etti. Ona dokunduğunda yine o küçük elektrik sıcaklığını hissetti ve kalbini saran buzlar çözölmeye başladı.

Verdan'ın Wynter'in gelinine bakması için ısrar ettiği hizmetçi çoktan içeriye girmiş, geniş arabanın en uzak köşesinde, Hemşin'in girmek üzere olduğu dünyaya hiç de uygun olmayan bir saksı bitkisi koleksiyonunun yanına toplanmıştı. Gül ağaçları, narenciye ağaçları . . ve bu bir kuş kafesi miydi? Kumaş kaplı kafesten gelen cıvı cıvı sesler şüphelerini doğruladı. Kış ayazı! Ötücü kuşlar. Muhtemelen ilk sert donda küçük, şımartılmış kuş ayaklarının üzerine çöküp ölecek olan narin, yaza düşkün türdendi.

Hangi aptal kardeş ona bunları vermişti? O Kış Kralıydı, Kış'a vurgu yapıyordu. Bunun hangi kısmını anlamamışlardı? Bir elini burnunun kenarına bastırdı ve baş ağrısının ilk zonklamasıyla birlikte sıkmaya başladı. Zaten onun öyle bir canavar olduğunu düşünüyordu ki, onunla evlenmeyi kabul etmeden önce neredeyse ölesiye dövülmesine izin vermişti. Küçük tropik hatıra bahçesinin ölmesine izin verirse ondan daha ne kadar nefret edecekti? Yoksa böyle bir düğün hediyesinin bütün amacı bu muydu?

Valik'e karşı küstahça iddiaları ve kendi orijinal planlarının aksine, Wynter soğuk, politik bir evlilik istemediğini keşfetmişti. Dün gece, güçlü bir uyuşturucunun etkisi altında olsa da, hayatının en yoğun tutkulu gecelerinden birini paylaşmıştı. Onunla. Khamsin Coruscate. Karısıyla. Elka'nın sevişmesinin çalışılmış mükemmelliği değil, vahşi, temel ve çok ama çok heyecan verici bir şey. Sadece tek bir tat bile onu bağımlı yapmıştı. Böylesine güçlü, serbest bırakılmış bir tutkuyu tekrar yaşama açlığı şimdiden canını acıtacak kadar derin bir sızıya dönüşmüştü.

"Sen . Benimle gelmiyor musun?" diye sordu, adam arabaya binmek için hiçbir hareket yapmayınca.

"Hayır. Dinlenebildiğin kadar dinlen. Hizmetçiniz sırtınıza baksın." Arabanın kapısını çarparak kapattı ve geri çekildi. Onun üzerinde sahip olduğu gücü bilmesine izin veremezdi. Ne kadar isteksiz olursa olsun, onu kandırmasında parmağı vardı. O da tıpkı diğerleri gibi bir Summerlander cadısıydı. Bunu unutamazdı.

Islık çaldı ve beyaz aygırı Hodri yanına doğru tırıs kalktı, başını savurdu ve yelesinin uzun, gümüşü telleri uçtu. Wyn kaplamalı çizmesini üzengeye geçirdi ve yumuşak, pratik bir hareketle eyere geçti. Altındaki Hodri ağırlığa alışmaya çalışırken biraz sıçradı, sonra yerleşti.

"Gel benim sadık dostum," diye fısıldadı Hodri'nin güçlü boynunu okşayarak. "Bu Yazlık Diyar'ı geride bırakma zamanı." Eldivenli elini kaldırdı ve : "Craig'in adamları!

Freika Dağı'nın kaplıcaları ve eşlerinizin yalnız kolları sizi bekliyor. Hadi eve gidelim."

Toplanan Kışadamları büyük bir tezahürat yaptı. Wynter bir komut verdi ve Hodri aşağıdaki vadiye ve kuzeydeki dağlara doğru uzanan uzun, kıvrımlı yollarda zarif, yüksek adımlarla yürümeye başladı. Hamsin'i taşıyan araba bir sarsıntı geçirdi ve demir çubuklu tekerlekler gümbürdeyerek ilerlemeye başladı. Birkaç dakika içinde binlerce toynak kaldırım taşlarını çınlatarak şehri onların gidiş sesiyle doldurdu.

BÖLÜM 7

Yazın Sonu

Araba Summerlea'nın donmuş, bozuk yollarında kuzeye doğru sarsıla sarsıla ilerlerken Khamsin'in sırtından acı parçaları fırladı. Yolculuk, Vera Sola'dan ayrıldıkları andan beri gevezelik eden genç hizmetçi Belladonna Rosh'un varlığıyla daha da uzamıştı. İlk başta Kham bu sohbetten hoşlanmıştı. O kadar çok yalnız zaman geçirmişti ki, bir arkadaşının olması güzeldi. Ama ikinci ve üçüncü saatten sonra ... şey, sessizlik hiçbir zaman gerçekten takdir etmediği bir armağandı.

Bella her saat Kham'ın sırtındaki sargıları değiştiriyor ve cildine yeni bir krem tabakası sürüyordu ama bu özenli ilgi pek bir fark yaratmıyordu. Gri bulutların arasından süzülen yetersiz güneş ışığı Kham'ın doğal iyileşme yeteneğini katalize etmek için yeterli değildi ve arabanın sürekli sarsılması Bella'nın bakımlarının yetiştirebileceğinden daha fazla kırılğan, iyileşmekte olan et dikişlerini yırttı. Daha da kötüsü, Khamsin iyi bir yolcu olmadığını keşfetti. Arabanın sürekli sallanıp durması onu kesinlikle mide bulandırıcı hissettiriyordu. Dik oturmaktaki ısrarı da işe yaramamıştı ama kendini çaresiz ve güçsüz hissetmekten bıkmıştı. Sonunda, vagon ne zaman sert bir tümseğe çarpsa, Bella vagonun ucuna, Hemşin'in yanına sığıyor ve sanki ölümün eşiğindeymiş gibi onun için ağlamaya başlıyordu.

"Halla aşkına!" Kham sonunda haykırdı. "Yardıma ihtiyacım olursa, isterim. O zamana kadar git şu tarafta otur.

"Koçun yanına git ve benim başımda dikilmeden kendini oyalayacak bir şeyler bul."

Bella dudağını ısırды ve vagonun karşı tarafındaki minderli koltuğa gömüldü. Üç saniye boyunca hareketsiz ve sessiz kalmayı başardı. Sonra, belli ki kendine engel olamayarak, yanındaki küçük çantayı karıştırdı, iplik ve iğneleri çıkardı ve harıl harıl örmeye başladı. Ve konuşmaya devam etti.

"Gildenheim'a ulaşmamızın neredeyse iki hafta süreceğini söylüyorlar."

Tanrılar bana yardım etsin. "Yani anlıyorum." İki hafta, Bella'yla birlikte bu küçücük yerde sıkışıp kaldık. Kham çıldıracaktı.

Belladonna Spring'in ekibine daha birkaç gün önce katılmıştı. En az kıdeme sahip olması sayesinde -daha doğrusu talihsizliği sayesinde- Khamsin'in leydisinin hizmetçisi ve refakatçisi olarak pek de arzu edilmeyen bir göreve getirilmişti. İri, geyik kahverengi gözleri, Kham'inkinden birkaç ton daha koyu yumuşak teni ve arkaya doğru sıkıca taranmış ve ensesinde bir düğüm halinde toplanmış mavi-siyah saçlarıyla görünüşü yeterince düzenliydi ama Bella'nın hayatında hiç leydi hizmetçiliği yapmadığı belliydi. Bir saksağan gibi gevezeydi ve fikirlerinde -her konuda- fazlasıyla özgürdü.

Özellikle Kış Adamları'ndan pek hoşlanmıyordu ve bunu söylemekten de çekinmiyordu. "Eğer oraya varmak bir yıl sürerse, bu benim için çok erken olur. Onlar vahşi. Vahşiler. Kuzenimin kocasının ikinci kuzeni sınıra yakın bir yerde yaşıyor. Anlattığı hikâyeleri duymalısın." Bella'nın parmaklarındaki bir çift örgü şişi kesik kesik vuruyordu. "Kamp ateşlerinin etrafında dans eden yarı çıplak adamlar, avda öldürdükleri zavallı yaratığın kanına bulanmışlar. Bir kurt sürüsü gibi aya doğru uluyorlar. İnsandan çok canavarlar, karanlık, doğal olmayan yollarla dolular. Sözlerime kulak verin. Bu sonu ikimiz için de kötü olacak."

"Bana iyi düzenlenmiş, modern bir ordu gibi göründüler," diye cevap verdi Kham, bir elini şakağına sürterek. O zaten

kuzeyin vahşı topraklarında ikisini de bekleyen korkunç kader hakkında birkaç kez kulak dolgunluğuna sahipti. "Ve 'karanlık, doğal olmayan yollardan' hiçbir iz görmedim. "

Gözlerini kapadı ve başını minderli koltuğa yasladı. Arabanın her sarsıntısı ve yalpalaması sırtına vuran ve kafatasını zonklatan bir acıya yol açıyordu.

"Sınırı geçene ve onlar kendi topraklarına dönene kadar bekleyin. O zaman gözümüzü dört açmamız gerekecek. Yasalarını çiğneyen herkese ne yaptıklarını biliyor musun? Onları çıplak derilerine kadar soyarlar, bir buzulun üzerine çırılçıplak bırakırlar ve ölüme terk ederler. Buna 'dağların merhameti' diyorlar. Ha! Gerçekten de merhamet!" Kızın öfkeyle takırdayan örgü şişleri aniden sustu.

Birkaç dakika sonra Kham tek gözünü açtığında Bella'nın dudağını ısırıldığını ve kendisine sadece şaşkınlık olarak tanımlayabileceği bir bakışla baktığını gördü.

"Ne oldu?"

"Ben ... hiçbir şey. Hiçbir şey." Kız kara başını tekrar ipliğine ve iğnelerine eğdi. Ama örgüsüne devam etmek yerine orada öylece oturup sessizce iplikle uğraşmaya başladı.

"Bella . . ."

"Bunu söylemek bana düşmez."

Kız saatlerdir susmuyordu ve şimdi de Kham onu konuşturamıyordu. Arabanın bir başka sert sarsıntısı Kham'ın sırtına ağırlar gönderdi. Midesi guruldadı. Kendini iyi hissetmiyordu ve Bella'nın alışılmadık suskunluğuna sinirlenerek, "Helos aşkına, çıkar ağzındaki baklayı!" diye çıkıştı.

Bella şaşkınlıkla başını kaldırdı. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

Kham inledi. Harikaydı. Bella onun tek yoldaşydı. Deneyimsiz, konuşkan ve fazla dik kafalı olabilirdi ama aynı zamanda Khamsin'in Wintercraig'de görmesi muhtemel tek ev yüzüydü. Onu yabancılaştırmak anlamsızdı.

"Özür dilerim," diye özür diledi Khamsin. Kelimeler zor geliyordu. Efendisinin onunla ilgili her şeyde kusur bulduğu bir ömürden sonra, hatalı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Hatasını kabul ederek kendini savunmasız bırakmaktansa, çenesini çıkarıp önüne çıkan cezaya katlanmak çok daha iyiydi. "Seni terslememeliyim. Ama eğer seni rahatsız eden bir şey -ki belli ki var- bana söylemelisin."

Hizmetçi alt dudağını ısırdı. "Sadece ... şey, duymamam gereken bir şey duydum ... Kış Kralı'nın ... için ... planlarıyla ilgili bir şey."

Kham çığlık atma isteğiyle savaştı. Gerçekten de gerçeği kızın ağzından kelime kelime almak mıydı? Sakin ve eşit kalmaya çabalayan bir sesle, "Kış Kralı'nın planları ne için, Bella?" diye sordu.

"Sizin için, hanımefendi."

Kham biraz daha dik oturdu ve bu hareket yaralı sırtını gerdiği için yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun? Ne tür planlar?"

Bella'nın pürüzsüz alnı sıkıntıyla kırıştı ve tekrar iğnelerinden sarkan ipliği karıştırmaya başladı. "I-"

"Bella. Ne tür planlar?"

Kız yutkundu. "Sizi öldürmeye niyetli, hanımefendi. Yıl sonunda, eğer ona bir varis bırakmazsanız, sizi öldürüp Mevsimler'den birini eş olarak almak niyetinde."

Kham aniden kuruyan dudaklarını nemlendirdi. "Bunu söylediğini duydun mu?"

"O değil." Dudağını ısırdı. "Bayan Newt yeni hizmetçiniz olarak onaylanmam için beni kralın ofisine gönderdi ve kralın Efendi Ogam'la konuşmasına kulak misafiri oldum leydim. Kulak misafiri değildim," diye açıklamak için acele etti. "Kapı açıktı. Duymadan edemedim."

"Sakin ol." Kham endişeli bahaneleri bir kenara itti. "Doğru duyduğuna emin misin? Kış Kralı bir yıl içinde ona bir varis doğurmazsam beni öldürmeyi mi planlıyor?"

"Seni dağların merhametiyle yüzleşmeye gönderecek ve baban bile bunun ne anlama geldiğini biliyordu."

Khamsin koltuk minderine yaslandı, bu kez yaralarının acısını ve sızısını pek fark etmedi. Genç Bella'dan bir an bile şüphe etmedi. Hayatının tadını çıkar. Geriye ne kaldıysa. Bunlar babasının ona söylediği övünç dolu son sözleriydi. Verdan'ın onun Summerlea'nın fatihiyle evlenmesi konusunda bu kadar kararlı olmasına ve onu uğurlamaktan bu kadar memnun olmasına şaşmamalıydı. Onu ölüme gönderdiğine inanıyordu. Bu fikir hoşuna gitmişti. Her ne kadar bu işi kendisi yapmak istese de, eğer kız Kış Kralı'nın ellerinde ölürse Verdan'ın elleri temiz olacaktı. Summerlea Kraliyet Hanesi'nin başına kan laneti gibi bir tehdit olmayacaktı.

"Bağışlayın beni. Bir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Korkarım dilim beynimden daha hızlı çalışıyor. Çok özür dilerim leydim. Gerçekten."

"Her şey yolunda Bella." Kham özür ve kendini suçlama telaşını durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bana söylemen doğrudu. Bilmem gerekiyordu. Önemli olduğunu düşündüğün bir şeyi bana söylemekten asla korkmamalısın."

"Teşekkür ederim leydim. Çok nazıksınız. Gelecekte bunu hatırlayacağım. Ama gerçekten solgun görünüyorsunuz ve kendimi sorumlu hissetmekten alamıyorum. Haberin şok edici olduğunu biliyorum."

Kham'ın ihtiyacı olan son şey daha fazla oyalanmaktı. "Sadece biraz yorgun hissediyorum. Sanırım biraz uzanacağım."

"Elbette leydim. Size getirebileceğim bir şey var mı? Sizin için yapabileceğim?"

"Hayır, Bella. Ben iyiyim." Zoraki bir gülümseme takındı. "Lütfen, örgüne geri dön."

Kham yüzüstü koltuğa uzandı ve kollarını başını yastık yapmak için kullandı. Bella'nın örgü şişleri ritmik tıkırtılarına devam ederken gözlerini kapattı. Bella'ya yalan söylememiştir. Çok yorgundu. Sırtı ağrıyordu, önceki gece fazla uyumamıştı ve arabada uzun saatler boyunca itişip kakışmak gücünü tüketmişti. Ama gerçek şu ki, Bella'nın haberini sindirmek ve bu konuda ne yapacağına karar vermek için zamana ihtiyacı vardı.

Evlendiği adam Summerlea'ya savaş açmış ve onu fethetmişti, doğru ama Summerlea Prensi, Wynter Atrialan'ın müstakbel kraliçesini çalmış ve kardeşini, yani tek varisini öldürmüştü. Pek çok kral ilk suç için savaşa girmişti ve girecekti. Hepsi de ikincisi için savaşa girecekti.

Wynter tüm niyet ve amaçlarıyla bir yabancı olmasına rağmen, onun soğuk dış görünüşünün altında bir nezaket olduğuna yemin edebilirdi. Evlilik yataklarında onu memnun edemediği için endişelenmesi... bu sabah babasıyla birlikte onu savunmaya gelmesi... O ve kız kardeşleri bu sabah Khamsin'in maskesini düşürdükten sonra kulak misafiri olmak için kapının dışında durmuşlardı. Bir parçası, Wynter'ın kendisine yapılan herhangi bir kötülük için adalet aramakla yükümlü olduğunu ilan etmesinden gizliden gizliye heyecan duymuştu. Ama gerçekten de onunla böylesine sarsıcı bir tutkuyu paylaşabilir, babasının ellerinde gördüğü acımasız muamelenin intikamını alırken, bir yandan da bir yıl içinde ona bir varis doğurmazsa onu öldürmeyi planlayabilir miydi?

Hiç mantıklı gelmiyordu. Tildy bile onun özünde onurlu bir adam olduğundan emindi. Yoksa bütün bunlar da mı yalandı?

Dur, Kham! Dur! Gözlerini sıkıca kapattı ve alnını kollarının beşiğine bastırdı. Bah. Her köşede ihanet görerek kendini delirtecekti. Evet, Tildy Wynter Atrialan'la birlikte iki Hane arasında bir evlilikle savaşı bitirmek için komplo kurmuştu. Evet, Khamsin ve Wynter'in tanışması için komplo kurmuştu. Ama aynı zamanda hayatını Khamsin'e bakarak, onu gözeterek, koruyarak, öğreterek ve besleyerek geçirmişti. Khamsin ne kadar kızgın olursa olsun, kalbinin derinliklerinde, Tildy'nin bu evliliğin üzerinde ölüm fermanı olduğunu bilseydi asla bilerek bu evliliği teşvik etmeyeceğini biliyordu.

Tildy saf bir masum değildi. Hayatını saraylarda ve onların entrikaları arasında geçirmişti. Hizmetkârlar efendilerinin yaptığı kötülükleri bilirdi. Kış Kralı'yla yüz yüze tanışmış, altı ayını onu ölçüp geçirmişti. Görmüşü

Hayatını koruyarak geçirdiği kraliyet sorumluluğunu ona emanet etmesini gerektirecek bir şey vardı onda. Khamsin'in Wynter Atrialan'ın himayesinde Verdan Coruscate'in himayesinde olduğundan daha güvende olduğuna gerçekten inanmasaydı bu evliliği asla teklif etmezdi.

Yani ya Bella yanlış duymuştu ya da Tildy Wynter Atrialan'ı yanlış değerlendirmişti.

Çünkü hangi onurlu adam öldürmek niyetiyle bir kadınla evlenir ki?

Khamsin bir şekilde uykuya dalmış olmalıydı çünkü bir de baktı ki araba durmuş. Etrafta dolaşan adamların ve atların sesleri açık pencerelerden süzülüyordu.

Oturur pozisyona geçti ve inledi. Kendini hırpalanmış, midesi bulanmış ve bu sabah olduğundan çok daha zayıf hissediyordu.

Bella onun yanına uçtu. "Majesteleri! Uyanmışsınız. Hiç iyi görünmüyorsunuz."

Kham havada asılı kalmayı görmezden geldi ve arabanın penceresinden dışarı baktı. "Durduk mu?"

"Evet, dinlenmek ve atları sulamak için. Ekselansları! Ne yapıyorsunuz?"

Arabanın kapısını iterek açan Kham, omzunun üzerinden kaşlarını çatmak için durakladı. "Arabadan iniyorum. Neye benziyor?"

"Ama-"

"Ben iyiyim. Sadece bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım var." Doğduklarından beri uzun ve sıkıcı törenlerde kıpırdamadan oturmak üzere eğitilmiş olan kız kardeşlerinin aksine, Khamsin hapsedilmeyi hiç bilmiyordu. Zoraki hareketsizlik boğucuydu.

Ancak ayakları donmuş zemine değdiği anda, keşke arabada kalsaydım düşündü. , gözlerinin görebildiği her yerde, bir zamanlar yemyeşil olan tarım arazileri kalın kar ve buz tabakalarının altında çorak ve nadasa bırakılmıştı. Hasat edilmemiş ekinlerin kabukları

Ekinler terk edilmiş tarlalarda, Wynter'in yıkıcı fetih yürüyüşünün acımasız bir hatırlatıcısı olarak, parçalanmış iskeletler gibi duruyordu. Khamsin soğuk, tempolu havadan derin bir nefes aldı ve onu batırmakla tehdit eden hüzün duygularını geri çekmeye zorladı. Savaş sona ermişti. Summerlea bir kez daha çiçek açacaktı. Evliliği bunu garantilemişti.

Bu evlilik onun hayatına mal olsa bile.

Bella başıyla yakındaki bir mısır tarlasını işaret etti. "Eğer biraz mahremiyet istiyorsanız, hanımefendi, şuradaki mısır tarlası burada bulabileceğinizin en iyisi gibi görünüyor."

"Özel-?" Kham sözünü kesti. Hattın aşağısında birkaç asker tarlalara doğru ilerliyordu. "Ah." Yanaklarının kızardığını hissetti. "Hayır Bella, ben iyiyim. Bir hana varana kadar bekleyeceğim."

"Bu uzun bir bekleyiş olacak," dedi arkadan bir erkek sesi.

Khamsin yarı yarıya Wynter'ı orada bulmayı umarak arkasını döndü. Konuşanın Beyaz Kral'ın Askerlerden Sorumlu Vekilharıcı olduğunu fark ettiğinde omuzları hayal kırıklığına benzer bir şeyle çöktü.

"Ordular hanlarda durmaz," diye açıkladı. Onu dikkatle izledi, mavi gözleri Wynter'ınkilerden daha koyu ama bir o kadar da deliciydi.

Yanakları kızardı. Elbette ordular hanlarda durmazdı. Ne düşünüyordu ki? Ordular, seyahat söz konusu olduğunda zorunlu olarak kendi kendilerine yeterlerdi. Kolda binlerce adam ve at varken, onlara hizmet etmek için çok büyük bir şehirdeki tüm posta hanlarını kullanmak gerekirdi.

Harika, Khamsin. Şimdi de senin boş kafalı bir aptal olduğunu düşünüyor. Başından beri ona pek de saygı duymadığından emindi. Çenesini karartan o mavimsi morluğu ona kimin verdiğini unuttuğundan şüpheliydi. Sadece onun da kralı kadar kin tutmadığını umuyordu.

Yani, uygun bir posta hanı olmayacaktı. Omzunun üzerinden mısır tarlasına düşünceli bir bakış attı. Gururu her ne olursa olsun cesurca ilerlemesinde ısrar etse de

Önüne engeller çıkıyordu, karla kaplı sapları görmek bile ürpermesine neden oluyordu. Hayır, bu söz konusu bile olamazdı. Belki daha sonra, çaresiz kaldığında, ama şimdi değil. Ve kesinlikle Beyaz Kral'ın kâhyası ona bakarken olmazdı.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Tekrar yola çıkmadan önce biraz bacaklarımı esneteceğim."

Kâhyanın yüz ifadesi hiç değişmedi. "Nasıl isterseniz." Eğildi, vücudunu kısa ve sert bir şekilde katladı. "Benim adım Valik. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırmanız yeterli."

"Teşekkür ederim. . ." Tereddüt etti. Saray hizmetkârları ona ne diyordu? Efendim mi? Lord mu? "Lord Valik," diye bitirdi, ne olur ne olmaz diye. Onu hak ettiğinden daha büyük bir unvanla onurlandırmak, daha küçük bir unvanla aşağılamaktan daha iyiydi. Yıllar boyunca gözlemlediği kadarıyla soylular, övündükleri soylarına yönelik en ufak bir hakaret algısı yüzünden düelloya tutuşurlardı.

Valik başını hafifçe çevirdi ve kısa bir komut verdi. Altı zırhlı adam hazır ola geçti. "Siz yürürken bu adamlar sizi koruyacak," dedi.

"Korumaya gerek yok," dedi Khamsin. "Fazla uzağa gitmeyeceğiz."

"Seni yine de koruyacaklar. Savaş bitmiş olabilir ama barış daha yeni başladı," diye açıkladı, kız tekrar itiraz edemedi. "Güvenliğinizi riske atarsak Wynter hepimizi öldürür."

Yıl sonunda onu kendi elleriyle öldürme zevkini tatmak istediği için mi?

Kham yakıcı imayı dilinden çıkmadan yakaladı. Elini korkak alıştırmak olmazdı. Zamanı geldiğinde Wynter Atrialan'ın yüzüne karşı sormak niyetindeydi. Soru sürpriz bir şekilde gelirse ondan gerçek bir tepki alma şansı daha yüksek olacaktı.

"Pekâlâ," diye cevap verdi onun yerine. "Düşünceniz için teşekkür ederim." Arkasını döndü ve bir elini Bella'nın koluna doladı. "Gel Bella, yürüyelim."

Kendi kızgınlığına rağmen, Khamsin çabuk yoruldu. On dakika içinde dizleri titremeye başladı ve Bella'nın ısrarlarına boyun eğerek arabaya doğru yola koyuldu. Orada genç hizmetçi Khamsin'e bir kase güveç, bir parça peynir ve biraz taze meyve getirmekte ısrar etti ama yiyeceklerin görüntüsü seyahatten yorgun düşmüş midesini daha da rahatsız etmekten başka bir işe yaramadı. Tabağı itmeden önce güveç ve peynirden birkaç ısırık ve bir dilim portakalı zorlukla idare etti.

"Yemek yemelisiniz, Majesteleri," diye mırıldandı Bella. "Gücünüzü korumanız gerekiyor."

"Belki daha sonra." Kham bir elini yüzüne bastırdı. "Sanırım tekrar başlamadan önce uzanıp biraz daha uyumaya çalışacağım. Lütfen bağcıklarımı çözmemeye yardım et ve perdeleri açık bırak. Güneş çok güçlü değil ama yine de hiç yoktan iyidir."

Khamsin arabanın minderli koltuğuna yüzüstü uzanırken, Bella Kham'ın elbisesinin arkasını çözdü ve kumaşı kenara iterek hırpalanmış tenini ortaya çıkardı.

"Yaralarınıza Bayan Greenleaf'in kreminden biraz daha süreyim mi, hanımefendi?"

"Hayır, son seferden bu yana bir saatten az zaman geçti. Şimdilik kalsın." Saçaklı ve püsküllü kadife yastığı yanağının altına çekti ve küçük bir iç çekti. Sürekli sarsıntılar olmadan, vagon koltuğu çok daha yumuşak ve davetkâr bir uyku kanepesi gibi görünüyordu. Yorgunluk ani bir dalgayla üzerine çöktü ve gözleri kapandı. Kapalı göz kapaklarının arasından parlayan gri kış göğünün ışığına rağmen uyku beklenmedik bir hızla çöktü.

Uyandığında araba yine hareket halindeydi ve Bella arabanın karşı tarafındaki köşede uyukluyordu. Kham kendini yukarı itti ve bir iniltiyi bastırdı. Sırtının derisi gergin ve hassas hissediyordu ve midesi tehditkâr bir şekilde sarsıldı.

Kuş kafesinden bir cıvıltı yükseldi. Bella günün erken saatlerinde örtüyü kaldırmıştı. Kafesin içinde, çiftleşme

Bir çift ötücü kuş sallanan tüneklerine tutunmuşlardı. Baharın hediyesi olan bu kuşlar Hemşin'in en sevdikleriydi: kızıl tanagerler. İlkbahar ve yaz üreme döneminde erkeğin tüyleri kanatlarının ve kuyruğunun parlak siyahına karşı çarpıcı bir kızıl tonuna dönüşürdü ama henüz Eylül ayı gelmemiş olmasına rağmen her iki kuş da üreme dönemi dışındaki kış tüylerinin yeşilimsi sarısını taşıyordu.

"Zavallı küçük şeyler," diye mırıldandı. "İkiniz de benim hissettiğim kadar yeşil görünüyorsunuz."

Daha önce attığı portakalı hatırlayan Kham, vagonun zeminindeki sepeti açtı, tülbentle sarılmış kalan meyve parçalarını buldu ve tombul parçalardan birini kuş kafesinin dibine yerleştirdi. Tüneğinden ilk atlayan ve meyveyi inceleyen erkek oldu. Başını eğdi, gagasıyla portakal parçasını deneysel olarak ısırdı. Birkaç dakika sonra eşi de ona katıldı, cıvı cıvı ötüyor ve yeşilimsi gri kanatlarını çırpıyordu.

Kuşları yemekleriyle baş başa bırakan Kham, başını mindere yasladı ve gözlerini kapattı. Bir türlü rahat edemiyordu. Arabanın her yalpalanışı ve sarsıntısı hassas sırtını çekiştiriyordu ve minderler kadife döşemeli olsa da, sürekli sürtünme hızla acı verici bir sürtünmeye dönüştü ve yaralarını ağırlaştırmamak için onu geriye doğru uzanmaya zorladı.

Bella uyandı ve Tildy'nin kreminden biraz daha sürdü. Summerlea tarih koleksiyonundan bir şeyler okuyarak Kham'ı eğlendirmeye çalıştı ama tanıdık hikâyeler her zamanki büyüleyiciliğinin yarısını bile taşımıyordu. Kham'ın yediği azıcık yemek sonraki iki saat boyunca midesinde çalkalandı ve atları dinlendirmek için tekrar durduklarında, Khamsin gönüllü olarak karla kaplı bir mısır tarlasının mahremiyetine doğru koşmaya başladı.

Valik'in görevlendirdiği muhafızlar onu takip etmeye çalıştı ama Valik onlara doğru döndü. "Yalnız kalacağım," diye tersledi. "Söz veriyorum, eğer beni takip ederseniz, bu yaptığınız son canlı şey olacak." Saçları etrafında çatırdadı. Bu bir blöf değildi.

Kendini ne kadar hasta hissetse de, gücünü besleyecek kadar güneş ışığı vardı ve sınırlı sayıdaki uysal, itaatkâr Khamsin kaynağı saatler önce tükenmişti. O lanet olası yahniyi yemeyi kabul etmek, bugün verebileceği son tavizdi.

Neyse ki Kış Kralı'na hizmet ettikleri yıllar, adamlara bir hava cadısının ne zaman ciddi olduğunu öğretmişti. Geri çekildiler ve donmuş tarlanın kenarında nöbet tutmaya başladılar.

Altı metrelik sapların arasında kaybolma korkusu olmadan mısır tarlasının derinliklerine daldı. Gücünün kaynağı olan güneş gökyüzündeydi. Kış grisi bulutlardan oluşan bir örtünün ardına gizlenmiş olsa bile, tam olarak nerede olduğunu ve ona göre tam konumunu biliyordu. Güneş gökyüzündeyken, hiçbir Gül Varisi asla kaybolmazdı.

Yoldan yeterince uzakta bir noktaya ulaştığında durdu. Midesindeki yemekten arta kalanların onu terk etmesi için fazla ikna etmesi gerekmedi ve hemen kendini çok daha iyi hissetti. Hatta biraz daha uzaklaşıp diğer ihtiyaçlarını gidermek için bile zaman ayırdı - bu deneyimi tamamen ilkel ve iğrenç buluyordu. Hiçbir zaman şımartılmış bir prenses olmamıştı ama şimdi hayatın temel gereklilikleri olarak gördüğü bazı şeyler olduğunu fark etti. Çalışan bir tuvalet gibi. Kar ve kurutulmuş mısır kabuğundan başka bir şey de vardı.

Tarlaya döndüğünde Valik bekliyordu, mavi gözleri parlıyordu ve dudaklarında korumaları olmadan gittiği için bir azar vardı.

Onun itirazlarını bir kenara itti. "Bazı meseleleri dinleyicilerin önünde halletmeyi reddediyorum Lord Valik. Bana bir han tahsis etme lüksünü vermeyeceğinize göre, en azından mahremiyetimi sağlayabilirsiniz." Adam tekrar itiraz etmek için ağzını açtığında, kadın elini kaldırdı. "Bu pazarlığa açık bir konu değil."

Valik mırıldanarak gitti.

Khamsin bütün gün ilk kez gülümsedi. Zafer küçüktü ama onun olmuştu. Eteklerini toplayarak yukarı çıktı.

arabanın kapısının yanında duran montaj bloğunun üzerine yerleştirdi. Gözünün ucundaki gümüşi bir parıltı duraklamasına ve dönmesine neden oldu. Gülümsemesi soldu.

Hattın yarım mil yukarısında, Wynter'ın cilalı çelik zırhı içinde parlayan kusursuz figürü, etkileyici beyaz atının üzerinde oturuyordu. Aradaki mesafe yüzünü görmek için çok fazlaydı ama bir şekilde bakışlarının ona sabitlendiğini biliyordu. Birkaç saniye boyunca orada öylece durdu, adlandırılmayan bir güç tarafından dondurulmuştu. Sonra bir asker Wynter'a yaklaştı, başı döndü ve büyü bozuldu.

Khamsin arabanın korumasına doğru atladı. Kalbi göğsünde bir çekiç gibi çarpıyordu ve teni aynı anda hem kızarıyor hem de üşüyordu. Ellerini yanaklarına bastırdı. Savunmasını kâğıt gibi delip geçen ve tek bir bakışıyla hislerini paramparça eden Kış Kralı'nın nesi vardı?

"Hanımefendi?" Bella'nın koyu renk gözleri açık bir endişeyle onu izledi. "Kendinizi hâlâ hasta hissediyor musunuz? Lord Valik'i çağırayım mı?"

"Hayır," dedi Kham hızla. "Hayır, Bella, teşekkür ederim. Ben iyiyim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Garip ama doğruydı. Uzaktan bakıldığında bile, Wynter'la olan o kısa, elektriksel alışverişi saf, kırılmamış bir güneş ışığı gibi hissediyordu. O anın güçlü enerjisi hâlâ tüm vücudunu sarıyor, şok ediyor ve canlandırıyor.

Ne yazık ki, bu enerji uzun sürmedi ... ve Khamsin'i bütün gün rahatsız eden yolculuk hastalığından da kurtulamadı. Yolculuklarına devam ettikten kısa bir süre sonra, tekrar kendini yeşil hissetmeye ve bir arabadan başka bir yerde olmayı dilemeye başladı. Görkemli, kadife kaplı arabanın içi işkence odası gibi gelmeye başlamıştı.

Arabanın pencerelerinden sızan ışık, tepedeki yumuşak gri bulutların örtüsü kararmaya başladıkça daha da sönükleşti.

İlk iri, soğuk yağmur damlası Wynter'ın yontulmuş beyaz kar kurdu vizörüne çarptı ve tam gözüne isabet ederek onu kısa bir anlığına kör etti. İkinci bir damla hızla ilkini takip etti, ardından yarım düzine daha. Birkaç dakika içinde sürekli bir yağmur yağmaya başladı. Uzaklarda gök gürlüyordu. Valik atını onun yanına sürdü. "Çok hızlı yağdı," dedi.

Wynter başını salladı, gözlerini kısarak yağın yağmurun arasından zar zor görünen ufka baktı. İsteddiği kadar ilerleme kaydedememişlerdi. Sinirlilikten gecikme için gelinini suçlamak istiyordu ama arabada arkasından gelen yaralı prensesi düşünerek ordusunun her zamanki yıldırım hızını yavaşlatan da o olmuştu. Tıpkı prenses uyurken orduyu neredeyse iki saat oyalayan kişi olduğu gibi. Bugün sadece on beş mil yol almışlardı, Kışadamları'ndan oluşan bir ordudan beklediği kırk milden çok daha az. Vera Sola güney ufkunda hâlâ açıkça görülebiliyordu -yağmur olmasaydı görülebilirdi- ve eğer hızlarını artırmazlarsa Wintercraig'e varmaları bir ayı bulacaktı.

Omzunun üzerinden, atlı şövalyelerin ve piyadelerin oluşturduğu uzun sırayı yarım mil kadar takip eden arabaya doğru baktı. Yolculuktan hiç şikâyet etmemişti. Hasta olmasına rağmen -ki adam onun iyi yolculuk etmediğini biliyordu- şikâyet etmemişti. Kendisine göz kulak olmaları için görevlendirdiği muhafızlara itiraz etmiş, özel işleriyle ilgilenmek için tarlalara gittiğinde onu takip ederlerse onları kızartmakla tehdit etmişti ama ne hastalığı ne de onların hızı hakkında en ufak bir sızlanma bile dile getirmemiş, adamlarından bir talepte bulunmamıştı ki bu da şaşırtıcıydı. Kendi halkı arasında bile soylu kadınlar ilgi ve hoşgörü oburluğuyla ün salmışlardı.

"Aşağıya haber yolla," dedi. "Gece burada kamp kuracağız."

Valik başını salladı ve atını başladı.

"Ya Valik? Arabada sırtının daha hızlı iyileşmesine yardımcı olması beklenen lambalar var. Var

Onları çadırlarıma yerleştirin. Sen onu yerleştirirken ben de adamlarla ilgileneceğim." Valik'in kaşlarını kaldırması üzerine Wynter ekledi: "Senin yüzün benimkinden daha güzel, ya da bana öyle söylendi. Senin istediklerini yapmayı benim emrettiklerimi yapmaktan daha kolay bulabilir."

"En son ondan istemediği bir şeyi yapmasını istediğimde güzel suratıma tekme attığını unutuyorsun."

Wyn bir kahkaha attı. "Taşaklarına tekme atmaktan iyidir." Sonra ayıldı. "Ve gerçekten bir şeyler yiyip içtiğinden emin ol." Bütün gün çok az beslenmişti ve tekrar hareket etmeye başladıklarında yediği her şeyin geri geleceğini bildiği için buna izin vermiş olsa da, artık gece için durmuşlardı ve yemek yemesi gerekiyordu. Vücudunun iyileşmek için beslenmeye ihtiyacı vardı. "Eğer karşı çıkarsa, gerekirse zorla boğazından geçireceğimi söyle."

Valik başını salladı. "Bunu ona senin söylemene izin vereceğim." Çenesini ovuşturdu. "Yemeğimi çiğneyebilmek istiyorum."

Khamsin ilk başta son durağın dinlenmek ve atları sulamak için verilen bir başka mola olduğunu düşündü. Bella'nın yardımıyla kıyafetlerini düzeltti, kapüşonlu pelerinini giydi ve arabadan indi, en azından sıkışık bacaklarını esnetmek için kısa bir yürüyüş yapmayı umuyordu. Yağmur gri tabakalar halinde yağıyordu. İki asker arabanın kapısının yanında durmuş, onu yağmurdan korumak için bir branda tutuyorlardı. Onlara el salladı, onun yerine kendi muşamba şemsiyesini açtı. Şaşırtıcı bir şekilde, arabanın önündeki ve arkasındaki uzun adam sütunu yol kenarları boyunca yayılıyor ve çadırlarını kurmaya başlıyordu.

"Gece için duracak mıyız?"

Beyaz Kral'ın kâhyası onu bekliyordu, hâlâ tamamen zırhlıydı ama kartal başlı siperliği yüzünü gösterecek şekilde geriye itilmişti. Kış Kralı'ndan hiçbir iz yoktu.

"Adamları kontrol etmeye gitti," dedi kâhya, Khamsin'in araştıran bakışlarının nedenini tahmin ederek. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmur altın sarısı yanaklarından aşağı süzülürken gözünü kırpmadan duruyordu. Gözleri soluk maviydi ama

Kış Kralı'nınki kadar buzlu değildi. "Tüm adamları ve atlarını görene kadar dinlenmez."

Khamsin şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Adamlarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyan, şefkatli bir kral imajı, çoğu Summerlandlinin Wynter Atrialan'ı düşündüğü sert, kalpsiz canavarla uyuşmuyordu.

"Askerlerin vekilharcı olarak, adamları kontrol etmesi gereken kişi sen değil misin?" diye sordu.

Valik içtenlikle gülümsedi. "Kralım benim yüzümü daha az korkutucu bulabileceğinizi düşündü. Çadırlar kurulana kadar arabada kalmalısınız. Islakta durmanıza gerek yok."

"Yağmuru seviyorum. Arındırıcıdır. Korkup korkmamam neden bir şeyi değiştirsin ki?" diye karşı çıktı. "Korku hiçbir şeyi değiştirmez. Kaderim her halükarda aynı."

"Kral için önemli." Kısa bir selam verdi. Sesinde az önce olmayan bir sertlik vardı. "Yağmur altında durmak istiyorsanız, keyfinize bakın. Kampı kurarlarken adamların yolundan çekilin yeter. Loke ve Baroc güvenliğinizi sağlayacak." Yanındaki iki askere sertçe başını salladı.

Khamsin kendini tekmelemek istedi. Yolculuklarının üzerinden daha bir gün bile geçmemişti ve Wynter'in kâhyasını kendisine karşı kışkırtmaya başlamıştı bile. Çenesi muhtemelen hâlâ kadının çizmesinin sert kenarıyla karşılaştığı için acıyordu.

"Efendim," dedi. "Lord Valik." Elini Valik'in koluna koydu ve omurgası kaskatı kesilince elini geri çekti. Dudağını ısırды, doğuştan gelen gururunu ve onun irkilmesine alınma arzusunu bastırdı. "Özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Sadece şımartılmaya ihtiyacım olmadığını söylemek istedim. Kaderimle yüzleşmeyi tercih ederim, bu beni korkutsa bile." İçindeki nişastanın bir kısmı soldu ama sadece birazcık. "Siz kralımızın eşisiniz, ve Craig yasalarına göre sizin refahınız onun sorumluluğundadır. O da size izin verecektir. hiçbir şey ve hiç kimse size zarar veremez."

Bu, Summerlea'yı acımasızca fetheden Kış Kralı'na hiç benzemiyordu ama yine de şimdiye kadar onunla olan her etkileşimi birbiri ardına sürprizlerle doluydu. "Benim adım Khamsin," dedi. "Kız kardeşlerim bana Fırtına der."

"Fırtına mı?"

"Hediye ismim."

"Ah." Valik başını kaldırıp tepesindeki bulutlara baktı. "Bu her şeyi açıklıyor."

Valik konuşmak için kalmadı. Bunun yerine Wynter'in çadırının kurulmasını ve döşenmesini denetlemekle meşguldü ama Khamsin onun aslında denetlemekten çok yardım ettiğini fark etti.

Kışadamlar hızlı ve becerikli insanlardı. On beş dakikadan kısa bir süre içinde, on dört metrelik yüksek orta direk ve onu çevreleyen sekiz metrelik çevre direkleri çadırın geniş dairesel formunu destekleyecek şekilde yerlerine yerleştirildi. Çadır kazıkları yerlerine çakıldıktan sonra Kışçılar kilimleri, yastıkları, mangalları ve diğer mobilyaları içeri taşıdılar. Onu şaşırtan bir şekilde, eşyalarını arabadan indirip içeri taşıdılar: sandığı, Tildy'nin büyüyen lambaları, hatta kız kardeşlerinin ona verdiği bitkiler.

Eşyalarının Kış Kralı'nın çadırının içinde kayboluşunu izledi ve korkularıyla yüzleşme konusundaki tüm cesur konuşmaları buharlaştı.

Dün gece, ağrı kesiciler ve arras ile desteklenmiş ve karanlık ve aldatma perdeleri tarafından korunmuş olarak, kırpmadan

-Sonunda da Kış Kralı'yla yatağını hevesle paylaştı. Tüm korku, tüm alçakgönüllülük, tüm mantık, onun ilk patlayıcı dokunuşundan sonra pencereden uçup gitmişti. Duygulara ve anonimliğin özgürlüğüne kendini kaptırmıştı.

Bu gece farklıydı. Bu gece, arkasına saklanacağı ne bir örtü, ne bir karanlık, ne de bir peçe olacaktı. Sadece kendisi ve evlenmek için kandırdığı adam olacaktı.

Aniden çıkan soğuk bir rüzgâr çadırın duvarlarını titretti ve kanat çırpı. Yağlı deriden şemsiyesi rüzgâra kapıldı ve neredeyse ellerinden kopacaktı. Soğuk ve canlandırıcı yağmur yüzüne sıçradı. Şemsiyeyi daha sıkı kavradı ve yağmuru gözlerinden silip attı. Gözlerini tekrar açtığında Valik karşısında duruyordu.

"Çadır hazır, Majesteleri." Kolunu açık çadır kapağına doğru uzatarak içeri girmesi gerektiğini işaret etti.

Ayaklarını hareket etmeye zorladı. İlk adım en zoruydu, gurur omurgasını sertleştirdikçe ondan sonrakiler daha kolay geldi. Bella kar ve çamur birikintilerinden kaçarak aceleyle ilerledi.

Kanvas çadırın içi pelüş, şaşırtıcı derecede geniş bir kamaraya dönüştürülmüştü. Ortadaki direğin etrafında büyük bir mangal dönüyordu, demir olukları çoktan yavaş yanan, hoş kokulu odunlarla dolmuştu. Yeni yakılan ateşten çıkan mavi-gri duman, bir ejderhanın kuyruğu gibi orta direğin etrafından kıvrılıp çadırın çatısının kemerine doğru uzanan bir havalandırma borusu tarafından yönlendirilen ince dallar halinde yukarı doğru kıvrılıyordu. Boru, brandanın en yüksek noktasına kesilmiş bir havalandırma kapağından çıkıyordu ve tepeden esen rüzgâr hafif bir vakum etkisi yaratarak dumanı dışarıya çekiyordu.

Dağınık bir şekilde duran kalın kilimler çadırın zeminini kaplıyor ve aşağıdaki donmuş zeminin sert yüzeyini yumuşatıyordu. Birkaç katlanır sandalye ve küçük bir masa ateşten çok uzak olmayan bir tarafa yerleştirilmişti ve çadırın arka köşesinde, demir çerçeveler üzerine gerilmiş gizleyici kumaş perdelerin arkasında, dolgun, kuş tüyü dolgulu örtüler ve yastıklar bir araya getirilmiş ve battaniyeler ve kürklerle örtülmüş gibi görünüyordu. Tildy'nin büyüyen lambaları tümseğin etrafına yerleştirilmişti.

Valik, onun çadırı sessizce incelemesini yanlış anlayarak, "Biz Yazlıkçılar kadar abartılı bir şekilde seyahat etmeyiz," dedi.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi ona. "Beklediğimden çok daha lüks." Babasının saray mensupları arasında duyduğu fısıltılara bakılırsa, yarı yarıya soğuk taş tabureler ve buz bloklarından yontulmuş yataklar bekliyordu ama burası hiç de sert ya da sade değildi.

"Rahatınıza bakın. Aşçı çadırları kuruldu ama akşam yemeğinin hazırlanması biraz zaman alacak."

Khamsin'in karnı yemek düşüncesiyle guruldadı. Bir elini midesine bastırdı ve bulantı dalgasını geri yuttu. "Benim için zahmet etmeyin Lord Valik. Gerçekten çok aç değilim."

Gözleri kısıldı ama tek söylediği, "Adamlara sana yine de küçük bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim. İhtiyacınız olursa diye Loke ve Baroc hemen dışarıda olacaklar." Tekrar eğildi ve çadırdan dışarı çıktı.

Valik gidene kadar bekledi ve çamurlu ayakkabılarını çıkarıp zarif halılara ilk geçici adımını attı. Çoraplı ayak parmakları yumuşak yün havının derinliklerine battı. Halı ayaklarının altında yaylı bir yosun yastığı gibi duruyordu, tıpkı mobilyaların geri kalanı gibi şaşırtıcı derecede yumuşak ve davetkârdı. Mangala yaklaştı ve ellerini sıcaklığa doğru uzattı. Şimdiden çadırın içi dışarıdan birkaç derece daha sıcaktı ve rüzgâr ve soğuk yağmurun kıyafetlerini kesen acısı olmadan neredeyse rahattı.

Çadırın içi dekore edilmiş, tuval duvarlar gümüşü beyaz kar kurtlarını ve at sırtında geyik, ayı ve yaban domuzu avlayan beyaz saçlı Kış Adamlarını bir mevsimden diğerine sorunsuz bir şekilde dönüßen titrek kavak, ladin ve çam ormanlarında tasvir eden renkli, karmaşık av sahneleriyle kaplanmıştı.

Sahneler kanlı ya da vahşi değildi. Çok güzeldi.

-Doğanın ve hayatta kalmanın bir kutlaması olan bu resimde, yaşamın tüm döngüsü hiç bitmeyen bir mevsim döngüsü içinde tasvir edilmiştir. Resmin içine gizlenmiş, doğanın kendini yenilediği sahneler: çalıların arasında kıvrılmış küçük bir geyik yavrusu, kayalık bir in

Kurt yavrularıyla dolu, ayı yavruları bir ağaca tırmanırken anneleri yakındaki bir çalıdan çilek yiyordu. Kartallar ve şahinler tepelerinde süzülüyor, yumurtalar ve yavrularla dolu yuvaların üzerinde geziniyorlardı. Resim o kadar canlıydı ki, sonbahar rüzgârlarında titreyen altın renkli kavak yapraklarının hışırtısını neredeyse duyabiliyor, kış sahnesinde ağaçların karla buz tutmuş tepelerinden esen soğuğu hissedebiliyor ve serin dağ yazının çiçeklerinin kokusunu alabiliyordu.

Büyülenmiş bir halde incelemek için bir çadır duvarına yaklaştı ve ne tür bir boya kullandıklarını merak ederek, sürekli açılan ve askeri seferlerin zorlu koşullarına maruz kalan bir tuvale bu kadar iyi yapışmış kaldığını merak etti. Her bir çizgi, parıldayan, çok renkli boyaların binlerce küçük noktasından oluşuyordu. Tuval esasen dövmeyle kaplanmıştı ve detaylara gösterilen özen ve sanat hayret vericiydi.

İllüstrasyonu Kış Kralı mı yaptırmıştı? Kendisini böylesine mükemmel bir güzellikle çevreleyen bir adam kalpsiz bir canavar olamaz mıydı?

Onun arkasında, Bella çamurlu ayakkabılarını temizlemeyi bitirdi, çadır kapağının yanına düzgünce dizdi, sonra içeride dolaştı, sarılıklı bir gözle etrafı inceledi ve zarif duvar resmini umursamaz bir omuz silkmeye reddetti. İncelemesini bitirdiğinde, "Burası kesinlikle saray değil, değil mi?" diye burnunu çekti.

"Bu sarayın hangi bölümüne alışık olduğuna bağlı," diye tersledi Khamsin, kızın etraflarındaki büyüleyici, yabancı güzelliği küçümsemesinden rahatsız olmuştu. Genç hizmetçi ona yaralı bir bakış attı ve Kham anında kendini suçlu hissetti. Hiç şüphe yok ki Bella, Summerlea'nin tüm dünyanın yargılandığı ve aşağı bulduğu güzelliğin zirvesi olduğuna inandırılarak yetiştirilmişti. "Unutma Bella," dedi daha sakin, daha cana yakın bir tonda, "burası bir ordu kampı. Roland'ın kendisinin bu kadar iyi seyahat ettiğinden şüpheliyim."

"Roland önce savaşçı, sonra da saray adamıydı," dedi çadırın girişinden gelen erkeksi bir ses. "Sonra bir adam

bir Summerland'li olsa bile, kendi kalbim."

Hem Khamsin hem de Bella nefes nefese kaldılar ve Wynter'ın çadırın hemen içinde tam boyuna doğru doğrulduğunu görmek için döndüler. Zırhı, yağın yağmurun metal plakalara değdiği ve temas ettiği anda donduğu camsı buzla kaplanmıştı. Kurt kafasının siperliği yüzünün dışına doğru itilmiş, altın rengi teni ve soğuk, soğuk gözleri ortaya çıkmıştı.

O kısık gözler Khamsin'i olduğu yerde sabitledi. "Valik bana akşam yemeği teklifini reddettiğinizi söyledi."

Kham'ın boğazı aniden kurudu ve karnı gerildi. "I-"

"Yemek yiyeceksin. Bunu isteyerek yapabilirsin ya da seni tutup yemeği zorla boğazından aşağı indirebilirim. Öyle ya da böyle, benim için fark etmez."

Ona karşı hissediyor olabileceği yumuşama bir anda dondu. Hiçbir zaman iyi emir alan biri olmamıştı. Biri "yapmalısın" der demez, içgüdüsel tepkisi "yapmayacağım!" olurdu. Aksi takdirde "Yapacağım" demekten mutlu olacakken bile.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Lord Valik'e de söylediğim gibi, aç değilim." Gözlerinde kıvılcımlar parladı. Dışarıda şimşekler çaktı ve gök gürültüsü çadırın duvarlarını sarsacak kadar güçlü bir şekilde patladı.

Wynter hiç irkilmedi bile. "Sen. Kız. Çık dışarı," diye emretti Bella'ya. Daralmış gözleri Khamsin'e sabitlenmişti, kırpmadan, bir an bile titremeden.

Hizmetçi tereddüt etmedi. Eteklerini toplayıp kaçtı. Şimdi bardaktan boşanırcasına yağın yağmura karşı başını örtmek için bile durmadı.

O gider gitmez Wynter harekete geçti. Bir an çadırın kapağında durdu, sonra Khamsin'in üzerine atıldı, iri eli onu ensesinden kavradı ve zahmetsiz bir güçle yerinde tuttu.

"Rüzgarın üzerindeki büyüünün kokusu bana tanıdık geliyor. Fırtına. O ilk gün gökyüzünde bana meydan okuyan sendin."

Ona biraz şimşek tattırmayı düşündü ama şu anki haline bakılırsa, saldırırsa muhtemelen boynunu kıracaktı. Dişlerini sıkıp öfkesini dizginlerken çenesi gerildi.

Wynter gülümsedi ama bunda dostça bir şey yoktu. "Beni gerçekten yenebileceğini bir an bile düşünme. Denerken sadece kendine zarar verirsin. Buz Kalp bende ve bunun gücünü hayal bile edemezsin." Khamsin'in ensesindeki parmaklar tenini okşamaya başladı. "Şimdi adamlarım akşam yemeğini getirecek ve sen de onu yiyeceksin. Son lokmasına kadar. Anladın mı?"

"Sana söyledim, ben insan değilim-" Bir öksürük nöbetiyle kesildi. Adamın tutuşu hafifçe sıkışmış ve parmakları soğumuştur. Üşüme hızla tenine yayıldı ve boğazını öyle kuru hissettirdi ki konuşmaya devam edemedi.

Sakin bir ses tonuyla ona şöyle dedi: "Benimle evlendin. Hayatta kalman ve refahın artık benim sorumluluğumda ve bu konuda hiçbir meydan okumaya müsamaha göstermeyeceğim. En iyisi bunu şimdi öğrenmen ve kabullenmen. Önümüzdeki aylarda hayatın bunun için çok daha kolay olacak." Parmakları hafifçe gevşedi ve ısırın soğuk geldiği gibi hızla kayboldu. "Şimdi, bir kez daha söylüyorum, yemek yemelisin. Yaralısın ve vücudunun iyileşebilmesi için beslenmeye ihtiyacı var."

Dudakları sıkı bir çizgi halinde sıkıştı. Dudaklarından geçen yiyecek her neyse büyük olasılıkla geri gelecekti ama kudretli Kış Kralı konuşmuştu. "Peki," diye tersledi. "Yememi mi istiyorsun? Yiyeceğim. Şimdi bırak beni." Kendini onun pençesinden kurtardı ve ona ters ters baktı.

Adam ona soğukkanlılıkla baktı. "Yemeğiniz hazır olduğunda geri geleceğim." Döndü ve çadırın kanatlarının arasından eğildi.

Öfkesini kusacak kimsesi kalmayan Kham, uzun ve öfkeli bir hoşnutsuzluk tıslaması çıkardı ve küçük, camlı bir tabağı tekmeledi.

mangalın yanında yerde duran tencere. Ne yazık ki tencerenin dökme demir olduğu ve bir kaya kadar ağır olduğu ortaya çıktı. Tatmin edici bir takırtıyla çadırın zemininde yuvarlanmak yerine olduğu yerde kaldı ve şimdi zonklayan ayak başparmağından bacağının yarısına kadar fırlayan acı sarsıntısıyla irkildi.

Kaşlarını çatarak ve yeni kocasına karşı korkunç tehditler mırıldanarak, topallaya topallaya kamp sandalyelerinden birine doğru ilerledi. Sırtı hâlâ acılı ve ağrılıyken, öfkeli bir somurtkanlıkla kendini sandalyeye atmaktan bile zevk alamadı. Bunun yerine dikkatle oturdu ve kısa sürede kendine acıyan bir somurtmaya dönüşen kara bir kaş çatmayla kendini şımarttı. Dışarıda, tehditkâr şimşek çakışları yerini uzak, gürleyen gök gürültüsüne ve bol miktarda sefil, kara kara düşündüren yağmura bıraktı.

Sözüne sadık kalan Wynter bir saatten kısa bir süre sonra geri döndü. İki adam onu çadırın kapısından takip ederek kapalı tepsiler taşıdı. Kışadamları tepsileri uzun bir katlanır masanın üzerine koydular ve kapaklarını kaldırarak sıcak içecekleri ve bir çeşit haşlanmış et ve sebzeden oluşan yabancı bir yemeği ortaya çıkardılar. Tabaklardan aromatik buharlar yükseliyordu ama normalde iştah açıcı olması gereken bu kokular Khamsin'in huzursuz karnının guruldamasına neden oldu. Adamlar masaya iki kamp sandalyesi koydular, Wynter'ı selamladılar ve gittiler.

Wynter sessizlik içinde bekledi, güçlü kollarını aldatıcı bir tembellikle geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Gözleri sakın görüntüsünü yalanlıyordu. Bir yırtıcının soğuk ve acımasız gözleriydi bunlar, gözlerini kırpmadan tamamen ona odaklanmıştı. Gözlerinin derinliklerinde sihrin toplandığını gördüğüne neredeyse yemin edebilirdi ve onun durgun duruşunun, ilk meydan okuma işaretinde sıçramaya hazır kasları gizlediğini biliyordu.

Gurur omurgasını sertleştirdi. Mide bulantısı dalgasını yuttu ve kendini masaya oturmaya zorladı. Wynter'a yemek yiyeceğini söylemişti. Kendini yalancı durumuna düşürmeyecekti.

Kısa bir tereddütten sonra -kadının sözüne sadık kalmasına çok mu şaşırmıştı- kollarını açtı ve tek, akıcı bir hareketle kendi yerine oturdu.

Kaşığını aldı, yahniye daldırdı ve tereddütle dudaklarına götürdü. Midesi yine guruldadı ama ağzını açıp yemek için kendini zorladı. İlk, geçici ısırık aşağı indi ve onu şaşırtacak şekilde aşağıda kaldı. "Senin için çok baharatlı değil, değil mi?" diye sordu Kış Kralı.

Solgun gözleri ona sabitlenmişti.

"Hayır... hayır, sorun değil." Bu doğrudu. Güveç çok ağır olmadan lezzetliydi. Aslında midesinin hırıltılı çalkantısını yatıştırıyor gibiydi. Birkaç dakika bekledikten sonra bir ısırık daha almayı denedi. O da midesinde kalınca bir lokma daha yedi, sonra bir tane daha, ta ki kâsenin yarısı bitene kadar. Eğer deneseydi muhtemelen kâseyi bitirebilecek olmasına rağmen durdu. Son birkaç gün karnını küçültmüştü ve tıka basa yiyecek kadar aptal değildi.

Kaseyi iterek sandalyesine geri oturdu ve Wynter'a meydan okuyan bir bakış fırlatarak devam etmesi için ısrar etmesini istedi. Wynter onun tabağına baktı, sonra da tek kelime etmeden kendi tabağına yumuldu ve kadının meydan okumasının sönmesine izin verdi.

Oturmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığından, yirmi dört saatten kısa bir süre önce kocası olan yabancıyı inceleyerek kendini meşgul etti. Zırhını çıkarmış, kahverengi yünlü bir pantolon, deri bir yelek ve krem rengi, tam kollu, kalın, yumuşak görünümlü bir kumaştan yapılmış, her hareket ettiğinde teninin üzerinde kayan ve akan bir gömlek giymişti. Uzun beyaz saçları bir kar yağışı gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Şakağındaki saçlar kulaklarının bir iki santim yukarısında gümüş bir manşetle toplanmış ve yemek yemek için başını eğdiğinde yanaklarına değen üç uzun, ince, gümüş boncuklu örgüyle örülmüştü.

Her hareketinde şaşırtıcı derecede zarifti. Kral gibi. Tehlikeli derecede yakışıklı bir paketine sarılmış kaba kuvvetten çok daha fazlası. Hatta elleri, o kadar geniş ve o kadar

Yıkım yeteneğine sahip olan bu insanlar, henüz sıcak olan bir somundan küçük ekmek parçalarını koparıırken ve ince gümüş çatal bıçak takımlarını ustalıkla kullanırken büyüleyici bir zarafet ve beklenmedik bir incelikle hareket ediyorlardı.

O ellerin üzerinde nasıl gezindiğini, tereddüt etmeden nasıl sahiplendiğini, eğitimsiz, arrasla alevlenmiş etinden, onu serbest bırakması için çığlık atana kadar his üstüne his çektiğini hatırlamaktan kendini alamıyordu. Şimdi bile, onun ekmeğe eriyen tereyağı sürmesini izlemek bile içinden sinir bozucu bir sıcaklık selinin geçmesine neden oluyordu.

Burun delikleri alevlendi ve ihanet dolu bir an için durdu. Kirpikleri kalktı, buz mavisi gözleri farkındalıkla ve kalbinin göğsünde teklemesine neden olan bir bakışla güçlendi.

"Başka bir şey ister misin, karıcığım?" Sesi alçak, gürleyen, gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüştü ve kadının tüm vücudundaki tüyleri diken diken etti.

Titrek bir nefes aldı ve adamın bakışlarının büyüünden kurtulmak için gözlerini kapattı. "Hayır, bir lokma daha yiyemem," diye cevap verdi kasıtlı bir dalgınlıkla. "Çok yorgunum. Şu anda tek ihtiyacım olan şey uyku - kesintisiz uyku," diye ekledi çabucak. İsteyeceği son şey, onun bir davetiye çıkardığını düşünmesiydi. "Hareket etmeyen bir yatakta."

Ağızına bir lokma ekmek attı ve sıcak şarap bardağını boşalttıktan sonra ayağa kalkıp ellerinin tozunu aldı. "Baroc!"

Çadırın kapakları açıldı. Daha önce Khamsin'in başında nöbet tutan genç asker içeri girdi. "Majesteleri?"

"Kraliçenin hizmetçisini getirin."

"Emredersiniz, Majesteleri." Genç Kış Adamı eğildi ve çadırdan çıktı. Birkaç dakika sonra yanında Bella ile geri döndü.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve açıkça dehşete düşmüş olan genç kız, Wynter kaşlarını çatacak olsa yere yığılmaya hazır görünüyordu.

yön.

"Adın ne kızım?" "B-Bella,
Majesteleri."

"Majesteleri değil, Ekselansları Bella ve hanımınız yorgun. Onu yatağa hazırlamaya yardım et. Anladığım kadarıyla bu lambalar sırtının iyileşmesine yardımcı olacak, o yüzden hepsini yakın. Önümüzde hâlâ uzun bir yol var ve ne kadar çabuk iyileşirse, hızımızı o kadar çabuk artırabiliriz." Khamsin'e baktı. "Banyo yapmak ister misiniz kraliçem?"

Teklif onu şaşırtmıştı. Ondan beklemediği bir düşünceydi bu. "Hayır," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim, ben iyiyim."

"Pekâlâ." Baroc'u kovmak için sert bir işaret yaptı, sonra çadırı geçip bir köşeye kurulmuş lake kamp masasına oturdu.

Khamsin itiraz etmeye başladı, sonra vazgeçti. Onun varlığına itiraz etmenin bir anlamı yoktu. Burası onun çadırıydı ve kadın da onun karısıydı. Ve dün gece karanlığın ve arrasın onu görmesini engellemesini saymazsak, onun bedenini dünyadaki herkesten daha yakından tanıyordu.

Eteklerini toplayarak, dört ayak yüksekliğindeki katlanır perdelerle ana çadırdan ayrılan küçük uyku alanına doğru yürüdü. Uyku paletinin etrafındaki büyüyen lambalar hâlâ yanmıyorken ve küçük, derme çatma oda gölgelerle kaplıyken, perdeli duvar küçük bir mahremiyet hissi sunuyordu. Sandığı, çadırın dış duvarına yakın bir yerde, kürk ve yastık yığınının yanına yerleştirilmişti.

Bella'ya yumuşak bir sesle, "Bagajımda uzun bir beyaz çarşaf olmalı," dedi. "Getir lütfen." Genç hizmetçi bagajın kapağını kaldırdı ve katlanmış beyaz bezi bulup Kham'a uzatmadan önce birkaç dakika etrafı karıştırdı. "Teşekkür ederim. Hayır, lambaları henüz yakmayın. Önce şu elbiseyi çıkarmama yardım et."

Hizmetçi kız elbisesinin arkasındaki gevşek bağları çözerken, Kham paravanların üstünden aşağıya doğru baktı

Wynter. Kamp masasında oturmuş, küçük bir tomar kâğıdı inceliyor, ara sıra durup kalemını mürekkebe batırıyor ve kâğıtların üzerine notlar alıyordu.

Bella son bağcıkları da çözerken çadırın serin havası Kham'ın omuzlarında ve sırtında dolaştı ve elbise açıldı.

Wynter sanki o küçük nefesle oradaymış, çıplak teninin sıcaklığını tadıyormuş, onu anında ve yakından tanıyormuş gibi başını kaldırıp doğrudan gözlerinin içine baktı. Kham'ın nefesi boğazında düğümlendi. Bol elbisesini göğsüne bastırdı ve Wynter'ın yakıcı bakışları altında vücudundan düşmesine izin vermek için duyduğu şok edici arzıyla savaştı.

Bella aralarına girdi ve elindeki çarşafı açarak Wynter'ın görüşünü engelledi. "Size ancak bu kadar mahremiyet sağlayabilirim leydim," diye mırıldandı. "Ne kadar güçlü olursa olsun, insanların içini görebileceğini sanmıyorum."

Kham titrek bir nefes aldı ve Bella'nın sandığının yarısı kadar mütevazı dileyerek histerik gülme dürtüsüyle savaştı. Parmaklarını elbisesini tuttuğu yerden gevşetmeye zorladı. Elbise bir kumaş birikintisi halinde ayak bileklerinden aşağı yuvarlandı. Bella hızlı bir şekilde hareket ederek Kham'ın çıplaklığını serin, ipeksi ketenlerle sardı. Hemşin kumaşın kenarlarını göğüslerinin arasına sıkıştırdı, çarşafın büyük kısmının aşağıya sarkmasına izin verdi, sadece kalçalarının üstünü sıyırdı ve sırtını iyileşmesi için çıplak bıraktı.

Wynter'a doğru bakmaya cesaret edemeyerek, Bella büyüyen lambaları teker teker yakarken o kalın, yastıklı paletin üzerine diz çöktü. Çadırın ana bölümünden bir ses geldi ve ardından kısa süreli bir soğuk rüzgâr esti. Kham dönüp bakmadan bile Wynter'ın gittiğini anladı.

"Hiç gitmeyecek sanıyordum," diye mırıldandı Bella, bunu onaylayarak. "Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Sağlığınız için o kadar endişeli davranıyor ki, neredeyse gerçekten önemsedığını düşünenebilirsiniz. Ona bir şans vermezsen seni donmuş bir buzulda ölüme terk etmeye niyetli olduğuna inanmak zor.

yıl bitmeden çocuk. Bana sorarsanız soğuk ve doğal değil. Şimdi şu büyüyen lambaları biraz açayım, sonra ben yaralarını temizlerken sen kıpırdamadan yat." Bella nemli bir bezi Khamsin'in sırtına hafifçe vurdu. Wynter'ın gitmesi ve büyüyen lambaların sonuna kadar açılmasıyla, küçük uyku alanındaki sıcaklık hızla sıcak, kızarmış bir fırına yükseldi. "İşte şimdi daha iyi hissettiriyor, değil mi? Yaz sıcağı, eskiden olduğu gibi ev gibi."

Daha iyi hissettirdi. Ilık ışık Kham'ın tenine susamış toprağa yağan yağmur gibi nüfuz etti. Gözlerini kapadı ve sözsüz bir anlaşma mırıldandı. Bella'nın yanında yere diz çöktüğünü, bir kavanozun sessizce açıldığını duydu ve ardından Bella'nın ellerinin Tildy'nin kremi nazikçe cildine sürmeye başladığını hissetti. Bella'nın dokunuşu, sarsıcı vagonda olduğundan daha nazikti ve Khamsin gözlerini kaparsa, ona bir anne sevgisiyle bakanın Bella değil de Tildy olduğuna neredeyse inanabilirdi.

Gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu ama düşmelerine izin vermeyecekti. Yolu çizilmişti ve Tildy bir daha asla onunla birlikte yürümeyecekti. Dünyada hiçbir zaman gerçekten yalnız kalmamış olan Khamsin'in böyle olmayı öğrenmesi gerekecekti. Her zaman bakıcısının anne sevgisine sığınan çocuk, güçlü ve kendi kendine yetebilen bir kadın olmak zorunda kalacaktı.

Çünkü ne pahasına olursa olsun, Khamsin'in hiçbir erkeğe - kocasına, kralına ya da Güneş Tanrısı'nın kendisine- izin vermeye niyeti yoktu.

-Onu bir buzulun üzerine çıkarıp ölüme terk et.

BÖLÜM 8

Karda Bir Alev

Dört gün sonra Wynter, Khamsin'in arabasının dışında volta atıyor, vücudu bastırılmış enerjiyle uğulduyordu. Valik onun birkaç adım gerisinde kıpırdamadan duruyordu, Wynter'dan daha az tedirgin değildi ama bunu daha iyi saklayabiliyordu. Arabanın içinde Wintercraig ordusunun en deneyimli cerrahı Jorgun Magnusson, sağlığı endişe verici bir şekilde kötüye giden Khamsin'i muayene ediyordu.

Hiç şikayet etmedi. Bir kez bile. İnatçı küçük hava cadısı sessizce ıstırabına katlanmış ve yoluna devam etmişti. Bu neredeyse kahramanca metanet Wynter'ın Summerland'lilerden beklediği bir şey değildi ve hizmetçisiyle birlikte kötüleşen durumunu kendisinden gizlemek için kurdukları komplo olmasaydı, Wynter'ın isteksiz hayranlığını kazanabilirdi.

Wynter, Khamsin'in yolculuk hastalığını hafifleteceğini umarak ordusunun hızını . Khamsin'in dinlenebilmesi için sık sık durmuş ve bunun onun gücünü artıracaklarını ummuştu ama o kadar zayıflamıştı ki neredeyse şeffaflaşmıştı. Hatta uzun süredir Summerlea semalarını örten kar bulutlarını bile geri çekmiş, doğrudan güneş ışığının, büyüyen lambaların sağlayamadığı iyileşmeyi bir nebze sağlayacağını ummuştu.

Ancak bu sabah o kadar sessiz ve içine kapanıktı ki, kuşluk vakti verdikleri mola sırasında onu kontrol etmek için sürpriz bir ziyarette bulunmuştu. Ve hizmetçiyi, Khamsin'in üç saat önce yediği varsayılan kahvaltıyı atmaya çalışırken yakalamıştı! Kahvaltıyı dondurmakla tehdit ettikten sonra

Hizmetçi asla çözülemeyecek kadar derin bir soğukla, gerçek ortaya çıktı.

İki gün! İki gündür Hemşin midesinde bir fincan et suyundan fazlasını tutamıyordu. Ve bunu ondan saklamıştı!

Onun aldatmacasına duyduğu öfke, kardeşinin ölümünü öğrendiği günden beri hissettiği tüm duygulardan daha güçlüydü. Kükremek ve dişlerini gıcırdatmak istiyordu. Yer sarsılacak kadar sert basmak ve yaralı bir devi bile gururlandıracak şiddetli bir öfkeyle ağaçları yerlerinden sökmek istiyordu.

Arkasından arabanın kapısı açıldı ve Wynter dönerek Jorgun'un arabadan inişini izledi.

"Eee?" Cerrahın cevabını beklerken çenesi sıkıştı ama Jorgun başını yavaşça sallamadan önce bile bu cevabın ne olacağını biliyordu.

"Durumu çok daha kötü, Majesteleri. Ateşi çıktı ve yaraları septikleşiyor. Enfeksiyonu tedavi etmek ve tamamen iyileşmesine izin vermek için yeterince uzun süre durmazsak, Wintercraig sınırlarına canlı ulaşacağından şüpheliyim.

Öngörü Wynter'ı şaşkına çevirmişti. Valik gibi Jorgun da abartıcı değildi. Onun ciddi endişesi, ölümün kapısını çaldığı anlamına geliyordu.

Wynter aniden, "O halde burada duracağız," diye karar verdi. "Ve sen de onu iyileştirmek için elinden gelen her şeyi yapacaksın." İkinci komutanına döndü. "Valik, Jorgun seyahat edebilecek kadar iyi olduğunu söyleyene kadar benimle ve kraliçeyle kalacak gönüllüler -elli adam, daha fazla değil- iste.

Sen ve diğer adamlar Craig'e doğru yola devam edin. Evden yeterince uzun süre ayrı kaldınız. Dönüşünüzü geciktirmenize gerek yok." Valik'in omurgası sertleşti ve gözlerine inatçı, çok tanıdık bir ışık girdi. "Kralımı düşman topraklarının ortasında

hasta bir kadınla bırakmayacağım. Özellikle de o kadın düşmanınızın kızıysa. Hele de beş

"Seni korumak için yüz adam."

Wynter kaşlarını kaldırdı. "Sen olmadan kendimi koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence dikkatin dağılacak. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o senin derinin altına girdi. Kuledeki o ilk günden beri orada ve sen de bunu biliyorsun. Ve ben ona güvenmiyorum. O adamları ben seçeceğim - elli değil, yüz kişi - ve biz seninle kalacağız. Diğerleri önden gidebilir."

Wynter'ın gözleri kısıldı. "Çok küstahsın Valik Taşkafa."

"Dostumun, kaya kafalılığın kralının izinden gidin." Valik hızlıca selam verdi, ardından bineğini döndürerek sıraya doğru hücum etti.

Yolun kenarında, eskiden bir buğday tarlası olan yerde kamp kurdular. Ordunun geri kalanı, Khamsin'in genç hizmetçisini de yanlarında taşıyarak hızlı adımlarla kuzeye doğru ilerledi. Wynter bir bakışıyla onu neredeyse dondurana kadar ilk başta görevden alınmasına itiraz etmişti. Hanımının durumunun kötüye gittiğini biliyordu ve Valik'i ya da Wynter'ı gerçek konusunda uyarmamakla kalmamış, neredeyse çok geç olana kadar Khamsin'in hastalığının gerçek derinliğini gizlemesine yardım etmişti.

Valik kampın etrafında bir çember oluşturdu ve nöbet tutmaları için nöbetçi askerler atadı. Bir düzine asker avlanmak için ata binerken, bir düzine asker de dar bir yol boyunca doğuya giderek yerel çiftlik evlerinden ve köylerden ne toplayabileceklerine baktı.

Wynter, Khamsin'i arabanın kokuşmuş havasızlığından çadırına kadar taşıdı. Utanç ve korku içinde savaşıyordu. O kadar kilo vermişti ki, ince bir et parçasına sarılmış kemiklerden biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

"Sobada bir ateş yak ve şu lambaları paletin etrafına yerleştir." Adamları cerrahın karyolasını çadırın ortasında, demir sobaya en yakın ve brandanın kenarlarından sızan kar soğuşundan en uzak yerde hazırlamışlardı. Yavaşça, gelinini yüzükoyun üzerine yatırdı.

yatak takımını hazırladı. Kısıtlama olmadan nefes alabilmesi için başını bir tarafa çevirdi ve beyaz telli saçlarının yumuşak buklelerini yüzünden geriye doğru düzeltti. Teni dokunulduğunda yanıyordu.

"İnatçı, lanet olası aptal kadın," diye mırıldandı. "Kendini öldürmeye mi çalışıyordun?"

Onun öyle biri olduğunu düşünmemiştir. Sessizce acı çekmektense onu şimşekle kızartmaya daha yatkın biri gibi gelmişti ona.

Son zamanlarda şimşekleri çağırarak durumda değildi. Neredeyse ufukta bir gök gürültüsü bulutu ve sağanak yağmurun sefaletini dilemeye başlamıştı.

Elbisesinin arkasındaki bağcığı çözdü ve bol gelen kumaşı ayırdı. Kadının sırtını görünce çenesi sıkıştı. Derisi kızarmış ve yaraların etrafı iltihaplanmıştı ve enfeksiyon -oldukça fazla- kesinlikle yerleşmişti. Derin kesiklerin birçoğundan kırmızı çizgiler yayılıyordu ve kan ve irin kokusunun altında Wynter'ın kanını donduran bir kokunun ilk ipucu vardı.

Wynter'ın dirseğinin yanında duran Jorgun ona küçük, kapaklı bir kap uzattı.

"Nedir bu?" Wynter homurdandı, kapağı çıkardı ve içindeki yapışkan içeriği kokladı.

"Aktarın merhemi. Yaraları için."

Wynter tencereyi tekrar kapatıp bir kenara fırlattı. "Bunun ona ne yararı oldu? Başarısız çareler için bir saniye daha harcarsak lanetleneceğim. Daha iyi bir çözümün yok mu?"

"Ben bir cerrahım, bitki uzmanı değil."

"Ama iltihaplı yaralar için birkaç temel iyileştirme yardımını bilecek kadar savaş yarası tedavi ettiniz. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Bulmaları için adam göndereceğim."

Cerrah tartışmakla vakit kaybetmedi. "Enfeksiyonun en kötüsünü temizlemek için yarayı yıkamak üzere kar eriyiğinde kaynatılmış çam iğnelerine ihtiyacım var. Taze kuş otu bulabilecekler mi diye bakmaları için birkaç adam gönderin. Eğer taze bulamazlarsa, o zaman biraz kaynatın bizim kurutulmuş kaynağımız ile birlikte papatya ve

Lapa için karakafes otu. İşim bittiğinde yaraları sarmak için bala ve ateşi düşürmek için söğüt kabuğu çayına ihtiyacım olacak. Peki ya kralım?"

Wynter dış kapının girişinde durakladı ve geriye baktı.

Jorgun onun gözlerine acımasız bir acelecilikle baktı. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, adamlara acele etmelerini söyle."

Wynter başıyla onayladı ve çadırın kanatlarından içeri eğildi.

Birkaç dakika içinde çadırın hemen dışında bir ocak ateşi yakılmış ve biri yakındaki ağaçlardan toplanan çam iğneleriyle, diğeri ateş için söğüt kabuğuyla doldurulmuş birkaç kazan kaynamaya başlamıştı. Bir düzine adam karla kaplı kırlarda taze kuş otu arıyordu ama Wynter onları beklemiyordu. Kurutulmuş kuş otu, karakafes otu ve papatya ile dolu üçüncü bir kazan da diğerlerinin yanında kaynıyordu.

Çam iğnesi karışımı hazır olduğunda Wynter eski bir şarap tulumu aldı, bir huniyi karla doldurdu ve dumanı tüten yarayı huniye boşalttı. Kar eridi ve karışımı hafifçe soğuttu. İşlemi tekrarladı, Jorgun'un söylediği gibi yıkamayı kendi cildinde test etti, şarap tulumu sıcak ama kavurucu olmayan sıvıyla dolana kadar.

Askerlerin yaralarını sarmak için kullanılan bir yığın bezi kaptığı gibi çam iğnesi infüzyonunu çadıra taşıdı ve Jorgun'a verdi. Jorgun'un yardımcısı Frig, Khamsin'in etrafına bez parçaları sarıyordu.

Cerrah, "İkinizin de onu tutmanız gerekecek," dedi. "Bundan pek hoşlanmayacak." Jorgun Wynter'ın karısının omuzlarını, Frig'in de ayak bileklerini tutmasını bekledikten sonra şarap tulumunu açtı.

Sıcak, keskin sıvı enfekte olmuş sırtına döküldüğü anda Khamsin ayağa kalktı, kıvranıyor ve çığlık atıyordu. Wynter ve Frig onu kendini karyoladan aşağı atacaktı. Buharlı sıvıdan oluşan tüneller

Khamsin'in teninin üzerinde ve Frig'in etrafına yerleştirdiği emici havluların içine doğru akıyordu.

şarap tası çabucak boşaldı ama bir ikincisi çoktan hazır bekliyordu. Jorgun sıcak sıvı musluğunu iltihaplı eti sulamak için doğrudan en kötü yırtıklarına doğrulttuğunda, ağzından iğrenç küfürler döküldü.

Uzaklarda gök grlemeye başladı.

Wynter sırttı, dişlerini sıktı. "İşte bu, küçük iek. Sinirlen." Ama enerji kaynağı hızla tükendi ve cerrah ikinci şarap tulumunu boşaltmadan önce ince bedeni gevşedi. Wynter'ın vahşi sırtışı soldu ve Jorgun'la kısa, acımasız bir bakış paylaştı.

Cerrah sessizce çalışmaya devam etti, Khamsin'in yaralarını inceledi, enfeksiyonun derinleştiği birkaç bölgeye neşter attı, her yeri taze am suyuyla suladı. Sonunda yaraların temizlendiğinden emin olunca geri çekildi ve Wynter'a işaret etti.

"Tutun onu majesteleri. Ve bu söğüt kabuğu çayından boğazına mümkün olduğunca çok verin."

Wyn başını salladı ve onu göğsüne yasladı, Frig ve Jorgun amurla ıslanmış battaniyeleri taze, kuru yatak takımlarıyla değiştirirken ağzına çay damlattı. İşleri bittiğinde onu tekrar taze, temiz battaniyelerin üzerine yatırdı.

Adamlardan biri karakafes otu, papatya ve kuş otu kokan çaydanlığı getirdi. aydanlık çoktan ıslatılmış keten karelerle dolmuştu. Wynter onları bir sopayla çıkardı, hafifçe sıktı - avuçlarındaki sıcak sıvının yakıcılığından biraz tısladı- ve Jorgun'a uzattı, o da buharı tüten, otlarla ıslatılmış bezleri Khamsin'in sırtına yerleştirdi.

Lapalar soğuyunca Jorgun onları çıkardı ve yaralara daha fazla enfeksiyon girmesini önlemeye yardımcı olmak için açık yırtıkların üzerine bol miktarda bal sürdü.

Bir saat sonra süreç yeniden başladı. Jorgun, Wynter ve Frig öğleden sonra boyunca ve gecenin derinliklerine kadar Khamsin'i pençesinde tutan ateşli enfeksiyonu yenmek için çalıştılar. Savaş ertesi gün ve bir sonraki gün boyunca devam etti, ancak çabalarına rağmen enfeksiyon kontrolünü bırakmadı. Zehir derinlere yerleşmişti ve ne tür bir ilerleme kaydederlerse etsinler, birkaç saat sonra savaş yeniden şiddetleniyordu.

Üçüncü gün gece yarısına doğru ateşi yükseldi ve sayıklamaya ve çırpınmaya başladı. Vahşi enerji bir çıkış ararken elektrik parmak uçlarında çatırdıyordu. Gökyüzünde bir fırtına toplandı. Çadırın duvarları uğuldayan rüzgârla sarsıldı. Yağmur tabakalar halinde, o kadar hızlı ve öfkeli yağıyordu ki, sanki gökyüzünden bir nehir dökülüyordu. Şimşek acımasız sağanaklarla karanlığı parçalıyor, çadır duvarlarını bir mumun üzerindeki gölgeler gibi aydınlatıyor ve bulutlarla kararmış geceyi gündüz kadar parlak hale getiriyordu. Sarsıcı gök gürlemeleri yeryüzünü sarsıyor ve Wynter'ın kulaklarını çınlatıyordu.

"Kış Ayazı!" Çadırın kapakları açıldı ve adamlarla birlikte nöbet tutan Valik içeri atladı. "O yıldırım o kadar yakınım düştü ki neredeyse kaşlarımı yakıyordu!" Khamsin'in çırpınan bedenine kaşlarını çattı. "Bu o, değil mi? Bu fırtınayı o besliyor. Hepimizi öldürmeden önce onu bayıltmalısın."

Wynter kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Bir kadına vurmayacağım, özellikle de karıma."

"Wyn, eğer onları enerji ile beslemeye devam ederse bu bulutlar bir kasırga oluşturacak."

"Hayır! Babasının ona yaptıkları yüzünden şimdi acı çekiyor. Onu daha fazla incitmeyeceğim."

"Bir şeyler yapsanız iyi olur! Bu fırtına birkaç dakika daha devam ederse, değerli Summerlander gelinin de dahil olmak üzere hepimiz öleceğiz."

Bunu kanıtlamak istercesine, tüm çadır aniden gün gibi aydınlandı ve bir gümbürtü neredeyse onları yere seriyordu

hepsinin ayakları yerden kesildi.

Wynter nefesinin altından küfretti. Valik haklıydı. Dışarıdaki fırtına ölümcüldü. Durdurulması gerekiyordu. Bir elini karısının yanan alnına koydu. Khamsin'in ateşi sayıklamasına, sayıklaması da fırtınaya neden oluyordu. Ateşini düşürebilirse fırtına da dinecekti. Cerrahın hiçbir çaresi işe yaramadığına göre, Wyn'in Hemşin'in ateşini düşürmek için bildiği tek bir yol vardı.

Gözlerini kapadı ve içindeki soğukluğu çekerek Buz Kalp'in gücünü çağırdı. Fazla değil. Onun ateşini düşürmek istiyordu, onu dondurarak öldürmek değil. Yine de, sadece bu küçük çağırma bile içindeki küçük sıcaklık rezervini yiyip bitirdi.

Buz Kalp'in sinsi bedeli buydu. Gücünün her kullanımı, ne kadar küçük olursa olsun, insanlığının telafi edilemez bir kısmını elinden alıyordu. Üç yıllık savaş ve ölümden sonra, eski benliğinden geriye o kadar az şey kalmıştı ki, en ufak bir kaybı bile kalbine inen bir çekiç gibi hissediyordu. Kendisinin daha da uzaklaştığını, daha da duygusuzlaştığını, efsanelerdeki korkunç, ruhsuz canavara daha çok benzediğini hissedebiliyordu.

Gözlerinin arkası yanmaya başladığında, onları açtı ve Khamsin'e baktı, vücudunun uzunluğunu aşağı yukarı gezen uzun, süpüren bir bakışla soğuğu serbest bıraktı. Etraflarındaki sıcaklık düşerek tempolu bir hal aldı. Kadının nefesi küçük buhar bulutları halinde püskürdü. Onunki öyle değildi. İçinde yaşayan şey kuzeyin donmuş çorak topraklarından bile o kadar soğuktu ki, verilen her nefes havaya karıştığında soğumak yerine daha da ısınıyordu.

Ellerini kızın teninde gezdirdi, bakışları üşümesin ama donmasın diye teni ovuşturdu ve eğilerek kızın üzerine serin bir hava üfledi. Tenindeki yakıcı sıcaklık soğumaya başladı. Kızın çırpınışları durdu.

Dışarıda şimşekler hâlâ her zamanki gibi güçlü bir şekilde çakıyor ve gürlüyordu.

"Bu işe yaramadı," diye bağırdı Valik gürültünün üzerine.

Wynter nefesinin altında küfretti. "Fırtına şimdiden kendini sürdürecektedir kadar enerji topladı." Korkunç bir fırtınaydı, geçen hafta Vera Sola'da çağırdığı küçük gök gürültüsünden çok çok daha kötüydü. "Ortalık sakinleşmeden önce birazını boşaltmam gerekecek." Wyn arkadaşına bir bakış attı ve gözleri büyüdü. Valik'in saçları yüzünün etrafında soluk bir hale şeklinde yükselmeye başlamıştı. Etrafındaki hava ürkütücü bir menekşe tonunda parlamaya başlamıştı. "Valik!" diye bağırdı, "Kımlılda!"

Onu sadece yıllarca savaşarak geliştirdiği hızlı refleksleri kurtardı. Valik, durduğu yere yıldırım düşmeden bir an önce sıçradı. Çadır kör edici bir ışıqla parladı ve gök gürültüsü kulakları sağır eden bir hiddetle cınladı. Branda alev aldı ama sağanak yağmur, ilk alev titrer titremez onu söndürdü. Elektrik, çadır direğinin metal bağı boyunca sıçradı ve kıvılcımlandı, sonra çılgın yaylar halinde Khamsin'in bedenine doğru sıçradı.

Gözleri açıldı, gümüş rengine büründü ve vahşi enerji içinden geçerken parlamaya başladı. Sırtı kamburlaştı; elleri yayıldı, parmak uçları ışıqla parıltılarıyla parıldadı. Gece yarısı saçlarındaki kıvrımlı, beyaz teller hareket etmeye başladı, Valik'inki gibi görünmez enerji bantları üzerinde yükselirken, mor bir parıltı onu çevreledi. Artık fırtınayı kontrol etmiyor ya da beslemiyordu ama hâlâ fırtınanın enerjisi için bir dayanak noktasıydı.

Wynter ona doğru hamle yaptı ama yıldırım önce ona ulaştı. Şimşegin patlaması onu öyle bir güçle geriye doğru savurdu ki ciğerlerindeki nefes tükendi. Çadırın zemininde sersemlemiş ve soluk soluğa yatarken, yıldırım onu mızrakladı ve zayıf bedenini parlayan ışıqla doldurdu. Bir başka şimşek çaktı, beyaz sıcak yükü şaşmaz bir isabetle onu arıyordu.

Ayağa fırladı ve tökezleyerek çadırdan çıktı, çıkarken de gücünü topladı. Yıldırımları ya da fırtınaları kontrol edemiyordu ama Hel'in Donmuş Kapıları sayesinde

kesinlikle bu fırtınanın yakıtını çalmaya yetecek kadar soğuk ve kuru kışı çağırabilirdi. Buz Yüreği olan dipsiz güç kuyusunun derinliklerine uzandı ve onun yıkıcı öfkesi içinden geçerken acı ve meydan okumanın bağırdı. Başı geriye savruldu, gözleri açıldı. Güç parlayan bir sütun halinde patladı ve atmosfere doğru yükseldi. Yağmur dondu ve paramparça oldu. Su buharı parladı ve donarak küçük kar ve buz tanelerine dönüştü.

Gücünün buzlu derinliklerine daha da daldı, uçuruma daldı, acı soğuğu topladı ve fırtınanın kalbine saplanan bir kılıç gibi gökyüzüne sürdü. Büyü ve doğa bir güç çarpışmasında patladı. Ancak bir fırtına -hatta büyük bir fırtına bile-sıcaklığını ve nemini kaybettiğinde kendini sürdüremezdi. Bulutlar küçüldü, güçlerini kırılğan kar taneleri sağanağı halinde akıttı.

Wynter, Buz Kalp'in korkunç gücünü yılmaz bir kararlılıkla tuttu, ta ki vahşi, çalkantılı fırtına, gözleri kamaştıracak kadar parlak yıldızlarla dolu berrak, bulutsuz gökyüzüne dönüşene ve kamptaki her insanı ve hayvanı sığınağa, kamp ateşlerinin ve birbirine sarılmış bedenlerin sıcaklığına koşturacak kadar acı bir soğuğa yol açana kadar. Ancak o zaman büyü üzerindeki hakimiyetini bıraktı.

Vücudu kaskatı ve boş hissediyordu. Sanki içinde korkunç, boş bir boşluk varmış gibi. Anlaşılması güç bir anı zihnini kurcaladı, anlamını hatırlayamadığı belli belirsiz bir alarm. Döndü ve çadırına geri adım attı.

Valik yağmurun söndüremediği alevleri söndürmüştü. Şimdi şiddetle titreyerek Khamsin'in hareketsiz bedeninin üzerine çömelmişti. Onu tehlikeli sıcaklık düşüşünden korumak için kürkleri ve battaniyeleri üzerine çekerken elleri soğuktan titriyordu.

"Yaşıyor mu?" Wynter duygudan yoksun bir sesle sordu. Beyninin bir kısmı Valik'in sevgili dostu olduğunu ve kürk yığınının üzerinde yatan kadının da korumaya yeminli olduğu karısı olduğunu hatırladı. Ama hafıza soğuk bir şekilde kopmuş gibiydi, sanki duygu kavramı

bir sayfadaki yabancı kelimelerden biraz daha fazlasıydı. Kendini ölü gibi hissediyordu.

Valik dönüp ona baktı, endişesi yüzüne kazınmıştı. "Wyn? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Görüşü değişmişti. Her şey daha solgun görünüyordu. Daha beyaz. Valik'in göğsünden kırmızı bir parıltı yayıldı ve vücudunun dışına, kollarına ve bacaklarına doğru yayıldı, yayıldıkça zayıfladı. Isı çiçeklenmesi. Wynter Valik'in bedeninde yaşamın sıcaklığını görüyordu.

Kendi ellerine baktı ve en ufak pembe bir ipucu ile beyazı gördü. Kız Khamsin ... karısı ... da beyaz görünüyordu ama onda tanımlayamadığı farklı bir şey vardı. "O öldü mü?"

"Ne? Hayır. Hiç de değil. Nasıl yaptı bilmiyorum ama Summerlea'lı gelininiz o yıldırım fırtınasını vücudundaki her yarayı iyileştirmek için kullanmadıysa lanet olsun. İşte, kendin gör." Valik Wynter'in yaklaşabilmesi için kenara çekildi, sonra Wyn yaklaşıncaya ani bir şaşkınlıkla tısladı. "Thorgyll'in dondurucu mızrakları! Buz gibi soğuksun!" Vücudu kaskatı kesildi. Eli hâlâ beline bağlı olan kılıcın kabzasına gitti. "Wyn?" diye sordu yine temkinli, kısık bir sesle. "İyi misin?"

Wynter onu görmezden geldi. Paletin yanına çömeldi ve ellerini baygın kadına doğru uzattı. Kadının beyazlığındaki farkı şimdi anlamıştı. Ölümün soğukluğu değildi bu. Sıcaklıktı. Yoğunlaşmış, kaynayan bir kuyu. Valik'te yaşayandan o kadar güçlüydü ki gün gibi parlıyordu. Buzun beyazı değil, alev alev yanan bir yaz güneşinin beyazı. Avuç içlerinde karıncalanarak donmuş derisini çözdüğünü hissedebiliyordu. Sinir uçları geri dönen hislerle karıncalandı.

Daha yakına eğildi ve derin bir nefes aldı. Kadının sıcaklığı ciğerlerine dolup içindeki donmuş boşluğu geri çekerken gözleri kapandı. "Evet," diye mırıldandı, aniden yorgun düşmüştü. "Ben iyiyim Valik." Ayağa kalktı ve Valik'in omzuna elini vurmak için döndü. "Neyden korktuğunu biliyorum ama

En azından şimdilik buna gerek yok. Git," diye ısrar etti, "biraz dinlen. Ben burada onunla kalacağım."

Valik uzanıp Wynter'in elini kendi eliyle kapattı ve Wyn'in parmaklarına onu rahatlatacak kadar insan sıcaklığı geri dönmüş olmalıydı çünkü Wyn başını salladı ve kaslarının sert, savaşa hazır gerginliği hafifçe gevşedi. "Çadırı tamir etmesi için birini göndereceğim."

Wynter başını kaldırıp branda çatıda yıldırımların açtığı yanık deliklere baktı. Kristal gökyüzünde yıldızlar parıldıyordu. Hava şimdi durgundu, hiçbir esinti belirtisi yoktu. Üç yıldır soğuğu hissedememişti ve Khamsin'in vücudundan yayılan sıcaklıkla onun da hissedebileceğinden şüpheliydi.

"Sabaha kadar kalsın. Bize bir şey olmaz."

"En azından ortalığı temizleyebilirler," diye ısrar etti Valik. Kafasını çadırın kapağından dışarı çıkardı ve bir dizi hızlı komut verdi. Birkaç dakika sonra, titreyen yarım düzine adam, büyüyen lambaların bükülmüş, erimiş kalıntılarını ve Khamsin'in hezeyanının neden olduğu fırtınada hasar gören diğer her şeyi topladı ve enkazı dışarı taşıdı. Oradan ayrıldıklarında çadırın büyük bir kısmı çıplak kalmıştı.

Wyn onlar gidene kadar bekledi, sonra kaşlarını kaldırdı. "Tatmin oldun mu?"

"Hayır. Ama şimdilik idare eder." Kısa bir tereddütten sonra Valik başıyla selam verdi ve oradan ayrıldı.

O gittikten sonra Wynter palete geri döndü ve Khamsin'in yanındaki kürklerin üzerine uzanarak ondan yayılan sıcaklık dalgalarına yaklaştı. Bu sıcaklığın etine işlemesinin verdiği haz yüceydi ve o kadar şehvetliydi ki neredeyse erotikti. Kolunu onun beline doladı, bir bacağını onunkinin üzerine attı ve daha da sokuldu.

İyileştikten sonra, paylaştıkları sarsıcı zevkin tam olarak ne kadar olduğunu öğrenmeye karar verdi.

düğün geceleri arras kaynaklı olmaktan ziyade gerçektir.

Khamsin havadaki kırağıya ve üzerine örtülen kürklerin ağır, sıcak ağırlığına uyandı. Gözlerini açtı ve bulmak için etrafına bakındı. Bir çadırdıydı. Wynter'ın çadırı olduğunu fark etti. Sadece mobilyaların çoğu gitmişti ve kalan her şeyin üzerinde ince bir buz tabakası vardı. Küçük buz kristalleri parlak güneş ışığında Tildy'nin en sevdiği pastanın şeker kaplaması gibi parlıyordu.

Don mu? Güneş ışığı mı?

Havayı kokladı ve kömürün buruk kalıntılarını yakaladı. Bir şey yanmıştı ve yanık kokusu tanıdıktı. Dehşetle başını kaldırdı ve parlak sabah güneşinin üstteki branda çatıdaki düzinelerce delikten süzüldüğünü gördü. Üç tane büyük, delik ve en az iki düzine daha küçük, bozuk para büyüklüğünde delik vardı, hepsi de küçük iğne delikleriyle çevriliydi. Tüm deliklerin kenarları kararmış, kavrulmuştu.

Sanki biri çadırın çatısına bir kova köz atmış gibiydi. Ama o kimsenin yapmadığını biliyordu. Wynter'ın en hafif kokuları algılayabildiği gibi, şimşegin elektrik yankısını da hissedebiliyordu. Onun şimşegini.

Bu çadırın üzerine bir şimşek fırtınası çağırmıştı. Kampın üzerine.

Kaç adam öldürmüştü?

Ani bir sarsıntıyla doğruldu. Vücudunu örten kürkler düştü ve dondurucu havanın çıplak tenine çarpmasıyla nefesi kesildi. Çıplak mı? Çıplak göğüslerine baktı, meme uçları soğuktan küçük, koyu noktalar halinde sertleşmişti. Zihni anı parçalarını bulmaya çalıştı. Kendini iyi hissetmiyordu. Sırtı iltihaplanmaya başlamıştı. Hatırladığı son şey, arabaya binmiş, çektiği eziyetin sona ermesi için ölüme dua ediyor olduğuydu.

Kham bir elini arkasından omurgasına doğru uzattı. Parmakları pürüzsüz cildin üzerinde gezindi, yara izlerinin küçük kabarık çıkıntılarını hissetti ama yırtık et ya da kabuk yoktu. Kollarını gerdi ve deneysel olarak sırtını büktü. Acı yoktu, çürük etin sızısı bile yoktu. Yaraları iyileşmişti. Tamamen.

Ama ne pahasına?

Hiçbir uyarı olmadan çadırın kapakları açıldı. Soğuk hava içeri girdi. Wynter bir elinde dumanı tüten bir çaydanlık, diğer elinde de nefis kokan bir şey pişirdiği bez kaplı bir tencereyle çadıra daldığı sırada Khamsin soluk soluğa kaldı ve ellerini göğüslerine götürdü.

Ne yapmış olabileceğine dair tüm endişeler bir anda buharlaştı. Zihni bomboş kaldı. Ağzı kurudu. Hayatı buna bağlı olsa bile hareket edemezdi.

Neredeyse çıplaktı. Çıplak kollu, çıplak göğüslü, omuzları o kadar geniş ve kolları o kadar güçlüydü ki dünyanın yükünü taşıyabilirmiş gibi görünüyordu. Bir metreden uzun, etkileyici altın kaslara sahipti ve üzerinde grimsi beyaz, hayvan postundan bir peştamal ile kaya gibi sert baldırlarına bağlanmış bir çift kürklü bottan başka bir şey yoktu. Gümüşü beyaz saçları sırtından aşağıya ve omuzlarının üzerinden bir kar yağışı gibi dökülüyordu. Dışarıdaki hava buz gibiydi ama o bunu hiç fark etmemiş gibiydi. Solgun ve delici gözleri nefes kesici bir yoğunlukla ona sabitlenmişti.

"Uyanmışsın." Gözlerindeki bakış Khamsin'i ürpertti ve kıvrandırdı. Kendini her zaman çoğu Yazlık Adalı'yı etkileyen yoğun şehvetli tutkulara karşı bağışıklı sanmıştı. Ta ki şimdiye kadar. Onu görmek bile vücudunu sanki ağaçtan arras yemiş gibi eritmişti.

Burun deliklerinin genişlemesi ve ağzının bir köşesini kaldıran belli belirsiz, memnun kıvrım ona bunu bildiğini söylüyordu.

Bunu bu kadar eğlenceli bulduğu için ona lanet olsun. Kadına da gözlerini kaçıramadığı için lanet olsun.

"Neredeyiz?" diye sordu, hissetmekten çok uzak olduğu bir soğukkanlılığı zorlayarak.

"Rill'in yaklaşık iki yüz mil güneyinde. Sen hastalandığında burada kamp kurduk."

Rill, Wintercraig'i Summerlea'dan ayıran sınır nehriydi. Eğer hâlâ iki yüz mil uzaktaysalar, Vera Sola'nın kuzeyine doğru ancak doksan mil yol almışlardı. "Ne zamandır buradayız?"

"Bu beşinci gün. Dünden önceki gece ateşin yükseldi. O zamandan beri uyuyorsun."

Adam ona doğru yürüdü. Kadın büyülenmiş bir halde adamın bacaklarındaki kas dalgalanmalarına, göğsünün ve düz karnının sert ve oyulmuş hatlarına baktı. Peştamalının ön tarafında çok belirgin, çok büyük bir çıkıntı vardı. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı. Çıkıntı seğirdi ve gözle görülür biçimde daha da belirginleşti. Oh. Aman Tanrım.

"Kendine iyi bak, kadın." Sesi alçak, zonklayıcı bir hırıltıydı. Kadının teninde titreşiyor ve ensesindeki ince tüyleri diken diken ediyordu. "Yemeğe benim iyi bir sikişe ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacın olmasaydı, seni hemen ters çevirir ve çılgılık atıp merhamet dileyene kadar doldururdum."

Bu kaba saba davranış karşısında şok olmalıydı. İlkbahar ve Yaz öfkeyle soluk soluğa kalırdı. Sonbahar onun yüzünü tokatlayabilirdi. Ama o, vahşi, terbiyesiz dinsiz, sadece çaresiz bir şehvetle ürperdi. Düğün gecesinden görüntüler puslu bir telaşla zihninden geçti. İpeksi teni, beklenmedik derecede yumuşak ve hoş kokulu, onunkine doğru kayıyordu. Geniş eller onun üzerinde geziniyor, nefesini kesecek ve titretecek şekilde ona dokunuyordu. Etinin üzerine ateş yağdıran yanan bir ağız.

Düşüncelerini şimdiki zamana çevirdi ve gözlerini tüm o tehlikeli, baştan çıkarıcı tenden ve peştamalına yaslanan etkileyici et çıkıntısından uzaklaştırdı. Bakışlarını tekrar adamın yüzüne çevirmeye zorladı.

Sonra keşke yapmasaydım dedi. gözlerindeki bakış keskin ve çarpıcıydı, göklerden gelen herhangi bir fırtına kadar güçlü ve elementaldi.

Bakışları aşağıya indi ve gözlerinin ortasında mavi alevlerin canlandığına yemin edebilirdi. Aşağı baktı ve ellerinin göğüslerinin üzerindeki koruyucu kelepçelerinden kaydığını fark etti. Bir meme ucunun parlatılmış bronz rengi parmaklarının arasından dışarı çıkıyordu.

Nefes nefese kaldı ve bir kürk kaparak üzerini örtmek için yukarı kaldırdı.

"Yapma."

Bu basit komut onun donup kalmasına neden oldu. Sonra kaşlarını çattı. Ona meydan okuyan bir bakış attı ve kürkünü daha yukarı çekti.

"İkimiz de biliyoruz ki bu çadırdan ayrılmadan önce onu senden alacağım."

Hayatında hiçbir meydan okumadan geri adım atmamıştı. Geri çekilmek onun çıkarlarına hizmet ettiğinde bile. Parmakları postun etrafında sıkılaştı ve karşılığında bir kara kaşını kaldırdı. "Deneyebilirsin Kış Adamı."

"Bundan daha fazlasını yapacağım, Summerlass." Yaklaştı ve tek, akıcı bir hareketle onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, tencere ve çaydanlığı önünde yere koydu. Uyluklarındaki uzun, kalın kaslar ağırlığını emerken büküldü ve esnedi. Rüzgâr ve kar kokuyordu, taze, temiz ve canlı. Büyü ve erkeğin karışımı olan güç, karanlık bir gizemle etrafında dönüyor, altta yatan bir tehlike çekirdeğiyle kokusunu derinleştiriyordu. Büyüsü olmasa bile, zorlu bir adam olurdu. Dikkatli olunması gereken biri.

"İşte." Çaydanlığın yuvarlak tepesinde çıkarılabilir bir kâse vardı. Onu çıkardı ve içine dumanı tüten bir sıvı döktü, sonra da kadına uzattı. "İç. Çok uzun zamandır bir şey yemedin. Ve dikkatli ol. Çok sıcak."

Sıvı bir tür zengin kahverengi et suyuydu ve kokusu Khamsin'in midesinin guruldamasına neden oldu. Birdenbire gerçekten ne kadar aç olduğunu fark etti. Koltuk altlarındaki postu sabitleyerek kâseye uzandı ve onu dudaklarına götürdü. İlk yudum neredeyse onu haşlayacaktı ama gururu nefesini kesmesine ve acıyı dindirmek için ağzını yelpazelemesine izin vermedi.

Tencerenin üzerindeki bezi kaldırdı ve ortaya nefis kokulu, haşlanmış bir tür et çıktı. "Bu borgan," dedi. "Geyik eti, yaban domuzu ve kümes hayvanı karışımı, fesleğen, yabani soğan ve tatlı dut ile tatlandırılmış ve eti parçalanana kadar pişirilmiş." Tencerenin kenarından küçük bir kaşık sarkıyordu. Onu kurtardı ve kadına uzattı. "Lezzetlidir ama sindirimi kolaydır. Bir ısırık deneyin."

Reddedemeyecek kadar açtı. Kaşığı borganın içine daldırdı ve ağzına götürdü. Et eriyecek kadar yumuşak ve hafif tatlıydı. "Çok lezzetli," dedi kaşığını ikinci kez daldırarak.

Wynter arkasına yaslandı ve onun yemesini izledi. Hiçbir şeyi kaçırmadı. İnce parmaklarının zarif oyununu değil. Ne güzel dudaklarının kaşığın etrafında kapanışını, ne de borganın tatlı aromaları dilinde patlarken aldığı zevki.

Onu görünce siki seğirdi. Ah, tanrılar, şehvet duyuyordu. İhtiyaç kadar şiddetliydi ki içinde yaşayan bir şeydi, daha önce hiç hissetmediği bir açlıktı. Herhangi bir kadın için değil. Açlığının bir adı vardı: Khamsin Coruscate Atrialan, karısı.

Saçları dağınık bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor, onu çok büyüleyen o beyaz lekelerle dolanıyordu. Çıplak omuzlarının ve boynunun sıcak kahverengi teni kaymak gibi pürüzsüzdü, hastalık günlerinden sonra daha da belirginleşen narin kemikleri ona çelimsiz bir hava veriyordu.

O kırılıyordu. Onun böyle düşünmediğini biliyordu. Birçok aptal onunla aynı fikirde olabilirdi, çünkü ruhu o kadar vahşiydi ki olduğundan daha zorlu görünüyordu. Ama o tek bir darbeye onun kemiklerini kırıp toz haline getirebilirdi.

Evlendikleri günün ertesi sabahı, kızın sırtının halini görüp babasının ona karşı işlediği suçu fark ettiğinde içini dolduran soğuk öfkeyi hatırladı. İntikam almak için Verdan'ın kemiklerindeki deriyi yüzmek istemesine neden olan buz gibi öfkeyi hâlâ hissedebiliyordu.

Kanlı cesedini asla çözülmeyecek kadar kalın bir buz kütesinin içinde dondurarak, tanrı vergisi güçlerini korumak için doğdukları kadınlara ve çocuklara karşı kullanan yozlaşmış korkaklara ebedi bir uyarı olarak kalmasını sağladı.

"Kaç adam öldü?"

Khamsin'in sesi onu karanlık düşüncelerinden kopardı. Hâlâ yanında diz çökmüş olduğunu fark etti; elleri kansız yumruklar halinde uyluklarına dayanmış, kasları bastırılmış öfkeyle gerilmişti. İçinden belirgin bir ürperti yayılıyordu. "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Buna neden olan fırtınayı çağırdığımda" -çenesini yukarıya, tepesindeki yırtık branda çatıya doğru salladı- "kaç adamını öldürdüm?"

Yukarı baktı, sonra tekrar ona döndü. Belki de Buz Kalp'i hiç yutmamış olsaydı, onun gözlerindeki bakışı tanıyamayacaktı. Ama tanımıştı ve savaştan gözlerinde aynı acı korkuyla döndüğü, gücünün kaç arkadaşını öldürdüğünü, kaç masum hayatın onun yüzünden söndüğünü merak ettiği zamanların sayısını unutmuştu.

"Yok, Khamsin. Hepsi yaşıyor."

Gözleri büyüdü. "Hiç mi? Ama bu nasıl mümkün olabilir? Fırtınalarımın neler yapabileceğini biliyorum ve bu çadırın durumuna bakılırsa, çağırdığım fırtına kötü bir fırtınaydı."

"Kötü bir taneydi," diye kabul etti, "ama onu durdurdum."

"Sen-" Sesi kesildi, sonra şaşkınlıkla fısıldadı, "Nasıl?"

"Onu aç bırakarak boyun eğdirdim." Kaşları çatıldı, gri gözleri inançsızlık ve şüpheyile doldu. "Isısını ve nemini çalmak için Buz Kalp'i kullandım," diye açıkladı, "böylece beslenecek hiçbir şeyi kalmadı. Kimseye zarar vermeden öldü."

"Sen . . ." Kadın ağzını kapattı. Adam onun şaşırtıcı bir olasılığı özümsemediğini, ihtiyatlı bir güvensizlik duyduğunu gördü.

gözlerindeki kırılğan umut çiçekleriyle savaştı. "Kimse ölmedi mi? Kimse zarar görmedi mi? Emin misin?"

"Eminim."

"I-" Başını eğdi, kirpikleri bakışlarını örtmek için aşağıya doğru kapandı. Çenesi çalışıyordu. Sonunda konuştuğunda sesi alçak, gergin bir fısıltı gibiydi. "Teşekkür ederim." Birden başını kaldırdı, gözleri ateş saçıyordu. "Teşekkür ederim," dedi tekrar. Bu kez sesi sert ve hararetliydi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Hüzünle gülümsedi çünkü birbirlerine ne kadar benzeyen yaratıklar olduklarını yeni fark etmişti. "Evet, min ros, sanırım anlıyorum." Onun gibi o da yarattığı yıkımdan nefret ediyordu. Aralarındaki fark, onun ölümcül büyüsunü kullanmayı seçmiş olmasıydı. O ise doğduğundan beri kendi büyüsunüne sahipti.

Ayağa kalktı. Onu rahatlatmak istiyordu ama bu kadar aptalca davranmayacak kadar da vahşi şeyler biliyordu. "Hiç şüphesiz banyo yapmak istersiniz." Ona reddetme şansı vermedi. Sadece dışarı çıktı ve adamlarına işaret etti. Tam bir gündür uyuyordu, ondan önce de üç gün boyunca ateşten aklını kaçırmıştı. Teninde ılık su ve sabun hissi olmadan bu kadar uzun süre dayanabilen bir soylu kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Hâlâ kürklerin üzerinde oturan ve postlardan birkaçını göğsunne bastıran Hemşin, dört asker büyük, dövülmüş bakır bir leğenle içeri girdiğinde geri çekildi. Onu demir sobada yanan ateşin yanına koydular ve gittiler. Buharlı su dolu kovalar taşıyan dört adam daha içeri girdi. Çadırın kapağından dışarıya doğru bir sıra oluşturdular. Dışarıda daha uzun bir hat kampın ortasında yanan büyük ocaklara kadar uzanıyordu. Kova kova su, küvet iyice dolana kadar sıranın üzerinden geçti. Sonuncusu Wynter'a bir yığın çarşaf, sabunla dolu küçük bir tahta kova, bir şişe kokulu yağ ve bir el bezi uzattı.

Wynter onların bitirmesini beklerken kendini saldırganlık alevlerine karşı koyarken buldu. İçindeki kurt

Dişisinin yanında bu kadar çok erkek olmasından dolayı hırçın.

Nihayet karısıyla bir kez daha yalnız kaldığında, Wynter'ın koruyucu, bölgesel içgüdülerinin yarattığı gerilim azaldı ama yerini boğucu ve kaynayan yeni bir gerilim aldı. Yağ şişesine uzandı, kapağını açtı ve ince bir damla halinde banyoya döktü. Dağ yasemininin kokusu kıvrılan buharın üzerinde yükseldi.

"Gel, karıcığım." Ona doğru bir el uzattı. "Banyona."

Hareket etmedi. Sanki adamın, teninin her santimini, vücudunun her mahrem ayrıntısını ve zevkinin nefes kesen her nüansını yeniden tanımadan önce bu çadırdan ayrılmasına izin vereceğini gerçekten düşünüyormuş gibi postu göğsüne bastırmaya devam etti. Hem soyunun devamını sağlamak hem de onu Buz Yüreği'nden kurtarmak için bir varisi vardı ama bu olmadan bile, karısının aklından silemediği ilgi çekici küçük ateşböceği olduğunu fark ettiği andan itibaren, gelecek yılın her gününü onun zevkini öğrenerek ve ona kendi zevkini öğreterek geçireceğini biliyordu.

Şimdi başladı.

"Gel," dedi tekrar. "Saklamaya çalıştığın her şeyi çoktan öğrendim. Son birkaç günümü seni ölümün eşliğinden döndürmek için harcadım, vücudunun her ihtiyacıyla ilgilendim. Görmediğim hiçbir parçan kalmadı."

"Bu farklı," diye tersledi. "Ne yaptığının farkında değildim."

"Peki ya düğün gecemiz? O zaman farkındaydın. Senin içtiğin arras'ı içtim ama hâlâ her şeyi hatırlıyorum. Dilimde teninin tadını, ellerimde göğüslerinin ağırlığını, benimkini kavrayan seksinin hissini öğrendiğimi hatırlıyorum. Senin de hatırladığını biliyorum. Aramızda sahte tevazuya yer yok."

Hâlâ hareket etmiyordu. "Burada seninle banyo yapmayacağım ve bu son sözüm."

"Yapacaksın," diye düzeltti. "Eğer o postları senden çıkarmam ve seni tekme tokat küvete atmam gerekirse, atacaksın."

Gözleri kısıldı ve gümüş rengine dönmeye başladı. "Sen buna cesaret edemezsin. Cesaret edemezsin."

"Oh, min ros, yapardım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Güzel, çıplak bir kadını kürklerinden çıkarıp banyosuna sokmak mı? Taşlarına değecek hangi Kış Adamı böyle bir fırsatı kaçırmaz ki?"

"Bana elini sürmeden seni kızartırım."

Kızın öfkeli ifadesine gülmemek için kendini zor tuttu. Bu kadar küçük bir kadın için çok vahşiydi. Asi, inatçı ve kendi gücünden çok emindi. Muhtemelen Buz Devleri'yle tek başına başa çıkabileceğini düşünüyordu. Kesinlikle onu alt edebileceğini düşünüyordu.

Yapamazdı. Gücü ne kadar etkileyici olursa olsun, Buz Kalp'le boy ölçüşemezdi. Sorun şu ki, onu zorlamak istemiyordu. Babası ona zaten iki ömür yetecek kadar acımasız davranmıştı. Ayrıca, onun yıkanmasını istiyordu, evet, ama sonrasında kollarında sıcak, tatlı kokulu, istekli bir kadın istiyordu, hassas yerlerine bir şimşek çakmaya kararlı öfkeli bir ateş topu değil.

"Senin bu kadar inançsız bir korkak olduğunu düşünmemiştim. Sen Yaz Tahtı'nın prensesi, Craig'in evli Kraliçesi ve benim karımsın. Bir rahibin ve babanın sarayının önünde, öğütlerimi ve ilgimi kabul edeceğine dair yemin ettin. Hayatının tüm meyvelerini bana sunacağına yemin ettin. Ve şimdi, teklif etmeye yemin ettiğin şeyi benden esirgeyecek misin? Bu kadar az mı onurun var?"

Suçlama gözlerindeki gümüşü çaldı ve geriye şok ve dehşetle dolu saf, sade bir gri bıraktı. "I . . . Hayır! Tabii ki hayır! Ben yemin bozan değilim."

"O zaman banyona gel. Yemin ettiğin gibi bakımımı kabul et. Bana hayatının meyvelerini sun ki bir kez daha savaş yerine barış yiyebileyim."

BÖLÜM 9

Kırılğan Bir Ateşkes

Onu alt etmişlerdi.

Bunu biliyordu ve ayağa kalktığıında adamın solgun gözlerini aydınlatan kısa zafer parıltısı da bunu doğruluyordu.

Ama onurlu bir kadın ne yapabilirdi ki? Savunması olmayan tek silahı kullanmıştı. Bir yemin etmişti. Adam ondan bunu yerine getirmesini istedi. Roland bile bu şartlar altında silahlarını bırakır ve yenilgiyi kabul ederdi.

Çenesi yukarı kalktı. Çok iyi o zaman. Bu zamanın geleceğini biliyordu. Onu aldattığı için öldürmediği andan itibaren, evliliklerinin yükümlülüklerini yerine getirmesini talep edeceğini biliyordu. Ve onunla evlenmeyi kabul ederek, onun bedenini kendi zevki ve varislerinin hamile kalması için talep etme ve kullanma hakkını kabul etmişti.

O ilk gece zalim bir aşık olmamıştı. Tahrik olmuştu, evet, ama o ilk vahşi çiftleşme dışında, kızın üzerine atlamamış, bacaklarını ayırmamış ve bıçaklamamıştı. Arras ile yanıyor olsa bile, önce onun zevk almasını sağlamak için zaman ayırmıştı.

Elbette, o zamanlar hâlâ onun Sonbahar olduğuna inanıyordu.

Yasemin kokulu buhar bulutlarının döndüğü bakır küvete, kocası ve kralı olarak kabul ettiği adama doğru yürüdü. Hâlâ elinde tuttuğu postu göğsünden dizine kadar örtüyor, onu adamın bakışlarından koruyor ama sırtını çıplak bırakıyordu. Soğuk hava çıplak teninde fısıldayarak onun savunmasızlığının altını çizdi.

Adam onun yaklaşmasını izledi, gözünü kırpmadan bakışı buz gibi soğuktu ama paradoksal bir şekilde, vücuduna değdiği yerde teni ısınıyor ve karıncalanıyordu.

Küvette durdu ve cesaretini topladı. Adamın bakışları hiç değişmedi. Onun sözünün eri bir kadın olup olmadığını görmek için bekliyor, korkaklığını kanıtlaması için ona meydan okuyordu. Çenesini kaldırdı ve onun sabit bakışlarına kendi mağrur, meydan okuyan bakışlarıyla karşılık verdi.

Gelmişti. İtaat edecekti. Ama ne korkak ne de ödlekti.

Khamsin parmaklarını açmaya zorladı ve elleri yanlarına düştü. Kürk vücudundan aşağı kayd. Göğüslerinin uçlarında eziyet verici bir sürtünmeyle fısıldadı, sonra ayaklarının dibinde bir su birikintisine döküldü. Serin hava çıplak teninin etrafında dönüyordu. Zaten gergin olan göğüs uçları daha da sıkılaştı. Kasları titremeye başladı, havanın soğuşundan çok Wynter'ın gözlerindeki ani ısı parlamasıyla ilgili olan küçük, kontrol edilemez titremeler.

Adamın bakışları neredeyse elle tutulur bir yoğunlukla kızın üzerinde geziniyordu ve kız postu bırakmadan önce küvete ulaşana kadar beklediği için memnundu. Adam onun göğüslerini net bir şekilde görebiliyordu ama başka pek bir şey göremiyordu. Yine de bu bile başlı başına yeterliydi. O parlak, delici gözlerin dokunuşu, etinin üzerinde gezinen fiziksel eller gibi hissettirdi.

"Banyonuz, kraliçem." Sesi alçalmış ve hırıltılı bir tonla daha da derinleşmişti, öyle ki sözleri gürleyen bir hırıltıyla çıkıyordu.

Titremesi şiddetlendi. Summer Sun, onda tüm mantığını yok eden şey neydi?

Banyo, Khamsin, zihninin küçük, hala akli başında bir parçası onu çağırdı. Banyoya gir.

Biraz çaba sarf ederek bakışlarını Wynter'dan ayırdı ve aşağı baktı, sonra da şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bakır küvet Wynter'ın neredeyse devasa boyuna uyacak şekilde yapılmıştı. Kenarları beline kadar uzanıyordu ve basamak olarak kullanabileceği sandalye ya da tabure yoktu.

"Buraya gel," diye emretti o yumuşak, alçak hırıltılı sesiyle, "içeri girmene yardım edeyim."

"Yakına gel, sana yardım edeyim," dedi kurt küçük aptal kuzuya. Tildy'nin çocukken ona okuduğu eski peri masallarından birindeki sözler Khamsin'in aklına geldi; zilli tasmaından kurtulmayı o kadar çok istemişti ki, içgüdülerine kulak verip sürünün güvenliğine kaçmak yerine bir kurdun yardım teklifine güvenen inatçı küçük bir kuzunun hikâyesiydi bu.

Kendini küçük bir kuzu gibi hisseden Kham, çaresiz uyarılarını çınlatan iç alarmlarını susturdu ve küvetin çevresinde yavaşça yürüdü. Kavisli köşeyi döndüğünde, vücudunu Wynter'ın bakışlarından saklayan son koruma perdesini de kaybetti.

Onu yavaş bir dikkatle inceledi. Gurur, asıl yapmak istediği kendini korumak ve sığınağa kaçmak olduğu halde kollarını yanında tutuyordu. Zayıftı ve hep öyleydi. Son bir haftalık hastalıktan sonra şimdi her zamankinden daha da zayıftı ama onu yetersiz bulduysa bile bunu belli etmedi.

Geniş elleri kadının ortasına dolandı ve belini birkaç santim boшта bıraktı. Adam, derisinin altındaki ağır kasları hafifçe esneterek onu kaldırdı ve kadın ayağa kalktı. Ayakları yerle temasını kaybettiğinde, içgüdüsel olarak denge için adamın bileklerini kavradı.

Gunterfys. Dev katil. Kılıcına bu ismi vermişti. Altın derisinin altındaki kaya gibi sert kemiği ve boyun eğmez kasları hissederken, onun yüksek dağların o vahşi canavarlarıyla yumruk yumruğa savaştığını hayal etmekte hiç zorlanmadı.

Onu daha yukarı, başının üzerine kaldırdı. Göğüsleri çenesine değdi. Hızırca, onu bir süre orada tuttu, göğüslerinin dudaklarından en ufak bir nefeste sallanmasına izin verdi, buz mavisi alev gözleriyle onu izledi.

"Ayaklarını kaldır, küçük çiçek," diye homurdandı. Nefesi sıcak değil soğuktu ama yine de meme uçlarının etrafında bir girdap gibi dönüyordu.

ateşin nefesi, onları acı içinde sıçratıyor.

Dizlerini büktü ve ayaklarını küvetin kenarından kaldırdı. Bir an sonra küvete daldı ve suyun sıcaklığının teninin soğukluğuna nüfuz ettiği yerde boynundan ayak parmaklarına kadar karıncalanmaya başladı. Yasemin buharı burun deliklerini baş döndürücü bir kokuyla doldurdu.

Sabun kalıbına ve bir parça ketene uzandı, ikisini de suya daldırıp birbirine sürttü. Adam sabunu bir kenara bırakıp köpüklü bezi kolunun üzerinde gezdirmeye başladığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Beni yıkamana gerek yok. Kendim yapabilirim ya da Bella yapabilir."

Onun bileğini kavradı, çekip gitmesine izin vermedi ve ovmaya devam etti. Elini, parmaklarını, ön kolunu. "Bella gitti."

Kham'ın nefesi kesildi. "Gitti mi?" Bella'yı pek tanıımıyordu, sadece yolculuğun ilk birkaç korkunç gününde birlikte olmuşlardı ama küçük hizmetçi Kham'ın Summerlea'ya dair sahip olduğu tek şeydi. Evden bir yüz.

"Onu Craig'e gönderdim." Dudakları inceldi. "Onu Vera Sola'ya geri göndermeliydim. İşe yaramazdan da beterdi. Hastalığını saklıyordu."

"Emrimle."

Gözleri yukarı fırladı ve ani, yakıcı bir soğukla onu kısırdı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kadının kolunu bitirdi ve hızla diğerini sabunladı. "Beni kandırmak için kendi başına hareket etseydi, şu anda Craig'e doğru gidiyor olmazdı. Ya da hâlâ nefes alıyor olmazdı."

Beze biraz daha sabun sürdü ve kadının göğüslerine uzandı. Elleri dışarı fırladı, biri bileğine dolandı, diğeri beze uzandı. "Yapabilirim."

Zahmetsiz bir güçle kadının direncini kırdı. "Sessiz ve hareketsiz ol." Bez göğsüne dokundu ve küçük, tempolu daireler çizerek ovmaya başladı. "Vücudunun her santimine dokunmaktan fazlasını yaptım ve yine yapacağım. Bu sahte alçakgönüllülüğün yeri yok." Kadın

Göğüslerini ovalayan bez yavaşladı. Parmakları kaygan, köpüren köpüklerin içinde oynuyor, teninin üzerinde kayıyor, göğüslerini avuçluyordu. Başparmaklarının uçları göğüs uçlarında gezindi, sonra da tepki olarak oluşan küçük boncukları okşamak için oyalandı. "Çok güzel göğüslerin var."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Eğer sahte alçakgönüllülüğe yer yoksa, sahte iltifatlara da yer yoktur," tersledi. "Güzel olmadığımı biliyorum."

Bakışlarını kaldırdı. "Hayır," diye kabul etti. "Güzellik seni tanımlamak için çok hafif bir kelime." Uzun bir bakışlarını onun üzerinde tuttu ve dikkatini tekrar göğüslerine verdiğinde nefes almayı unuttuğunu fark etti. "Ama bunlar," diye mırıldandı, avuçlarını göğüslerinin ağırlığıyla doldurarak, "gerçekten çok güzeller. Mükemmel. Onlar hakkında ne kadar düşündüğümü bilemezsin. Ellerime nasıl oturduklarını." Meme uçları küçük çakıl taşlarına dönüştü. Soğukkanlılık ifadesini bir kez daha kapatmadan önce biraz gülümsedi. "Ayağa kalk."

Ellerini yanında kalmaya zorlayarak itaat etti. Çenesini kaldırdı ve adam karnını, kalçalarını, bacaklarını sabunlarken ona bakmayı reddetti. Onu bir hizmetçi olarak düşün, Kham. Bir kadın hizmetçi. Elleri bacaklarının arkasına kaydı ve iç uyluklarını okşadı. Yaşlı, buruşuk bir kadın hizmetçi, diye ekledi çılgınca.

Ama bacaklarının arasına giren geniş el o kadar büyük, güçlü ve erkeksiydi ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın diğer görüntüleri tutamadı.

Yaz Güneşi! Kumaş bacaklarının arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu ve bunda kişisel olmayan ya da kölece hiçbir şey yoktu. Her geçiş yavaş ve alaycı bir okşamaydı. Deneme. Kumaş yer değiştirdi ve sonra parmakları onu okşadı, ten tene, sabunla kayganlaşmış ve iradesine ihanet eden sıcak, kadınsı krem.

Bir sıçramayla oturdu ve ona ters ters baktı.

Dudakları kıvrıldı. "Dediğim gibi, sana daha önce dokundum ve yine dokunacağım. Ve sen bana karşı istediğin kadar kayıtsız .

rol yapmak için, eldi-kona." Diz çökme pozisyonundan yarı çömelme pozisyonuna geçti. Kalçalarındaki ve karnındaki kaslar, kızın arkasında hareket ederken akıcı ve güçlü bir zarafetle dalgalandı.

Kısa süreli neşesi kayboldu, yerini ani, buzbir soğukluk aldı. Banyo suyu birkaç derece düştü.

"Dur," diye yakındı. "Banyomu donduruyorsun."

"Sana ne yaptığını bana söylemeliydin." Adamın sesindeki çatık kaşları duydu. "Düğün gecemizde bana söylemeliydin." Adamın elleri kadının sırtına dokundu. Babasının bastonunun izini sürerken parmaklarındaki hafif titremeyi hissetti. "Bilseydim böyle biri olmayacağımı bile bile beni zalimleştirdin."

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden ona baktı. "Evliliği tamamlamayacaktınız."

"Hayır."

"Bu yüzden sana söylemedim." Arkasını döndü. "Autumn olmadığımı öğrenirdin ve evliliği iptal ederdin. Sen eş olarak bir Mevsim istedin, beni değil."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece sessizce sırtını ovmaya başladı.

Ne bekliyordu ki? Adamın, hayır, aldığı eşten memnun olduğunu söylemesini mi? Çenesi sertleşti. Çenesi kalktı. "Ayrıca," dedi, "bana zarar verip vermemen neden umurunda olsun ki? Duyduğuma göre, bir yıl içinde sana bir varis doğurmazsam beni dağlara göndermeye yemin etmişsin. Bu pek de şefkatli bir adamın iddiası sayılmaz."

"Bunu sana baban mı söyledi?"

"Bana kimin söylediğinin ne önemi var? Bu doğru mu?"

Sabunlu bezi bir kenara fırlattı, küçük tahta kovayı kaptı ve ılık banyo suyuyla doldurdu. "Gözlerini kapat," diye uyardı kovayı kadının başından aşağı indirmeden bir an önce. Onu iki kez daha ıslattı.

"Doğru mu?" diye tekrar sordu.

Jöleli saç sabunu sürahisine uzandı, güzel kokulu, kıvamlı sıvıyı avucuna döktü

ve buklelerine sürdü. "Bir varise ihtiyacım var. Bir varis edinmek için gereksiz bir gecikmeyi göze alamam. Çok fazla şey tehlikede."

Tahta net bir şekilde geçmenin küçük bir mesele olmadığını biliyordu. Bütün ülkelerin istikrarı buna bağlıydı. Tarih kitapları, tartışmasız bir varis bırakmadan ölen kralların yol açtığı iç savaşlarla parçalanan krallıkların öyküleriyle doluydu.

Yüzünü görmek için arkasını döndü. "Ve eğer bir yıl içinde bir tane vermezsem, beni ölmem için dağlara mı göndereceksin?" diye dürttü.

Doğrudan evet demedi. Tek söylediği, "Eğer bana bir varis vermezsen, başka bir eş almalıyım," oldu ama kadın onun ne demek istediğini biliyordu.

O kadar hızlı döndü ki, banyo suyu bakır küvetin kenarından aktı. Diz kapaklarına çarpan minyatür dalga fırtınasına gözlerini kırpmadan baktı.

O zaman doğruydu. Sığ bir nefes aldı ve bıraktı. Düşman bir kralla evlenmiş ve yatağa girmişti. Ve herhangi bir nedenle önümüzdeki on iki ay içinde ona bir çocuk doğurmazsa ya da doğuramazsa, onu öldürecekti.

"Pekala," dedi. Düşünceler baş döndürücü bir girdap içinde dönüyor, biri hariç hepsi kavranamayacak kadar hızlı hareket ediyordu: Eğer bana bir varis vermezsen, başka bir eş almalıyım. Zihni, söylenmeyen anlamı karşıladı: Eğer bana bir varis vermezsen, başka bir eş alabilmem için ölmelisin.

Suyun yüzeyinin altına doğru kayarak kendini tamamen suya bıraktı. Saçlarındaki köpükler köpüklü akıntılar halinde dışarı aktı. Saçındaki sabunu durulamak için parmaklarını uçuşan buklelerin arasında gezdirdi, sonra küvetin kenarına tutunup ayağa kalktı. Su, bir düzine gürültülü akıntı halinde küvetin içine sıçrayarak çarşaf halinde aşağıya süzüldü. Neredeyse hiç fark etmedi.

"Pekâlâ," dedi tekrar, ona döndü ve bakışlarını karşılamak için başını geriye eğdi. "Bir varis sahibi olmak bu kadar önemli olduğuna göre, bu işe koyulmamızı öneririm."

Gözleri kısıldı, şaşkınlık şüpheyle savaşıyordu.

Kollarını kaldırdı ve ne demek istediğini daha açık bir şekilde ifade etti. "Banyodan çıkmama yardım et." Bu hareket göğüslerini de kaldırdı ve adamın dikkatini çekti. Kızın kokusunu içine çekerken burun delikleri hafifçe titreyerek açıldı, sonra bakışları tekrar kıza döndü.

"Cesur mu büyüdün?"

"Cesurdum, her zaman öyleydim," diye düzeltti. "Bazen eksikliğini hissettiğim şey pratikliğimdir."

Elleri kızın belini kavramak için uzandı ve daha önce yaptığı gibi onu başının üzerine kaldırdı. Saçlarından ve göğüslerinden damlayan su tanecikleri hafif bir yağmur gibi adamın yüzüne damladı.

"Beni yere bırak. Seni ıslatıyorum."

Beklenmedik bir mizahla sırıttı. "Evet, öylesin ve işimiz bitmeden beni daha da ıslatacaksın, Summerlass." Sırıttışı yavaş, tembel ve kalbini hoplatan bir sıcaklıkla doluydu. Düşen bir su damlasını yakalamak için ağzını açtı, sonra çenesini yukarı eğdi ve doğrudan göğüslerinden nemi yaladı.

Bu his tarif edilemezdi. Havanın serinliği, dilinin sıcak törpüsü, ardından ağzıyla ısıttığı tenine soğuk üflerken daha derin, daha erotik bir ürperti, meme uçlarının büzülmesine neden oldu. Sonra ağzını teninin üzerine kapatıp sıkı tomurcuğu ağzının derinliklerine çekerken tekrar sıcaklık. Dili ve dişleri, sığağı ve soğuşu teninde şehvetli bir sihir yarattı, ta ki tüm vücudu ağzında tuttuğu göğüs kadar gergin ve ağırlı olana kadar.

"Bacaklarını belime dola," diye homurdandı nemli tenine karşı, dili bir göğsünden diğerine yakıcı bir çizgi çizerken.

Akılsızca, içgüdüsel olarak itaat etti. Bacakları yukarı kalkıp adamın beline kilitlendi, topukları peştamalının yumuşak kürkünden alttaki sert, yuvarlak kalçalara doğru bastırdı. Kadının ağırlığından kurtulan adamın ellerinden biri kadının sırtına doğru uzandı, geniş parmakları kadının bastırarak ona doğru tutuyordu. Diğer daha aşağıda gezindi,

Poposunun derin vadisinden aşıya, bacaklarının pozisyonuyla ona açılan en sıcak etinin yapraklarına doğru kıvrılıyordu. Parmakları yukarı kıvrıldı, kaygan nemi sıyrarak okşadı.

Nefes nefese kaldı ve sırtını dikleştirdi, bu hareket göğüslerini adamın ağzına yaklaştırdı. Bacakları adamın beline sıkıca sarıldı. Düşman kral ya da değil, en azından bu konuda, onun fethine boyun eğdi ve şu anda, yenilgi gibi bir şey hissetmedi.

İçgüdüsel olarak kalçalarını ve uyluklarını sıkıp gevşetiyor, gökyüzündeki bulutların yuvarlanması kadar doğal olan dalgalı bir ritimle onu kaldırıp indiriyordu. Kalbi daha hızlı atıyordu. Nefesi soluk soluğa geliyordu. Sıcaklık dalga dalga yayılıyordu. İçindeki gerginlik, içindeki ateşin rüzgârla beslenen közlerden çıkan alevler gibi teninden fışkıracağını düşünene kadar daha da sıkılaştı.

Damarlarında arras yoktu, hislerini artıracak bir Summerlea otu da yoktu. Bu saf, doğal bir sihirdi. Neredeyse hava büyüğü kadar güçlü bir kuvvet. Adamın kuzey rüzgârı onun güney sıcaklığıyla buluşuyor, fırtına şiddetini artırıyordu. Kapalı göz kapaklarına rağmen ilk beyaz parıltıları, kara bulutların içinde toplanan şimşekleri görebiliyordu.

Başparmağı, kadının cinsel organının kıvrımlarına yerleşmiş küçük, sert et parçasını okşuyordu. Vücudu bunun verdiği zevkten ağılıyordu.

"Wynter." Adı nefes nefese kalmasına neden oldu. "Koca!" İddiasının kabulü. Hem teslimiyet hem de zafer çığılığı. Fırtına onu yiyip bitirirken, soğuk ve sıcakın ürpertici çizgileriyle onu hırpalarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Ürperdi ve adamın kollarında dağıldı.

Onu sıkıca tuttu, fırtınada bir kaya gibi, sabit ve sarsılmaz. Ağır kasları kadının sıkılı ellerinin ve titreyen bacaklarının altında sıkıca yumruluyordu. İşi bitmemişti. Fırtınayı beslemişti, önce bulut patlamasının gücünü ona karşı boşaltmasına izin vermişti, ama daha kız nefesini tutamadan fırtınayı yeniden beslemeye başlamıştı.

Adamın peştemalini nasıl ve ne zaman çıkardığının farkında bile değildi. Tek bildiği, adamın delip geçtiği andı. Onu doldurdu, vücudunu gerdi, etini içten dışa doğru ateşe verdi. Efsanevi gücü onu tutuyordu; kolları ulu bir meşenin dalları kadar geniş ve güçlü, bacakları dağ kayalıklarının boyun eğmez graniti gibiydi. Ağzı, kızın teninde buz gibi ateşten çizgiler çiziyordu. "Kollarını boynuma dola, eldi-kona." Hırıltı, hassas teninde bir el gibi kayıyor, ardında dans eden şimşek kıvılcımları bırakıyordu. "Sıkı tutun."

Bilinçli bir düşünce olmadan itaat etti. Kolları adamın boynundaki güçlü sütunun etrafına dolandı, parmakları boynunun arkasında kenetlendi.

Elleri kızın kalçalarına uzandı ve onu sıkıca kavradı, sıkı ama şaşırtıcı derecede narindi. Adam onu kolayca yaralayabilirdi ve kız bunun farkına bile varmazdı ama bu fırtına dindiğinde ve tutku yerini durgunluğa bıraktığında kızın vücudunda hiçbir iz kalmayacaktı.

Sonra elleri onu daha sıkı kavradı, yukarı kaldırdı ve onu tamamen doldurarak şaftının üzerine geri daldırdı. Gözleri neredeyse bayıltıcı bir zevkle geri yuvarlandı ve aklındaki son mantıklı düşünce de uçup gitti. Sonrası yoktu, öncesi yoktu. Sadece şimdi vardı. Sadece bu vardı: sıcaklık, buz, daha fazlası için tükenen, umutsuz ihtiyaç ... daha ... ağzı, elleri, dili. Adamın gücü kızın etrafını sarmış, onu sıkıca tutuyordu. Adamın seksi o kadar derine daldı ki, ölebileceğini düşündü. Dişleri bir meme ucunun etrafını sarmış, onu etinin kalın sütunu üzerinde tekrar tekrar kaldırıp indirirken dayanılmaz bir işkenceyle çekiştiriyordu.

Bu sırada parmakları adamın omuzlarına saplandı. Tırnakları onu tırmalıyordu. Tutkusu onunkinden çok daha az özenli, çok daha vahşiydi. O elementlerin çocuğuydu, fırtınaların büyücüsüydü. Nadiren nazikti. Ve asla uslu durmazdı.

Buna irkilmeden katlandı ve sadece tırnakları derisinin yüzeyini kırduğında boğazının derinliklerinde hırladı. O zaman

Ses göğsünde titreşti ve onu uçurumun kenarına sürükledi. Bilinci paramparça oldu. Parmak uçlarından elektrik şimşekleri fırladı ve derisi boyunca damarlarına doğru ilerledi. Kadının iç kasları güçlü, ürpertici dalgalar halinde adamın cinsel organının etrafında kenetlendi.

Wynter'ın sırtı kavislendi. Başı bir zafer ve coşku çılgılığıyla geriye savrulurken dişleri göğsünden kurtuldu. Kadının misk kokulu, kadınsı kokusu baş döndürücü dalgalar halinde etrafında dönüyor, duyularına nüfuz ederek onu çılgına çeviriyordu. Kalçaları acil, şiddete yakın itişlerle pompalandı. Bir kez. İki kez. Kadının sıkkan sıcaklığının içinde, adamın bedeni genişledi. Üçüncü itici hamlede patladı. "Winter's Frost!" diye bağırdı ve tohumu onun karanlık sıcaklığına öyle bir güçle püskürdü ki, sanki kendi hayatı bedeninden onunkine akıyordu.

Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ve onu kürklerin üzerine yatırdı. Saf gümüş rengi gözleri griye dönmeye başlamıştı ve şaşkın bir sessizlik içinde ona bakıyordu. Kısa, fethedici bir öpücükle onun ağzını aldı, sonra sırt üstü yuvarlandı, ciğerleri körük gibi inliyordu.

Khamsin onun yanındaki kürklerin üzerine uzanmış, sarsılmış ve titriyordu. Aras kokusu bile duyularına dokunmamıştı, ama bu çiftleşme onların vahşi, otlarla güçlendirilmiş çiftleşmelerinden bile daha yıkıcı ve tutkulu olmuştu.

Ciğerlerine hava çekti, paramparça olmuş aklını toplamak ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için kendini derin ve eşit nefes almaya zorladı. Çaba sarf ederek ellerini, kollarını kaldırdı. Parmakları karnının düz yüzeyinde ve göğüslerinin üzerinde gezindi. Tensel enerjinin hâlâ karıncalanmakta olan kıvılcımları onları takip etti. Uyluklarındaki ve seksindeki kaslar titremeye devam ediyordu ama daha önceki şiddetli spazmlar azalmıştı.

Bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Gül bileğinde yanıyordu, etinde bir kor gibi sıcaktı ve çarpan kalbiyle aynı anda zonkluyordu. Seksin ve Wynter'ın kokusu üzerine sinmiş, beraberinde bir bütünlük seli ve garip, bitkin bir tatmin getirmişti. Gözleri dalgalandı

Kapa çeneni. Sadece bir an için, dedi kendi kendine. Bir ya da iki dakikadan fazla değil.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama gölgeler, lamba ışığı ve Wynter'ın ellerinin vücudunda oynadığı hissiyle uyandı. Gözlerinin derinliklerinde mavi alevler titreşiyor ve saçlarının gümüşü beyazlığı teninde kar taneleri gibi kayıyordu.

Eğer içinde bir parça bile alçakgönüllülük varsa, bunu göstermedi. Çıplak ve utanmadan önünde diz çöktü ve bacaklarının arasındaki nemli teni arayan dudaklardan kaçmak istediğinde onu sıkıca tuttu. Ağzıyla yaptığı şey onu bayılttı, ama vücudu katlanırken bile onu üzerine çekti ve onu bir kez daha ateşe verdi. Babasının saraylılarının Kış Kralı'nın en iyi ihtimalle soğuk ve ilgisiz bir aşık olacağını söylediklerini duymuştu ama o hepsinin yanıldığını kanıtladı. Düğün gecelerinde olduğu gibi, buzun bile yakabileceğini nefes kesici, zihin parçalayıcı bir ustalıkla göstermişti.

Dört kez daha ona geldi. Dört kez daha, onu aklın ve düşüncenin ötesine sürükledi. Dört kez daha ona bindi, dokunuşu rüzgârdaki şimşek gibiydi.

Beşinci kez ona geldi.

Bunu yaptığında, yanında cıvılcıplak diz çöküp meraklı bir parmağını şimdi kalçasında gevşek duran etin üzerinde gezdirmek için uzandığında, adam alaycı, yorgun bir kahkaha attı. "Zihin istekli, min ros, ama beden, sanırım, bitti."

Ona baktı, ama gözleri kapalıydı ve ağzının köşelerinde oynayan küçük gülümseme midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Dikkatli ol, Khamsin. O Kış Kralı, bir yaz aşığı değil. Roland da değil. Kendini korumak zorundaydı. Onunlayken neden burada olduğunu unutmak, az önce bir çeşmeden akan su gibi üzerine akıttığı zevkin sadece bir amaca hizmet ettiğini unutmak çok kolay olurdu.

Bir yıl içinde bir varis doğurun ya da dağların ölümcül yargısıyla yüzleşin.

Bunu bilse de, hatta evlendiği Summerlea prensesi kim olursa olsun aynı sarsıcı zevki onunla paylaşacağını bilse de uzak duramıyordu. En azından şimdilik, o ona aitti. Ayrıca, eğer bu gerçekten de hayatının son yılı olacaksa, o zaman bunu dolu dolu yaşayabilirdi. Kaybedecek neyi vardı ki?

İlk kez babasının yarattığı kafesten, onun kurallarından ve itaat taleplerinden kurtulmuştu. Bir başkasına isteyerek adım atmayacaktı. Kış Kralı onu kontrol etmeyi düşünseydi, rüzgârı kafese koymayı daha kolay bir iş olarak görürdü.

Parmakları onun etrafında kıvrıldı, merak etti, test etti. Daha önce uzun, kaya gibi sert bir et sütunu şey şimdi biraz daha küçüktü ve dokunulduğunda yumuşaktı. Etin altında birkaç uzun, kalın mavi damar uzanıyordu. Son çiftleşmelerinden dolayı hâlâ nemli ve yapışkandı ve bu yapışkanlık keskin ve misk kokuyordu, kadının kokusuyla onunkinin karışımıydı. Kasıklarındaki kıllar kalın ve kısaydı, kafasındaki saçlar kadar gümüşü beyazdı. Tel tel değildi ve kendisinininki gibi kıvrırcık da değildi, düz ve oldukça yumuşaktı. Bir kurdun postu gibiydi ama o kadar yoğun kürklü değildi. Penisinin altında, testislerinin büyük, ikiz küreleri etten bir kese içinde ağır ağır sallanıyordu.

Onları avucunun içine aldı, tırnağını alt tarafa sürttü. Kalçasındaki bir kas sıçradı. Cinsel organı seğirdi, daha da dikleşti ve dolgunlaştı, yükselmeye başladı.

"Bunu yaptığında acıyor mu?" Babasının saray mensuplarının bazen bellerindeki ağrıya küfrettiklerini duymuştu.

Gözlerini açtığı anda anlamıştı, bakışlarındaki karıncalanma enerjisini teninde güneş ışığı gibi hissetmişti. Kafasını kaldırdı ve adamın yarı kapalı gözlerinin kalın kirpiklerinin altından kendisini izlediğini gördü. "Sadece başladığın şeyi bitirmezsen." Sesi yine alçak bir hırıltıya dönüşmüştü ve derin, hırıltılı sesi kadının vücudunda ürpertiler yarattı.

"Ah. Bitireceğimden eminim o zaman." Dikkatini tekrar onun seksinin ilgi çekici gizemlerine çevirdi. Onu okşadı, bir tırnağın yuvarlak kenarıyla shaftının uzunluğu boyunca uzanan uzun mavi bir damarın izini sürdürdü ve yorgunluk iddialarına rağmen, eti sanki elini karşılamak için yükseliyormuş gibi yukarı doğru gerildiğinde kendi kendine gülümsedi. Vücudu bir harikaydı. Kendisinininkinden çok farklıydı ama yine de büyüleyici ve güzeldi.

Parmaklarını onun etrafında kıvırdı. Birkaç dakika önce yumuşak ve uysal olan et şimdi kalın, hızla sertleşen bir shafttı. Parmakları tabanın yarısından biraz daha fazla bir alanı kaplıyordu.

Adamın eli çıplak okşadığında biraz sıçradı ve iç uyluklarını okşamak için topuklarının arasından kayd. Geniş parmaklarından biri yukarı doğru kıvrıldı, nemli sıcaklığını buldu ve yukarı doğru iterken, ikinci parmağı kıvrımlarının arasından yukarı doğru kayd ve vücudunun her tarafına elektrik ateşi gönderen küçük et yumrularını okşamaya başladı. Kadının iç kasları adamın etrafında sıkıca kenetlendi.

"Bunu yaptığında canın acıyor mu?" diye sordu yavaş bir gülümsemeyle.

Gözleri aşağıya kayd ve kalın bir şekilde yutkundu. "Sadece başladığın şeyi bitirmezsen." Parmağı kadının içinde aşağı yukarı hareket etti, olacakların soluk bir taklidiydi ama kendi başına baş döndürücüydü.

Başını hafifçe salladı. "Hayır, Summerlass," diye . "Bu sefer sen bitir."

"Nasıl?" İstekliydi. Ağrısı vardı ve artıyordu. İçinde onun parmağından daha fazlasını istiyordu. Eli adamın shaftının etrafında daha sıkı kenetlendi, içgüdüsel olarak kendi vuruşlarıyla eşleşen bir ritimle yukarı ve aşağı hareket etti.

"Bin bana. Bir at gibi."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hiç ata binmedim." Oh. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve lezzetli bir zevk dalgasıyla ürperdi. İç kaslarını hissetti

parmağının etrafında dalgalandı ve sıkıştı. Bu sadece başlangıçtı. Ona çok daha fazlasını beklemeyi öğretmişti bile.

"O halde bugün başlamak için iyi bir gün."

Nefes nefese kaldı ve başını salladı. Gözleri dalgalanarak kapandı. "Nasıl?"

Adamın elleri erotik sihirlerini bırakıp beline doğru kayarken, kadın bir protesto çılgılığı attı. Nemli parmaklar kalçasını okşadı. "Bu bacağını bana doğru uzat ve vücudumun üzerine diz çök."

Ağırlığını kaydırды ve dizlerinin üzerinde yükseldi. Adam ona yardım etti, bir bacağını onun kalçalarına atıp üzerine binerken onu belinden tutarak kaldırdı. Sıcakla karışık serin hava, bacaklarının arasındaki sıcak, nemli tende girdaplar oluşturdu. Karanlık, topraksı seks kokusu baş döndürücü bir tütsü bulutu gibi etrafını sardı. Kurt esintideki kokuyu tadarken Wynter'ın burun deliklerinin parladığını gördü. Belindeki eller kalçalarına doğru kaydı ve vücutlarının arasına girmeden önce kısa bir süre sıktı.

"Şimdi, kendini benimle doldur ve sür." Şaftını vücudunun girişine yönlendirdi ve kendini yavaşça ona dayarken orada tuttu. İnç inç, yıkıcı inç, onu aldı, vücudu onu karşılamak için gerilirken yakıcı çekimi hissetti. Mavi alevden gözleriyle onu izledi ve elleri belinden yukarı kayarak göğüslerinin ağırlığını avuçlarının içine aldı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında meme uçlarını yuvarladı.

Vücudu sıkıştı. Kalçaları büküldü.

"Yavaşça, eldi-kona. Ritmini bul." Kalçaları yükselip alçalarak ona tempoyu gösterdi.

Sürdü. İlk başta yavaşça, ona karşı sallanarak, etinin ona uyum sağlamak için gerildiği yerdeki çekilmeyi ve yanmayı hissederek, sonra kendine güveni arttıkça ve içindeki sıcaklık kıvrıldıkça yavaşça arttı. Dirseklerinin üzerinde yükselerek kadının sallanan göğüslerinin uçlarını ağzıyla yakaladı. Dişleri bir meme ucunun etrafında nazikçe kapandı ve sıkıca tuttu,

Böylece her sallandığında, göğsünden rahmine doğru fırlayan bir yıldırım mızrağı gibi göğsünün çekildiğini hissediyordu.

"Wynter." Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve başını kavradı. Onun bu eziyete son vermesine izin vermeyecekti. Dili alaycı dokunuşlarla dışarı fırladı, kalçalarının her itişiyile uyum içinde meme ucunun sıkı boncuğu üzerinde titreşti.

Kalçaları yükselip alçaldı. Sert, geniş şaft yavaş ve yakıcı bir kaymayla vücuduna girip çıkıyordu. "Wynter!" İçindeki sıcaklık sarmalanıp sıkılaştı.

Kalçalarını kavradı, geniş parmakları yumuşak ete battı ve onu sıkıca kavradı. Kalçalarını kaldırdı ve sertçe aşağı indirdi, vücudunu onun içinde daha derine zorladı. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Yavaş, yakıcı vuruşlar, her biri ciğerlerinin nefesini kesiyor, her nabız kalbini hızlandırıyordu. Aşağı. Kendi kalçaları onu selamlamak için kalktı.

"Wynter!" İçinde bir his patladı, rahminden dışarıya doğru sarsıcı elektrik dalgaları yayıldı. Kıvılcımlar kapalı gözlerinin arkasında milyonlarca baş döndürücü parıltı halinde patladı. Belli belirsiz, adamın kalçalarının son ve sert hamlelerini hissetti. Vücudu tekrar patladı ve paramparça olan duyularının dalgalarını karanlığa doğru sürdü.

Tekrar uyandığında çadırın çatısındaki deliklerden güneş ışığı sızıyordu ve Wynter tamamen giyinmiş bir halde zırhının son parçasını giyiyordu. Kurdun baş miğferi, savaştan kalma gözleri ilk tıraşını görelî bir yıldan fazla olmamış yüzüne uymayan genç bir askerin ellerinde beyaz ve gümüş renginde parlıyordu.

Şaşkınlıkla doğruldu ve postu düşmeden önce zar zor yakaladı. Kürklerin altında çırılçıplaktı ve uzun saatler süren çiftleşmelerinden dolayı teni hâlâ karıncalanıyordu.

"Bu Stoli." Wynter çocuğa çenesini salladı. "Yanında at süreceksin. Bir şeye ihtiyacın olursa ona söyle. Şimdi giyin. Kıyafetleriniz orada." Yünlü bir elbise, kürklü bir pelerin ve sıcak tutan çizmeler

kamp sandalyeleri. "Adamlarım bu çadırı yıkmadan önce yirmi dakikanız var."

Kürklerin arasından yükselen çıplak omuzlarına son bir kez baktı, bu bakış altında teninin ısınmasına yetecek kadar uzun bir süre. Sonra gözleri kapandı ve kadın aralarına kasıtlı, uzak bir soğukluk düştüğünü hissetti. Paylaştıkları şefkat yok olmuştu. Miğferini çocuktan aldı, çadırdan dışarı çıktı ve gitti.

Stoli saniyeler sonra onu takip etti. Ona bakmadı ama sırtındaki sert, gururlu çizgide acısı açıkça görülüyordu. Bir kadına dadılık yapmaktan hiç hoşlanmıyordu, tıpkı bir kadının kendisine gardiyan olarak tüylü yüzlü bir askerin atanmasından hoşlanmadığı gibi.

Khamsin postları attı ve ayağa kalktı. Baş dönmesi onu salladı ve geçene kadar gözleri kapalı, ellerini başına götürerek hareketsiz durdu. Giyinecek ve yemek yiyecekti. Yakında düşman topraklarında olacaktı ve tüm gücüne ve zekâsına ihtiyacı olacaktı.

Birisi bakır banyo küvetini kaldırmış ama yerine hâlâ ılık, yasemin kokulu bir kova su, bir kalıp tatlı sabun ve taze bir bez koymuştu. Bunu sipariş eden Wynter olmalıydı ama az önceki soğukkanlılığının ışığında böylesine düşünceli olması onu şaşırtmış, ne yapacağını bilemez hale getirmişti. Evlendiği düşman kral mıydı yoksa karısının rahatını düşünen şefkatli bir koca mı?

İkisine de karar verdi. İlgiyi kendi yararına kullan Khamsin, ama düşmanı asla gözden kaçırma.

Bezi ve sabunu suya batırdı ve elinden geldiğince aceleyle yıkandı. Ona yirmi dakikası olduğunu söylemişti ve bu süre biter bitmez adamlarının çadırın kazıklarını sökmeye başlayacağından şüphesi yoktu.

Yün elbisenin altındaki kamp sandalyesine yumuşak pamuklu beyaz bir kombinezon serilmişti. Başının üzerinden çekistirerek geçirdi ve kumaş dalgalarının hâlâ nemli olan vücudunu boyundan ayak parmağına ve omuzdan bileğe kadar örtmesine izin verdi. Yumuşak, mavi kuzu yününden etekler onu takip etti, sonra da ayrı bir

Önden iki sıra pırıl pırıl altın düğmeyle tutturulan korsajın her biri çiçek açmış bir gülün kabarık damgasını taşıyordu. Kıyafet Summer'a aitti. Khamsin, Yaz Kralı'nın bakmadığı zamanlarda kız kardeşlerinin gardıroplarından gelenler dışında hiç bu kadar güzel bir elbiseye sahip olmamıştı. Çizmeler küçük, dolgu topuklu, yumuşak çocuk botlarıydı; pelerin kadife astarlı gri yündü ve cömert kapüşonun etrafı bir kar vaşağının pelüş, yumuşak kürküyle süslenmişti. Pelerinin düğmelerinden birinden sarkan ipe uygun bir kürk manşon sarkıyordu.

Botlarını bağladı ve fırçasıyla buklelerini düzelitti. Genç bir ses soğukkanlılıkla, "Vakit geldi leydim," diye seslendiğinde pelerini daha yeni almıştı.

Bu kısa çağrı, çadırın kapakları açılmadan ve Stoli kafasını içeri sokmadan önce aldığı tek uyarıydı.

"Güzel," dedi. "Hazırsınız. Kral biz ayrılmadan önce yemek yemeniz gerektiğini söylüyor. Kralın aşçısı Bjork sizin için bir tabak hazırladı. Beni takip edin." Kız cevap veremedi geri çekildi.

Çocuğun küstahlığı karşısında biraz kaşlarını çatarak pelerini omuzlarına attı ve onu dışarı kadar takip etti. Wynter'ın çadırı hariç, ki bir düzine adam onu hızla sökmeye başlamıştı bile, ordunun kamp kurduğu yerdeki çiğnenmiş karlar çoraktı, karla sönmüş ocaklardan dumanlı sis dalları yükseliyordu. Asıl kuvvetin onda birinden azı geride kalmıştı ve onlar da çoktan toplanıp yola çıkmaya hazır bir şekilde bekliyorlardı. Aşçı arabası da doluydu; tek bir tabak ekmek, peynir ve borgan ile kendisini Bjork olarak tanıtan iri yarı, yaralı bir Kış Adamının ona uzattığı bir fincan dumanı tüten et suyu dışında.

Ona teşekkür etti ve üzerindeki tüm gözlerin farkında olarak hızla yemeğini yedi. Yemeğini bitirdiğinde Wynter'ın çadırı sökölüp yolculuk için yüklenmişti ve Stoli ona bekleyen arabaya kadar eşlik etmek için geri döndü.

Dört tekerlekli işkence odasının görüntüsü bile onu durdurdu. Az önce yediği yemek karnında çalkalandı.

Stoli sabırsızca, "Acele edin lütfen leydim," diye ısrar etti. "Günün yarısı geçti bile."

Kham boğazındaki mide bulandırıcı düğümü yuttu. Ata nasıl binileceğini bilseydi, bir tane isterdi. Başını sallayarak eteklerini topladı. Buna dayanabilirsin, Khamsin. Kafana koyarsan şeye katlanabilirsin. Sadece pencereleri aç.

Bayat parfüm ve hastalık havası hâlâ kadife kaplı iç mekâna sinmişti. Pencereyi açtı, yüzünü dışarıdaki temiz havaya çevirdi ve ağzından nefes alarak tanrıların merhametli olması ve bu kez onu yolculuk hastalığından kurtarması için dua etti. Ama vagonun ilk sarsıntısıyla birlikte, merhametin gelmeyeceğini anladı.

Khamsin uzak taraftaki kapıyı açtı ve yere atladı. Botları dizlerine kadar kara battı ve eteklerinin koyu mavisi ve pelerininin metreleri etrafına yayıldı. Tökezledi, kendini sabitlemek için bir elini buzlu bir ağaç gövdesine vurdu ve ormanın mahremiyetine doğru koşmaya başladı.

Arkasından bağırışlar yükseldi, ardından donmuş zemine vuran at toynaklarının takırtısı duyuldu ama onları duymazdan geldi ve ağaçların karla kaplı gölgelerine daldı. Artık yolu ya da Kış Adamları'nı göremeyene kadar koştu ve sonra dizlerinin üzerine çöküp midesini kara boşalttı.

Mide bulantısı geçince sendeleyerek geri çekildi ve yaşlı bir meşe ağacının gövdesine çarparak yere oturana kadar kaba, geniş gövdeden aşağı kayd. Yüzünü avuç avuç temiz, soğuk karla ovdu ve soğuk havayı ciğerlerine çekti.

Wynter onu böyle bulmuştu. Yabani, beyaz bukleleri omuzlarına dolanmış, kar taneleri parıltıyordu.

Kirpiklerinin ve teninin karası, soluk alıp veriş i s ı ğ ve teni solgun. Hodri'nin körüklü dizgin sesiyle baş ını kald ırd ı, sonra gözlerini yorgunca kapatt ı ve baş ını ağac ın gövdesine yasladı.

Hastal ı ğ ın keskin kokusu kış rüzgârına karış tı ve Wynter'ın göğsünü buzdan pençelerle kavrayan gerilim azalmaya başladı. Ondan kaçmıyordu. Sadece tüm vahş i şeylerin yapt ı ğ ı gibi zayıfl ı ğ ını gizlemek için mahremiyet arıyordu.

Bir nefes aldı ve yavaş ça bırakt ı. Öfkesi de onunla birlikte uzun, soğuk bir nefes verdi.

Kad ının arabadan atlayıp ağaçların arasına doğru koştu ğ unu görmüş tü ve tek düşünebildi ğ i kaçmaya çalış tı ğ ı, yeminine sadık kalaca ğ ına yemin edip ilk fırsatta ona ihanet etti ğ iydi. Bu ihtimal karş ısında duydu ğ u öfke ş aşırtıcı derecede güçlü ve ş iddetliydi. Nedenini bilmiyordu. Vera Sola'ya at sürdü ğ ü andan itibaren bir aldatmaca bekliyordu ve o zaten bir yalana ortak olmuş tu.

Baca ğ ını Hodri'nin arka ayakları üzerinde salladı ve attan indi. Onun yanına doğru yürürken kar bald ırlar ının yarısına kadar geldi.

"O arabaya geri dönemem," dedi, gözleri hâlâ kapalıyd ı. "Sadece yapamam."

"Hayır," diye kabul etti. "Bunu görebiliyorum." "Ata binebilseydim, bir at isterdim."

"Ata binebilseydin, sana bir tane verirdim." Elini tutmak için uzandı ve onu aya ğ a kald ırd ı. "Gel. Hodri ikimizi de taşıyacak kadar güçlü. Benimle geleceksin."

Kız ona öyle ş aşkın ve umutlu bir bakış att ı ki, adam neredeyse gülümseyecekti.

"Bu bir iyilik de ğ il," diye güvence verdi ona. "Sık ı at binece ğ iz ve sık sık durmayaca ğ ız. Ve eyerimin önünü pek de nazik bir yer olarak görmeyeceksin."

"Ş ikayet etmeyece ğ im." Etmezdi. Eyer onu zar zor yürüyebilece ğ i kadar kötü yaralasa bile gık ını çıkarmazdı.

Onu Hodri'ye geri götürdü, önce ata bindi, sonra eğilip elini tuttu ve önündeki eyere kaldırdı. Birlikte diğer adamların yanına döndüler ve bir saatlik kısa bir dinlenmenin ardından tekrar eyerlerine binip bir kez daha kuzeye doğru cezalandırıcı bir hızla ilerlemeye başladılar. Wynter, Khamsin'i önüne oturtmuş, en önde gidiyordu.

Rahat değildi. Bu konuda doğruyu söylemişti. Eyer kalabalıktı, sırtındaki zırh plakası granit kadar sertti ama umurunda değildi. Her şey o arabanın kapalı, miyazmik hapsinden daha iyiydi.

Başını Wynter'ın zırhlı göğsüne yasladı, çenesini rüzgâra doğru eğdi ve günler sonra ilk kez gülümsedi.

Sekiz gün boyunca at sürdüler. Tempo yorucu, eyer acımasızdı ama Khamsin şikâyet etmeyeceğine dair ettiği yemini tuttu. Wynter dış görünüşündeki soğukluğa rağmen onu rahat ettirmek için elinden geleni yaptı.

Eyer üzerinde yanlamasına at sürdüğü ilk gün kalçaları ve uylukları zıplamaktan mosmor olmuştu ve gece için mola verdiklerinde, Khamsin yemek boyunca ayakta kaldı ve Wynter'ın çadırına kadar olan kısa mesafeyi zar zor topallayarak gidebildi. Wynter ona hasarı göstermek için eteklerini kaldırttı. Wynter kendi dilinde mırıldanır gibi küfürler savurdu, Khamsin'in yaralı poposuna iyileştirici bir merhem sürdü ve gece boyunca onun etrafında kıvrılıp uyudu. Ertesi sabah uyandığında, birinin eteğini ve kombinezonunun alt yarısını yırttığını ve bunları geniş, bol bir pantolon şeklinde diktiğini gördü. Wynter ona bunu kimin yaptığını söylemedi; sadece sert bir şekilde pantolonu giymesini ve sessiz olmasını söyledi. Ondan sonra ata bindi.

Vücudunun güneşten beslenen iyileştirici güçlerinin daha çabuk yenilenmesine yardımcı olmak için bulutları geri çekti ve yerdeki kara rağmen, ısınan hava ve kendi sıcak

Summerlea'nın kanı kısa sürede pelerinini atmasına neden oldu. Yüzüne çarpan keskin ve serin rüzgâr ferahlatıcıydı ve bu özgür, sınırsız hissi seviyordu. Her ne kadar saçları Wynter'ın zırhının ek yerlerine takılıp köklerinden kopmaya devam etse de.

Üçüncü sabah, adamlarının ve özellikle Valik'in şiddetli itirazlarına aldırmayan Wynter zırhını çıkardı. Bunun Hodri için daha kolay olduğunu, zırhın Khamsin'den daha ağır olduğunu ve zırh olmadan Hodri'nin ikinci bir binicinin ek yükünü hissetmeyeceğini iddia etti. Bu gayet mantıklıydı ve Khamsin, Valik'in kahvaltıdan sonra Wynter'a, yumuşak kalpli aptallığının onu öldüreceğini tısladığını duymasaydı ona sorgusuz sualsiz inanırdı.

"Dere'yi geçmiş olabiliriz ama tehlikeyi atlatmış sayılmayız. Korunmasız sırtına bir ok yeter Wyn! Lanet zırhını tekrar giy ve bana ağırlıklar ve çift biniciler hakkında saçmalamayı kes! Dün gece onun saçlarını zırhından kopardığını ve ellerinle kafa derisinden ayırmışsın gibi kaşlarını çattığını gördüm. Postun onun derisini kana bulayabilirdi ve ben yine de sana onu giymeni söyledim."

Ama yapmadı ve o günden sonra Khamsin, aralarında soğuk çelikten bir duvar olmadan Wynter'ın bedenine sımsıkı sarıldı. Kamp kurduklarında, akşam yemeğinden sonra çadırlarına gelip Wynter'ın kalçalarına ve uyluklarına iyileştirici merhem sürdü, sonra da vücudunu Wynter'ın vücuduna özenle sardı. Her gece onun iri ve kaslı bedenine sarılarak uyudu ve her sabah elleri göğüslerini okşarken ve bacaklarının arasındaki et tomurcuğunu okşarken, zevkten çılgılık atıp paramparça olana kadar sert, ereksiyon halindeki etin bedenine kaymasının baş döndürücü hissiyle uyandı.

Sekizinci gün, Khamsin her iki taraftaki ağaçların arasından fırlayan gümüşü beyaz şekilleri gördü. Kurtlar.

"Eskort veriyorlar," diye mırıldandı Wynter kulağına karşı. "Artık çok uzak değil. Yarın öğlene kadar Craig'e ulaşmış oluruz."

"Craig mi? Ama biz zaten orada değil miyiz? Nehri günler önce geçtik." Summerlea'yı son üç yıldır örten karın nehrin Wintercraig tarafında olmaması onu çok şaşırtmıştı. Bunun yerine, arazi tam, parlak sonbahar çiçekleri içindeydi ve henüz gördüğü tek kar dağların tepelerinde toplanmıştı.

Onun gülümsediğini hissetti. "Wintercraig krallığı Rill'den başlar, bu doğru; ama herhangi bir Winterman'e sorun, size buraların Tepeler olduğunu söyleyecektir. Şurası" -işaret etti- "Craig."

Khamsin'in nefesi boğazında düğümlendi. Küçük bir dağ geçidinin zirvesine ulaşmışlardı ve ağaçlar, canlı sonbahar renkleri ve yüksek yaprak dökmeyen ağaçlarla dolu geniş, ormanlık bir vadinin göz kamaştırıcı manzarasını sunacak kadar kırıldı. Uzakta, büyük, pürüzlü, karla kaplı tepeler, gözlerinin görebildiği kadarıyla ufku dolduran eski taş ve buz duvarları gibi yerden yükseliyordu.

BÖLÜM 10

Wintercraig

Wynter ve adamları bir kez daha göz kamaştırıcı gümüş ve beyaz renkte parlayan zırhlarını giymiş, buz mavisi sancakları dağ rüzgârında dalgalanırken, dolambaçlı taş yoldan yavaşça dik bir granit uçurumun tepesine tünemiş yüksek kaleye doğru at sürdüler.

Sonbahar'ın en sıcak giysilerinden birini daha giymiş olan Khamsin, önünde yanlamasına at sürerek, nefes kesici yüksekliklere ve kayanın kendisinden çıkmış gibi görünen kalenin büyülü, buzla örtülü kulelerine, korkuluklarına ve payandalarına baktı.

Gildenheim, dünyanın tacı.

Wynter'ın sarayı. Onun yeni evi.

Başını çevirip Wynter'a baktı, zirveye yaklaştıklarında yüzünü görmek istiyordu. Kurdun baş siperliği açıktı ama yine de yüzü sır vermeyen bir maskeydi. Gözlerini ileri dikmiş, yüzünü ifadesiz tutuyordu.

Son virajı dönüp Gildenheim'ın devasa demir kapılarının altından geçen taş yolun son bölümüne geldiklerinde Wynter eyerinde doğruldu ve aralarına küçük ama kayda değer bir mesafe koydu. Beline dolanan kolu geri çekildi ve demir bir kargı gibi kaskatı kesildi.

Avlu genişti ve insanlarla doluydu; her taş merdiven, korkuluk ve mazgallı yürüyüş boyunca üçer kişi sıralanmıştı. Deri ve çelik zırhlı askerler. Kürk ve yün giymiş köylüler. Ve geniş, yayılan saray merdivenlerinde, soğukkanlı gözlerle bakan bir dizi soylu duruyordu

Kürk süslemeli kadifeler, ince yünler ve ipek brokarlar içinde kışın tüm buzlu tonlarında: buz mavisi, krem, beyaz, bulut grisi, karla buz tutmuş yaprak dökmeyen yeşil, en soluk boz kahverengi.

Köylüler ve askerler Wynter ve ordusu geçerken tezahürat yaptılar ama soylular kayıtsızca sessiz kaldılar. Khamsin onlara sessizce baktı. Karnında bir gerginlik vardı. Aralarında ne tek bir karanlık kafa, ne de tek bir sıcak gülümseme vardı. Soğuk ve mağrur, Wynter'ın ilk başta düşündüğü gibi buz gibi, sessizce onu izliyorlar, gözlerini kırpmadan ona bakıyorlardı. Kendini hiç bu kadar yabancı ya da istenmeyen biri gibi hissetmemiştir.

En alt basamakta duran yaşlı bir adam soylu kalabalığından ayrılarak Wynter'ın yaklaşan atına doğru yürüdü. Beyaz saçları çenesine kadar kırpılmıştı ve küçük gümüş çanlarla asılı ince örgülerle sallanıyordu. Gözleri derin çizgili altın sarısı yüzünde gök mavisiydi, cübbesi daha soluk bir maviydi ve cömertçe beyaz kürkle süslenmişti.

"Evinize hoş geldiniz majesteleri," dedi yaşlılıktan sertleşmiş bir sesle. Budaklı eller uzanıp Hodri'nin körüklü dizginlerinin kayışlarına dolandı. "Sonunda evine hoş geldin."

"Teşekkür ederim, Barsul. Geri dönmek güzel." Wynter avluya baktı, bakışları etrafta toplanan her bir yüzün üzerinde gezindi. "Bu manzara üç uzun yıldır hayalini kurduğum bir şeydi." Sesini avlunun bir ucundan diğer ucuna kolayca ulaşacak şekilde yükseltti. "İyi karşılaşmalar dostlarım, halkım. Nihayet savaş sona erdi." Surların dört bir yanından alkış sesleri yükseldi. Devam etmeden önce alkışların dinmesini bekledi. "Size zafer getirdim." Daha fazla tezahürat. "Size barış getirdim." Bunun üzerine kadınlar öyle bir coşkuyla bağırdılar ki, erkeklerin tezahüratlarını bastırdılar. "Size Khamsin Coruscate'i getirdim, Summerlea prensesi." Khamsin'in pelerininin başlığını kavradı ve bronz yüzünü ve koyu renk buklelerini ortaya çıkarmak için geri çekti, sonra bileğini kavradı ve yükseğe kaldırdı, Gülünü salladı. "Şimdi Khamsin

Atrialan, Craig'in Kraliçesi ve yakında, Freika'nın isteğiyle, varislerimin annesi."

Bunu takip eden tezahüratlar diğerlerini geride , ancak tezahürat yapanların gözleri Khamsin'i sıcaklıktan yoksun bir şekilde izledi. Bu tezahüratların ona hoş geldin demek için değil, krallarının kendilerine dönmesini kutlamak için yapıldığını biliyordu; bu kez ölüm yerine yaşamı arzuladığına dair yemin etmişti. Kış Halkı kar çiçekleri, sarmaşık ve çobanpüskülü yapraklarından çelenkler, güzel kokulu köknar dalları, ökseotu ve keklik üzümü kümeleri savururken avlu beyaz ve yeşil bir yağmurla doldu. Barış ve birliğin, bereket ve yaşamın sembolleri. Kralları ve onun gelecekteki varisleri için iyi dilekler.

Wynter attan indi ve Khamsin'in eyerden yardım etmek için uzandı, sonra da onu kendilerini karşılayan adamla tanıştırdı.

"Khamsin, bu Barsul Firkin, Wintercraig'in Lord Şansölyesi, babamın hükümdarlığı sırasında Ak Kılıç olarak görev yapmıştı."

Yaşlı adam eğildi, gözleri soğuk ve değerlendirciydi. "Wintercraig'e hoş geldiniz, Majesteleri."

"Lord Şansölye Firkin." Khamsin sakın bir ifade takınmaya çalışırken bir yandan da yabancı ülkelerin yüksek rütbeli devlet adamlarına takdim edilirken izlenmesi gereken protokolü hafızasından geçiriyordu. Elini uzatması mı gerekiyordu? Bunu yaptığında Lord Firkin şaşırması görünüyordu ama kısa bir tereddüitten sonra elini dudaklarına götürdü ve parmaklarının arkasına serin, kuru bir öpücük kondurdu.

Wynter eldivenlerini çıkardı ve bir elini Khamsin'in sırtının alt kısmına doğru uzattı. Hafif bir baskıyla onu ileriye, Lord Firkin'i geçip biraz daha genç bir başka adama doğru itti. "Ve bu da Lord Deervyn Fjall, Kalenin Vekilharcı."

"Wintercraig'in mücevheri Gildenheim'a hoş geldiniz Majesteleri," diye mırıldandı Lord Fjall.

"Lord Fjall, kalesinin tedariki, korunması, ve operasyonları ile ilgili her şeyi denetler."

Wynter dedi ki. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ofisi talebinizi karşılayacaktır."

Khamsin başını salladı ama elini tekrar uzatmadı.

Lord Fjall'ın yanından geçerek, soluk altın sarısı saçları, başının üzerine yığılmış sert, kıvrık kurdeleler gibi görünen, yüksek, buz gözlü bir kadına doğru ilerlediler. Diğerlerinin yün ve kadifelerinin aksine, elbisesi bozulmamış beyaz brokar kumaştan, pelerini ise omuzlarından yere kadar uzanan etkileyici bir beyaz kar ayısı postundan oluşuyordu ve kalın kürkü ayaklarının dibinde metrelerce birikmişti. Gözleri o kadar soluk bir maviydi ki neredeyse renksiz görünüyorlardı ve Khamsin bir ürpertiye bastırdı.

"Leydi Galacia Frey, Wyrn'in Baş Rahibesi."

Wyrn. Khamsin kuzey tanrıları hakkındaki küçük bilgi dağarcığını hızla gözden geçirdi. Wyrn Buzun Koruyucusu'ydu, Thorgyll'e dondurucu mızraklarını veren tanrıçaydı. Khamsin, Summerlea'nın kahramanları ve savaşçı krallarıyla ilgili olanlar hariç, tanrılar hakkında pek bir şey okumamıştı ama Wyrn'in dünyaya kışı getirmekten sorumlu olduğu varsayılan önemli ve güçlü bir tanrıça olduğunu bilecek kadar şey biliyordu.

Eğer Wyrn de rahibesi gibiyse, Khamsin zaten ondan pek hoşlanmıyordu. Leydi Galacia'nın gözlerini üzerinde gezdirdikten sonra Wynter'a dönerek Khamsin'i elinin tersiyle itmesi kesinlikle hoşuna gitmemiştir.

"Dönüşünüze çok sevindik kralım," dedi rahibe. "Wyrn sunağında bulunmanızı rica ediyor."

Khamsin'in sırtındaki el hafifçe seğirdi. Wynter, "Bugün akşam olmadan geleceğim," diye kabul etti.

Leydi Galacia'nın donmuş buklelerden oluşan kulesi soğuk bir baş hareketiyle eğildi. "Sizi bekleyeceğiz." Bir kez daha Khamsin'e döndü. "Sen ve ben daha sonra, Wyrn'in seçeceği bir zamanda ziyaret edeceğiz. O zaman geldiğinde Lord Fjall size yolu gösterecek."

Khamsin'in omurgası sertleşti. Gerçekten mi? Ama daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Wynter'ın eli onu sertçe ileri doğru itti.

Sıradaki kadın sarı saçlı, yumuşak lüle saçları ve duru mavi gözleri olan bir güzeldi. Wynter'in ellerini Kham'ın gözlerinin kısılmasına neden olan bir şevkle sıktı. Wynter onu Valik'in kuzeni Reika Villani olarak tanıttı. Kham ondan ilk görüşte hoşlanmamıştı. Onda Kham'a Yaz sarayında Kral Verdan'ın bir sonraki metresi olmak için çırpınan kadınları hatırlatan bir şeyler vardı.

Sırada devam ettiler. Wynter düzinelerce insanı tanıştırdı, Khamsin'in onları doğru tutamayacağı kadar çoktular. Toplanan soylular, altın sarısından gümüş rengine ve kar beyazına kadar solgunluğun her tonuna sahip altın ten ve saçlardan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Sonunda tanışma faslı sona erdi ve Wynter'la birlikte geniş, taş merdivenlerden saray salonlarına çıktılar.

Wynter'ın sarayının soğuk ve sade olmasını bekleseydi, hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Duvarlar saf granitten yapılmıştı ama ağır ve ezici görünmesi gereken duvarlar şaşırtıcı bir incelikle oyulmuştu. Zarif, kıvrımlı kemerler ve yivli sütunlar tonozlu bir tavana doğru yükseliyordu. Devasa bir kristal avize yüksekte asılı duruyordu. Etrafı kesme kristalden parıldayan şelaleler ve çeşitli tonlarda gümüş ve altın metallerden parıldayan desenli akıntılarla süslenmiş duvarlar prizmatik tonlarla ışıltıyor gibiydi. Görkemli kadifeler ve brokarlarla döşenmiş dağınık mobilya kümeleri zengin ve cana yakın bir karşılama sunarken, buzdan kayar gibi kıvrılan gümüş yaldızlı ikiz merdivenler spiral çizerek tepedeki sayısız balkonlu kata .

Khamsin ağzının açık kaldığını fark etti ve çenesinin tekrar gevşemesini önlemek için bilinçli olarak dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

Soluk boz kahverengi ve buzlu orman yeşili giysili hizmetkârlar kavisli merdivenlerin dibinde bekliyordu. Orman yeşili elbisesinin önüne beyaz bir önlük iliştiirmiş ve beyaz saçlarını bir örgü halinde toplamış yaşlı bir kadın

Başının tepesine bir taç gibi sarılmış olan başörtüsü topluluğun başında duruyordu.

Wynter, "Bu Vinca, Gildenheim'ın Hizmetkârlar Hanımefendisi," dedi. "Size odalarınızı gösterecek."

"Wintercraig'e hoş geldiniz Majesteleri," diye mırıldandı Vinca kısa ve saygılı bir reverans yaparken. "Bu taraftan lütfen." Dönerek solundaki kıvrımlı merdiveni işaret etti.

Khamsin kararsızca Wynter'a baktı ama Wynter çoktan kendisini bekleyen asilzade grubuna doğru adım atmaya başlamıştı. Ona seslenmek, nereye gittiğini ve onu bir daha ne zaman göreceğini sormak istedi.

Ona seslenmek için ağzını açtı, sonra neredeyse Wynter'ın tüm sarayının onu izlediğini fark etti, gözleri soğuk ve sinsiydi. Kocası onu sarayına getirdikten ve neredeyse kapının eşiğinde terk ettikten sonra küçük Summerlander cadısının ne yapacağını görmek için sabırsızlıkla beklediklerine şüphe yoktu. Wynter'a uzanmaya başlayan eli tekrar yanına düştü ve elbisesinin kıvrımlarını sıkıca kavradı. Tek kelime etmeden döndü ve Bayan Vinca'yı merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Görmezden gelinmek ve gözden uzak bir yere götürülmek senin için yeni bir şey değil, Khamsin, diye hatırlattı kendine sertçe. Bunu bir ömür boyu yaşadın. Bu neden farklı olsun ki?

Öyle değildi. Ama yine de öyleydi.

O korkunç fırtınadan sonra çadırda uyandığından beri Wynter'ın yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı, Wynter da onun. Birlikte uyumuşlar, birlikte ata binmişler, yemeklerini birlikte yemişler, birbirlerinin kollarında uyanmışlardı.

Oh, Kham, hayır. Gidip ona karşı bir şeyler hissetmedin mi? O bir düşman!

Hayır, hayır, o değil. Duygular değil. Onun ne olduğunu ve istediği varisi doğurmazsa ona ne yapacağını biliyordu. Unutmamıştı. Sadece

. . . aralarında bir tür yakınlık kurmuşlardı. Bir bakıma neredeyse arkadaş olmuşlardı.

Arkadaş mı?

Pekala. Tam olarak arkadaş değiliz.

Hiçbir şekilde dost değil. O, ülkenizi topuğunun altında ezen düşman kral ve siz de onun savaş ganimetisiniz. Onun için tek değer rahmin. Bunu unutmayı göze alamazsın. Ona bir varis doğuramazsan, seni de binlerce vatandaşını katlettiği gibi düşüncesizce katleder.

Bunu biliyordu. Unutmamıştı. Nasıl unutabilirdi ki?

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorsun ve eğer aptallaşmana ve duygusallaşmana izin verirsen, bundan asla kurtulamazsın. O yüzden bir kız gibi düşünmeyi bırak ve bir erkek gibi düşünmeye başla. Hayır, bir savaşçı-kral gibi düşünmeye başla. Düşman bölgesinin kalbinde yapayalnızsın. Eve dönmenin hiçbir yolu yok. Ne yapmalısın? Roland olsa ne yapardı?

Güzel soru. Roland düşman topraklarında tek başına kapana kısılsaydı, eve dönüş yolu olmasaydı ve ölümcül bir son tarih kafasının üzerinde asılı dursaydı ne yapardı? Khamsin'in omurgası dikleşti. Çenesi bir kademe daha yükseldi. Roland , bir ana üs kuracak, araziye ve sakinlerini tanıyacaktı. Her düşmanla dost olacak ve fethetmek için değilse bile en azından hayatta kalmak için ona yardımcı olacak her bilgiyi özümseyecekti.

Uzun merdivenin tepesine ulaşmışlar ve giriş holüne bakan korkuluklu yürüyüş yolundan sola dönmüşlerdi. Alt kattaki insanlar uzaklaşmaya başlamıştı ama birkaç Kış Halkı hâlâ oradaydı ve Khamsin onların dikkatli gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı.

Baksınlar. O Khamsin Coruscate Atrialan, Summerlea prensesi ve Kış Kralı'nın eşiydi. Ama aynı zamanda Fırtınaların Getiricisi Khamsin'di. Çaresiz bir kurban değildi. O Gül'ün kızı, Yaz Tahtı'varisiydi. Roland nasıl düşmanla karşılaşp zafer kazandıysa, o da kazanacaktı.

İlk işi sarayda nasıl dolaşacağını öğrenmek olacaktı. Vera Sola'dayken sarayın her köşesini, her gizli ve yasak noktasını biliyordu.

Ve bu ona, dünyanın geri kalanından tecrit edilmiş olsa bile, belli bir güç ve özgürlük hissi vermişti. Şimdi ona saldıran bocalayan yabancılık duygusuna katlanamazdı. Gildenheim'ın geçitlerini gözleri kapalı yürüyene kadar öğrenecekti. Sarayın sırlarını keşfedecek ve onları kendi sırları haline getirecekti.

Vinca'nın saray salonlarında yürürken yaptığı her dönüşü dikkatle not etti. Geçidin sonunda bir kemerden sağa döndüler ve kısa, geniş koridoru takip ederek beş koridoru birbirine bağlayan yuvarlak, açık bir toplanma alanına ulaştılar. Soldaki ilk koridor, sarayın ön tarafına doğru ikiye katlanan uzun bir kanada açılıyor ve her biri birkaç çift yaldızlı kapıyla çevrili geniş, tavan pencereli bir antreyle sonlanan iki açılı koridora ayrılıyordu. Vinca sağdaki çatalı seçti ve gümüş mavisine boyanmış ve platin şeritlerle süslenmiş ortadaki büyük kapılara yaklaştı. Kapıların önünde iki uşak nöbet tutuyordu ve Khamsin ile Vinca yaklaştıklarında uşaklar kristal kapı kollarına uzanıp kapıları yumuşak bir sessizlikle içeri doğru salladılar.

"İşte geldik, Majesteleri," diye duyurdu Vinca. "Burası sizin odanız."

Khamsin içeri adımını attı ve bir erkek ve bir savaşçı-kral gibi düşünmesi yönündeki sert öğütlere rağmen, önüne serilen geniş zarafet karşısında gözleri kamaşmış, tamamen kadınsı bir tepki vererek nefesini tutmaktan kendini alamadı. Kalın kürkler ve parlak dokuma halılar pırıl pırıl ahşap zeminlere bolca serpiştirilmişti. Narin, yaldızlı metal işçiliği ve mobilyalar, zengin, kakmalı ahşap büroların ve koltuk ve divan gruplarının yanında uyumlu bir şekilde oturuyordu. İpek brokar perdeler, geniş bir balkona açılan bir pencere duvarını çerçeveliyordu.

Işıltılı kış tonları denizinde koyu, zengin bir renk bulanıklığı şaşkın bakışlarını yakaladı ve ona doğru döndü ve Bella'yı gördü.

"Bella!" diye hevesle haykırdı. Kız ona hizmet etmek için görevlendirilmiş bir yabancından biraz daha fazlası olsa da Summerlea'lydı, evinden bir yüzdü. Bu soğuk, buz gibi topraklarda birlikte yabancydılar ve bu eşsiz bir bağ oluşturmıştı. Khamsin kendini tutmadan önce neredeyse kollarını küçük hizmetçiye dolayacaktı. Bella'ya coşkulu bir şekilde sarılma isteğini bastırdı ve daha uygun ama ateşli bir el sıkışma ile yetindi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sizi gördüğüme sevindiğimin yarısı kadar bile sevinmedim, Majesteleri," dedi Bella. "Beni gitmeye zorladılar ve geri dönmeme izin vermediler. Düne kadar yaşayıp yaşamadığınızı bile bilmiyordum, ta ki izciler gelip Kış Kralı'nın geldiğini söyleyene kadar."

"Her şey yolunda, Bella." Hizmetçinin elini okşadı. "Gördüğünüz gibi gayet formdayım."

"Öhöm." Vinca'nın boğazını hafifçe temizlemesi Khamsin'in dönmesine neden oldu. "Yatak , Majesteleri, soldaki kapıların ardında, özel bir salon, banyo ve giyinme odası da var." Hizmetkârların Hanımı pencerelerin olduğu duvara doğru yürüdü ve kurşunlu cam kapıları açarak içeri temiz hava girmesini sağladı. "Buradan dağların, Gildenheim'ın batı bahçelerinin ve nehir vadisinin mükemmel manzarasını görebilirsiniz. Kral, Bayan Narsk'a iklimimize daha uygun yeni gardırobunuzu temin etmesini emretti."

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım yok. Elimdekiler gayet iyi." Kız kardeşlerinin parfümleri hâlâ elbiselerine sinmişti. Kham evine olan bağlılığını kaybetmek istemiyordu.

"Bizim havamıza daha uygun bir şeylere ihtiyacınız olacak hanımefendi. Kış yakında bastıracak ve çok daha sıcak giysilere ihtiyacınız olacak. Kral'ın emirleri."

"Anlıyorum. O zaman gardırobumu genişleteceğim gibi görünüyor." Kham sıkı bir gülümseme verdi. Kız kardeşlerinin eşyalarından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu, tıpkı annesinin eşyalarını savaşmadan terk etmeye razı olduğu gibi. Bu Narsk Hanım istediği kadar kıyafet dikebilirdi ama

Bu Kham'ın onları giymek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Dış giysiler ve belki de bu buz gibi iklime daha uygun birkaç iç çamaşırı dışında, Kham kim olduğunu ya da nasıl giyindiğini değıştirmeyecekti.

"Çok iyi, hanımefendi. Bayan Narsk ve terzileri ölçülerinizi almak için saat on ikide burada olacaklar. Küçük bir öğle yemeği hazırlatacağım. Bu arada, bir şeye ihtiyacınız olursa, bu ipi çekmeniz yeterli. Hizmetçilerin odasına kadar çalacak ve biri çağrınıza cevap verecek."

"Teşekkür ederim, Vinca."

Kadın reverans yaptı. "Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım." "Vinca?"

Hizmetkârların Sahibesi durakladı. "Hanımefendi?"

"Bana sarayı kim gezdirecek ve onları ne zaman bekleyebilirim?"

Şaşkınlık Vinca'nın yüzünde kısa bir süre parladıktan sonra sakın bir maskenin ardında bastırıldı. "Düzenlemeler henüz yapılmadı."

"Yapın lütfen," dedi Khamsin. "Mümkünse yarın için. Yeni evimde kendimi bir yabancı gibi hissetmek istemiyorum." Sesi kararlı, bakışları sabitti.

Vinca bir kez daha reverans yaptı. "Elbette majesteleri. Hemen ilgileneceğim."

O gittiğinde Bella açık balkon kapılarına doğru bir hamle yaptı ve onları kapatmaya başladı. "Kış insanları!" diye homurdandı. "Hava insanın damarlarındaki kanı donduracak kadar soğuk olsa bile buldukları her fırsatta pencereleri açıyorlar."

"Hayır, Bella, şimdilik bırak. Temiz havaya alıştım."

Bella durdu, biraz öfkeyle baktı, sonra pelerinini boğazına daha sıkı geçirdi ve açık kapılardan uzaklaştı.

Khamsin ancak o zaman kızın o kadar çok katmana sarılmış olduğunu fark etti ki, içi doldurulmuş bir Hasat kazına benziyordu. Kham tanıdık bir yüz gördüğüne o kadar sevinmişti ki, fark etmemiştir.

başka bir şey. "Özür dilerim. Üşüdünüz mü? O zaman kapıları kapatın ve ateşi körükleyin."

Bella'nın ocakta zaten yanmakta olan ateşe kütükler eklemesini, sonra da ellerini alevlerden yayılan ısıya tutup yakınına sokulmasını izledi.

"Sana da çok soğuk geliyor mu?" Khamsin sordu. "Dışarısı yani."

"Bir buz cadısının memesi gibi," diye mırıldandı Bella.

İşte bu son derece tuhaftı. Khamsin birdenbire günlerdir soğuğu hissetmediğini fark etti. Aslında hissetmemiştir. Hastalığından sonra Wynter'ın çadırında uyandığından beri. Bunu Summerlea kanına bağlıyordu ama Bella da bir Summerland'liydi ve belli ki acı çekiyordu. O zaman büyü yüzünden miydi? Hava değişimlerinin sıcaklığı mı?

Merakla kurşun camlı kapıyı araladı ve balkona çıktı. Soğuk bir rüzgâr yüzüne çarptı ve saçındaki tokaları kopararak buklelerin çılgınca savrulmasına neden oldu. Havanın soğuk olduğunu biliyordu. Soğuğu teninde hissedebiliyor, rüzgâr onu savurmadan önce verdiği nefesin buz gibi buğusunda görebiliyordu ama dayanılmaz değildi. Cesaret vericiydi, evet, ama bundan fazlası değildi. Wynter'ın onu Buz Bakışı'yla yakaladığı o gün kemiklerine işleyen soğuk gibi değildi. Bu ne anlama geliyordu? Bir şey ifade ettiğini varsayarsak.

Savaştan önce, Summerlea ve Wintercraig arasındaki ilişkilerin hâlâ iyi olduğu zamanlarda, kardeşi Falcon ve arkadaşları sık sık Wintercraig'in tepelerinde ve vadilerinde dolaşır, dağlarda kar ayısı avlardı. Khamsin onun hiç soğuktan şikâyet edip etmediğini hatırlayamıyordu. Kardan, bir insan boyu yüksekliğindeki beyaz yığınlardan bahsederdi. Ağaçlardan kristaller gibi sarkan buz sarkıtlarından ve metrelerce yükseklikte donmuş şelalelerden bahsederdi. Karla kaplı sade, dingin güzellikten ve atını sürerken karın atının bacaklarına deniz köpüğü gibi sıçramasından bahsederdi. Onun maceralarının görkemli hikayelerini, tıpkı kitap sayfalarındaki kelimeleri özümlediği gibi hevesle içmişti.

Çok sevdiği kitaplar ve eğer herhangi bir tatsızlıktan söz ettiyse, bunu çoktan unutmuştu.

Falcon. Onu düşünmek bile güzel anılar ve acı-tatlı duygularla dolu bir fırtınayı beraberinde getirdi. Sevgili kardeşim. Yakışıklı savaşçı prens. Cesur maceracı. Büyüleyici haydut. Onu ne kadar sevmişti. Onu nasıl da özlemişti.

Hangi çılgınlığın onu hayatını bir kenara atmaya ve iki krallığı kargaşaya sürüklemeye ittiğini asla anlayamamıştı. Tildy'nin Bilmeceler Kitabı hakkındaki ifşası ve Falcon'un Roland'ın kılıcını bulma arayışı kafa karışıklığını büyük ölçüde gidermişti ama bu, neden başka bir adamın geliniyle, hem de kralın geliniyle kaçarak suçunu katmerlediğini açıklamıyordu.

Şimdi, Wynter'ın tutkusunun tüketen hazzını deneyimledikten sonra, kardeşini bu cephede neyin harekete geçirmiş olabileceğini daha iyi anlıyordu.

Falcon neredeydi? diye merak etti, hepsinin sonunu getirmeye karar verdiği topraklara bakarak. Roland'ın kılıcını bulmuş muydu yoksa Bilmeceler Kitabı onu sadece hayali bir hazinenin peşinde sonuçsuz bir kovalamacaya mı sürüklemişti? O ve Kış Leydisi, pervasız tutkuları ve hırsızlıkları yüzünden başkalarının ne kadar korkunç bir bedel ödediğini biliyor muydu? İkisinin de umurunda mıydı?

"Calberna'da." Lord Şansölye Firkin'in boğumlu parmağı Wynter'ın önünde duran haritada bir noktaya dokundu ve kralının gözlerindeki ilk beyaz parıltıyla hızla geri çekildi.

Wynter batı denizinde yayılan adalar zincirinin mavi gölgeli dış hatlarına dikkatle baktı. İntikamın tanıdık, soğuk ısırtığı damarlarında buzdan akıntılar yarattı ve göğsünden dışarı yayıldı. Harita bir insan olsaydı, olduğu yerde donup kalırdı. Bu haliyle, mürekkepli parşömenin üzerinde ince bir buz tabakası kristalleşerek haritacının titizlikle çizdiği sınırları ve notları bulanıklaştırdı. "Onunla mı?"

"Evet."

"Sence aradıklarını buldular mı?"

"Bu mümkün. Prens Batı'nın saraylarında dolaşıyor ve Summerlea'ye geri götürebileceği bir ordu kurmaya çalışıyor."

"Calberna'da bir tane bulmuş mu?"

"şüpheleniyoruz. Calbernan gözlerimiz kör oldu. Muhbirlerimizden dördü kayboldu, geri kalanlar konuşamayacak kadar korktular ve kuryelerimizden üçü öldürüldü, gönderileri çalındı."

"Kıyı boyunca gözcüler yerleştirin." Wynter parmağını Summerlea'nın batı kıyısı boyunca gezdirdi. Ardından bir buz izi filizlendi. "Vera Sola'daki Leirik'e haber gönderin. Verdan'ın muhafızlarının iki katına çıkarılmasını istiyorum. Ve Calberna'ya kaybettiklerimizin yerine daha fazla adam gönderin. Coruscate bir müttefik bulduysa, bir ordu yola çıkmadan önce bunu bilmek istiyorum."

"Vera Sola'ya kendim haber götüreceğim," diye açıkladı Valik. "Eğer Calbernalılar bir ordu gönderiyorsa, Summerlea'daki taburlara komuta edecek kişi ben olmalıyım."

"Hayır!" Wynter arkadaşına sert bir bakış fırlattı. "Vera Sola'ya gitmeyeceksin. Sana bunu zaten söyledim."

"Ama Leirik-"

"Leirik'i iyi eğitmişsin. Bu onun emri. Wintercraig'i savunmak ise senin görevin." Şansölye Firkin'e sert ve emredici bir bakış fırlattı. "Emirlerimi duydunuz. Onları yerine getir."

"Yapılacak, Majesteleri." Firkin eğildi ve kendisine hizmet eden iki asilzadeye fısıldayarak talimatlar verdi. Her biri bir selam verip aceleyle uzaklaştı. Firkin konseyin geri kalanına odayı boşaltmaları için sessiz bir komutla sabırsız ellerini salladı. Onlar gittikten sonra kapıyı kapattı ve ocağa yaklaştı.

"Wynter, delikanlı," dedi eski bir aile dostunun şefkatli yakınlığıyla, "geri dönmene sevindim. Çok uzun zamandır yoktun." Bir elini Wynter'ın zırhlı omzuna vurdu. "Bu zırhtan çıkmalısın. Rahatla

ve savaşın ağırlığından kurtulun. Freika Dağı'nın kaplıcalarını ziyaret edin. Kurtlarla koçun. Yeni gelininizi gezintiye çıkarın." Kaşlarını salladı. "Ya da daha iyisi, onun yerine sadece ata binin. Bize söz verdiğin varis üzerinde çalışmaya başla."

Valik'in yüz ifadesi ekşidi. "Endişelenme, Barsul. İnan bana, eğer dokuz ay içinde yavrulamazsa, bu Wyn'in çaba göstermemesinden kaynaklanmayacak. O kadar aşık ki, kızın ona bir çeşit aşk büyüğü yaptığını düşünmeye başladım." Sesi düzdü, herhangi bir alaycı notadan yoksundu. Khamsin o ölümcül fırtınayı çağırđıđından beri - neredeyse Wynter'ı Buz Kralı'nın pençesine düşürüyor ve bu süreçte mucizevi bir şekilde kendini iyileştiriyordu - Valik, Wynter'ın yeni gelinine olan "takıntısı" olarak adlandırdığı şey hakkında giderek daha fazla endişeleniyordu. İşin içinde bir tür yıkıcı Summerlander büyüğü olduğuna ikna olmuştu.

"Yeter Valik," diye homurdandı Wynter. Lord Firkin'e, "Eğer Calberna Coruscate'e bir ordu teklif ettiyse, Wintercraig savunmasını hazırlamak için yapılacak çok iş var demektir. Ama ne demek istediğini anlıyorum," diye ekledi Firkin itiraz etmeye başlayınca. "Daha nazik şeyler için zaman ayıracağım."

Orada Valik ve Firkin'le bir saatten fazla kaldı, savaştan değil Craig'den, üç yıl önce ayrıldığından beri olan değişikliklerden, Barsul'un yıllar süren yazışmaları sırasında mürekkebe dökmediği küçük, kişisel şeylerden ve daha fazlasından bahsetti. Geçen ay üç adam dağların merhametiyle yüzleşmeye gönderilmişti: iki tecavüzcü ve bir çocuk katili. Hepsi de buz ve karda can vermişti. Bir ay içinde bu kadar çok suç işlenmesi alışılmadık bir durumdu.

Wynter adamlardan birini tanıyordu. Sert bir Kış Adamı'ydı ama Wyn onun kendi oğlunun kafasına onu öldürecek kadar güçlü bir yumruk indirecek kadar acımasız olduğunu hiç düşünmemişti.

"İşler değişmeye başlıyor, Wynter," dedi Lord Firkin, "ve daha iyisi için değil."

"Sence bu Buz Kalp mi?" diye sordu. "Güç içimde artık başkalarından beslenebilecek kadar güçlendi mi?"

"Bu Leydi Frey'e sorulacak bir soru."

"O zaman sanırım gidip temizlenmeli ve onu ziyaret etmeliyim." Wynter Valik ve Firkin'den ayrılıp odasına çıktı. Uşağı zırhını çıkarmasına yardım etti ve yolculuk kokusundan arınabilmesi için sıcak bir banyo hazırladı. Leydi Frey tanrıçanın tapınağında yıkanmamış erkeklerin bulunmasına itiraz etti.

Temiz kıyafetlerini giyerken, eli dalgınca göğsünü ovuşturdu ve dağda kaderleriyle karşılaşan adamları düşündü. Onları saran kendisi mi sorumluydu? Bu olasılığı aklından çıkaramıyordu. Konsey odasındaki haritayı dondurduktan sonra göğsü hâlâ soğuk ve sıkıydı.

Valik, Kham'ın Yazıyurdu büyüsunün Wyn'i etkilediğinden şüphelenmekte haklıydı ama düşündüğü şekilde değil. Khamsin'in korkunç fırtınasının olduğu geceden beri Wyn zamanının çoğunu onun yanında geçirmişti ve yıllardır olmadığı kadar insani ve huzurlu hissettiğini fark etmişti. Bunun Buz Kalp'in eridiği anlamına geldiğini ummuştı ama bugün, onu sarayın merdivenlerinde bıraktıktan birkaç dakika sonra, kendisinin daha soğuk, daha sabırsız ve daha öfkeli olduğunu hissetmişti. Haritayı donduran o kısa süreli buz gibi öfke parıltısı geçmişte olduğu kadar çabuk dağılmıyordu. Ve bu iyiye işaret değildi. Ne onun için, ne de herhangi bir Kış Adamı için.

Aslında, göğsündeki soğuğun farkında olmadığı tek an, kendisini Khamsin'in sıcaklığına sardığı andı.

Wynter'ın pantolonunun önü sıkıştı ve Valik nefesinin altında hafifçe küfretti. Wynter'ın takıntısının bu kısmında Valik haklıydı. Wyn'in tek yapması gereken küçük hava cadısını düşünmekti ve taş gibi sertleşti. Bu da onun için iyiye işaret değildi. O bir Summerlander'dı, Wynter'ın en azılı düşmanının, o gelin çalan, çocuk katili Falcon'un kız kardeşiydi. Sevgiden değil ama

politik çıkarlar. Kadının sadakatının nerede yattığını biliyordu ve bu ona değildi. Ona değer verecek kadar aptalsa, Elka'nın yaptığı gibi sevgisini ona ihanet etmek için kullanacaktı.

Hayır, o Gül bileğinde yandığı sürece, asla sevecek kadar güvenemeyeceği biriydi. Onun çocuğunu doğuracak bir rahimdi. Ona bağlanmak, ihtiyaç duymak -sadece cinsel olsa bile- tehlikeliydi.

Yine de, aralarındaki duygusal mesafeyi korumanın ne kadar hayati olduğunu bilse de, kendini kendi odalarıyla onunkini birleştiren kapıyı açıp içeri girerken buldu.

Orada değildi. İçeri girer girmez bunu anladı. Kokusu taze olmaktan ziyade hafifçe solmuştu ve eğer orada olsaydı enerji ile dolu olacak olan havada belli bir donuk boşluk vardı.

Giysileri şimdi giyinme odasında asılıydı. Tüm bitkileri ve saksı ağaçları okuma odasındaki döşemeli kanepenin etrafına dizilmişti. Zarif kristal parfüm şişeleri makyaj masasının taş tepesinde özenle sergileniyordu. Wynter, Vera Sola'dayken ondan aldığı kitap ve mücevherli tuvalet setini geri vermeyi ve lanet olası hatıra bahçesini canlı tutmak için büyüyen lambalardan birkaçını odasına getirtmeyi aklına not etti.

Yatak odasından geniş kabul salonuna doğru yürüdü. En güçlü kokusu buradaydı. Orada, kanepenin yanında durmuştu. Ona doğru gitti ve derin bir nefes aldı. Evet, burası. Yanında başka kadınlar da vardı, yarım düzine kadar ama onun kokusu diğerlerinden kolayca ayrılıyordu. Kız kardeşi Autumn'unkinden çok farklıydı. Daha önce nasıl kandırılmıştı? Onun kokusu o kadar farklıydı ki, ne kadar seyreltilmiş olursa olsun artık onu her yerde tanıyabilirdi.

Bu sabah giydiği pelerin şezlongun üzerine serilmişti. Onu almak için eğildi ve yüzüne bastırdı. Onun kokusu vardı. Saçını yıkamak için kullandığı yasemin,

ve ona güçlü bir bahar fırtınasından sonraki dağları hatırlatan cesur, elektrikli tazelik.

Gözlerini kapatıp yüzünü toplanmış kumaşa sürmek, kendini onun kokusuyla işaretlemek, pelerininini onunkiyle işaretlemek istedi. Bunun yerine parmaklarını zorla açtı ve kumaşın yere dökülmesine izin verdi.

"Majesteleri? Size yardımcı olabilir miyim?"

Wynter hızla döndü. Aptalca, Wyn! Çok aptalca! Yıllardır kimse ona sinsice yaklaşamamıştı ama o kadar dalgındı ki küçük Summerlander hizmetçisinin yaklaştığını fark etmemişti.

"Hanımın nerede?"

"Batı bahçelerinde, lordum. Hanımefendi Narsk ve terziler gittikten sonra temiz havaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Wynter balkon pencerelerine doğru yürüdü ve dışarı baktı. Birkaç kat aşağıda, batıda, karısını teraslı batı bahçelerinin yürüyüş yollarında dolaşırken buldu. Kürk astarlı Yazlıkçı pelerinlerinden birini giymişti ama başı açıktı, kendine özgü koyu renk saçları uzaktan bile kolayca fark ediliyordu.

Onunla göz göze geldiği an, göğsündeki çekimi hissetti. Ona gitme, onunla yürüme, onun ateşli sıcaklığının tadını çıkarma arzusu.

Bu özlemle harekete geçmeden önce, mantık galip geldi. Mesafe. Her ne pahasına olursa olsun akıllıca bir mesafeyi korumalıydı. Ayrıca, yerleşmek için zamana ihtiyacı vardı ve onun ilgilenmesi gereken daha acil meseleler vardı.

Kararlı bir şekilde arkasını döndü ve kendi odalarına yöneldi.

BÖLÜM 11

Buz Mızrakları, Garm ve Diğer Tehlikeler

Wyrn Tapınağı, Vetr Dağı'nın güney yüzündeki bir mağarada inşa edilmişti. Uzun, dar bir taş yol Gildenheim'ın doğu kapısından, komşu tepeye uzanan bir köprüden geçerek mağaranın ağzına kadar uzanıyordu. İçeride, mağaranın duvarları ve tavanı buzla kaplıydı ve uzun bir gezinti yolu tapınağın geniş, yuvarlak ana odasına götürüyordu. Burada, bir buz bloğundan oyulmuş bir sunak odaya hâkimdi ve sunağın ortasında elmas ve safir kaplı platinden bir kadeh duruyordu; kadehin içinde ısı yaymayan soğuk mavi bir alev yanıyordu. Sunağın arkasındaki duvarda, tanrıça Wyrn'in oyulmuş buz maskesinin altında çapraz buz mızrakları asılıydı.

Wynter bu tapınağa en son girdiğinde, derisine kadar soyunmuş ve sunağın solundaki dar geçitten geçerek, kendisinden önce aynı geçidi denemiş ve başarısız olmuş insanların donmuş bedenleriyle dolu ölümcül, büyülü bir geçitten geçmişti. Testlerden sağ çıkmış ve dağın karşı tarafındaki buzulun derinliklerine gömülü gizli odaya ve Buz Kalp olarak bilinen karanlık sıvı buz havuzuna ulaşmıştı. Bu sıvının, Wyrn'in bir zamanlar ölümlü olan kocası Rorjak'ın kalbinden süzülen ölümsüz öz olduğu söylenirdi; Rorjak, Wyrn'in aşkını güçle takas etmiş, ona bahsettiği hediyeleri Buz Devleri'nin babası ve ilk Buz Kralı olmak için kullanmıştı. Kocasını öldürmek için

Wyrn buzdan mızraklar yapmış ve onları kardeşi Thorgyll'e vermişti.

Wynter efsanelerin doğru olduğunu biliyordu. Üç yıl önce dudaklarını o sıvı buza dayamış ve ağız dolusu yutmuştu. Soğukluk doğruca kalbine ulaşmış ve onu içten dışa dondurmıştu.

"Hatırlamak mı?" Galacia Frey'in sesi buzun üzerinde usulca yankılanarak fısıldadı.

Döndü ve onu rahibelerin özel odalarına giden girişin gölgesinde dururken gördü. "Evet."

"Şu anda gittiğin zamankinden çok daha soğuksun." Wynter onun bakışlarını tuttu. "Evet."

"Sizce hala umut var mı?"

"Beni bunu için çağırdığınızı sanıyordum."

Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yaptım." Gülümseme kayboldu. Sunağa doğru yürüdü, uzun kar ayısı kürkü cübbesi arkasından geliyordu. "Sunağa yaklaşın," diye emretti.

Sesinin tonunda onu tedirgin eden bir şey vardı. Wyrn rahibesi olduğu günden beri ona mesafeli bir çekingenlikle yaklaşmıştı ama bu farklıydı. Savaşçı içgüdüğü onu yavaşça hareket ettirdi, parmakları Gunterfys'in tutuşundan birkaç santim uzaktaydı. Diğer iki rahibenin pusuya yatıp yatmadığını merak ederek havayı kokladı ama sadece Galacia'nın belli belirsiz kokusunu alabildi. Tapınak buzu kokuları susturuyordu ve havayı hiçbir esinti karıştırmıyordu ama diğerleri yakınlarda olsaydı bunu bilirdi. O halde bu bir pusu değildi.

Sunağın arkasında, mavi alevden kadeh ile mızraklardan oluşan duvarın arasında durmuş, asil ve çekingen görünüyordu. Adam tereddüt etmeye devam edince mağrur ve alaycı bir kaşını kaldırdı. "Korkuyor musun, Wyn?" diye alay etti usulca.

Tanıdık, alaycı eğlence dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Bir erkeğin gururuna asla fazla saygı duymamıştı -bir silah olarak kullanması dışında

onu çimdiklemek için. Belli ki bu hâlâ en sevdiği silahlardan biriydi. Ne yazık ki hâlâ işe yarıyordu.

Lanet olası kadın. Ona kimin kimden korkması gerektiğini gösterecekti. Wynter elini kılıcının kabzasından çekti ve hızlı bir adımla sunak kürsüsüne sıçradı. Yaptığı hatayı anında fark etti.

Dünya bembeyaz oldu.

Hava, kar ve buz kör edici bir fırtınayla etrafında dönüyordu. Gunterfys'i kınından çekip çıkardı. "Galacia!" diye kükredi. Buz Kalp'in gücü yakıcı bir telaşla onu sardı ve gözlerinin arkasında toplandı. Dönerek Gunterfys'i ve Buz Bakışı'nı beyaz rüzgârda körlemesine savurdu.

Sonra bir mızrağın ucu sırtına değince donakaldı.

Fırtına yavaşlayarak bir kar fırtınasına dönüştü ve sonra kayboldu. Sunağın önünde durmuş, mızrak duvarına bakıyordu. Mızraklardan biri eksikti. Bakışlarından gelen kalın bir don tabakası, kadehteki alevin sürekli yanan mavisini dışında her şeyin üzerindeydi.

"Kılıcı bırak ve bakışlarını kapat. Şimdi Wyn," diye bağırdı Wyn hemen itaat etmeyince. "Testi geçersen gitmekte özgürsün. Reddedersen, mızrağımın ucunda ölürsün."

"Taş kalpli bir cadı olduğun için lanet olsun sana!" diye tısladı ama yenildiğini biliyordu. Galacia mızrağını mükemmel bir noktaya yerleştirmişti. Tek bir hamleyle mızrağı kaburgalarının arasından kalbine saplayabilirdi. Yumruğunu açtı ve Gunterfys'in yere düşmesine izin verdi. Buz Bakışı'nın soğuk öfkesi akıp gitti.

"Güzel. Şimdi elini ateşe sok."

"Delirdin mi sen?" Arkasını dönmeye başladı. Mızrağın iğneli ucu daha derine saplandı, gömleğini dondurdu ve altındaki eti uyuşturdu.

"Yap şunu," diye emretti.

"Kadın, buna pişman olacaksın."

"Pişmanlık uzun zaman önce başladı. Şimdi elini ateşe sok." Mızrağı vurgulamak için tekrar adamın sırtına sapladı.

Elini kadehte yanan mavi alevin ortasına doğru itti. Ateş ani bir kırmızı-turuncu ışık patlamasıyla yükseldi. Acı içinde haykırdı ve elini geri çekti. Elinin eti cızırdıyordu ve avuç içinde kabarcıklar oluşmuştu.

Sırtındaki mızrak düştü.

Adam döndü ama kadın çoktan gitmişti. Sunak masasının köşesinden fırlayan Gunterfys'i yakaladı. Mızrağı ona doğru tuttu ve savaşa hazır bir şekilde savunma pozisyonunda çömeldi.

"O mızrağı saldırmak için geri çekmeden önce ölmüş olursun," diye tersledi.

"Belki de," diye kabul etti. "Ama Wyrn'in bir rahibesini kendi tapınağında öldürürsen eşiği geçecek kadar yaşayamazsın."

Ona hırladı. Başkaları tanrıların güçlerini insanların dünyasında hâlâ aktif olarak gösterdiğinden şüphe duyabilirken, Wynter daha iyi biliyordu. En azından şimdilik Galacia kazanmıştı. "Sen her zaman sinir bozucu bir kızdın." Ona son bir kez kaşlarını çattı, sinirli bir hava üfledi ve Gunterfys'i kılıfına geri soktu. "Peki, testini geçtim mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

Ona asık suratlı bir bakış attı. "Sanırım yapmamış olsaydım, çoktan ölmüş olurum."

Bir gülümseme hayaleti gözlerini ısıttı. Doğruldu ve keskin ucu buz mağarasının çatısını gösterene kadar mızrağı yavaşça kaldırdı. "Alev sadece hâlâ yaşam ısını koruyan eti yakar. Eğer Buz Kalp seni tüketmiş olsaydı, ateş mavi ve soğuk kalırdı." Ona arkasını döndü ve mızrağı duvardaki ikiziyle birlikte yerine koydu.

"Elini gösterdin, rahibe. Eğer Buz Kralı olursam, buraya geri dönüp senin beni öldürmene izin verecek kadar aptal olmayacağım."

kanıtla."

"Biliyorum," diye kabul etti, "ama reddetmek tek başına yeterli bir kanıt olacaktır."

"Çok uyarıldım." Kadının onu alt etme şekli hâlâ gururunu incitiyordu. Ona karşı kaybetmekten hiç hoşlanmamıştı. Hâlâ da sevmiyordu. "Yapman gerekeni yap, Galacia. Her zaman yaptın." Döndü ve mağaranın girişine doğru ilerledi.

"Bugün seni test etmem için bir neden vardı," diye arkasından seslendi.

Onu görmezden geldi. Onun gizemlerinden ve işkencelerinden bıkmıştı.

"Jandarmalar geldi."

Durdu. Yavaşça geriye döndü. Garmlar ölümcüldü, Craig'in buz tarlalarından gelen dev kurt benzeri canavarlar, Rorjak'ın ölümcül köleleri olan Ayaz Devleri'nin evcil hayvanları ve hizmetkârlarıydı. Kaşları çatık bir şekilde birbirine yaklaştı. "Barsul bundan hiç bahsetmedi."

"Bilmiyor. Ona söylemedim. Şu ana kadar sana kadar kimseye söylemedim."

"Onları gördün mü?"

"Hayır. Görmedim." Kibirli üstünlük havası geri dönmeye başlamıştı bile. Sunağın etrafında dönerek uzun, mavi tırnaklı parmağını kenarda gezdirdi. "Rüzgârda kokularını aldım."

"Yapmadım."

"Burnun hava cadılarıyla dolu." Kaşlarını kaldırdı. "Onun kokusunu almayacağımı mı sandın?"

"Bundan daha iyisini biliyorum." Annesi de onun gibi Kar Kurdu klanındandı. Galacia ve o çocukken kurtlarla birlikte koşmuşlardı, ta ki Wyrn onu onuncu yaş gününde hizmete çağırana kadar. Galacia'nın içinde, ona gücünün bir kısmını bahşedecek kadar kurt kanı olduğunu biliyordu. "Onunla bir varis doğurması için evlendim ve bir varis doğurmak umduğumdan çok daha keyifli oldu. Yaz insanları son derece tutkuludur."

"Ben de öyle duydum."

"Kıskandın mı Laci?" diye çıkıştı, kendi alayına karşı koyamamıştı. Kasıtlı olarak, çocukken birlikte koştuklarında kullandığı ismi kullanmıştı. Wyrn tarafından çağrılana kadar, ailesi ve kendisi onun gelini olmasını istemişti. Ama Wyrn'in bir rahibesi olarak yatağı, hizmet ettiği tanrıça kadar soğuktu.

Yemi yutmadı. "Bu evliliğin bir kısmının seninle aynı fikirde olması güzel. Keyifli bir görev angarya değil zevktir ve bu nedenle iyi ve hızlı bir şekilde tamamlanma olasılığı daha yüksektir."

Soğukkanlı yanıt onu rahatsız etti, bu yüzden bir sonraki iğnesini biraz daha derine batırdı. "Eğer ölçünüz buysa, benim bir düzine çocuğumun onun rahminde çoktan büyümüş olması gerekir."

Ona kırılğan bir gülümseme verdi. "Sadece bir düzine mi? Beni hayal kırıklığına uğrattın, Wyn."

Bu kırılğanlık onu utandırdı. Ona vurmuştu, evet, hem de sertçe ve bunun için hiçbir mazereti yoktu. Yolunu o seçmemişti; bu yol onun için seçilmişti. Wyrn onu on yaşındayken çağırmıştı, daha erkeklerin ayak yarışlarında ve savaş oyunlarında dayak atmaktan daha iyi olduklarını bilmeden önce. Bir erkeğin aşkını ya da tutkusunu hiç tatmamıştı ve asla da tatmayacaktı. Asla kendi çocuğunu kucağına alamayacaktı. "Laci. . ."

Onun sözünü kesti. O kısa kırılğanlık anı çoktan geçmişti. Bir kez daha buz gibi Leydi Frey'di, Wyrn'in rahibesi, soğuk mesafeli ve insan duygularının zayıflıklarından etkilenmeyen. "Doğrusu, Yaz cadılığının kokusunu almasan bile, garm'ı fark etmene şaşırdım. Kokuları çok zayıftır ve ben de sadece rüzgâr doğru estiğinde onu yakalayabilirim. Ve Wyrn'in bana gönderdiği rüyalar olmasaydı, bunu bile fark edemezdim. Hâlâ dağlarda saklanıyorlar ama daha cesur hale gelmelerinin uzun süreceğini sanmıyorum."

"Bir av organize edeceğim."

"Av mı? Nerede? Craig'in tüm genişliği ve derinliği boyunca mı?" Kısa bir süre güldü. "Onlar saldırana kadar nereden başlayacağın hakkında hiçbir fikrin olmayacak ve yeni bir iz bulacaksın."

takip etmek için yeterli. Garm'dan bahsettiğin anda kendi hayatın da tehlikeye girecek. Buz Kralı'nın gelişini riske atmaktansa sizi sırtınızdan bıçaklayacak olanlar var."

"Yeni keşfettiğim gibi, sen de dahil."

"Ben de dahil." Bakışları en az onunki kadar sabitti. "Ne de olsa ben Wyrn'inim."

Kederli bir kahkaha attı. Dürüst bir kadındı. Çoğu zaman acımasızca, ama bu onun her zaman sevdiği özelliklerinden biriydi. Yüzü yalanlar ve siyasi entrikalarla dolu olmaktansa, sırtına dürüst bir mızrak saplanması tercih ederdi.

"Barsul bana dağların merhametiyle yüzleşmek için gönderilen adamlardan bahsetti. Bu da Buz Kalp'in artan gücü yüzünden mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu mümkün."

"O zaman neden beni şimdi öldürüp bu işi bitirmiyorsun? Şansın vardı. Neden kullanmadın?"

"Henüz tüm umutlar tükenmiş değil. Ayrıca, Barsul'un sana Calberna ve Yaz Prensi'nden bahsettiğini biliyorum. Eğer öldürülürsen, Calberna'dan çok daha fazlasının istilasına uğrayacağın kesin. Son yıllarda yabancı kralları uzakta tutan tek şey, Buz Kalp'in gücünü kendi krallıklarına çevirip onları yerle bir edeceğin korkusuydu."

"Sanırım Falcon'a teşekkür etmeliyim. Eğer onun Calbernan ordusu kurma çabaları olmasaydı, çelenkler yerine mızraklarla karşılanacaktım."

Mavi renkli tırnaklar buz sunağını boş yere kazıdı ve donmuş buklelerden oluşan kule hafifçe bir yana eğildi. Galacia'nın solgun gözleri serin ve sabit kaldı.

Wyn bu bakışı tanıyarak ona kaşlarını çattı. Söyleyeceği her şeyi zaten söylemişti. "Yani jandarmalar geldi ama ben burada kalıp hiçbir şey yapmamalı mıyım? Tavsiyen bu mu?"

"Burada kalmalı ve küçük hava cadını hamile bırakmalısın. Bu benim tavsiyem. Onu evlendirme fikriniz iyi bir fikirdi. İçinizde eritmeniz gereken sevgiyi hissetmek için hala yeterince sıcaklık varken çocuğunuzu kollarınızda tutun

Buz Kalp. Garm'ı geri püskürtmenin en kesin yolu, efendilerinin zafer umudunu yok etmektir."

Wynter homurdandı. "Sen, Barsul ve kraliçemin öz babası arasında, beni bir kadınla yatmaya teşvik eden bu kadar çok arkadaşım olmamıştı." Önümüzdeki yılı her fırsatta Khamsin'i yatağa atarak geçirme fikri cazip gelmediğinden değil.

"Hiç bu kadar önemli olmamıştı. Tehlikede olan çok şey var ve zaman sahip olmadığınız bir lüks."

"Ne kadar zamanım var?"

"Uzun sürmez. Gücü kullanmaya devam edersen muhtemelen bir yıldan daha az. Daha zayıf bir adam şimdiye kadar çoktan yenik düşmüş olurdu."

Wynter bu bilgiyi gözünü kırpmadan sindirdi. Buz Kalp'in bedelinin ne kadar yüksek olabileceğini biliyordu ama Garrick'in bedenini kollarında tuttuktan sonra, hiçbir akıllıca öğüt onu intikam rotasını çizmekten alıkoyamazdı.

"Eğer jandarmalar geldiyse," dedi, "halkımı korumasız bırakmayacağım. Bana ne pahasına olursa olsun uyarılmalılar."

"O zaman uzak çiftliklere ve köylere öncüler gönder," cevapladı Galacia - Wyn'in daha tapınağa atmadan ne yapması gerektiğine karar verdiğini anlamasına yetecek kadar hızlı bir şekilde. "Yağmacı kara kurtlar hakkında söylentiler olduğunu iddia edin. Köylülere ormanda devriye gezmeleri ve şüpheli gördükleri her şeyi bildirmeleri için kasaba nöbetçileri oluşturmalarını söyleyin. Hayvanlarını yakınlarda tutmaları ve üç kişiden daha küçük gruplar halinde ormanda seyahat etmekten kaçınmaları konusunda onları uyarın. Eğer garm dağlardan aşağıya inerse, ilk başta yalnız ve dikkatsiz olanları avlamaktan daha fazlasını yapacak kadar cesur olacaklarından şüpheliyim."

"Köylüler ilk izleri buldukları anda gerçeği öğrenecekler."

"Evet, ama o zamana kadar geliniz hamile olabilir. Bu da potansiyel suikastçıları uzak tutmak için yeterli umudu sağlayabilir. Kral katilliği Kış Halkı'nın kolayca benimseyebileceği bir suç değildir."

"Sadece Wyrn rahibeleri, değil mi Laci?"

Onaylamak için başını hafifçe eğdi, yüzü soğuk, ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü.

Omuzlarında biriken gerginliği boşaltmak için omuzlarını silkti. "Başka bir şey var mıydı, yoksa işimiz bitti mi?"

"İşimiz bitti," dedi. "Size çıkışı göstereyim."

Wynter buzdan mızraklara ve sunağın arkasındaki Wyrn'in oyulmuş, donmuş yüzüne son bir kez kısa bir bakış attıktan sonra, bir zamanlar arkadaşı ve müstakbel gelini olan ağırbaşlı, görkemli kadının yanına . Tapınağın girişinde, yükseklerden esen rüzgâr üzerlerine hücum ederek Wynter'ın saçlarını yüzüne savurdu. Galacia'nın bundan etkilenmemiştir. Hizmet ettiği tanrıça gibi o da buzdan bir kuleydi, elementler tarafından dokunulmamıştı.

Bir ağız dolusu saçını tükürdü ve tapınak protokolünün gerektirdiği gibi onun önünde eğildi. "Uyarılarınız ve tavsiyeleriniz için teşekkür ederim Leydi Frey." Ve bir zamanlar arkadaş oldukları için ve her zaman bir parçası hala öyle olmalarını dilediği için ekledi, "Eğer iş buna gelirse, Laci, mızrağı senden daha iyi tutacak kimse yok."

O uzaklaşırken Galacia tapınağın girişinde durmuş, onun kayalık patikadan Gildenheim'a ve Summerlea'lı gelinine doğru ilerleyişini izliyordu.

"Yanılıyorsun Wyn," diye mırıldandı, rüzgârın sözlerini onun kulaklarından çok uzaklara savuracağını biliyordu. Eğer o anda dönmüş olsaydı, kızın solgun gözlerindeki pişmanlık onu şaşırtabilirdi. "Seni kolayca öldüremezdim. Yapardım ama asla kolayca değil."

Bella ve iki Wintercraig hizmetçisi onu Wintercraig sarayıyla ilk akşam yemeğine hazırlamaya çalışırken etrafında telaşlanıp mırıldanırken Khamsin kaşlarını çattı. Yaz Güneşi! Neden saray hayatının şatafat ve törenlerinde yer almak istediğini düşünmüştü ki? Sadece hazırlanmak

Akşam yemeği sabrını taşıran bir prodüksiyundu.

Summerlea'da yeni Kış Kraliçesi rolüne uygun bir gardırop hazırlamak için zaman olmamasına rağmen (babasının onun adına böyle bir masrafa gireceğini varsayarsak), kız kardeşlerinin her biri kendi saray gardıroplarından birkaç elbise bağışlamıştı. Gildenheim'ın terzileri, Spring'in elbiselerinden birini yeni, dolgulu ipek bir içlik ve ermin süslemeli bir üstlkle "kışa uygun hale getirmek" için birkaç saat harcamıştı.

"İşte oldu leydim," diye mırıldandı Bella. Hasar görmüş bazı boncuk işlerini onarmak için son dikiş bağladı ve ipliği kopardı, sonra geri çekilip her şeyi eleştirel bir gözle inceledi. "Her şey tamam ve herhangi bir sarayda akşam yemeği için yeterince şık olduğunu söyleyebilirim."

Kham'ın başı ani bir acıyla sarsıldı ve saçını yapan Wintercraig hizmetçisine kaşlarını çattı. "Güzel, o zaman belki saçımı bitirebilirsin. Hâlâ biraz kalmışken."

"Elbette leydim." Bella kalan Kış Halkı'nı kovdu ve Khamsin'in saçını tamamlamak için işe koyuldu.

Onlar gittiğinde, Kham'ın omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı boşaldı. Gözlerini kapadı ve sessizliğin onu yıkamasına izin verdi. Burası sessizdi. Sarayın başka yerlerinde taş duvarlar ve mermer zeminler sesin yankılanmasına izin verirdi ama burada parke zeminler, kilimlerin ve asmaların bolluğu istenmeyen gürültüyü azaltmaya yardımcı oluyordu. Ve ilk kez Bella bir saksağan gibi gevezelik etmiyordu.

Khamsin kaşlarını çattı. Gevezelik. Saksağan.

Kuşlar.

Gözleri açıldı. Dik oturdu. "Bella, kuşlarım nerede? Bahar'ın bana verdiği tanagerler." Kham aynada hizmetçisinin yüzüne garip bir durgunluk geldiğini gördü. "Bella?"

"Özür dilerim Majesteleri," dedi kız. "Yolculuktan sağ çıkamadılar."

"Ne? Ama ne zaman öldüler? Nasıl öldüler?"

"Sanırım onları soğuk öldürdü. Senin çok hasta olduğun gün oldu ve Kış Kralı beni gönderdi. Onları Summerlea'da yolun kenarına gömdüm."

Khamsin'in omuzları çöktü. Zavallı küçük şeyler. Onları sıcak tutmaya çalışmıştı ama görünüşe göre bu yeterli olmamıştı. Yeşilimsi sarı kışlık paltolarıyla karda ölü yatan, neşeli şarkıları sonsuza dek susturulan minik ötücü kuşları düşündükçe ağlamak istiyordu.

"Özür dilerim hanımefendi," diye mırıldandı Bella.

"Hayır, bu senin hatan değil. Bazı şeyler burası için yaratılmamış." Kham gözlerini kapadı ve gözyaşlarının yakıcı baskısıyla savaştı. Ağlamak çok aptalcaydı, ama onlar çok tatlı, sevimli küçük şeylerdi. At arabası Khamsin'i bildiği tek yuvadan daha da uzağa taşırken birlikte neşeyle şarkı söylemişlerdi.

Bella son kıvrımı da yerine oturtmayı bitirdiğinde, Hemşin duygularını kontrol altına almıştı. Gözleri kuru, yüzü sakindi. Tildy gurur duyardı.

Kham ayağa kalktı ve yansımasına eleştirel bir gözle baktı. Elbisesi gümüşü beyaz satendi, ağır boncuklu bir bedeni vardı, uzun, süssüz etekleri zarifçe arkasındaydı. Gümüş iplik ve kristal boncuklarla işlenmiş buz mavisi saten terlikler elbisenin eteklerinin altından görünüyordu. Buz mavisi kadife üst elbise belden kıvrılıyor ve üç sıra elmas ve akuamarin düğmeyle bağlanıyordu. Kalın, yumuşak ermin yakası omuzlarını örtüyor, bronz yüzünü ve koyu renk, yukarı doğru taranmış saçlarını çerçeveliyordu. Wynter'ın yüzüğü, Wintercraig Yıldızı, onun tek mücevheriydi.

Dış odanın kapısı çalındı. Bella cevap vermek için acele etti. Khamsin onu takip etmek için eteklerini toplarken, aynadaki beyaz bir parıltı onun telaşla dönmesine neden oldu.

Wynter yatak odasının içinde, soyunma odasının kapısının yanında duruyordu. O beyaz içinde başından ayak parmağına kadar giyinmişti. Onun

Esrarengiz bakışlar onun üzerinde gezindi.

Bir elini hızla atan kalbine bastırdı. "Buraya nasıl girdin?"

Arkasından umursamaz bir el salladı. "Sizin soyunma odanızla benimki arasında bir bağlantı kapısı var." Beyazın onu daha yumuşak, daha nazik, hatta daha az tehditkâr göstereceği düşünülebilirdi ama bu onu sadece daha uzun, daha geniş ve daha tehlikeli gösteriyordu. Kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Şakaklarındaki saçlar tekrar geriye çekilmiş ve yüzünü çevreleyen üç ince, gümüş halkalı örgü halinde örülmüştü.

"Wintercraig renkleri sana yakışıyor," dedi. Kız bu iltifat karşısında şaşkınlıkla göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan, adam küçük bir kutu uzattı. "Al bakalım. Bunları sana iade edecektim."

Meraklanan Kham kutuyu açtı ve içine baktı. "Annemin eşyaları!" Kham kutuyu yatağının üzerine koydu ve içinden annesinin bahçe günlüğü, mücevherli fırçası, tarağı ve aynasını çıkardı. Kham parmaklarını tanıdık, sevdiği nesnelerin üzerinde gezdirdi. Duyguları aniden kabardı, neredeyse gözyaşlarına boğularak kendini küçük düşürecekti.

"Teşekkür ederim." Kham annesinin eşyalarını şifonyerinin üzerine yerleştirmekle meşguldü. "Bunlar benim için çok değerli. Annemden bana kalan tek şey onlar." Arkasını döndüğünde Wynter'ın kendisine esrarengiz bir bakışla baktığını gördü.

"Onu çok sevmiş olmalısınız."

Çok fazla şey anlatmıştı. Savunmasızlığını kendisine karşı kullanmasını istemediğinden, "Bana öyle söylendi. Ben üç yaşındayken öldü." Çenesini kaldırdı ve açıkça ekledi, "Onu öldüren fırtınayı ben çağırdım."

Onu şok etmek istemişti. Ve onu, kendisini ya da büyüsunü hafife almaması konusunda uyarmak istemişti. Ama ona ihtiyatla, endişeyle ya da hatta şaşkınlıkla karşılık vermek yerine bakışları yumuşadı ve konuştuğunda sesi ruhunun kırık kısımlarını sıcak bir kadife gibi sardı. "Çok üzgünüm, min ros. Bunca yıldır taşıdığın acıyı ancak hayal edebilirim." Bir adım daha yaklaştı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi, başını avucunun içine aldı, şakağını okşadı

Başparmak. "Ama sen bir çocuktun, Khamsin. Bir bebektin. Fırtınayı çağırmış olsan bile, akli başında hiç kimse olanlar için seni suçlayamaz."

Ona doğru eğilmek, suçluluk duygusunun azalmasına izin vermek için yanıp tutuşuyordu ama bunun yerine uzaklaştı, onun tesellisini ve bağışlanma teklifini reddetti. "Sen orada değildin. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır, ama çadırımda uyandığında ve sayıklaman sırasında şiddetli bir fırtına çağırdığını fark ettiğinde oradaydım. Büyünle birilerini yaralamış olabileceğin düşüncesinin bile seni nasıl telaşlandırdığını gördüm. Ve endişelendiğin kişiler benim adamlarımdı. Daha birkaç gün önce düşmanınız olan askerler." Başını iki yana salladı. "Sen bir katil değilsin, Khamsin. Sen bir canavar ya da kimsenin evine musallat olmuş bir lanet değilsin. Anneni de sen öldürmedin."

Boğazı o kadar daraldı ki konuşamadı. Sadece gözlerini kırpıştırarak ve umutsuzca ağlamamaya çalışarak orada durabildi. Adam onu tekrar tutmaya ya da teselli etmeye çalışmadı. Sadece sakinleşmesini bekledi ve sonra kolunu uzattı. "Gel, Summerlass. Mahkeme bekliyor ve Yiyeceklerinin soğumasına izin verirsek bize teşekkür etmezler."

Sessizce koluna girdi ve onu özel kanadından çıkarıp sarayın ikinci katındaki ziyafet salonuna götürürken yanında yürüdü. Yürürlerken gizlice ona baktı.

Evlendiği bu adamı anlamıyordu. Ne zaman onu çözdüğünü düşünse, adam onu şaşırtıyordu. Bir dakika önce nasıl bu kadar soğuk, bir dakika sonra nasıl bu kadar tutkulu olabiliyordu? Kendisine bir çocuk doğurmazsa yıl sonunda onu idam etmeyi planlarken, nasıl olur da ona böylesine çekici bir nezaket ve şefkat sunabilirdi? Bir yönü sadece yaptığı bir gösteri miydi? Ve eğer öyleyse, hangi tarafı maskeydi ve hangisi gerçek Wynter Atrialan'dı?

Ziyafet salonuna girdikten birkaç dakika sonra, etrafı soğukkanlı kadın ve erkeklerle çevrili olan Khamsin kendini kaybolmuş ve yalnız hissetti

Karlı perçem tüylerinden yelpaze arkasında çınlayan küçük seslerle gülenler. Hiç kimse açıkça kaba değildi. Aslında hepsi soğukkanlı bir şekilde kibardı. Ama gözlerinin üzerinde olduğunun farkındaydı ve görece küçüklüğünün, yabancı karanlığının bilincindeydi. Kendini bu gece zengin, cesur, Summerlea renkleri giymiş olmayı dilerken buldu - şarap, kırmızı, zümrüt yeşili, imparatorluk moru, onu umutsuzca uyum sağlamaya çalışan bir yabancı gibi gösteren soluk beyaz ve buz mavisi dışında herhangi bir şey.

Yabancılık hissi Valik'in yemek arkadaşı kuzeni Reika Villani'nin daha da yoğunlaştı. Khamsin bu zarif, uzun boylu güzelliği günün erken saatlerinden hatırlıyordu. Resepsiyonda Wynter'in ellerini hararetle sıkın kadın oydu. Anlaşıldığı kadarıyla Reika aslında Valik'in evlilik yoluyla kuzeniydi, amcasının ikinci karısının kızıydı. Görünüşe göre, yıllar önce Valik'le birlikte yaşlı adamın geniş arazisinde avlanırken Wynter'in yakın arkadaşı olmuştu.

Yemek masasında Valik ve Wynter'in arasına oturan altın saçlı güzel, tüm yemeği herkesi esprili anekdotlarla eğlendirerek ve kendi maceralarını paylaşmaya teşvik ederek geçirdi. Bunu yüzeyde çok zararsız görünen ama Khamsin'in açıkça ait olmadığı farklı bir dostluk çemberi çizme etkisi yaratan bir şekilde yaptı. "Valik, kraliçeye o domuzu dizlerinin üzerine çöktettiğin zamanı anlat," ya da "Kralım, ona buz ejderhasının yuvasını bulduğun zamanı anlat."

Khamsin'in sağında, Lord Şansölye Firkin ve eşi Leydi Melle, Reika'nın konuşmasını hoşgörölü gülümsemelerle dinliyor ve Khamsin'e yabancı gelebilecek bazı gelenek ve terimleri açıklamak için ara sıra mırıldanıyorlardı. Taşralı kadınlarının yaptıklarını görmüyorlar mıydı, onaylıyorlar mıydı, yoksa sadece potansiyel olarak uygunsuz bir durumu yumuşatmaya mı çalışıyorlardı, Khamsin bilmiyordu. Ama Yaz sarayının gölgesinde, Summerlea saray mensuplarının

Düzenli olarak ince ve pek de ince olmayan vücut diliyle tutku ve arzulardan bahsediyordu ve kadının ne demek istediğini çok kolay anlıyordu. Reika Villani iddiasını ortaya koyuyordu.

Khamsin aptal değildi ve gözleri parlayan bir romantik de değildi. Summerlea'de seks, medeni duruma bakılmaksızın çoğu saray mensubu tarafından paylaşılan zevkli bir eğlenceydi. Sadakat nadirdi ve anlaşmalı evliliklerde neredeyse hiç yoktu. Mantıken, Wynter'in kendisine sadık kalmasını beklememesi gerektiğini biliyordu ama onunla böylesine derin bir yakınlığı ve sarsıcı bir zevki paylaştıktan sonra, yatağında başka bir kadının olması fikri Khamsin'in yemek kaplarını gereksiz bir güçle kavramasına neden oldu.

Reika aynı zamanda Wynter'in eski nişanlısının kız kardeşiydi. Bu da yemek sırasında, "Kız kardeşim Elka'ya bu kadar aşık olacağını kim bilebilirdi?" diye biten bir başka anekdotta ortaya çıktı. Elka'nın adı anıldığında, Wynter'in ziyafet masasının diğer ucuna ölüm sessizliği çöktü. Ve Reika gerçekten yetenekli bir pişmanlık performansıya Wynter'a çırpınan, kırılğan, keder dolu bir bakış fırlattı - berrak mavi gözlerinde parıldayan iki mükemmel, kristal gözyaşıyla birlikte - ve "Oh, Wyn, çok üzgünüm" dedi.

Elini kendi eliyle kapattı ve uzun, ince parmaklarını sıktı. "Her şey yolunda Reika. Geçmiş geride kaldı."

Khamsin, Wynter'in Villani kadıninkine dokunan eline baktı ve içinde çok karanlık ve çok nahoş bir şey kabardı. Gümüş su kadehine uzandı ve buz gibi kar erimesinin öfkesini yatıştıracağını umarak içti.

Wynter elini çekti ve bu buzlu sudan daha fazla yardımcı oldu. Ama sonra Reika maceralarıyla ilgili bir dizi esprili hikâyeye başladı ve Wynter'ın kısa, uzlaşmacı el sıkışını ona özgürce dokunması için bir davet olarak algılamış gibiydi. Parmak uçlarıyla Wynter'ın elinin arkasını okşamaya başladı ve gülerken onun kolunu sıktı,

Ona doğru eğildi ve sadece yakınlarının hakkı olan bir şekilde omuzlarını çarpıştırdı.

Khamsin'in daha önceki planları olan toprağın yapısını öğrenme ve yerlilerle dost olma planları buraya kadarmış. Bu kadın düşmandı. Ve ona hoşgörüyle bakan ve davranışlarını onaylayarak gülen sarayın geri kalanı da düşmandı. Khamsin kadehini sıkıca kavradı. Dışarıda bulutlar toplandı ve ziyafet salonunun pencereleri takırdamaya başladı.

"Ah canım," diye mırıldandı Leydi Melle. "Görünüşe göre bir fırtına yaklaşıyor."

Wynter ve Valik karanlık pencerelerden dışarı baktılar, sonra hep birlikte Khamsin'e döndüler. Wynter'ın kaşları sertçe birbirine çarptı. Gözlerinin artık saf gümüş olduğunu ve sihirle döndüğünü biliyordu.

"Khamsin?" Wynter sandalyesinden yarı kalktı ve ona doğru eğildi.

Kristal kahkahalar yükseldi. "Oh, Wyn," Leydi Reika onu geri çekecekmiş gibi kolundan tuttu, "hatırla o zamanı-"

BOOM!

Şimşek gökyüzünü ikiye böldü, o kadar yakındı ki ziyafet salonu kör edici bir beyaza büründü. Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü bayanların korku içinde çığlık atmasına neden oldu, ardından sinir bozucu kahkahalar attı.

Khamsin gümüş su kadehini yere bıraktı, kadehin üzerinde parmaklarının metalin içinde erimiş olduğu belirgin bir iz vardı. Kadehin içindeki tüm buzlar gitmiş, su buharlaşmıştı. Ayağa kalkmak için sandalyesini geriye itti. "Özür dilerim. Uzun bir gün oldu. Lütfen beni bağışlayın."

"Khamsin!" Wynter homurdanarak ona doğru uzandı. Kız onun uzanan elini savuşturdu ve hızla kapıya doğru yürüdü.

Arkasındaki sessizlik ani bir konuşma uğultusuyla patladı ve Leydi Reika'nın sesini duydu: "Wyn? Az önce ne oldu? Bunu o mu yaptı?"

Hemşin içeri daldığında Bella sekreterde oturmuş, mürekkebe batırılmış bir tüy kalemı hızla bir kâğıt parçasının üzerine çiziktiriyordu. Küçük hizmetçi ayağa fırladı ve bir eliyle boğazını tutarak kapıya doğru döndü. Diğer eli de dışarı fırladı, hokkayı devirdi ve siyah mürekkebi kâğıdın üzerine döktü. "Oh, Majesteleri!" diye haykırdı. "Beni çok heyecanlandırdınız." Mektubunun ve diğer birkaç kâğıdın harap olmuş kalıntılarıyla birlikte mürekkepli pisliği temizlemeye başladı. "Yemek bu kadar çabuk mu bitti?"

"Bu benim için." Khamsin yatak odasına yöneldi, giderken kadife elbisesini yırttı. Saten elbisenin arkasındaki bağcıklara uzandı ama bağcıklar umutsuzca sıkıydı. "Gel de bu elbiseyi çıkarmama yardım et."

"Elbette Majesteleri, ama o elbiseye dokunmaya cesaret etmeden önce bu pisliği temizlemem ve ellerimdeki mürekkebi yıkamam gerekiyor."

"Bir iki lekenin zararı olmaz," diye mırıldandı Kham nefesinin altında. Ama sesini yükseltti ve şöyle seslendi: "Sorun değil. Dışarıda fırtına var. Tadını çıkarmak için balkona çıkıyorum." Yatak odasının bulunduğu kale kulesini çevreleyen özel bir balkona açılan kurşunlu cam kapıları çekti. Soğuk, sert ve buz gibi bir yağmurla yakan rüzgâr onu karşılamaya koştu ama o sadece kollarını açıp yüzünü kaldırarak rüzgârı karşıladı. Bu fırtına güçlüydü ama ölümcül değildi. O hale gelmeden önce ziyafet salonunu terk etmişti.

Etekleri bacaklarının etrafında çılgınca savruldu, saçlarındaki tokalar gevşedi ve beyaz çizgili siyahın uzun, kıvrımlı telleri etrafında uçtu. Derin bir nefes alarak soğuk ve temiz havayı ciğerlerine çekti ve yüzünü yağmurun süzülen sularına çevirdi. Fırtınalar, tüm öfkelerine ve potansiyel tehlikelerine rağmen temizleyici ve nihayetinde sakinleştiriciydi. Öfkesini rüzgârlara teslim etti ve bedeninin yüzerek ona katılmasını diledi. Dönen kara bulutların üzerinde gökyüzünde kaymak ya da bir anda kilometrelerce uzağa fırlayan şimşeklere binmek ne büyük bir keyif olurdu.

Uzun bir süre orada durdu, rüzgârın onu kamçılmasına, yağmurun tenine kadar işlemesine izin verdi, ta ki kızgın öfkesinin son kalıntıları da yok olana kadar. Sonunda tekrar sakinleştiğinde içeri girdi. Bella gitmişti. Kham kafasını ana salona sokup ona seslendi ama yanıt alamadı. Kız mantıklı olanı yapıp Kham'ın banyo odasını kullanmak yerine koridorun sonundaki hizmetçilerin tuvaletinde yıkanmaya gitmiş olmalıydı.

Kham mırıldandığı bir lanetle yatak odasına döndü ve bir kez daha korsajının arkasındaki düğümlü bağları çözmeye çalıştı. Gerçekten de, kadınların yardım almadan giyip çıkaramayacakları kıyafetler giymeleri ne kadar saçmaydı? Erkekler bu kadar aptal değildi.

Kollarını iki yana açarak bağları çözmeye çalıştı. Yağmur kumaşı ıslatmış ve ipleri şişirerek çözümlerini daha da zorlaştırmıştı. Çenesi göğsüne doğru düştü. Saçlarının ıslak, karmakarışık bukleleri öne doğru düştü ve elbisesinden sızan daha büyük su birikintisine katılarak yere sürekli bir su akışı damlattı.

"Yaz Güneşi!" diye haykırdı acı bir şekilde, bağları öfkeyle çekiştirerek.

"Bırak. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Khamsin, Wynter'ın sesinin alçak gürültüsüyle ve parmakları onunkilere değdiğinde sinirlerini titreten elektrik sarsıntısıyla donakaldı. Wynter elbisesinin bağlarını çekiştirirken Khamsin kıpırdamadan, kalbi boğazında durdu. Birkaç dakika sonra bağlar gevşedi ve elbisesinin arkasındaki kumaş ayrıldı. Wynter elbiseyi omuzlarından indirdiğinde kadın elbiseyi tutmaya başladı ama evlilik yeminini hatırladı ve elbisenin düşmesine izin verdi.

Elleri ipek iç çamaşırının bağlarına gitti ve onları da benzer bir kolaylıkla çözdü. Bağlar çözülürken, "Fırtınayı neden çağırdın?" diye sordu. "Ve neden gittin?"

Son dayanıksız koruma parçasını göğsünde tutarak uzaklaştı ve ona döndü. "O kadar da kör değilsin."

O öyle değildi ve savaşmadan bu rolden vazgeçti. "O sadece bir çocukluk arkadaşı, başka bir şey değil."

"Kış Tahtı'na oturmak istiyor," diye karşı çıktı Khamsin, "ya da en azından bunu yapan adamın yatağında yatmak."

"Reika?" Güldü ve başını salladı. "Vahşi bir kurtla yatmayı tercih eder. Ben onun için fazla iri ve kabayım. Kalbinde şiir olan bir adam istiyor. Bunu pek çok kez söyledi."

"Onun yerine kız kardeşini seçtiğin günden beri bunu söyledi mi?"

Onun şaşkın bakışı, ihtiyacı olan tek cevaptı.

Kham'ın hayatı boyunca yaptığı gibi gölgelerde yaşamamanın, görünmemenin, fark edilmemenin faydaları vardı. Bu faydalardan biri de saray kadınlarının erkekler üzerindeki kurnazlıklarını izlemek, sadece erkeklerin yüzlerine karşı değil, arkalarından neler söylediklerini de gözlemlemektir. Khamsin, Reika'nın gençliğindeki itirazlarının, onun narin dişiliğine dikkat çekmek ve Wynter'e ona nasıl kur yapacağını öğretmek için yapılmış bir flört olduğundan hiç kuşku duymuyordu.

Ne yazık ki Reika, Wynter'in itirazlarını bu kadar gerçekçi yorumlayacağını tahmin etmemiştir. Ve Kham'ın onun geçmişteki hatalarını düzeltmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Sana hayatımın meyvelerini sunmak için yemin ettim," dedi ona. "Sen de bana aynı yemini ettin ve sadece bana sadık kalacağına söz verdin. Ben nasıl yeminlerime sadık kalıyorsam, senin de yeminlerine sadık kalmanı bekliyorum."

Yüz hatlarını esrarengiz bir maske haline getirmeden önce yüzünde kısa bir an için şaşkınlık ifadesi belirdi. "Benden sadakat mi istiyorsun?"

Bunu kastetmemiştir. Bir anda ortaya çıkıvermişti. Ama şimdi bunu yaptığına göre, geri adım atmayacaktı. Çenesini kaldırdı. "Bunu talep ediyorum. Hayatımın tehlikede olduğunu düşünürsek, üreme çabalarınızı sadece benimle sınırlandırmanız yeterli olacaktır."

Avını takip eden bir avcı gibi ona doğru tek ve kararlı bir adım attı. Gözleri mavi bir alev gibi yanıyordu. "Gerçek sebep bu mu? Ölümden korktuğun için mi?"

Kendini korumaya yönelik tüm içgüdüleri geri çekilmesi için ona bağıırıyordu. Gururu buna izin vermedi. Meydan okumasını yapmıştı ve arkasında duracaktı. "Başka ne gibi bir sebep olabilir ki?"

Ona doğru bir adım daha attı. Boğazının derinliklerinde bir hırıltı titreşti.

Vücudu güçsüzleşti, bacakları neredeyse altına çöküyordu. Isı baş döndürücü dalgalar halinde tenine yayıldı. Bu hiç adil değildi. Niyetli bir bakış, alçak, heyecan verici bir hırıltı ve alevler içinde kaldı.

Burun delikleri alevlendi ve çenesindeki kaslar taş gibi sertleşti. Kızın gözlerini kırpıştıran bir hızla bir elini uzatıp iç çamaşırını elinden kaptı ve onu karşısında cırılçıplak bıraktı. Kendi giysilerini çıkarmaya bile zahmet etmedi. Sadece çıkıntı halindeki seksini pantolonundan kurtardı, onu iki eliyle kaldırdı ve kalçaları öne doğru fırlarken "Bacaklarını belime dola" diye homurdanarak onu şaftının üzerine indirdi ve vücudu yıkıcı bir etkiyle onunkinin derinliklerine daldı.

Sonra yine, ilk orgazm vücudunda patlarken şaşkınlıkla düşündü, belki de anlık, inkar edilemez şehvet o kadar da haksız değildi.

Onu geriye doğru eğdi, bir eliyle omurgasını tutarken diğer eliyle kalçalarını kavradı, vücudunun üzerinde eğilirken onu zahmetsiz bir güçle kaldırıp indirdi. Ağzı boynunda ve göğüslerinde geziniyor, ısıyor, yalıyor, tarifsiz bir hazzın çizgilerinde yanan ısı ve buz izleri bırakıyordu. Sesi teninin üzerinde fısıldadı. "Söyle bana Khamsin, neden sadakatimi istiyorsun? Nedenini söyle." Sihir kullanıp kullanmadığını bilemiyordu ama kelimeler bir ikna büyüğü gibi etki ediyor, her fısıltıyla ve kalçalarının her itişiyile gerçeğı yüzeye daha da yaklaşıtıyordu. "Neden Khamsin?"

Vücudu onunkinin içine girdi, sonra ağırlı bir yavaşlıkla geri çekildi. "Neden?" Bir itiş daha, daha derine, onun soluk soluğa kalmasına ve titremesine neden oldu. "Söyle bana."

Gömleğinin yumuşak kıvrımlarını yakaladı, ellerinin altında kumaş değil ten istiyordu. "Çünkü," diye ısırıldı, "ne onunla ne de başka bir kadınla paylaşmayacağım." Güç parmak uçlarında çatırdadı. Gömlek ellerinde yandı ve kollarının, göğsünün ve sırtının ipeksi derisini ve sert kaslarını ortaya çıkararak vücudundan bir kâğıt gibi ayrıldı.

"Bunu paylaşmayacağım." Parmaklarını adamın göğsündeki ağır kaslara geçirdi, sonra kollarını dolaştırarak ellerini adamın sırtında gezdirdi ve omuzlarını kavradı. Vücudu onunkine bastırdı. Kalçaları adamın kalçalarının etrafında sıkıca kenetlendi. İç kasları adamın aletini sıkıca kavradı, vücudunu yukarı kaldırıp adamın bakışlarını kendi ateşiyle tutarken sıkıca yapıştı.

"Seni paylaşmayacağım." Hâlâ onun bakışlarını tutan kadın, bedenini onunkinin üzerine indirdi. Küçük şimşek iplikleri, mavi-beyaz ışıktan oluşan şok edici bir ağla derisinin üzerinde dans etti. Boğuk bir çığlık attı. Omurgası kemerli. Kalçaları sıkıca kenetlendi. Boynundaki tendonlar çelik kordonlar gibi öne çıktı. Kalçaları yeniden, güçlü bir şekilde, onun aşağıya doğru kayışını karşılamak için yükseldi. Kadın bunun şokunu iliklerine kadar hissetti.

"Paylaşmayacağım," diye haykırdı şiddetle, her ikisi de paramparça olurken son bir kez.

Fırtına dindiğinde, Wynter karısının yanındaki ayı postu halının üzerine uzandı. Tepesindeki freskli tavana baktı ve nefes alış verişini düzenlemeye ve kaslarına biraz olsun güç kazandırmaya çalıştı.

Winter's Frost! Ona ne yaptığını.

Wynter'ın zihninin soğuk, mantıklı kısmı "Onu şimdi bırak" diye fısıldasa da. Akıllıca bir mesafe koy, diye fısıldasa da o bunu yapmadı. Gece boyunca onunla kaldı, karanlıkta onu sahiplenmek ve geri almak için sayısız kez uyandırdı. Kız onun sisteminde bir uyuşturucu gibiydi. Ona her dokunduğunda

Vücudunu onunkine her batırdığında, onu hiç bilmediği yüksekliklere çıkarırdı ve "İşte bu" diye düşünürdü. Bu beni doyuracak. Ama birkaç saat sonra, ona daha önce olduğundan daha da aç bir şekilde yeniden uyanırdı.

Eğer Valik'in korktuğu gibi bu bir büyü ise, çok güçlü bir büyüydü. Tek kurtarıcı lütuf, Valik'in onu inkâr etmekten aciz olduğu kadar onun da Valik'i inkâr etmekten aciz görünmesiydi.

Doğu gökyüzünde şafak sökerken onu son bir kez uyandırdı. Ellerinin onun yumuşak teninde gezinmesine izin verdi, teninin zaten tanıdık olan kıvrımlarını yeniden öğrendi ve gözlerindeki tutkunun çiçek açmasını, griyi değişen gümüşe çevirmesini izledi. Elleri ona uzandığında zaferle gülümsedi ve başını eğip kulağına usulca hırladığında ve vücudunun titrediğini hissettiğinde tekrar gülümsedi. Kurdu onu, kokusunun çağırdığı kadar güçlü bir şekilde çağırdı ve kadın ona güneşe açılan bir yaz çiçeği gibi açıldı.

O kadar vahşi, o kadar tutkulu, en azından bu konuda ona her şeyi ihtiyatsızca ve kısıtlamadan vermeye o kadar istekliydi ki. Ve ona sadık kalması için öylesine cesurca, öylesine şiddetle ısrar ediyordu ki. Elka hiç bu kadar sahiplenici olmamıştı. Hiçbir kadın olmamıştı. Ona karşı değil. Khamsin'e kadar hiçbir kadın.

Kesin olan bir şey vardı: Onu akıllıca bir mesafede tutmak son derece zor olacaktı.

Elleri onu kavradı. Kadının gücü adamın teninde kıvılcımlar çıkararak tüm mantıklı düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Sadece sıcak zevk dalgaları, itici ihtiyaçlar, hisler, içgüdüler ve vücudunun onunkine ritmik bir şekilde pompalanması, ikisini de daha yükseğe itmesi vardı. Kadının uçucu sıcaklığı onu sıkıca kavırıyor, yakıyor, kavuruyordu. Elleri onu teşvik ediyordu. Doruk noktası ikisinin de üzerinden geçerken çılgılığa dönüşen bir haykırıyla onun adını haykırdı.

Daha sonra, soluk soluğa kalmadan nefes alabildiğinde ve karanlığın içinde titreyen yıldızlardan daha fazlasını görebildiğinde, tekrar uykuya dalarken onun gevşek bedeninin üzerine eğildi ve

kulağına fısıldadı, "Ben de yemin bozan biri değilim,
karıcığım. Yeminime sadık kalacağım."

BÖLÜM 12

Müttefikler ve Düşmanlar

Khamsin tekrar uyandığında, yatak odasının pencerelerinden gün ışığı süzülüyordu ve Wynter gitmişti.

Elini boş çarşafın üzerine koydu. Dokunduğunda serinlerdi. Vücudunun hiç bilmediği kadar çok yeri ağrıyor ve acıyordu ama şimdiden ona duyduğu ihtiyaç yeniden yükselmeye başlamıştı. Parmakları kendi yastığının yanındaki girintiyi düzeltti ve Wynter'ın saçından uzun, gümüşü beyaz bir tutamı çarşaftan kopardı. Saç telini dudaklarına götürdü ve Wynter'ın vücudu onunkine değerken ipeksi saçlarının üzerinde nasıl kaydığını hatırladı. Keşke kalsaydı diye düşündü. Gece birçok kez olduğu gibi uyandığında onu yanında, gözlerini dikmiş, muhteşem vücudunu çarşafın üzerine uzatmış, çıplak ve davetkâr bulmayı diledi.

Yatak odasının kapısı çalındı ve kapı açıldı. Bella, bir kolunun üzerinde kalın bir bornozla içeri girdi.

Khamsin Wynter'ın saç telini yastığının altına sıkıştırdı ve keten üst çarşafı vücuduna sarmak için sürükleyerek doğrulup oturdu. Havayı kokladı. Odaya sıcak, narin bir koku yayılmıştı. "Yasemin çayı mı bu?"

Hizmetçi gülümsedi. "Bayan Greenleaf en sevdiğin olduğunu söyledi. Ocağın üzerinde demlenen bir tencere var. Kalkar mısınız, yoksa size bir fincan getireyim mi?"

"Ben kalkayım." Khamsin bir esnemeyi bastırdı ve gerindi. "Saat kaç?"

"On buçuk, hanımefendi."

"Ne? On buçuk mu?" Kham yataktan fırladı. "Beni neden uyandırmadın? Vinca ve saray turu ne olacak?"

"Kral rahatsız edilmemeniz için size haber bıraktı. Bayan Vinca saray turunuzu bu öğleden sonraya erteledi. Leydi Firkin ondan önce saray hanımlarıyla birlikte sizin için bir öğle yemeği ayarladı. Hanımefendi Narsk birkaç dakika önce öğle yemeği için yeni bir elbise getirdi." Bella, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak ayağa kalkan Khamsin'e bornozu açtı. Khamsin kollarını bornozun kollarına sokarken Bella ekledi, "Ve Leydi Villani salonda bekliyor. Sizinle konuşması gerektiğini söyledi. Ona daha sonra gelmesini söyleyeyim mi?"

Khamsin dondu kaldı. "Leydi Villani?" Reika Villani ne istiyor olabilirdi ki? Khamsin bir elini onun karmakarışık saçlarına götürdü. Berbat görünüyordu: yatakta buruş buruş olmuş, dudakları Wynter'ın tutkulu öpücüklerinden hâlâ şişmiş, boynunda Wynter'ın tenini ısırduğu belli belirsiz izler vardı. Reika Villani ona bir kez Khamsin'in geceyi nasıl geçirdiğini anlayacaktı. Kham'ın gözleri kısıldı. "Hayır," dedi yavaşça. "Teşekkür ederim Bella, ama onu şimdi göreceğim." Cübbesinin kuşağını sıktı. "Döndüğümde sıcak bir banyo ve yiyecek bir şeyler istiyorum. Dün gece pek iştahım yoktu ama şimdi açlıktan ölüyorum."

Salonun kapısını açtı ve içeri adım attı. Reika Villani ocağın yanında durmuş, pencerelerden aşağıdaki vadiye bakıyordu. Açılan kapının sesiyle döndü. Elbisesi ve saçları dün geceki gibi solgun, zarif ve mükemmeldi; yüzü, Hemşin'in buruşuk görüntüsünü incelerken daralan iri, kirpikli mavi gözlerin hâkim olduğu zarif hatların bir karışımıydı.

"Majesteleri." Reika yumuşak, telaşsız bir hareketle reverans yaptı.

"Leydi Villani," diye mırıldandı Kham cevap olarak. Hayatı boyunca sadece "Fırtına" olarak kaldıktan sonra yeni unvanı kulağa ne kadar tuhaf geliyordu.

"canım" ya da "kızım". "Beni yataktan yeni kalkarken yakaladın. Dün gece pek uyuyamadım." Bir eliyle dağınık saçlarını düzeltti ve mahcup bir gülümseme gibi görünmesini umduğu bir ifade takındı. Reika'nın dudakları gerildi ve Khamsin gözlerinde belirmesinden korktuğu zafer parıltısını gizlemek için çaydanlığa uzanmak üzere döndü. Gölgelerden izlediği o yıllar boşa gitmemiştir. Saray kadınlarının manipölasyonlarını ve manevralarını anlıyordu ve daha önce onların entrikalarına hiç katılmamış olsa da, kendi pençeleri vardı ve onları kullanmaktan çekinmiyordu.

Dün gece yolculuktan dolayı çok yorgundu, yeni ortamının tuhaflığından dolayı çok tedirgindi ve Wynter'ın, Kham'ın Reika Villani'nin savaş hatlarını bariz bir şekilde çizdiğini düşündüğü şeye karşı bariz kayıtsızlığı karşısında şaşkına dönmüştü. Bu sabah, o bunların hiçbirisi değildi. Saatler süren ateşli tutku ve Wynter'ın onun da yeminine sadık kalacağını fısıldayan sesinin hatırası, yeni pozisyonunda kendini çok daha güvende hissetmesine ve Reika Villani'yi kendi pozisyonuna sağlam bir şekilde yerleştirmeye karar vermesine neden oldu.

"Hizmetçim bir demlik yasemin çayı hazırladı," dedi ve güzel kokulu sıvıyı ısıtılmış porselen bir fincana döktü. "Sana bir fincan doldurayım mı?"

"Teşekkür ederim, ama hayır, Majesteleri," diye itiraz etti Reika. "Çayı pek sevmem."

Kham içkisini soğutmak için üfledi. İlk yudumda şekere uzandı. Bella onu o kadar uzun süre demlemiştir ki acılaştı. Tekrar yudumladı, sonra biraz daha şeker ekledi ve kendisini dikkatle izleyen zarif misafirine döndü.

"Bu sabah ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum, Leydi Villani?"

Kadın bir elini pahalı giysili kalçalarının üzerinde gezdirdi ve şaşırtıcı derecede inandırıcı bir endişe ve pişmanlık ifadesi takındı. "Korkarım dün gece bir şekilde yanlış bir adım atmış olabiliriz."

"Sana bunu düşündüren ne?" Kham yumuşak bir ses tonuyla sordu. Çay fincanını kaldırdı ve Reika'ya fincanın kenarından baktı.

"Şey . . . I . . ." Belli ki Khamsin'in cahil numarası yapmasını beklemiyordu. "Yemekten ayrılma şeklin... üzgün olduğun belliydi." Ellerini sıkarak yarım adım öne çıktı. Kham bunun özellikle hoş bir dokunuş olduğunu düşündü. "Sadece Wynter -yani kral- ve ben çok eski ve sevgili dostlarız. Korkarım seni biraz dışlanmış hissettirmiş olabiliriz."

"Zahmet etmeyin, Leydi Villani. Kocamla olan ilişkinizin doğasını çok iyi anladım."

"Oh ... şey, bu iyi ..."

"Evet, öyle ama belki de kastettiğiniz şekilde değil. Roland Soldeus her zaman düşmanının doğasını anlamamanın onu yenmenin yolu olduğunu söylerdi."

Büyük mavi gözler büyüleyici bir şaşkınlıkla kırpıştı. "Düşman mı? Yenilgi mi?" Reika çınlayan bir kahkaha attı. "Ne yapacağımı şaşırdım. Herhalde benim-"

Khamsin onun sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Leydi Villani, lütfen. Çırpınan kirpiklerinizi ve sahte şaşkınlığınızı benden esirgeyin. Ben sizin cazibenize kapılacak biri değilim."

Leydi Villani masumiyet yanılsamasına tutunmak için son bir girişimde bulundu. "Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim."

"karşı dürüst olalım. Kocamı istiyorsun. Onu seninle paylaşmayacağım. İşte, mesele artık açıklığa kavuştu ve savaş hatları çizildi."

"Gerçekten de öyle." Reika'nın sesinde daha önce olmayan yeni, sert bir ton vardı ve gözleri berrak havuzlardan parıldayan taşlara dönüştü. "Tıpkı senden önceki yurttaşların gibi, Yazlıkçı, bu savaşta kendini çok daha üstün bulacaksın."

Khamsin çayından bir yudum daha aldı ve parmaklarını porselen fincanın etrafına doladı. Yüzleşmenin enerjisi içinde toplanıyordu ve damarlarındaki kanı hızlandırmaya başlayan elektrik sıcaklığını hissedebiliyordu, bu da sıcak çayın kıyaslandığında daha soğuk görünmesine neden oluyordu. "Öyle olmalı

Bir erkeği bu kadar çok isteyip de kız kardeşinin onu elinden alması senin için çok zor. Ve kız kardeşin onu terk ettikten ve adam bir kez daha özgür kaldıktan sonra, üç uzun yıl boyunca savaşa gitmesi ve kolunda başka bir kadınla, hem de bir eşle dönmesi. Size sempati duyuyorum. Sahip olamayacağın bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Sempatini kendine sakla. Buna ihtiyacım yok." Reika'nın ağzının köşesi alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Seninle sadece barışı sağlamak ve her iki krallık için de kabul edilebilir bir varis yetiştirmek için evlendi. Sen sadece bir araçsın, soyun için seçildin, başka bir şey değil. Herhangi bir Summerlea prensesi senin yerine geçebilir."

Sözler derinden etkilemiş, Khamsin'i hazırlıksız ve şaşırtıcı derecede savunmasız yakalamıştı. Reika ona zaten bilmediği bir şey söylemiyordu, o halde bunu duymak neden canını yakmıştı?

İncinmişti ve buna karşılık vermek istiyordu, Wynter'ın boynunda bıraktığı hafif sıyrıklara dokundu ve kendini beğenmiş, muzaffer bir gülümsemeye zorladı. "Gerçekten mi? O zaman gerçekten de inanılmaz bir aldatma ustası, tekrar bu kadar inandırıcı bir tutku numarası yapabildiğine göre... ve tekrar ... ve tekrar ..."

Kadın kıpırdamadan durdu. Kham bir an için iğnesinin tam isabet ettiğini düşündü ama Reika o kadar kolay bir hedef değildi. Gözleri sakinleşti ve niyetlendi. "Evet," dedi yumuşak bir sesle, "o çok... yoğun bir aşık ve bir kadına tüm mantığını kaybettirecek kadar yetenekli. Son üç yıldır en çok özlediğim şeylerden biri de bu. Ve deneyimsiz bir kızın onun cinselliğinin gücünün gerçekte var olmayan bir bağı ima ettiğini nasıl düşünebileceğini anlayabiliyorum."

Kham'ın kendine güveni sarsıldı. Reika ve Wynter'ın hiç sevgili olmadıklarına yemin edebilirdi. Dehşetini gizlemek için çay fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı.

Reika, Khamsin'in yanında durmuş, soğukkanlılıkla gülümsüyor, şüphesiz ikinci, iyi hedeflenmiş darbesinin ilkinden daha da derine indiğine sessizce seviniyordu. Bu da Khamsin'in öfkesinin daha da kabarmasına neden oldu.

Uzaklaş, canım. Barıştan anlayan Tildy şöyle derdi. Sadece uzaklaş.

Ama savaştan anlayan Roland farklı bir tavsiye verirdi. Düşmanın gülümsemesinin ardında ihanet yatar. Ona seninkinin ardında çelik olduğunu göster. Bunu yapmazsan, onu sadece daha cesur yaparsın.

Khamsin gözlerini çayının kokulu, altın sarısı kahverengi derinliklerine dikti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o bilge ve huzurlu bir Tildy değildi. O Güneş'in bir kızıydı, sıcaklık yeteneğine sahipti ama aynı zamanda ateş ve ölümcül uçuculuk yeteneğine de sahipti.

Khamsin çay fincanını sıkıca kavradı ve rakibiyle yüzleşmek için geri döndü. "Yaz Tahtı'nın varisleri hakkında ne biliyorsunuz Leydi Villani?"

Sarışın kaşları narin bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. "Anlayamadım?"

"Summerlea Kraliyet Ailesi -benim ailem ve benden önceki atalarım- hakkımızda ne biliyorsunuz?"

"Bunun bu konuşmayla nasıl bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Büyük bir anlamı var. Roland Soldeus-Roland Triumphant, Summerlea Kahramanı'nı hiç duydunuz mu? Duymadınız mı? Belki de biraz okumalı, ufkunuzu genişletmelisiniz." Kısa ve gergin bir gülümseme takındı. "Roland bir keresinde elli bin kişilik iyi donanımlı bir istilacı ordusunu kendi üç bin adamıyla ezip geçmişti. Güneş gibi parladığını, kılıcının yakıcı ateş ışınları saçtığını, düşmanlarının önünde alev alev yandığını ve cesetlerinin kömürleşmiş tozlarının istediği zaman çağırabildiği şiddetli, sıcak rüzgârlarla -kamsinlerle- uçup gittiğini söylerler. Ailemin soyu onun kardeşi Donal'a kadar uzanır. Roland'ın damarlarında akan aynı güçlü kan benimkinde de akıyor."

Başını kaldırdı ve Reika Villani'nin bakışlarını kendi bakışlarıyla yakaladı. "Dün gece ziyafet salonundan sizden korktuğum için çekilmedim. Ayrıldım çünkü başıma gelebileceklerden korktum."

Kalırsam sana neler yaparım." Kıvrılan buhar bulutları yüzünün önünde yükseldi. Reika'nın aşağıya baktığını, Hemşin'in çayının fincanda çılgınca fokurdadığını görünce gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü. "Kendini benim düşmanım haline getirme," diye bitirdi yumuşak bir sesle. "Benim olduğunu iddia ettiğim şeyi çalma."

Göz ucuyla gördüğü karanlık bir hareket Khamsin'in dönmesine neden oldu. Bella kapı aralığında duruyordu. "Banyonuz hazır Majesteleri," dedi.

"Teşekkür ederim, Bella." Kham çay fincanını Reika'nın donmuş figürünün yanındaki küçük lamba masasının üzerine koydu. "Ve geldiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Villani. Tartışmamız çok aydınlatıcı oldu. Umarım görüşümü açıkça ifade edebilmişimdir. Bella size çıkışı gösterecek."

Reika Villani'yle yüzleşmesinin verdiği heyecanla Kham, Bella'nın bu sabah saray hanımlarıyla yiyeceği öğle yemeği için hazırladığı soluk krem rengi elbiseyi bir kenara bıraktı ve onun yerine parlak, canlı, Summerland renklerini giymeyi tercih etti. Böylece zırhını kuşanarak hanımların toplandığı küçük ziyafet salonuna doğru yürüdü ve onların soğuk bakışlarıyla yüz yüze geldi. Bu insanlara bir yalvarıcı olarak değil, bir kraliçe olarak gelmişti. Sadece önümüzdeki on iki ay için bile olsa onların kraliçesi. Ona makamının gerektirdiği saygı ve hürmeti göstereceklerdi.

Bu kararlılığın bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı çünkü hanımların hepsi onun gelişi üzerine derin bir reverans yaptı ve ona ihtiyatla baktı.

"Majesteleri, bu taraftan lütfen." Leydi Firkin masaya doğru işaret etti. "Yolculuğunuzdan dolayı çok yorgundunuz. Bugün daha resmi olmayan bir öğle yemeğinin sizi saray hanımlarıyla tanıştırmak için iyi bir yol olacağını düşündüm."

Kham, her sandalyede özel bir uşağın oturduğu, abartılı altın, gümüş ve kristal yer takımlarıyla dolu ziyafet masasına baktı. Bu gayri resmi bir yemek miydi? Bir devlet yemeğinin neye düşünmekte tereddüt etti. Ama o

Leydi Firkin'in düşünceliliğini onaylamak için kibarca bir şeyler mırıldandı.

Sonraki kırk beş dakika boyunca Kham hoş bir ifade takındı ve Leydi Firkin onu sarayın hanımlarıyla tanıştırtırken huzursuzluğunu bastırmak için elinden geleni yaptı. Tildy, Khamsin'i böyle bir etkinlik için eğitmek için sayısız saat harcamıştı. Bir Gül Prensesi'nin babasının krallığında nazik bir ev sahibesi olması beklenirdi ve bu görevlere uygun olarak, babasının sarayına sık sık gelen saray mensupları ve konuklar hakkında isimleri, unvanları ve diğer ilgili bilgileri hatırlaması beklenirdi.

Ne yazık ki Kham bu derslerde hiç iyi olmamıştı ve her hanımefendinin adını üç kez tekrarlamaya dikkat etmesine ve isimle yüzü birbirine bağlamak için anımsatıcılar bulmasına rağmen (Çarpık burun, Leydi Ros. Kedice gülümseme, Leydi Wyle), bunalması uzun sürmedi. Çünkü tanışma faslından hatırladığı sadece bir avuç hanım vardı: Leydi Firkin, uzun boylu, heybetli rahibe Galacia Frey ve tabii ki Reika Villani, sanki Khamsin'le daha iki saat önce düşman olarak karşı karşıya gelmemişler gibi gülümseyerek oradaydı.

Valik'in kuzeniyle bu sabahki yüzleşmenin kişisel savaşlarının sadece ilk salvosu olduğunun farkında olan Khamsin göz ucuyla Reika'yı izliyor, hangi hanımın onunla konuşmak için durakladığına ve hangisinin ona en yakın oturduğuna dikkat ediyordu. Kham, Reika'nın zafere ulaşmak için arkadaşlarını kendi hizmetine almak da dahil olmak üzere cephaneliğindeki her aracı kullanacağından hiç şüphe duymuyordu. Khamsin etrafta dolaşıp herkese Reika'nın sırdaşı olup olmadıklarını soramayacağına göre, sadece gözlemci olması ve arkasını kollaması gerekiyordu.

Yanındaki Kış Leydisi'ne dönerek -adı neydi? Oh, evet, çarpık burunlu, Leydi Ros- Khamsin, "Bana biraz kendinizden bahsedin, Leydi Ros. Nerelisiniz ve ne zamandır saraydasınız?"

Sonunda sessiz bir gong sesi hanımları öğle yemeğine çağırdı. Khamsin masanın başındaki kraliçe koltuğuna oturdu, hizmetkârlar ona her türden garip, tanıdık olmayan yemekleri sunarken üzerindeki birçok gözün farkındaydı. Tanımlayamadığı ya da tuhaf kokan yiyeceklerden uzak durmaya çalıştı, özellikle de birkaç farklı deniz mahsulü yemeğinin balık kokusu solungaçlarını oldukça yeşil hissetmesine neden olduktan sonra.

"Balık sevmez misiniz, Majesteleri?" Reika Villani, Kham'ın özellikle kokulu bir uskumru tabağını elinin tersiyle itmesinin ardından sordu. "Ne talihsizlik. Deniz ürünleri her Wintercraig yemeğinin vazgeçilmezidir." Ses tonu, Khamsin'in isteksizliğini felaket bir eksiklik gibi gösteriyordu.

Kham'ın çenesi sıkıştı. "Tam tersine, balığa bayılırım," dedi ve sırf Reika Villani'nin yüzündeki alaycı, üstün gülümsemeyi silmek için, önüne gelen bir sonraki balık yemeğinden bir porsiyon almak için kendini zorladı. Kokusu ve dokusu öğürme isteği uyandırsa da, Reika Villani'nin bakışlarını sürekli üzerinde tutarak birkaç lokma yedi.

Khamsin'in sağında iki koltuk aşağıda oturan Galacia Frey, Reika ve Kham arasındaki görsel çatışmayı izledi ve bittiğinde Kham'a onaylar gibi bir baş selamı verip kendi yemeğine gömüldü. Kham, yemeğin geri kalanında yediği şeyin yeniden ortaya çıkmaya çalışması dışında, küçük bir zafer gibi hissettiren şeyin tadını çıkaracaktı. Dışarıda, açık ve güneşli gökyüzünde soluk gri bulutlar toplanmaya başlamıştı.

Yemekten sonra Galacia Frey ayrıldı ve kadınlar iğne işi yapmak ve sosyalleşmek için yandaki toplantı odasına çekildi. Khamsin'in eli iğne tutmuyordu ve sıradan bir konuşmacı olarak da ne yazık ki yetersizdi. Soruları daha çok sorgulama gibiydi ve hangi hanımların Reika Villani'nin ahbabları olduğundan emin olamadığı için verdiği cevaplar o kadar temkinliydi ki sert ve itici geliyordu.

Kham sadece Leydi Melle Firkin'in yanında rahatlayabiliyordu. Lord Şansölye Barsul Firkin'in eşinin kibar gözleri, sıcak bir gülümsemesi ve Hemşin'i tamamen rahatlatan büyüleyici bir tarzı vardı. Öğle yemeğinin ilk yarım saati içinde Leydi Firkin'in kibar ve saygılı unvan kullanımı yerini "canım", "hayatım" gibi hitaplara bıraktı.

Başka biri olsa, Khamsin böyle bir yakınlık karşısında kaskatı kesilir ve kendini geri çekerdi ama yaşlı kadını kendisiyle bir kraliçeden çok kıızı gibi konuştuğu için azarlamayı kendine yediremedi, özellikle de kadın itiraf ettiğinde, "Lord Firkin ve benim bir kızımız vardı, Astrid. On yedi yaşındayken akciğer hummasından öldü. Bana onu hatırlatıyorsun. Gözlerinde seninle aynı ateş vardı. Hiçbir şeyden geri adım atmazdı, onu korkutan şeylerden bile." Sonra Hemşin'in elini okşadı, gülümsedi ve şöyle dedi: "Seninle ilgili iyi hislerim var canım. Bence sen kralımızın ve bu sarayın uzun zamandır ihtiyaç duyduğu kişi olabilirsin."

"Teşekkür ederim Leydi Firkin," dedi Khamsin küçük, içten bir gülümsemeyle.

"Lütfen bana Leydi Melle deyin. Formalitelere pek takılan biri değilimdir. Umarım sakıncası yoktur. Kral, Lord Barsul ve benim için bir oğul gibiydi. Aileleri öldükten sonra genç Prens Garrick'in yetişmesine yardım ettik."

"Kralın ailesi nasıl öldü?"

"Frost Giant saldırısı. Ne büyük bir trajedi. Wynter canını zor kurtardı. Ve sonra bu kadar gençken tahta geçti. On altı yaşında bile değildi. Bir çocuğun omuzlaması gereken bir yük, özellikle de bazıları onun gençliğini bir zayıflık işareti olarak görürken. Ancak zayıflık, onu tanıyan hiç kimsenin Craig'li Wynter ile bağdaştıramayacağı bir özelliktir."

"Hayır, sanmıyorum," diye kabul etti Kham. Leydi Melle'ye evlendiği adam hakkında daha fazla soru sormaya başladı, ancak Leydi Wyle geldi ve Leydi Melle'den bir kart oyununa katılmasını istedi. Leydi Wyle, Khamsin'i de oyuna katılmaya davet etti.

Ama hanımefendinin samimiyetsiz gülümsemesi ve fazla dikkatli bakışları Kham'ın reddetmesine neden oldu.

"Hayır, lütfen devam edin. Ben kâğıt oynamam." Çoğu saray iskambil oyununu oynamak için dört ya da daha fazla kişi gerekirdi, bu yüzden her zaman yalnız olan Kham'ın öğrenme fırsatı hiç olmamıştı. Kız ve erkek kardeşleri gizlice onu ziyarete geldiklerinde yapmak isteyeceği son şey, değerli zamanlarını kâğıt oyunları ile geçirmekti.

Khamsin'in Leydi Melle'nin yanından ayrılmasına izin verdiği için pişmanlık duyması uzun sürmedi. Leydi Melle'nin onu tamponlayan sıcak varlığı olmadan tek başına otururken, her hareketini izleyen Kış Leydi'lerinin, birçoğu sinsi gözlü, görkemli giysili düşmanlarının ilk zayıflık işaretini beklediklerinin farkındaydı.

İçinde bir gerginlik vardı. Uzun süre hareketsiz oturmak onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı ve her hareketi izlenip ölçülürken orada oturmak tarif edilemeyecek kadar tatsızdı. O, elementlerin çocuğuydu; Kral'ın Kalesi'nin terk edilmiş kulelerinde dilediğini yapmaya ve özgürce koşmaya alışkındı. Saatlerce kapalı ve süslü bir şekilde, sohbetleri moda, ev idaresi ve çocuk yetiştirme etrafında dönen kadınlarla çevrili bir şekilde oturmak için yaratılmamıştı. Kham dışarıda erkeklerle birlikte olmayı, onların silahlarıyla antrenman yapmalarını izlemeyi, daha da iyisi kendi kılıcını sallamayı tercih ederdi. Falcon sık sık onunla antrenman yapardı ve bunlar hayatının en mutlu anlarından bazılarıydı.

Ayağı vurmaya başladı. Sohbet azaldı. Bayanlar ona yan bakmaya başladı. Ayaklarını yere vurdu ve orada tuttu.

Konuşma yeniden başladı. Daha fazla bebek muhabbeti. Daha fazla kurdele . Hanımlardan birinin saçını süslemek için yeni bir hizmetçisi vardı ve harika bir iş çıkarıyor değil miydi?

Kham'ın parmakları huzursuzca sandalyesinin kolçaklarına vurmaya başladı.

Kuaför hizmetçisi kadın Kham'a doğru baktı, dudağını ısırđı ve sustu.

Kham sanki hayatı buna bağıymış gibi kolçakları kavradı. , öğle yemeğı sırasında toplanan ince bulutlar ağırlaştı ve karardı.

"Ah, canım." Leydi Ros hızla kararan gökyüzüne baktı. "Görünüşe göre bir fırtına bizi bekliyor."

Başka bir kadın, "Bu çok hızlı oldu," diye mırıldandı. "Bu sabah gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu."

Şimdi de hava durumu hakkında mı konuşacaklardı? Kham daha fazla dayanamayarak ayağı fırladı.

Tüm Kışkızları da ayağı kalkıp ona baktılar. "Biraz başım ağrıyor," diye yalan söyledi Kham, sesini yükseltmemek için kendini zor tutarak. "Sanırım dışarıda biraz yürüyeceğim."

Leydi Melle yağmurun yağmaya başladığı pencereden dışarı bir bakış attı. "Yürüyüşe mi, canım? Bu soğukta ve yağmurda mı?"

"Yağmuru seviyorum," diye tersledi Kham ve Leydi Melle'nin yüzündeki şok olmuş, incinmiş ifade kendisini bir zalim gibi hissetmesine neden oldu. Öfkesini bastırmak için nefes aldı. "Özür dilerim. Bu baş ağrısı beni geriyor. Ama yağmuru severim ve soğuk beni rahatsız etmez."

"Elbette, Majesteleri." Leydi Melle'nin sıcak, anaç bir "canım" yerine kibarca Hemşin'in onur sözcüğünü kullanması Kham'ın kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Beyaz saçlı kadın uşaklardan birine el salladı. "Hizmetçilerimizi çağır Gunter. Yağı ceketlere ve yağmurluklara ihtiyacımız var. Kraliçe yürüyüşe çıkmak istiyor."

"Hayır. Gunter, bekle." Kham dayanma elini kaldırdı. "Leydi Melle, hiçbirinizin benimle gelmesine gerek yok. Burada, içeride, sıcak yerde kalın." Leydi Melle'nin gözlerinde şaşırtıcı derecede inatçı bir bakış vardı, bu yüzden Kham yaklaştı ve sesini alçak bir fısıltıya düşürerek itiraf etti, "Bu sabah biraz ... bunaltıcı oldu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ve sonra, Leydi Melle'nin kendisine eşlik etme kararlılığının nezaket ve saray görgü kurallarından başka nedenlerden kaynaklandığı aniden aklına geldiğı için,

"Uzağa gitmeyeceğim. Bu pencerelerden görebileceğiniz bahçelerde kalacağım."

Leydi Melle uzun bir süre düşündükten sonra uşak Gunter'e el sallayarak, "Elbette canım. Git yürüyüşünü yap. Yalnız lütfen dışarıda fazla kalma. Eğer üşütürsen kral kellemini alır."

Kham son iki saattir ilk kez gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ben hiç üşütmem." Düşüncesizce kollarını yaşlı kadına doladı ve onu yanağından öptü, sonra aynı hızla geri çekildi ve hayranlarının arkasından fısıldayan Kışkızları'nın çok farkında olarak kızardı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sanırım bunu yapmamalıydım." Tildy'nin davranış derslerini hiç pratiğe dökme fırsatı olmamıştı ama kraliçelerin kollarını hanımlarına dolayıp yanaklarına öpücükler kondurmadığını biliyordu.

Melle Hanım şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, öncekinden daha da sıcak bir şekilde gülümsedi ve Kham'ın elini okşadı. "Özür dileyecek bir şey yok canım. Gunter, kraliçenin şalını alması için birini gönder, sonra da lütfen kraliçeye doğu bahçesine kadar eşlik et."

On beş dakika sonra, kırmızı kadife elbisesinin üzerine sıcacık bir kürk giymiş Kham, yüzünü şu anda bile kara bulutlar hafifleyip dağılmaya başladıkça ince bir sise dönüşen buz gibi çiseleyen yağmura çevirdi. Temiz, tempolu havadan derin bir nefes aldı, kollarını açtı ve bir daire çizerek döndü. Yaz Güneşi, bu iyi hissettirdi!

Bahçe boş ve sessizdi. Gildenheim'ın önündeki iki büyük bailey'den gelen hareketli sesler burada sessizdi. Bakımlı yürüyüş yolları arasında birkaç çeşme huzur içinde şırıldıyordu. Buradaki bahçeler parlak yaz çiçekleri yerine, yaprak dökmeyen çalılar, yontulmuş ağaçlar ve mor, kırmızı ve hayaletimsi gümüşü gri tonlarında parlak yapraklar veya meyveler sergileyen bitkilerle dikilmişti.

Bahçenin ortasında çobanpüskülü çalılarında yapılmış bir labirent vardı. Kham saray hanımlarıyla öğle yemeği yediği ziyafet salonunun kemerli pencerelerine bir göz attı, sonra dönüp labirente daldı ve sık çitlerin arasındaki kıvrımlı patikaları takip etti. Çok zor bir labirent değildi ve Kham sadece birkaç yanlış dönüşten sonra merkezi buldu. Orada, ahşap banklardan oluşan bir halka, üç katmanlı hoş bir çeşmeyi çevreliyordu.

Gözünün ucuyla kızıl bir ışık parladı ve başını çevirdiğinde çeşmenin diğer tarafındaki banklardan birinin üzerinde parlak kırmızı bir kardinalin parladığını gördü. Gülümsedi. Kuşları her zaman sevmiştir. Ona ağabeyini hatırlatıyorlardı çünkü Falcon nereye giderse gitsin kuşlar hep orada toplanırdı. Onun birçok güzel kadın arkadaşı gibi aynı hevesli bağlılıkla ona akın ediyorlardı.

Kham kardinalin zıplayarak bankın altındaki soğuk zemini gagalamasını izledi ve keşke öğle yemeğinden ekmek kırıntıları getirseydim diye düşündü. Bunu yarın yapmak zorunda kalacaktı. A gölge geçtiüzerinde ve Merkez . Labirent, ve kardinal aldı Kanat, kaybolmak içine ve yoğun çobanpüskülü çalıları. Kham başını kaldırdığında büyük, kar beyazı bir şahinin gökyüzünde süzüldüğünü gördü. Kanatlarını açarak Gildenheim'ın etrafında daireler çizdi, sonra pike yaparak bir pencere pervazına kondu.

Kalenin en yüksek kulesinin tepesine yakın bir yerde.

"Neredesin Falcon?" diye mırıldandı yüksek sesle. Ağabeyi sonunda Roland'ın kılıcını bulmuş muydu? Ve eğer bulduysa, evliliğinin koşullarını duyduğunda -başının üzerinde asılı duran tehdit- onu kurtarmak için Wintercraig'e gelir miydi? Bu tam da Falcon'un en sevdiği türden büyük, kahramanca bir jestti.

Öyleyse Falcon'un onu kurtarmaya geleceği fikri neden içini korkuyla dolduruyordu?

Bakışları gri taş kuleden aşağıya indi ve Gildenheim'ı krallığın en büyük hazinesiymiş gibi koruyan müstahkem siperlerin halkaları arasında dolaştı. İnsanların tezahüratlarını düşündü

Krallarını ve yeni gelinini selamlamak için bailey'de toplandılar ve yol boyunca karşılaştıkları köylülere gösterdiği gerçek ilgi ve alaka.

Craig'den Wynter ile evliydi. Artık onun kızıydı. Karısı, kraliçesi ... ve ona bir varis verdiğinde Summerlea'nın kesin kontrolünü elinde tutmasının anahtarıydı. Birlikte geçirdikleri son haftalardan sonra, kocasının kendisine ait olduğunu düşündüğü hiçbir şeyden asla vazgeçmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu. Eğer Falcon onun için gelirse, ya Falcon ya da Wynter ölene kadar bitmeyecek bir savaş olacaktı.

Ve eğer Falcon'un elinde Blazing olsaydı, kazanan Craig'den Wynter olmazdı.

Khamsin'in çok yakından incelemeyi umursamadığı bu düşünce, öğle yemeğinde kaçamadığı berbat balık yemeklerinden daha fazla hasta hissetmesine neden oldu.

Kham o öğleden sonra Vinca'yla buluştu ama saray turu Khamsin'in umduğu kadar yararlı ya da kapsamlı olmadı. Sadece mutfakları, şarap mahzenlerini, hizmetkârların odalarını ve ana sarayın alt dört katının bazı bölümlerini ziyaret ettiler.

Kham şarap mahzenlerinden hoşlanmamıştı. Dağın derinliklerine, sert kayalara kazılmışlardı ve Kham'a Kral Verdan'ın planlarına uyması için onu götürdüğü yeri çok fazla hatırlatıyorlardı. Özellikle de mahzenin eşiğinden adımını attığında güneşle bağlantısı kesildiği için.

Bu anıların etkisiyle, "Evet, oldukça etkileyici," dedikten sonra ani bir tavırla arkasını dönüp kapıya yönelmesi Vinca'nın ya da şarap görevlisinin gözünde puan kazanmasını sağlamadı. Davranışı için özür dilemeyecek kadar gururlu ve kırılganlığını koruyan biriydi. Bunun yerine hızlıca, "Sanırım mutfakları yeterince gördüm. Turumuzun geri kalanını merdivenlerin üzerinde geçirmeyi tercih ederim."

Birinci kata ulaşana kadar rahat bir nefes alamadı ve büyük, kemerli bir pencereden parlayan güneş ışığının altında durdu.

Wynter'in saray hizmetkârları onaylamadıklarını göstermeyecek kadar iyi eğitilmişlerdi ama turun başında Vinca'nın sesinde var olan küçük sıcaklık kırıntısı mahzenleri ziyaret ettikten sonra kayboldu ve bir daha da geri gelmedi. Vinca soğukkanlı ve soğukkanlı bir şekilde Khamsin'e sarayın ziyafet salonları, taht odası, devlet odaları ve Vinca'nın Wynter, kabinesi ve krallığın yönetimiyle ilgili pek çok kişi tarafından kullanıldığını söylediği, girmedikleri odalardan oluşan bir kanadı barındıran alt dört katında eşlik etti. Ayrıca, her türden salon ve galeri ile Yaz ve İlkbahar'ın zevkle iç çekmesine neden olacak muazzam bir kütüphane vardı. Her yerde dağlara, aşağıdaki vadiye, Gildenheim dağının eteklerindeki köy Konundal'a ve dağın yamacına inşa edilmiş ve sarayın kendisiyle bütünleşen çok katlı bahçelere bakan teraslar ve balkonlar vardı.

Dördüncü kata geldiklerinde Vinca, Khamsin'e dönerek turun sona erdiğini duyurdu. "Sarayın geri kalanı ne olacak?" Kham, henüz ziyaret etmedikleri katlara çıkan yaldızlı merdivenleri işaret etti.

"Ekselanslarının ilgisini çekecek bir şey yok," dedi Vinca. "Çoğunlukla soyluların ve ziyarete gelen ileri gelenlerin ve onların hizmetkârlarının sarayda bulundukları zamanlarda kullandıkları odalar ve bunların çoğu da şu anda boş."

"Daha kaç kat var?"

"Kuleleri saymazsak on tane daha var ama bunların üçü hizmetkârların odası."

Kham'ın nefesi kesildi. "Bu kadar çok mu?" Gildenheim'ın devasa olduğunu fark etmişti. Sadece ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti.

"Savaştan önce bir üst saray inşa etmekten bahsediliyordu." Vinca kendini tutmadan önce gururla gülümsedi ve

yüz ifadesini tekrar soğukkanlı bir maskeye dönüştürdü. "Son üç yıldır burada işler çok daha sessiz."

Kham başını salladı. "Gildenheim daha da büyürse, sarayın bir ucundan diğerine gitmek için bir ata ihtiyacın olur."

"Kış halkı dayanıklı bir ırktır ve yürümek vücuda iyi gelir," diye cevap verdi Vinca net bir şekilde. Sonra içini çekti ve itiraf etti: "Ama yakın zamanda bir genişleme olması pek olası değil. Savaşlar maliyetlidir ve sadece hazineye değil."

Savaşın korkunç bedelinin hatırlatılmasıyla aralarında kısa ve gergin bir sessizlik oluştu.

Vinca boğazını temizledi. "Başka bir şey olmayacaksa, Majesteleri? Akşam yemeği iki saatten kısa bir süre içinde servis edilecek ve benim de henüz yerine getirmem gereken bazı görevlerim var."

"Elbette. Tur için çok teşekkür ederim, Vinca."

"Benim için bir zevk, Majesteleri. Size odanıza kadar eşlik edeyim mi?"

Kham odasına dönmeye hazır değildi. Biraz daha keşfetmek istiyordu. "Hayır, sen git. Ben yolumu bulurum."

Vinca gitmek için hiçbir hamle yapmadı. Alt dudağını kemirdi ve sonra, "Seni burada yalnız bırakırsam kral bundan hiç memnun olmaz," dedi.

"Sana gitmeni söylersem beni terk etmiş olmazsın." Kham'ın ağzı alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "İnan bana, eğer kral bundan hoşlanmazsa, suçun nerede olduğunu bilir." Vinca olduğu yerde kalmaya devam edince Kham kaşlarını kaldırdı. Göğsünde bir kızgınlık titreşimi kıpırdandı. "Ben iyi olacağım Vinca. Yolumu öğrenmem gerekiyor. Şimdi tam zamanı."

Geçici bir süreliğine de olsa kraliçesi olan bu kadını terk etmekten ya da ona doğrudan itaatsizlik etmekten başka çaresi kalmayan Vinca, reverans yaparak aşağıya indi.

O gittikten sonra Kham döndü ve başka bir merdiven setine giden geniş koridordan aşağı inmeye başladı. On kat daha mı? Artı hepsi şu kuleler ve kuleler? Onun nabızı

hızlandı. Özünde bir kaşıftı. Sessiz, terk edilmiş ve küflü eski sırları olan yerler yıllardır onun eviydi ve unutulmuş hazineleri araştırarak, nereden geldiklerini, onları oraya kimin bıraktığını hayal ederek bir ömür geçirmişti.

Ancak Vinca'nın sözüne sadık kalarak, beşinci kat saray misafirlerinin yaşam alanlarından başka bir şey değildi - bu odaların çoğu boştu ve gizli hazine cephesinde tamamen hayal kırıklığı yaratıyordu. Yine de kilitli olmayan her kapıyı açtı ve içeriye baktı.

Odalar zarif bir şekilde döşenmişti, Vera Sola'daki sarayın bazen cafcaflı olan zenginliği olmadan lükstü. Kham bunu kabul istemiyordu ama bu odaların ölçülü zarafeti ona çekici geliyordu. Ve odaların her biri, dolu olsun ya da olmasın, mükemmel bir şekilde hazır .

Küçük bir çalışma odasını inceliyor, krem rengi brokar koltuklara ve buz mavisi kadife perdelerin boncuklu işlemelerine hayranlıkla bakıyordu ki genç bir hizmetçi yaklaşp hızlı bir reverans yaptı.

"Özür dilerim, Majesteleri. Saat altı buçuk ve kral beni akşam yemeği için üstünüzü değiştirmeniz için odanıza kadar size eşlik etmem için gönderdi."

Vinca, Kham'ı sarayın üst katlarında gözetimsiz bıraktığını mı bildirmişti? Yoksa bu kattaki hizmetkârlardan biri onun bütün odalara burnunu sokmasına itiraz mı etmişti?

Kham hizmetçiye onsuz geri göndermeyi düşündü ama sonra bu fikirden vazgeçti. Eğer ona karşı gelirse, Wynter'ın bir sonraki elçisi muhtemelen Beyaz Muhafızlarından biri olacaktı ve Kham'ın asi bir mahkûm gibi alt kata geri götürülmeye hiç niyeti yoktu. O günkü keşifleri sona ermişti.

Ana merdivene doğru ilerlerken hizmetçiye "Adın ne?" diye sordu.

Kız şaşırılmış görünüyordu. "Greta, Majesteleri."

"Burada, yani sarayda uzun zamandır mı çalışıyorsunuz?" "Sekiz yaşından beri, Majesteleri."

Kham kaşlarını çattı. "Sekiz yaş hizmete girmek için çok küçük görünüyor. Wintercraig çocuklarının bu kadar küçük yaşta çalışması alışılmış bir şey mi?"

Greta çenesini kaldırdı. "Babam, Prens Wynter kral olduktan kısa bir süre sonra Büyük Av'da öldü. Annemin dört çocuğu vardı ve beşincisi de yolda. Kral başımızı sokacak bir evimiz, karnımızı doyuracak yemeğimiz ve işimiz olmasını sağladı, çünkü Kış Halkı sadaka kabul etmez. Annem mutfakta çalışıyor. Alt kata taşınacak yaşa gelene kadar üst katta çalışmaya başladım."

"Üst katta çalışmak mı?"

"Üst katı düzenli tutuyorum. Yedinci kat ve üstü." Dudağını ısırды. "O odaları artık kimse kullanmıyor," diye itiraf etti, "ama kral savaş sırasında bile Bayan Vinca'nın oraları kapatmasına izin vermedi. Gelecekte ne olursa olsun sarayı hazır tutmanın önemli olduğunu söyledi. Kullanılmayan odalara çoğunlukla küçükler bakıyor."

"Küçük olanlar mı?"

"Çocuk odasında kalmak için çok yaşlılar ama ağır işler yapmak için çok gençler. Çoğunlukla sadece toz alıp süpürüyorlar ve çarşafaları değiştiriyorlar. Buraya ilk geldiğimde yaptığım gibi. Kız kardeşim Fenna hâlâ üst katta çalışıyor. Ama gelecek yıl on yaşına girecek ve terziyle birlikte çalışacak."

"Peki ya ?"

"Kardeşim Skander - on altı yaşında - ahırlarda çalışıyor ama yakında Beyaz Muhafızlar için eğitim alacak. Kardeşim Tarn zırhçı çırağı. Linnet -on üç yaşında- bahçıvanla birlikte çalışıyor. Küçüklerden bazıları da yazın bahçıvanla çalışır ama yılın bu zamanı hava çok soğuk olur, bu yüzden dışarıda fazla kalamazlar. Üst katta çalışmak daha iyi. Sabahları da okul var."

"Ne tür bir eğitim?"

Greta sanki soru anlamsızmış gibi kaşlarını çattı. "Her zamanki şeyler. Okumak, yazmak, figürler yapmak." Yüzünü buruşturdu.

"Tarih."

Kham'ın kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı. "Benim geldiğim yerde, Greta, bu olağan bir şey değildir. Sadece tüccarlar ve soylular çocuklarını eğitir." Çiftlik işçilerinin ve el emeği ile çalışan işçilerin kitaplara ve matematiğe ihtiyaç duymadıkları, birçok Summerlander soylusunun uzun süredir sahip olduğu bir inançtı. Eğitim, sıradan sınıflara her türlü toplumsal soruna neden olan "fikirler" verme eğilimindeydi. "Ve tarih büyüleyicidir."

"Bundan asla hoşlanamazdım." Greta başını salladı. "Bütün o savaşlar, krallar ve randevular. Çok sıkıcı."

"Oh, hayır," diye itiraz etti Kham. "Tüm o hayatlar, o kahramanlar, o büyük macera ve fedakârlık hikâyeleri. Sıkıcı olabilecek her şeyden çok uzak."

"Siz öyle diyorsanız, Majesteleri." Genç hizmetçi ikna olmamış görünüyordu.

"Bunu size kanıtlayacağım. Bir sonraki tarih dersi ne zaman?" "Tarih dersi her Thorgyllsday saat onda."

"Mükemmel. Gelecek Thorgyllsday, bu derslerin yapıldığı yere kadar bana eşlik edeceksin ve ben de sana ülkemden sıkıcı olmayan bir tarih anlatacağım. Summerlea'nın en büyük kralı Roland Soldeus'un hikâyesi."

Greta bu konuda pek hevesli görünmüyordu ama Kham bunu Greta'nın tarihten hoşlanmadığına yordu. Bu Kış Çocukları'ndan hiçbirinin Roland Triumphant'ın destansı hikâyesini duymadığına bahse girerdi. Bir zamanlar kendisinin sevdiği kadar onların da seveceğinden hiç şüphesi yoktu.

Roland'ın cesur hikâyesini paylaşma ihtimali yemek salonuna kadar gülümsemesini sağladı; Gildenheim'ın toplanmış soylularının görüntüsü yüzüne soğuk su çarpmış gibi karşıladı onu. Uşak zili çalıp geldiğini haber verdiğinde Kham gülümsemesini bastırdı ve derin bir nefes alarak kendini bir başka yemek zamanı çilesine hazırladı.

Ertesi hafta boğucu bir düzen içinde geçti. Wynter akşam yemeklerini sarayla birlikte yemesine ve geceleri yatak odasını ziyaret etmesine rağmen, gün içinde onu çok az görüyordu. Sarayın gerçek işleyişine dahil olma girişimleri kibarca ama kesin bir dille reddedildi ve zamanını elinden geldiğince iyi bir şekilde doldurmak zorunda kaldı. Sabahlarını sarayın üst katlarını keşfederek, çocuklarla konuşarak ya da derslerine katılarak geçiriyordu. Ardından saray hanımlarıyla birlikte bitmek tükenmek bilmeyen uzun öğle yemeği ve sıkıcı sosyal saatler, ardından da bahçelerde dolaşıp kuşları besleyerek geçirdiği bir saat geliyordu - birkaç hanım ve birkaç Beyaz Muhafız ona eşlik etmeyi kabul etmeseydi, bu kutsanmış bir şekilde özel ve huzurlu olabilirdi. Öğleden sonraları sarayda dolaşarak Gildenheim'da yaşayan ve çalışan hizmetkârları ve Kış Halkı'nı tanımaya çalıştı.

Derken Thorgyllsday geldi çattı ve çok beklenen tarih dersini de beraberinde getirdi. Khamsin yataktan fırladı, Summer' ait olan kraliyet mavisini elbiseyi hevesle giydi ve Roland Triumphant'ın kopyasını göğsüne bastırarak üst kata koştu. Ancak küçük sınıfa girdiğinde, derslerini bekleyen bir oda dolusu çocuk yerine boş sandalyeler ve tüm çocukların başka işlerle ilgilenmek üzere çağrıldığını söyleyen bir tarih öğretmeni buldu.

"Ne büyük hayal kırıklığı," dedi Kham. "Belki gelecek hafta tekrar gelebilirim."

Tarih öğretmeni, "Üzgünüm majesteleri," dedi, "ama onlara Roland Soldeus'u öğretmeyi düşünüyorsanız, annelerinin gelecek hafta da onlar için çalışacağını umuyorum."

Sertçe yutkundu. "Anlıyorum." Bütün hafta boyunca bazı çocukların sınıflardan kaybolduğunu ve bir daha geri dönmediklerini fark etmişti ama onların sarayın başka bölümlerinde çalışmak üzere yeniden görevlendirildiklerini düşünmüştü. Kaybolmalarının sebebinin kendisi olduğu aklına gelmemişti.

sınıflardan çekildi. "Bunun yerine onlara Wintercraig'in kahramanlarından birini öğretsem nasıl olur?" Wintercraig kahramanları hakkında hiçbir hikâye bilmiyordu ama sarayda büyük bir kütüphane vardı. Mutlaka orada çocukları tarih konusunda heyecanlandırmak için kullanabileceği bir şeyler olmalı.

"Bilemiyorum, Majesteleri," dedi öğretmen. "Belki de en iyisi Wintercraig çocuklarının eğitimini Winterfolk'a bırakmanızdır."

Kham tökezleyerek geri döndü. Bu mesajı yanlış anlamak mümkün değildi: O bir Summerland'liydi ve burada istenmiyordu. "Elbette. Çok özür dilerim. Fark etmemiştim."

Kham utanç içinde topuklarının üzerinde döndü ve koridorda merdivenlere doğru hızla yürüdü. Yol boyunca gözyaşlarıyla kaybettiği bir savaş verdi ve baraj patlayıp sıcak, tuzlu ıslaklık yanaklarından aşağı döküldüğünde saklanmak için terk edilmiş yatak odalarından birine eğilmek zorunda kaldı. Daha önce de reddedilmişti, hem de pek çok kez, ama en son ne zaman bir şeyin onu böyle yaraladığını hatırlayamıyordu. Bu reddedilme kişiseldi ve uzun zaman önce acıya karşı dayanıklı olduğunu düşündüğü yerlerini kanatmıştı.

Gözyaşları tükenene kadar ağladı, sonra gözlerini sildi ve yüzü artık lekeli veya şiş olmayana ve gözlerinin şişkin kırmızı kenarları kaybolana kadar odada kilitli oturdu. Sonunda odadan çıktığında, koridorda dolaşan yarım düzine hizmetçi fare gibi dağıldı. Kham katı bir yürekle onların gidişini izledi. Bu insanlara dostluk teklif etmişti ve onlar da bunu yüzüne vurmuşlardı. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirerek, saray hanımlarıyla planladığı öğle yemeğine gitmek üzere aşağıya indi. En azından orada, hiçbir zaman gardını düşürecek kadar kendini evinde hissetmemişti. Ve gardını düşürmediği için, sarayın kışlık hanımları onu üst kattaki çocukların yaptığı gibi incitememişti.

Ya da yemek salonuna varana ve Leydi Melle ellerini uzatmış, tatlı tatlı gülümseyerek öne çıkana kadar öyle düşündü.

"İçeri gel canım, içeri gel. Kaybolduğundan endişelenmeye başlamıştık." Ziyafet masasındaki yerlerini aldıklarında, Leydi Melle gülümsedi. "Aşçı bugün kendini aşmış. Sadece sizin için özel bir ikram hazırladı. Anladığım kadarıyla en sevdiklerinizden biri." Kapalı yemek tepsileri taşıyan hizmetkârların ilkinde el salladı. Hizmetkâr derin tepsiyi bir çırpıda fırlattı. Tepsiyi tutan hizmetkâr onu Khamsin'in incelemesi için uzatırken bir buhar bulutu yükseldi. "Lutefisk ve yılanbalığı," diye duyurdu Leydi Melle mutlu bir gülümsemeyle.

Kham'ın gözleri büyüdü ve burun delikleri gördüğü manzara karşısında alevlendi

-Soğan, sarımsak ve uzun siyah yılan balıklarıyla yüzen bir et suyu deniziyle çevrili jelatinimsi beyaz balık yığınının -ve korkunç aromasının. Midesi korkunç bir şekilde sarsıldı.

Kham sandalyesini uçuracak kadar hızlı bir şekilde ayağa fırlayınca Kışkırları şaşkınlıkla nefes aldı.

"Canım benim!" Leydi Melle ağladı.

"!" diye bağırdı bir başkası.

Kham bir elini ağzına kapattı, bir eliyle eteklerini tuttu ve kapıya doğru fırladı. Lütfen, odadan çıkmama izin verin. Onların önünde kendimi utandırmama izin verme. Lütfen, odadan çıkmama izin verin.

Başaramadı.

"Lutefisk ve yılanbalığı üzerine mi kustu?" Valik, Leydi Melle öğleden sonraki felaket öğle yemeğiyle ilgili raporunu bitirdiğinde sordu. "Kim lutefisk ve yılanbalığı sevmez ki? Çok lezzetlidirler!"

"Valik." Wynter ikinci komutanına sert bir bakış attı ve başını kapıya doğru salladı. Valik yüzünü buruşturdu ama dışarı fırladı. O gittiğinde Wyn sandalyesinde arkasına yaslandı ve dikilmiş parmaklarının üzerinden Leydi Melle'ye baktı.

"Görünüşe göre bu bir eşek şakasıydı," diye açıkladı Leydi Melle. "Aşçı, kraliçenin lutefisk ve yılanbalığı için yanıp tutuştuğunu ve en sevdiklerinden biri olduğunu söyleyen bir not aldı. Söylemeye gerek yok ama bu doğru değil gibi görünüyor."

Batı kulesindeki özel ofisinde oturuyorlardı. Wyn'in solunda, kurşunlu camlardan oluşan geniş bir pencere, çok aşağıdaki Minsk Nehri vadisine bakıyordu. Gerçi artık o vadiyi görmek mümkün değildi. Koyu bulutlar Gildenheim'ı yoğun bir sisle kaplamıştı, geçen hafta boyunca her gün öğle saatlerinde saat gibi işleyen öğleden sonra fırtınasının habercisiydi. Fırtına çoktan dinmiş olmalıydı, zira Khamsin'in hanımlarıyla yediği günlük öğle yemeği bir saat önce talihsiz bir şekilde sona ermişti, ancak hava durumu cadısı kraliçesi bugün gökyüzünde farklı bir sefaletle uğraşıyordu ve kar yağışı yakın zamanda denecek gibi görünmüyordu.

Craig'de bile kar yağışı için erkendi ama bunun suçlusu Khamsin'in günlük fırtınaları mı yoksa Buzdan Kalp miydi, Wynter bilmiyordu.

"Bugünkü talihsiz olay dışında, kraliçem nasıl yerleşti?"

"Gerçekten mi?"

Wyn başıyla onayladı.

"O değil." Leydi Melle sıkıntıyla ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim canım, ama zavallı şey perişan halde. Yemeklerimiz ona uymuyor. Hayatını kurtarmak için iğne bile yapamıyor. Hanımlar ona en sevdikleri romanlardan bazılarını okumayı denediler ama o kadar huzursuz ve sabırsız oldu ki, toplantı salonunda fırtına kopacak sandım. Açık havayı seviyor ama onu takip etmemizden, her hareketini izlememizden nefret ediyor. Benimle Konundal'a bir gezi yapmak isteyebileceğini düşündüm ama ata binmiyor ve bir araba getirmeyi önerdiğimde, yemin ederim Lord Valik'in çağırabileceğini söylediği yıldırımdan neredeyse biraz gördüm."

Wyn yüzünü buruşturdu. "Arabalar ona lutfisk ve yılanbalığından daha iyi gelmiyor."

Leydi Melle'nin kaşları kalktı. "Bunu daha önce bilmek faydalı olurdu, Wynter," dedi sesinde alışılmadık bir sertlikle.

Wyn içinde aniden yükselen buz gibi öfke kırbacına karşı gözlerini kapattı. Buz Kalp'i içmeden önce, Leydi Melle'nin azarı utançtan kızarmasına neden olurdu. Şimdi ise öfke onu sertçe ısıyor, içindeki Buz Kralı onun küstahlığına öfkeleniyordu. Ama Wynter, Garrick'e vekil annelik yapmış olan bu nazik, koca yürekli kadına sözle ya da eylemle zarar vermesine izin vermeden önce kendi boğazını . "Artık biliyorsunuz, Leydi Melle," dedi kendine konuşmak için güvendiğinde.

Kendi ölümcül tehlikesinden habersiz bir şekilde iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, oğlum, bunu daha da zorlaştırabilir misin? Sarayın her yerinde dolaşmasını istemezsin, dışarıda tek başına dolaşmasını istemezsin, sarayın işleyişine karışmasını istemezsin, hizmetkârlar çocuklarının eğitimine karışmaya kalkıştığı için ayaklanmış durumda ve Wyrn onun uzun süre yerinde oturamayacağını biliyor. Öğle yemeğimizden sonraki kısa bir saat onu tahammülünün sınırlarına kadar zorluyor. Birkaç hanımefendi onun öfkesine yenik düşüp bir yıldırımla bizi öldürebileceğinden endişe ettiklerini ifade ettiler. Bir şeyler yapılmalı!"

"Ne öneriyorsunuz Leydi Melle?" Leydi Melle'nin takdire şayan pek çok özelliğinden biri de, bir çözüm önermeden asla bir sorun ortaya koymamasıydı.

"Bir arkadaşa ihtiyacı var, canım. O yabancı bir yerde genç bir kız. Konuşabileceği birine ihtiyacı var. Birlikte bir şeyler yapabileceği birine."

Leydi Melle'nin ağzı küçümseyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onunla oradan oraya koşturmak için çok yaşlıyım ve hanımlar, beni bağışlayın, onun büyüsünden korkuyorlar ve açıkçası

Zavallı kıza, onun onlara ısındığı kadar ısınamadı."

"Aklınızda biri var mı?"

"Keşke bilseydim. Kafamı kurcalayıp duruyorum. Bu akşam Barsul'la bu konuyu konuşacaktım, bakalım birilerini önerebilecek mi?"

"Bunu düşüneceğim. Teşekkür ederim, Leydi Melle." Wynter ayağa kalkarak toplantının sona erdiğini işaret etti.

Leydi Melle ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi, sonra kapıya ulaştığında durakladı. "Ondan hoşlanıyorum, Wynter. Ondan oldukça hoşlanıyorum ve bunu beklemiyordum. Evet, öfkeli biri ve bunu kontrol altında tutmakta zorlanıyor ama aynı zamanda içinde bir nezaket ve büyük bir yalnızlık var. Valik'in sandığı gibi bir tehdit olduğunu sanmıyorum. Onunla gerçekten daha fazla zaman geçirmelisin."

"Teşekkür ederim Leydi Melle," dedi Wynter tekrar, sesi kibar, bakışları kasıtlı olarak kayıtsızdı.

Leydi Melle içini çekti ve kendini dışarı bıraktı.

Dondurucu yağmur ve kar bütün gün yağmaya devam etti. Wynter akşam yemeğini mahkemeye paylaşmak için ofisinden erken ayrıldı, ancak Khamsin'in koltuğu dikkat çekici bir şekilde boş kaldı.

"Kraliçenin bugünkü öğle yemeğindeki rahatsızlığı için çok üzgünüm," dedi Reika, hizmetkârlar mis kokulu balık tepsilerini masanın etrafında dolaştırırken. "Valik bana iyi seyahat etmediğini söylemişti ama hassas midesinin yemek zamanlarına kadar uzandığını hiç düşünmemiştim. Biz Kış Halkı çok dayanıklı insanlarız." Gülümseyerek, bir porsiyon kızarmış uskumruya yardım etmek için döndü. "Umarım önümüzdeki kış onun bünyesi için çok zor geçmez."

Reika'nın sözleri her ne kadar özenli bir ilgiyle söylenmiş olsa da, bir şekilde Khamsin'in Wintercraig'deki yaşamın zorlu taleplerini karşılayamayan zayıf bir çocuk olduğu izlenimini uyandırmayı başarmıştı. Bu ima Wynter'ın pek hoşuna gitmemişti.

"Onu tanımayanların düşünebileceğinden çok daha güçlüdür," diye yanıtladı. "Ama ilginiz için teşekkür ederim, Leydi Villani. Bana gidip karımı kontrol etmem gerektiğini hatırlattınız." Elindeki peçeteyi masaya fırlatıp ayağa kalktığında Reika ona bakakaldı. "İzninizle."

Wynter yemek salonundan çıktı ve merdivenleri üçer üçer indi. Kendisinin ve Khamsin'in odalarının bulunduğu kanada ulaştığında, her zamanki alışkanlığıyla Khamsin'in yatak odasına odalar arasındaki bağlantı kapısından girme zahmetine katlanmadı. Bunun yerine doğrudan ana kapıdan geçerek onun süitine gitti ve küçük hizmetçisini ürküttü; hizmetçiye sert bir emir ve elinin keskin bir hareketiyle kovdu.

Khamsin'i balkonda otururken buldu, ıslak giysileri vücuduna yapışmıştı, teni buz gibiydi. Nasıl hissettiğini sormasına gerek yoktu. Onun hırpalanmış duyguları fırtınalı gece gökyüzünde oynaşırken çok açıktı. Bu gece ne şimşek çakıyor ne de şiddetli rüzgârlar esiyordu. Sadece ağır bulutlar ve ıslak, yağan kar. Adam onu kollarına alıp içeri taşıdığında karşı koymadı bile.

Hizmetçisini kovduğu için, Wynter onun ihtiyaçlarını kendisi karşıladı, ıslak giysilerini çıkardı, banyo odasındaki yumuşak bezlerle kuruladı, başına güzel kokulu keten bir elbise geçirdi. Tüm bunlar boyunca doğal olmayan bir şekilde hareketsiz ve uysal durdu, başını tek bir kez bile sallamadı ya da gözlerinde isyankâr bir parıltı olmadı. Adamın işi bittiğinde yatağa tırmandı ve donuk gözlerle ona baktı.

"Yatağa gelecek misiniz, Majesteleri?"

Ulumak istedi. Omurgasız, ürkek bir kız değildi. O Khamsin-Fırtına'ydı; ateş ve meydan okuma dolu, güçlü, pervasız, inatçı bir iradeye sahipti. O ana kadar onun vahşiliğinden, canlılığından ne kadar hoşlandığını ya da her gece onu görmek için ne kadar sabırsızlandığını fark etmemişti.

"Hayır," dedi. "Hastaydın. Dinlenmelisin."

Başını savurup ona bir varise olan ihtiyacını ya da ona bir varis sağlama motivasyonunu hatırlatmadı. Sadece uzun bir süre ona baktı, sonra sırtı ona dönük olacak şekilde yan yattı ve yorganı omuzlarına kadar çekti.

Kocaman yatağında çok küçük ve yalnız görünüyordu.

Valik onu kalbini katılaştırması, kendisini manipüle ettiği konusunda uyaracaktı. Ama Wynter üst kattaki hizmetçilerden Kham'ın bütün sabahı üst kattaki kullanılmayan yatak odalarından birine kapanıp ağlayarak geçirdiğini biliyordu. Her zaman yaptığı gibi kırılganlığını saklıyordu.

Şu anda bunu saklamıyor onu endişelendiriyordu ve bu gece onu terk etmenin bir hata olacağı hissinden kurtulamıyordu.

Wyn içgüdülerine güvenerek yatağın diğer tarafına yürüdü, giysilerini çıkardı ve karısının yanındaki yatağa tırmandı. Karısının kendisine dönmesini bekledi ama dönmedi.

Bunun yerine, sırtı hâlâ ona dönük bir şekilde, "Kalmayacağımı sanıyordum," dedi.

Sesi farklı geliyordu. Daha kalın.

Ne de olsa hâlâ kırılganlığını saklıyordu.

Ona doğru uzandı, yüzünü ona çevirirken hafif direncini kolayca yendi. Kadın ona bakmıyordu, nemli, dikenli kirpikleri gözlerini saklıyordu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum." Nazikçe, sanki en ufak bir baskıda paramparça olacak kırılgan bir kristalmiş gibi, dudaklarını gözlerine dokundurdu, gözyaşlarını burnuyla uzaklaştırdı, sonra ince kolu boynuna dolanana ve ağzını onunkine kaldırıana kadar yanaklarına yumuşak, kalıcı öpücükler kondurdu.

Konuşmadılar. Sadece sessizlik içinde sevdiler, ellerinin, dudaklarının, bedenlerinin onlar adına konuşmasına izin verdiler. Uzun, kalıcı okşamalar. Şefkatli, iyileştirici öpücükler. Sözsüz bir birliktelik içinde birlikte hareket eden bedenlerin yavaş, istikrarlı süzülüğü.

Daha sonra yorgunluk onu ele geçirdi ve Valik'in kollarında uyuyakaldı. Bir saatten fazla bir süre orada yattı, sadece ona sarıldı ve uyumasını izledi ve Valik'in Wynter'in Summerlea gelininin üzerinde bir tür büyü yaptığından korkmakta haklı olabileceğini fark etti. Ateşli, tutkulu, inatçı Khamsin onu bir pervane gibi kendine çekmiş ve donmuş yanlarını yeniden hayata döndürmüştü. Ama bu Khamsin, acısını gizleyemeyen, yaralı, muhtaç Khamsin, onun buzdan zırhındaki çatlaklara sızıyor, rahat ya da güvenli olandan çok daha derinlere nüfuz ediyordu.

Buna hazır değildi, bu yüzden gecenin yarısı onu terk etti. Zaaflarını saklayan tek kişi o değildi.

BÖLÜM 13

Tutkular, Hırsızlar ve Araftakiler

Ertesi sabah yalnız uyandığında Khamsin hem buruk hem de minnettardı. Buruktu çünkü yanında yatan Wynter'ın hissine alışmaya başlamıştı ve minnettardı çünkü Wynter'ın yokluğu onu dün geceki utanç verici zayıflık gösterisinden dolayı herhangi bir gariplikten muaf tutuyordu.

Sabah çayından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturup bir kenara bıraktı. Yine acıydı. Tildy her zaman mükemmel bir fincan çay demlerdi ama Bella'nın daha fazla eğitime ihtiyacı olduğu açıldı. Ya çok fazla yaprak kullanıyordu ya da çayı çok uzun süre demliyordu.

Gardırop odasının kapısı açıldı ve Bella hızla içeri girdi.

Kham, "Bella, çayla ilgili," diye söze başladı ama Bella'nın beyaz kürkle süslenmiş buzlu boz kahverengi bir kıyafet taşıdığını görünce kaşlarını çatarak sözünü kesti. "O da ne? Sana kırmızı elbisemi hazırlamanı söylemiştim." Çünkü aşağılayıcı fiyaskodan sonra, Wintercraig sarayıyla karşılaşmadan önce en parlak, en meydan okuyan Summerlea zırhını kuşanmaya kararlıydı.

"Bayan Narsk bu sabah kraldan gelen bir notla birlikte bunu teslim etti. İlk binicilik dersini almak için Lord Valik'le en geç saat onda yukarı bailey'de buluşacaksınız."

"Binicilik dersi mi?" Khamsin'in ruhunun çürümüş ve solmuş her parçası aniden . "Bir binicilik dersi alacağım

Ders mi?"

"Görünüşe göre öyle, hanımefendi. Ama acele etseniz iyi olur. Saat dokuza çeyrek var."

Kham ayağa fırladı. Bella banyosunu çoktan hazırlamıştı ama planladığı gibi rahat bir sabah banyosunun tadını çıkarmak yerine, Khamsin rekor bir sürede yıkandı. Ateşten önce saçlarını kurutacak vakti olmadığından havluyla kuruladı ve nemli, asi buklelerini kahverengi bir fiyonkla sabitledi. Sonra Narsk Hanım'dan aldığı yeni yırtmaçlı eteğini ve kürklü paltosunu giydi, artık soğumuş olan etli böreğinin son yarısını da mideye indirdi, çok acı yasemin çayından birkaç yudum içti ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Gildenheim'ın saat kulesi saat onu çalmaya başladığında avluya ulaştı.

Valik çoktan oradaydı ve onu soğuk gözleri ve taş gibi ifadesiyle karşıladı.

"Bu taraftan," dedi kısık bir sesle. Onu avludan geçirdi, portcullis'ten geçirdi ve endüstri ile hareketli olan daha büyük, alt bailey'e götürdü. Burada, dağın yamacına oyulmuş devasa ahırlara hizmet etmek üzere kuzey duvarı boyunca bir demirci ocağı, nalbant, semerci ve samanlık inşa edilmişti.

Binanın hemen içinde onları geniş omuzlu, yıpranmış yüzlü ve kalın kül sarısı saçları olan bir adam karşıladı. Valik onu ahırın sahibi Bron olarak tanıttı.

Bron at, saman ve kar kokuyordu ve gözleri tipik Wintercraig mavisinden ziyade derin, canlı yeşildi. "Başlangıç olarak sana Kori'yi getireceğim," dedi. Sesi alçak, derin ve müzikaldi ve Leydi Melle dışında hiçbir Kış Halkı'nın ona şimdiye kadar göstermediği bir sıcaklıkla doluydu. Bu Kham'ı anında rahatlattı. "Nazik tavırları olan kibar bir kızdır. Sana bilmen gerekenleri öğretecek ve sen öğrenene kadar sabırlı olacak. Daha sonra, yerini bulduğunda, ruhunda biraz daha ateş olan başka bir binek seçmek isteyebilirsin."

Koridorda ilerledi ve birkaç dakika sonra yanında büyük, siyah bir atla geri döndü. Kısrağın kalın, kışlık bir kürkü ve uzun, çarpıcı beyaz bir yelesi ve kuyruğu vardı.

"Bu Kori," dedi. "Onu selamlamak için elini uzat." Kham ata korkuyla baktı. Büyük bir Summerlea shire atı, kalın güçlü kasları ve büyük, demir nallı kayalar gibi toynaklarıyla Kori göz korkutucuydu. Kham'ın başının tepesi kısrağın cidagosuna ancak ulaşıyordu. Ve ağız dolusu kocaman dişleri Kham'ın elini tek bir lokmayla koparabilecek güçteydi.

Bron hafifçe gülümsedi ve atın kulağına bir şeyler fısıldadı. At kahkahaya benzer bir kişneme sesi çıkardı, sonra başını savurarak karlı yelesinin uzun tellerini dans ettirdi.

"Kori'yi korkacak kadar etkileyici bulman güzel bir iltifat," dedi Bron, "ama buna gerek yok. Sana zarar vermeyecektir."

"Korkmuyorum," diye hızlıca yalan söyledi Kham, sonra Bron'un kararlı bakışları karşısında kızardı. "Şey, pek değil." En azından korkmamaya çalışıyordu. Korkak gibi görünmemeye kararlı olan Kham nefesini içine çekti ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Hayvanın burnu Kham'ın elini deneysel olarak dürttü, ona baktı, sonra kalın, kadifemsi dudakları avucunu ısırdı. Gıdıklandı. Kham elini geri çekme isteğiyle savaştı.

"Senden hoşlanıyor," diye mırıldandı Bron. "Şimdi uzan ve yanağını okşa."

Ahır ustasının talimatlarını izledi, ellerini hayvanın sıcak, ağır vücudunda gezdirdi, ona nerede ve nasıl dokunacağını ve nerede dokunmayacağını öğrendi. Ona kısrağın arka tarafına nasıl yaklaşacağını, kalın derisini nasıl okşayacağını, bacaklarını ve toynaklarını nasıl kontrol edeceğini ve kısrağın toynaklarını biriken maddelerden arındırmak için bir toynak kazıma aleti kullanacağını gösterdi. İşini bitirdiğinde Kori eyerlenmiş ve dizginlenmişti ve Khamsin korkusunu büyük ölçüde kaybetmişti.

Valik, "Kori' ben öncülük edeceğim," dedi. "Binicilik ringi dağın yarım mil aşağısında."

Kendisini bir bebek gibi dağdan aşağı indirmesine itiraz etmeye başladı ama huysuz Kış Adamı'nı zorlamamaya karar verdi. İlk binicilik dersini alma ihtimali şimdiye kadar aldığı en büyük ödüldü. Bu ikramın bedeli olarak Valik'e tasmalanmak zorunda kalacaksa, öyle olsun.

Ama yol boyunca onun düşünceli ve düşmanca sessizliğine katlanmak başka bir meseleydi. İnsanların onu hor görmesine alışkındı ama nedenini bilmeyi tercih ederdi.

"Bu kadar rahatsız edici bulduğunuz Summerlander kanım mı Lord Valik?" diye sordu atlarına binerlerken, "yoksa kuzeniniz yüzünden mi benden hoşlanmıyorsunuz?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Elka yüzünden senden neden hoşlanmayayım ki? Onun seçimleriyle hiçbir ilgin yok."

"Kardeşimle kaçan kuzenimden bahsetmiyordum. Reika'dan bahsediyordum, kocamın peşine takılan."

Bu onun sert ifadesinde bir çatlak oluşturdu. Valik'in kaşları havaya kalktı. İnanılmaz bir kahkaha attı ve kıza sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. "Reika'nın Wynter'a ilgisi yok."

Çenesinin düşmesini zar zor engelledi. "Tabii ki ilgileniyor. Bahse girerim onunla tanıştığı ilk günden beri onu istiyordur."

"Sen aptalsın, Summerlander."

"Hayır, ama sen körsün Winterman. İyi tanrılar." Başını iki yana salladı. "Kuzeyli erkekleri kandırmanın bu kadar kolay olduğunu kim bilebilirdi?"

Valik'in ifadesi bir ustura gibi keskin ve taş gibi sertleşti. Her gözeneğinden ölümcül bir güç vaadi yayılıyordu ve gözleri kadının kemiklerindeki ilikleri donduracak kadar soğuktu. "Biz o kadar kolay kandırılmayız, Yazlıkçı. Ve yurttaşlarının acı bir şekilde öğrendiği gibi, bunu deneyenlere çok sert davranırız."

"Ah, demek öyle. Krala karşı bir komplonun içinde olduğumu düşünüyorsun." Başını salladı ve gözlerini devirdi.

Onu en ufak bir şekilde tanıyan biri -en azından temiz düşünen biri- böyle saçma bir suçlamayı asla düşünmezdi. "Fark etmediysen söyleyeyim, incelikler benim uzmanlık alanım değil. Birine zarar vermek istediğimde, bunu çok iyi bilirler."

Valik bulutsuz gökyüzüne hızlı bir bakış attıktan sonra şöyle dedi: "Demek masumsun, öyle mi? Gün boyu olduğu gibi dürüstsün? Kralımın eş olarak almayı düşündüğü kız kardeşin Sonbahar gibi davranan sen değil miydin?"

Dudağını ısırdı. "Ben asla yalan söylemedim. Wynter bir Summerlea prensesine eş olmak istedi ve bir tane buldu. İsteddiği prensenin adını vermediyse -ya da hangisini alacağını öğrenmek için peçemi kaldırmadıysa- bu nasıl benim hatam olabilir?"

Valik'in gözleri kısıldı. "Hanımefendi, kralımın sizi başka biri sandığını bile bile onunla evlenip yattınız, sonra da yanlış bir şey yapmadığınızı söylediniz, ama neden sizi de diğer akrabalarınız gibi alçak ve güvenilmez bulduğumu merak ediyorsunuz? Baban kendini böyle aldatılmış bulsaydı ne yapardı?"

Kham'ın yanaklarına renk geldi. Verdan muhtemelen gelininin başını omuzlarından ayırır, sonra da akrabalarına savaş ilan ederdi.

"Kesinlikle," diye tersledi Valik, onun cevabını yüzünden okuyarak. "Wynter Atrialan'ın küçük parmağında tüm ailenin toplamından daha fazla onur var ve bu onuru ona karşı nasıl kullandığını asla unutmayacağım. Bunu bir daha yapmana izin vermeye de niyetim yok."

Kori'nin ipini diğer muhafızlardan birine fırlattı ve bineğini mahmuzlayarak ipin izin verdiği kadar ilerledi. Rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Kham diğerlerine baktı. Hepsinin yüzünde boş ifadeler vardı ve bakışlarını ileriye sabitlemişlerdi.

Bron topuklarını bineğinin yanına vurdu ve Valik'in boşalttığı yere doğru ilerledi. Garip sessizliği sona erdirmeyi amaçladığı açıkça belli olan dostça, sohbet eder bir tonda şöyle dedi,

"Daha önce hiç ata binmemiş olmanızı merak ediyorum leydim. Babanızın sarayındaki hanımlar ata binmez mi?"

Zorla gülümsedi. "Öyle ama ben hiçbir zaman babamın sarayının bir parçası olmadım. Benden Lord Valik'ten bile daha çok nefret ederdi."

Bron yüzünü buruşturdu. "Bağışlayın beni. Burnumu sokmak istememiştim."

"Özür dilemene gerek yok. Buna alışmak için bir ömür geçirdim." Verdan'ın kendisine yaptıklarını asla unutmayacak ya da affetmeyecekti ama arabanın onu Vera Sola'nın kapılarını koruyan Taş Şövalyelerin yanından geçirdiği andan itibaren Yaz Kralı ona zarar verme gücünü kaybetmişti. "Annemin hemşiresi beni sarayın ücra bir köşesinde büyüttü ve elinden geldiğince eğitti ama saraydan çıkmama izin verilmediği için ata binmeyi hiç öğrenemedim. İtiraf etmeliyim ki bunu dört gözle bekliyorum. Buraya yaptığım yolculuk dışında, bu hayatımın en büyük macerası."

"Dersleri eğlenceli hale getirmek için elimden geleni yapacağım."

Bron'un sözüne sadık kalarak, binicilik ringine ulaştıklarında, ders onun için belki biraz fazla evcil ve kısa olsa da, hayatının en keyifli deneyimlerinden biriydi. Khamsin ata nasıl binip ineceğini, ayaklarını üzengiye nasıl yerleştireceğini ve dizginleri nasıl tutacağını öğrendi. Bron, Khamsin'in ona öğrettiklerini kavradığından emin olana kadar Kori'yi ip üzerinde ringin etrafında dolaştırdı. Sonra zinciri çözdü ve atı ringin etrafında kendi başına yürütmesine izin verdi. Kısarak Kori bir rüyaydı: tatlı huylu, itaatkâr ve duyarlı. Valik dersin sona erdiğini ilan ettiğinde, Khamsin ikinci yürüyüş olan tırısa geçmeye hevesliydi.

"Bron'u sarayda bekleyen bir sürü iş var, tıpkı bizim gibi."

"Oh, ama-"

"Acele etmenize gerek yok leydim," diye araya girdi Bron, Valik'in ifadesi kararınca. "Yarın bir ders daha yapacağız ve sana bir sonraki yürüyüşü o zaman öğreteceğim. Şimdilik neden öğrendiklerini pratik ?

Bugün Kori'yi Gildenheim'a ip bağılı olmadan mı götüreceksin?"

"Sanırım bu kabul edilebilir." Valik sırf onu mahrum bırakmak için bu fikri geri çevirmek zorunda hissetmesin diye, aslında hissettiğinden daha kötü bir nezaketle kabul etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, yeni edindiği becerileri kullanma ihtimali, eğitimine devam etmek için ringde kalmaktan bile daha cazipti.

Tepeden Gildenheim'a doğru geri dönerlerken, yüksek sesle gülmemek için kendini zor tuttu. Bir atın üzerindeydi ve saraydaki herhangi bir özgür hanımefendinin yapabileceği gibi, kıvrımlı bir dağ yolunda kendi elleriyle yönlendiriyordu. Artık hapsedici duvarlardan oluşan bir hapishane ya da babasının sert yönetimi yoktu.

Damarlarında coşku fokurduyordu. Valik'in yanı başındaki asık suratlı varlığı bile mutluluğunu gölgeleyemiyordu. Onu bir yıl içinde ölüme gönderebilecek bir adamla evliydi, onu bir akşam yemeği ziyafetindeki hamamböceği gibi karşılayan kibirli yabancıların ülkesinde yaşıyordu ve şu anda ona dağa kadar eşlik etmektense onu dağdan aşağı atmayı tercih eden bir adamın eşliğinde at sürüyordu ama hayatında ilk kez kendini özgür hissediyordu.

Eğer Khamsin uyanık olduğu her saati Kori ve Bron'la geçirebilseydi, geçirirdi. O korkunç Thorgyllsday fiyaskosundan beri üst kattaki çocukları ziyarete gelmemiştii, bu yüzden Bron'la çok kısa süren günlük dersler dışında, Kham sonraki haftanın çoğunu iyi niyetli Leydi Melle Firkin'in ayarladığı sıkıcı çaylar, öğle yemekleri ve sosyal saatlerle geçirdi.

Wynter'i Khamsin çok az görmeye devam etti. Akşam yemeğine katılması ve Reika'nın odasına yaptığı gece ziyaretleri dışında -ki bunlar her zamanki gibi nefes kesici bir tutkuyla devam ediyordu- meclis üyeleri, kâhyaları ve generalleriyle toplantı üstüne toplantı yapıyordu. Wynter'in bu meşguliyeti Reika Villani'nin ya da çevresindekilerin dikkatinden kaçmamıştı.

Arkadaşlar. Hayranlarının arkasındaki fısıltılar ve kahkahalar günler ilerledikçe daha da arttı, sinsî bakışlar daha da cesurlaştı. Khamsin başını dik tuttu. Reika'ya ya da arkadaşlarına böbürlenmelerinin nasıl acı verdiğini bilmenin tatminini yaşatmayacaktı.

Kham'ın ruh halini yansıtan Gildenheim üzerindeki gökyüzü, sürekli kar çiseleyen kasvetli, kapalı bir gri olarak kaldı.

Günlerinin tek parlak noktası Bron ile binicilik ringinde geçirdiği zamandı. Ahır ustası nazik, sabırlı ve titiz bir öğretmendi ve gergin atları sakinleştirme konusundaki yeteneği, gergin yabancı kraliçeleri sakinleştirmek için de aynı derecede işe yarıyordu. Her sabah ders saatine kadar saatleri geri sayardı. Ders bittiğinde, ertesi güne kadar saatleri geri sayardı.

Hafta sonunda Bron, bir ikramı hak edecek kadar ilerleme kaydettiğini ilan etti: Konundal köyünü ziyaret etmek için vadiye doğru bir gezinti. Hiçbir zaman rahat bir tırıs hızından daha hızlı gitmediler ve Valik onun yanında kaldı ama yine de bu Kham'ın ilk gerçek, bağımsız sürüşüydü ve yeni keşfettiği özgürlüğünden heyecan duydu.

Köyün eteklerine vardıklarında Kham eyerde daha dik oturdu ve etrafına ilgiyle baktı. Wynter'la birlikte geldikleri gün at sürerken pek dikkat etmemişti ama kaleye en yakın köy burası olduğu için burayı iyice tanımaya niyetliydi.

Binalar taş ve ahşaptan inşa edilmiş, keskin açılı çatılara sahipti. Çok sayıda taş baca gökyüzüne doğru yükseliyor, her birinden mis kokulu odun dumanı yükseliyordu. Arnavut kaldırımlı sokaklar kardan temizlenmiş ve kayganlaşmasını önlemek için kumla kaplanmıştı ve çoğu Yazlıkçının acı soğuk olarak kabul edeceği soğuğa karşı hafifçe sarıyan Kış Halkı, soğuk hava bir bahar soğğundan biraz daha fazlasıymış gibi işlerine devam ediyordu. Ve belki de onlar için öyleydi.

Gildenheim'a hizmet etmesine rağmen Konundal kasabası şaşırtıcı derecede küçüktü. Vera Sola'ya üç kat daha fazla bina sığabilirdi.

"En büyük şehirlerimiz Saevar, Loni ve Konumarr limanlarıdır," dedi Bron ona. "Wynter'ın her birinde daha küçük sarayları var ama Craig gücünün gerçek merkezi."

"Gildenheim'a hizmet eden şehrin daha büyük olacağını düşünmüştüm."

Bron gülümsedi. "Gildenheim kendi başına bir şehir. Konundal öncelikle bir tomruk köyü. Craig'in çok az adamı kasabalarda yaşar. Çoğunun dağlarda koyun, at, sığır ve Wintercraig'i güçlü tutacak yeni nesil erkekleri yetiştirdikleri küçük çiftlikleri ve tarlaları var."

Arnavut kaldırımlı caddede ilerlerken, Khamsin köylülerden aldığı, bazıları meraklı, bazıları açıkça düşmanca bakışların farkındaydı. Uzun boylu, soluk saçlı, altın tenli insanların yaşadığı bu topraklarda, bir düzine buz gibi gözlü Beyaz Muhafız'dan oluşan eskortu olmadan bile fark edilmeden geçmeyi asla umamazdı.

Atlarını köyün ahırına bıraktılar ve ana caddeden yürüyerek öğle yemeği için tavernaya gittiler. Meyhanenin sahibi Valik ve Bron'u sıcaklıkla, Khamsin'i ise temkinli bir nezaketle karşıladı ve onları arka taraftaki küçük, özel bir odaya götürdü.

"Son üç yıl Wintercraig için Summerlea'da olduğu kadar zor geçmemiş gibi görünüyor," dedi Khamsin, servis yapan kadın yemekten önce taze meyve ve sebze tepsileri getirirken.

Hizmetçi kadın ve Kham'ın muhafızları ona sert bakışlar attı.

Valik soğukkanlılıkla, "Biz de kendi payımıza düşen yetim ve dullara sahibiz," dedi.

"Summerlea'dan çok daha az, eminim, ama kastettiğim bu değildi." Masanın ortasındaki taze olduğu belli olan ürünleri işaret etti. "Geçen yıl hepimiz açlıktan öldük. Hepsi

Kuzeydeki ve güneydeki birçok ürünümüz uzun süren soğuklar nedeniyle yok oldu, ancak siz benzer bir sıkıntı yaşamamış görünüyorsunuz."

"Kış tüm kıtaya yaymak kral için daha kolay olurdu," diye açıkladı Bron, "ama bu kendi halkına acı getirirdi. Bunun yerine tamamen Buz Yüreği'nin gücünden yararlanarak Summerlea'da bir kış adası yarattı ve Wintercraig'in hava düzenine nispeten dokunmadı. Büyüme mevsimlerimiz daha serin ve çok daha kısa oldu ama yine de yaşıadık."

"Buz Kalp mi?" Khamsin tekrarladı.

"Summerlea'ye savaşı ilan ettiğinde benimsediği g   ."

"Yani Summerlea'yı fethetmek için kullandığı g    kendisine ait değil miydi?"

Valik yüksek sesle boğazını temizledi ve Bron sustu. "Kralın g   leri ve bunların nereden geldiği seni ilgilendirmez," diye açıkladı Valik.

"Kral benim kocam. Bu yüzden onunla ilgili her Şey beni ilgilendirir. Ancak bu konu sizi rahatsız ettiği için başka bir konu seçelim." Kendi ifadesini soğukkanlı ve sakin tuttu. İlk sorusu basit bir meraktan ibaretti ama Valik'in tepkisi ilgisini  ekmiŗti. Konuŗmanın aniden sona ermesi, Valik'in Buz Kalp hakkında Yazlık Adalılar'ın bilmesini istemediği bir Şey olduğu anlamına gelebilirdi. Zihni kesintiye uğrayan konuŗmanın ipucunu yakaladı ve onu tek mantıklı yolda takip etti. Eğer Buz Kalp Wynter'ın dođuŗtan sahip olduğu bir g    değilse, bir yerlerden gelmiŗti.

Bu son d ŗ nce daha da rahatsız edici bir d ŗ nceye yol açtı. G    ondan alınabilir miydi? Birisi - rneğin kendisi- Wynter'ın yıkıcı gücünü elinden alabilir ve Yaz Tahtı'nı gerçek varislerine iade edebilir miydi?

Handa kalan zamanlarını olaysız geçirdiler. Hizmetçi kadın yemeklerini getirdi, Bron ve Khamsin konuşmalarını tarafsız konularla sınırlı tutmaya dikkat etti ve Valik her zamanki çatık kaşlı halini korudu.

Ne yazık ki yemek lezzetli olsa da Khamsin'in midesine pek iyi gelmedi. Meyhaneden ayrıldıktan yarım saat sonra karnı da sıkıntılı düşünceleri kadar rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyordu. Kurnazlık ve entrika ona göre değildi. Roland gibi o da gölgelerde gizlenip zaferi alçakça yollarla çalmaktansa, ezici güçlerin karşısında durup meydan okumayı tercih ederdi.

Barış şartlarını kabul etmişti. Wynter'la kendi özgür iradesiyle evlenmişti. Ona sadakatini ve hayatının meyvelerini vaat etmişti. Bir yıl içinde ona bir çocuk doğurmazsa onu dağların merhametiyle yüzleştirmeyi planlamış olsa bile, bu kendi yeminlerini geçersiz kılar mıydı? Ona ihanet etmeyi planlarken Wynter'ı kollarına ve bedenine almaya devam edebilir miydi? Bu fikir bile midesini bulandırıyordu.

Bron onun giderek artan sıkıntısının farkında olmadan ona şehirde eşlik etti ve çeşitli dükkânlar esnafla tanıştırdı. Birkaçı onu düşmanlığa varan bir soğuklukla karşıladı ama çoğu saraydaki soylulardan daha cana yakın görünüyordu. Kham sessizce homurdandı. Bu zor bir şey değildi.

Kasabanın uzak ucundaki bir tarlada bir tür toplantı yapılıyordu. Düzinelerce çadır kurulmuştu ve işçiler gelen karavanlardan düzinelercesini daha indiriyordu. Çadır alanlarından temizlenen kar yığınları garip, doğaçlama bir duvar ve yürüyüş yolu labirenti oluşturmuştu. Khamsin üç iri yarı gencin yeni temizlenmiş bir arsaya bir dizi çadır direğini güreşerek yerleştirmesini izledi. Adamlar çalışırken gülüyor ve şakalaşıyorlardı; uzun, sarı saçları örgüler halinde sallanıyor, altın tenli yüzlerinde bembeyaz ve göz kamaştırıcı dişler parlıyordu.

"Bütün bunlar da ne?" Bron onu iki sıra halinde kurulmuş çadırların arasındaki patıkaya yönlendirirken Khamsin sordu. Birkaç tüccar mallarını sergilemeye başlamıştı bile: kürkler ve deriler, narin, rengârenk cam eşyalar, rengârenk kurdeleler, düğmeler ve boncuklar, gösterişi seven Summer'ın mutluluktan başını döndürmeye yeterdi.

"Köylüler samdar-hald için hazırlık yapıyor," diye cevap verdi. "Bir kutlama toplantısı. En azından önümüzdeki bir ay boyunca, krallığın dört bir yanından gelen Kış Halkı burada toplanacak. Avlanma, ticaret, müzik ve dans olacak ve her hafta senin ve Wynter'ın da katılacağı bir gildi, büyük bir şölen düzenlenecek."

"Neyi kutluyorlar? Savaşın bitişini mi?"

"O da var," dedi Bron, "ama bu samdarın asıl amacı evliliğinizi kutlamak."

Midesi ani ve tatsız bir şekilde kasıldı. Elini karnına bastırdı. "Evliliğim mi?" diye zayıfça tekrarladı.

"Kral her gün bir eş almıyor," dedi arkadan tanıdık bir ses.

Khamsin şaşkınlıkla döndü. "Wynter?" Wynter karlı sokakta arkasında durmuş, yıpranmış deriler ve beyaz bir kar ayısı yeleşinden oluşan basit bir avcı kıyafeti giymişti. "Burada ne işin var?"

"Bana ata binmeye gittiğini söylediler. Ofisimde oturup sizi kıskanmaktansa, ben de size katılmaya karar verdim. Umarım bir itirazınız yoktur?"

O daha cevap veremedi. Birkaç çadır aşağıdaki bir tüccardan gelen bağırış dikkatlerini çekti. Valik ve muhafızlar harekete geçip etraflarını çelik zırh ve jilet gibi keskin kılıçlardan oluşan bir duvarla çevirirken, Wynter onu kaptığı gibi arkasına itti ve geniş bir eliyle onu orada tuttu.

"Dur! Hırsız!"

Uyuz kürk parçalarına ve güve yeniği kumaşlara sarınmış küçük, pis bir figür onlara doğru hızla ilerledi.

askerleri ve kılıçlarını görünce telaşla ayağa kalktı. Khamsin, kirli bir yüzdeki geniş gümüşü mavi gözlere kısa bir an baktı.

Bir çocuk. En fazla dokuz ya da on yaşlarında. Kham'ı Wynter'ın sırtına bastıran el gevşedi.

"Hırsız! Hırsız!"

Çocuk ağzını açtı ve kulaklarını yakacak kadar iğrenç bir küfür mırıldandı, sonra çadırların arasındaki karla kaplı koridora doğru fırladı.

Wynter onu küflü giysilerinin yakasından yakaladı ve havaya kaldırdı. Çocuk orada sallanıyordu, kolları bacakları çılgınca sallanıyordu, küçük dişleri vahşi bir hırıltıyla açılmıştı ve ağzından daha da iğrenç küfürler meydan okuyan bir sel halinde dökülüyordu.

"Sessiz ol evlat," diye tersledi Wynter. "Kraliçenin huzurunda duruyorsun."

"Lanet olası kraliçenin de, senin de canın cehenneme, seni vebalı irin torbası. Lanet olası sıçan! İndirin beni! Bırakmazsan Thorgyll kurtlu taşaklarını dondurur!"

Wynter, "İşte bu büyüleyici," diye mırıldandı. Çocuğu ayak bileklerinden kavradı ve yakındaki bir kar yığınının içine baş aşağı daldırdı. "Bu kafanı serinletmek için, evlat," dedi çocuğun karla kaplı yüzünü sürüklenmeden geri kaldırdığında. "Şimdi sus."

"Canın cehenneme, bok nefesli!" Çocuk başını salladı, geniş bir yay çizerek kar ve küfürler püskürttü.

Wynter çenesini sıktı ve onu tekrar smaçladı.

"Sümüklü kustumuk torbası!"

Dunk.

"Sefil fare pisliği!" Smaç.

"Dung yiyen kış sineği!"

Dunk. Dunk.

"Bitti mi?" Wynter sordu. Çocuk karla kaplı kirpiklerini kırıştırdı ve ters ters baktı ama sessizliğini korudu. "Güzel." Wynter çocuğu ters çevirdi, tekrar ayağa kaldırdı ve

ince boynunu sıkıca kavradı. "Şimdi, burada neler oluyor?"

Kalın ama sade yünler ve kürkler giymiş iri yarı, ağırbaşlı bir adam olan tüccar parmağıyla çocuğu işaret etti. "O bir hırsız! Olan biten bu. Benden bir yaylı tüfek çaldı. Masamdan kaptı, cesurca!"

"Bu doğru mu, evlat?"

Çocuk şahlandı, tükürdü ve sessiz kaldı.

Wynter'ın çenesi taş gibi sertleşti. "Beni deneme evlat. Başına geleceklerden hoşlanmayacaksın. Ceplerini boşalt. Şimdi," diye bağırdı çocuk hemen itaat etmeyince.

Çocuk isyankâr bir bakışla yırtık pırtık giysilerinin içine uzandı, çaldığı sapan yayını çıkardı ve tüccarın ayaklarının dibine . "İşte! Kokuşmuş yayını al! Şimdi bırak beni!"

"O ceplerde başka ne var?" diye sordu tüccar. "Aldığınızı görmediğim başka ne çaldınız?"

"Başka bir şey almadım!"

Wynter, "Sana ceplerini boşaltmanı söylemiştim ve bunda ciddiye dim," diye emretti. Delikanlıya uyarıcı bir sarsıntı verdi.

Çocuk kaşlarını çatarak küçük hazinelerden ve ıvır zıvırlardan oluşan bir yığını yere atmaya başladı: bir avuç bakır para, bir yumak sicim, birkaç düz taş, katlanabilir bir bıçak, bir çift çakmaktaşı, bir tavşan ayağı ve küçük değerli taşlarla süslenmiş gümüş bir bileklik.

Tüccar bilekliğin üzerine atladı. "Başka bir şey çalmadın, değil mi? O zaman sizin gibiler bunu nereden bulmuş olabilir? Yoksa bunun Valkyr'in bir hediyesi olduğuna mı inanmamız gerekiyor?"

Çocuk ileri atıldı ve neredeyse Wynter'ın elinden kurtuluyordu. "O benim anneme aitti, seni koca domuz kıcı! Geri ver onu!"

"Annen mi?" Tüccar güldü. "Doğru, ben de Dağın Altındaki Kral'ım. Ben sadece bunu

diğer tüccarlar ve bu güzel bibloyu kaybetmiş olan var mı diye bakın."

Çocuk öfkeyle uludu ve çılgınca tekme atıp çırpınmaya başladı. Bir ayağı Khamsin'in karnına, onu yere serecek ve ciğerlerindeki havayı boşaltacak kadar güçlü bir şekilde çarptı. Sert zemine uzandı, nefes nefese kaldı ve mide bulantısı dalgaları tepeden tırnağa onu sararken titredi.

"Al onu," diye mırıldandı Wynter ve şimdi korku içinde boyun eğen çocuğu Valik'e doğru itti. Khamsin'in yanına diz çöktü ve doğrulmasına yardım etti. "Karıcığım, yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. Ayağa kalktı ama sonra keşke yerde kalsaydım diye düşündü. Dizleri titriyordu ve gözleri kaymaya başlamıştı.

"Karın mı?" Çocuk gözlerini kocaman açmış Wyn ve Khamsin'e bakıyordu. "Ama eğer o kraliçe ise, bu seni de ..."

"Kral," diye onayladı Wynter.

"Wintercraig'den," diye ekledi Valik. "Az önce kime - tam olarak ne dedin - ah, evet, vebalı bir irin torbası dedin." Çocuğu sert bir şekilde salladı.

Çocuğun altın rengi teni yeşilimsi bir renk aldı. Bakışları Wynter'dan Khamsin'e gidip tekrar geri geldi. "BEN-"

Khamsin ona acıdı. "Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok. Ben iyiyim." Yalancı! Çocuğun tekmelediği karnına kramplar girmeye başlamıştı. "Eminim krala daha kötülerini de söylenmiştir." Bu, eşinin ona görmezden geldiği bir bakış atmasına neden oldu. "Zararı yok."

Wynter, "Bu sizi işlemiş olabileceğiniz diğer suçlardan muaf tutmaz," dedi. "Burada neler olup bittiğine dair gerçeği öğrenmek istiyorum. Bana adını söyleyerek başlayabilirsin."

Khamsin bir an için çocuğun meydan okumaya devam edebileceğini düşündü, ama görünüşe göre yeni kraliçesinin karnına tekme atmak ve kralına irin torbası demek çocuğun

isyankârlık açlığı. En azından geçici olarak. "Kr-Krysti. Benim adım Krysti."

"Akıllıca bir karar, Krysti," diye övdü Wynter. "Şimdi, bu bileziğin annene ait olduğunu söylüyorsun. Söylediklerini doğrulayabilmesi için bizi ona götürmeni öneririm."

"Dürüst tüccarlardan çaldığınızı biliyor mu?" diye sordu yakınlarda duran tüccar.

Krysti adama asık suratlı bir bakış fırlattı. "O öldü. O ve babam üç yıl önce öldüler."

"Annen öldü mü?" Khamsin tekrarlardı. "Ve o bilezik onun muydu?"

Çocuk başını salladı.

"Ona geri ver," diye emretti Khamsin tüccara. "Ama majesteleri-" diye itiraz etti adam. Tüccara döndü Wynter. "Efendim!"

"Annesine ait olduğunu söyledi," diye araya girdi. "Ona inanıyorum. Ceplerinden çıkardıklarına bir bakın. Çalıntı ya da bir çocuğun yanında taşınması için alışılmadık hiçbir şey yok. Ve ben hiçbir çocuğun annesinin hatırasından ayrı kaldığını görmeyeceğim." Karnındaki kramp keskin bir ağrıya dönüşmüştü. Sıcak ve soğuk dalgaları arasında gidip geliyordu. Bir nefes aldı ve yutkundu. "Eğer yanılıyorsam, hangi tüccarı soyduysa ona tazminat ödeyeceğim ve çocuğun uygun şekilde cezalandırıldığını göreceğim. O yüzden bileziği ona geri ver. Şimdi."

Tüccar ters ters bakarak kendisine söyleneni yaptı. Çocuk bileziği öylesine şiddetle kavradı ki, Khamsin onun haklı olduğunu anladı. O küçük gümüş bilezik çocuk için değerliydi ve çalınan hiçbir biblonun olamayacağı kadar değerliydi.

"Teşekkür ederim." Cildi soğuk ve gergin hissediyordu. Yakında yalnız kalamazsa Wynter, Valik ve köyün yarısının önünde kendini küçük düşürecek ama çocukta bir şey öylece çekip gitmesine izin vermiyordu. Belki de meydan okumasıydı. Belki de annesinin bileziğini tutuş şekliydi, sanki o küçük metal parçası onun dünyasındaki mutluluğun her zerresini barındırıyormuş gibi. Ona kendini hatırlatıyordu. Yarı-

vahşı, ateş ve şiddetli isyan dolu. Bulabildiği küçük, değerli aşk anılarına umutsuzca .

"Başka bir ailen var mı, Krysti?"

Çocuğun kirli çenesi havaya kalktı. "Hayır, ihtiyacım da yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Kesinlikle olmaz. En azından çalmadan olmaz." Midesi bir başka keskin acıyla kasılırken dudakları birbirine sıkıca yapıştı ve boğazında safra yükseldi.

"Khamsin?" Wynter kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin?"

Sığ bir nefes aldı ve el sallayarak onu başından savdı. "Hırsızlık yaparken yakalandın, Krysti. Çaldıklarını geri verdik ve soymuş olabileceğin diğer tüccarlara da tazminat teklif ettim. Bana bir borcun var. Ödeme olarak bir yıllık hizmetini talep ediyorum. Şu andan itibaren. Benim sayfam olacaksın. Ve artık hırsızlık yok. Bu onurlu bir davranış değil." Son birkaç cümle umutsuz bir aceleyle çıkmıştı. Dönerek uzaklaştı. Karnı kramplarla dalgalanıyordu. Üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. "Bron, lütfen Krysti'ye saraya kadar eşlik edecek birini bul. Buna ihtiyacım var-"

"Khamsin?" Wynter onun koluna uzandı.

Adamın ulaşamayacağı bir yere doğru dönerek uzaklaştı ve atların beklediği kasabanın merkezindeki ahırlara doğru hızla yürümeye başladı.

Son çadır sırasını henüz ki, şiddetli bir kramp saldırısı onu ikiye katladı. Dudaklarından alçak sesle bir çığlık koptu. Dizlerinin bağı çözüldü ve aniden karın üzerine oturdu.

"Khamsin!" Wynter doğru koştu ve yanında dizlerinin üzerine çöktü. Valik, Bron ve muhafızlar da onun peşinden giderek Khamsin ile meraklı Kış Halkı kalabalığı arasında koruyucu bir hat oluşturdular. Krysti hâlâ Valik'in ellerinden birine sarılmıştı.

"Bron," diye tersledi Wynter, "atları getir. Loke, Gildenheim'a geri dön. Leydi Frey'i Kraliçe'nin odasına çağır. Valik, şu çocuğu bağla. O da bizimle geliyor."

"Ona zarar vermek istememiştim!" Krysti'nin sesi ardından gelen sessizliği bozdu. "Yemin ederim, istemedim!"

"Sessiz ol, çocuk!" Valik havladı.

Khamsin bir elini Wynter'in koluna koydu. "Onun suçu değil," dedi. "Öğle yemeğinden beri hasta. Ah!" Vücuduna bir dizi şiddetli kramp daha girince gözlerini kapatıp çenesini sıktı. "Merhametli güneş!" diye nefes aldı sıkışan kasları nihayet gevşediğinde.

At toynaklarının kaldırım taşları üzerinde çıkardığı takırtılar Bron'un, aralarında Hodri'nin de bulunduğu birkaç atla birlikte geri döndüğünü haber veriyordu.

"Benimle birlikte geri döneceksin." Wynter Khamsin'i kollarının arasına aldı ve ayağa kalkarak onu zahmetsiz bir güçle kaldırdı. "Tartışmak yok."

"Wyn." Valik'in sesi alçak, sessiz ama aciliyet doluydu. "Bak." Wynter'in ayaklarının yakınındaki karla kaplı zemini başıyla işaret etti.

Wynter yere baktı. Vücudu hareketsiz kaldı. Khamsin'i tutan kollar biraz daha sıkıldı. "Khamsin ... yaralandın mı?"

"Hayır, ben-" Kaşlarını çattı ve adamın bakışlarını takip etti. Oturduğu yerdeki sıkıştırılmış kar parçasında parlak kırmızı bir renk parlıyordu. "Bu da ne-ah!" Acımasız bir dizi kramp daha vücudunu yırttı.

Sıcak bir kan fışkırması kalçalarını ve eteklerinin yoğun kıvrımlarını ıslattığında gözleri korkuyla açıldı.

BÖLÜM 14

Dağların Merhameti

Güneş ışınları Khamsin'in yüzüne düşerek sıcaklık ve damarlarında kıvılcımlanan gücün tanıdık, enerji verici ürpertisini getirdi. Yazın ve kardeşi Falcon'un kendisiyle Kılıçlar ve Savaşçılar oynamak için Gökyüzü Bahçesi'ne gizlice girdiği puslu, hoş rüyalarda kaybolan Khamsin, bilincine direnmeye çalıştı ama rüyalar, onlara tutunmak için gösterdiği en güçlü çabalara rağmen soldu.

Gerindi, ardından bir düzine küçük acı iğnesi karnına saplanınca tısladı. Gözlerini açtı, tepesindeki gümüşü mavi saten örtüye göz kırptı ve doğrulup oturdu.

Gildenheim'daki odasındaydı. Güneşin gökyüzündeki konumunu hissetti. Kaşları çatıldı. Gün ortasıydı ve o hâlâ uyuyor muydu?

Bir kumaş fısıltısı ve serin bir rüzgâr yatak odasının kapısına doğru dönmesine neden oldu. Leydi Galacia Frey içeri girdi.

"Ah, sonunda uyandın. Güzel. Nasıl hissediyorsun?"

Kham kaşlarını çattı. Hissetmek mi?

"Oldukça fazla kan kaybettiniz. Bu ve sana verdiğim onarıcı otlar arasında, hala kendini biraz şaşırmış hissedebilirsiniz."

Anılar geri geliyordu. Korkunç bir kramp ağrısı. Parlak kırmızı kan, o kadar çoktu ki hava tatlı, metalik bir kokuyla dolmuştu. Acı içinde kıvrılırken kendi boğuk çığlıkları, sanki vücudu içten dışa doğru parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

"Sen çok şanslı bir kadınsın, Summerlander. Eğer Wynter seni saraya geri götürmek için bu kadar hızlı davranmasaydı ve sen geldiğinde beni bekletme öngörüsüne sahip olmasaydı - ve kendi güçlerin seni iyileştirmek için bu kadar mücadele etmeseydi - hayatta olamazdın."

"Ne oldu?"

Leydi Frey küçük, zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Zehirlenmişsiniz. Kasabadaki tavernada hizmet eden kadınlardan biri yemeğinize Lady's Blush adında bir Wintercraig emetik koyduğunu itiraf etti. Kocasını, babasını ve üç erkek kardeşini savaşta kaybetmiş. Summerlea'nın savaşta Wintercraig'den daha fazla acı çektiğini iddia ettiğinizi duyunca keder deliliğe dönüştü."

"Beni öldürmeye çalıştı."

"Lady's Blush normalde ölümcül değildir. Sizi sadece hasta etmek istediğini iddia ediyor, ancak bitkiyi kabul ettiğinden çok daha ağır bir şekilde kullanmış olmalı. Yan etkilerinden biri kalp atışlarının hızlanması ve kanın damarlarda çok daha hızlı akmasıdır, her ikisi de onu tüketen hanımların yanaklarının kızarmasına neden olur, adı da buradan gelir. Yetim çocuk sizi tekmelediğinde, rahminizdeki bir damarı yırtmış olmalı ve sisteminizdeki Leydi Allığı ile kanamaya başladınız. Eğer Wynter kanını dondurmak ve kalp atışını yavaşlatmak için Buz Bakışı'nı kullanmasaydı, hastalığının nedenini belirleyemeden ve bir panzehir uygulayamadan kan kaybından ölmüş olacaktın."

"Wynter şimdi nerede?"

Leydi Frey, üzerinde birkaç tıpalı fiçinin durduğu küçük komodine döndü. "Önemli devlet meseleleriyle ilgileniyorum." Gümüşü mavi bir şişenin tıpasını açtı ve kristal bir bardağa ince bir sıvı akıttı, ardından küçük yeşil bir şişeden chartreuse sıvısı ve üçüncü bir kapaklı kaptan bir toz ekledi. Karışımı uzun, ince gümüş bir değnekle karıştırdı ve dönerek Khamsin'e sundu. "İşte. İç bunu. Bu bir onarıcı bu sana yardımcı olacak yeniden

güçlü. İç," diye tekrar ekledi Khamsin tereddüt edince. Leydi Frey'in pürüzsüz, solgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Söz veriyorum, zehir değil."

Kham bardağı aldı ve içindekileri dikkatle kokladı. Mine çiçeği ve tanımadığı bir şey kokuyordu. Leydi Frey onun kötülüğünü dilemiş olsaydı Kham'ın çoktan ölmüş olacağına karar vererek bardağı dudaklarına götürdü ve içti. Sıvı hafifçe koyulaşmış ılık bal kıvamındaydı ve limonlu mine çiçeğinin gizleyemediği keskin bir tat vardı. Yüzünü buruşturdu ve bardağı Leydi Frey'e geri uzattı.

"Belki zehir değil, ama sanırım sadece et suyu ya da bir dahaki sefere borgan."

Rahibe küçük bir kahkaha attı. "Wynter da iksirlerimden pek hoşlanmaz. Eğer öldürülüp haşlanamaz ya da kavrulamazsa, hiçbir şey istemiyor."

"Bana uyar." Doğrulup yorganı geriye attı. Bir baş dönmesi hissi sallanmasına neden oldu ama buna karşı koydu.

"Nereye gittiğini ?"

Kham şaşkınlıkla rahibeye baktı. "Uyandım. Kalkıyorum."

"Kesinlikle olmaz. Bunu yasaklıyorum. Neredeyse kan kaybından ölüyordun. Aslında hâlâ kanaman var ve muhtemelen rahmin iyileşene kadar bir ya da iki hafta daha kanaman devam edecek. Vücudun iki gündür önemli bir besin almadı-"

"İki gün!" Kham haykırdı.

Leydi Frey sabırsızca yüzünü buruşturdu ama açıkladı: "Kanamayı durdurmaya çalışırken mümkün olduğunca hareketsiz kalmanız hayati önem taşıyordu, bu yüzden Leydi Allığı panzehirine bir yatıştırıcı ekledim. Şu anda uyanıksın çünkü kanamanın en kötüsü geçti ve seni daha fazla yiyeceksiz tutmaya cesaret edemedim. Olduğun yerde kal. En azından bir gün daha o yataktan çıkmayacaksın." Başını çevirdi ve omzunun üzerinden havladı, "Oğlum!"

Küçük beyaz-sarı bir kafa kapı aralığından içeri girdi.

"Kraliçenin hizmetçisi mutfaktan döndü mü?" "Hayır, hanımefendi. Henüz dönmedi."

Kham çocuğa baktı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ona doğru utangaç ve tereddütlü bir bakış attı ve gümüşü mavi gözleri onunkilerle buluştu. Tanıma şafağı söktü. Çocuk. Konundal panayırındaki küçük cimcime. Adı neydi onun?

"Krysti?"

Çocuk sanki yataktan bir hayalet fırlamış gibi sıçradı ve "Yuh!" diye bağırdı, sonra da garip bir şekilde eğildi. "Majesteleri."

Birisi onu tepeden tırnağa fırçalamış ve önceki küflü paçavralarının yerine tertemiz, iyi dikilmiş giysiler bulmuştu. Yüzü küçük ve inceydi; sivri bir çenesi, yay gibi kaşları ve burnunun kenarında kar tanelerine benzeyen gümüşü çilleri vardı. Gözlerinin köşeleri yukarı doğru eğikti ve solgun, dağınık kesilmiş saçlarının kalın telleri arasından görünen kulaklarının tepeleri hafifçe sivrilmişti. Eğer bir kar tilkisi erkek çocuğa dönüşseydi, Kham onun tıpkı Krysti'ye benzeyeceğini hayal etti.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım," dedi.

Çocuk omuz silkti ve yüzünü buruşturdu. "Fazla seçeneğim yoktu. Lord Valik beni buraya, senin hastalandığın gün sorgulamam için getirdi."

"Ama belli ki o zamandan beri gitmene izin vermiş. Zincirli değilsin ve belli ki birileri sana bakıyor." Temiz giysilerini ve düzenli saçlarını işaret etti.

"Zehirlenme olayını öğrendiklerinde gitmeme izin verdiler."

"Yine de hala buradasın. Eminim kaçabilirdin. istemiştin. Neden ?"

"Sana bir yıllık hizmet borcum olduğunu söylemiştin. Kral bana hizmet etmek kalmamı emretti." Krysti başını eğdi ve sertçe ellerine baktı. Parmakları o kadar sıkılmıştı ki eklemleri bembeyazdı. "Sapan yayını çalmamalıydım. Annem ve babam dürüst insanlardı ve beni

Aynı olması için. Onu sadece aç olduğum için aldım. Tuzaklarım pek bir şey yakalayamıyor, bu yüzden sapanla daha şanslı olacağımı düşündüm." Başını kaldırdı, gözleri ciddiydi. "Dürüstçe."

"Size inanıyorum, ama görünüşe göre benim hizmetimde olacaksınız, sizi uyarmalıyım. Gelecekte hırsızlığa müsamaha göstermeyeceğim. Anlaşıldı mı? Sen Wintercraig'in yeni kraliçesinin hizmetkârısın. Davranışlarınız bana yansıyor."

Çocuk başını salladı. "Evet, hanımefendi."

"Mükemmel. O halde ilk görevin için genç hizmetçim, lütfen hizmetçim Bella'yı bul ve ona giyinmek istediğimi söyle."

Çocuk başıyla selam verdi ve hızla uzaklaştı. O gittiğinde Leydi Frey soğuk bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Ölüme ne kadar yaklaştığınızı size söylemiştim, Majesteleri. İyileşmek için yatmanızda ısrar etmeliyim. Gerekirse itaat etmenizi sağlamak için kralı çağıracağım."

Khamsin gülümseyerek meydan okudu. "Leydi Frey, benim hakkımda bilmeniz gereken iki şey var. Birincisi, beni öldürmek herkesin çok daha zordur. Efendim yıllardır deniyor ama başarılı olamadı. Uyanık ve hayattayım, bu da yas tutan dulun girişiminden çoktan kurtulduğum anlamına geliyor. Şiddetli aktivitelerden kaçındığım sürece, güneş ışığı ve temiz hava yarın akşam yemeğine kadar beni tamamen iyileştirecektir. "İkincisi," Kham öne doğru eğildi ve gülümsemesi soldu, "hiç kimse -ne babam, ne kocam, ne de Güneş Tanrısı'nın kendisi- kendi seçimim olmayan bir şeyi bana yaptıramaz."

kendi isteğiyle."

Leydi Frey'in yüz ifadesi değişmedi. "Böyle cesur bir açıklama yapmak için çok gençsiniz. Hayatın böyle zorlukları yüzümüze vurmak gibi bir huyu vardır."

"Bunu daha önce defalarca yapmadığını düşündüren nedir?"

Kham'ın şaşkınlığı karşısında rahibenin soğuk maskesi düştü. Gülümsedi. "Ah, şimdi Wynter'ı neden böyle düğümlere bağladığını anlıyorum. Sen ete kemiğe bürünmüş bir Valkyr'sin. O

Muhtemelen seni koruyup korumayacağına, seninle savaşıp savaşmayacağına ya da seni sırtına atıp becerip beceremeyeceğine karar veremiyor. Wyrn ona yardım et."

Kham yaşadığı şoku yüzüne yansıtılamamaya çalıştı. Wynter'ı düğümlere mi bağlamıştı? Kadın ciddi miydi?

"Çocuğunuz ne güzel bir varis olacak. Wynter iyi seçim yapmış." Leydi Frey hâlâ gülümseyerek eşyalarını küçük, kürklü bir çantaya koymaya başladı.

"Beni hiç seçmedi." Leydi Frey'in yüzündeki gülümsemeyi silmek için duyduğu sapıkça bir ihtiyaç onu bu noktaya getirdi. "Kız kardeşlerimden birini istiyordu ama Yaz Kralı onu benimle evlenmesi için kandırdı."

"Öyle mi?" Leydi Frey kıkırdadı ve başını salladı.

"Bunu eğlenceli mi buldunuz? Wynter yapmadı, sizi temin ederim." "Eğlenceli bulduğum şey bu değil; evet, öyle ama kastettiğiniz

şekilde."

"Açıkla."

"Hiç kimsenin, hatta tanrıların bile seni kendi seçmediğin bir şeyi kabul etmeye zorlayamayacağını söylüyorsun. Wynter da farklı değil, yoksa kendi niteliklerini bir başkasında gördüğünde tanımıyor musun?"

"I-" Kaşlarını çatı. "Bir anlaşma imzaladı. İmzalandıktan ve evliliğimiz tamamlandıktan sonra bunu bozamazdı."

"Sevgili kızım, Wynter Atrialan yasalarımıza, konseyinin yalvarış ve tehditlerine, yüzyıllardır süregelen tabulara ve Wintercraig'in en ölümcül büyüsü olan Buz Kalp'i benimsemek için neredeyse kesin olan kendi yıkımına sırtını döndü. Bu yasak büyüü, kardeşinizin suçları için tüm Summerlea'dan üç yıl boyunca ölümcül bir intikam almak için kullandı. Tüm Summerland'lileri yeryüzünden silmeye hazırdı. Ona göre hepiniz zaten yürüyen cesetlerdiniz. Sizi gelini olarak istemeseydi, imzalı bir kâğıt parçası ve evlilik töreni gibi dayanıksız bir şeyin onu durdurabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

Rahibe inanmayarak homurdandı ve başını salladı. "Wynter kafanı omuzlarından ayırır, üç kız kardeşini de cariyeye olarak alır, aldatmacaya karışan diğer herkesi katleder ve Vera Sola'nın tamamını oracıkta dondururdu. Tabii babanın bağırsaklarını hala yaşayan bedeninden söküp kar kurtlarını ziyafet çekmeleri için çağırdıktan sonra."

Kham'ın boğazı garip bir şekilde sıkıştı. Yutkundu. "Bunu yapmazdı. Onur onu anlamaya uymaya zorlardı."

Leydi Frey'in gözleri acıma, kızgınlık ve sempati karışımıyla doldu. "Onur bunun bir parçası olamaz. Buz Kalp'i yuttu. Üç yıl boyunca onun gücünü sonuna kadar kullandı." Kham'ın boş yüzüne baktı, sonra kendi anlayışı belirdi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun, değil mi? Sana anlatmadı."

"Bana ne söyledin?"

Leydi Frey iksir kutusunun kapağını kapattı ve Kham'sin'in yatağının kenarına . "Buz Kalp korkunç bir güçtür. Onu benimseyenler içten dışa donar. Bir kez onun pençesine düştü mü, merhamet ve onur sadece hafızada kalan şeylerdir, kolayca unutulur, aynı kolaylıkla vazgeçilir. Wynter'ın kalbi - insanlığı- donuyor. O ölüyor. Ona da söylediğim gibi, bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Daha zayıf bir adam uzun zaman önce yenik düşerdi." Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Düşündüm de, sanırım Valik övgünün çoğunu hak ediyor. Wyn onu bir kardeş gibi seviyor."

Kham ellerini başına götürdü, gözlerini çerçeveledi ve parmaklarını şakaklarına bastırarak dikkatini dağıtan şeyleri engellemeye ve rahibenin söylediklerine odaklanmaya çalıştı. "Wynter ölüyor diyorsun. İnsanlığı donuyor. Peki Valik ona nasıl yardım edebildi?"

"Sevgi, çocuğum. Her şey bununla ilgili. Wyn sevme kapasitesini kaybediyor -herhangi bir şey hissetme kapasitesini. Ve tüm sıcak duygular yok olduğunda, Wynter olarak bildiğimiz adam

olmak. Hayal bile edilemeyecek güçte bir canavar onun bedeninde yaşayacak.

-Bir zamanlar insan olan karanlık bir tanrı, Rorjak, Buz Kralı."

"Wyrn'in kocası mı? Thorgyll'in mızraklarıyla öldürdüğü kişi mi?" "Evet."

Khamsin sırtını yastıklara yasladı. Thorgyll ve onun güçlü buz mızraklarının efsanesini okumuştı. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Ben Yaz Tahtı'nın varisi miyim? Bu bilgiyi Wintercraig'i yok etmek için kullanacağımdan korkmuyor musun?"

Leydi Frey güldü. Hoş bir ses değildi. "Sadece aklını tamamen yitirmiş bir deli böyle bir şeyi düşünebilir." Öne doğru eğildi, gözleri kasvetliydi. "Beni dinle, Yazlıkçı, çünkü bu uyarıların en korkuncu. Eğer Buz Kralı doğarsa, bir daha hiçbir insan için zafer olmayacak. Wynter'ın topraklarınızda yarattığı intikam, Rorjak'ın yapacaklarının yanında hiçbir şey. Tüm dünyayı sonsuz kışa sürükleyecek. Ailenizin güneşten gelen güçleri yok olacak. Ayaz Devleri ve onların canavar kurtları Garm, Rorjak'ın yanında hüküm sürecek ve tüm insanlık onların sofrası için etten başka bir şey olmayacak. Bu, Buz Devleri'nin uğruna yaşadığı gündür: Carnak, dünyanın sonu."

Zehirler çoktan vücudundan atılmış olsa da Kham'ın midesi bulandı. "Eğer bu büyü korkunçsa, onunla ne yapıyorsun? Neden herhangi bir erkeğin kullanması için korumasız tutuyorsun?"

"Korunmasız mı? Buz Kalp, Wintercraig'in en dikkatle saklanan ve ölümcül bir şekilde korunan hazinesidir. Tanrı-Kral Rorjak'ın, Wyrn'in çok sevdiği ve ona ölümsüzlük verdiği ölümlü doğumlu adamın özüdür. Hediyesi sayesinde, bedeni yok edilebilse de tanrısal özü asla yok edilemezdi. Thorgyll, Wyrn'in mızraklarıyla onu öldürdükten sonra bu özü topladı ve güvenli olacağını düşündüğü bir yere sakladı. Ve binlerce yıl boyunca da öyle oldu. Pek çok kişi Buz Kalp'i kucaklamaya çalıştı ama nadir birkaçı hariç, hapsedildiği yere ulaşamadan öldüler. Wynter az sayıdaki kişiden biri. Ben

olacağını biliyordum. Ne de olsa o kendi başına bir efsane, on altı yaşındayken bir Buz Devi'ni tek başına öldüren adam."

"Buz Kalp onu tüketiyorsa, bunu nasıl durdurabiliriz?" "Ona bir çocuk taşı. Kardeşine duyduğu sevgiydi. Wynter'ı bu yola sürükleyen ölümüydü. Çocuğuna duyduğu sevgi onu kurtaracağını umduğu şeydir."

"Aşk Buzdan Kalbi eritebilir mi?" "Eritebilecek tek şey o."

"Bu yüzden eğer bir yıl içinde ona bir çocuk doğurmazsam beni öldüreceğini ve kız kardeşlerimden birini eş olarak alacağını söyledi."

Rahibenin kaşları havaya kalktı. "Ona bir çocuk vermezsen seni öldüreceğini mi söyledi?"

"Birkaç kez. Sadece beni dağların merhametiyle yüzleşmeye göndereceğini söyleyerek bir Wintercraig örtmecesini ile güzelleştirmeye çalıştı."

Leydi Frey kaşlarını çattı ve gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "Aptal adamlar. Wyrn beni hepsinden kurtar." Öne eğildi, delici gözleri niyetliydi. "Beni dinle, Khamsin. Wynter'ın bir yılı bile kalmadı. Buz Kalp'in pençesi çok güçlü ve ondan kurtulamazsa uzun süre hayatta kalamaz. Dağların merhametine gelince, bunun gerçekte ne anlama geldiği konusunda seni kasten yanlış yönlendirdiğinden şüpheleniyorum. Hiç şüphesiz, sizi itaate zorlamanın en iyi yolunun korku olduğunu düşündü çünkü o, savaşçı yürekli kadınları, yılan yürekli kadınları anladığından daha fazla anlamayan büyük bir soytarı." Dudakları geri çekildi ve dişlerini bir kurdun hırlamasına çok yakın bir taklitle ortaya çıkardı.

Soğuk mesafesi ve buz hançeri gözleriyle Leydi Frey'den ilk başta hoşlanmamasına rağmen, Khamsin şimdi bu kadından gerçekten çok hoşlanabileceğini fark etti.

Rahibenin hırıltısı azaldı ve sessizce düşünerek Khamsin'e baktı. "Belki de bugün yataktan çıkmalısın," dedi sonunda. "Ben odadan çıkar çıkmaz bunu zaten yapacağını biliyorum ve bu şekilde en azından ben

birkaç saat daha sana göz kulak olabilir." Ayağa kalktı ve başını çevirmeden seslendi: "İçeri gel Summerlander. Hanımının yiyebildiği kadar yemesini sağla, sonra da giyinmesine yardım et. Onu sıkıca sarın. Krysti, ahıra git ve Bron'a söyle, bir altlık hazırlasın." Khamsin'e ekledi, "Ve sen de altlıkta kalacağına ve en ufak bir rahatsızlık hissettiğin anda bana haber vereceğine söz vereceksin. Hemen kabul et, yoksa bu olmayacak."

"Anlaştık." Kelime, o daha düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Gözlerini kırptırdı ve alaycı bir kahkaha attı. "Az önce neyi kabul ettim? Beni nereye götürüyorsun?"

Leydi Frey tam boyuna ulaştı, buz gibi, güzel ve uzaktan görünüyordu. "Dağların merhametine tanık olmak için Gerd Dağı'nın yamaçlarına."

Hem Valik hem de Wynter gittiğine göre, Leydi Frey'e karşı koyacak kimse yoktu. Lord Barsul denedi ama rahibenin buz gibi bakışları altında çabucak soldu. Bir saat içinde küçük grup yola çıktı: altı silahlı muhafız, Leydi Frey parlayan beyaz bir ata binmiş, Krysti sıkıca sarınmış ve tüylü, ten rengi bir dağ midillisine binmiş, Khamsin ise iki büyük beygirin arasına asılmış, örtülerle kaplı bir sedyede taşınıyordu.

Çöp arabası, at arabası kadar mide bulandırıcı bir yolculuk değildi ve Khamsin perdeleri arkaya çekerek yolculuk hastalığını hafifletti. Yüzüne çarpan soğuk hava ve nereye gittiklerini görebilmek hastalığının en kötü yanlarını hafifletti.

Gerd Dağı'na yolculuk, engebeli dağ arazisinde iki saatlik, altı millik bir yürüyüşü ve dağlar arasındaki derin bir geçit üzerinde uzanan yıkık dökük bir taş köprüden sinir bozucu bir geçişle sona erdi. Köprünün uzak tarafında, buzla kaplı zirveden belki de yarım mil uzakta, dağın içine küçük yuvarlak bir kulübe inşa edilmişti. Kulübenin bacasından dumanlar yükseliyordu ve onlar

Yaklaştıklarında, deri zırhlı iki muhafız onları karşılamak için ortaya çıktı.

"?" Leydi Frey sordu. "Ve ne zaman?"

"İkinci yükselme, yaklaşık bir saat önce," diye şifreli bir cevap geldi.

"Teşekkür ederim." Rahibe atını sola, dağın yamacında kıvrılan kayalık bir patikaya doğru çevirdi. Grubun geri kalanı tek sıra halinde onu takip etti.

Yol aşağıya döndü ve birkaç yüz metre alçaldıkça hava biraz daha ısındı. Kar ve likenle kaplı sert kayalar yerlerini ardıçlarla kaplı halılara bıraktı. Kayalık patika ikiye ayrılıyordu. biri aşağılara doğru iniyordu ama onlar dönmediler. Bunun yerine, dağın yüzü boyunca yanlamasına ilerleyerek düzleştiler. Birkaç dakika sonra atlar yavaşladı, sonra da durdu. Khamsin neler olduğunu görmek için başını uzattı ama tek görebildiği muhafızlarının atlarının arka tarafıydı. Yaklaşan atlıların sesi taşlı dağ yamacında yankılandı. Hodri'nin parlayan beyazlığını, Wynter'ın asık suratını ve alev alev yanan gözlerini görmeden önce bile kim olduğunu biliyordu. Onu görmek bile kanında sıcak bir ürperti yaratmıştı.

Ona karşı aynı tepkiyi vermedi. Ona şöyle bir baktı ve tersledi, "Perdeleri çek kadın! Ve ölümüne yakalanmadan önce şu kürkleri etrafından çek!" Atını döndürdü. "Lanet olsun, Laci! Wyrn adına ne düşünüyorsun? İki gün önce ölümün kıyısında yatıyordu ve sen bugün onu dağların tepelerinden mi geçiriyorsun? Delirdin mi yoksa o aptal hizmetkâr kadının başlattığı işi bitirmeye mi çalışıyorsun?"

Laci mi? Kham başını çöp perdelerinin arasından uzattı ve Wynter'in Leydi Frey'le yüzleşmesini izledi. Khamsin'i Gerd Dağı'na getirdiği için ona "ahmakça bir delilik" diye hakaretler yağdırırken ondan en ufak bir korkusu gibi görünüyordu.

Leydi Frey onun öfkesine ne şaşırmış ne de etkilenmiş görünüyordu. "Onu dağların merhametine tanıklık etmesi için getirdim!" diye karşılık verdi. "Yaralanan taraf o olduğu için, bu onun hakkından da öte, bunu sen de biliyorsun. Ayrıca, aptalın biri ona dağların merhametinin kesin bir ölüm cezası olduğu izlenimini bırakmış ve bir yıl içinde çocuğunuzu doğurmazsa kaderinin bu olacağını söylemiş!"

Wynter bir an için şaşkın ve kesinlikle suçlu görünüyordu ama sonra çenesi sıkıca kenetlendi ve dişleri hırıltıyla açıldı. "O kendi sonuçlarını çıkardı. Ben yalan söylemedim."

"Aptal! Mankafa! Ah! Seni kaderinle baş başa bırakmalıyım. Senden biraz daha az hoşlansaydım, yapacağım şey tam olarak bu olurdu." Rahibe ters ters baktı, her zamanki buz gibi mesafeli havası tamamen dağılmıştı.

Kham gülümsedi. Ooh, Leydi Frey'den kolayca hoşlanabilirdi. "Ayrıca," diye devam etti rahibe, "uyanıktı. Eğer ben

Onu kendi başına bıraksaydım, sarayda koşturup dururdu. Bu şekilde, onu birkaç saat boyunca o altlıkta yatar halde tutmayı başardım."

Kham'ın gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. Sonra tekrar, belki de o kadar kolay değildi. Manipüle edilmekten hoşlanmıyordu.

Wynter başını çevirdi ve Kham'ı ona bakarken yakaladı. Burun delikleri alevlendi. "Peki," diye tersledi. "Ona göster ve bu işi bitir. Ama sonra doğruca Gildenheim'a dönecek ve gecenin geri kalanında ve yarın hiçbir şikâyetle bulunmadan yatakta kalacak."

Leydi Frey, Kham daha ağzını açmadan, "Anlaştık," diye cevap verdi. "Ona tekrar ilaç vermek zorunda kalsam bile." Kadın öyle buz gibi bir bakış fırlattı ki Kham kaşlarını çattı ve minderlere yaslandı.

Wynter ve atlıları bineklerini geri çevirip geldikleri yöne doğru gittiler. Diğerleri de onları takip etti. Birkaç dakika sonra patika genişleyerek dağın yamacına oyulmuş küçük bir platoya ulaştı. Burada kar ayaklar altına alınmıştı.

Çöpü taşıyan atlar durdu. Wynter perdeleri kenara itti ve onu dışarı çıkardı ama yere bırakmadı. Kız itiraz edince, "Yürümemelisin," diye hırladı. "Burada hiç bulunmamalısın, bu yüzden sessiz ol yoksa seni o çöp arabasına geri tıkar ve atları Gildenheim'a doğru koştururum."

Onun küstah tavırlarını onaylamadığını kaşlarını çatarak belli etti, sonra da sert bir rüzgârdan korunmak için ona daha da sokuldu. Khamsin etrafta hem toynak izleri hem de çizme izleri görebiliyordu. Platonun uzak tarafında, dağın yamacına birkaç büyük demir halka çakılmıştı. Bir yığın zincir ve iki boş kelepçe halkaların ortasındaki karda yatıyordu.

Hizmetçi kadın ortalıkta görünmüyordu. "Burada kimse yok," dedi Khamsin.

Wynter homurdandı. "Dağlar merhametli davrandı."

Ters ters baktı ve çelik göğüs zırhına vurdu. "Bu kadar şifreli 'merhamet' saçmalığı yeter. Açıkça konuşun. Tavernadaki kadına ne oldu? Nereye gitti? Öldü mü? Onu buraya hiç getirdiniz mi?"

Dudakları sıkıştı. Platonun uzak tarafına doğru ilerledi. Yaklaştıklarında, Khamsin dağdan aşağı inen başka bir patika görebiliyordu. Taze ayak izleri karı düzleştirmişti. Wynter aşağıya, yarım düzine kadar sarmalanmış insanın at sırtında indiği yere işaret etti. "İşte orada."

Khamsin gözlerini kısarak partiye baktı. "Yaşıyor mu?"

"En iyi kararıma rağmen." Sesinde acımasız bir memnuniyetsizlik gümbürdüyordu. "Onu saraya ilk getirdiklerinde ve bana ne yaptığını söylediklerinde onu ikiye ayıracaktım ama Laci, Valik ve Barsul beni durdurdu."

"Anlamıyorum."

"Kış halkı dağların merhametidir. Hayatta kalmamızın çoğu zaman birbirimize bağlı olduğu sert bir dünyada yaşıyoruz. Klanlarda güvenilmez insanlara yer yoktur, ancak biz vahşi ya da barbar değiliz. Bizler

Kadın yemeğimize müşhil koyduğunu itiraf etti ama Laci bile sizi gerçekten öldürmek isteseydi, ölümünüzü sağlamak için kullanabileceği daha etkili onlarca zehir olduğunu kabul etti. Aşağıdaki insanlar Konundal'dan dağa tırmanıp ona merhamet göstermeye gönüllü olan insanlar. Bu eyaletten götürülecek. Bir daha geri dönerse ya da başka bir ciddi suç işlerse, buzullara götürülecek ve orada ölüme terk edilecek."

Khamsin aşağıdaki grubun dağın yamacından yavaşça inişini izledi. "Peki ya beni öldürseydi, kazara bile olsa?"

Wynter'ın çenesi sertleşti. "O zaman hiçbir merhamet onu kurtaramazdı. Sen benim karımsın, benim korumam altındasın. Sana zarar vermek bana zarar vermektir."

"Ya istediğin çocuğu doğuramazsam? Beni gerçekten bu dağa zincirleyecek ve ölümle yüz yüze bırakacak mısınız?"

"Ben Wintercraig Kralıyım ve sen de benim karımsın. Sen yaşadığın sürece başka bir kadını eş olarak alamam. Dağların merhameti sembolik bir ölümdür. O kadın bizim için nasıl öldüyse, sen de öyle öleceksin."

İnanmayan bir kahkaha attı. "Sembolik olarak mı yoksa gerçekten mi? Gerçekten de hemşerilerinin bana, Yaz Kralı'nın kızına merhamet göstermek için dağa tırmanacağını mı düşünüyorsun?"

Bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Bu, Khamsin, tamamen sana bağlı. Merhamete layık olduğuna inanmamız için bize bir sebep ver ve bunu bulacağından hiç şüphem yok."

BÖLÜM 15

Kahramanlar ve Tehlikeler

Khamsin Gildenheim'a dönerken yol boyunca bu sözleri düşündü. Asıl planı, ölüm tehdidinden kurtulmak için onlardan toplayabileceği bilgileri kullanmak amacıyla yerlilere yerleşmek ve onlarla dost olmaktı. Şimdi, bu planı hayata geçirmek için daha da büyük bir nedeni olduğunu fark etti. Bilgi ve yardım için dostluk kurmayı düşündüğü insanlar, Gerd Dağı'nın yamaçlarına zincirlendiği takdirde onu özgürlüğüne kavuşturacak güce sahip olanların ta kendileri idi.

Saraya vardıklarında Wynter onu çöpten aldı ve kollarında avludan yatak odasına taşıdı. "Orada kal!" uyarısıyla onu tumbul, kürk kaplı yatağa yatırdı ve sonra gitti. Karıncalanan, canlı farkındalık ve heyecan duygusu da onunla birlikte gitti, ama onu geri çağıramayacak kadar gururluydu.

Yatağından kalkmak istedi ama adam ondan kalkmayacağına dair söz alacak kadar akıllıca davranmıştı. Onun sözüne duyduğu güvenden aldığı zevk, bunu kendisine karşı kullanma isteğiyle tamamen gölgelenmişti. Ama o yeminini etmişti. Bu yüzden, ara sıra tuvalete gitmesi dışında, o gece ve onu takip eden gün boyunca yataktan çıkmadı, lambaların ve güneşin ışığını içine çekti ve vücudunun iyileşmesine izin verdi.

Krysti olmasaydı çok sıkılmış olacaktı. İkinci gün boyunca ona eşlik etti ve çok hoş bir arkadaş oldu. Bir deste iskambil kâğıdı bulmuş, ona Aslar adlı bir oyun öğretmiş ve

iki saat boyunca oynadı. Başta onu kazanmasına izin vermeyeceği konusunda uyardı ve vermedi de. İlk saatteki her oyunda onu fena halde yendi, ama o sadece gözlerini kıstı, çenesini dikti ve bir oyun daha istedi. İkinci saatin sonunda ilk elini kazandı.

"İyi bir rakipsin," dedi ona isteksiz bir hayranlıkla, "ama işi öğrenmeye başlıyorum. Yarın tekrar oynadığımızda bu kadar sık kazanmayı bekleme."

Kızın yüzünden tam olarak silemediği çatık kaşlarına gülümsedi. "Kaybetmeyi sevmiyorsun."

"Asla," diye kabul etti. "Herhangi bir nedenle değil. Hiç yapmadım. Roland gibiyimdir."

"Roland?"

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Onun kimden bahsettiğini bilmediği belliydi. "Roland Soldeus," diye sordu, "Summerlea Kahramanı mı? Elli bin kişilik bir istila kuvvetini sadece üç bin adamıyla geri püskürten kadim kral mı?" Hâlâ tanıyan yoktu. Bir an tereddüt etti, üst kattaki çocuklarla yaşadığı aşağılayıcı reddedilmeyi hatırladı, ama o hatırladığı yaranın acısını bir kenara itti. Krysti ona bir yıl hizmet edeceğine dair yemin etmişti. Ona sırtını dönemezdi.

"Roland benim atalarımın biriydi. Şey," diye düzeltti, "atalarımın biri onun kardeşiydi. Masanın üzerinde onun en ünlü savaşlarını anlatan bir kitap var. Onu bana verin, ben de size gelmiş geçmiş en büyük kahramanı okuyayım."

Krysti sürünerek yatağın diğer tarafına geçti ve sırtında kararmış gümüş harfler bulunan yıpranmış kitapla geri döndü. Kham kitabı açtı ve okumaya başladı. Kısa bir içinde kendini her zamanki gibi Roland Triumphant'ın hikâyesine kaptırdı. Yatakta onun yanında yatan, çenesini ellerine dayamış, gözleri yıldızlar gibi parlayan Krysti, efsanevi Summerlea savaşçısının hikâyelerini her zamanki gibi büyük bir heyecanla dinledi. Roland'ın son ve en büyük savaşının hikâyesini okuduğunda ise boğazı düğümlendi.

Roland'ın kalan adamlarını istilacı ordulara karşı son ve umutsuz bir hücum için toplayan borusunun ölümler ve ölümler vadisinde yalnız, heyecan verici bir çığlık attığı bölüme geldiğinde her zaman yaptığı gibi kapandı.

" 'At sürdüler, son yüz kişi, sancakları yüksekte.
Zırhları güneşin parlak gözleri altında gümüş gibi
parlıyordu.
, altın pullara bürünmüş, alını güneş ışıısıyla
sarmalanmış,
Rode Roland, Muzaffer, Rose ve Lea'nın Varisi.

Ah, hiç bunlardan daha görkemli bir adam doğacak mı,
parlayan kralları tarafından yönetilen Yaz'ın en büyük
oğulları? "

Krysti'nin elleri yumruk olmuş, küçük yüzü gerilmiş ve kızarmıştı. "Onlar mı yaptı? Onları dövdüler mi?"

Tildy'nin ona sık sık gülümsediği gibi o da ona gülümsedi. "Sabırlı ol, Krysti. Bırak okumayı bitireyim, sen de öğreneceksin." Başını tekrar kitaba eğdi ve kaldığı yerden okumaya devam etti. " 'Roland ve yüzlercesi mızraklarını karşılamak için ileri atılırken Golgoth'un ilk iki satırı gözleri kamaşmış bir korkuyla geri çekildi. " Roland ve Yüzler'in son hücumu kitapta on beş sayfadan fazla yer tutuyor, bu büyük şövalyelerin nasıl cesurca savaştıklarını, her bir yüce kahramanın nasıl düştüğünü, bulutların nasıl yuvarlandığını ve sanki gökyüzünün kendisi onların yasını tutuyormuş gibi savaş alanına gri bir kasvet yaydığını ayrıntılı olarak anlatıyordu. Sonunda kana bulanmış ve düşmanın ölüleriyle dolmuş bir alanda sadece Roland ve bir düzine adamı kalmıştı. Etraflarında, Golgoth'un ordusunun son on bini kral ve adamlarını çembere alarak yaklaşıyordu. Yenilgi kesindi ama Roland o zaman bile teslim olmayacaktı. Kudretli kılıcını kaldırdı,

Alev alev, havaya yükseldi ve Yaz yeteneklerinin tümünü çağırdı.

Tepedeki bulutlar dağıldı. Savaş alanını çevreleyen tepelerden izleyenler, Roland'ın durduğu yere altın rengi bir güneş ışığının vurduğunu, sanki güneşin çağrısına cevap verip gücünü Roland'ın üzerine yağdırdığını gördüklerini söylediler. Son on iki Summerlea şövalyesi onun etrafında diz çöktü. Başlarını eğdiler ve eldivenli ellerini onun üzerine koymak için uzandılar. Roland Triumphant ovada tanrının gök gürültüsü gibi yankılanan bir sesle son bir kez bağırdı: "Avires Coruscate Rosa!" Çok yaşa Parlak Gül!

Ve ondan, daha önce ya da o zamandan beri hiç kimsenin görmediği muazzam, ölümcül bir güç patladı. Kör edici bir parlaklıkla parladı, o kadar parlaktı ki çevredeki tepelerdeki gözcüler haykırarak gözlerini siper ettiler ve yanan altın ışıktan halkalar çarpıcı dalgalar halinde yayıldı. Işık iki millik bir yarıçap boyunca ovayı süpürdü, düşman ordusunu dümdüz etti ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül etti. Sanki güneş yeryüzüne düşmüş ve gücünü ovaya püskürtmüş gibiydi. Alev alev yanan ışık halkaları, dağlardaki gözcüler korku içinde haykırıncaya kadar kükreyip durdu, onların da bu alevli öfke tarafından tüketileceğinden emindiler. Ancak ölümcül parlaklık onlara ulaşmadan hemen önce, ateşli ışık kum üzerindeki bir dalga gibi geri çekildi. Halkalar tekrar alanın ortasına, Roland'a doğru koştu ve güçlü bir gümbürtüyle bir kez daha buluştu. Gökyüzüne bir ışık ve duman kulesi yükseldi ve altın ışığın çatırdayan bıçakları gökleri mızrakladı.

Sonra her şey bitti. Ova çoraktı, küçük bir ceset halkası dışında her şey boşaltılmıştı. Roland'ın son on iki Summerlea şövalyesi bir papatyanın yaprakları gibi dizilmişti; zırhları pırıl pırıl parlıyor, tenleri kandan ve savaşın kirinden arınmış, yüzleri sanki ölümlle arınmış gibi huzurlu ve el değmemişti. Ve orada, hepsinin ortasında, zengin, el değmemiş yeşil bir yamadan yükseliyordu

Summerlea otu, kabzası güneşe dönük olan Roland'ın kudretli kılıcı Blazing'di. Kabzasındaki büyük yakut bir yıldız kadar berraktı ve hiçbir elmas ya da dünyevi mücevherle kıyaslanamayacak bir ışıltıyla parlıyordu. Summerlea'nın en büyük kralı Roland'dan geriye kalan tek şey o kılıç ve o taşı.

Khamsin kitabı kapattı. Krysti'nin gözleri yaşarmıştı, hikâyeden her zaman olduğu gibi etkilenmişti. Şu anda bile gözleri nemliydi ve boğazı kapalı ve ağrıyor gibiydi.

"O büyük bir kahramandı," diye fısıldadı çocuk.

Başını salladı. "Kahramanların kahramanı. Kralların kralı. Onunla boy ölçüşebilecek bir adam hiç olmadı. Summerlea'yı yüceliğe taşıdı ve gelecek nesiller için güvenliğini sağladı. Vera Sola'nın duvarlarının dışında onun bir heykeli var. Şehrin kapılarını koruyan Taş Şövalyelerin ilki. Benim soyumdan gelen kardeşi Donal'ın heykeli de karşı tarafta duruyor."

"Roland'ın kılıcı Blazing şimdi nerede?"

"Ölümünden kısa bir süre sonra ortadan kayboldu, bir daha da görülmedi. Birçok Summerlea şövalyesi onu bulmak için yola çıktı ama hiçbiri bulamadı."

Kısa bir sessizlik oldu. Krysti boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Kralımız Wynter da bir kahraman. Craig'de bir efsane. On altıncı yaş gününe iki ay kala bir Buz Devini tek başına öldürdü."

"Bu konuda bir şeyler duymuştum. Anladığım kadarıyla büyük bir başarı."

"Bu daha önce hiç yapılmadı. Buz Devleri on beş ayak boyundadır"-Krysti ayağa kalktı ve göstermek için ellerini başının üzerine kaldırdı-"ve yumrukları kaya gibidir. Kılıçları paramparça edebilecek ve tam zırhlı adamları tek bir darbeye ikiye bölebilecek jilet keskinliğinde tırtıklı kenarları olan büyük kılıçlar taşırlar." Dudakları hırıltılı bir yüz ifadesiyle geriye çekildi ve büyük bir iştahla kesip biçmeye başladı.

Khamsin çocuğun coşkusundan etkilenmiş bir gülümsemeyi gizledi. "Peki Wynter bu korkunç yaratıklardan biriyle teke tek dövüşte karşılaştı mı?"

"O yaptı. Şövalyeliğini daha yeni kazanmıştı. Kutlamak için ailesiyle birlikte Ibree Gölü'nde buzda balık tutmaya gitmişlerdi ki Buz Devi onları gafil avladı. Wynter yeniden uyandığında, ona bir darbe vurarak onu bayıltmış, ardından annesini ve babasını öldürmüş ve kardeşi küçük prensi de katledecekti. Hayatta kalma ihtimalinin düşük olduğunu bilse de Wynter sadece kılıcını kuşanarak kendini kardeşinin önüne attı." Öne doğru sıçradı ve savunma pozisyonu aldı, elleri hayali kılıcının etrafında kenetlendi. Kılıç savruldu, Dev Katil Krysti düşmanıya dövüşürken içten kesme ve savaş sesleri eşlik etti. Kılıcını savururken durdu ve ekledi: "Gunterfys'in Freika Dağı'nın ateşlerinde dövüldüğünü biliyor muydun? Ve yapıldığı sırada Wyrn rahibesi tarafından kutsanmıştı. Onun asla kırılmayacak bir kılıç olduğunu söylerler."

"Hayır, bunu bilmiyordum." Ne kadarının doğru, ne kadarının efsane olduğunu merak ederek bunu bir kenara not etti. "Sanırım bu çok uygun. Kudretli bir kahramanın çok özel bir kılıcı olmalı. Wynter ve Buz Devi saatlerce savaştılar mı? Gün boyunca ve gece boyunca savaştılar mı?"

Krysti ona bir bakış attı. "Bu sadece efsanelerde var. Çoğu insan bir Buz Devi'yle birkaç dakikadan fazla savaşıp yaşayamaz. Ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, tüm avantaja sahipler. Tek bir darbeye bir adamın kemikleri tuzla buz olur."

"Ah. Tabii ki. Özür dilerim." Uygun bir şekilde azarlanan Khamsin başını salladı. "Hikâyene devam et."

"Savaş çok şiddetliydi ve neredeyse on dakika sürdü. Kral Wynter - o zamanlar Prens Wynter'dı - Buz Devi'nin kılıcının ya da yumruğunun kendisine vurmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Küçük cüssesini ve hızını canavara karşı kullandı, içeri girip çıktı, etini yüz sıklıkta kesti.

Onu zayıflatmak için." Görünmez düşmanına saldırırken, savuştururken ve keserken şilte zıpladı ve yuvarlandı. "Ama bu sadece Buz Devi'ni daha da öfkелendirdi. Yaratık kocaman bir yumruk savurdu ve Wynter'ı açıklığın öbür ucuna uçurdu. Wynter, canavar üzerine gelmeden önce ancak bir dizinin üzerine kalkacak zaman bulabildi; korkunç kılıcı havaya kalkmış, öldürücü darbeyi vurmaya hazırды."

Wynter'ın saldırıdan kurtulduğunu bilse bile, Khamsin vücudunun gerildiğini hissetti. "Ne oldu?"

"Darbeyi durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tek yapabileceği onu engellemekti. Bu yüzden Gunterfys'i iki eliyle kaldırdı ve onu bir kalkan gibi kullandı." Krysti dizlerinin üzerinde gösterdi. "Devin kılıcı yere düştü. Başka bir kılıcı olan başka bir adam tam diz çöktüğü yerde ikiye ayrılırdı ama Wynter ve kılıcı sağlam durdu. Canavarın kılıcı paramparça oldu. Buz Devi tökezleyip dengesini sağlamaya çalışırken, Wynter ayağa fırladı ve tüm gücüyle korkunç bir darbe indirdi. Buz Devi yere düştü Prens Wynter göğsünün üzerine sıçrayarak kılıcını canavarın kalbine sapladı." Krysti muzaffer bir haykırıyla hayali kılıcını yerine sapladı. Vahşi ifadesi soldu ve doğruldu. "Wynter anne ve babasını öldükleri dağın yamacına gömdü, sonra küçük kardeşini sırtına aldı ve onu eve kadar taşıdı. Gildenheim'a vardıklarında Wynter kraldı ve kılıcı yeni bir isim taşıyordu."

"Bu gerçekten de kahramanca bir hikâye," dedi Kham. "Bir kitaba kaydedilmeli ve çağlar boyunca aktarılmalı ki kimse unutmasın."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum."

Krysti akşam yemeğinden sonra, gece gökyüzü kapkara olana ve gözlerini zar zor açık tutabilene kadar onunla kaldı. Bella onu dışarı çıkardı ve onunla birlikte hizmetkârların odasındaki paletlerini aramaya gitti.

Işıkları söndürüp yatağına yerleşirken, Khamsin Wynter'ı ve Gunterfys'in adını aldığı günü düşündü. Krysti'nin o günle ilgili anlattıkları çok canlıydı. Kalbi Wynter'a ve bir sonraki nefesi yalnızca kardeşinin gücüne ve cesaretine bağlı olan küçük prence gitmişti.

Son üç yıldır, hiçbir Yazlaklı Wynter'ın adını lanet okumadan söyleyememişti. O Kış Kralı'ydı, kuzeyin şeytanı, düşmanı.

Ama şimdi, Wynter'ın hikâyesini dinledikten, Krysti'nin gözlerinde parlayan hayranlığı gördükten ve bunun kendi kalbinde yankılandığını hissettikten sonra, Wynter'ın kendi halkı için bir kahraman olduğunu, Roland'ın kendi tarzında olduğu kadar asil ve kararlı olduğunu fark etti.

Mükemmel bir adam değildi. Hem de hiç. Falcon'un izinsiz girişinin bedelini Summerlea'ya çok ağır ödetmişti. Ama ilk kez, Wynter'ın sevdiği kadının Falcon'la kaçtığını ve ailesinin tek üyesi olan ve Buz Devi'nin saldırısından kurtarabildiği kardeşinin onları durdurmaya çalışırken öldürüldüğünü öğrendiğinde neler hissetmiş olabileceğini düşündü.

Keder iyi insanları bile delirtebilir. Babasının ona karşı ömür boyu duyduğu nefrete bakın. Konundal'dan gelen ve Kham'ı bir söz yüzünden zehirleyen kadına bakın.

Wynter'ın intikamı kanlı ve tüketkendi ama Wynter'ın ailesi ve Buz Devi hakkındaki hikâyeyi duyduktan sonra, bu yüzden ondan nefret etmekte çok daha zorlanıyordu. Güneş, kendi öfkesinin de en az onun kadar değişken ve ölümcül olduğunu biliyordu.

Eğer bir Kış Adamı onun sevgili kardeşini öldürmüş olsaydı, o da korkunç bir intikam peşinde koşmaz mıydı?

Leydi Frey'in itirazlarına rağmen Khamsin ertesi gün ayaktaydı. "İyileştim. Güneş bunu gördü. Gördün mü?" Başı dönene kadar odanın içinde daireler çizdi.

"Dün de iyileşmişim ama senin istediğin gibi yataktan çıkmadım. Bugün değil."

"At yok," diye uzlaştı rahibe. "Ve koşmak da yok. Kalede kalın."

"Anlaştık!" Krysti'nin elini tuttu, kapıya doğru fırladı ve bu, hızlı bir öğle yemeği yemek için kir, toz ve örümcek ağlarıyla kaplı olarak geri dönene kadar onları gören son kişi oldu. Sonra tekrar gittiler ve akşam yemeğine kadar dönmediler. Ertesi gün de aynı oldu.

Khamsin, Vinca'nın kendisine gösterdiği kalenin tüm bölgelerini yeniden tanıdı, sonra da geri kalanını keşfetmeye koyuldu. Krysti'yle birlikte Gildenheim'ın rutubetli, zifiri karanlık zindanlarından dağın zirvesine yakın inşa edilmiş, sadece dağın yamacına oyulmuş uzun, dar, dolambaçlı bir merdivenle ulaşılabilen özel bir kuleye kadar her santimini keşfettiler. İlginç yetenekleri saymakla bitmeyen Krysti, mazgallardaki nöbetçi kulelerinden birinin içindeki garip bir ahşap kapının kilidini açtığı anda burayı keşfettiler.

"Ben profesyonel bir hırsız değilim," diye yemin etti kazmaları çıkardığında, "ama bir kapıyı açabilmenin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz; hatta gece soğuksa ve uyuyacak sıcak bir yeriniz yoksa hayatınızı bile kurtarabilir."

"Söylemem," diye söz verdi, sonra sırtı, "bana bunları nasıl kullanacağımı öğrettiğin sürece."

Güldü. "Anlaştık."

Birkaç dakika daha geçti ve kilit şak diye açıldı. Krysti mandalı kaldırdı ve kapıyı açtı. Arkasında karanlık, kıvrımlı bir merdivenden başka bir şey yoktu ve hangi maceracı gizli bir merdiven bulup da nereye çıktığını araştırmazdı ki? Kapıdan içeri süzüldüler, merdiveni tırmandılar ve saray duvarlarının çok üzerinde tünemiş özel kule odasını buldular. Hızlı bir kilit açma hareketiyle içeri girdiler.

İçeride, seyrek ama zengin bir şekilde döşenmiş, rahat, yuvarlak bir kule odası vardı. Bir yatak, bir çalışma masası, yanında iki dolu kova kömür bulunan taş bir ocak, ocağa bakan iki geniş minderli sandalye ve büyük bir ahşap gardırop. Apart

Dağa bakan ve içine küçük bir banyo dolabı inşa edilmiş olan tek duvar dışında tüm duvarlar kavisliydi ve kaleye, vadiye ve Craig'in uçsuz bucaksız gibi görünen karlı zirvelerine bakan yüksek, kemerli pencerelerle kaplıydı.

Oda, dünyanın üzerinde tünemiş bir peri gibiydi.

Gildenheim, karlı, buzla örtülü granitten parlayan bir mücevher gibi altında uzanıyordu. Yalnız, pelerinli bir figür gördü. Yürümek aracılığıyla ve en üstte TERAS

Batı bahçesi. Bahçenin yaprak dökmeyen ağaçlarından birinden bir kuş uçarak figürün uzattığı koluna kondu. Birkaç dakika sonra kuş havalandı ve kanat çırparak uzaklaştı. Bir avcı şahin olabilir mi? Ya da belki krallığın başka bir yerinden haber getiren bir haberci kuş. Ocaktaki sandalyelerden birini pencerelere bakacak şekilde çevirdi, şimdiden bu ıssız yeri kendi yeri olarak sahiplenmeyi planlıyordu. Sarayın gözlerinden uzak bir yer ve

Rahatla.

"Acaba burası kimin odası?" Krysti, masanın çekmecelerindeki kilitleri açmak için diz çökerken şöyle dedi.

Geniş, rahat koltuğa gömüldü, derin, mutlu bir nefes aldı ... ve dondu kaldı. Kocasının keskin, kurtlara özgü kokuları ayırt etme ve esrarengiz bir doğrulukla tanımlama yeteneğine sahip değildi ama buna ihtiyacı da yoktu. Yıpranmış deri koltuk, kendisinininkinden daha iyi bildiği bir kokuyla demlenmişti.

"Wynter'in," diye ağzından kaçırdı.

Krysti ağzından sallanan turşu kilitleriyle ortaya çıktı. "W-w-w . . ." Yutkundu. "Kralın mı?"

Ayağa fırladı. Sandalyeyi eski yerine iterken ahşap ayakları taş zemine sürtündü. "Gitmeliyiz."

"İyi fikir."

Kapıya doğru koşular ve dik, dolambaçlı merdivenlerden aşağı indiler, kulesinden kapısından ve güvenli bir kez daha kalesinde geçene kadar bir daha konuşmadılar.

siperler. Birbirlerine baktılar ve çaresizce kahkahalara boğuldular.

Birkaç dakika sonra Lord Barsul'la karşılaştıklarında hâlâ gülüyorlardı.

Gözlerini ikisine de dikti. "İşte bu gördüğüm en yaramaz bakış. Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Kham, "Sadece kalede yolumuzu öğreniyoruz," dedi. Barsul öyle bir inanmazlık ifadesiyle baktı ki, gülmekten kendini alamadı. "Hayır, gerçekten. Hepsi bu kadar."

"Görünüşe bakılırsa, yeterince sorun var." Onlara bir parmak salladı. "Burunlarınızı ait olmadıkları yerlere sokmayın."

"Bunlar hangi yerler olabilir?" Kham sordu, gözleri kocaman ve masumdu. "Oralara girmememiz gerektiğini bilelim diye."

Gözleri kısıldı. "Öncelikle ulaşmak için kilitli bir kapıdan geçmeniz gereken herhangi bir yer."

Onları Wynter'ın evine giden merdivenlerde görmüş müydü? Krysti'ye bakmaya cesaret edemedi. Lord Barsul yüzlerindeki suçluluk duygusunu okuyabilirdi.

"Buna ana sarayın altıncı katındaki Atrium da dahil, duydun mu?" Barsul sertçe ekledi.

Kham ve Krysti birbirlerine baktılar. Altıncı katı keşfetmeyi henüz bitirmemişlerdi. Gizli bir merdiven dikkatlerini dağıtmıştı.

Barsul bu bakışı doğru yorumlayarak, "Hayır, yapamazsın," diye uyardı. Sert bir parmak salladı. "Bunu aklından bile geçirme. Wynter kimsenin Atrium'a girmesini yasakladı ve bazı özel yerlerin aksine" -gözleri dağın yamacında gezindi- "bu onun affetmeyeceği bir izinsiz giriş."

Hepsini görmüştü.

Krysti, zavallı çocuk, tir tir titriyordu. Kham onun ince elini tuttu ve onu rahatlatmak için sıktı. "Teşekkür ederim Lord Barsul. Bunu aklımızda tutacağız. Hadi Krysti, gidip cephaneliği ziyaret edelim. Henüz oraya gitmedik."

Hızlıca el sallayarak veda etti ve çocuğu da kendisiyle birlikte taş mazgal basamaklarından aşağı sürükledi.

Lord Barsul başını sallayarak ve sevgi ile şaşkınlık arasında gidip gelen bir gülümsemeyle onların gidişini izledi. Bir binanın köşesinde gözden kaybolduklarında döndü ve siperler boyunca Wynter, Valik ve Wintercraig'in üç generalinin beklediği kalenin ön tarafındaki kule odasına doğru ilerledi.

"Eee?" Barsul kapıyı arkasından kapatırken Wynter sordu.

"Sadece keşif yapıyorlar."

"Bugünlerde buna casusluk mu diyorsunuz?" Valik homurdandı. Barsul ona sert bir bakış attı. "O sadece bir kız."

"O Yaz Kralı'nın kızı. Gerçekten gördüğü ve duyduğu her şeyi kaydetmediğini ve ilk fırsatta babasına -ya da daha kötüsü kardeşine- göndermeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yeter," diye tersledi Wynter. "Yaz Kralı onu doğurmuş olabilir ama onun babası değil. Onunla evlendiğimde ne halde olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Valik, "ama düşün Wyn, senin sempatin kazanmak için daha iyi bir yol var mı?"

Wynter masadan uzaklaştı ve tam boyuna doğru doğruldu.

"Valik haklı kralım," diye araya girdi Wynter'ın generallerinden biri. "O senin karın olabilir ama hâlâ Yaz Kralı'nın kızı ve katil gelin hırsızı Falcon Coruscate'in kız kardeşi. Gardımızı indiremeyiz."

"Endişenizi takdir etmekle birlikte, sizi temin ederim ki ben ne bir aptalım ne de aşk acısı çeken bir budala. Summerlea'den ayrıldığımızdan beri karım sürekli gözetim altında ve öyle olmaya da devam edecek. Babası için çalışıyor olabileceğini düşündüğüm için değil. Bu konudaki tüm şüphelerim yanlış yönlendirilmiş. Aralarındaki nefret çok gerçektir. Ama ben

Unutmayalım ki bir prensesi eş olarak almamı öneren bir Yazlıklıydı ve kardeşimin Calberna'daki faaliyetlerini görmezden gelemem."

Önündeki masanın üzerinde duran haritaya ve yanındaki dağınık mektup yığınınına baktı. "Eğer elimizdeki bilgiler doğruysa, Calbernans donanması üç ay içinde denize açılmaya hazır olacak, bu da bahar geldiğinde kıyılarımızda bir ordumuz olacağı anlamına geliyor. Khamsin'in 'keşiflerini' kardeşi ve onun yeni müttefikleri için bilgi toplamak için kullanabileceğinin farkındayım. Ama o benim kraliçem, rehinem değil. Hapsedilmeyecek. Eğer gezintisi kontrolden çıkarsa, buna bir son veririm. Şimdilik, dolaşmasına izin vermek amacıma uygun."

Başını eğerek dikkatini tekrar önüne serilen haritalara verdi. Wintercraig'in tüm taburlarının mevcut konumları ve birliklerinin gücü işaretlenmişti. Deniz yoluyla Calbernans bir zorluk teşkil ediyordu. Hem Wintercraig'in hem de Summerlea'nın savunmak bir yana, devriye gezmek için bile kilometrelerce kıyı şeridi vardı. Kış mevsiminin buzları onları bahara kadar güvende tutabilirdi ama kuzey geçidi yıllık çözülme sürecine girip kutup kenarının etrafında gezilebilir bir deniz yolu açtığında, istilacılar Wintercraig'in binlerce millik kıyı şeridi boyunca herhangi bir yere inebilirlerdi.

"Kuzeydeki tüm gözetleme kulelerini yeniden açın ve geçen yılki fırtınalarda hasar gören dört tanesini onarın. Her kulede kırk beş günde bir görev yapacak bir çift gözcü istiyorum. Ve Leirik'e haber gönderin. En azından bu bölgelerde kuleler inşa edilmesini ve buralara adam yerleştirilmesini istiyorum." Summerlea'nın kıyı şeridinde bir düzine noktaya dokundu. "Ona hızlı hareket etmesini söyle. İnşaata yardım etmeleri için yerel halkı toplasın." Yukarı baktı. "Ne bekliyorsun?"

Barsul ve generaller odadan çıktılar ama Valik geri çekildi.

Wyn başını iki yana salladı. "Yapma," diye emretti, arkadaşının Khamsin'in hepsi için oluşturduğu tehlike hakkındaki nutkunu engellemeyi umuyordu.

"Tek söylediğim Wyn, dikkatli ol. Varisini olabildiğince çabuk ele geçir, ama sakın gardını düşürme. Ona karşı hissettiklerine güvenemezsin. Güvenemeyeceğini biliyorsun. O güçlü bir hava cadısı, ama kim bilir başka hangi gizli yeteneklere sahip olabilir."

"Son kez söylüyorum Valik, ben büyü altında değilim."

"Öyle değil mi? Onun etrafındaki halini, gözlerini ondan nasıl ayıramadığını gördüm. Bunu fark eden tek kişi de ben değilim. Reika diyor ki-"

"Yeter!" Wyn burnunun kenarını sıktı ve öfkesinin keskin ucuyla savaştı. Arkadaşı saçmalığın sınırlarını . "Endişen dikkate alındı Valik. Şimdi lütfen, senin de benim de yapmamız gereken işler var." Eliyle kapıyı işaret etti.

Valik iç geçirdi ama başını eğerek ayrıldı.

O gittikten sonra Wynter güneşe bakan kule pencerelerinden birine doğru yürüdü ve aşağıdaki baileylere baktı. Koyu renk saçları ve soluk paltosunun altından görünen parlak Summerlander etekleriyle kolayca tanınabilen küçük bir figür avluya çıktı, yanında daha küçük beyaz-sarışın bir figür vardı. Onların bailey'i geçip arduvaz çatılı cephaneliğin içinde kaybolmalarını izledi.

"Valik haklı mı, karıcığım?" diye fısıldadı. "Beni kardeşine ispiyonlar mısın?" Buna inanmak istemedi. İçindeki her şey bunun doğru olamayacağını haykırıyordu. Evlilik yatağında ona böylesine bir tutku yaşattıktan sonra nasıl olur da ona karşı komplo kurabilirdi?

Ama daha önce bir kadın tarafından ihanete uğramıştı. Tekrar ihanete uğrama riskini göze alamazdı. Tehlikede olan çok şey vardı.

Wynter pencereden arkasını döndü. Laci, Khamsin'in rahminin zehrin etkilerinden kurtulması için ona zaman tanımak amacıyla Khamsin'in yatağına girmesini yasaklamıştı. Bu süreyi ondan tamamen uzaklaşmak için kullanacaktı. Belki de gözleri arzulardan arındığında onu daha net görebilecekti.

BÖLÜM 16

Toplanan Fırtına

Khamsin sonraki birkaç hafta boyunca Wynter'i Gildenheim'a geldiğinden beri gördüğünden bile daha az gördü. Samdardald ve gildis'i iptal etti, günlerini konsey üyeleri, generalleri ve kâhyalarıyla toplantı üstüne toplantı yaparak geçirdi ve yemeklerini özel olarak yedi. Kendisinininkine bitişik olan yatak odası gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen sessiz ve karanlıktı ve birkaç kez onun yatağa geldiğini duymuş olsa da çok geçmeden tekrar gittiğini duymuştu.

Reika Villani'nin hevesle teklif ettiği şeyi kabul etmeye karar verdiğini düşünen Khamsin, sarayın geri kalanı uyurken geceleri nereye gittiğini görmek için onu takip etmeye başladı. Ama Wynter bir hanımla buluşmaya gitmek yerine, sarayda girmesi yasak olan tek oda olan Atrium'a doğru yol aldı. Orada saatlerce, bazen sabaha kadar kalırdı.

Bir gece kocasını gözetlemekten bitkin düşen Khamsin, onun Atrium'dan çıkmasını beklerken bitişikteki koridorda uyuyakaldı. Bir süre sonra uyandığında kendini kocasının kollarında, odasına götürülürken buldu. Gözlerini çabucak kapattı ve kocası onu yatağına yatırırken hâlâ uyuyormuş gibi davranmaya çalıştı ama kocası buna kanmadı.

"Merakını gidermek için beni yeterince takip ettin mi, karıcığım? Yoksa seni yatağında tutmak için kapına nöbetçiler mi dikmeliyim?"

Rol yapmaktan vazgeçti ve gözlerini açıp kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Beni takip ettiğini mi? İlk gecedan beri." Burnunun kenarına dokundu. "Kokunu biliyorum, karıcığım. Nerede olsa tanırım."

Onun yanında gizlenmeye çalışmak buraya kadarmış. "Orada ne yapıyorsun?"

"Sizi ilgilendiren bir şey yok."

Ona inanmadı. "Orada biriyle mi buluşacaksın?"

"Hayır."

"Peki orada ne var? Neden başka kimse giremiyor? Ne saklıyorsun?"

"İçeride ne olduğu seni ilgilendirmez. Benden başka kimsenin içeri girmesine izin yok çünkü ben öyle söylüyorum. Ben kralım ve benim sözüm kanundur. İşte bu yüzden." Yüzünü nazikçe kavradı. Başparmağı elmacık kemiğindeki gül şeklindeki yanığı okşadı. "Ve o odaya girmek için hiçbir girişimde bulunmayacaksın. Oraya girmeyeceksin ya da senin yerine girmesi için başka birini göndermeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Kadın isyankâr bir sessizlik içinde ona baktı.

Yüzünü kavrayan el soğurken yanakları karıncalandı. "Senden söz alacağım, Khamsin. Şimdi."

"Peki," diye tersledi. "Atrium'a gitmeyeceğim ya da benim adıma oraya kimseyi göndermeyeceğim."

"Güzel. Şimdi git uyu. Ve artık beni takip etme. Dinleniyor ve iyileşiyor olman gerekiyor."

"Bu çok saçma. Ben gayet iyiyim. Hızlı iyileşirim." Tek istediği onun yatağına geri dönmesi ve en azından biraz ilgi göstermesiydi. Ne de olsa onun karısıydı. Ama gururu ondan kalmasını istemesine izin vermiyordu. Bu çok fazla yalvarmak gibi bir şeydi. Khamsin Coruscate hayatında hiçbir şey için yalvarmamıştı. Şimdi de başlamayacaktı.

Ama yanağına bastırılan eli tuttu. "Çok daha kötülerini atlattım ve bunu sen de biliyorsun."

"Evet, sen ve o piç baban bana ilaç verdiniz ve size daha fazla zarar vermem için beni kandırdınız, sonra yaralarınız septik hale gelene kadar kötüleşen hastalığınızı benden sakladınız."

ve sen neredeyse ölüyordun." Yataktan doğruldu ve elini kadının elinden çekti. "Sağlığını riske atmak için manipüle edilmeyeceğim. Laci altı hafta dinlenip iyileşeceğini söyledi ve altı hafta öyle olacak. Şimdi gözlerini kapat ve uyu. Seni bir daha geceleri etrafta dolaşırken görürsem çok kızarım ve bunu istemezsin."

Engellenince yatağa uzandı ve kaşlarını çatarak adama kızgınlıkla baktı. Sinir bozucu adam. Onun ne istediğini biliyordu. Belli ki o şeytani, aşırı hassas koku alma duyusu çalışmayı bırakmamıştı, bu yüzden bilmek zorundaydı. Çünkü tek yapması gereken aynı odaya girmekti ve kadın eridiğini hissedebiliyordu.

"Uyu," dedi yine sertçe, sanki yatma vaktini protesto eden asi bir çocukmuş gibi.

Sırf bunun için gözlerini sıkarak kapatma gösterisi yaptı. "İşte oldu. Uyuyorum."

"Güzel. Bu şekilde kal. Ve bir kez olsun, karıcığım, sana söyleneni yap."

Başucundaki mumları üflediğini duydu. Kapalı göz kapaklarının arasından parlayan ışık karardı. Odadan çıkarken ayak seslerini duydu ve onun gittiğini, varlığının ısıttığı yerleri dolduran boş ağırdan anladı. Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle karnının üzerine yuvarlandı ve kendini onsuz bir başka yalnız, acı verici bekâr geceye bırakmaya çalıştı.

Wynter bağlantı odalarından geçerek kendi odasına gitti ve yatağının kenarına çöktü. Yüzünü titreyen ellerine bıraktı. Wyrn ona yardım etti. Khamsin onun için bir uyuşturucu gibi olmuştu.

Zehirlenmeden önce, geceleri onun odasında geçirdiği saatler uzadıkça uzamıştı. Kendini onun odasına çekileceği, uyumak için seçtiği köpüklü şey her neyse ondan kurtulacağı ve onun kucağının baştan çıkarıcı sıcaklığına gömüleceği zamana kadar saatleri sayarken bulmuştu. Ve seksten sonra bile, o uyurken, o kalmaya devam edecekti

Saatlerce onun yanında uyanık kaldı, sadece duygularının gücüne hayret etti. Her sabah onun yatağından ayrılmak tamamen iradesine bağlı bir eylem haline gelmişti. Görevini ve Wintercraig'e karşı toplanan gerçek tehditleri görmezden gelerek, bedeni onun bedenine sarılmış bir şekilde orada mutlu bir şekilde kalabilirdi. Savaşta bıkmıştı. Barış istiyordu. Onu, Khamsin'i, uçarı, huysuz, son derece sarhoş edici karısını istiyordu.

Valik haklıydı. Onun üzerinde çok fazla gücü vardı. Sadece bir dokunuşla, bir bakışla, o uzun, ipeksi kirpiklerin bir çırpınışıyla onu nasıl kolayca kendinden geçirebileceğini bilseydi, çözüldü.

Bu gece kalmasını istemişti. Eğer elini çekip kendi odasına giden yolu açmasaydı, o yatakta ona katılacak ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Ve bu kötü olabilirdi.

Çok sağlam olduğunu, kırılmasının çok zor olduğunu, çok kolay ve hızlı bir şekilde onarılabileceğini düşünüyordu. Ama kana bulanmış eteklerinin görüntüsünü, gözlerinin önünde neredeyse kan kaybından ölürken teninin doğal olmayan solgunluğunu hatırladı. Kurtların kederli ulumasını duyduğu ve Garrick'e bir şey olduğunu anladığı günden beri o dehşete yakın bir şey hissetmemişti. Khamsin ne kadar iyileştiğini söylerse söylesin, Wynter işini şansa bırakmıyordu.

Yatağa uzandı. Vücudu kaya gibi sertti ve onu odasına götürmek için kucağına aldığı andan beri de öyleydi. İhtiyacını gidermek için başka bir kadın bulması söz konusu bile olamazdı. Sadakat yemini etmemiş olsa bile, istediği tek kişi Khamsin'di. Kanının ve insanlığından geriye kalanların sadece ısınmakla kalmadığı, aynı zamanda yandığı tek kişi.

Eli hâlâ onun yüzünü kavrayıp koyu teninin kremi yumuşaklığını okşarken karıncalanıyordu. Avucunu burnuna götürdü ve hâlâ üzerine sinmiş olan yasemin kokulu sarhoş edici aromayı içine çekti. Diğer elini aşağıya uzattı, pantolonunun bağcıklarını gevşetti ve

parmaklarını seksinin uzun, ağır boyunun etrafında dolaştırdı. Gözleri kapandı. Karanlıkta yüzü ortaya çıktı. Işıltılı gümüş gözler. Şimşek gibi parlayan siyah saç bukleleri. Narin bedeninin kırılgan, hafif kemikli güzelliği. Egzotik, koyu kahverengi meme uçlarıyla dolgun, mükemmel göğüsleri.

Yıldırım fırtınasından sonra çadırda, düğün gecelerinden beri ilk kez onu sahiplendiğinde nasıl olduğunu hatırladı. Şaraptan, arrastan ve düğün fincanında ne varsa hepsinden arınmıştı. Korkmuştu, gergindi ama bunu gösteremeyecek kadar da gururluydu. Ama bu korkunun üstesinden gelmiş, onun tutkusuyla yüz yüze gelmiş ve ona kendi tutkusuyla karşılık vermişti. Gildenheim'daki ilk gecelerini de hatırlıyordu; Reika'nın göze çarpan yakınlığı karşısında kıskançlıktan kudurmuş ve bu öfkeyle Reika'nın üzerinde hak iddia etmeye başlamıştı. Gözleri fırtınalarla dolu, teni sıcak ve elektrikliydi, en ufak bir korku belirtisi olmadan ona bakıyor, sadakatini ve ilgisini talep ediyordu. Eğer daha önce ona karşı tamamen büyülenmemişse bile, o gece işi bitirmişti.

Kadının vücudunun hissini mükemmel bir netlikle hatırlayabiliyordu, o kadar ıslak ve sıcaktı ki, kasları onu sıkıca sarmıştı. İçindeki buzları eriten o muhteşem sıcaklık, ona üç uzun yıldır hissetmediği şeyleri hissettiriyordu, gerçekten hissettiriyordu. Eli her hatırlanan hamleyle birlikte hareket etti, okşadı, okşadı, ta ki kasları kasılana ve tohumu çarşafların üzerine fışkırana kadar.

O geceden sonra, Wynter kendini daha da seyrekleştirdi. Geceleri odasına hiç dönmedi. Artık sarayla birlikte yemek yemiyordu. Krysti ile saray salonlarında dolaşırken ara sıra onu görmeseydi, Kham Wynter'ın Gildenheim'ı tamamen terk ettiğini düşünebilirdi.

Neredeyse öyle olmasını dileyecekti. Soylular Wynter'in yokluğunu yeni kraliçenin Wynter'in yerine geçeceği şeklinde yorumladıkça, saray kadınlarıyla elde ettiği küçük kazanımlar da tersine dönmeye başladı.

gözden düşmüştü. Saraylıların dikkatli bakışları sinsi ve bilmiş bir hal aldı. Kibar akşam yemeği sohbeti yerini ince imalara bıraktı ve hayranların arkasından titrek sesler yükseldi; bunların hepsi, ziyafet salonunun uzak ucunda soğuk bir zaferle mahkemeyi yöneten Reika Villani tarafından gözlemlendi ve teşvik edildi.

Khamsin kendini kaybederse kocası da dahil olmak üzere hepsini bir yıldırımla kızartabileceğinden korkuyordu, bu yüzden saraydan uzaklaşmak için bahaneler bulmaya başladı.

O ve Krysti ayrılmaz bir ikili oldular. Onun ısrarı üzerine Bron çocuk için bir midilli seçti ve ikisi birlikte Kham'ın binicilik derslerine devam ettiler. İkisi de eyer üzerinde rahat ettikten sonra, Gildenheim'a dört saatlik mesafedeki hiçbir yer onlar için güvenli değildi. Khamsin, Krysti ve zırhlı muhafızları kısa sürede Craig'in köylerinde ve dağlarında sıkça görülmeye başlandı.

Ve köylüler, aksi yöndeki isteklerine rağmen, kısa süre içinde Kham'ın onları kazanmak için gösterdiği kararlı çabaların odağı haline geldiler. Geleceği üzerinde Gerd Dağı tehdidi belirirken, onu ölümün değil merhametin beklediğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

Ancak Kış Halkı'yla dost olmak, saray kadınlarını kazanmaktan bile daha zordu. Köyleri küçük ve birbirine sıkı sıkıya olan Kış Halkı yabancılara karşı temkinliydi. Başlangıçta dostça davranmaya isteksizdiler ve Kham'ın nefret edilen Yaz Kralı'yla olan ilişkisi onları daha da çekingen hale getirmişti. Fjarmir Dağı'nın eteklerinde, batı kıyısındaki Frostvatn'a giden geçidin yakınında yer alan büyük köylerden biri olan Skala-Holt'a ilk kez at sürdüğünde, köylülerin çoğu çocuklarını sokaktan alıp sanki Khamsin onlara nazar değdirebilirmiş gibi içeri sokmuşlardı.

Yine de sebat etti. Köylülerin Wynter'ın gazabından korkup kraliçesini küçümseyeceklerini umarak, rütbesinden utanmadan yararlandı ve tanıştığı herkesi kendisiyle tanıştırdı. Corbin, Brindlewood'un etli beyaz saçlı tabakçısı; Leise, kaba-saba-düşmanlık sınırında

Skala-Holt'taki bar sahibi ve Fjarmir Dağı'nın eteklerindeki bir arazide koyun yetiştirip yün eğiren komşuları Derik ve Starra Freijel: Khamsin onların ve diğerlerinin yüzlerini hafızasına kaydetmiş ve bir sonraki karşılaşmalarında onları isimleriyle selamlamaya özen göstermişti. Bunun bir faydası olmadı. Kış Halkı konukseverlikten uzak ve suskun kaldı.

Soğuk omuzlar ve misafirperver olmayan köylülerle geçen bir günün daha ardından "Bu işe yaramaz," diye yakındı. "Beni asla bir Yazlıkçıdan başka bir şey olarak görmeyecekler."

"Kış halkı yabancılara yavaş yavaş ısınır," dedi Krysti. "Seni kabul etmelerini istiyorsan, işe onları kabul ederek başlayabilirsin."

"Ne demek istiyorsun? Onlarla buluşmaya gidiyorum. Bildiğim kadarıyla iyi davranıyorum. Başka ne yapabilirim ki?"

"Başlangıç olarak bizim gibi giyinmeyi deneyebilirsin." Krysti, Khamsin'in vazgeçmeyi reddettiği parlak, mücevher tonlarındaki kıyafetlere bakarak başını salladı.

"Ama kıyafetlerimi seviyorum. Bana evimi hatırlatıyorlar." Parlak renkler ve zengin kumaşlar onu sıcak ve mutlu hissettiriyordu. Ve evet, meydan okurcasına. Summerland renklerine asi bir bağımsızlık biçimi, bu sert, uzak insanlar ve onların soğuk gri-beyaz dünyası tarafından asla sindirilmeme kararlılığının bir sembolü olarak sarıldı.

"Sadece diyorum ki, eğer bir yabancı gibi giyinir ve davranırsanız, size yabancı gibi davranmalarına şaşırmamalısınız."

Khamsin kaşlarını çattı. Yaz sarayını Krysti'nin tavsiyesindeki bilgeliği fark edecek kadar izlemişti. Summerlea'nın saray mensuplarının çoğu moda, görgü kuralları, ilgi alanları ve davranışlarıyla kişisel bir farklılık yaratmaya çalışıyordu ama çok azı kabul edilebilir geleneklerin dışına çıkıyordu. İnsanlar, annesinin Gökyüzü Bahçesi'nden izlediği kuş sürüleri gibiydi. Biri ne yaparsa, diğerleri onu takip ederdi.

"Bunu düşüneceğim." Şu an için kabul etmeye razı olduğu en fazla şey buydu. Kurallara, uyumluluğa ve diğer insanların ondan beklentilerine isyan etti. O

her zaman sahipti. Eğer bundan vazgeçerse -bireyselliğinden, şiddetli bağımsızlığından vazgeçerse- Khamsin'den geriye ne kalırdı?

Freijel'lerin koyun çiftliğinden uzaklaşırlarken Krysti ona, "Öyle görünmese de ilerleme kaydediyorsun," diye güvence verdi. "Bay Freijel ilk kez atını sulamayı teklif etti."

", değil mi?" Omzunun üzerinden geriye, dağın yamacına inşa edilmiş küçük, taş kulübeye . Bacadan dumanlar yükseliyordu. Yağlı, tüylü koyunlar yamaçta dolaşüyor, ot bulmak için karları eşeliyorlardı. Derik Freijel işine devam etmek için çoktan dönmüştü ama karısı Starra hâlâ verandada durmuş Khamsin ve Krysti'nin gidişini izliyordu. Kham el sallamak için elini kaldırdı. Starra aynı şekilde karşılık vermedi. Sadece bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve ailenin taş ve sazdan yapılmış evine girdi.

Kham yüzünü buruşturarak, "Belki de atımı sulamak için yaptığı teklife fazla anlam yüklememeliyiz," dedi. "Muhtemelen sadece ata acımıştır."

Krysti küçük çiftliğe dönüp baktı ve içini çekti. "Onlara zaman ver. Bir dağ bile rüzgârdan aşınır."

"Ama sadece birkaç bin yıllık bir çabadan sonra," diye belirtti. "Benim o kadar zamanım yok." Neredeyse iki aydır buradaydı ve yeni halkını kazanmaya geldiği günden daha yakın değildi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yöntemi işe yaramıyordu. Taktik değiştirmesi gerekiyordu. " gel. Gildenheim'a geri dönelim. O terziyi geri getirmek için Vinca'yla konuşmam gerek."

Wynter kraliçesinin kıyafetlerindeki değişimi fark etti, tıpkı onun hakkındaki her şeyi fark ettiği gibi. Günden güne, yavaş yavaş, mücevher tonlarındaki Yazlık kıyafetlerini buz mavisi, krem, soluk boz kahverengi ve beyaz tonlarındaki Kışkarası modası için bıraktı.

İlk başta bu değişikliği onayladı. Parlak Summerlander renkleri onu kalabalıkta fark etmeyi kolaylaştırıyordu,

ve ne zaman bir odaya girse gözleri anında ona kayıyordu. Son bir ayı ona çekilmekten kaçınmaya çalışarak geçirdiğinden, değişen gardırobunun iyi bir şey olacağını düşündü.

Pek de öyle olmadı. Soluk renkler koyu tenini ve siyah saçlarını ortaya çıkarıyor, tıpkı elmasların renkli mücevherlerin güzelliğini artırması gibi daha da güçlendiriyordu. Yeni kıyafetleri uyum sağlamasına yardımcı olmak yerine, sadece halkının geri kalanından ne kadar farklı olduğuna, ne kadar egzotik bir güzelliğe sahip olduğuna dikkat çekiyordu.

Valik, Wynter'ın bir tür Summerlander iksiri ya da büyüyle sersemletildiğine o kadar ikna olmuştu ki, Wynter'ın tüm yiyecek ve içeceklerinin kralın dudaklarına değmeden tadılmasını emretmiş ve Leydi Frey'in Wynter'ın üzerindeki büyüyü çözmesi için çözülme ayinleri yapmasında ısrar etmişti. Laci Valik'in yüzüne karşı ona aptal dedi ama barışı korumak için ayini gerçekleştirdi.

"Aptallar ve donmuş beyinler," diye mırıldandı sözlerini bitirdikten sonra dışarı çıkarken. "Erkekler böyledir işte. Freika'nın seni yaratmaya neden zahmet ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kadını yarattığında mükemmelliğin farkına varmalı ve henüz öndeyken durmalıydı."

Laci'nin aksine, Wynter Valik'in yanıldığından tamamen emin değildi. Summerlander kraliçesiyle ilgili her şey onu sarhoş ediyordu. Gece gündüz onu düşünüyordu. Onun bulunduğu herhangi bir odaya girdiği anı biliyordu ve düzinelerce saray mensubu ve devasa bir saray odasının tüm mesafesi onları ayırsa da, onun her adımının, her nefesinin, her sonsuz küçük hareketinin keskin ve değişmez bir şekilde farkındaydı. Elka'yla bile bu kadar tamamen tüketilmemiş, çaresizce ona çekilmemişti. Kendisi pervane, Hemşin ise onun aleviydi.

Ve bu nedenle, azımsanmayacak iradesinin her zerresine mal olsa da, mesafesini korudu.

Zehirlenmesinin altı haftalık yıldönümü gelip . Laci Wynter'a onun evliliğine devam edebileceğini bildirdi.

ilişkiler. Ama o kadar gergindi ki buna cesaret edemedi. Karısı onun arkadaşlığını özlediye bile, buna dair hiçbir işaret vermedi. Aslında, kırlarda gezmeye çok daha niyetli görünüyordu. Karısının o yetim delikanlıyla yaşadığı son macerayı duymadığı bir saat bile geçmiyordu. Sonuç olarak Wynter her geçen gün daha somurtkan ve daha hırçın oluyordu.

"Yeter!" Valik, krallığın planlanan savunması üzerine bir tartışma sırasında Wynter onu neredeyse dondurarak öldürdüğünde haykırdı. "Bu çok saçma! Patisi ağrıyan bir buz ayısı gibi davranıyorsun. Neyin var senin böyle?"

Wynter kaşlarını çatı. "Püskürtmek için sayıca yeterli olmadığımız bir istilaya hazırlanıyoruz, kuvvetlerimiz iki krallık arasında sıkışmış durumda ve ben Buz Kalp'le olan savaşımı kaybediyorum. Sence benim sorunum ne?"

Laci, Valik'e düz bir sesle, "İki haftadan uzun bir süre önce ilişkiye girmesine izin verdiğim halde karısının yatağına dönmedi," dedi. "İşte onun sorunu bu. Ne?" Wynter'in sertçe kaşlarını çatmasına kaşlarını kaldırdı. "Hizmetkârlar konuşur. Ben dinlerim."

"Mesele bu mu yani?" Valik arkasını döndü. "O zaman Wyrn'in hatırı için onunla yat. Zaten onunla bunun için evlendin."

Wynter'ın kaşları saç çizgisine doğru tırmandı. "Aylardır beni bir tür büyü'nün etkisi altına aldığını söyleyip duran sen değil ?"

"Eminim öyledir! Ama bu bir varise ihtiyacın olduğu gerçeğini değiştirmez. Ayrıca, küçük cadıyı pompalamamak seni bu kadar dayanılmaz hale getirecekse, o zaman ayaklarını havaya fırlat ve çocuğun doğana kadar orada tut!"

Laci, Wynter'a yan gözle bakarak, "Ya da istekli başka bir kadın bul," diye mırıldandı. "Eminim senin sarayında da talipler eksik değildir."

Kaşlarını çatı. "Yapmayacağıma dair ona söz verdim."

"O zaman hepimize bir iyilik yap ve karına git," dedi.

"Bana uzak durmamı söylemiştin!"

"Bu iki ay önceydi. Sana altı hafta boyunca onun yatağından uzak durmanı söylemiştim." Ağzı iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Doğruyu söylemek gerekirse, zehirlenmeden sonraki bir hafta içinde muhtemelen yeterince , ama beni aptal yerine koyma, bu süreyi karını tanımak için kullanabileceğini düşündüm, ondan vebadan kaçır gibi kaçmak için değil."

"Bana yalan mı söyledin?"

Galacia burnunu çekti. "Sana bu durumdaki herhangi bir erkeğe vereceğim tavsiyenin aynısını verdim. Karının herkesten katlanarak daha hızlı iyileşmesi benim suçum değil. Ama bunun bir önemi yok. Mesele şu ki, evlilik faaliyetlerine devam edebileceğinizi haftalar önce biliyordunuz ama bu konuda hiçbir şey yapmadınız. Ve eğer dikkatinizden kaçtıysa, ondan uzak durmak için çektiğiniz acılar tüm mahkemeniz tarafından gözlemlendi ve taklit edildi. Eğer onun buradaki hayatını mümkün olduğunca çekilmez hale getirmek isteseydiniz, bundan daha iyi bir yöntem seçemezsiniz."

Wynter'ın yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Niyetim bu değildi." Sarayının Khamsin'e karşı olan soğukkanlılığından habersiz değildi ama bunu engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Ve tamam... belki de küçük, önemsiz bir parçası, onu bu kadar çok isterken, son iki ayını azap içinde geçirirken, kırlarda gülüp eğlenerek dolaştığı için onu cezalandırmak istemişti.

"Kasıtlı ya da değil, sonuç bu." Galacia kollarını kavuşturdu ve soğuk, cam gibi keskin bakışlarını onun üzerine dikti. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Ben icabına bakarım." Wynter dikkatini tekrar önündeki masaya yayılmış Wintercraig haritasına çevirdi. Daha önce Valik'le yaptığı kavga, keşif karakollarındaki son hazırlıklarla birlikte gecikmeli olarak sona ermişti. Wynter tüm ileri karakolların hazır olmasını, tam teçhizatlı olmasını ve istila uyarı sisteminin tatbikatlarını yapmasını bekliyordu ama bazıları programın haftalar gerisindeydi ve casusları Calbernán donanmasında hareketlilik olduğunu bildiriyordu. "Valik, hazır olsunlar ya da olmasınlar, bu savunmaları kontrol etmek için ihtiyacımız var." O

batı kıyısı boyunca uzanan keşif karakollarını ve kaleleri gösterdi. "Toplanmanız ne kadar sürer?"

"Bir saat."

"Güzel. O zaman ikiye ayrılıyoruz."

"Wyn . . ." Onaylamama Galacia'nın sesini buzlaştırdı.

"İcabına bakacağımı söyledim ve bakacağım da," diye tersledi Wynter. "Ama bize doğru gelen bir savaş var ve krallığın savunması her şeyden önce gelir." Bir nefes aldı ve Valik'e döndü. "Ofanklettur'a haber gönder." Batı kıyısındaki en güneydeki keşif karakolunu işaret etti. "İki gün sonra öğle vakti işaret ateşini yakacaklar. Yeni gözcü kuleleri üzerinden Frostvatn'a gideceğiz." Wintercraig'in batı kıyısının merkezinden kuzeye, buzul alanlarının kenarındaki izole kaleye doğru bir yol izledi. "Ne kadar eksik olduklarını ve sinyalin güneyden kuzeye ulaşmasının ne kadar sürdüğünü kendim görmek istiyorum."

"Olmuş bilin, kralım." Valik odadan dışarı çıktı.

O gittiğinde, Wynter gözlerini kapattı ve boynundaki gerginliği gevşetmek için başını döndürdü. Patlama sesleriyle ödüllendirildi ama gerginlik hâlâ oradaydı. Ve Galacia da soğuk onaylamamasıyla oradaydı. Wyn iç çekti.

"Döndüğümde karımı göreceğim ve dedikodulara son vereceğim. Söz veriyorum."

"Buna saygı göstermeni bekliyorum." "Her zaman yaparım."

Galacia elini Wyn'in omzuna koydu ve Wyn irkildiğinde bile elini orada tuttu. "Wyn, ona bir şans ver. Kardeşine güvenmiyordum ama dürüst birine benziyor. Krallıktaki en iyi kadınla evlenmiş olabilirsin."

Ağzı buruştu. "Bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Ben de onu sarayınızdaki çoğu kişiden daha çok seviyorum."

"Bu da pek bir şey ifade etmiyor. Hiçbir zaman soylularla pek işiniz olmadı."

"Zorluk çıkarma. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Valik'in onun bir casus olduğunu düşündüğünü biliyorum ama onda hainlik belirtisi görmedim. Onu tanımaya çalış. Tanrı'nın izniyle, çocuklarınızın annesi olacak. Sen büyük bir sevgi, büyük bir iyilik yapabilecek kapasitedesin. Bunu görmesine izin ver."

Elini omzundan çekti ve üzgün bir şekilde başını sallayarak tuttu. Kız anlamamıştı. Hâlâ onun her zaman tanıdığı Wynter olduğunu düşünüyordu. "Ben artık o adam değilim, Laci. O adam Summerlea Prensi kardeşimin boğazına bir ok sapladığında öldü."

"Ben buna inanmıyorum. Eğer doğru olsaydı, Rorjak çoktan kazanmış olurdu."

"O kazanıyor." Uzun zamandır şüphelendiği şeyi ilk kez yüksek sesle itiraf etti. "Şimdi onu hissedebiliyorum, aklımın bir köşesinde bekliyor. Bu yıl bitmeden, tapınaktaki o mızrakları kullanmak zorunda kalacaksın."

Kaşları sıkıntılı gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı. "Fırsatını bulur bulmaz karına gitmen için bir sebep daha. Bir çocuk Buz Kalp'i eritmek için en iyi umudunuz."

"Belki de bana ondan uzak durmamı söylemeden önce bunu düşünmeliydin." O kadar içten pişmanlık duymuş görünüyordu ki, adam bu iğneden dolayı kendini suçlu hissetti. "Özür dilerim. En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum. Ayrıca, birkaç haftanın bir fark yaratacağından şüpheliyim. Bir çocuk olsa bile benim için çok geç olabilir."

"Öyle söyleme." Parmakları onunkileri sıkıca kavradı. "Umudunu yitirme. Ve sakın savaşmadan pes etmeye kalkma. Sana ihtiyacımız var, Wyn."

Başını eğdi ve onun yanağını öptü. Fazla eğilmesi gerekmedi; kız neredeyse onun kadar uzundu. "Sen iyi bir arkadaşsın, Laci." Ona çarpık bir gülümseme vermek için geri çekildi. "İşgüzar ama yine de iyi bir arkadaş. Şimdi git hadi. Gitmeden önce yapmam gereken işler var."

Galacia gittikten sonra Wynter sıkıntılı bir sessizlik içinde Wintercraig'in savunma haritasına baktı. Halkı

çok zayıflamıştı. Summerlea ile yapılan savaş hem can kayıpları hem de yaralanmalar açısından krallığına pahalıya mal olmuştu. sayıda askerin savaşta olması nedeniyle Craig'deki çoğu endüstri, işi yapacak daha az sayıda el ile mücadele etmişti ve şu anda bile savaş öncesi üretimden çok uzaktaydı. Olası ayaklanmaları bastırmak için ordusunun yarısını Leirik'le birlikte Vera Sola'da bırakmıştı ve bu karar - her ne kadar gerekli olsa da- Wintercraig'i daha da savunmasız bırakmıştı. Donanma geldiğinde, Wynter ve halkı hayatlarının mücadelesiyle karşı karşıya kalacaktı.

Pencereye doğru yürüdü ve balkona çıktı. Sürüklenen kar yüzüne çarptı ve saçlarının çözölmüş tellerine takıldı. Bakışları avluyu ve mazgalları taradı, daha önce Valik'le yaptığı bağırış çağırıştan önce gördüğü hafif figürü aradı. Ve işte oradaydı, karısı, dış duvarda yürüyordu, küçük gölgesi, öksüz çocuk da peşindeydi.

Bugün zaten ata binecekti ama Craig'in üzerinden güneye doğru ilerleyen fırtına bulutları yüzünden gezintisi kısa kesilmişti. Bu yıl kar erken yağmıştı ve bu bulutların verdiği his, gece olmadan en az bir metre daha kar yağacağına işaret ediyordu.

Wynter soğuk, canlandırıcı havayı ciğerlerinin derinliklerine çekerken göğsü genişledi. Sanki avlunun diğer tarafından onun varlığını hissetmiş gibi, Khamsin döndü. Göz göze geldikleri anda anlamıştı: farkındalık, fırtınanın doğurduğu şimşeklerden biri gibi onu sarstı. Elleri korkuluğu öyle sıkıca kavradı ki, taşı toz haline getirebileceğinden korktu.

Bu tepki, evlilik ilişkisine devam etmesine izin verilmesine rağmen karısından uzak durmasının gerçek sebebiydi. Evlendikleri yataktaki çarşafları hatırladı; çarşaflar karısının kanıyla kıpkırmızı olmuştu çünkü uyuşturucuyla güçlendirilmiş şehveti yüzünden karısının yaralarını ya da rahatsızlığını fark edememişti. Kendini kontrol ettiğinden emin olana kadar ona yaklaşmak için kendine güvenmemişti.

Ancak Khamsin'in yanında kendini kontrol etmenin boş bir hayal olduğu açıktı. Ne kadar uzak , çekim o kadar güçleniyordu. Şimdi ona karşı hissettiğı şey, düğün gecelerinin arras güdümlü şehvetini kadar geride bırakmıştı ki, bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Bu şekilde devam edemezlerdi. Bu şekilde devam .

"Döndüğümde, karıcığım, ayrılığımız sona erecek. Tanrılar ikimize de yardım etsin."

Wynter göz temasını kesip içeri yöneldiğı anda Khamsin'in ciğerleri yeniden çalışmaya başladı. Derin, ürpertici bir nefes çekti, sonra soğuk hava boğazını ve ciğerlerini yıprattığı için öksürük krizine girdi.

"İyi misin?" Krysti onun sırtına birkaç sert darbe indirdi.

"Öksürüyorum, boğulmuyorum." Elini ve kaşlarını çattı.

"Bana vurmayı kes."

"Özür dilerim."

Şimdi incinmiş görünüyordu. İçini çekti. Wynter'la avlunun tüm mesafesi boyunca birbirlerine attıkları o tek bakış onu sımsıkı sarılmış hissettirmişti. Zihnini meşgul edecek bir şey bulamazsa, bütün günü Wynter'ın neden kendisinden kaçmaya devam ettiğini düşünerek ve Wynter'ı takıntı haline getirerek geçirecekti. Ve bu çok kötü bir şey olurdu. Özellikle de ufukta kar fırtınası belirmişken.

Kham tekrar Krysti'ye döndü ve zorla parlak bir gülümseme takındı. "Gel bana daha önce dışarıdayken yaptığın gibi nasıl tırmanılacağını göster." Bu sabah ata binerken atları sulamak için bir dere kenarında durmuşlardı ve Krysti yuvarlanmış kayalardan oluşan bir yığının üzerine bir dağ keçisi gibi tırmanmıştı. "Ben de bunu nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum. Bana öğretebileceğini düşünüyor musun?" Krysti'ye kilit açmayı çoktan öğretmişti ve Krysti bu konuda oldukça ustalaşmıştı.

"Bilmiyorum. Belki de. Ama sen Big Horn klanından değilsin."

"Bu bir fark yaratır mı?"

"Big Horn klan üyeleri doğuştan ayakları yere sağlam basar. Bu bizim klan hediyelerimizden biridir. Tıpkı Kar Kurdu klanından olduğu için kralın bir kurt gibi koku alabilmesi gibi." Krysti etrafına bakındı. "Eğer sana öğreteceksem, pratik yapmak için daha iyi bir yere ihtiyacımız var. Üst bahçelerden birinde yeni başlayanlar için çok zor olmayacak iyi bir tırmanma duvarı var. Orayı kullanabiliriz."

"Harika. Yolu göster." Onu takip ederken Kham, Wynter'ın odasının dışındaki artık boş olan balkona dönüp bakmayı kararlılıkla reddetti. "Yani her klanın kendi klan hediyeleri mi var?" diye sordu, zihnini kocasıyla ilgisi olmayan bir şeye odaklamaya kararlıydı.

"Evet."

"Ve o klandaki herkes aynı hediyeleri mi paylaşıyor? Sadece klanın yönetici ailesi değil mi?"

"Hava hediyeleri kraliyet ailesinin yakınları dışında ortaya çıkmaz ama klan hediyeleri farklıdır. Tüm Kış Halkında vardır. Bazı klan üyeleri diğerlerine göre daha fazla yeteneğe veya belirli bir yetenekte daha güçlü bir yeteneğe sahiptir, ancak her zaman o klanın tüm üyelerinin sahip olduğu en az bir temel klan yeteneği vardır."

Khamsin düşünceli bir şekilde başını salladı. Tüm Yazlık Diyar sakinlerinin bir şeyler yetiştirme konusunda yetenekleri vardı - krallığın olağanüstü bereket ve refahının nedenlerinden biri de buydu - ama Kış Halkı gibi "klan yetenekleri" yoktu. Ancak nadiren de olsa kraliyet ailesinin bir üyesi, kardeşi Falcon'da olduğu gibi, belirli bir hayvana yakınlık duyarak doğardı. Kraliyet tarihçileri bu yetenekleri, iki bin yıl önce Roland'ın kardeşi Donal'la evlenen Wintercraig prensesi başta olmak üzere, yüzyıllar boyunca Gülün Varisleriyle evlenen bir avuç Wintercraig gelinine bağlıyordu.

"Kaç tane klan var?"

Krysti omuz silkti. "Bilmiyorum. Yirmi ya da otuz. Belki birkaç tane daha. Klanbilimi öğrenmeye başlamam gerekiyordu."

ama ailem öldü."

Birlikte oldukları onca zaman boyunca Krysti ailesi hakkında hiç konuşmamıştı. Bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden, daha fazla bilgi için ona baskı yapmamıştı. Bazı yaralar uzun süre taze kalırdı. Ama bu konuyu açmış olması, belki de konuşmaya hazır olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

"İnsanlardı? Ailen?"

"Güzel. Beni sevdiler." Sanki itiraz etmesine meydan okurcasına ona hızlı bir bakış attı.

"Eminim öyledir." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Çok sevimlisin."

Adam biraz kızardı ve onu dostça itti. Güldü, adamın bu nazik sataşmayı anlayışla karşılmasına sevindi. Bu ona soru sorma şeklinden rahatsız olmadığını göstermiş ve biraz daha araştırması için zımni bir onay vermişti.

"Baban asker miydi?"

"Hayır. O bir tabakçı ve dericiydi. Annem de." "Nasıl öldüler?"

"Köyümüz yandı ama bu konuda konuşmak istemiyorum." Krysti hızlandı, ona yetişmek için zorunda kaldı.

"Krysti!" Onun peşinden gitti. "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

"Evet, yaptın."

Dudağını ısırды. Evet, ısırmıştı. "Özür dilerim."

"Özür kabul edildi. Acele edelim. Gün ışığını boşa harcıyoruz." Bir dizi taş merdiveni ikişer çıkarak koşar adımlarla ilerledi.

Sakinleşen Kham sessizce onu takip etti. Ana sarayın en üst katına ulaşana kadar merdivenleri devam ettiler.

"İşte geldik." Atrium'un buzlu camdan çatısı otuz metre kadar yükseliyordu. Sadece sarayın kuleleri ve Wynter'ın dağın tepesine inşa edilmiş özel odası daha yüksekti. Birkaç avlu bahçenin içine oyulmuştu.

dağın yamacında. Krysti, Khamsin'i dış sur duvarının iç avlu duvarıyla birleştiği ıssız bir köşeye götürdü.

"Diyelim ki duvarın tepesine çıkmak istediniz. Bununla başlayacağız." Daha kısa olan iç duvarı okşadı. "Mazgal merdivenleri yokmuş gibi davran. Bunun gibi küçük bir duvara hâlâ kolayca tırmanabilirsin. Özellikle de burada, burada ve burada olduğu gibi tutamakları varsa." Duvardaki hafif çıkıntılı birkaç kayayı işaret etti. "İzle."

Krysti duvarın köşesine doğru koşarken Khamsin bir kenara çekildi. Sağ ayağını bir duvara, sol ayağını karşı duvara koyarak sıçradı, çıkıntı yapan kayaları yakaladı ve birleşen duvarların köşesinden yukarı tırmandı. Zirveye ulaştığında bir bacağını iç duvarın üzerinden geçirerek duvara yaslandı ve Khamsin'e sırtlamak için arkasına yaslandı.

"İşte, gördün mü? Sakin ol." Tüm gösteri on saniyeden az sürmüştü.

"Oh, evet, çok kolay." Her kelimesinden alaycılık damlıyordu. Bu sadece Krysti'nin sırtışının genişlemesine neden oldu.

Sağ bacağını duvara doğru salladı ve zıplayarak kadının önündeki karla kaplı çimlerin üzerine hafifçe indi. "Muhtemelen elbiseyle denemen gereken bir şey değil."

"Bu kolayca halledilebilir." Kham uzanıp eteklerini beline soktu ve yün çoraplı bacaklarını çıplak bıraktı. "Bana tekrar göster, ama bu sefer o kadar hızlı değil."

Wynter Gildenheim'ın merdivenlerinden koşarak Valik ve bir grup Beyaz Muhafız'ın atlarla birlikte beklediği ana avluya indi. Şaşırtıcı bir şekilde yalnız değillerdi. Reika Villani kuzeninin yanında durmuş, eyerlenmiş doru kısırağının dizginlerini tutuyordu.

Wyn kaşlarını çattı ve Valik ile Reika'ya baktı. "Leydi Villani, bir yere mi gidiyorsunuz?"

Valik, "Ailesinin malikanesine gidiyor," diye cevap verdi. "Reika babasının sağlık durumunun kötü olduğu haberini aldı. Skaarsgard'a kadar bizimle gelip gelemeyeceğini sordu. Sizin için sorun olmayacağından emindim."

Wyn kısa bir an tereddüt etti, sarayının dikkatli gözlerinin ve çıkacak dedikoduların farkındaydı. Reika Villani'ye herhangi bir yerde eşlik etmek, Khamsin'in öğreneceğini bildiği gibi, ona sadece üzüntü verebilirdi. Ama sarayından bir hanımefendiyi, biraz dedikodu çıkacak korkusuyla babasının maliknesine götürmeyi reddederse ne tür bir korkak trol olurdu?

İçindeki endişeyi silkeleyerek, "Elbette. Sizi babanızın mülküne sağ salim ulaştırmak bizim için bir zevk olacaktır."

Reika gülümsedi ve mırıldanarak reverans yaptı: "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Wyn yukarıdan Khamsin'in balkonuna baktı. Kimse bir cehennemın üzerine benzin döküp sonra da kaçıp başkalarının ortaya çıkan yangınla başa çıkmasını bekleyemezdi.

"Yarım saat içinde yola çıkacağız," diye duyurdu. "İlgilenmem gereken bir şey var."

Valik ve Reika'nın şaşkın bakışlarını arkasında bırakarak koşar adımlarla merdivenleri çıktı ve saraya girdi. "Fjall." Kalenin Vekilharcını yanına çağırdı. "Majesteleri nerede?"

"Genç Krysti ile birlikte, efendim. Gezintiden döndüklerinden beri sarayı keşfediyorlar."

Bu da her yerde olabilecekleri anlamına geliyordu. Ve karısını aramak için tüm kaleyi ayağa kaldıracak ne zamanı ne de isteği vardı.

"Teşekkür ederim." Khyayı göreviyle baş başa bırakan Wynter orta merdivenleri üçer üçer çıktı ve koridorları takip ederek odalarına bitişik özel ofise ulaştı. Masaya oturarak bir parşömen kğı çıkardı, mürekkep kabının kapağını açtı ve tüy kalemi daldırdı.

Mürekkepli tüy kalem par omenin üzerinde birkaç dakika boyunca hangi kelimeleri yazacağını düşündü. Sonunda gerçeklere bağlı kalmaya karar verdi.

Kraliçem,

Krallığın i leri beni uzaklara çağırdı. İki hafta içinde d neceğimKendine iyi bak, Min Ros. Döndüğümde size katılacağım. O zamana kadar

Sadık kocan, W

İ te. Kısa, tatlı ve  z. Zayıf ya da hüzünlü bir şey yoktu ama bir sevgi sözcüğü eklemiş ve geri döndüğünde aralarındaki k sl ğ  son verme niyetini belirtmişti. Ve notu kendi eliyle yazmak için zaman ayırmıştı. Bu bir nebze iyilik kazandırırđı.

Reika'nın seyahat partisindeki varlığından doğrudan bahsedip bahsetmeme konusunda tereddüt etti, sonra vazgeçti. Notunda kendisini açıkça sadık bir koca olarak ilan etmişti, dolayısıyla karısının kulağına ulaşabilecek asılsız dedikoduları bertaraf etmekte zorlanmaması gerekirdi.

Wyn notu zımparaladı, kurumasını bekledi, sonra katladı, m h rl di ve adresini yazdı. Mühürlü mektubu Khamsin'in odasına götürdü ve tuvalet masasının aynasına dayadı, Khamsin'in bunu fark etmemesi mümkün değildi.

Olası bir felaketi önlemek için elinden geleni yaptığından emin olan Wynter avluya geri döndü ve Hodri'ye bindi. Aygır uzun beyaz yelesini savurarak ve sabırsızlıkla ki neyerek sıçradı.

Wyn Hodri'nin güçlü boynunu okşadı ve dizginleri eline aldı. "Hadi gidelim."

Wynter, Valik, Reika ve Beyaz Muhafızlar atlarını Gildenheim'ın dışına sürdüler.

Ağrılı, bitkin, bastırılmış hayal kırıklığı artık katlanılabilir seviyelere inmiş olan Khamsin, yatağa gömülürken inledi

Bella'nın hazırladığı lüks, buharlı banyo. Paçuli kokulu buharı içine çekerken başı küvetin kenarına yaslanmış, gözleri kapalı duruyordu.

Bacakları ve kolları jöle gibiydi ve vücudunda ağrımayan tek bir kas bile yoktu. Gün batımından sonrasına kadar Krysti'nin talimatı altında çalışmıştı. Çocuk şaşırtıcı derecede zorlu bir görev yöneticisiydi. Birkaç kez duvarın tepesine ulaşana kadar bırakmasına izin vermemişti; bu, beline kadar kıvrılmış hacimli eteklerinin garipliği ve üst kol gücünün eksikliği göz önüne alındığında beklediğinden daha zor olduğu kanıtlanmış bir başarıydı.

Yarın ilk iş olarak Krysti'nin tırmanış için kollarını güçlendirmek üzere önerdiği egzersizlere başlayacaktı. Gardırobunu yeniden yapan terzi de ona Krysti ve erkeklerin türden aktif uğraşlara daha uygun giysiler dikmek zorunda kalacaktı.

Craig'in kadınlarının erkekleriyle birlikte çok çalıştığını görmüştü. Onların gözünde zayıf, şımartılmış bir güneylili olarak kalmasına izin vermeyecekti. Yapabileceği her şekilde Craig'in bir kadını olacaktı. Kayalıklara tırmanmayı, avlanmayı, ormanın işaretlerini okumayı öğrenecekti.

Belki bu onların onayını kazanırdı.

Çünkü kendisi olmak kesinlikle kazandırmamıştı.

Wynter ve kendisi arasında süregelen bu garip kaçınma dansı da sona ermeliydi. Bu geceden başlayarak. Eğer akşam yemeğindeki koltuğu yine boş kalırsa, onu takip edecek ve yatağına gelmesini talep edecekti. Bir çocuk doğurmazsa hayatının hâlâ tehlikede olduğunu düşünürsek, onun ilgisini çekmek için yalvarmayacaktı. Sadece evlilik sözleşmelerinin kendisine düşen kısmını yerine getirmesini talep edecekti.

"Bella," diye seslendi. Hizmetçisinin yatak odasında dolaştığını duyabiliyordu. Hiç şüphesiz çarşafı topluyordu, çünkü Wintercraig hizmetçilerinden yakınıyordu.

bir köşeyi katlayamıyordu. Birkaç dakika sonra kız banyo odasına girdi.

"Evet, , aradınız mı?"

"Akşam yemeği için beyaz elbiseyi hazırla. Ermin süslemeli olanı." Kham sabunlu bir bezi uzattığı kolunda gezdirdi. Wynter'ın bu elbiseyi sevdiğini biliyordu. En son giydiğinde gözlerini ondan zor ayırmıştı.

"Evet, hanımefendi," dedi Bella. Arkasını dönmeye başladı, sonra durakladı. "O halde bu akşam yemeğe ineceksiniz, öyle mi?"

Khamsin kaşlarını çattı. "Elbette. Neden olmasın ki?"

"Şey, kral gittiğine göre
."

"Kral gitti mi?"

"Evet, hanımefendi. Bu öğleden sonra. Lord Valik ve Leydi Villani ile birlikte yola çıktı."

Sabun kalıbı Kham'ın aniden sıkılan elinden fırladı ve bir sıçramayla küvete düştü.

"Leydi Villani ile mi gitti?"

"Evet, hanımefendi." Bir rüzgâr tirizli pencere camlarını salladı. Bella irkildi ve kararan akşam gökyüzüne baktı. "Özür dilerim. Sana söylediğini sanıyordum."

"Hayır. Hayır, yapmadı." Hemşin küvetin kenarlarını kavradı. Zaten ılık olan su her geçen saniye daha da ısınıyordu. "Bir daha düşündüm de, geceliğimi ve bornozumu sereyim. Bu akşam yemeğini odada yerim ve erkenden yatarım."

"Elbette." Bella reverans yaptı ve gitti.

Su soğuyana kadar küvette uzanmaktansa -ki bu hızla giderse asla olmayacaktı-Hamsin banyosunu kısa sürede tamamlayıp dışarı çıktı. Kurulanmak için havluya ihtiyacı yoktu. Ayakları soğuk taş zemini kaplayan kalın kilimlere değmeden önce tenindeki su buhar olup uçtu.

Wynter Gildenheim'ı ona tek kelime etmeden terk etmişti. Ve Reika'yı Villani'yi yanında götürmüştü! olmaya yemin etmişti.

Sadık. Başka hiçbir kadını yatağına almayacaktı. Yine de son iki aydır onunkinden uzak durmuştu ve şimdi o işbirlikçi cadalozla kırlarda cirit atıyordu.

Bornozunu kaptı, kollarını kollarından geçirdi ve yatak odasına doğru yürüdü. Bu bir çeşit test miydi? Kırılmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğini görmek için mi? Yoksa en başından beri ona yalan mı söylemişti? Gerçekten istediği kadının peşinden giderken onu uysal ve kontrol altında tutmak için ona sadece duymak istediklerini mi söylemişti?

Bu kadar kolay kandırılabilmesine inanmak istemiyordu ama görünüşe göre kandırılabiliyordu. Muhteşem, erkeksi güzelliğiyle gözlerini kamaştırmış, inandırıcı şefkat ve ilgi gösterileriyle onu baştan çıkarmıştı. Aptal, saf bir salak olduğu için hepsine kanmıştı.

Yatak odası her zamankinden daha sıcaktı, ocakta büyük bir ateş yanıyordu. Bella gayretle kütükleri dürttüğçe alevler daha da yükseliyordu.

"O Wintercraig hizmetçileri bu öğleden sonra çarşaflarınızı değiştirirken tüm pencereleri açtılar," diye homurdandı Bella. "Buna inanabiliyor musun? İçeri ilk girdiğimde neredeyse ayakkabılarımın içinde donuyordum; öyle korkunç, buz gibi bir rüzgâr esiyordu ki. Pencereleri kapatıp ateş yaktığım için ancak şimdi katlanabiliyorum. Aptal, kaz beyinli kızlar. Ne düşünüyorlardı ki? Kar yağıyor, kar yağıyor!"

Kham pencereden dışarı baktı. Krysti'nin bütün gün tehdit ettiğini söylediği kar şimdi yoğun ve hızlı bir şekilde yağıyordu.

"Sorun değil Bella," diye mırıldandı. "Temiz havayı ben de seviyorum. Odanın güzel kokmasını sağlıyor ve soğuk beni rahatsız etmiyor. Ama sen odana dön ve ateşin yanında otur. Gecenin geri kalanında dinlen."

Bella şaşkınlıkla döndü. "Peki ya akşam yemeğin ne olacak?"

"Bir şey olmaz. Gerçekten aç değilim."

"Ama-"

"Lütfen!" Kham onun ses tonundaki keskinlik karşısında yüzünü buruşturdu ve şakaklarını ovuşturdu. "Lütfen, sadece git. Ben iyi olacağım."

Gönderildiği için homurdanan Bella gitti.

Khamsin geceliğini ve cüppesini giydi, sonra da düşünceleri, öfke ve ihanet duyguları arasında huzursuzca odada volta attı. Kükreyen ateş onu rahatlatmak yerine sadece daha sıcak, sinirli ve öfkeli yapıyordu. Ona güvenmişti. Yüce tanrılar, güvenmişti. Onunla evlenen düşman krala. Ona sadık kalacağına, adil davranacağına söz vermişti ve o da ona inanmıştı. Ne kadar aptalmış!

Balkon kapılarını açıp fırtınanın içine adım attı, soğuk ve karın öfkesini dindirip onu sakinleştireceğini umuyordu. Bunun yerine, tedirgin hava cini doğanın güçlerini artırdıkça fırtına daha da şiddetlendi. Rüzgâr ulumaya başladı. Artık tüm gökyüzü bembeyaz dönüyordu ve Gildenheim'ın duvarlarından aşağısını, hatta aşağıdaki avluyu bile göremiyordu. Etrafındaki hava sıcak ve buharlıydı; kar taneleri vücuduna yaklaştığında bir anda buharlaşıyordu. Öfkesi fırtınayı besliyordu, tamam, ama fırtına da onun öfkesini besliyordu.

Omurgasında bir alarm titreşimi belirdi. İşler kötüye gidiyordu. Hem de çok kötü.

"Wyrn aşkına, Khamsin," diye mırıldandı, "birini öldürmeden önce gökyüzünden uzaklaş."

Tekrar içeriye kaçtı. Fırtına ile yeteneği arasındaki bağlantıyı koparmak için derin bir yere gitmesi, etrafının kaya ve toprakla çevrili olması gerekiyordu. Odasının kapısının yanında duran muhafızlara el salladı ve alt kattaki mutfaklara doğru ilerledi. Orada, çok sayıda hizmetçi organize bir kaos içinde koşuşturuyor, çorbaları karıştırıyor, etleri kızartıyor, tabakları hazırlıyordu. Ancak onun dönen gümüş gözlerine bir kez baktılar ve tek kelime etmeden yolu açtılar.

Onların arasından geçip merdivenlerden inerek dağın derinliklerine oyulmuş büyük, küflü şarap mahzenine koştu. Duvar boyunca uzanan apliklerde yanan meşaleler tek ışık kaynağıydı. Hanımefendi ile yaptığı tur sırasında

Vinca, şarap mahzenine yaptığı ziyaret onu yeteneğinden kopardığında korkmuştu ama eğer kısa süre içinde kendini fırtınadan ayırmazsa insanlar ölecekti.

Ancak mahzene açılan ağır ahşap kapıya ulaştığında, kapının kapalı ve kilitli olduğunu gördü. Hayal kırıklığı içinde bir çığlık atarak kapıyı çekiştirdi ve inatçı ahşap kalaslara vurdu.

"? Yardımcı olabilir miyim?"

O kadar hızlı döndü ki, onu mahzenlere kadar takip etmiş olması gereken Şarap Kâhyası korkuyla geri sıçradı.

"Beni affedin hanımefendi. Sizi korkutmak istememiştim." Sesi titriyordu. Ondan korkuyordu.

Öyle olmalı.

"Aç şu kapıyı."

"Size yalvarıyorum-

" "Açın şunu!"

Tekrar sıçradı. "Tabii ki." Anahtar halkasını yanından çekti. Titreyen ellerinde gürültüyle şingirdadılar. Adam kadının etrafından usulca dolaştı ve anahtarı kilide sokmak için eğildi. Sonunda, anahtarları iki kez düşürdükten sonra, görevli doğru anahtarı kilide başarıyla soktu ve çevirdi. Tamburlar tıkladı. Kapı açıldı.

"Anahtarları bana ver." Zorba bir el uzattı.

Kâhya tereddüt etti. "Madam, bana ne aradığınızı söylerseniz-"

"Anahtarları bana ver. Şimdi."

Anahtarları uzattı.

"Bırak beni." Kham onun itaat edip etmediğini görmek için beklemedi. Meşaleyi duvardan kaptı ve uzun koridordan aşağı, şarap mahzeninin soğuk, gölgeli girintilerine doğru koştu.

Hava nemli, soğuk ve küflüydü. Meşalesinin alevi tek ışıktı. Koştukça, fırtınayla olan bağlantısı nihayet azalmaya başladı. Koşmaya devam etti, sert kayadan oyulmuş mahzenin kasvetinin derinliklerine, aşağıya

Kaçacak yer kalmayıncaya kadar başka bir merdiven seti ve mahzenin en derin, en serin kısmına geri döndü. Orada, tozlu şarap şişelerinden oluşan devasa raflarla kaplı karanlık taş duvarın önünde, meşaleyi taş zemine bıraktı ve yanına çöktü, bacaklarını göğsüne doğru çekti ve kollarını onlara doladı.

Artık dışarıdaki fırtınayı değil, sadece içindeki fırtınayı hissedebiliyordu. Onu parçalamakla tehdit eden büyük, vahşi öfke ve acı kasırgası. Göğsü o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Soluk soluğa kaldı ve soluk soluğa kalışları hıçkırıklara dönüştü. Gözlerindeki kuru, yakıcı acı, artık zapt edilemeyen bir gözyaşı seline dönüştü.

Kham yüzünü kollarına gömdü ve boğazı ağrıyana ve gözyaşı kalmayana kadar ağladı. Fırtına dindiğinde ve gözyaşları tükendiğinde, şarap mahzeninin tozlu zeminine uzandı ve tepesindeki kayalık tavana baktı.

Onun nesi vardı da kimse onu istemiyordu?

Eksikliklerinin farkındaydı: çabuk sinirlenmesi, hava koşullarına karşı şiddetli doğası, otoriteye karşı isyan etme ihtiyacı. Ama bu kusurlarına rağmen her zaman iyi bir hayat yaşamaya, iyi bir insan olmaya çalışmıştı. Roland Soldeus'un dostum demekten gurur duyacağı bir insan. Onurlu, sadık, güvenilir, cesur.

Belki de babasının ona dediği gibi iğrenç biriydi. Belki de herkes onun içindeki kötülüğü görebiliyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyorlardı.

Kham sert bir kahkaha attı ve bir kolunu gözlerinin üzerine attı. Belki de sadece aptal ve saftı ve tüm hayatını yanlış insanlara güvenerek geçirmişti. Belki de güvenebileceği tek kişi kendisiydi.

Kendine acımdan yorulmuştu, yanaklarındaki nemi temizledi ve ayağa kalktı. Yeniden toparlanma zamanı. Wynter Atrialan'ın ya da başka birinin kaderine karar vermesine izin vermeyecekti. O hayatta kalan biriydi. Her zaman öyleydi. Ve artık başkalarının oyunlarında bir piyon olmayacaktı.

Ve Wynter Atrialan ona ettiği yemine sadık kalmadığına göre, onun da Wynter'e sadık kalması için hiçbir neden yoktu.

Uysal, uyumlu bir eş olmaktan vazgeçmişti. En başından beri yapması gerekeni yapacaktı: kendi çıkarlarını korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Şu andan Wintercraig'in kraliçesi olarak geçireceği yılın sonuna kadar ne olursa olsun, hayatta kalmanın ve gelişmenin bir yolunu bulacaktı. Ve bu hayatta kalmayı, Wynter'ın çocuğunu doğurup doğurmamasından ya da halkının kalbini ve aklını kazanıp kazanmamasından bağımsız olarak güvence altına alacaktı.

Bu amaç doğrultusunda Khamsin kendini Wynter'ın bilmesini istemediği her şeyi keşfetmeye adayacaktı. Sarayda girmesi yasak olan tek yerde ne saklıyorsa onunla başlayacaktı. Sarayın geri kalanının uyuduğunu düşündüğü zamanlarda gizlice ziyaret ettiği oda.

Gildenheim'ın Atrium'u.

BÖLÜM 17

Kışın Donmuş Kalbi

Khamsin sessiz adımlarla Gildenheim'ın mermer zemininde ilerledi. Saat geç olmuştu. Dış savunmada devriye gezen muhafızlar ve yaramazlık yapanları ve casusları aramak için kalenin koridorlarında dolaşan bir avuç kişi dışında Gildenheim'ın tamamı uyuyordu. Kham, odalarından sadece Wynter'ın girebildiği gizemli, yasak Avlu'ya doğru ilerlerken bunlardan üçünü atlatmıştı.

Gizliliğe olan düşkünlüğü aslında onun için bir nimetti. Onu odasından Atrium'a kadar takip ettiği zamanlar , muhafızların programını ya da gezgin bir hizmetkârla veya oyalanan bir saraylıyla karşılaşma olasılığı en düşük olan arka merdiven yolunu .

Atrium'un on iki ayak yüksekliğindeki kapıları oymalı ve yaldızlı beyaz ahşaptan yapılmış ve içlerine büyük buzlu cam bölmeler yerleştirilmiştir. Kazınmış kar taneleri ve kıvrımlı çizgiler camın yarı saydam yüzeyi boyunca kıvrılıyordu. Kapı kolları arka ayakları üzerinde şaha kalkmış iki büyük gümüş kurt şeklindeydi, gür kuyrukları kurnazca gizlenmiş kollu kapı kollarıydı. Her bir kurt elmas dişlerinin arasında altın bir top tutuyordu. Sağdaki topun üzerinde bir anahtar deliği vardı.

Kham sağ kapının yanında diz çöktü, eteğinin cebinden maymuncuğu çıkardı ve işe koyuldu. Krysti ona iyi öğretmişti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kilit tıkırdayarak açıldı. Kham kurtların kuyruklarını aşağı çekti ve kapılar açıldı. Kapıları kapatmaya dikkat ederek içeri girdi ve

lambasının gölgesini çekti. Etrafına parlak bir daire şeklinde ışık yayıldı.

"Şimdi, Craig'in Wynter'ı, bakalım ne saklıyormuşsun." Lambasını yukarı kaldıran Khamsin, kocasının özel mabedini araştırmak için döndü.

Ne bulmayı beklediğinden emin değildi. Belki özel askeri sırlar. Tüm krallıkları satın alabilecek kadar büyük hazineler. Kutsal antikalar. Muhtemelen Wynter'ın yakışıklı yüzünün ve kazanan gülümsemesinin ardına sakladığı korkunç bir kötülük bile. (Her ne kadar onu kötü kalpli bir canı olarak resmetmek için elinden gelen en öfkeli çabayı gösterse de, bu sonuncusuna gerçekten inanmıyordu).

Ancak lambasının ışığı Atrium'un gölgeli sırlarına yayıldığında, göz kamaştırıcı bir hazine bulamadı. Hassas askeri ya da siyasi belgelerden oluşan gizli bir mahzen bulamadı. Savaş planları, kutsal emanetler ya da karanlık tanrılara adanmış kanlı bir sunak bulamadı.

Onun yerine bulduğu şey güzellikti. Nefes kesici bir güzellik.

Hayretten ağzı açık kalan Khamsin, tamamen buzdan oyulmuş görkemli, hayalet gibi beyaz bir ormana doğru adım attı. Tepedeki kurşunlu cam kubbeden süzülen ay ışığı, buzdan oyulmuş narin yaprakların üzerinde parlıyordu ve iğnelidallar, yapmak ve tüm oda Yumuşak gümüş ışığında elmas gibi parlıyor.

"Yaz Güneşi." Şok olmuş, saygılı fısıltı odanın sessizliğinde yankılandı. Başını geriye doğru eğdi. Gerçek boyutlardaki buz ağaçları yetmiş fit yüksekliğe çıkmıştı. Atrium'un çatısı daha da yükseldi ve ağaçların tepeleri ile cam çatının korunaklı cam bölmeleri arasındaki boşlukta, oyulmuş buzdan kuş sürüleri uçuş halinde donmuş, hayali bir gökyüzünde dönerken ve alçalırken kanatlarını açmışlardı.

Atrium'un zeminini pırıl pırıl kar kaplamıştı ve buz ormanının ilk birkaç ağacına yaklaştığında, buzlu buzdan oyulmuş, cılız bacakları üzerinde duran, şaşırtıcı derecede gerçekçi bir yavru geyikle karşılaştı.

annesinin gözleri. Az ötede, berrak buzdan oyulmuş küçük bir derenin kenarındaki küçük açıklıkta, bir Kış Halkı ailesi piknik yapıyordu.

Yaklaşıp aileyi aydınlatmak için fenerini yukarı kaldırdığında terliklerinin altındaki kar çtırdadı. Dört figür vardı: bir adam, bir kadın, küçük bir çocuk ve anne babasının arasında battaniyenin üzerinde yatan bir bebek. Heykeller şaşırtıcı derecede gerçeğe yakındı; yetişkinlerin yüzlerindeki anne-baba sevgisi ve elindeki minik kuşu kucaklayan çocuğun yüzündeki ışıltılı, yaramaz coşku ifadelerine kadar.

Burayı kim yapmıştı? Neden buradaydı?

Buz ormanının derinliklerine doğru ilerledi. Yerdeki kar yer yer doluydu ve ağaçlara zarar verebileceği endişesi olmadan ağaçların arasında yürümesine izin veren patikalar sağlıyordu. Her adımda, hayalet ağaç gövdelerinin arasına gizlenmiş yeni heykeller ve sahneler keşfetti. Sincaplar, kurtlar, tilkiler, ayılar, kuşlar, çiçekler, şelaleler, donmuş göletler. Ve her yerde, mutlu ailelerin gerçek boyutlu buzdan heykelleri orman yollarında yürüyor, ağaçların arasında dans ediyor, donmuş göletlerde kayıyor, buzlu kayalara ve ağaçlara tırmanıyordu.

Dördüncü ya da beşinci aile tablosundan sonra, zarif bir şekilde resmedilmiş her aile sahnesindeki insanların aynı olduğunu fark etti. Bir anne, bir baba ve biri diğerinden en az on yaş büyük iki oğul. İnsanlar sahneden sahneye yaşlanıyordu - en önemlisi, en küçük çocuk bebeklikten yürümeye başlayan çocuğa, oğlan da gençlikten genç adama dönüşüyordu - ama onlar aynı insanlardı, aynı aileydi, tekrar tekrar oyulmuşlardı.

Ve sonra, sadece erkeklerin çok daha büyük oldukları zamanları gösteren bir ya da iki sahne fark etti. Saçları gözlerine dökülen yakışıklı bir genç çocuk. Artık erkeklığe adım atmış, kendisinininkinden daha iyi tanıdığı bir yüze sahip, kule gibi bir ağabey.

Gerçek, Khamsin'i olduğu yerde dondurdu. Bu odadaki heykeller sadece güzel yontulmuş sanat eserleri değildi. Wynter'ın hayatından özenle işlenmiş sahnelerdi.

Bu heykeller anılardı. Wynter'ın anıları.

Ailesinin, kardeşinin buzdan yontulmuş ve burada, dünyadan uzakta saklanmış sahneleri. Kardeşi onu öldürmeden önce bildiğı sevgi ve mutluluğun donmuş kanıtı.

Khamsin Atrium'dan uzak durmaya çalışıyordu. Odanın Wynter'ın sevdiği ve kaybettiğı ailesinin mabedi olduğunu fark ettiğinde, oraya gitmek bir izinsiz giriş, kutsal bir alana izinsiz girmek gibi gelmişti. Ama uzak durmaya çalıştıkça, mekân onu daha da güçlü bir şekilde kendine çekiyordu.

Kendisine duygularının etkisinde kalmamasını, odaklanmasını söyledi. O odada olanlar, önümüzdeki yıl hayatta kalmasına yardımcı olacak hiçbir şey yapmayacaktı. Ne bir sır, ne de rüşvet vererek güvenliğini sağlayabileceğı bir hazine vardı. Ona başka bir krallıkta sığınma hakkı kazandırabilecek askeri ya da siyasi bir bilgi de yoktu.

Yine de, günde birkaç kez kendini o kilitli, buzlu cam kapıların önünde dururken buluyor, onları açıp Wynter'ın kendisi için yarattığı mutlu anıların gizli dünyasına geri dönmek için yanıp tutuşuyordu. Yakın, sevgi dolu bir ailenin mutluluğunu hiç tatmamıştı. Doğduğundan beri hor görülmüş, korkutulmuş, kız ve erkek kardeşlerinin paylaştığı sıcaklıktan, Verdan Coruscate'in onlara durmaksızın yağdırdığı sevgiden soyutlanmıştı. Wynter kendisinden esirgenen her şeyle büyümüşü: onu seven bir anne ve baba, kahkaha, mutluluk. Aidiyet.

Üçüncü sabah, onun anılarının mahremiyetine saygı gösterme çabalarından vazgeçti. Hiç sahip olamadığı şeyi istiyordu. Sevgi dolu bir ailenin nasıl hissettirdiğine dair başka birinin donmuş anılarından sadece dolaylı olarak zevk alabilecek olsa bile.

Krysti'yi bir iş için gönderdi, Atrium'a gitti ve ortalık sakinleşene kadar bekledi. Kilidi açmak ikinci seferde daha kolaydı. Aşağı doğru çekti

kurtların kuyruğuna takıldı ve Wynter'ın donmuş harikalar diyarına girdi.

Tam gün ışığında, Atrium'un içine inşa edilen buz ormanı daha da etkileyici ve nefes kesici güzellikeydi. Cam kubbeden süzülen parlak güneş ışığıyla donmuş orman saf, ısıltılı, elmas gibi parlıyordu. Halla'nın yeryüzündeki hali gibiydi. Bozulmamış ve mükemmel. Ve en azından şimdilik, tamamen ona aitti.

Ağaçların arasında yavaşça dolaştı, her ayrıntıyı, her yaprağı, her dalı, incelikle kazınmış her kuş kanadını, gerçek boyutlu hayvanı ve ağaçların arasına gizlenmiş oyma kır çiçeklerini inceledi ve tadını çıkardı. Wynter için bu heykelleri her kim yaptıysa inanılmaz bir sanatçıydı. Donmuş su bloklarından yaşamın böylesine mükemmel yeniden yaratımlarını oluşturabilmek ne büyük bir armağandı.

Wynter'ın ailesinin sahneleri söz konusu olduğunda daha da yavaşlıyor, sanki bu sayede o anıları kendi anıları haline getirebilecekmiş gibi her bir yüzü ve ifadeyi hafızasına kazıyordu. Annesinin dudaklarının yumuşak kıvrımı. Gülümsemesinin sıcaklığı. Babasının yakışıklı, asil yüzündeki gurur. Çocuklarını izlerken ve birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarırken aralarındaki sevgi o kadar açıktı ki.

Böyle bir sevgi ve aidiyetle çevrili olmak nasıl bir şeydi?

Ellerini kendine saklayamıyordu. Kendini donmuş çiçek yapraklarını okşarken, elini oyulmuş yeni yürümeye başlayan çocuğun soğuk yüzüne koyarken, parmak uçlarını genç adam Wynter'ın dudaklarında gezdirirken buldu; yazdan kalma yeteneklerinin buzu eritmesinden korktuğu için elini oyalamamaya dikkat ediyordu. Yine de elinin her fırçalayışında orada olduğunu, kendisini seven bir aileyle birlikte ormanda serin bir bahar gününün tadını çıkardığını hayal edebiliyordu.

Gözlerini kapadı ve buz ormanının gerçek olduğunu, donmuş ağaç tepelerinden esen serin bir meltem olduğunu, çam, ladin ve kar erimesiyle nemlenmiş balçıklı toprak koktuğunu hayal etti. Ve gözlerini açtığında

Yine ağaçlardaki kuş cıvıltılarını, çalıların arasından fırlayan sincapların ve tilkilerin hışırtılarını ve orman zeminindeki çalıların üzerinde sıçrayışlarını duyabiliyordu. Wynter'ın kardeşiyle birlikte avlanmak için ormanda yürürken, sırtlarına yaylarını asmış, komik bir hikâyeyi paylaşırken yüzlerinde beliren gülümsemeyle attığı kahkahanın alçak, erkeksi gürültüsünü duyabiliyordu. Çocuklarını yanına çağıran, dere kenarında dengelerini korumalarını söyleyen annesinin sesini duyabiliyordu; babası da ona endişelenmemesini, çocuklarına bir şey olmayacağını söylüyordu. Ne de olsa Craig doğumlulardı.

Rol yapma oyunu o kadar gerçekçiydi ki ayrılmak istemiyordu. Sadece ertesi gün ve bir sonraki gün geri döneceğini bildiği için başardı.

Krysti onu gönderdiği tüm ayak işlerinden şüphelenmeye başladı, bu yüzden ziyaretlerini kısaltmak zorunda kaldı, ancak her sabah tekrar ziyaret etmek için istekli bir şekilde uyandı. Ve her gün, bunu yapana kadar dakikaları geri saydı. Olası casusları atlatmakta oldukça ustalaştı, Gildenheim'daki labirent gibi koridorları ve merdivenleri bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, ancak takipçilerini kaybettikten sonra Atrium'a geri dönüyordu.

Ve Atrium'un gizli dünyasına adım attığında, sanki şimdiye kadar çektiği tüm yaralar ve yükler yok olup gitmişti.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Ve bu duygunun bitmesini hiç istememişti. Günler bir haftaya dönüştü. Hafta bir saniyeye dönüştü.

Ve sonra, kaçınılmaz olarak, Wynter geri döndü.

Gildenheim'ın tanıdık, buz ve karla kaplı kuleleri hoş bir manzaraydı.

Wynter, "Sonunda eve döndük Hodri," diye mırıldandı. Son iki hafta uzun, soğuk, yorucu ve sinir bozucu geçmişti. Batı savunması tamamlanmaya yakın bile değildi. Eğer Coruscate ve Calbernian dostları yakın zamanda istila ederse,

Wynter'ın adamları bir savunma toplamayı başaramadan Gildenheim'ın kapısına dayanmış olacaktı.

Garnizon komutanlarından üçünü değiştirmek ve tehlikeli bir şekilde yetersiz olan sahili savunmak için iki bin adam daha göndermek zorunda kaldığı için kızgın olan ve Gildenheim'a dönme telaşıyla son dört gündür uykusuz kaldığı için iliklerine kadar yorgun olan Wynter, dumanı tüten sıcak bir küvette uzun bir ıslanmanın tadını çıkarmaktan ve rahatsız edilmeden tam bir gün ve gece uykusu için yatağına düşmekten başka bir şey istemiyordu. Belki o zaman yeniden insan gibi hissetmeye yaklaşabilirdi.

Topuklarını bineğinin yanına dokundurdu ve aygır geri kalan mesafeyi kıvrımlı yoldan ve saray kapısından geçerek kat etti. Toynaklar avlunun kaldırımlarında takırdadı. Kule gözcüsü çoktan hizmetkârları atlar ve yükler için yardıma çağıran bir çığlık atmıştı, bu yüzden Wynter Hodri'yi durma noktasına getirdiğinde Kalenin Vekilharcı çoktan sarayın merdivenlerinde durmuş onu karşılamayı bekliyordu.

"Majesteleri." Deervyn Fjall eğildi ve kralın heybelerini getirmesi için bir uşağa işaret etti.

"Fjall." Wyn Hodri'nin dizginlerini bir seyişe fırlattı. "Ona fazladan yulaf verin ve iyice ovun. Son üç gündür çok sıkı at sürdük."

"Emredersiniz, efendim. Ona iyi bakacağız." Seyis Hodri'nin güçlü boynunu okşadı ve onu götürdü.

Wyn dikkatini Vekilharç'a çevirerek, "Vinca'ya sıcak bir banyo ve sıcak bir yemek istediğimi söyle," dedi. Taş basamakları çıkmaya başladı.

"Evet, efendim. Elbette." Deervyn Fjall onun yanındaki basamakları koşarak çıktı. "Majesteleri, yokluğunuzda göz kulak olmamı istemiştiniz." Sesini alçalttı ki duyulmasın.

Wyn durakladı. "Daha fazla şahin mi vardı? Kaç tane?"

"Üç tane görüldü lordum. Sadece birini indirmeyi başardık." Fjall Wynter'a küçük, kıvrılmış bir kâğıt uzattı. "Kuşların hedeflediği kişiyi yakalayamadık.

için. Şahin her seferinde sarayın farklı bir bölümüne uçtu."

Wyn mesajı açtı ve Gildenheim'daki biri için yazılmış küçük yazıyı okudu. Yumruğunu kâğıdın etrafına kapatıp buruşturdu ve kâğıt parçasını yeleğinin cebine soktu. "Teşekkür ederim, Fjall. Bundan sonrasını Lord Valik ve ben halledeceğiz."

"Elbette, Majesteleri." Kale Kahyası tekrar eğildi.

Wynter'ın dönüşünü duyuran çağrıyı duyan saray mensupları basamaklar boyunca üç sıra halinde dizilmişlerdi. Wynter yanlarından geçerken sıralar halinde eğilerek selam veriyor ve reverans yapıyorlardı. Kalabalığı taradı, otomatik olarak ayrıldığı günden beri aklında olan tek yüzü aradı. Sarışınlar denizindeki koyu renk, gümüş rengi bukleler.

Orada değildi.

Öfke ve hayal kırıklığı eşit yoğunlukta alevlendi. Şimdi ne olacaktı? Kraliçesi onu evinde karşılama zahmetine katlanamayacak mıydı? İlgisini gerektiren daha acil bir şey mi vardı? Belki de kardeşine şifreli mesajlar göndermek gibi?

"Kraliçe nerede?"

Fjall altın sarısı teninin altında bembeyaz kesildi. "İzlememi ama müdahale etmememi ve izlendiğini bilmesine izin vermememi söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum," diye tersledi Wyn. "Bana kendi emirlerimi hatırlatmana gerek yok. Nerede o?"

"Geçen haftadan beri her gün oraya gidiyor. Zarar verdiğiine dair bir işaret yok lordum, ama-"

"Nerede o?" Sesinde buz kırıldı.

Vekilharç yutkundu. "Kraliçe Atrium'da, Majesteleri."

"Burada ne yapıyorsun?"

Gırtlaktan gelen havlama sesi Atrium'un durgun sükûnetini yırttı.

Wynter ve ailesinin heykellerinin piknik yaptığı buzlu çayırda oturmakta olan Khamsin ayağa fırladı. Eteklerini savurarak döndüğünde Wynter'ın çayırın kenarında durduğunu ve neredeyse öfkeden titrediğini gördü.

Odanın sıcaklığı düştü. Wynter'ın ailesiyle birlikte yemek için getirdiği küçük yemek buz tutarak bembeyaz oldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Adam ona doğru ilerledi, her ayağı yere ağır bir şekilde basıyor, her adımda yeri sarsıyordu. "Bu odanın yasak olduğunu biliyordun. İzinsiz girmeyeceğine dair bana yemin etmiştin."

Kham, Wynter'ın ilerlediği her bir uzun adımda kendini iki adım geri çekilirken buldu. Gelininin beklediği kumral saçlı prenses olmadığını öğrendiği günden beri onu böyle halde görmemişti. Hayır, o zaman bile. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Parmakları kaya gibi sert yumruklar halinde sıkılmıştı. Gözleri tamamen bembeyaz olmuştu ve eğer anında güneşin gücüne ulaşmasaydı, bakışları onu olduğu yerde dondurabilirdi.

Ellerini yalvarırcasına uzattı, uzun zamandır ilk kez ondan gerçekten korkuyordu. Yüzünün buzla oyulmuş hatlarında tutkulu bir aşık ya da şefkatli bir kocadan eser yoktu. Buz gibiydi, soğuk, sert ve acımasız. "Wynter-I-"

"Ne yaptın? Burada kardeşine gönderebileceğin değerli askeri sırlar bulacağını mı düşündün?"

"Hayır!" Sesi çatallaştı. Kardeşi için casusluk yaptığından mı şüpheleniyordu? Buraya hayatta kalmak için kullanabileceği sırlar aramaya geldiğini hatırlatan hafif suçluluk duygusunu görmezden geldi. "Tabii ki hayır! Kardeşimle yıllardır konuşmadım! Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"O zaman burada ne yapıyorsunuz? Yeminlerinizi böyle mi onurlandırılıyorsunuz? Valik haklıydı. Çok yumuşak davrandım, sana izin verdim."

çok fazla özgürlük. Ve siz de benim hoşgörümü bir zayıflık işareti olarak yorumladınız."

"Valik bir aptal!"

"Valik'ten bahsetmiyoruz!" Kükremesi öyle bir güçle patladı ki, Khamsin'in üzerindeki ağacın buzlu yaprakları titredi, çatladı ve dallarından düşerek kırık buz yağmuru halinde aşağıya yağdı. "Güvenime ihanet eden, yasalarımı çiğneyen ve girmesi açıkça yasaklanmış bir odayı işgal eden Valik değil! Yeminini bozan Valik değil! Bir Yaz Ülkeliye güvenilmeyeceğini bilmem gerekirdi. Uzun bir yalancı, katil, hırsız ve dolandırıcı soyundan geliyorsun. Neden senin farklı olacağını düşüneyim ki?"

Ateş damarlarında dolaştı. Wynter'ın haftalarca onu terk etmesinden ve izinsiz girdiği için kendi savunmacı öfkesinden beslenen öfke patladı. Damarlarında dolaşan şimşek kanını ısıttı. Tepesinde, Atrium'un cam çatısından görülebilen gökyüzü, bulutların toplanmasıyla karardı.

"Aileme katil mi diyorsun? Ha! Elinizde Summerlea'nın son üç kralının toplamından daha fazla kan var! Kaç köyümüzü yerle bir ettiniz? Kaç masum kadın ve çocuk sizin fethinizin ardından donarak öldü ya da açlıktan öldü? Peki ne için? Çünkü gelinin kardeşimin arkadaşlığını seninkine tercih etti! Açıkçası, son aylarda seninle evlendikten sonra onu suçlayamıyorum!"

Kaşları havaya kalktı ve sıcaklık da aynı oranda düştü. Toplanan bulutlar buz ve kar yağdırmaya başlayınca gökyüzü beyaza büründü. "Sana gösterdiğim ilgiden şikâyet mi ediyorsun?"

" 'Önemsemek' mi?" Bu kelimeyi neredeyse çığlık atarak söyledi. "Tam olarak hangi 'önemsemekten' bahsediyorsun? Beni haftalarca görmezden gelmeden mi bahsediyorsun? Bu umursama mı? Yoksa sarayınızın her üyesine benim dışlanacağımı ve acınası bir eğlence kaynağı olarak muamele göreceğimi açıkça belirtme şeklinizi mi?"

"Halkımın saygısını kazanmayı başaramadığınız için beni mi suçluyorsunuz?"

"Elbette suçlu sensin! Halkına beni aşağılamalarını emreden yazılı bir ferman yayınlamak dışında her şeyi yaptın. Sen, kıymetli Valik'in ve onun aşağılık kuzeni."

Rüzgâr sarayın kulelerinden uğuldayarak geçti ve Atrium'un cam bölmelerini salladı. Öfkesi Wynter'ın kendi öfkesine karşı savunmacı bir tepki olarak başlamıştı ama suçlamalar dudaklarından döküldükçe Kham içinde ne kadar çok öfke ve kızgınlık biriktirdiğini fark etmeye başladı. Öfkesini kontrol altında tutmak için bir ömür boyu mücadele ettiğini ve genellikle feci sonuçlarla başarısız olduğunu düşünürsek

-Bu kadar duyguyu bu kadar uzun süre içinde tutabildiğine inanamıyordu.

"Seni kraliçem yaptım!" Wynter böğürdü. Gözleri bembeyaz olmuştu ve ikisini de bir bulut sarmış, ikisi de bastırılmış öfkelerini açığa çıkarırken buz ve buhar arasında gidip geliyorlardı.

"Neyin kraliçesi?" diye bağırdı. "Senin kayıtsızlığının mı? Beni bu buzdağına getirdiniz ve burada terk ettiniz!"

"Aşk soneleri ve güller mi bekliyordun? Varisimi doğurmak için buradasın, başka bir şey için değil."

Şimşek gökyüzünü yırttı. Gök gürültüsü kulakları sağır edecek kadar yakındı. Eğer kocasının onu uygun bir rahimden daha fazlası olarak gördüğüne dair herhangi bir şüphesi varsa, az önce bunu ortadan kaldırmıştı.

"Winter's Frost! Bir azizi bile cinayete sürükleyebilirsin." Wynter ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunların hiçbiri burada bulunmanızı haklı çıkarmaz. Bu odaya girmek yasak."

"Tabii ya! Çünkü bu oda krallığı tehlikeye atabilecek sırlarla dolu! Aman Tanrım! Kardeşime Kış Kralı'nın bir zamanlar sevdiği bir ailesi olduğunu söylersem ne tür dehşetlerin ortaya çıkacağını bir düşünün!"

"Burası benim yerim. Benim yerim! Seni burada istemiyorum! Bunun neresini anlamıyorsun?"

Reddedilme duygusu ona bir bıçak gibi saplandı, kaburgalarını kırdı ve kalbini parçaladı.

Atrium'un çatısına yıldırım düştü. Camlar kırıldı.

Wynter, Khamsin'e doğru atılarak onu büyük bir koluyla belinden yakaladı ve ayaklarını yerden keserek jilet gibi keskin camlardan oluşan ölümcül yağmurdan uzaklaştırdı. Wynter ve ailesinin heykellerinden birinin yakınındaki kar yığınınna .

Ancak Wyn'in kurtarışı Kham'ın minnettarlığını kazanmak yerine onu daha da öfkeliendirdi. Ellerini yumruk yaptı ve göğsüne vurdu. Mermer bir heykeli dövmek gibiydi. Adam kıpırdamadı ve kızın elleri zonkladı. Kendini kurtarmak için kıvranarak ve iterek onu itti.

"Bırak beni! Bırak beni, lanet olası! Güvenliğim için endişeleniyormuş gibi yapma. Bu yalanın başka bir şekli ve ben bundan bıktım! Beni duyuyor musun? Senin babamdan farkın yok!"

Kar, kırık Atrium çatısından kalın tabakalar halinde düşüyor, şiddetli rüzgârlarla savruluyor ve tüm oda, sallandığında kürenin içindeki küçük bir oyma sahnenin üzerine "kar" yağdıran yağ ve beyaz kristal parçalarıyla dolu bir çocuğun üfleme cam küresine benziyordu.

"Ben baban gibi değilim." Adam kızın bileklerini yakaladı ve onu karla kaplı zemine sabitledi, kız çırpınırken ve ona karşı koyarken onu kolayca tuttu.

"Hayır, sen daha kötüsün. En azından ölmemi istediği konusunda her zaman dürüst oldu." Göğsü kabardı. Tüm vücudu sıcak ve kızarmıştı. "Bu yıldan canlı çıkacağıma dair hiçbir umut yoktu, değil mi? Beni uysal ve itaatkâr tutmak için sadece merhamet ihtimalini öne sürdünüz, bu arada zamanı geldiğinde halkınızdan hiçbirinin benim için konuşmayacağından emin oldunuz."

Alaycı bir kahkaha attı. "Sen buna uysallık mı diyorsun?"

Kahkaha, kızgın yağın üzerine dökülen su gibi öfkesinin alevlenmesine neden oldu. Ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı, kurtulmak için kıvranıyor ve çırpınıyordu. sırasında kafatası büyük bir gürültüyle adamın çenesine çarptı.

Acı alnında patladı. Gözlerinin önünde yıldızlar dans ederken başı dönerek ve inleyerek geriye düştü.

Wynter pek etkilenmemiş gibi çenesini bir o yana bir bu yana salladı ve ona ters ters baktı.

"Lanet olsun, Khamsin, kendine zarar vermeden önce dur."

"Ben iyiyim." Adam bir bileğini bırakana kadar kolunu çekiştirdi ve serbest kalan elini alnına koyarak etine nazikçe masaj yaptı. "Ayrıca, neden umursuyorsun ki?" Ona karanlık bir bakış attı.

"Sana daha önce de söyledim. Sen benim karım ve kraliçemsin. Senin iyiliğin benim sorumluluğumda."

"Beni öldürttüğünüz zamana kadar mı yani?" Elini adamın elinden çekti. "Sana iyi olduğumu söyledim. Ve senin 'sorumluluğun' olmak istemiyorum. "

Dişlerini sıktı. Kadının çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Kapa çeneni ve bakmama izin ver."

Ona ters ters baktı. "Kafama yediğim küçük bir darbe senin varisini doğurma yeteneğimi etkilemeyecek. Tabii sen yatağımdan vebadan kaçır gibi kaçarken o varise nasıl hamile kalacağım tam bir muamma."

Kelimeler ağzından çıktığı anda bir hata yaptığını anladı. Wynter tamamen hareketsiz kaldı ve bakışları aniden bir bıçak gibi keskinleşti.

"Bütün mesele bu mu? Son zamanlarda yatağında olmayışım seni üzüyor mu?" Sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı, gözleri yakıcıydı.

Bunu bir cevapla onurlandırmaya hiç niyeti yoktu. "Hayır, bana yalan söylemen beni üzdü. Eğer siz yeminlerinizi tutmazsanız, ben de benimkileri tutmam."

"Sana ne zaman yalan söyledim?"

Ağzı kıvrıldı. "Beni aptal yerine koyma. Giderken fahişeni de yanında götürdüğünü biliyorum. Sen ve Reika Villani krallık boyunca zina yaparken benim burada oturup tatlı, cefakâr eş rolü oynayacağımı mı sandın?"

Gözleri kısıldı. "Sence Reika ve ben ?"

"Sadece ben değil. Tüm mahkeme. En ufak bir ketumluk gstermediniz. Hepimizi kr ve sağır mı sandın? Onunla iki hafta öylece gezebileceğini ve kimsenin bir Şey anlamayacağını mı sandın?" Adam cevap vermeyince, kızgınlıkla ellerine vurdu ve onu itti. "Bırak beni, Wynter. Beni eziyorsun."

"Hayır," dedi yavaşça. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum." Daha önce serbest bıraktığı bileğini yakaladı ve onu tekrar yere sabitledi. Bileğindeki beyaz kurt, Yaz Gl'ne sürtündü.

Khamsin'in nefesi kesildi. Şakağındaki zonklayıcı acı, çok daha güçlü ve karşı konulmaz bir his onu ele geçirdiğinde buharlaştı. "Kes Şunu."

"Neyi durdurayım?" Sesi alçalmış ve gırtlaktan çıkmıştı.

"Ne var biliyor musun? Beni kurnazlıklarınla manipüle edebileceğini sanıyorsun."

"Sence ben kurnaz mıyım?" Dudaklarını kızın kulağının arkasındaki yumuşak tene değdirdi ve kızın Şiddetli bir Şekilde titremesine neden oldu. "Yani yatağından bu kadar uzun süre ayrı kaldığım için bana kızgın mısın? Buraya gelmenin gerçek nedeni bu mu? Dikkatimi çekmek istediğin için mi?" Boğazına yumuşak, buz gibi bir esinti üfledi. AŐır ısınmış etine değen soğukluk, lezzetli bir hisle ürpermesine neden oldu. Meme uçları sert noktalara doğru gerildi ve ağzı kurudu.

"BEN-BEN-" İki tutarlı kelimeyi bir araya getiremedi. Bir tanesinde karar kıldı. "Dur."

Dili hızlı, alaycı bir okşayışla hafifçe kulağına dokundu. "Kocalık anlayıŐımı takdir edeceğini düşündüm. Leydi Frey iyileşmek için zamana ihtiyaın olduğunu söyledi, ben de sana zaman verdim."

"O haftalar önceydi." Teni çok güzel kokuyordu. Zengin ve baştan çıkarıcı, çok katmanlı kokular: serin, keskin kış tazeliği, daha koyu, topraksı, erkeksi bir koku ve adını koyamadığı, her kokladığında vücudunun zonklamasına neden olan başka bir Şey. Kendine baştan çıkarılmaya karşı koyacağını söylemişti ama buna karşı koyamadı. O

yüzünü onun boynunun derisine bastırđı ve onu içine çekti. Gözleri zevkle geriye yuvarlandı.

"Eğer dokunuşumu arzuluyorsan, sadece sorman yeterliydi." Dişleri kadının tenini sıyırdı. Adamın ağzı göğsünü bulduğunda ve adam elbisesinin ezilmiş kadifesi arasından hafifçe ısırıldığında gözleri kapandı.

İnledi, nefesi daha hızlı gelmeye başladı. Adamın onun üzerindeki etkisi hiç adil değildi. Bileğini onunkine bastırđı, sesini o boğucu, baştan çıkarıcı hırıltıya indirdi ve vücudundaki her hücre ihtiyaç içinde çığlık atmaya başladı.

"Sen benden her fırsatta kaçarken bunu nasıl yapabilirdim?" Gözlerini adamın güçlü boğazındaki nabza sabitledi. Yanaklarında bir allık yükseldi. Zayıflığını itiraf etmişti ... onu istediğini ... onu arzuladığını itiraf etmişti. "Ve sonra gittin. Reika Villani ile." Sonuncusu kendi iradesiyle ortaya çıkmıştı, sesi incinmiş, yaralanmıştı. Tanrım, neredeyse ağlayacaktı.

Geri çekildi, bakışları onun yüzünü arıyordu. "Kıskanıyor musun?"

"Kıskanç değil. İhanete uğradım." Bir nebze olsun saygınlığını korumaya çalıştı. "Sadakat yemini ettin."

"Ve onu sakladım. Reika Villani'nin babası ölüyor. Ona babasının mülküne kadar eşlik ettim, başka bir şey değil. Yoksa notumda senin sadık kocan olarak kalacağıma yemin ettiğimde yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Not mu? Ne notu?" Şimdi kulağını kemiriyordu ve düşünceleri sonbahar yaprakları gibi dağılmaya başladı.

"Tuvalet masanda bıraktığım."

"Not yoktu-ah!" Adamın kalçaları kadınınkilere doğru hareket etti. Eteklerinin kalın katmanları arasından bile adamın etinin sert çıkıntısını hissedebiliyordu. Kalçaları istemsizce kıpırdandı ve sözsüz bir talepte bulundu. İri eller eteklerinin altından kayarak çoraplı kalçalarından bacaklarının arasındaki yumuşak sıcaklığa ulaştı. Parmaklar sıcak, kaygan etin üzerinde gezinerek onu çılgına çevirdi.

"Dokunuşuma aç mısın?"

Korsesi açılana kadar adamın bağcıklarını çözdüğünü fark etmemiştir bile ve adam dişlerini kullanarak kombinezonunun önünü indirip göğüslerini ortaya çıkardı. Dili önce bir meme ucunun, sonra diğerinin etrafında dönerek her birini buz gibi ateşle yıkadı.

Elleri adamın sırtında ve göğsünde geziniyor, altındaki ipeksi tene ulaşmak için sabırsızca kürkü ve kumaşı çekiştiriyordu. Adamın seksinin sert, kadifemsi başı alaycı bir şekilde onunkine bastırıldığında inledi. Onu daha yakına çekmek için kalçalarından tutarak aşağıya uzandı, onu içinde istiyordu.

Kalçaları kımıldamadı. Ve göğüslerine baş döndürücü derecede baştan çıkarıcı şeyler yapan ağzı da durdu.

Ona kaşlarını çatmak için gözlerini açtı ve onu ellerinin üzerinde geriye doğru itilmiş, kendisini izlerken buldu.

"İstiyor musun, karıcığım? Bunu istiyor musun?" Kalçalarını hafifçe salladı. Cinsel organının ucu tam içine girdi, sonra geri çekildi ve kanalının iç kaslarını tatmin edici olmayan bir boşluğa bıraktı. "Bunun için aç mısın? Benim için mi?"

Kayıtsızmış gibi davranmaya çalışmaktan bıkmıştı. Adam bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Bacaklarını onun beline doladı, kollarını göğsüne doladı ve ona doğru yükseldi.

"Evet! Evet, lanet , evet!"

Gülümsedi ve bu onun gözlerini kamaştırdı. Sonra içine girdi ve tüm tutarlı düşünceler parçalandı. Zevkin keskin ağrısıyla nefesi kesildi. Kolları adamın etrafında sıkılaştı. Tırnakları, ellerini hâlâ onun etinden ayıran kumaş katmanlarını tırmalıyordu. Kalçaları adamın her hamlesini karşılamak için yukarı doğru eğildi ve onu olabildiğince içine aldı.

Tanrım, ona yardım et. Bunu özlemişti. İtiraf etmesine izin verdiğinden çok daha fazla özlemişti.

Kham onun altında titredi -sırtına değen soğuk buzdan değil, vücudunun onunkine karşı her yıkıcı erotik, ağır çekim itişiyile içinde kaynayan sıcaklıktan.

"Çıkar şunu." Yeleğini çekiştirirdi. "Çıkar şunu. Şimdi." Adam kürklü yeleği çıkarmak için geri çekildi ama kadın onu bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Altındaki yumuşak, dokuma ipek gömleğe uzandı, güçlendirilmiş boyunduruğun kenarlarını elleriyle kavradı ve çekti. İpek tatmin edici bir sesle yırtıldı ve ipeksi pürüzsüzlükteki altın rengi tenin, baştan çıkarıcı derecede iyi tanımlanmış kaslar boyunca uzanan geniş bir alanı ortaya çıktı.

Ağzı onun tenini buldu. Etinin tuzlu-tatlı yaladı, ısırıldı, erkek meme ucunun sert, sıkıca toplanmış sikkisini buldu ve ağzına çekti. Adam inledi ve ses kadının içinde dalgalandı. Kasları sıkıştı, gevşedi ve tekrar sıkıştı. Meme ucunun sivri ucunu ısırıldı. Gırtlaktan bir kükreme geldi ve kalçaları öne doğru çarparak onu yukarı ve geriye doğru itti. Yıldızlar patladı, parlak, kör edici ışık parlamaları ve kadın dalga dalga gelen hislerin üzerine çökmesiyle çığlık attı. Elleri adamın omuzlarına yapıştı. Bacakları adamın beline kilitlenmiş, çaresizlik içinde titriyordu.

Wynter karısını göğsünde tutuyordu, giysileri onu sarıyordu. Dumanı tüten bir küvette uzun ve sıcak bir ıslanmayı özlemişti ama bu çok daha iyiydi. Yorgunluk, sinirlilik, öfke ve hayal kırıklığı, kendini küçük Summerlass'ına gömdüğü anda eriyip gitmişti.

Elini saçlarında gezdirdi, yumuşak dokusuna, buklelerin parmağının etrafında kıvrılışına hayret etti, tüm o karanlığın arasından fırlayan küçük beyaz iplikçiklere bayıldı. Gece Yarısı Fırtınası.

"söz verdiğin halde neden buraya geldin?"

Başını kaldırdı, gri gözlerine hâlâ tutkulu bir gümüş dokunuyordu ve esmer teninde parlayan aylara benziyordu. "Ne sakladığını bilmek istedim. Ve kendi yeminini bozduğunu düşündüm, bu yüzden benimkini tutmak için bir neden görmedim."

"Yeminlerimi bozmam. En azından bu yıl bitene kadar yatağımı paylaşacak tek kadın sen ve sadece sen olacaksın."

O

Reika'yla aralarında hiçbir şey olmadığı ve olmayacağı konusunda ona tekrar güvence verebilirdi ama öfkeli karısındaki bu kıskançlık belirtisinin hoşuna gittiğini fark etti. Daha önce hiçbir kadın başka kadınları uyarma ihtiyacı hissetmemişti. Elka onun asla sapmayacağını biliyor ve sadakatini hak olarak görüyordu. Onun da aynı şekilde sadık olduğunu düşünmüş ve kayıtsız kalmıştı.

"Peki Atrium'da benden başka kimse için değerli bir şey olmadığını bildiğin halde neden gelmeye devam ettin? Oh, evet," diye itiraf etti onun şaşkın bakışlarına cevap olarak. "En azından geçen hafta boyunca her gün burada olduğunu biliyorum."

"Beni gözetleyen biri mi var?" Gözlerini devirdi. "Tabii ki beni gözetleyen biri var. Muhtemelen saraydaki herkesi."

Elbette biliyordu. Yabancı gelinine arzu edebileceği tüm özgürlüğü, daha doğrusu kendini asması için dünyadaki tüm ipleri vermişti. Daha önce de bir kadın için kör bir aptal olmuştu. Bu bir daha asla yapmayacağı bir hataydı.

"Neden geri gelmeye devam ettin?" diye sordu. "Ne bulmayı umuyordun?" Eğer kardeşine mesaj gönderen oysa, araştırması gereken koca bir saray, çok daha değerli bilgi depoları olan yerler vardı. Fjall'a göre, hiçbirinin yanına bile yaklaşmamıştı. Buraya gelmiş ve gelmeye devam etmiş.

"Ne arıyordum ben?" Khamsin'in kıvrık siyah kirpikleri gerçeği teslim ederken gözlerinin üzerine indi. "Burayı yarattığında aradığın şeyin aynısını sanırım."

Wyn şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

İnce parmakları göğsünde gezindi, tenini okşadı ve kalbinin üzerinde durdu.

Bekledi ama cevap gelmeyince bir tarafa yuvarlandı. Kadın adamın göğsünden kayarak onu bekleyen kollarına girdi. Ağırlığını ön kollarına vererek kadının vücudunu kendi vücuduyla örttü. Saçlarının bağlanmamış uzun telleri

Adamın ve kadının yüzünü çevreleyen gümüşü beyaz bir örtü onları gizliyordu.

"Buraya geldiğimde ne aradığımı sanıyorsun?"

Ona doğru baktı. Dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmek için başını birkaç santim kaldırması yetti. Bir an için onun bir öpücükle dikkatini dağıtmaya çalışacağını düşündü ama bunun yerine sadece bir elini yüzüne götürdü ve başparmağını alt dudağında gezdirdi.

"Aşk." Sesi o kadar kısıktı ki, duymak için zorlanması gerekti.

Başparmağını dişlerinin arasına aldı ve dilini ucuna dokundurdu. "Buraya aşk aramaya geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Hatırası için, evet." Kadın doğrudan adamın bakışlarıyla karşılaştı ve gri gözlerindeki net, sarsılmaz dürüstlük onu susturdu. "Nasıl bir şey olduğunu hayal etmek için buraya geliyorum."

"Sevmek için mi?"

"Bir ailenin parçası olmak. Ait olmak."

Wynter başka birini kollarına alıp teselli etmek istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama kısık sesle fısıldanan bu itiraftaki hüznün, kalbinde hâlâ var olduğunu fark etmediği nezaketi parçaladı.

Sanki az önce ortaya çıkardığı savunmasızlıktan pişman olmuş gibi, Khamsin onu itti ve kurtulmaya çalıştı. Adam kımıldamadı.

"Senin bir ailen var."

"Öyle mi?" Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. "Annem ben üç yaşındayken öldü. Babam doğduğum günden beri benden nefret ediyordu. Kız ve erkek kardeşlerim bana biraz sevgi besliyorlar ama bu bir ailenin parçası olduğum anlamına gelmiyor. Pek sayılmaz. Burada, bu odada koruduğunuz gibi değil." Sesi boğuklaştı. Dudaklarını sıkıca kapatıp başını başka çevirdi, ama gözyaşlarının kirpiklerine yayılan ışıltısını görmeden önce değil.

Bu küçük, ışıltılı damlaların görüntüsü onu hem buz gibi öfkeyle hem de korkunç, tüketen hüznle doldurdu. Ne

Verdan Coruscate'in dördüncü kızını inkâr ettiği gibi, bir adam kendi çocuğunu inkâr edebilir miydi?

Wynter karısının gözyaşlarını kirpiklerinden sildi. Valik'in şüphelendiği hain o olamazdı. Kimse bu kadar inandırıcı olamazdı. Elka'nın ihanetini görmezden gelmişti çünkü onu seviyor ve ona güveniyordu. Ama Khamsin her zaman düşman bir kralın kızı olmuştu. Kız kardeşiyle evleneceğini düşünürken onu evlenmesi için kasten kandırmıştı. Bu sefer aşk ya da güven gözünü kör etmemişti. Ve buraya bir aileye, sevgi dolu bir aileye ait olmanın ne demek olduğunu öğrenmek istediği için geldiğini söylediğinde ona inanmıştı.

Kadının üzerinden yuvarlandı ve onu da yanına çekerek ayağa kalktı. Kıyafetlerini yeniden düzenlemesine yardım etmek için birkaç dakikasını ayırdı ve kürklü yeleşini omuzlarına örttü.

"Burayı kardeşim için yaptım," diye itiraf etti. "Buz Devi ailemizi öldürdüğünde sadece beş yaşındaydı. Onların kim olduğunu ya da onu ne kadar sevdiklerini bilmeden büyümesini istemedim. Başlangıçta sadece anne babamızın tek bir heykeli vardı ama Garrick o kadar çok sevdi ki daha fazlasını yaptım."

Onu şaşırtmayı başarmıştı. "sen mi yaptın? Heykeltıraş sen misin?"

Omuz silkti. "Buz oymacılığı Wintercraig'de ulusal bir eğlence sayılır. Ben de çok gençken başladım ve bu işte oldukça iyiydim."

"Adil mi? Wynter, Yazlık Saray'da senin burada yarattığın şeyle boy ölçüşemeyecek ünlü sanatçılar var."

Onun övgüsü karşısında biraz kızardı, sonra da Atrium'daki heykellerden sadece kendisinin sorumlu olduğu yanılığını düzeltti. "Hepsi benim değil. Garrick yeterince büyüdüğünde kendi oymalarını yaptı. Bu ikimizin birlikte yaptığı bir şeydi."

Buz ve kardan oluşan kristal dünyaya baktı. "Bana onlardan . . bana onlardan bahseder misin? Ailenden?"

Bir el kalbini sıktı ve Wynter kendini Verdan Coruscate'in burada, karşısında duruyor olmasını dilerken buldu

Şimdi, böylece onu boğup hayatını söndürebilirdi.

"Benim için zevktir, min ros," derken sesini sakın tutmaya dikkat .

Karısını, kendisinin ve kardeşinin yarattığı geniş buz ormanının sayısız patikasında gezdirdi, sık sık durup belirli bir parçayı işaret etti ya da belirli bir sahneye ilham veren anısını anlattı. Elka'yı buraya bir kez getirmişti. Elka buranın güzelliğine, Garrick'le ikisinin heykeltıraşlık becerisine hayran kalmıştı ama aşkı hiç hissetmemişti. Hiçbir zaman gümüş ay gibi parlayan gözlerle anılara dalmamış ya da komik küçük ayrıntılara gülmek için bu kadar sık duraklamamıştı. Ne de Garrick'le birlikte yıllarca yonttukları şeylerin tadını çıkarmak için buraya tek başına gelmişti. Ama Khamsin'in coşkusu ve yaptıkları işe olan bariz takdiri sahte olamayacak kadar dürüst ve zorlayıcıydı.

Garrick, Wynter'ın Summerlander kraliçesi hakkında ne derdi?

Khamsin, bebek Garrick'i başının üzerinde tutan, gülen babasının heykelinin yanında durdu. Genç Wynter ve annesi yakınlarda el ele tutuşmuş, çimenlerin üzerinde dans ediyorlardı.

"Bana o günü anlat," diye yalvardı. "Nasıl bir gündü? Hepiniz çok mutlu görünüyorsunuz."

Garrick ondan hoşlanırdı, diye karar verdi Wynter. Onu çok severdi.

BÖLÜM 18

Kar Bolluğu

Ertesi sabah, Wynter ofisinde oturup yokluğunda biriken belgeleri gözden geçirirken, ne buharlı küvette uzun bir ıslanma ne de dört gözle beklediği rahatsız edilmeden uyuyacağı bir gece geçiremediğini fark etti. Buharlı suyun çoğu soğumaya vakit bulamadan banyo odasının zeminine döküldüğünden, ıslanma ortak ve kısa ömürlü olmuştu. Uykusu da -ne kadar az uyuyabilmişse- kendi yatağından ziyade Khamsin'in yatağında geçmişti.

Bugün çok yorulmuş olmalıydı. Bunun yerine, kendini aylardır olmadığı kadar dinç hissediyordu. Khamsin üzerine örtülüyken uyuduğu birkaç saat derin, rüyasız ve tamamen onarıcıydı. Bu sabah ikinci kez banyo yapmalarına rağmen Hamsin'in kokusu hâlâ tenindeydi ve incelemesini bekleyen bir yığın kâğıdı karıştırmaya çalışırken bu koku dikkatini dağıtmaya devam ediyordu.

Bir rapordaki aynı tek paragrafı okumaya çalışırken zihni beşinci kez dağıldığında Wyn pes etti. Evrak işleri beklemek zorundaydı. Masasından kalktı ve Deervyn Fjall'ı çağırdı. Wynter ne istediğini açıkladıktan ve Fjall'ı bu işi halletmesi için gönderdikten sonra karısını aramaya koyuldu. Summerlass'ını büyük yemek salonunda Leydi Melle Firkin ve bir düzine saray hanımıyla birlikte buldu.

Wyn onları gözlemllemek için kapının hemen dışında durakladı. Her ne kadar hanımlar ondan birkaç adım ötede oturuyor olsalar da

aralarında görünmez ama belirgin bir uçurum vardı. Hanımlar kendi aralarında sohbet ediyor, Leydi Melle tarafından konuşmaya teşvik edilmedikçe asla Hemşin'e hitap etmiyorlardı ve o zaman bile sesleri soğuk ve kesikti. Khamsin'in güzel, etkileyici yüzü boş bir maskeye bürünmüştü, tüm parlak canlılığı ve tutkusu bastırılmış ve gizlenmişti, geriye Wyn'in vahşi yaz gülünün cansız, ahşap bir karikatürü kalmıştı. Bu manzara ellerinin kenetlenmesine neden oldu ve odaya adım atmadan önce öfkesini ve büyüsunü bastırmak zorunda kaldı.

"Majesteleri!" Toplanan hanımlar ayağa fırladılar ve hızlı ama zarif reveranslar yaptılar.

"Majesteleri." Khamsin çok daha yavaş ama aynı derecede zarif bir reverans yaptı. "Bu sabah size eşlik etme şerefine nail olmayı beklemiyordum."

"Öyle değil miydin?" Eğildi ve kızın kalkık dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Siz hastalığınızdan tamamen kurtulana kadar son iki ayın büyük bir kısmını uzakta geçirdim. Kaybettiğim zamanı telafi etmeye kararlıyım. Bir gezintiye çıkabiliriz diye düşündüm."

"Elbette. Bunu isterim."

Belli ki onu şok etmişti. Wynter onu şok etmekten hoşlandığını fark etti. Kızın yanaklarına daha koyu bir renk gelmesini, o güzel kahverengi teni alaca bir güle çevirmesini seviyordu.

"Git ve binicilik kıyafetlerini giy. Ahırların orada buluşuruz. Hanımlar." Sarayındaki kadınları selamladı.

O daha odadan çıkmadan dedikodular başlamıştı. İyi oldu. Hayatı boyunca kendi evinde dışlanmış olan kraliçesi, onun evinde dışlanmayacaktı.

Dün, Khamsin onu sarayına ve halkına uyum sağlama çabalarını sabote etmekle suçlamıştı. Bunu kasten yapmamıştı ama ondan uzak durma kararlılığının tam da bu sonuca yol açmadığını da iddia edemezdi. Galacia da haklıydı. Khamsin'e düzgün bir şekilde görevini yerine . O da katkıda bulunmuştu

Wintercraig yasalarına göre onun iyiliğini kendi iyiliğinden önce düşünmek zorunda olan o adam.

Bu utanç verici ilgisizlik bugün sona erdi.

Valik'in itirazları üzerine, yanlarında tek bir muhafız bile olmadan tek başlarına yola çıktılar. Wintercraig Kralı ve Kraliçesi değil, Khamsin ve Wynter, karı koca.

Dün Khamsin'le birlikte yarattıkları fırtına sayesinde Wintercraig üç metre taze karın altında kalmıştı. Ağaç dalları, dallarında biriken ağırlığın altında sarkıyordu. Yolculuk mümkündü çünkü fırtınanın sona ermesinden bu yana ekipler ana yolları temizlemek için gece gündüz çalışıyordu. Ana caddeler altı metre derinliğinde kar yığınlarıyla kaplıydı.

Khamsin kış manzarasını açık bir dehşetle seyretti. "Bunu biz mi yaptık?"

Wyn tereddüt etti. Öfke tutkuya dönüştüğünde yaşadıkları fırtınanın şiddeti azalmış olsa da, saatler sonrasına kadar onu dağıtmayı düşünmemişti. Yeni biriken kar kesinlikle onların suçuydu. Ona yalan söyleyemezdi ama değiştiremeyecekleri bir şey için bütün gün üzülmesini de istemiyordu, bu yüzden, "Kış fırtınaları Craig'i sen ya da ben doğmadan çok önce süpürdü. Tüm Mystral'daki en güzel topraklardan birinde yaşamının bedeli bu."

"Soruma cevap vermedin."

"Bunu fark ettin, değil mi?" Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tamam, evet, fırtına dediğimiz -siz ve ben birlikte- karı getirdi. Ama başka bir zaman kendiliğinden de gelebilirdi. Craig'de bizim dediğimizden çok daha kötü tipiler olağan. Ve kara ihtiyacımız var, Khamsin. Gönderdiği için Wyrn'e teşekkür ederiz. Bahar geldiğinde dağların tepelerinden şelaleler akacak, topraklarımız yeşillenecek, gürleseyecek ve dünyadaki her yerden daha güzel olacak."

Bu onu, bakışlarındaki korkunç suçluluk duygusunu silecek kadar rahatlattı. Eyerde arkasına yaslandı ve gözlerini

etraflarındaki nefes kesici manzara.

"Çok güzel olduğunu inkâr edemem." Craig'in dağları berrak, bulutsuz mavi gökyüzünde yükseliyordu, pürüzlü siyah zirveleri artık tamamen beyaz akıntılarla kaplıydı. Vadi ve ormanlık ova dağları güneş ışığında Atrium'un buz ormanının bozulmamış kristal mükemmelliği gibi parlıyordu. "Kimseye zarar vermediğimize emin misin? Kimse fırtınaya yakalanmadı mı?"

"Kış halkı kar fırtınalarında nasıl hayatta kalınacağını bilir," diye onu temin etti. "Yılın bu zamanında kimse koruyucu giysiler ve kötü bir fırtınayı atlatacak kadar erzak olmadan dışarı çıkmaz. Buna ben de dahilim." Eyerinin arkasına bağlı heybeleri ve battaniye rulosunu okşadı.

"Peki ya dağlardaki kar?" Yüksek tepelere baktı. "Krysti ata binerken çığ tehlikesi konusunda beni uyarmıştı."

"Onlar her zaman bir tehlikedir," diye itiraf etti, "ama büyükbabamın önce kar yığınlarını kontrol altında tutmak için dağlara ekipler gönderdik."

"Bunu nasıl yapıyorlar? Hava büyücülerini mi?"

Gülümsedi. "Hayır. Onlar her fırtınadan sonra buz kütlelerini ölçmek için dağlara tırmanan ve gerektiğinde karı temizlemek için daha küçük çığlar başlatan sıradan Kış Adamları."

"Ve bu işe yarıyor mu?" Açıkça şüpheli görünüyordu.

"Elbette hala ölümcül çığlar var, ancak eskisinden çok daha az."

Gildenheim'ın batısında, Khamsin ve Krysti'nin şimdiye kadar at sürdükleri en uzak mesafe olan Skala-Holt'a varmışlardı. Khamsin'in kazanmak için çok uğraştığı köylüler, Khamsin yanında Wynter'la at sürerken yollarına devam edemediler.

"Ben acıktım," diye açıkladı Wynter. "Peki ya sen? Buradaki barda lezzetli bir geyik eti güveci var."

Khamsin tereddüt etti. Kocasını savaşta kaybeden Skala-Holt'un meyhanecisi Liese, Khamsin'in

onun müessesesinde hoş karşılanmıyordu. Liese hiçbir zaman Wintercraig'in kraliçesine hizmet etmeyi açıkça reddetmemişti ama üstü örtülü düşmanlığı ve sert üslubu Kham ve Krysti'nin bara yaptıkları birkaç ziyareti çok rahatsız etmişti.

"Zaten geç oluyor," diye çekindi Kham. "Artık geri dönmeliyiz."

Ama Wynter çoktan Hodri'yi barın ön kapısının yanında durdurmuştu. "Burada yiyeceğiz," dedi. Atından indi ve Khamsin'in inmesine yardım etmek için yanına geldi. Atlarının dizginlerini bekleyen bir stablelad'a teslim etti ve toplanan köylülere soğukkanlı bir selam vererek bir elini Kham'ın sırtına koydu ve ona meyhaneye kadar eşlik etti.

Ocakta neşeyle yanan bir ateş vardı. Yarım düzine köylü barda ve masalarda oturuyordu. Meyhaneci Liese, Khamsin'in kapıdan içeri girdiğini görünce kaşlarını çatmaya başladı, sonra Wynter arkasından eğilip boyunun ölçüsünü alınca dondu kaldı. Odadaki tüm konuşmalar kesildi.

"Majesteleri." Liese barın bar kısmına geldi. Bakışları endişeyle Khamsin'in yüzüne kaydı. "." Garip bir reverans yaptı.

"İyi günler, Liese," diye mırıldandı Khamsin.

Wynter, "Ben de tam kraliçeme geyik eti güvecinizi övüyordum," dedi. "İki kase ve taze ekmeğinizden bir somun istiyoruz. Ve iki pint bal likörü."

"Emredersiniz, Majesteleri, hemen." Meyhaneci onlara Khamsin'e gösterdiğinden daha büyük bir hürmet ve alaka ile hizmet etti ve birkaç dakika içinde gerçekten lezzetli bir güveç ve kaymaklı tereyağı sürülmüş taze, mis kokulu ekmekten oluşan sıcak, basit bir yemeğin tadını çıkarıyorlardı.

Wynter yemeklerini yerken diğer müşterilerle sohbet etti ve konuşmalarına Hemşin'i de dahil etmeye özen gösterdi. Birkaç kez Kham'ın sol elini kaldırmak ve bileğine bir öpücük kondurmak için masanın diğer tarafına uzandı; bu jest dinleyicilerin gözünden kaçmadı.

Yemek bittiğinde. Wynter masaya bir avuç bozuk para bıraktı, Liese'e mükemmel yemek ve servis için teşekkür etti ve Khamsin'i kapıya kadar geçirdi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi eyere doğru ilerlemek için onun avuçlarının içine girerken.

Wynter aptalı oynadı. "Eyere binmene yardım etmemin bir sakıncası yok."

Kadın ona bir bakış attı, adam da tek bir gümüş kaşını kaldırıp meydan okurcasına gülümsedi. Kadın içini çekti ve başını salladı. "Benimle savaşmana ihtiyacım yok." Dizginleri Kori'nin boynuna geçirdi ve kısrağı Gildenheim'a doğru döndürdü.

"Yanlış yoldayız, karıcığım," dedi Wyn eyerini sallarken. "Batıya doğru gidiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Geri dönmemiz gerekmez mi? Gildenheim'a giden yolun çoğunu zaten karanlıkta gideceğiz." Kasım ayının ortalarıydı ve günler kısaydı, güneş saat dörtte batıyordu.

"Gildenheim'a geri dönmüyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

Gizemli bir şekilde gülümsedi. "."

Batıya doğru üç saat daha at sürdüler ve geceyi geçirmek için Riverfall adlı küçük bir köydeki handa durdular. Khamsin buradaki köylülerle hiç tanışmamıştı ama Wynter yanındayken hepsi gülümsüyor ve sıcak bir şekilde karşılanıyordu. Yumuşak, sıcak bir yatakta kaşık kaşık keyifli bir gece geçirdiler, ip yayları o kadar gürültülü gıcırdıyordu ki Kham ertesi sabah yüzü kızarmadan hancının gözlerine zorlukla bakabildi.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte tekrar yola koyuldular ve ana yoldan ayrılarak dağa doğru zikzaklar çizen, yeni temizlenmiş virajlı bir yolu takip etmeye başladılar.

Orman çok huzurluydu. Bembeyaz, el değmemiş karlarla kaplı, sadece ara sıra yaban hayatının izleriyle bölünmüştü. Arada bir, bir kış kuşunun uçuşuyla rahatsız olan ağaçların dallarından bir kar tanesi düşüyordu. Dingin sessizlik sadece sabit takırtılarla bozulurdu.

Bineklerinin nal sesleri ve dizgin çanlarının tınısı.

Dağ tırmanırken, sırtlarında kar kürekleriyle aşağı inen bir düzine Kış Adamının yanından geçtiler. Adamlar selamlaşıp şapkalarını çıkararak Wynter ve Khamsin'in az önce geçtiği patikadan aşağı inmeye devam ettiler.

Otuz dakika sonra, temizlenmiş patika küçük, donmuş bir dağ gölünde sona erdi; bu göl de kardan tamamen temizlenmişti ve geriye kalın buzdan pürüzsüz, gümüşü bir yüzey kalmıştı.

Wynter, Hodri'yi gölün kenarına kadar sürdü ve dizginini, temizlenmiş bir kar parçasının üzerine bırakılmış bir saman yığınının yanındaki bir ağaca bağladı.

"Wynter?" Burası neresiydi? Belli ki onu buraya getirebilmek için yolu ve göleti temizletmişti ama nedenini bilmiyordu.

Khamsin'in eyerden inmesine yardım etmek için elini kaldırdı. "Bunu tanımadın mı?"

"Hayır. Krysti ve ben Gildenheim'dan bu kadar uzağa hiç gitmedik." "Ailemin bir saatlik mesafede bir av köşkü var. Dağın daha yukarısında. Ben çocukken buraya sık sık gelirdik. Buz kalınlaşır ve şelale her kış donar." Dağın yamacından aşağı yuvarlanan buzlu beyaz sarkıtlara benzeyen inanılmaz bir püskürmeyi işaret etti.

Daha önce buraya hiç gelmediğinden emin rağmen donmuş şelale garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Sonra Wynter'ın çocukluğuyla ilgili yorumunu düşündü ve bulmacanın parçaları yerine oturdu.

"Atrium'daki buz pateni göleti!" Şimdi bağlantıyı kurduğuna göre, Wynter'ın bu noktayı ne kadar doğru tasvir ettiğine şaşırmıştı. "Şelalenin arkasında gerçekten bir mağara var mı?"

"Neden gidip kendin görmüyorsun?" Wynter, Hodri'nin eyerinin arkasına bağlanmış heybelere döndü ve

deri kayışlarla donatılmış iki çift metal bıçakla geri döndü. Büyük bir kayayı okşadı. "Buraya oturun, ben de patenlerinizi takayım."

Paten mekanizmalarına korkuyla baktı. "Nasıl kayılacağını bilmiyorum."

"O kadar da zor değil. Sana öğreteceğim." Kayayı tekrar okşadı. Kız onun dediğini yapmak için hiçbir hareket yapmayınca, gümüşü bir kaşını kaldırdı. "Korkmuyorsun, değil mi?"

Bu onu tekrar ayağa kaldırdı. "Tabii ki hayır."

"O zaman gel de patenlerini taşımana yardım edeyim."

Khamsin isteksizce kayanın üzerine oturmaya gitti. Wynter onun önünde diz çöktü ve paten bıçağını çizmesinin altına taktı. Bıçağın kendisi deri ve metalden oluşan sert bir tabakaya tutturulmuştu. Bir dizi deri kayış botunun burnunun etrafına bağlandı ve diğer iki set, pateni güvenli bir şekilde yerinde tutmak için topuğunun, ayak bileğinin ve ayağının etrafında çaprazlandı. Wynter onun patenlerini bağlamayı bitirdiğinde, kendi patenlerini giymek için onun yanına oturdu. Ayağa kalktı ve onun ellerine uzandı ayağa kalkmasına yardım etmek için.

Paten bıçakları hemen yana doğru eğildi ve Wynter'ın üzerine düştü.

"Dengeni bul. Ayak bileklerinizin katlanmasına izin vermeyin. Bıçakların üzerinde dik durmaya çalışın."

Ayak bileklerini düzeltmeye çalıştı, ancak diğer yöne katlanmalarını sağladı. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Bunu yapabilirsin." Kız tekrar doğrulurken onu destekledi. "Güzel. Şimdi bir dakika orada dur. Bıçakların üzerinde dengede durma hissine alış. Paten kaymanın en zor kısmı gerçekten de budur. Geri kalan her şey basit."

"Pekâlâ." Ayak bileklerini sabit tutmaya odaklandı. Bu biraz çaba gerektiriyordu ama Krysti'yle yaptığı tüm at binme ve tırmanma çalışmaları baldır ve ayak bileklerindeki kasları güçlendirmiş ve dengesini önemli ölçüde geliştirmişti.

"Bana tutunmadan ayakta durmaya çalış."

Kendini sabit hissettiğinde, onu tutuşunu gevşetti, sonra tamamen bıraktı. Ayak bilekleri biraz sallandı ama

dengesini korumayı başardı.

"sana. Şimdi seni buzun üzerine çıkaralım."

Başını salladı ve Wynter onu karlı banktan aşağı, donmuş göletin etrafına yığılmış kar duvarındaki açıklığa götürürken elini tuttu. Wynter buzun üzerine çıktı ve ona yer açmak için birkaç metre geriye doğru kaydı.

Setten buzun üzerine adımını attığı anda, ön ayağı altından kaymaya başladı.

"Denge." Wynter onu yakaladı ve sabitledi. "İki ayağını da buzun üzerine koy. Güzel," diye övdü kız bunu yaptığında. "Şimdi dizlerini bük ve öne doğru eğil. İşte böyle. Harika gidiyorsun. Şimdi bana tutun ve patenleri hissedene kadar seni buzun etrafında gezdireyim."

Khamsin can havliyle ona tutundu, adam geriye doğru kayarken ve onu yavaşça donmuş göletin çevresine çekerken bacakları ve bilekleri korkunç bir şekilde sallanıyordu.

İkinci turlarına başladıklarında, "Bazı insanların bundan gerçekten zevk aldığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Güldü. Alçak, gırtlaktan gelen ses kadının omurgasını titretti. "İyice, min ros. anlayacaksın. Şimdi, ağırlığını sağ ayağına vermeni ve sol ayağınla itmeye başlamanı istiyorum. Evet, işte böyle. Merak etme. Tuttum seni. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Bana şelalenin arkasındaki mağarayı göstereceğini sanıyordum," diye hatırlattı ona, göletin etrafında üçüncü kez dönerlerken.

"Seni buza çıkarmak için bahanem buydu. Orada, söz veriyorum. Kendini hazır hissettiğinde oraya kayabilir ve kendi gözlerinle görebilirsin."

"Bu kadar sinsi olduğunu fark etmemiştim." "Eğlenmiyor musun?"

"Sanırım." Aslında öyleydi. Gülümsüyordu. Temiz hava, beyaz kar, mavi gökyüzü ve parlak altın rengi güneş onu mutlu ve neşeli hissettiriyordu. Mükemmel, güzel bir gündü. Atrium'da heykelini yaptığı türden bir gün. Çocukken pek çoğunu bildiği türden bir gün.

Ve sonra onun ne yaptığını fark etti.

Ona yaşatabileceği bir anı veriyordu.

Bu bilgi nefesini kesti ve boğazının aniden ve acı verici bir şekilde sıkılmasına neden oldu. Görüşünü bulanıklaştıran ve dökülüp onu utandırmakla tehdit eden gözyaşlarını gözlerini kırıştırarak geri çevirdi. Boğazını gevşetmek için öksürdü ve huzursuz duygularını gizlemek için başka tarafa baktı.

"Elka'yı da mı buraya getirdin?" Güzel zafer! Halla adına bu da nereden ? "Özür dilerim," diye geveledi. "Buna cevap verme. Beni ilgilendirmez."

"Sen benim karımsın. Elbette benim hayatımda daha önce olanlar sizi ilgilendirir, tıpkı sizin hayatınızda daha önce olanların beni ilgilendirdiği gibi. Ve hayır, onu buraya ben getirmediğim. Pek iyi bir patenci değildi."

Kham dudağını ısırdı. Wynter'in eski nişanlısını merak ediyordu ve uzun zamandır da ediyordu. Çok hassas bir konuya girmekten ve soylu kadınlar arasında elde ettiği küçük kazanımları kaybetmekten korktuğu için saraydaki herhangi birine onun hakkında soru sormaktan kaçınmıştı. Ama Wynter az önce o kapıyı açmış ve onu içeri davet etmişti.

"Nasıl biriydi? Elka, yani." Önce Wynter'ı, sonra da Falcon'u bu kadar büyüleyen ve iki krallığı savaşa sürükleyen şey neydi?

Omuz silkti. "Uzun boylu, soğukkanlı, güzel, duygularına hakim. Elbette tutkuları vardı ama çoğu zaman onları saklıyordu."

Başka bir deyişle, Khamsin'in tam tersi. "Onun gibi olmamı ister miydin?"

Kafasını çevirdi. "Tanrı aşkına, hayır!" Tamamen şok olmuş görünüyordu. "Sana hiç böyle düşünmen için bir sebep verdim mi?"

"Hayır... ama kuzeninden çok hoşlanıyorsun. Bunu inkâr etme." Wynter onu belinden yakalayıp kendine doğru çekerek ayaklarını buzun üzerinde sallanmaya bıraktığında şaşkınlıkla ciyakladı. Başını eğip dudaklarına . Onu iyice öptü, nefesini keserek

Ciğerlerini ve Reika Villani ile ilgili son düşüncelerini de aklından çıkardı. Onu tekrar ayağa kaldırdığında, neredeyse kemiksiz uzuvlar ve jöleli kaslardan oluşan hantal bir yığın halinde yayılacaktı.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok, min ros. Reika Villani eski bir aile dostu ve Valik'in kuzeni. Benim için hiçbir zaman bundan fazlası olmadı, olmayacak da. Öte yandan sen çok çok daha fazlasısın ve seni ilk gördüğüm andan beri öylesin." Çenesini kavradı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Gözleri de aynı yolu heyecan verici bir yoğunlukla takip etti. "Baban kız kardeşlerinden biri yerine seninle evlenmem için beni kandırdığında bana karşı bir zafer kazandığını sandı ama farkında olmadan bana en çok istediğim kızı verdi."

"O mu yaptı?"

Wynter gülümsedi, yavaş ve yıkıcı bir gülümsemeydi bu, neredeyse onu durduğu yerde eritecekti. "Ah, evet. Bundan asla şüphe etme."

Aniden ortaya çıktığı gibi, gözlerindeki için için yanan yoğunluk söndü ve onu bir kol boyu geriye itti.

"Şimdi paten kaymaya devam etmeni istiyorum ama bu sefer sadece bir elimi tut. Herhangi bir nedenle durman gerekirse panik yapma. Sadece dizlerini hafifçe içe doğru bük ve bir ya da iki ayağınla dışarı doğru it. İşte böyle." Ellerinden birini bıraktı ve onun etrafında yarım daire çizerek kayd, yanlara doğru bir hareketle durdu ve göletin donmuş yüzeyinden ince bir toz buz tabakası sıyırdı. "Gördün mü?"

"Uh-huh ..." Khamsin Wynter'ın bir elini ölümcül bir şekilde kavradı. "Pekâlâ. İşte gidiyor." Ona gösterdiği şekilde sol ayağıyla itti. Ayak bilekleri yalpaladı. Patenler buzun üzerinde kayd. Kendini sabitlemek için boştaki kolunu yana doğru savurdu. Geriye doğru düşmeye başladı ve panik içinde Wynter'a doğru hamle yaptı.

Onu sabitlemek için belinden yakaladı. "Seni tutuyorum. Panik yapma. Sadece dizlerini bük. Öne doğru eğil

. Dengenizi patenlerin üzerinde tutun. İşte böyle. Tamam. Tekrar dene."

"Sanırım paten kaymak bana göre değil."

"Böyle bir korkakla evlendiğimi bilmiyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama görünüşe göre ikimiz de yanılmışız."

Güldü. "Hayır, değildik. Saçlarında şimşek, gözlerinde fırtına olan vahşi ve korkusuz bir Summerlass ile evlendim. Şimdi gel, eldi-kona. Bana neyden göster."

Onun vahşi ve korkusuz olduğunu mu düşünüyordu? Khamsin çenesini sıktı ve onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirdi. "Pekâlâ."

Dizlerini hafifçe büktü, ayak bileklerinin sallanmasını engellemek ve patenlerin metal bıçaklarını buza dik tutmak için çok çalıştı. Wynter'ın söylediği gibi bükülmüş dizlerinin üzerinde hafifçe öne eğildi ve sol ayağıyla tekrar itti.

Daha fazla konsantre olduğu için mi, yoksa düşüp onun önünde kendini utandırmamaya kararlı olduğu için mi bilinmez, dengesini korumayı başardı. Bu kez, onun sadece bir elini tutarak havuzun etrafındaki bütün bir turu tamamladı; ve sonra, biraz daha cesur hissederek, ona hiç tutunmadan ikinci bir tur yaptı.

"Çok iyi, Summerlass. İşi öğreniyorsun. Bunu yapabileceğini biliyordum." Onunla birlikte buzun üzerinde süzülüyor, tembel, zarif daireler çizerek dönüyor, uzun beyaz saçları yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu.

"yapıyorsun."

"Hayır." Gülümsedi. "Bu gösteriş yapmak." Ani bir güç patlamasıyla yerinden fırladı ve göletin çevresi boyunca hızla kayarak ilerledi. Onu geçmek için geri döndüğünde, hafifçe çömeldi, güç topladı ve vücudu bir topaç gibi dönerek önünde havaya sıçradı. Birkaç metre ötedeki bir patenin üzerine kondu, sonra dönerek ona doğru geri döndü ve toz halindeki buzun içinde kayarak durdu.

Kadın adama ters ters baktı. "Umarım bunu denememi beklemiyorsundur."

Güldü, beyaz dişleri altın rengi teninde parlıyordu. "Belki bir gün."

İki kaşını da kaldırdı. Belki de hiç böyle olmamıştı. "Peki... bana bahsettiğin mağara nerede?"

"Bu taraftan, küçük korkak." Hâlâ kıkırdayarak bir kolunu kızın beline doladı ve onunla birlikte nefes kesici buz sarkıtlarının katman katman oluşturduğu donmuş su akıntılarına doğru kaydı. "Şuraya çömel, buzun daha ince olduğu yere. Görüyor musun?"

Eğildi ve donmuş su akıntılarının arasındaki karanlık boşluktan bakmaya çalıştı. "Sanırım öyle."

"Dayanın." Wynter donmuş şelaleye bir yumruk indirerek birkaç büyük parça kopardı. "İşte. Gördünüz mü?"

Şimdi şelalenin arkasındaki siyah taşı ve şelalenin dibindeki kayaya oyulmuş küçük bir mağaranın daha siyah gölgesini görebiliyordu. "Görüyorum. Ne kadar geriye gidiyor?"

"Yirmi metre kadar. Gerçi çok çabuk daralıyor. Artık açıklığın üç adım ötesine sığabileceğimden şüpheliyim ama senin boyundayken, sıkışabildiğim kadar geriye sürünürdüm. Burası bir ejderha mağarasıymış ve yeterince derine inersen ejderhanın hazinesini bulacaktım gibi davranırdım."

Atrium'daki heykelleri görmüş olmasına rağmen onu bir çocuk olarak hayal etmek zordu. Çok erkeksiydi. Çok korkutucuydu. Yedi fitlik saf, kesin bir erkek.

"Garrick bu mağarada da ejderha hazinesi avladı mı?"

"Elbette. Hatta ejderhanın altınlarının bir kısmını bile buldu." Başını geriye attı. "Hayır, bulmadı."

"Oh, öyle." Wynter'ın yüz ifadesi tamamen samimiydi. Bir an için neredeyse ejderhanın altınının gerçek olduğuna inanacaktı ki, "Biliyorum çünkü onu oraya ben koydum. Tıpkı ben çocukken babamın yaptığı gibi."

Dudaklarından bir kahkaha koptu. "Garrick biliyor muydu?"

"Tabii ki hayır. Çok sonraya kadar değil. Bu büyüü bozardı."

Kalbinin etrafında bir şey sıkıştı. Wynter'ı bir baba olarak hiç hayal etmemişti. Koca, evet. Sevgili, kesinlikle. Kral, savaşçı, kahraman. Ama asla bir baba olmamıştı. Çocuk istediğini bildiği halde bile.

Ama şimdi onun Garrick'ten bahsettiğini duyunca, Atrium'daki her heykele o kadar net bir şekilde işlediği aşkı görünce, evlendiği adamın farklı bir yönünü görmüştü. Ve onun çocuk doğurup onları büyütmesi için başkalarını bırakacak türden bir adam olmadığını fark etti. Çocuklarının hayatına dahil olacak, kendini onlara adayacaktı. İyi bir baba olacaktı, hayır, harika bir baba. Çocuklarını seven bir baba. Oğlunun hayal gücünü ateşlemek için bir mağarayı altınla tuzlayacak bir baba. Verdan Coruscate ona hiç böyle bir baba olmamıştı.

Ve kendisi için asla sahip olamadığı her şeyi çocukları için istediğini fark etti: mutluluk, aidiyet, güvenlik, ebeveynlerinin -her iki ebeveyninin de- onları sevdiği ve istediği bilgisi.

"Wynter?"

"Evet?"

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Ayağa kalkmasına yardım etti. " ederim, min ros." "Bir ara tekrar gelebilir miyiz?"

Gülümsemesi içini ısıttı. "Ne zaman ."

Gölette bir iki saat daha kaldılar, gümüşü buzun üzerinde kaydılar ve konuştular. Khamsinin son zamanlarda geçirdiği en keyifli saatlerdi. Wynter'la daha önce ne zamanın ne de koşulların izin verdiği bir şekilde birbirlerini gerçekten tanımaya başladıklarını hissediyordu.

Onu hayatındaki tüm erkeklerden daha yakından tanıyan Wynter'ın onun hakkında bu kadar az şey bildiğini fark etmek garipti

yatak odasının dışında. Ya da onun hakkında bu kadar az şey bildiğini. Ama ne kadar çok şey öğrenirse, o kadar çok hoşuna gidiyordu.

O iyi bir adamdı, kuzeyden gelen bu vahşi fatih. Her zaman hayranlık duyduğu türden bir adamdı: kararlı, cesur ve dürüst. Mükemmel değildi. Halla sağ olsun. Mükemmel bir adam ona sadece kendini acınacak derecede yetersiz hissettirirdi, onun parlayan azizine karşı umutsuz bir günahkâr. Onun öfkesi de en az kendisinininki kadar korkunçtu. Ve günahları affedecek biri değildi. Asla.

Ama evlendiklerinden beri ilk kez burada bir hayat kurmayı gerçekten hayal edebiliyordu. İyi bir hayat. Mutlu bir hayat. Wynter'la birlikte bir hayat.

"Peki sen ve Krysti geçtiğimiz haftalarda gezintiye çıktığınızda ne yapıyordunuz?" diye sordu, patenlerini çıkarmak için devrilmiş kütüğün üzerine oturduklarında.

Omuz silkti. "Çoğunlukla sadece ata biniyordum. Beni yakındaki birkaç köye götürdü ve köylülerle tanıştırdı." burnu kııştı. "Onlar Yazlıkyalılara pek düşkün değiller."

"Kış halkından hoşlanan çok fazla Yazlıkyalı olduğundan da şüpheliyim. Savaşın halk üzerinde böyle bir etkisi var."

"Sanırım. Ama savaş bitti. Evliliğimizin tüm amacı bu değil miydi?"

"Eski kinler zor ölür."

Kaşlarını çattı. "Halkınızın ne gibi eski kinleri olabilir ki? Eminim hepsi Konundal'daki o kadın gibi savaşta ölen her kişiyi Summerlea'ya yüklemiyordur? Eğer Summerlea'yı işgal etmemiş olsaydınız, o Kış Halkı hâlâ hayatta olacaktı. Binlerce Summerlandlı da öyle."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. O ve Wynter çok güzel bir gün geçirmişlerdi. Gerçekten de konuşuyor, iletişim kuruyor, birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı. Ama Wynter'ın yüz ifadesi dostane ve açık bir ifadeden belirgin bir şekilde soğuk bir ifadeye dönüştüğünde, ilişkilerinin en başından beri altını çizen gerginlik anında geri tırmandı.

"Savaşı ben başlatmadım," diye ısırdı. "Kardeşini öldürdüğünde bunu senin kardeşin yaptı."

"Bunun farkındayım," diye hemen kabul etti. "Kulağa başka türlü gelmesini istememiştim." Ama sonra Summerlea'ya doğuştan gelen sadakati onu şunu eklemeye zorladı: "Ama savaş kardeşini geri getirmedi. Tek yaptığı daha fazla cana mal olmak oldu."

"Yani bana hiçbir şey yapmamamı mı tavsiye edersiniz?" "Tabii ki hayır. Ama diplomasi-"

"Diplomasi mi?" Kıyafetleri ve ağacın gövdesi buz tutmuştu. Wynter bir lanet okuyarak arkasını döndü ve kısa bir mesafe uzaklaştı. "Tahta çıktığım günden beri baban krallığımı zayıflatmaya ve yönetimimi baltalamaya çalıştı. Summerlea mahsullerinin fiyatlarını yükselterek, kalitesiz mallar sunarak, diğer krallıklarla olan ittifaklarımızı baltalayarak yıllarca bizi kuruttu. Savaştan kaçınmak için elimden gelen her türlü diplomatik yolu denedim. Elçilerimi gönderdim. Onunkileri memnuniyetle karşıladım. Açlık tehdidi krallığımın üzerindeydi ama yine de diplomasiyi denedim. Baban verdiğim her tavizi zayıflığımın kanıtı olarak gördü. Kısıtlamalarım onu daha da cesaretlendirdi, Wintercraig'in onun olduğuna daha da emin oldu. Ve sonra kardeşini gönderdi, onu da yine diplomasi adına aptalca karşıladım."

"Özür dilerim." Ellerini tutmak için uzandı, samimiyetinin derinliklerini onun üzerinde etkilemeyi umuyordu. "Verdan Coruscate'in size yaptığı tüm kötülükler için özür dilerim. Ama Falcon

-O öyle biri değil. Kardeşinizin ölümü için onu suçladığınızı biliyorum ama bu bir kaza ya da nefsi müdafaa olmalı. Falcon soğukkanlılıkla birini öldürmez. O iyi bir adamdır."

Wynter ellerini serbest bıraktı. "Bunu kardeşinin emriyle sevdiklerinin tecavüze uğradığını ve öldürüldüğünü gören Hileje halkına anlat."

Khamsin'in çenesi düştü. "Bu bir yalan!"

"Öyle mi? Summerlea piçlerinin ona yaptıkları yüzünden ölürken dokuz yaşındaki bir kızı kollarımda tuttum. Kurtları çağırdım ve onları hayvanlar gibi avladım."

öyleydiler. Hayatlarını karın içine bana söylediler. Onları kimin gönderdiğini söylediler. Kardeşinin. Senin iyi adam dediğin değersiz piç. Beni Gildenheim'dan uzaklaştırmak ve böylece Elka'yla birlikte Hanedanlığımın en eski hazinelerinden birini çalabilmek için dikkat dağıtmak amacıyla köye saldırılarını emretti. Kardeşim Garrick hırsızlığı fark etti ve onu takip etti. Ve kardeşin onu öldürdü. Garrick'in boğazına bir ok sapladı ve onu karda kendi kanında boğularak ölüme terk etti." Gözleri soluk, soğuk bir ateşle parladı ve çenesi büküldü. "Kardeşim on altı yaşında bile değildi. Sadece bir çocuktuk."

Khamsin inkârını haykırmak istedi. Kelimeler dilinin ucunda titriyor, serbest bırakılmak için haykırıyordu. Ama düşmüyorlardı -düşemezlerdi-. Wynter'ın gözlerindeki öfke ve daha da kötüsü acı, onun tutkulu inkârını, Falcon'un okunun Wintercraig'in genç prensini öldürdüğü kadar kesin bir şekilde öldürdü.

Boğazındaki sert ve acı veren yumruya karşı yutkundu. "Başka bir açıklaması olmalı." Bu boğuk, zayıf inkâr, toplayabildiği en iyi şeydi. Wynter'ın bakışlarını daha fazla tutamadı. Onun gözlerinde böylesine çıplak bir acı görmek canını çok yakmıştı. Eğer Wynter'ın derin, kalıcı ve karşı konulmaz bir aşk yaşayabileceğinden şüphe ettiyse bile, artık şüphe etmiyordu. Wynter kardeşini sadece sevmemişti, ona tapıyordu. Kendi kardeşini sevdiğinden daha fazla değilse bile, en az onun kadar.

Ama eğer Falcon bunu yapmışsa... eğer gerçekten de bütün bir köyün yok edilmesinden ve masum insanların tecavüze uğrayıp öldürülmesinden sorumluyorsa...

Wynter bir elini çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırdı ve kendisine bakmasını bekledi. Baktığında, "Bunun başka bir açıklaması yok, Khamsin," dedi. Bir an önce gördüğü öfke ve acı gitmiş, yerini soğuk, kararlı bir azim almıştı. "Falcon Coruscate kardeşimi öldürdü ve Hileje'de onlarca masum köylünün vahşice öldürülmesini emretti. Biliyorum o senin

Kardeşim, onu sevdiğini biliyorum ama bir daha bu topraklara ayak basarsa onu avlar ve işini bitiririm." Konuşurken onu izledi, bakışları niyetli ve tereddütsüzdü. Bu sırada başparmağı korkutucu bir şefkatle kızın yanağını okşadı. "Wintercraig ya da Summerlea'da ona yardım eden her erkek, kadın ya da çocuğı da aynı kader bekliyor. Bundan asla şüphe etmeyin."

Dağın yamacından aşağıya doğru sessizce at sürdüler. Yol boyunca, Khamsin sevdiği ve hayran olduğu erkek kardeşiyle ilgili anılarını, Wynter'ın dikkat dağıtmak için adamlarını vahşet işlemeye gönderen kötü, soğukkanlı bir katille ilgili anlattıklarıyla uzlaştırmaya çalıştı. İçindeki her şey, sevdiği ağabeyi ile Hileje katliamının mimarının aynı kişi olabileceğı düşüncesine isyan ediyordu. Tanıdığı Falcon, ortak kahramanları Roland Soldeus'la aynı cesur ve asil ideallere sahipti. O Falcon, Wynter'ın ayaklarının dibine serdiği türden bir kötülüğü kabul etmezdi, edemezdi.

Hayır, hayır, Wynter yanılıyor olmalıydı. Bu hikayede daha fazlası vardı. Hafifletici sebepler. Kardeşini temize çıkaran ya da en azından olanlardan dolayı daha az suçlu kılan bir şey.

Olmak zorundaydı.

Vadi tabanına ulaşır ana yoldan doğuya döndüklerinde, dörtnala koşan yarım düzine atlı tarafından neredeyse eziliyorlardı.

"Ho, orada, binici!" Wynter arkadan gelen atlılardan birini işaret etti. "Sorun nedir?"

Binici, "Çığ düştü." diyecek kadar atını dizginledi. Fjarmir Dağı'nda büyük bir çığ."

Wynter ve Khamsin atlarını mahmuzladılar ve diğeri atlıların peşinden vadi yolunda dörtnala başladılar.

Riverfall'a vardıklarında, Wynter kırmızı çizgili beyaz bayrakların dalgalandığını ve kuş sürülerinin her yöne doğru kanat çırpmaya başladığını acımasız bir onaylamayla fark etti. Avalanche

Tüm kuzeydeki en ölümcül tehlikelerden biriydi ve her şehir, köy ve mezra, kırmızı çizgili çığ bayrağı dalgalandığında ne yapacağını bilmek için yıl boyunca eğitim alırdı. Çıgın meydana geldiği yerin yakınındaki her köy ve çiftlik evi bayraklarını kaldırır ve çevredeki tüm kasabalara kuşlar salarlardı.

"Skala-Holt?" diye bağırdı, Khamsin'le birlikte Riverfall'un köy konağının önünde atlarını yavaşlatırken.

"Emredersiniz, Efendim!" Wyn'in köyün lideri Bjork Hrad olarak tanıdığı adam, bir kızağı kurtarma malzemeleriyle dolduran bir grup köylüden uzaklaştı. "Fjarmir Dağı'nın tüm güney kar alanı yol verdi. Devriyeler kar fırtınası geçtikten sonra yukarı çıktılar ama görünüşe göre çok geç kalmışlar."

"Köyden haber var mı?"

"Sadece gözcümüzden. Skala-Holt gömüldü, Majesteleri. İki yüz ruhun hepsi."

Wynter karısına hızlı bir bakış attı. Eyerde hareketsiz oturuyordu, yüzü donuk bir maskeye dönüşmüştü. Üzerindeki suçluluk dalgalarını neredeyse hissedebiliyordu.

"Fazladan bir çığ kiti verebilir misin?" diye sordu. Hrad kızağa yüklenen yığından bir paket aldı ve bir tanesini Wynter'a uzattı. "Teşekkürler. Çocuklara kim bakıyor? Biz dönene kadar kraliçenin onlarla kalmasını istiyorum."

"Hayır." Khamsin onun sessizliğini bozdu. "Beni burada bırakmayacaksın. Kurtarma operasyonuna yardım etmek için geri kalanınızla birlikte gidiyorum."

"Hayır, değilsin." Ses tonu meydan okumaya yer bırakmıyordu. "İnsanların hayatı tehlikede. Kimsenin seninle ilgilenecek vakti olmayacak. Sen sadece ayak bağı olacaksın."

"Bakıma ihtiyacım yok ve ayak bağı olmayacağım." Dikkatini Bjork Hrad'a çevirdi. "Efendim . . . Bay Hrad, değil mi? Lütfen bana da şu çığ kitlerinden birini verin."

"Hrad, sakın buna cüret etme." Wyn Hodri'yi Khamsin' yoluna çekerek onu sıkıştırdı. "Khamsin, sana burada kalmanı emrediyorum."

burada."

Kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ öğrenemedin mi? Emirlerle pek uymam." Adam kıpırdamayınca başını savurdu ve koyu renkli, beyaz çizgili bukleleri kapüşonlu paltosunun kalın kürklü astarına çarptı. "Ben gidiyorum. Beni burada tutmaya çalışabilirsin ama ben gizlice kaçmanın bir yolunu bulurum. Bu konuda çok becerikliyimdir. Gerekirse Skala-Holt'a yürüyerek giderim ama gideceğim ve o insanlara yardım edeceğim. Sen vicdan azabı duymadan binlerce kişiyi öldürebilirsin ama ben yapamam. Onlar ölürken hiçbir şey yapmadan durmayacağım. Vicdanım zaten yeterince rahat."

Wynter içinden küfretti ve sertçe başını salladı. "Kiti ona ver, Hrad. Ve sen" -Hamsin'e doğru bir parmak salladı- "her zaman benim yanımda olacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Hrad'ın kendisine uzattığı kiti aldı ve omzuna astı.

En azından böbürlenmiyordu. Bu da teslim olmayı biraz daha az hissettiriyordu. "Gidelim o zaman." Hodri'yi mahmuzlayarak ilerledi ve kalabalık köyden kurtulana kadar yolda ağır ağır ilerledi. Köyden uzaklaştıklarında karısına, "Sen baş belası, inatçı bir kızsın," diye mırıldandı.

"Öyle miyim? Ne kadar ilginç. Birbirimize bu kadar benzediğimizi hiç bilmiyordum." Burnunu havaya dikti ve bakışlarını ileriye doğru sabitledi.

Kaba azarlama onu eğlence ve kızgınlık arasında bıraktı. Başka biri olsa, ona haddini bildirmek için soğuk ve keskin bir öfkeyle karşılık verirdi. Ama Khamsin'in mızrak gibi dik omurgasını, gözlerindeki gümüş parıltısını, şimşek gibi çakan siyah saçlarının o vahşi, güzel cümbüşünü ve şimdi öfkeyle büzülmüş dudaklarının yumuşak, dolgun kıvrımını görmek her türlü öfke ihtimalini eritti. İnsanların onun gazabından korkarak yaşadığı bir dünyada, bu ince kadın en kötü ruh hallerinde bile onunla başa baş duruyordu,

Adamın ona attığı en kötü adımı bile sineye çeker ve en iyi şekilde karşılık verirdi. O ne kadar uysal ya da nazik bir adamsa, kadın da o kadar uysal ve evcil bir kuzu değildi.

O kar fırtınasını ikisi birlikte yaratmışlardı, çünkü kadın onun ruhunun dünyadan sakladığı savunmasız kalıntılarını keşfettiğinde adam yaralı bir çoban köpeği gibi öfkelenmişti. Fırtına için onu suçlamıyordu. Kavgayı başlatan kendisiydi. Onun fırtınasını uluyan bir buz ve kar öfkesine dönüştüren oydu.

Ama büyük gücünün bir lanet olduğuna inanan Summerlandli karısı -kendisinin bir lanet olduğuna- çağırdığı fırtına yüzünden Skala-Holt halkı ölürse kendini asla affetmeyecekti. Ve Wynter, onu her türlü zarardan korumak olan kocalık göreviyle hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden ötürü, karısının bu yükü taşımasına izin veremezdi.

"O kar fırtınasının ortaya çıkmasına yardım eden tek büyü seninki değildi ve çıgın sorumlusu da sen değilsin. Ve bilginiz olsun," diye ekledi yumuşak bir sesle, "savaşta binlerce kişiyi öldürmüş olabilirim ama vicdan azabı duymadan değil. Hele ki söz konusu masumlar olduğunda."

Güneş batıyordu ama vardıklarında Skala-Holt hâlâ hareketliydi. Yakındaki her çiftlikten ve köyden kış halkı küreklerle, güçlü sırtlarla ve çadır, battaniye, yiyecek, sargı bezi ve ilaç taşıyan kadın ve gençlerle dolu arabalarla gelmişti. Her geçen dakika daha fazla kurtarıcı geliyordu.

Eğer Khamsin Skala-Holt'u daha önce ziyaret etmemiş olsaydı, karın altında gömülü bir köy olduğunu bile bilemezdi. Çoktan kazılmış birkaç ev dışında köye dair hiçbir iz göremezdiniz. Ne bir çatı, ne bir baca. Hiçbir şey yoktu. Kış halkı karın üzerinde sürünüyor, altında ne olduğunu araştırmak için uzun, ince çubuklar kullanıyordu.

"Halla onlara yardım et," diye dehşet içinde nefes aldı Khamsin. Bir insan nasıl hayatta kalabilirdi ki?

Wynter sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Düşüş gündüz gerçekleştiğine göre, birçoğunun sığınacak yer aramaya vakti olmuş olabilir," dedi.

"Bir şans mı?" Wynter'in bunun onun suçu olmadığına dair teminatlarına rağmen, fırtınalarından biri yüzünden bütün bir köyün öldüğünü düşünmek bile Khamsin'in midesini bulandırıyordu.

"Bütün evlerin bodrumları var. Umarım köylüler çığ düşmeden önce onlara ulaşabilecek kadar uyarı almışlardır. Bu da bize donmadan ya da boğulmadan önce onları kazıp çıkarmamız için zaman verir. Bir tür barınak olmadan gömülenlerin çoğu ilk yarım saat içinde ölecektir."

Sertçe yutkundu. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Ona bir kürek uzattı. "Bir arama ekibine katıl ve kazmaya başla. Sondalı adamlar hayatta kalanları bulduklarını düşündükleri her yere bayrak dikecekler."

"Onları eritmeye ne ? Bunun yardımı olur mu?"

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Sihrimi kontrol etme konusunda pek iyi olmadığımı biliyorsun ama en azından deneyebilirim."

"O zaman benimle gel." Bir elini uzattı ve onu derin, dolgu karların üzerine çıkardı. En yakındaki bayrağa ulaşana kadar buzlu enkazın üzerinden tırmandılar; kırmızı yünden bir flama, karın içine saplanmış uzun, ince bir diken üzerinde dalgalanıyordu. Etrafta toplanmış bir düzine Kış Halkı, dolmuş karın içinden aşağıya doğru kazıyorlardı. Yaklaşık bir metre genişliğinde ve altı metre derinliğinde bir çukur açmışlardı ama henüz köylünün evinin tepesine ulaşmamışlardı.

"Ev en az bir metre daha aşağıda. Bakalım çatıya kadar eriyebilecek misin?"

Kham dudağını ısırды. Fırtınaları çağırabilirdi. Bu kadar küçük bir alanda ısıyı yönlendirmeye çalışmak farklı bir konuydu.

"Bu bölgeden daha fazlasını eritirsem ne olur?" Dağlar karla kaplıydı. Isıyı çok dar bir alana yoğunlaştırmazsa, vadiyi su basma riskiyle karşı karşıya kalabilirdi.

kar erimesi ile. "İşleri olduğundan daha kötü hale getirmek istemiyorum."

"Sen sıcaklığı yükseltmeye odaklan. Ben dağlardaki karı kontrol altında tutacağım." Adamın yüz ifadesinde ya da sesinde korku belirtisi yoktu. Ondan yayılan güven verici güç onu bir kez daha etkilemişti. O, dünyanın yükünü taşıması için güvenebileceği bir adamdı. Onu dikkatini dağıtmadığı ya da otoriter tavırlarıyla sinirlendirmediği sürece.

Doğrusu, o zaman bile, en dikkat dağıtıcı ve otoriter olduğu zamanlarda bile, kendisiyle tehlike arasında durması için ona güvenir ve tehlikenin ona zarar vermeye fırsat bulamadan, onun boyun eğmez iradesi karşısında kendini anlamsızca savuracağını bilerek rahatları. O, bütün bir krallığın mükemmel bir güvenle demir atabileceği bir kayaydı.

Kham dikkatini kurtarıcıların kazdığı çukura odakladı. Wynter kadar güçlü olmak istiyordu. Onu bir yenilmezlik pelerini gibi saran o sakin, sarsılmaz kesinlik duygusunda ustalaşmak istiyordu. Halkının ona baktığında düşman bir kralın kızını değil, taptıkları kral kadar güçlü bir kadın görmesini istiyordu. Krallarının gücüne sığınmak yerine onu tamamlayabilecek birini. Onların ve onun saygısına layık bir kadın. Bir kraliçe.

Wynter'ın kraliçesi.

Gücünün kaynağına odaklandı: güneşin altın beyaz ısı. Bir fırtına çağırdığında, öfkesinin gücünü körüklemesine izin verdi. Metal bir saç fırçasını erittiğinde ya da çay fincanındaki çayı kaynattığında yaptığı gibi, güneşin ısını en azından kişisel düzeyde yoğunlaştırabileceğini biliyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu... ruhunun içinde özgürlüğünü kazanmak için tenine vuran bir fırtına gibi.

İstediği zaman bu duyguyu çağırmak zordu, bu yüzden geçmişteki yanlışları, duygusal acıları, sert ve derin ve asla unutulmayan yaraları hatırladı. Her

Babasının yüzü öfkeden morarmış, gözleri bir ocaktaki alevler gibi titrek bir turuncuyla parlıyordu. Mühür yüzüğünün yanağına çarparak onu öfkesiyle damgaladığını hissetti. Maude Newt ve onun bitmek bilmeyen, alaycı müdahaleleri ve gevezelikleri. Reika Villani'nin kahkahalar atarak ince bir elini Wynter'ın altın teninde sahiplenici bir şekilde gezdirmesi, Khamsin'e dönüp alaycı bir meydan okumayla bakması, zavallı Summerlander'ın Reika'nın Wynter'ı kendisininmiş gibi sahiplenmesini engellemeye cüret etmesi.

"İşe yarıyor." Wynter'ın sesi giderek daha da tedirginleşen düşüncelerini böldü.

Kham gözlerini açtığında kendini bir buhar bulutuyla çevrili buldu. Avuçlarından ısı dalgaları yayılıyordu. Karda açılmış büyük, yuvarlak bir deliğe doğru hızla batıyordu. Birkaç dakika sonra ayakları bir evin dik, kiremit kaplı çatısında durdu.

"Bu çok iyi! Geri çekilin majesteleri. Aşağı iniyoruz." Yarattığı kraterin kenarlarından ipler döküldü ve dört Kış Adamı hızla aşağı inerek ona katıldı. Üçü hemen kemerlerinden baltalarını çıkardı ve çatıda bir kurtarma deliği açmaya başladı. Dördüncüsü elini uzattı.

"Lütfen kraliçem, izin verir misiniz? Karl, Joris, Svert ve ben aileyle ilgileneceğiz. Yardıma ihtiyacı olan daha pek çok kişi var."

Kham gözlerini kırptırdı. "Elbette, ben-oh!" Adam kollarını ona doladığında şaşkınlıkla başladı. Ama Kham onu savuşturmayı düşünemedi, adam beline ve kalçalarına bir kayış dolamış ve onu ikinci bir ipin halkasına bağlamıştı. Adam kızın ellerini yakaladı, sonra kalan ısı eldivenlerini kavururken bir şaşkınlık nidasıyla ellerini bıraktı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Kham ellerini soğutmak için karla kaplı zemine daldırdı.

"İpi sıkı tutun majesteleri ve bırakmayın. Anladınız mı?"

"Evet, evet, elbette." Artık soğumuş olan ellerini ipin etrafına doladı.

"Güzel." Kraliçe'nin omzunu garip bir şekilde sıvazladı. "İyi iş çıkardınız kraliçem." Kızın çenesi bu beklenmedik iltifat karşısında şaşkınlıkla gevşerken, adam ellerini ağzının etrafında birleştirdi ve arkasına yaslanarak "Kalk!" diye bağırdı.

Kham'ın ipi gerildi ve gömülü çatıdan aniden yukarı çekilirken dengesini sağlamak için mücadele etti. Kraterin tepesine ulaştığında, iki iri yarı adam ayağa kalkmasına yardım ederken, bir çift iyi giyimli kadın onu koşum kayışlarından ve ipten kurtardı.

"Gelin majesteleri, çabuk. tarafa."

En yakın kazı alanına götürülmeden ve büyüsunü tekrar çağırması istenmeden önce, onaylayarak başını sallayan Wynter'a kısa bir bakış attı.

Güneş battı ve kurtarıcılar bölgeyi aydınlatmak için meşaleler yaktı. Kham, Kış Halkı'nın hayatta kalanları bulup kurtarabilmesi için defalarca yeteneklerini kullanarak gömülü evlere doğru eriyerek ilerledi. Her av sevinçle sonuçlanmıyordu. Kurtarma ekipleri ne zaman canlı bir ruh yerine bir ceset çıkarsa, suçluluk duygusu Khamsin'i derinden etkiliyordu. Bu acı onun gücünü besliyor, tükenme noktasını çoktan geçmesine neden oluyordu ama Kış Halkı onu mola verip dinlenmeye çağırdığında onları elinin tersiyle itiyor ve karda bir sonraki bayrağa doğru tökezliyordu. Karın altında gömülü insanlar olduğu sürece, onlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

Ortaya çıkardığı son ev Derik ve Starra Freijel'e aitti. Karları eriterek açtığı çukurun kenarında sallanarak durdu ve kurtarma ekiplerinin evin enkazını kazarak mahzeni bulmasını bekledi. Sonunda çift ve iki çocukları buzlu hapishanelerinden çıkarıldı ve sevinç çığlıkları yükseldi: "Yaşıyorlar! Yaşıyorlar!"

Tanrılara şükürler olsun. Khamsin iki adım attı ve tamamen bitkin bir halde yüzüstü karın üzerine yığıldı. Donmuş pullar

Avuçlarının altında cızırdadı ve aşırı ısınmış yüzünde eridi. Tüm vücudu o kadar yüksek bir ısıya ulaşmıştı ki, kendini yanıyor gibi hissediyordu.

İri eller onu ters çevirdi ve tanıdık sert bir göğse doğru yaklaştırdı. Gözlerini açmaya çalıştı, Wynter'a bir tür alaycı espri yapmaya çalıştı ama bu çaba çok fazlaydı. Başı gevşekçe adamın koluna doğru düştü.

Serin dudaklar onunkilere dokundu ve ferahlatıcı buz gibi bir esinti onu daha da serinletti. "Bunu tekrar yap," diye mırıldandı. "Güzel hissettiriyor." Kapalı göz kapaklarına ve sıcak kaşlarına kondurulan daha serin öpücüklerle ödüllendirildi. "Birkaç dakika içinde iyi olacağım. Göründüğümde daha güçlüyüm."

"Biliyorum, min ros. Biliyorum." Wynter'ın boğuk sesi kulağına fısıldadı. "Yarın Buz Devleriyle çıplak elle savaşılmaya hazır olacaksın ama şimdilik sadece dinlen."

Skala-Holt'u evleri olarak gören iki yüz kişiden sadece yirmi biri üzerlerine çöken buz ve kar dağında kaybolmuştu. Bu, Wintercraig tarihindeki en başarılı çığ kurtarmasıydı ve Khamsin'e teşekkür etmek gerekirdi. Bu gerçek gözden kaçmadı ve Wynter baygın kraliçesini taşıırken Kış Halkı şapkalarını çıkarıp dua ve teşekkürlerini sunmak için beş sıra halinde dizildi. Onu sadece Hodri'ye binecek kadar serbest bıraktı, sonra toplanan köylüler onu tekrar ona teslim etti ve Gildenheim'a ulaşana kadar durmadan onu eve kadar taşıdı.

Eve dönüş yolu boyunca, onu odasına taşıdığına, hatta yatağına yatırıp yanına oturarak ceketini ve botlarını çıkardığında ve kısıtlanmadan nefes alabilmesi için korsajının bağlarını çözdüğünde bile uyanmadı. Kıpırdadığı tek an, adam gitmek için yataktan kalktığına oldu.

Parmakları onun bileğinin etrafında kıvrıldı. "Kal," diye fısıldadı.

Daha önce hiç kalmasını istememişti. Hiçbir zaman. Ve bu kadar küçük bir kelimenin, bu kadar küçük, fısıltıyla söylenen bir ricanın vücudundaki gücü alıp götürmesi ve onu titretmesi ne kadar da şok ediciydi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yemin etti. Sadece botlarını ve giysilerini çıkaracak kadar uzun bir süre uzaklaştı, sonra yatağa süründü ve onu kollarına aldı, vücudunu onunkine kaşıkladı. "Uyu, min ros." Kızın hâlâ sıcak olan alnındaki saçları geriye doğru taradı ve başını onunkine yasladı.

Kadın uykuya teslim olduktan uzun süre sonra, adam orada kaldı, ona sımsıkı sarıldı, kokusunun tatlı aromalarını içine çekti ve onun ısıltılı sıcaklığının tadını çıkardı. Uzun zamandır çok soğuktu. Her ikisi de kalbinde buz mavisi bir alev gibi yanan, acı, donmuş kırılğanlıkları gün geçtikçe onu daha fazla tüketen intikam ve nefret dışında her türlü duyguya karşı o kadar hissizdi ki.

Valik ve Laci'yi çok seviyordu ama buz sadece Khamsin'le birlikte geri çekildi. Yazlıkçı ve düşman bir kralın kızı olabilirdi ama aynı zamanda hayatında onu yeniden hissettirebilecek tek kişiydi. Garrick'in öldüğü gün, Buz Kalp'i içmeden önce hissettiği gibi gerçekten hissetmesini. Aralarındaki ateşli, karşı konulmaz tutkunun Buz Kalp'i uzakta tutan tek şey olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

Ve şimdi bunu anladığında, ondan bu kadar uzun süre uzak durmasının gerçek nedenini de anladı. Sadece kontrolünü kaybetmekten korktuğu için değildi. Sadece onu incitebileceğinden korktuğu için de değildi. Asla yüksek sesle itiraf edemeyeceği daha derin bir korku yüzünden uzak durmuştu: Kendini Khamsin'in cazibesine teslim edip onu da Elka gibi sahte bulma korkusu.

Elka'nın ihanetinden kurtulmuştu. Khamsin'inki onu yok edecekti.

Wynter siyah saçların yumuşak, kıvrımlı kütlesine sokuldu, gözlerini kapattı ve bu kadar içine işlemiş olan kokuyu içine çekti.

koku hafızasının derinliklerine işlemişti ve başka hiçbir kadın onun yerini alamayacaktı. Hiçbir irade gücü ya da kendini inkâr bunu değiştiremezdi. Wynter, Khamsin'in zehirlendiği ve kanının karları kızıla boyadığı günden beri şüphelendiği gerçeği artık kabullenmişti.

Kurdu, Khamsin'i eşi olarak tanımiştı.

Ona ailesine ihanet edebilir, delirene kadar işkence edebilir, krallığını mahvedebilirdi ama iyi ya da kötü, aşk ya da nefret, güven ya da ihanet olsun, Craig'li Wynter asla başka bir kadını eşi olarak almayacaktı.

Çünkü kar kurtları iftleştiklerinde, ömür boyu iftleşirlerdi.

"Ne yaparsan yap , Khamsin, sakın bana ihanet etme," o fısıldadı. "Bana asla ihanet etme."

BÖLÜM 19

Belladonna'nın Tonları

Yaz doğumlu gelinini Gildenheim'a getirdiğinden beri ilk kez, Wynter şafaktan önce kendi yatağına dönmedi. Bunun yerine onun yatağında kaldı ve uyurken ona sarıldı. Sadece göz kapakları açık kalamayacak kadar ağırlaştığında hafifçe uyukladı, ama onun dışında yanında yatmanın sessiz huzurundan memnun kaldı, göğsünün ritmik yükselişini ve düşüşünü izledi, onu korumak için duyduğu derin arzu ile sadakatinin kendisinden önceki kardeşine ait olduğu korkusunu uzlaştırmaya çalıştı. Verdan Coruscate'in onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını biliyordu ama daha önce gölette Falcon'u savunması ona karşı olan hislerini de aynı derecede açık hale getirmişti.

Evlenmeye zorlandığı düşman kral ile hayatı boyunca idolleştirdiği erkek kardeşi arasında seçim yapmak zorunda kalsaydı, kimi seçerdi?

Yatak odasının kapı mandalı bir tıkırtıyla açılıp kapı içeri doğru sallandığında güneş yeni doğuyordu.

Ses beyinde camı kıran bir çekiç darbesi gibi patladı. Bir anlık donmuş bir şaşkınlık yaşadı ve ardından düşünceden çok içgüdüsel bir tepki verdi: Khamsin'i koru.

Bir kükremeyele yataktan fırladı ve yatakla kapı arasındaki zemine inerek karısını görüş alanından çıkardı ve olası bir saldırgandan korudu. Kapı içeri doğru birkaç santimden fazla sallanmadan önce, gözleri çoktan buzla parlamaya başlamıştı.

"Bella!" Wynter'ın bağıışıyla uyanmış olması gereken Khamsin onun omzunu tuttu.

Omzundaki o ince el Bella'nın hayatını kurtardı. Bakışlarını engellemek için gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, Summerlander hizmetçisi buzla kaplı kapı aralığında durmuş, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık, ona ve Khamsin'e .

"Defol," diye hırladı. Dişleri hırıltıyla açılmıştı ve sesinde öylesine çıplak bir tehdit vardı ki, Bakışları'nın ölümcül gücü olmadan bile hizmetçinin oracıkta ölmemesi bir mucizeydi.

Kız bir gıcırtı çıkardı ve geriye doğru tökezleyerek kapıyı çarparak kapattı.

Kadın gittikten sonra gerginlik birkaç saniye daha devam etti. İşgalcinin geri dönüp dönmeyeceğini görmek için beklerken boğazında hâlâ gürleyen tehditkâr, uyarıcı hırıltının farkında bile değildi.

Altında, Khamsin hıçkırığa benzeyen bir ses çıkardı. Kurt'u zihninden uzaklaştırmak için başını salladı ve endişeyle aşağıya baktı. Ellerini ağzının üzerine kapatmış ve gözlerini sımsıkı yummuştu. Ama sonra ellerini yüzünden çekti ve ses kendini tutamadan çıktı ve onun hıçkırmadığını fark etti.

Gülüyordu.

Hınzırca değil, alaycı ya da kibirli değil, zevkle. Gözleri muziplikle dans ediyordu. "Onun yüzünü gördün mü? Ya seninkini? Hanginiz daha çok şaşırdı bilmiyorum." Kadın yine öyle çaresiz bir şekilde güldü ki, adam alınamadı. Bu ses ılık bir yaz yağmuru gibi adamın üzerine yağdı ve adam bir anda onu arzulamaya başladı.

"Sence bu komik miydi?" Ayağa kalktı ve cıvılcıplak, utanmadan ya da sahte bir alçakgönüllülükle onun üzerinde yükseldi, gözleri kamaşmış bir şekilde kendisine bakmasını izledi. Artık gülmüyordu. Onun yerine gizlenmeyen bir açlıkla ona bakıyordu ve adam bundan hiç olmadığı kadar memnundu.

Boyu, gücü, omuzlarının genişliği, savaşçı vücudunun kaslı yapısı için her zaman olmuştur.

Eğildi ve zahmetsiz bir güçle onu kollarının arasına alıp yatağa yatırdı. "Günaydın, min ros," diye mırıldandı, dudaklarını öpmek için başını eğdi, sonra kulağının hemen arkasındaki yumuşak teni okşadı. "Senin yanında uyanmaya alışabileceğime inanıyorum."

Kollarını onun boynuna doladı. "Ben de." Onu öptü ve vücudu onunkini sararken sırtışını ağzında hissetti. "Ama sanırım Bella tehlike tazminatı talep edecek."

Bir saat sonra Wynter, Khamsin'e son bir öpücük verdi ve yıkanmak ve o gün için giyinmek üzere odasına geri döndü. Sonrasında uzun, tembel dakikalar boyunca orada yattı, kendi kendine mırıldandı ve uzun, siyah bir bukleyi işaret parmağının etrafında döndürdü. Adamın kullandığı yastığa başını koymak için yuvarlandı ve kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti.

Keşke birlikte geçirdikleri tüm zamanlar bu sabahki kadar harika olabilseydi. Ona sarılırken, ona dokunurken, onu içine çekerken, onun yakınlığının tadını çıkarırken kendini çok rahat hissetmişti. Çok ... doğru görünüyorlardı. Bir bütünün iki yarısı gibi.

Bu seksten daha fazlasıydı. Evet, ona sadece bakabiliyordu ve kadın eriyordu. Evet, onu inletiyor, nefesini kesiyor ve mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir zevkle patlatıyordu. Ama bu sefer, daha yakın görünüyorlardı. Daha nazik. Her zamanki sert, vahşi tutkuları yerine, enfes bir şefkati paylaşmışlardı. sonra, yüzünde tuhaf bir ifadeyle onu izlemişti. Sanki bir şey görüyor gibiydi.

... değerli.

Kham ellerini yüzünde gezdirdi, parmaklarının tutkuyla şişmiş dudaklarında oyalanmasına izin verdi. Hiç kimse için değerli olmamıştı. Bu şekilde değil. Tildy'yle bile, bol sevginin ardında her zaman bir parça acıma, kimsenin değer vermediği çocuk için bir miktar üzüntü vardı. Wynter'da bunların hiçbiri yoktu.

Elbette, muhtemelen onun yüzündeki ifadeyi yanlış okumuştı. Ya da doğru okumuş olsa bile, bu duygu muhtemelen geçiciydi; paylaştıkları zevklerin ve Skala-Holt'ta kurtardıkları hayatlar için duydukları minnettarlığın getirdiği geçici bir şefkatti. Güvenilecek bir şey değildi. Kesinlikle uzun süreceğini düşünecek bir şey değildi.

Khamsin bir iç çekiş ve iyi ruh halini bozmaya kararlı görünen acımasız pratikliğin soğuk sıçraması için yüzünü buruşturarak Wynter kokulu yastığı bir kenara bıraktı ve oturdu. Gildenheim'da bir başka soğuk gün için kendini hazırlama zamanı gelmişti. Yorganı üzerinden atan Kham, ayaklarını yatağının yanındaki terliklerin içine soktu ve kadife sabahlığına uzandı.

"Her şey yolunda Bella," diye seslendi hâlâ buz tutmuş olan kapıya. "Artık içeri girebilirsin."

Kapı aralandı ve Bella başını içeri uzatarak odanın etrafına temkinli bir bakış attı. Wynter'ın gerçekten gittiğinden emin olduktan sonra kapıyı tamamen açtı ve Khamsin'in her zamanki kokulu, dumanı tüten yasemin çayı ve somon füme, yumuşak, krem si peynir tam tahıllar ve dolgun fındıklarla dolu kalın kızarmış ekmek dilimlerinden oluşan küçük bir yemekle dolu bir tepsiyi içeri taşıdı. Bella tepsiyi Kham'ın yatağının yanındaki oyukta bulunan küçük çay masasının üzerine koydu.

Kham masadaki yerine otururken, "Daha önce sizi bu kadar korkuttuğumuz için özür dilerim," diye özür diledi.

Bella, "Hayır, hayır, hata tamamen bende, hanımefendi," diye itiraz etti. "Kralın burada olduğunu fark etmemiştim, yoksa asla izinsiz girmezdim."

Bella, Kraliçe Rosalind'in fırçasını saçlarında gezdirirken Kham gözlerini kapadı ve kafa derisindeki rahatlatıcı çekişin tadını çıkardı. Hayatta çok az şey insanın saçının taranması kadar rahatlatıcı olabilirdi. Bella Kham'ın saçlarını geriye doğru çekip bir kurdeleyle ensesinde sabitledikten sonra çaydanlığa uzandı ve güzel kokulu, koyu altın rengi bir sıvı döktü

porselen çay fincanının içine bir küp Şeker ekleyerek Hemşin'e uzattı.

Kham bir yudum aldı ve kaşlarını çattı. "ayı ne kadar demliyorsun Bella?"

Hizmetçi sustu. "Beş dakika hanımefendi, tam da Bayan Tildy'nin söylediği gibi. Bir sorun mu var?"

"Sadece biraz acı görünüyor. Bunu ilk kez fark etmiyorum."

"ok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu." Bella masanın üzerinden kaptı. "Gidip yeni bir tencere yapayım."

Bella o kadar dehşete düşmüş ve pişman görünüyordu ki, Khamsin bir Şey söylediği için kendini suçlu hissetti. "Lütfen zahmet etmeyin. O kadar da fark edilmez. Demliği bırak. Yarın ayı biraz daha az demlemeyi dene."

"Elbette." Bella aydanlığı tekrar masanın üzerine koydu. "ok özür dilerim."

"Ne için zgnsn?"

Kham Şaşkınlıkla döndüğünde kocasının iki yatak odasını birleştiren bağlantı odalarından çıktığını gördü. Tamamen giyinme zahmetine katlanmamıŐtı. Bir ift kahverengi deri pantolon beline kadar iniyordu. Ayakları çıplaktı, göğsü de yle. Her bir geniş, muhteşem kaşlı altın rengi santimi.

"Wynter!" diye hayretle bağırdı. Sonra Bella'yı hatırlayarak daha saygılı bir hitapla ekledi: "Majesteleri. Bir Şey mi oldu? Bir sorun mu var?" İlk aklına gelen, bir çığ daha düştüğü oldu.

"Ne?" GümüŐi kaŐlar solgun gözlerin üzerinde yükseldi. "Hayır, hiçbir sorun yok. Neden böyle düşündün ki?" Soyunma odasından kahvaltı salonuna kadar olan mesafeyi birkaç uzun adımda geçti. "Bir erkek karısıyla kahvaltısını ortalığı karıŐtırmadan paylaŐamaz mı?" Onun kalkık dudaklarını öpmek için eğildi, doğrulmaya başladı, sonra durakladı ve ikinci, daha uzun süreli bir öpücük için eğildi. Adam geri çekildiğinde, kadın ona sadece sözsüz bir Şaşkınlıkla bakabildi. Adam oturdu

-Devasa gövdesiyle kadın koltuğunu cceleŐtiriyor.

uzanıp iki parmağını çenesinin altına yerleştirerek ağzını nazikçe kapattı.

"I-" Ne diyeceğini şaşırmıştı. Bella'nın gözlerinin üzerlerinde olduğunu fark eden Kham kızardı ve "Bella, krala bir tabak getir," diye geveledi.

"Elbette, Majesteleri." Hizmetçi hızlı bir reverans yaptı ve aceleyle dışarı çıktı.

"Sanırım onu korkutuyorum," diye mırıldandı Wynter. En ufak bir pişmanlık duymuyor gibiydi.

". Niyetin bu değil miydi?"

Beyaz dişleri göz kamaştırıcı bir gülümsemeye parladı. "Belki de." Gözlerinde parlayan muziplikle ona Krysti'yi hatırlatıyordu ama terliklerinin içinde ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan alçak, boğuk seste çocuksu hiçbir şey yoktu.

Khamsin boğazını temizledi ve çay fincanına uzanarak acı deminden hızlıca bir yudum aldı. "Bu sabah bana katılmak istediğini bilseydim Bella'ya daha fazla yemek hazırlatırdım. Normalde pek kahvaltı etmem."

Onun tabağına baktı. "O daha fazla getirene kadar bunu paylaşabiliriz. Acelem yok."

"Sen değil misin?" Gah, onun söylediği her şeyi tekrarlayan bir aptal gibi hissediyordu. Ama ilk kez güpegündüz yatak odasına giriyordu ve nedense bu ona çok rahatsız edici geliyordu. Onun gölgeler ve ateş ışığında olmasına alışmıştı. Günün parlak ışığında daha büyük, daha geniş, daha gerçek görünüyordu. Ve o kadar arzuluydu ki, iki tutarlı düşünceyi zar zor bir araya getirebiliyordu.

"Hiç acelem yok. Herkes bana aylardır yavaşlamamı ve hayattan yeniden zevk almaya başlamamı söylüyor." Usta elleriyle kremalı peyniri kızarmış buğday ve fındık ekmeğinin bir dilimine sürdü. "Kahvaltıdan sonra yine birlikte yola çıkarız diye düşündüm. Skala-Holt'ta hâlâ yapılacak çok iş var ve kurtardığınız köylüler size teşekkür etmek isteyeceklerdir."

"Bana teşekkür etmelerine gerek yok."

"Evet, var. Ve isteyeceklerdir. O yüzden sadece, 'Evet, kocacığım. Bugün seninle Skala-Holt'a gelmeyi çok isterim. " Peynir kaplı tostun üzerine somon füme koydu, ardından hazırladığı ekmeği santim genişliğinde şeritler halinde kesti.

Dürüst olmak gerekirse mantıklı bir itirazda bulunamadı. "Evet, kocacığım. Bugün seninle Skala-Holt'a gelmeyi çok isterim."

"Güzel. Anlaştık." Şeritlerden ilkinin kızın dudaklarına götürdü ve bir ısırık almasını bekledi.

Dişleri nemli somon, peynir ve ekmeğe batarken, onun niyetli ve odaklanmış bakışlarının farkındaydı. Tatların birleşimi ağızda patladı. Yavaşça çiğnedi ve kalan dilimi kendi dudaklarına götürürken bakışlarını ayıramadığını fark etti. Beyaz dişlerinin yemeği ısırışını izledi ve tek düşünebildiği o dişlerin etini kemirmesi, göğüslerini sıyrması, dudaklarının vücudunda ateşten çizgiler izlemesi oldu.

Çay fincanına uzandı ve Wynter onun kocaman elinin narin fincanı kavrayışındaki uyumsuz görüntüye neredeyse gülecekti. Wynter'ın elindeki fincan, kız kardeşlerinin oynadıkları minyatür bebek oyuncaklarından birine benziyordu. Adam fincanı Wynter'ın dudaklarına götürdü ve Wynter tereddüt etmeden içti. Çay pelin otu kadar acı olabilirdi ama yine de Wynter ona ikram ettiği için içebilirdi.

Fincanı çevirdi ve onun bakışlarını tutarak ağızını yavaşça dudaklarının değdiği noktaya götürdü ve içti.

Tatlı, için için yanan Freika! Kham resmen eridi.

"Kahvaltıda beni baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmezsen, bugün bu odadan hiç çıkmayacağız," diye uyardı onu alaycı bir kahkahayla.

Wynter daha gülerek öğüdünü bitirmeden burun delikleri alevlendi ve alaycı, baştan çıkarıcı oyunculuğu yerini sert, mesafeli bir soğukluğa bıraktı. Gözleri karla kaplandı ve fincandaki çay o kadar ani bir şekilde buza dönüştü ki narin porselen paramparça oldu. Donmuş

Bir saniye önce dumanı tüten çay olan kahverengi buz kütlesi masanın üzerine düştü. Parmakları kırık fincanın kulpuna dolandı ve menekşe rengi kan damlaları masa örtüsünü lekeledi.

"Tatlı Halla!" Ayağı fırladı, masadan bir peçete kaptı ve yarayı kapatmak için adamın eline uzandı. Ona dokunamadan, adamın boşdaki eli bileğinin etrafına dolandı ve nefesi kesildi. Sanki buzuldan bir halka ile zincirlenmiş gibiydi.

"Wynter!" Kolunu kurtarmaya çalışarak ona doğru çekiştirdi ama adam yerinden kıpırdamadı.

Yavaşça ayağı kalktı, iri, agresif, tamamen erkek olan santim santim doğrudu, ta ki kızın üzerinde yükselip başını arkaya eğip ona bakmaya zorlayana kadar. Gözleri artık bembeyazdı, yüzü yontulmuş taş gibi sertti. Baştan ıkarıcı aşık, gözlerindeki muziplik gitmişti. O saf, soğuk, Kış Kralı'ydı, öfke ve buzla doluydu.

Konuştuğunda, sesi kadının içini korkuyla doldurdu. "Hayatını benimkine bağladın." Her kelime dudaklarından yeryüzünün akıl almaz bir basınçla parçalanması gibi bir sesle döküldü. Bu alçak, tehlikeli gümbürtü içini titretti, kemiklerini sızlattı, kolundaki tüyleri diken diken etti. "Bana rahminin meyvelerini vereceğine söz vermiştin."

Kadın anlamsıza ona baktı. "İstedüğinin bu olduğunu söylemiştin!" Boğazı kurumuştu. Hava o kadar soğumuştu ki, her nefes keskin bıçaklar gibi ciğerlerine saplanıyordu. Onu harekete geçiren neydi?

"Bana gülümsüyorsun ve beni yatağına davet ediyorsun. Senin yerine başkasını almayacağıma yemin ettiriyorsun. Sanki dokunuşumu hoş karşılıyormuşsun gibi davranıyorsun. Sanki ocuğumu istiyormuşsun gibi."

"Ben yaptım. Yaptım! Wynter, Halla aşkına, bana sorunun ne olduğunu söyle!"

"Ve tüm bu süre boyunca . . sen o kadar tatlı gülümserken, beni yatağına ve bedenine buyur ederken,

Beni farklı olduğuna ikna ettin. . . akrabalarından daha iyi, daha onurlu ve güvenilir . . . tüm bunlar olurken sen Valik'in beni uyardığı yalancı, hilekar, hain cadının her santimiydin. Gerçek bir Coruscate! İliklerine kadar yozlaşmış, tıpkı lanetli ailenin diğer üyeleri gibi!"

Buz, odanın her yüzeyinde çatırıyor ve teninde karıncalanıyordu. Göğsü sıkışmıştı. Her nefes acı veriyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçeğin ne olduğunu biliyor musun? Yoksa onu söylemek dilini ateş gibi yakar mı? Suçunu inkar etmeye cesaretin var mı?"

"Neyle suçlandığımı bilmeden nasıl inkâr edebilirim?" diye bağırdı. Sersemlemiş olduğu kadar sinirlenmeye de başlamıştı. Nasıl olur da birkaç saniye içinde şehvetli, baştan çıkarıcı bir aşıktan öfkeli, Buz Yürekli bir piç kurusuna dönüşebilirdi? Onun ne yaptığını düşünüyordu? "Ben ne suç işledim?"

"Bu!" Donmuş çay bloğunu kanlı eliyle kaptı ve parmaklarının bir hareketiyle ezdi. "Ne zamandır içiyorsun bunu? Dağların merhametinin sandığın gibi bir ölüm cezası olmadığını öğrendiğin günden beri mi?"

"Çay içtiğim için mi kızgınsın?" Adam delirmiş miydi?

"Masumu oynama, Khamsin Coruscate. Bu sana yakışmıyor. Çaydan değil, onunla birlikte demlediğin zehirden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun! Yoksa çayını yaseminle parfümlemenin o bitkinin kokusunu burnumdan gizleyeceğini mi sandın?"

"Zehir mi?" Khamsin ona bön bön baktı. "Kendimi öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Delirdin mi sen? Üç ayın büyük bir kısmını hayatımı kurtarmak için halkınızı kazanmaya çalışarak geçirdim."

"Dur!" Wynter onun elini itti, sonra çaydanlığı kaptığı gibi taş duvara fırlattı. Çaydanlık milyonlarca parçaya bölündü, buharlı sıvı ve kırık porselen parçaları her yöne saçıldı. "Wyrn seni alsın!"

Yalan söylemeyi bırak! Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun? İkimiz de biliyoruz ki o çayın içine kendi hayatına son verecek kadar bitki koymadın, sadece karnındaki çocuğun hayatına son verdin!"

Değişen sıcak ve soğuk dalgaları Khamsin'in üzerine çöktü ve bunların odada demlenen güçlü hava büyüyle hiçbir ilgisi yoktu. Midesi altüst ve bir an için yediği azıcık kahvaltının aniden yeniden ortaya çıkacağını düşündü.

"Bana o çayda çocuk sahibi olmamı engelleyecek bir bitki olduğunu mu söylüyorsun?" Sesini alçaltma ve tehlikeli hale getirme sırası ondaydı. Yumruklarını iki yanında sıktı. Yudumladığı çayın ağızda bıraktığı acı tat ağzını yeniden doldurdu. Wynter'ın odaya yaydığı buz, Khamsin'in kendi öfkesi gücünü körükledikçe erimeye başladı ve ondan ısı yayılmaya başladı.

Öfke onu ele geçirdiğinden beri ilk kez Wynter'ın gözlerindeki kar fırtınasında bir kırılma gördü. İçine bir parça şüphe düştü. "Bana bilmediğini mi söylüyorsun?" Kaskatı kesilmişti, kuşkuluydu ama artık emin değildi.

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum." Kendi gözlerinin saf, kayan gümüşe dönüştüğünü biliyordu. Elektrik damarlarında çatırdadı. Parmak uçlarında kıvılcımlar patladı. "Çayıma konan bitkinin adı ne?"

"Siyah solucan otu."

"Nereden biliyorsunuz? Burada mı yetişiyor?"

Adamın ona inanmaya başladığını görebiliyordu. Gözlerindeki kar fırtınası yavaşlamış, gözbebeklerinin buz mavisi üzerinde dönen küçük çapaklara dönüşmüştü.

"Elka kullandı," diye itiraf etti. "Nişanlılığımız uzun sürdü. İkimiz de ilk çocuğumuzun bir piç olarak doğmasını istemiyorduk. Ve hayır, burada yetişmiyor. Summerlea'deki bir otçu kadından ithal etti."

Wintercraig'de yetişmiyordu ama kolayca ithal edilebilirdi.

Ya da Vera Sola'dan gelen bir arabaya bindirilmiş. "Hizmetçim nerede, Bella?"

"Çocuğumu öldürdün."

Khamsin Wintercraig'in zindanının soğuk ve cereyanlı taş hücrelerinde durmuş, eski hizmetçisini bir şimşekle kızartma isteğiyle savaşıyordu. Galacia Frey'le yaptığı görüşmeden yeni gelmişti ve Baş Rahibe, Khamsin'in ilk ay kanayan rahminin aslında bir düşük sonucu olduğuna inandığını itiraf etmişti. Hem Krysti'yi hem de Konundal kadını Wynter'in ölümcül gazabından korumak için şüphelerini gizli tutmuştu. Leydi Frey bile düşüğün kasıtlı olarak yaptırıldığından şüphelenmemişti.

Demirlere vurulmuş ve hücrenin zeminine zincirlenmiş olan Belladonna Rosh, Khamsin'in suçlamasını düz bir bakış ve inatçı bir sessizlikle karşıladı.

Wynter ve Khamsin'in kavgasına kulak misafiri olduktan sonra Bella fark edildiğini anlayınca kaleden kaçmaya çalışmıştı. Wynter'ın avluya bakan balkona fırlayıp sarayın kilitlenmesi için bağırmasına rağmen neredeyse başarıyordu. Birkaç dakika içinde Gildenheim'ın tamamı kraliyet sarayından kuşatmaya hazır bir kaleye dönüştü. Kapılar çarpılarak yerine oturtuldu, arkalarındaki kapılar kapatıldı ve demirle güçlendirilmiş devasa ahşap levhalarla sürgülendi. Wynter'ın Beyaz Muhafızları barikadı ve kule duvarlarını üç sıra halinde kaplamıştı. Savaş için silahlanmamış tüm saray mensupları, hizmetkârlar ve siviller en yakın kapıdan geçerek Wynter'ın askerlerine yol açtılar.

Kolay bir çıkış yolu kapandığı için Bella ilk öfkesinin dinmesini beklemiş ve ertesi sabah bir çiftçinin arabasıyla Gildenheim'dan kaçmaya çalışmıştı. Muhafızların saraya giren çıkan her yükü, arabayı, at arabasını ve kişiyi arayacağını hesaba katmamıştı. Kısa bir mücadeleden ve son bir kaçma girişiminden sonra zincire vurulmuş ve zindana götürülmüştü.

"Konundal'da kanamamın çok kötü olduğu ve neredeyse ölmek üzere olduğum o gün, sadece Lady's Blush ya da

Beni yaralayan göbeğimdi," diye suçladı Khamsin. "Bana solucan otu verdin. Hamile olduğumdan şüphelendin ve onu öldürdün."

Belladonna başını iki yana çevirdi ve sessiz kaldı.

Khamsin'in arkasında duran Wynter, Bella'nın çenesinden tuttu ve yüzünü onlara dönmesi için geri çekti. "Kraliçenize cevap verin."

O sırada Bella başını kaldırdı ve siyah gözlerinden meydan okuma ve Khamsin'in hiç şüphelenmediği derinlikte bir nefret fıskırdı.

"O senin kraliçen, benim değil. Ve sen de tüm ailemi öldüren ruhsuz piçin tekisin." Bella Wynter'ın elinden kurtuldu ve Khamsin'e ters ters baktı. "Evet, hamile olduğundan şüphelenmiştim. Bu yüzden kalmayacağından emin oldum ve o zamandan beri gebe kalmayacağından emin oldum. Çocuğunun ilk nefesini almasını engellemek için her şeyi yine yaparım - ne mutlu ki!"

Khamsin irkildi. Sadece korkunç bir şüphe olan şeyin doğrulanması sert bir şekilde vurdu. İçindeki ısı kabardı ve derisini gergin hissettirdi. Bu kadın -güvendiği bu kız- Khamsin'in rahminde kök salmış olabilecek her çocuğu öldürmek için yola çıkmıştı.

Wynter onun omzunu nazikçe sıktı. Parmak uçlarından yayılan serinlik, kızın öfkesini dindirdi. Elini sıkmak için uzandı ve parmaklarını onunkilerin etrafında doladı. Sanki Wynter'ın dokunuşu içinde her daim var olan fırtınayı dindirmiş gibi, öfkesinin büyük bir kısmı akıp gitti.

Başka biri olsa, şiddetli duyguları geçene kadar katlanmak zorunda kalırdı. Ama Wynter kalbindeki fırtınayı çekip aldı ve basit bir dokunuşla onu kovdu.

Kham sakinleştirici bir nefes aldı ve yavaşça üfledi. Öldürücü öfke geçmişti. Öfke hâlâ oradaydı, hâlâ yanıyordu ama artık onu tüketmekle tehdit etmiyordu.

"Summerlea'nın eski kralı Verdan senden bunu yapmanı istedi." Bunu bir açıklama olarak yaptı. İçinde hiç şüphe yoktu

Belladonna Rosh'u Khamsin'in işine kimin yerleştirdiğini.

"Bana sormasına gerek yoktu," diye alay etti Bella. "Ben gönüllü oldum."

Kham Wynter'ın elini tekrar sıktı ve bunun geçmesine izin verdi. "Buraya ilk geldiğimizde. . arabada o kadar hastaydım ki ... o zaman bile beni zehirliyordun, değil mi? Tildy'nin sırtımı tedavi etmek için verdiği kremin içine bir şey koymuştun. Bu yüzden sen gidene kadar iyileşemedim."

Hizmetçinin dudağı kıvrıldı. "Kendisinin zehirlemediğini nereden çıkardınız?"

"Yapmaz. Bana asla zarar verecek bir şey yapmaz." "Yapmaz mıydı ?" Belladonna güldü. "Ama o zaman, sen Sen de benim için aynı şeyi düşündün, değil mi?"

Khamsin istemeden bir adım geri attı ve Wynter'a çarptı. Tildy bu işe karışmış olamazdı. Olabilir miydi? Kocasına sıkıntılı bir bakış attı.

Gözleri soğuk ve sertti ve Belladonna'ya sabitlenmişti. "Coruscate ile nasıl iletişim kuruyordun?" Wynter sordu. "Şahinlerin Gildenheim'a mesaj taşıdığını biliyoruz. Peki dışarıdan nasıl bilgi alıyordunuz? Ne tür bilgiler sağlıyordunuz?"

Siyah gözler kısa bir süre onlara doğru parladı, sonra kararlılıkla tekrar başka yöne döndü.

Khamsin Wynter'a şaşkınlıkla baktı. Verdan'ın Gildenheim'daki birine kuş aracılığıyla mesaj gönderdiğini biliyor muydu? Böyle bir şey olduğunu hiç belli etmemişti.

Kaşları çatıldı ve dönüp kör bir şekilde Belladonna'ya ve zindan duvarının buz gibi rutubetine baktı.

Elbette Bella'nın değil, onun casus olduğundan şüphelenmişti.

Mesajlar şahinle geliyordu. Kham'ın kardeşinin kuşlarla ilgili bir yeteneği olduğunu biliyordu -kendi klanının Wintercraig'in kurtlarıyla olan yeteneğine benzer bir yetenek- ve kardeşini ne kadar çok sevdiğini de biliyordu. Bunu saklamak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Elbette onun Falcon adına casusluk yaptığını düşünebilirdi.

Bu çok şeyi açıklıyordu. Valik'in hiç yumuşamayan, üstü zorlukla örtülmüş hoşnutsuzluğu. Ne zaman kale duvarlarının dışına adım atsa ona eşlik eden muhafızlar. Kalenin belli bölümlerinde dolaşırken neden sürekli aynı hizmetkârlarla karşılaştığını. Wynter'ın gün boyunca mesafesini koruyup sadece geceleri yanına gelmesi ve o uyanmadan gitmesi bile.

Bella yüzünden ona aralarındaki bir hainmiş gibi davranmışlardı. Ve şimdi Bella'nın ihaneti, Khamsin'in kocasının ve halkının güvenini kazanmak için attığı adımları yok edebilirdi. Burada kendisi için yaratmaya başladığı yer tamamen mahvolabilirdi. Hizmetçisinin kötülüklerine bu kadar kör olduğuna kim inanırdı?

"Kral haklı mı?" diye tersledi. "Wintercraig'in düşmanlarına bilgi mi veriyordun?" Bir anı canlandı... Krysti'yle birlikte Wynter'ın sığınağının kilidini açtıkları gün. "Seni bahçede bir şahinle gördüm. Ne mesajı gönderiyordun?"

Bella tek kaşını kaldırdı ve üst dudağını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. "Cevap ver bana!" Khamsin'in eli dışarı fırladı.

Avucu çatladı

Belladonna'nın yanağına çarptı. Kıvılcımlar gölgeli zindanda küçük ateş böcekleri gibi parladı. "Bana ne yaptığını söyle!"

"Dur, min ros." Wynter onu göğsüne doğru çekti ve bir kolunu beline doladı. "Daha fazla zarar veremez ve dağların merhametiyle yüzleşmeden önce bize her şeyi anlatacaktır. Ama onun ihanetleriyle kendini üzmene gerek yok. Benimle gel." Onu hücre kapısına doğru yönlendirdi. İçeri bekleyen gardiyana, "Her şeyi öğren. Emirlerinin ne olduğunu, kimden geldiğini. Ne gönderdi ve kime gönderdi."

Muhafız keskin bir selam verdi. "Emredersiniz kralım." "İşiniz bittiğinde haber gönderin."

"Evet, kralım."

Wynter, Khamsin'i zindandan yukarıdaki güneşli avluya götürdü. Temiz ve soğuk hava

saçları uçuşuyordu.

Kocasına döndü. Parmaklarıyla kocasının yumuşak deri yeleğini kavradı. "Bilmiyordum, Wynter. Burnumun dibinde olup bitenlere karşı bu kadar kör olabileceğime inanmanın zor olduğunu biliyorum ama sana yemin ederim bilmiyordum. Ne bana içirdiği çaydan ne de gönderdiği mesajlardan haberim vardı. Bilmiyordum." Kaybetmekten endişe ettiği şey hayatı değildi. Onun güveniydi. "Sana asla bu şekilde ihanet etmem." Gözlerinin içine ciddiyetle bakmak için geri çekildi. "Asla."

"Hossa. Sus. Kendini üzme, karıcığım. Adamlarım bu işin aslını öğrenecek, sonra da sen ve ben Belladonna Rosh'un kaderine karar vereceğiz."

"Belki de bu kararın bir parçası olmamalıyım." Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Şu anda ona karşı hiç merhamet hissetmiyorum."

"Ben de öyle, Khamsin, ama bu beni yargılamaktan alıkoymayacak." Wynter aşağıya, Khamsin'e baktı ve gözlerinde yine kar taneleri vardı. "Aileme zarar vermeden önce bunu düşünmeliydi."

"Şunu doğru anlamama izin verin. Her gün solucan otu içen karın bunların hiçbirisi ilgisi olmadığını söyledi ve sen de ona inandın öyle mi?" Valik, Wynter'a tam bir kuşkuyla baktı.

"Evet, ona inandım," diye tersledi Wynter. "Ve orada durabilirsin. Başka bir şey söyleme." Valik'in yanıtı Wyn'i bir kavgaya hazırlıyordu ve zaten o kadar öfkeliydi ki bu çok kötü bir fikir olurdu. "Khamsin pek çok şey olabilir ama başarılı bir yalancı değil."

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı Valik. Wynter'ın bakışlarında buzlar yükseldiğinde Valik akıllıca bir hareketle ağzını kapattı ve konuyu değiştirdi. "Peki ya hizmetçi?"

"Graal onun neyin peşinde olduğunu öğrenecek ve ona göre muamele görecek." Wynter yumruklarını sıktı. "Çocuğumuzu öldürdü Valik. Khamsin o ilk doğumunda hamileydi."

ve hizmetçi onu öldürdü. O gün Konundal'da gerçekten de böyle oldu."

"Kime göre? Karınıza mı?"

"Laci, Khamsin'in düşük yaptığından şüphelendiğini itiraf etti ama Krysti'yi ve Konundal kadını benim gazabımdan korumak için sessiz kaldı."

Valik'in yüzündeki öfke ve şüphe kayboldu. Tam boyuna doğru doğruldu. "Wyn . . . Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Hizmetçi Coruscate'in emirleri doğrultusunda hareket ediyordu." Wyn derin bir nefes aldı ve kanını buza çevirmekle tehdit eden öfkeyle savaştı. "Garrick'in ölümüyle yetinmedi. Benim soyumu ve onunla birlikte kızını da bitirmek istiyor. Hizmetçi Khamsin'i kısır tutması için gönderdi çünkü dağların merhametiyle yüzleşmenin otomatik bir ölüm cezası olduğunu düşünüyordu." Bu gerçek onu yiyip bitirdi. Summerlea kralını kızına ne olacağı konusunda kasten yanlış yönlendiren kendisiydi. Ve Coruscate bu yalana sarılmıştı. Eğer Wynter Coruscate'i kızlarının ölümüyle tehdit etmemiş olsaydı, Khamsin asla zehirlenmeyecek ve çocukları hâlâ hayatta olacaktı.

Wynter arkadaşına baktı. Gildenheim'da Wynter'ın daha çok sevdiği ya da güvendiği başka kimse yoktu. "Valik?"

"Evet?"

"Bunu daha önce sormamıştım ama şimdi soracağım. Onunla iyi geçinmeye çalışın. Kardeşinin hatırı için bana ihanet edebilir ama o hala benim kraliçem ve sahip olabileceğim tek eş."

Valik'in çenesi çalıştı ama sonra başını salladı. "Elimden geleni yapacağım, Wyn."

"Teşekkür ederim."

Üç gün sonra, Khamsin, Wynter, on iki Beyaz Muhafız ve Bella'nın ifadesini ve ona karşı olan tanıkları dinlemiş olan dört yargıç, Gerd Dağı'nın yamaçlarındaki uzun ve soğuk yürüyüşü tamamlayarak karar yerine vardılar. Onlar

Alt katlara giden patikayı geçip bunun yerine dağın buzlu, rüzgârla savrulan zirvesine giden dik, kıvrımlı patikayı kullandılar. Orada kar sert rüzgârlarda savruluyor, hiç erimeyen buzlar büyük beyaz tabakalar halinde siyah kayaya yapışuyordu. Sıcaklık o kadar soğuktu ki, bir insan dakikalar içinde ölebilirdi.

Bu, Gerd Dağı'nın tecavüzcüler, katiller ve hainler için ayrılmış seviyesiydi. Konundal'daki nazik köylülerden ya da Gildenheim halkından kurtuluş umudu olmayan bir seviyeydi.

Alay durma noktasına geldi. Wynter, Khamsin ve yargıçlar atlarından inerken, Beyaz Muhafızlardan birkaçı zincirlenmiş, sarkık Belladonna'yı mahkûm arabasından sürükleyerek topluluğun önüne getirdi.

"Summerlea'lı Belladonna Rosh," dedi baş yargıç, "ihanetten ve kraliçenizin şahsına karşı işlediğiniz suçlardan suçlu bulundunuz ve dağların merhametiyle yüzleşmeye mahkûm . Tanrılar ruhuna merhamet etsin."

Üç gün önce Bella, yargıcın bu sözlerine alaycı bir meydan okuma ve nefretle karşılık verebilirdi ama bağlarının içinde sarkan ve soğuktan titreyen Belladonna Rosh, Khamsin'in çocuğunu öldürdüğü için sevinç çığlıkları atan zebaniden çok farklıydı.

Beyaz Muhafızlar Belladonna'yı dağa çakılmış zincirlere sürüklerken, dış giysilerini çıkarıp buz gibi bir kaya parçasına zincirlerken Kham, Wynter'ın yanında duruyordu.

Khamsin'in öğrendiğine göre, en kötü suçluların giysileri çıkarılmıyor, maruz kalarak ölümlerinin mümkün olduğunca uzun sürmesi için sıcak bir şekilde paketleniyorlardı. Khamsin'in içindeki kederli anne Bella'nın yaptıklarından dolayı acı çekmesini istese de, son aylarını Bella'yı evden bir arkadaş olarak görerek geçirmiş olan yalnız kız ona daha fazla işkence yapmaya dayanamıyordu

eski hizmetçi. Wynter'dan Bella'nın en hızlı şekilde ölmesini istemiş ve o da kabul etmişti.

Elini Wynter'ın elinden kurtardı ve zincirlenmiş hizmetçiye yaklaştı. "Keşke seni affettiğimi söyleyebilseydim ama affetmiyorum. Bana yaptıkların için değil. Yapmaya çalıştığın şey için değil. Tanrılar sana doğmamış çocuğuma gösterdiğinden daha fazla merhamet göstermesin."

Hizmetçi -hayır, Kral Verdan'ın kiralık suikastçısı ve casusu- donuk gözlerle ve körelmiş bir meydan okumayla başını kaldırdı. "Bu iş burada bitmeyecek. Ben birçoğundan sadece biriyim."

Kham başını salladı. "Belki de. Ama bugünden sonra, bahsettiğiniz pek çok kişi arasında bir kişi daha azalacak."

Wynter'ın yanına döndü. Wynter onu kollarının arasına alarak vücuduna yaklaştırdı. Yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve iri bir başparmağını nazik bir okşayışla yanağında gezdirdi.

"Ona aldırış etme, Min Ros. Sadece kızdırmaya çalışıyor, tıpkı eski hemşirenden şüphe etmeni sağlamaya çalıştığı gibi. Wintercraig'de babanıza hizmet eden başka kimseyi tanımıyor ve hemşirenizin babanızın planlarıyla hiçbir ilgisi olmadığını itiraf etti. Vera Sola'daki herkesin Tildavera Greenleaf'in ilk sadakatının sana olduğunu bildiğini söyledi."

"Onu Tildy hakkında sorgulattın mı?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden?"

"Çünkü onun suçlamalarının seni rahatsız ettiğini görebiliyordum. Güvendiğiniz biri tarafından ihanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

Onu fark ettiğinden çok daha iyi tanıyordu. Tildy'nin ona zarar vereceğine gerçekten inanmamıştı ama şüphesi hâlâ oradaydı ve Bella'nın otlarının vücudunu zehirlediği kadar kesin bir şekilde zihnini de zehirliyordu. O da bunu görmüş ve buna bir son vermişti.

"Teşekkür ederim." Kollarını adamın beline doladı ve ona doğru eğildi. "Beni eve götür, kocacığım. Gildenheim'a."

BÖLÜM 20

Büyük Av

Sonraki ay garip bir mutluluk seli içinde geçti. Ya da en azından Khamsin bu duygunun mutluluğun nasıl bir şey olması gerektiğini hayal etti.

Wynter günlük gezintilerinde Khamsin ve Krysti'ye katılmaya başladı. Skala-Holt'u kurtarmak için gösterdiği çabaların haberi her yere yayılmıştı ve ona düşmanlık ve şüpheyle yaklaşan Kış Halkı artık Khamsin'i sıcak gülümsemeler ve açık kollarla karşılıyordu. Valik gerçekten de cana yakın olmak için çaba sarf ediyordu ve saraydaki pek çok hanımefendi onu da kendi dar çevrelerine dâhil etmeye başlamıştı. En üst kattaki çocukların anneleri bile tavırlarını yumuşatmış ve itiraz etmeden Summerlea'nın tarihini çocuklarıyla paylaşmasına izin vermişlerdi.

Aralık ayının derinleşmesi ve kış gündönümünün gelmesiyle Konundal dört kat büyüdü. Krallığın dört bir yanından gelen halk, kışın resmi başlangıcını kutlayan büyük Wyrn Festivali için toplandığında Gildenheim'daki her oda tıklım tıklım doldu. Buz heykeltıraşları buz bloklarından muazzam sahneler ve heykeller oyuyor, hepsi de her gece göz kamaştırıcı çok renkli lamba ışıklarıyla aydınlatılıyordu. Kham'ın favorisi, tamamen buzdan inşa edilmiş ve döşenmiş devasa, gerçek boyutlu bir kale olan nefes kesici Buz Sarayı'ydı. Bir toplantı salonu, buzdan oyulmuş eksiksiz bir servisin bulunduğu bir yemek odası, üzerinde yürünebilen kule duvarları ve maceraperest Kış Halkı'nın gece için kiralayabileceği üç yatak odası bulunuyordu. Wynter onu yatak odalarından birini tutmaya ikna etmeye çalıştı.

Ama sarayı kulaklarının dibinde eritebileceği korkusuyla bunu reddetti.

Sürekli gülümsüyormuş gibi hissediyordu. O, Khamsin Coruscate. Reika Villani'nin dönüşü bile onun mutluluğunu azaltamadı.

Kham her sabah Wynter'ın kollarında uyanıyordu, serin vücudu Wynter'ın sıcaklığına karşı kıvrılmış, kolları ona sarılmış, saçları yastıkların üzerinde Wynter'ınkilere karışmıştı. Ve her sabah gülümser, bir kedi gibi gerinir ve o şaşırtıcı buzul mavisini gözlerle bakmak için yuvarlanırdı ve aralarında her zaman yanan ateş yeniden kıvılcımlanırdı.

Şafağın ilk ufukta süzülürken yatağında uzanan Khamsin, Wynter'ın yastığını yüzüne yapıştırdı, kokusunu içine çekti ve koku damarlarında cızırdıyarak bu sabahın hareketli başlangıcına dair canlı anıları canlandırırken gülerek inledi. Her zaman ondan önce uyanıyor, o uyurken sessizce onu izliyordu ama nedense bu onu telaşlandırmıyor ya da rahatsız etmiyordu. Aksine, kendini korunmuş hissetmesine neden oluyordu. Güvende. Hatta sevildiğini.

Kham aniden doğruldu ve yastığı bir kenara fırlattı. Sevmiş miydi? Bu da nereden çıkmıştı?

Ellerini yanaklarına bastırdı. Wynter onu sevmiyordu. Seveceğini hayal edecek kadar aptal değildi. O sadece bir amaç için bir araçtı. Onun varisini taşıyacak bir rahim. Bunu asla unutmamalıydı. Asla. Wynter'la ilgili romantik fanteziler kurmaya başlamak aptallıktı. Gerçekten de Wynter ona ihtiyacı olan varisi sağlarsa, Wintercraig'in kraliçesi olarak konumu güvence altına alınmış olacaktı ama bu aşk değil, politikaydı. Varisine kavuştuğunda, onun yatağını bir başkasının için terk edebilirdi. Wynter ona ilgi göstermeye başladığında saray mensuplarının sinsisi ve kıs kıs gülen bakışları bir kez daha cam gibi keskinleşecekti.

Güçlü bir rüzgâr camları yerinden oynattı.

Kham anında kendini tuttu. Hayır. Böyle düşünmeyecekti. Bu son ay hayatının en güzel ayıydı ve bunu çılgın spekülasyonlarla, aptalca hayallerle ya da karanlık, mutsuz düşüncelerle mahvetmeyecekti. Wynter onu sevmiyordu. Sevdiğine inanmasına da izin vermeyecekti. Ama bu birlikte iyi bir hayat kurmalarına engel değildi.

Khamsin buruşuk çarşafı ve kürkleri bir kenara itti ve yataktan kalktı. Ayakları yere değdiği anda baş dönmesi onu ele geçirdi. Sallandı ve kendini sabitlemek için sağlam ahşap posterlerden birine tutundu ama baş dönmesi çoktan geçmişti. Midesi yüksek sesle guruldayınca Kham güldü ve başını salladı. Dün geceki akşam yemeğinde daha fazla yemeliydi. Eğer açlıktan bayılmaya başlarsa, Wynter muhtemelen onu kendi elleriyle beslemek için ısrar edecekti.

Kham başını iki yana eğdi ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Düşünecek olursak... bunun her türlü ilginç olasılığı vardı.

Kötü düşüncelerine gülerek zile uzandı ve Drifa adında neşeli bir Winterlass olan yeni hizmetçisini çağırdı. Kham, Krysti'ye bu sabah erkenden yola çıkacaklarına dair söz vermişti. Onu tüm vadideki en iyi manzaralardan birine sahip olduğunu iddia ettiği bir yere götürmek istiyordu.

Wynter ofisinin kapısı açıldığında başını kaldırdı. Valik içeri girdi ama Wyn'in otomatik selamlama gülümsemesi Valik'in yüz ifadesini görünce hızla yok oldu.

"Ne oldu?"

"Jarein Tor'da sorun var. Dağlardan inen bir çoban sürüsünün katledildiğini iddia ediyor." Valik'in bakışları titredi. "Garm olduğunu söylüyor."

"Onları görmüş mü?" Wynter'ın sözlerini şüphecilik renklendirdi. Garm nadiren tanık bırakırdı. Eğer bir Garm'ı görecektense kadar yakınsanız, kokunuzu takip edecek kadar da yakındır ve hızlıdır.

sen yardım istemeye gidemedi boğazını ve karnını parçalayacak kadar.

"Onlar değil. İzleri gördü, koyunların çığlığını duydu ve dağdan aşığı koşmaya başladı. Köye varana kadar durmadı."

Wynter başıyla onayladı. "Friesing'e bir kartal gönderin. Skey ve adamlarının bir saat içinde Jarein Tor'a doğru yola çıkmasını istiyorum." Eğer garm geldiyse, koyundan daha fazlasıyla beslenecek kadar cesaretlenmeden önce canavarı öldürmek için hızla hareket etmeliydi. "Eğer raporlar doğruysa, Av'ı aramalıyız."

"Tamamdır." Valik sertçe eğildi, topukları üzerinde döndü ve kapıdan dışarı ıktı.

O gittiğinde, Wyn sıkılı yumruklarını gevşemeye zorladı. İzler ve korkmuş bir çobanın koyun çığlığı garm'ın geldiğinin kanıtı değildi. Kolay av bulmak için buzullardan inen haydut bir kar kurdu olabilir.

Ama kendini rahatlatırken bile bu sözlerin yalan olduğunu biliyordu.

Buz Kralı'nın köleleri tanrılarının dönüşünü müjdelemek için toplanıyordu. Laci, Buz Kalp'in gücünün arttığını hissedecekleri konusunda onu uyarmıştı. Ve Wynter geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmişti. Her geçen gün, göğsündeki buzlu boşluk daha da soğuyor ve daha da yayılıyor, insanlığından geriye kalanları yavaş yavaş donduruyordu.

şu anda onu uzakta tutan tek şey Khamsin ve onun Yaz doğumlu hediyeleriydi. Wynter masasından uzaklaştı ve ayağa kalktı. Küçük Summerwitch'inden bahsetmişken... Bu sabah yatağından ayrıldığından beri onu ne görmüş ne de faaliyetleri hakkında fısıltılı bir haber almıştı. Bu pek hayra alamet değildi. Karısı hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da Khamsin'in Yokluğu'nun, Khamsin'in Sürekli Ayak Altında Olması'ndan çok daha büyük bir felaket potansiyeli taşıdığıydı.

"Sabit tutun!" Khamsin bağırdı.

"Deniyorum!" Krysti bağırarak karşılık verdi. Sesinde kızgınlık vardı. "Ama ben sadece bir çocuğum ve sen görüldüğünden daha ağırsın! Sana önce benim gitmem gerektiğini söylemiştim."

Omzunun üzerinden uzun, budaklı bir çam ağacının gövdesinden yapılmış merdivenden aşağıya baktı ve yuvarlanmasını önlemek için merdivenin tabanına tutunan çocuğa sırttı. "İyi gidiyorsun. Neredeyse geldim."

Ağaç gövdeli merdivenin tepesine ulaştı ve Krysti'nin ona tüm Wintercraig'deki en iyi manzaralardan biri olduğunu söylediği, ağaç hattının üzerinden çıkıntı yapan kayalık çıkıntıya atladı.

"Geliyorum!" diye seslendi çocuk aşağıdan ve Kham merdiveni sabit tutmak için ağaç gövdesinin tepesine yakın kırık bir dala tutunurken, Krysti de ona katılmak için tırmandı. Kham, Krysti'nin tırmandığı sürenin çok daha kısa bir sürede tırmanmayı başarmıştı. Elbette uçurumun yüzüne merdiven olmadan da tırmanabilirdi.

"Sana ne demiştim?" Krysti avuçlarını pantolonuna sildi ve önlerinde uzanan muhteşem manzarayı işaret etti.

"Haklısın. Muhteşem bir yer. Tırmanma zahmetine değer." Sarp dağın yamacındaki karla kaplı ladinlerden, dağların etekleri boyunca kıvrılan geniş, kayalık nehri ile aşağıdaki buzlu, yaprak dökmeyen vadiye, sonsuza dek uzanıyor gibi görünen mavi, mavi gökyüzüne kadar, Khamsin şimdi ev dediği bu kaba, engebeli arazinin nefes kesici ihtişamından daha güzel bir manzara düşünmekte zorlanıyordu.

"İşte Friesing." Krysti yeşillikler arasında kiremitli çatılar ve taş bacalardan oluşan uzak bir topluluğu işaret etti. "Gildenheim'ı buradan zar zor görebilirsiniz."

Kuşlar uçarken sarayın yirmi mil kadar doğusundaydılar. Karadan ise bu mesafenin neredeyse iki katı. Kham dudağını ısırıldı. Eyerde o kadar rahat etmişti ki, ne kadar uzağa ya da ne kadar hızlı gittiklerini düşünmemişti bile. Ve daha önce hiç gitmedikleri kadar uzağa gitmişlerdi.

Gökyüzüne baktı. Güneş hâlâ tepesindeydi. Öğleyi ancak geçmişti ama bir saat içinde dönmeye başlamaları gerekiyordu. Eğer o ve Krysti akşam karanlığından önce eve varamazlarsa, Wynter bir arama ekibi organize edecekti.

"Burayı nasıl buldun?" Vadiye ve ötesindeki Wintercraig ovalarının inişli çıkışlı tepelerine ve dağlarına baktı. Vera Sola geniş, verimli bir vadinin ortasında insan yapımı bir dağdı. Oradaki manzara düz, ekili tarım arazileriydi. Kilometrelerce buğday, mısır, arpa ve daha fazlası. Hiçbir şey bu kadar dramatik ve evcilleşmemiş değildi.

"Jarein Tor'da, beş mil ötede bir kulübede yaşayan bir amcam vardı." Doğuyu işaret etti. "Yazları burada onunla birlikte geçirir, tuzaklarını kontrol etmesine yardım ederdim."

"Eğlenceli olmalı." Krysti ailesi hakkında hiç konuşmazdı. Elbette o da bahsetmezdi. "Amcamla, yani annemin erkek kardeşiyle hiç tanışmadım. Ben doğmadan önce ölmüş."

Krysti bir şeyler söylemeye başlamıştı ki tiz bir çığlık havayı yırttı.

Khamsin neredeyse fırlayacaktı. "Halla adına bu da neydi-"

Krysti'nin eli sertçe ağzının üzerine kapandı. Başını iki yana salladı. Altın sarısı tenindeki karlı çiller, yüzü tüm rengini kaybederken yok olmuş gibiydi. Ağzını kapatan eli bir yaprak gibi titriyordu. O çığlık her neyse, onu dehşete düşürmüştü.

Krysti, ağzı kulağına dayanana kadar yavaşça ona doğru eğildi. "Sakın kıpırdama." Sesi zayıf bir fısıltı gibiydi. "Sakın ses çıkarma."

Korkusu bulaşıcıydı. Kalbi çarpmaya başladı. Boğazı kurudu. Yutkundu -ya da yutkunmaya çalıştı- ve başını salladı.

Çığlık tekrar geldi, tiz ve korkunçtu. Kham dağın yamacını tarayarak sesi kaynağına kadar takip etmeye çalıştı. Sesin ne kadar uzağa gidebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çığlığın kaynağının ne kadar yakın hakkında hiçbir fikrim yok. O

hareket eden bir şey göremedim. Sadece kar, ağaçlar, kayalar ve daha fazla kar.

"Rüzgârın bize doğru esmesini ve vadiye inmesini sağlayabilir misin?" Krysti fısıldadı.

Kham tereddüt etti, sonra da "Denemekten korkardım," diye itiraf etti. Wynter bunu kolaylıkla yapabilirdi ama hava yeteneğini kontrol etme becerisi hâlâ kesinlikten çok şanstı.

Krysti bir nefes aldı. "Sorun değil. Hâlâ rüzgarın üzerindeyiz. Ama buradan olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde uzaklaşmamız gerekiyor. Sessizlik en önemlisi. Hiç gürültü yapmamaya çalışın."

"."

"Sen git. Ben ağacı tutacağım."

Merdiven olarak kullandıkları ağaca doğru kayanın üzerinden yavaşça ilerledi.

Sandıktan aşağı inmeye başladığında Krysti, "Khamsin?"

dedi. Durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Evet?"

"Sana kaçmanı söylersem, Kori'ye bin ve olabildiğince hızlı uzaklaş."

"Ne?" Sesini fısıltı halinde tutmayı zar zor hatırlıyordu.

"Hayır! Seni burada bırakmayacağım. Saçmalama!"

"Tartışacak vaktimiz yok!" Ona ters ters baktı. "Sen kraliçesin. Seni korumak benim görevim. Seni muhafızların olmadan gizlice dışarı çıkardığım anda bu sorumluluğu kabul ettim. O yüzden böyle olacak."

"Krysti. . ."

"Sana kaçmanı söylersem, çoktan ölmüş olurum. Öyleyse koş! Gildenheim'a varana kadar durmayacak ve arkana bakmayacaksın. Anladın mı?" O anda, arkadaş olduğu bu on yaşındaki çocuk yaşından onlarca yıl daha büyük görünüyordu.

Boğazındaki kuru yumruyu yuttu. "Anlıyorum." Gerçekten ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarından hiç şüphesi yoktu çünkü o çılgığı atan her neyse on yaşındaki bir çocuğu gülen bir çocuktan acımasız bir koruyucuya dönüştürmüştü. istekli sadece değil azarlamak için onun kraliçesi ama

onun güvenliğini sağlamak için hayatını feda edebilirdi. Elbette bunu yapmasına asla izin vermeyecekti ama bu konuda tartışarak daha fazla zaman kaybetmeyecekti.

"Güzel. Şimdi git. Ve sessiz ol." Arkasına hızlı bir bakış attı üzerinde onun Omuz. "Doğru Şimdi, Sessizlik o hızdan daha önemlidir. Hem sesi hem de hareketi algılayabilirler ve her ikisi de konumumuzu ele verecektir." Onlar kim? Sormak istedi ama onları zaten yeterince oyalamıştı. Khamsin ağaç gövdesinden aşağıya doğru yavaşça indi, ağırlığını taşıyacak dalları körü körüne test ederken her sonsuz küçük çıtırtı ve çatırtıda donup kalıyordu. Sadece dibe in, Khamsin. Acele etme. Sessizlik hızdan daha önemlidir. Ağaçtan aşağı inmesi, daha önce gülerek yaptığı tırmanıştan çok daha uzun sürdü. Dibe ulaştığında ürpererek rahat bir nefes aldı, sonra Krysti peşinden aşağı inerken yuvarlanmasını önlemek için gövdeyi tuttu.

Bu işi çok daha kısa sürede halletti ve sessizce yere zıpladığında bir parmağını dudaklarına götürerek, "Beni takip et ve benim adımlarımla yürümeye çalış," diye fısıldadı.

Çocuğun klan yeteneği ve amcasıyla birlikte yıllarca ormanda avlanması ona iyi hizmet etmişti. Ormanın zeminini kaplayan kar, kaya ve çalılar arasında atlarına doğru neredeyse sessiz bir yol bulmayı başardı. Atlara ulaştıklarında battaniyelerden birini sekiz parçaya böldü ve heybesindeki sicim rulosuyla atların toynaklarına bağladı. Soruların hepsi özgür kalmak için yanıp tutuşsa da Khamsin sessiz kaldı ve atların toynaklarını sarmasına yardım etti. Krysti onun ata binmesine yardım etti, kendi eyerine bindi ve onları dağın yamacından vadinin ana yoluna inen patikaya doğru yönlendirdi.

Atların toynaklarındaki bezleri çıkarmak için durduklarında Krysti, "Gildenheim'a hızlıca dönmemiz gerek," dedi. "Dört nala koşmaya hazır mısın?"

"Elbette." Krysti'nin sesini sessiz tutacak kadar endişeli olduğu açık olsa da fısıldamıyordu

artık. Kham bunu acil tehlikenin geçtiği anlamına aldı. "O arkadaki de neydi? Ben bir şey görmedim."

"Çok azı bunu başarır - en azından hikâyeyi anlatacak kadar yaşayanlar." Atların toynaklarını çözmeyi bitiren Krysti eyere geçti ve dizginlerini topladı. "O bir garmdı, tüm Wintercraig'deki en ölümcül canavar. Krala söylemeliyiz."

At çifti Gildenheim'a doğru vadi yolunda gürleyerek ilerledi. Oraya varmadan çok önce gökyüzünde kanat çırpın kuş sürülerini gördüler ve etraflarındaki köylerde yankılanan korna seslerini duydular. Üç uzun patlama. Sonra bir duraklama, sonra tekrar üç uzun patlama.

"Bu ne anlama geliyor?" Kham sordu.

"Bu, kralın jarmadan zaten haberdar olduğu anlamına geliyor. Büyük Av'ı çağırıyor."

"Neden geride kalmak zorunda olduğumu anlamıyorum. Galacia Frey ve rahibeleri gidiyor."

Wynter derin bir nefes aldı ve karısı kollarını kavuşturup ters ters bakarken sabırlı gerektiğini kendine hatırlattı.

Khamsin ve Krysti dün Gildenheim'a döndüklerinden beri atlılar kapılardan içeri akın ediyor ve gökyüzü Gildenheim'ın çağrılarına cevap kuşlarla doluyordu. Artık şafak sökmek üzereydi ve Büyük Av'ı başlatmak için yeterli sayıda Kış Halkı toplanmıştı. Ve Khamsin onlardan biri olmayacağı için mutlu değildi. "Laci gidiyor çünkü o Wyrn'in Baş Rahibesi.

Thorgyll'in Mızrakları'nın koruyucusudur ve varlığı gereklidir. Rahibeleri ona yardım edecek. Onlar garm avlamak için eğitildiler. Sen değilsin."

"Ama-"

Wynter bir elini kaldırdı. "Yeter. Ne kadar yalvarırsan yalvar, bağırırsan bağır, ayağını yere vurursan vur, gitmiyorsun.

Burada, Gildenheim'da, güvende olacağını bildiğim yerde kalacaksın. Kararımı verdim."

Kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. Etkileyici bir bakışı vardı. Gümüş rengi gözleri, burun kemeri boyunca çekilmiş kaşları, dolgun dudaklarını büzüştürüşü. Belki büzülmüş dudakları değil. Bunlar adamın onu öpme isteği uyandırıyordu.

İçini çekti ve onun omuzlarını tuttu. "Güvende olmana ihtiyacım var, min ros. Anlamıyor musun? Senin ve Krysti'nin garmin görüldüğü dağlarda yalnız olduğunuzu fark ettiğimde, seni kaybedeceğimi düşündüm." Ölüme ne kadar yaklaştığını düşünmek bile onu bütün gece uyanık tutmuştu. Yakın zamanda bir daha o seviyede bir korku yaşamak istemiyordu.

"Sen bu yaratıkları avlarken burada beklemenin benim için daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Krysti bana onlardan bahsetti. Ölümcül derecede tehlikeliler."

"İşte tam da bu yüzden onları avlamalıyız. Dağdan indiklerinde yollarına çıkan her şeyi avlayıp öldürecekler ve Büyük Av'ın atlıları onları durdurana kadar da buna devam edecekler."

"Sizinle gelmem için bir sebep daha. Burası artık benim evim. Onu savunmak en az senin ve Galacia'nın olduğu kadar benim de hakkım ve görevim."

"Khamsin, Summerlea'dan ilk ayrıldığımızda Valik Vera Sola'yı yönetmek için geride kalmak istedi. Beyaz Kılıç olarak bu onun hakkı ve göreviydi. Kalmasına izin vermedim çünkü onu bir asi kılıcıyla kaybetme riskini göze alamazdım. Evini savunmak senin hakkın ve görevin -ve Wintercraig'i artık evin olarak gördüğünü bilmek kalbimi sevindiriyor- ama burada, sarayda, güvenli bir yerde kalmanı istiyorum. Sana bir şey olması riskini göze alamam. Yaralanırsan... seni kaybedersem . . ." Sertçe yutkundu.

Asi ve inatçı kaşları çatıldı. "Wyn ..." Gözlerindeki tehditkâr fırtına yumuşak, sıvı gümüşe dönüştü. İnce bir eli yüzüne doğru yükseldi.

Onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Lütfen, Min Ros. Bana burada kalacağına, beladan uzak duracağına söz ver. Sana emretmek zorunda bırakma beni." Onu kendine çekti ve dudaklarına bir öpücük daha kondurmak için eğildi. Vahşi, patlayıcı bir tutku öpücüğü değil, uzun ve kalıcı bir şey. Her sıcak nefesle ve dudakların dudaklara değmesiyle bir bağlılık ilahisi söyleyen bir öpücük. "Lütfen," diye fısıldadı sonunda uzaklaştığında. "Bana söz ver."

Puslu gözlerle ona baktı ve şaşkınlıkla dudaklarına dokundu. "Söz veriyorum."

Kalbini dolduran rahatlama onu neredeyse sendeletecekti. "Teşekkür ederim."

"Şimdi bana sağ salim döneceğine söz ver."

İkisi de böyle bir sözün yalan olacağını biliyordu, bu yüzden onun yerine, "Halla ve Hel'i bunu yapmaları için harekete geçireceğim, Summerlass. Bu konuda sana yemin ederim."

Avcılar toplanmıştı. Çok sayıda Kış Adamı ve bir avuç güçlü, savaş tecrübesi olan kadın. Parlak gümüş zırhlar yerine, karlı ormana uyum sağlamak için beyaz ve krem tonlarında ağartılmış soluk deriler giymişlerdi. Hepsi de kılıçların yanı sıra yaylar, mızraklar ve fırlatılan baltalarla ağır bir şekilde silahlanmıştı. Her bir avcının yüzünde ölüm kadar acımasız bir ifade olsa da, beklenti havası açıkça görülüyordu.

Bu halk dağlarda yetişmiş. Hepsi avcıydı. Ve bu toplantı, ciddi amacına rağmen, onları içgüdüsel bir hevesle doldurdu.

Wynter eyerin üzerine çıktı. Sirtına bir yay ve sadak asmıştı ve Gunterfys de yanına sıkıca bağlanmıştı. Büyük Av'da herkes hem bir menzilli silah hem de bir kılıç taşırdı. Menzilli silah birincil savunmaları olurdu ve çoğu kılıcı kınından çıkarmalarına hiç gerek kalmaması için dua ederdi. Bir garm karşısında, bir adamın yakın dövüşte hayatta kalma şansı keskin bir şekilde düşerdi.

Hodri kıpırdandı, soğuk havaya bir buhar püskürtüp başını salladı. Bu av için her zamanki çanlarını çıkarmıştı, bu yüzden ince beyaz kurdelelerle örölmüş yelesinin uzun, dalgalı telleri güçlü boynunda sessizlik içinde dans ediyordu.

Nal sesleri Galacia Frey ve iki rahibesinin gelişini haber veriyordu. Beyaz deri giymiş ve kar beyazı kısıraklara binmiş olan Galacia ve diğer rahibelerden biri, Wyrn'in sunağının arkasındaki duvardan aldıkları uzun, kristal buz mızraklarından birer tane tutuyordu. Üçü de uzun, kıvrımlı beyaz yaylar ve konsantre asit kapsülleriyle dolu içi boş oklarla dolu sadaklar taşıyordu.

Wynter avlunun yukarısındaki balkona baktı ve Khamsin'i meydan okuyan kırmızı ve altın rengi giysiler içinde, odasının dışındaki taş yürüyüş yolunda dururken buldu. Gökyüzü kapalıydı ve ara sıra esen rüzgârla savrulan kar ağılıyordu. Geride bırakıldığı için hâlâ mutlu değildi ama Wynter tüm Wintercraig'deki en tehlikeli keşif gezisinde güvenliğini riske atamazdı. Büyük Av hiçbir zaman can almakta başarısız olmamıştı ve Wynter onun Av'ın kayıplarından biri olma ihtimaline bile izin vermeden önce ne tür bir fırtına çıkarırsa çıkarsın yüzleşecekti.

Gözleri buluştu. Elini hafif bir selamla kaldırdı ve ardından Büyük Av'ı Gildenheim'dan dışarı çıkardı.

Dört gün sonra, Büyük Av'ın atlıları hâlâ dönmemişti.

Khamsin Gildenheim'ın büyük toplantı salonunun kubbeli katedral pencerelerinin yanında durmuş, düşünceli bir sessizlikle şatonun teraslı bahçelerine bakıyordu. Manzara çok güzeldi; karla kaplı bahçeler bembeyaz ve dingin, donmuş şelaleler büyü, sanki zamanın kendisi durmuş gibiydi ama en enfes kış güzelliği bile sinirlerini yatıştıramıyordu. Mükemmel şekillerde yontulmuş buzlu yaprak dökmeyen ağaçlar görmek istemiyordu. Görmek istediği

Büyük Av'ın atlıları Wynter'ın önderliğinde güvenli bir şekilde eve dönüyor.

Beklemek onu çıldırtıyordu. Normalde Krysti onunla birlikte olur, onu eğlendirir ve zihnini meşgul ederdi ama sarayda kapalı kaldıkları için öğleden sonraları üst kattaki çocukların katılması konusunda ısrar etmişti.

Arkasından gelen etek hışırtısı dönmesine neden oldu. Sarayın diğer hanımları odanın her yerinde oturmuş, kitap okumakla, elişi yapmakla ya da sessiz sohbetlerle meşguldü. Leydi Melle dikiş işlerini bırakmış ve odanın öbür ucuna geçerek pencerenin önündeki Hemşin'e katılmıştı.

"Bu kadar çabuk dönmelerini beklemezdim, Majesteleri," dedi. "Büyük Av genellikle çok daha uzun sürer. Hatta ben küçük bir kızken üç hafta süren bir av bile hatırlıyorum."

"Üç hafta mı?" Khamsin dehşet içinde ona baktı. Üç hafta boyunca bu kalede kilitli kalıp beklemek onu delirtebilirdi. "Buna nasıl katlanıyorsun?"

"Beklemek zor, biliyorum." Leydi Melle'nin gözleri şefkat ve sempatiyle doluydu. "Ve yalan söyleyip sana hiç kolaylaşmadığını söylemeyeceğim. Kolaylaşmıyor. Bu benim hayatımdaki altıncı Büyük Av. Ve her seferinde, adamların dönmesini beklerken sinir küpü oluyorum."

"Hiç onlarla ata bindin mi? Leydi Frey ve rahibeleri dışında başka kadın avcılar da gördüm."

"Sadece bekar kadınlar. Dul ya da hiç evlenmemiş. Evli kadınlar ava katılamaz."

Bu Khamsin'e hiç de adil görünmüyordu. "Neden olmasın? Eğer yetenekleri ve arzuları varsa, neden onlar da erkekler gibi Av'a katılmasınlar?"

Leydi Melle nazıkçe gülümsedi. "Garmlar Craig'deki en vahşi, en tehlikeli hayvanlardır, canım. Biniciler Büyük Av'da ölür, hem de sık sık. Sen bir Kış Adamı ile evlisin. Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar uzun süre aramızda yaşadınız. Adamlarımız

bizi güvende tutmak için ölebilirler. Biz Gildenheim'da kalıyoruz, böylece daha azı ölmek zorunda kalıyor."

"Wintercraig'in bir kralı hiç Büyük Av'da öldü mü?"

Leydi Melle tereddüt etti, sonra itiraf etti, "Evet."

Kham'ın zihni Wynter'ın karda kanlar içinde can çekişen görüntüsüyle doldu. Görüntü o kadar korkunçtu ki, Khamsin pencereye doğru döndü ve beklenmedik bir gözyaşı hücumuyla mücadele ederken kısa, hızlı nefesler aldı.

Onun üzüntüsünü gören yaşlı kadın, "Ah, canım! Hayır, böyle şeyler düşünmemelisin." Bir kolunu Khamsin'in omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Craig'li Wynter sıradan bir kral değil. Ona zarar vermek için tek bir silahtan çok daha fazlası gerekir."

Kham yaşlı kadının kucağına doğru eğildi. Gildenheim'dan ayrıldığından beri ilk kez bir kadın Khamsin'e sarılıp rahatlatmıştı ve bu neredeyse gözyaşlarını tutan barajı yıkacaktı.

"İşte oldu. İşte böyle." Leydi Melle Kham'ın sırtını sıvazladı ve duygusal fırtınanın en kötüsü geçene kadar yatıştırıcı sesler mırıldandı.

Avuç içleriyle gözlerini silen Kham kendini geri çekti ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Doğam gereği ağlamaklı bir tip değilimdir."

"Elbette değilsiniz. Bunlar olağanüstü durumlar." Hanımefendi kendini Hemşin ile toplantı salonundaki diğer hanımların arasına yerleştirdi. "Sizi buna kendim hazırlamam gerekirdi ama yapmadım. Özür dilerim."

Kham hüznle gülümsedi ve gözyaşı dolu kirpiklerinin arasından yukarı baktı. "Senin üzerinde bir şelaleye dönüşmem senin suçun değil." Khamsin kendini sertçe salladı ve boğazını temizledi. "Bekleme konusunda hiçbir zaman iyi olamadım. Bu yakın zamanda da değişecek gibi görünmüyor."

"Hiçbirimiz bu konuda iyi değiliz kraliçem. Bu yüzden saray kadınları böyle zamanlarda hep bir araya gelir. Arkadaşlık beklemeye katlanmayı kolaylaştırır."

Kham sulu bir kahkaha attı. "Evet, iğne işinin hiçbir bekleyişimi kolaylaştıracağını sanmıyorum."

Şimdi gülümseme sırası Leydi Melle'deydi. "Belki de değil. Size daha uygun başka uğraşlar bulmamız gerekecek. Okumak belki? Ya da bir iskambil oyunu? As oynamaktan hoşlandığınızı biliyorum."

"Diğerlerini rahatsız etmek istemem."

"Saçmalık. Siz bizim kraliçemizsiniz, biz de sizin . Biz sizin rahatınızı sağlamak için buradayız, tersi için değil."

Wynter, Craig'deki Trjoll Dağı'nın yamaçlarındaki keskin karın üzerinde diz çöktü. Dört gün önce, Krysti'nin Khamsin'i götürdüğünü söylediği kayalıktan yarım mil kadar ötede garmin izlerini bulmuşlardı. O ana kadar Wynter, Khamsin ve Krysti'nin canavarla yüz yüze gelmeye ne kadar yaklaştıklarını fark etmemişti. Garm yarım mili bir dakikadan daha kısa bir sürede katedebilirdi. Rüzgârın yönünde küçük bir değişiklik olsa, YazSınıfı asla eve dönemezdi.

Wynter o zamandan beri iyi uyuyamamıştı.

Jarein Tor'dan Hammrskjoll'a, dağlardan yukarıya ve Craig'deki Glacier Geçidi'ne, oradan da batıya, Minsk Nehri vadisine kadar iz sürmüşlerdi.

"Skala-Holt'a doğru gidiyor," diye mırıldandı Wyn.

"Onları uyarması için bir kartal göndereceğim."

"Umalım da çok geç kalmamış olalım." Wyn ayağa kalktı.

"Atına bin." Eyerin üzerine çıktı ve dizginleri topladı.

"Kartal geliyor!"

Wyn başını kaldırıp mavi gökyüzünde süzülen bir kar kartalının geniş beyaz kanatlarını gördü. Kuş kanatlarını kıstı ve onlara doğru eğildi, son anda yavaşlayarak Valik'in uzattığı kolunun üzerine kondu.

Valik mesaj kapsülünü kuşun bacağından çıkardı. Kolunu gökyüzüne doğru kaldırarak kartalı tekrar uçuşa geçirdi ve havaya küçük bir tarla faresi fırlattı. Kartal ödülünü gökyüzünden kaptı ve yemek için kayalık bir çıkıntıya doğru uçtu.

"Ne haberi?" Valik mesajı tararken Wynter sordu.

"Garm'ın inini bulmaları için Craig'e gönderdiğin adamlardan haber geldi." Valik başını kaldırıp baktı, yüz ifadesi asıktı. "Garm Jarein Tor'a öylesine gelmedi. Biri onu oraya kasıtlı olarak çekmiş.

"Majesteleri." Kham'ın tanımadığı bir hizmetçi ona gizlice mühürlü bir zarf uzattı. "Bunu teslim etmem istendi," diye fısıldadıktan sonra aceleyle uzaklaştı.

Meraklı. Khamsin zarfı açtı ve içindeki katlanmış parşömeni çıkardı. Parşömenin üzerine özensiz bir elle karalanmış notta şunlar yazılıydı:

Büyük Av bir tuzaktır. Rorjak'ın dönüş tehdidini sona erdirmek için kralı öldürmek istiyorlar. Onu uyarmalıyız. Saat 11'de atlarla birlikte eski değirmende bekliyor olacağım. Geçen Freikasday ile aynı yoldan gidin. Kimsenin seni görmesine izin verme. Bu notu yak.

Not imzalanmamıştı ama sadece Krysti'den gelmiş olabilirdi. Geçen Cuma günü batı duvarındaki gizli kapıdan kaçtığını başka kim biliyordu?

Galacia ve rahibelerini düşündü, hepsi de bir anda öldürebilecek ölümcül silahlarla donanmıştı. Kham onlardan herhangi birinin krallarını öldüreceğine inanmak istemese de, daha iyisini biliyordu. Her rahibenin ilk sadakati tanrıçasına idi, kralına değil. Wynter ve Khamsin ne kadar inkâr etmek isterse istesin, Buz Kalp hâlâ Wynter'ı sıkıca kavıyordu ve gücü her geçen gün daha da artıyordu.

Galacia ve yardımcıları Wynter'i öldürecek miydi? Saraydaki hanımlara göre, garmin gelişi Rorjak'ın dönüşünün işaretlerinden biriydi. Skala-Holt'taki çığa Buz Devleri'nin karıştığı söylentileri de bir diğeri idi. Rahibelerin zamanın tükenmekte olduğunu hissetmiş olmaları mümkündü.

Khamsin omzunun üstünden kağıt oynayan, pencere kenarında bekleyen, erkekleri Büyük Av'a katılırken vakit geçirmek için ellerinden geleni yapan saray kadınlarına baktı. Saat ona çeyrek vardı. Baş ağrısı ya da yorgunluk gerekçesiyle odasına çekilirse, birilerinin onu aramaya gelmesi için iki ya da üç saat geçmesi gerekebilirdi. Krysti ve onun, yoklukları fark edilmeden önce iyice uzaklaşmaları için yeterli bir süre.

Kham notu cebine koydu, solgun bir bakış fırlattı ve salondan çıkmak için izin istedi.

Ava yetişmelerinin bir gün ya da daha fazla sürebileceğini düşünen Khamsin, örme iç çamaşırları, Krysti'yle yaptığı gezintiler için diktirdiği yün astarlı deri pantolon ve ceket ile yatak ve battaniye görevi görebilecek sıcak tutan, beyaz, kürk astarlı, kapüşonlu bir pelerin giydi. Wynter'ın Kış Halkı'nın her zaman en kötüsüne hazırlıklı olduğuna dair yorumunu hatırlayarak, mutfaktan aşırıldığı bir kese kuru meyve ve eti yün bir battaniyenin içine koyup sırtına astı. Sonra Krysti'nin notunu ocağa attı, küle dönüşmesini izledi ve Krysti'yle birlikte muhafızlarını atlattıkları gün kullandıkları gizli çıkışa doğru gizlice indi.

Güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Khamsin pelerinini ters çevirdi, kapüşonunu kendine özgü koyu renk saçlarının üzerine çekti ve karlı kayalıklardan oluşan açık alanda aceleyle ilerlemeden önce muhafızların geçmesini bekledi. Kalbi boğazında kalmış, deli gibi çarpıyordu.

Uçurumun kenarındaki sarp patikadan aşağı indi ve dibinde büyüyen ağaçların örtüsüne ulaştı.

Güvenli bir şekilde gözden saklandıktan sonra ağaçların arasından eski değirmene doğru koştu. Orada, eyerli iki dağ midillisi dere kenarında karda ot arıyordu. Pelerinli bir figür yanlarındaki bir kayanın üzerinde oturmuş, zaman geçirmek için taş sektiriyordu.

Ona doğru koşan Kham'ın çizmesinin altından bir dal kırıldı. Figür kayanın üzerinden sıçradı ve etrafında döndü.

Kham ancak o zaman not konusunda belki de daha şüpheli olması gerektiğini fark etti. Çünkü kendisini bekleyen kişinin kimliği Khamsin'i olduğu yerde durdurmuştu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kışlık beyaz derisi ve botlarıyla Reika Villani, kalın pelerininin kürklü kapüşonunu indirdi. Her zamanki karmaşık saçlarını bir kenara bırakıp, onu kraliyet sarayının bir emektarından çok Konundal'dan gelen taze genç kızlardan biri gibi gösteren bir çift örgü yapmıştı.

"Size notu gönderen bendim, Majesteleri."

Kham bir tuzaktan şüphelenerek tedirgin bir şekilde etrafındaki ormana baktı. Kendine zaman kazandırmayı umarak, "Ne notu?" diye sordu.

"Oyun oynama," diye tersledi Reika. "Zamanımız yok. Bana güvenmediğini biliyorum ve bunun için suçu kabul ediyorum. Ama eğer krala bir an önce ulaşamazsak, Av'dan canlı dönemeyecek."

"Haklısın, sana güvenmiyorum," diye kabul etti Kham kel bir sesle. "Neden güveneyim ki?"

"Çünkü annem eskiden Wyrn rahibesiydi. Babamla tanışıp aşık olduğunda bir sonraki Baş Rahibe olmak için sıradaydı. Galacia ve yardımcılarının ne yeminler ettiğini biliyorum. Garm dağdan indiği anda, Wynter ölüm için işaretlendi."

Khamsin yanıt vermeyince Reika bıkkın bir ses çıkardı.

"Tamam, bana inanmayın. Ama ben hayatım boyunca Wynter Atrialan'ı sevdim ve burada oturup Wyrn'in yordakçılarının onu mezara koymasına izin vermeyeceğim." Otlayan atlara doğru yürüdü ve kahverengi olanın dizginlerini eline aldı.

"Sana bir at getirdim." Kahverenginin eyerine asıldı ve Kori'den bile daha büyük, siyah-beyaz bir dağ midillisi olan diğer atı gösterdi. "Benimle gelebilir ya da gelmeyebilirsiniz, nasıl istersen. Sana o notu göndermemin tek nedeni, Leydi Frey ve yandaşlarını geri çekilmeye ikna etmek için sihrinin işe yarayabileceğini düşünmemdi."

Khamsin tereddüt etti. Bütün içgüdüleri Reika'ya güvenmemesini söylüyordu.

Reika, Khamsin'in kararsızlığını izledi ve alay etti. "Sen bilirsin. Seni bekleyerek değerli vaktimi harcamak yerine kendim gitmem gerektiğini biliyordum." Reika bineğinin tekerini döndürerek karlı ormanın içinden ana vadi yoluna doğru dörtnala ilerledi.

"Wyrn lanet olsun," diye yemin etti Kham. Eğer Wynter'ın hayatı gerçekten tehlikedeysen ve onu uyarmak için hiçbir şey yapmadıysa, kendini asla affetmeyecekti. "Buna pişman olacağımı biliyorum," diye mırıldandı. Midillinin dizginlerini yakaladı, kısırağı devrilmiş bir ağacın yanına götürdü, böylece üzengilere ulaşabildi ve eyere çıktı. Topuklarına attığı bir tekmeyle midilliyi öne doğru sıçratarak hızlı bir dörtnal koşturdu. "Reika! Reika, bekle. Ben geliyorum."

İkisi gün boyunca ve gece boyunca at sürdüler. Ertesi sabah güneş doğmadan önce tekrar yola çıkmadan önce terk edilmiş bir avcı kulübesinde uyudular. Reika düzenli olarak durup klan hayvanları olan erminleri çağırarak ava gitmelerine yardımcı olmalarını istedi. Birden fazla kez geri döndüler, dağa çıkıp indiler, sonra da geri döndüler. Gökyüzündeki güneş ve Khamsin'in onunla bağlantısı olmasaydı, Kham olurdu.

tamamen geri döndü. Ama bu haliyle Gildenheim'ın batısına bir günlük mesafeden fazla uzakta olmadıklarını biliyordu.

Reika hayvan rehberlerine bir kez daha danışırken, bu kez atları sulamak için bir kez daha durduklarında Kham, "Bu çok saçma," diye yakındı. "Böyle giderse Wynter'ı uyarmak için ona asla zamanında ulaşamayacağız."

Reika ona keskin bir bakış attı. "Avcılar garmı takip ediyor ve garm sizin rahatınız için tam olarak düz çizgiler halinde ilerlemiyor, Majesteleri. Eğer avcılarını takip etmek sizin için çok zahmetliyse, Gildenheim'a geri dönmekten çekinmeyin."

Kham ağzını kapattı. Birkaç dakika daha geçtikten sonra Reika çömeldiği yerden kalktı, dizlerindeki karın tozunu aldı ve atına yeniden bindi.

"Bu yöne doğru gidiyorlar." Dağın yukarısını işaret etti. "Artık çok uzakta olmamalı."

"Onları bulduğumuzda ne olacak?" Kham sordu. "Eğer Galacia ve rahibeleri kralı öldürmek istiyorlarsa, varlığımız onları zorlayacaktır."

"Önce Valik ve Beyaz Muhafızlar'a ulaşırsak olmaz." Reika, Kham'ın sol kanadının yanında at sürmek için geri çekildi. "Biliyor musun, Elka ve ben küçük bir kızken böyle tepelerde at sürerdik. O hep bir prenses olmayı hayal ederdi. Ben değil. Ben hep kraliçe olmayı hayal ederdim."

Kham dudağını ısırdı. "Reika ..."

"Bekle." Reika bir elini kaldırdı. "Oradaki de ne?" Khamsin'in sağındaki bir noktayı işaret etti.

"Ne?" Kham dağa doğru baktı. "Ben bir şey görmüyorum."

"Jandarmalar kanının kokusunu alır almaz sen de alacaksın."

Khamsin'in vücudundaki her sinir alarmı çınladı. Reika'nın pelerinini geri attığını ve yanında sakladığı silahı kaldırdığını görmek için tam zamanında arkasına döndü.

"Ölme zamanı, Yaz cadısı." Reika'nın güzel yüzü çirkin nefret çizgilerine dönüştü. Bir öfke sağ kolunu kaldırdı. Güneş ışığı silahtan parlıyordu

Yumruğunda sıkıdığı uzun saplı silahın ucunda beş adet pençe gibi sivri uç vardı.

Khamsin eyerinde sarsıldı ve topuklarını bineğinin yanlarına vurdu, tam o sırada Reika garip kılıcını indirdi. Kham'ın sırtından aşağı ateşli bir acı yayıldı ama pençeli silah arka bacaklarında derin yarıklar açarken darbeden en çok etkilenen bineği oldu. Kısarak acı içinde çığlık attı ve arka ayakları üzerinde şaha kalkarak neredeyse Khamsin'i yerinden oynatacaktı. Kham'ın kalçaları kısrağın kaburgalarının etrafında sıkıca kenetlendi, hayvanın sırtına yapışırken topukları içeri girdi. İçgüdüsel olarak iki eliyle eyerin kulpunu kavradı ve dizginler üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

Reika silahını tekrar savurdu.

Kham acı omzuna, koluna ve göğüs kafesine yayılırken çığlık attı. Kısrağın ön ayakları tekrar yere çarptı ve at vahşi bir dörtnalla ileri fırladı.

Dallar Kham'ın yüzüne çarptı, buzlu iğneler cildini kesti, sert kabuklar yanak ve alnında sıcak, acı verici yarıklar açtı. Eğildi ve kısrağın boynuna doğru eğildi, yüzünü bineğinin yelesine gömdü ve kendini kesik dalların en kötüsünden korudu. Sırtı, omzu ve yan tarafı ateş gibi yanıyordu ve yaralardan akan kanı hissedebiliyordu. Kısarak koşarken rüzgârda kurdele gibi sallanan dizginlere uzanmak için eyeri bırakmaya cesaret edemedi.

, Kham. Ne yaparsan yap, sakın !

Kısarak kayaların ve derelerin üzerinden sıçradı, devrilmiş ağaçların üzerinden atladı. Sarsıntı üstüne sarsıntı Khamsin'i kemiklerine kadar sarstı ama o çaresiz bir güçle eyere tutundu. Parmakları eyerin kulpunun etrafında kansız pençelere dönüşmüştü. Ellerindeki kaslar çeliğe dönüşmüş ve yerine kilitlenmişti.

Sonra, aniden, at artık onun altında değildi. Bir an kısarak dörtnala çılgınca koşmaya başladı.

orman, bir sonraki at bir taş gibi düştü ve Khamsin'i başının üzerinden itti.

Khamsin havada süzülürken zaman uzadı, o ilerledikçe spiral çizdi. Bulutlu gökyüzünün gümüşü gri renkte parladığını ve hemen önündeki uçurumun dibinde biriken devasa kar yığınlarını gördü. Uçurumun yırtık siyah kayası keskin bir şekilde yukarı doğru yükseliyor, pürüzlü yüzeyi taşı obsidyen bir parıltıyla parlatan ince bir buz tabakasıyla kaplanıyordu.

Bir sonraki an, yerçekimi onu geri aldı. Kemikleri titreten bir çarpmayla, boyun eğmeyen bir buz tabakasının üzerine indi.

Donmuş bir göletin yüzeyinde başını iki yana açmış bir şekilde dönerken zaman aniden hızlandı. Ayakları göleti besleyen şelalenin üzerinde oluşan gümüşü beyaz buz sarkıtlarına çarptı. Buz parçalandı ve çarpmanın etkisiyle dönüş yönünü tersine çevirerek önce ayaklarını sonra da kendisini bir kar yığınının içine doğru savurdu. Sarsıcı bir şekilde durduğunda büyük beyaz kar bulutları gökyüzüne doğru fırladı, sonra tembelce yeryüzüne geri sürüklendi, saçlarını ve kirpiklerini kristal pullarla tozladı.

Orada sersemlemiş ve hareketsiz yatıyordu. Ciğerlerindeki tüm hava çekilmişti ve vücudu daha fazlasını nasıl alacağını unutmuş gibiydi.

Nefes al, Khamsin. Nefes al.

Ağzı açıldı. Boğazı çalıştı. Saniyeler sonra, uzun, acı verici bir hırıltı nefes borusunun kenarlarından aşağıya doğru sıyrıldı.

Sönmüş ciğerleri yeniden doldu. Gözleri geri yuvarlandı. O bir nefeslik havayla birlikte, diğer tüm duyuları intikam duygusuyla hayata geri döndü. Acı, inişinin yükünü çeken kalça ve omuz boyunca patladı.

Bacaklarını vücudunun altına çekti ve elleri ve dizlerinin üzerine doğru itti. Yavaşça ayağa acı homurtularının arasına öksürük ve hırıltı nöbetleri serpiştirildi.

Parmaklarını eldivenlerinin içinde oynattı ve ayak bileklerini, dizlerini ve kalçalarını şefkatle esnetti. Her şey hâlâ çalışıyordu. Özellikle de sinir uçları. Kalbinin her atışında kalçaları ve omuzları zonklasa da, sırtındaki ve yan tarafındaki oluklardan bol miktarda kan damlasa da, hiçbir kemiği kırılmamıştı. Bu beklenmedik bir iyi şanstı.

Kham dörtnala koşuyu yara almadan atlatabileceğini hesaplamamıştı. Hatta hayatta kalabileceğinden bile emin değildi. Atı Reika'nın saldırısından çok korkmuştu.

Kham yavaşça etrafına bakındı, yönünü bulmaya çalışıyordu. Donmuş bir göletin ortasında duruyordu. Kaygan yüzeyin üzerinde ince bir kar tabakası vardı. Ve göletin her tarafında, sanki biri temizlemiş gibi kar yığılmıştı.

Kaşlarını çattı ve bölgeyi tekrar taradı. Göletin kuzey ucunda, siyah bir uçurumun yüzü yukarıya doğru yükseliyor ve kenarlarından aşağıya donmuş beyaz bir şelale dökülüyordu. Şelalenin dibinde, donmuş buz sarkıtlarının bir kısmı kırılmış ve ortaya bir mağaranın karanlık girişi gibi görünen bir şey çıkmıştı. Etrafını tanıyınca kaşları kalktı. Paten göleti. Wynter'ın Atrium'unda ölümsüzleştirdiği gölet. Skala-Holt çığının düştüğü gün onu götürdüğü gölet.

Şimdi Reika'nın onu şaşırtmaya ve yön duygusunu kaybettirmeye çalıştığından şüphelendiği tüm yollara rağmen tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Tek yapması gereken atını bulmak ve dağdan aşağı inmekti. Riverfall'daki halk ona yardım edecekti.

Kısrağı bulmaya çalışarak beyaz kar yığınlarını taradı. Gözünün köşesindeki koyu renk bir sıçrama Kham'ı sola doğru savurdu. Ağaçların dibinde biriken daha yüksek kar yığınlarının arasından, yaralı omzundan akan kan damlalarının izini sürerek ilerledi ve

kısarak yan yatıyordu, boynu garip bir açıyla bükülmüştü. At nefes almıyordu.

Kham dizlerinin üzerine çöktü ve kısrağın hareketsiz yüzündeki karları temizledi. Eldivenli elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve içinde tanıdık, uçucu bir duygu kabardı.

"Lanet olsun sana, Reika. Bunun bedelini ödeyeceksin!" Kham'ın yün eldivenlerine yapışan kar eridi ve hızla buharlaşarak sıcak bir bulutuna dönüştü. Tepede gümüşü bulutlar yoğunlaştı, ısı ve nem toplandıkça kalınlaştı ve koyulaştı. Neredeyse bütün bir köyü öldüren o kar fırtınasını çağırdığı günden beri duygularını kontrol altında tutmak için çok çalışmıştı. Ama Reika Villani'yi bir daha gördüğünde, o kış sürtüğü Summerlea Fırtınası'nın ne kadar korkutucu olabileceğini öğrenecekti.

Ve sonra Khamsin hırıltıyı duydu.

BÖLÜM 21

Kahramanlar ve Acılar

"Garm tekrar iki kat geri döndü." Wynter uçurumun tepesi boyunca kara kazınmış büyük pençe izlerinin üzerinden kalkarak Valik ve Büyük Av'ın diğer atlılarına sert bir bakış attı. "Kayalıkları takip ederek dağdan aşağı iniyor."

Kış Adamları'nın yüz ifadeleri buzdan oyulmuş olabilirdi. Hepsi Wyn'in ne demek istediğini biliyordu. Eğer garm dağdan aşağı iniyorsa, vadiye ve köylere doğru geri dönüyordu. Ailelere doğru. Kadınlara ve çocuklara.

Wynter Hodri'nin eyerine asıldı. "Hadi ."

Topuklarını tekmeledi ve Hodri öne doğru sıçradı. Hızlı ve emin adımlarla yürüyen dağ atı tehlikeli uçurumların tepelerinde hızla ilerlerken, Hodri'nin büyük toynaklarının ardından buz ve kar parçaları havalandı. Valik ve diğer biniciler de hemen arkasından geliyordu.

Wyn bir gözünü garm izlerinden ayırmadı. Pençe izleri arasındaki mesafe canavarın hızla hareket ettiği anlamına geliyordu. Canavar peşinde olduklarını biliyordu.

Kendisine doğru gelen iğrenç yaratığa bakarken Khamsin'in yüreği ağzına geldi ve dehşetten kanı buz kesti.

Garm'ın tanımı canavarın devasa, hantal kötülüğünün hakkını vermeye başlamadı bile. Bir at kadar büyük olmasına rağmen, yaratığın yoğun beyaz kürkü

Karla kaplı zeminde, gözler dışında fark edilmesi neredeyse imkânsız olurdu.

Kan kırmızısı ve kötücül bir iç ışıkla parlayan bu gözler, Hel'in kapılarına işaret fişekleri gibi görünüyordu.

Garm'ın inanılmaz derecede büyük, çok korkutucu bir kurda benzemesini bekliyordu. Pençeleri, iri, kürklü gövdesi ve tüylü kuyruğu benziyordu ama benzerlik burada sona eriyordu. Vücudunu kaplayan aynı uzun, kalın kürk, boynunu ve şişkin, kulaksız kafasını da yoğun bir kabarıklıkla kaplarken, yaratığın gözleri, ağzı ve burun deliği yarıklarının etrafında daha kısa bir şekerleme büyüdü. Bir kedinin bıyıklarına benzeyen uzun, ince, dikenli tüyler kısa, basık ağzının her iki yanından ve daha seyrek olarak başının yanlarından ve arkasından bolca çıkıyordu. Ancak bir kedinin bıyıklarından farklı olarak, garm'ın uzun, sert tüyleri titriyor ve kendilerine ait bir yaşamla dalgalanıyordu. Yakındaki bir ağaçtan küçük bir kuş havalandığında, tüylerden birkaçı onun yolunu takip etmek için çırpındı.

Garm'ın kulakları yoktu, ama kılların hissettikleri açıktı. hareket ve ses titreşimleri. Ve onlarla birlikte, yaratığın kelimenin tam anlamıyla kafasının arkasında gözleri vardı.

Ayrıca, ağız yarığı açılıp dudaklar geri çekildiğinde fark etti ki, şimdiye kadar tanıdığı tüm yaratıklardan daha uzun, daha keskin dişlere ve daha fazlasına sahipti. Canavarın ağzı genişledikçe alt ve üst çenesinden sıra sıra kavisli, jilet gibi keskin dişler çıkıyordu. Tek bir ısırık eti ve hatta kemiği bıçakla sıcak tereyağını keser gibi keserdi. Ve uçlarının içe doğru kıvrılma şekliyle, garm dişlerini bir şeye batırdığında, o şey asla kaçmıyordu.

Kham yavaşça geri çekildi.

Hiçbir erkek tek başına bir silahla yüzleşip yaşayamaz. Leydi Melle'nin korkunç sözleri zihninde yankılandı. Tek şans, çok sayıda avlanmaktı. Çok sayıda. Bu yüzden buna Büyük Av diyoruz. Ve o zaman bile, insanlar ölecek.

Ve işte ölüm Kham'ın yüzüne bakıyordu. Reika'nın açtığı yaradan damlayan kanın kokusu

Kham'ın sırtını oymuş.

Garm'ın dişlerinden mavi-beyaz balçık damladı. Damlacıklardan biri bir çobanpüskülü çalısının yaprağına düştü ve dikenli yaprak dökmeyen yaprak bir çatırtıyla dondu, koyu renkli, parlak yüzeyine anında beyaz buz yayıldı.

Garm ön pençelerini dikti, göğsünü kabarttı ve kulakları yırtan bir çığlıkla mavi-beyaz bir buhar bulutu püskürttü.

Çığlık Kham'ın kafatasını parçaladı. Acı içinde çığlık attı ve dizlerinin üzerine çöktü, kasları tutuldu. Bir nefes daha alamadan buhar bulutu ona ulaştı. Sis onu sarıp sarmaladığında ve vücudunu boyun eğmeyen buz şeritlerine hapsedtiğinde, derisinde buzlar çatırdadı. Kulakları çınlarken, kalbinin atışının belli belirsiz farkındaydı; göğsünün donmuş davulunda yankılanan yavaş, gümbür gümbür vuruşları duymaktan çok hissediyordu.

Yürü, Khamsin! HAREKET ET! Zihni bu emri haykırdı ama bedeni garm'ın avcı çığlığı ve buharlı nefesinin dondurucu, felç edici etkisiyle olduğu yerde kilitli kaldı.

Arka bacaklarındaki kaslar güç toplayarak kasılırken canavarın kalçaları boyunca kürk dalgalandı ve garm saldırmaya hazırlanırken altı ölümcül inçlik kavisli, jilet gibi keskin pençeleri buza saplandı.

Eğer silah ona dokunursa, ölürdü.

Gökyüzüne doğru çılgınca bir bakış fırlattı. Tepesinde bulutlar kaynıyor ve rüzgâr ağaçların arasından fırlayarak adrenalin yüklü damarlarında dolaşan dehşet ve çaresizliğin kaotik girdabını yansıtıyordu. Güneş oradaydı, o kara bulutların ardında. Ona uzandı, garm'ın soğuk büyüüne karşı koymak için parlak ışınlarındaki güç ve ısıyı çağırdı.

Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Yardım edin bana!

Güneş, göğsünde damarlarından vücudunun geri kalanına akan bir sıcaklık patlamasıyla cevap verdi Parmakları esnedi.

Garm fırladı.

Kham bacaklarını katladı ve canavar tam da durduğu yerden geçerken yere düştü. Garm'ın ardından esen sert rüzgâr derisinin açıkta kalan kısımlarını yaktı. Kham acıyla tısladı ve ayağa kalktı. Kasları hâlâ yarı donuktu ve tepki vermekte zorlanıyordu ama en azından hareket edebiliyordu.

Hırlayan, dişleri öfkeli tıkırtılarla gıcırdayan garm ikinci bir saldırı için döndü. Garm'ın devasa pençelerinden uzanan uzun, kıvrımlı, altı inçlik pençeler çekiş için derine indi.

Kham telaşla etrafına bakındı. Arkasında kayalıklar ve donmuş göl uzanıyordu. O tarafa kaçamazdı. Açık alanda ölmüştü. Yaratık çok hızlı ve çok güçlüydü. Siper alması gerekiyordu. Arkasına saklanabileceği bir şey. Garm'ı yavaşlatacak bir şey.

Alev alev yanan kırmızı gözler ölümcül bir niyetle onu kısırdı. Canavar çenesini açarak başını geriye attı. Kham garm'ın felç edici çıığına karşı kulaklarını kapattı ve ağaçlara doğru koştu.

Buzdan nefesinin soğuğu, paltosunun kalın kürkünün içinden omurgasını dondurdu. Arkasına bakacak kadar yavaşlamaya cesaret edemedi. Arkasındaki garmı hissedebiliyordu. Dondurucu bir boşluk üzerine kapanıyor, etrafındaki her şeyin sıcaklığını emiyordu.

Az ileride, karla kaplı bir kaya yığını yoluna yuvarlanmıştı. Altı metre gerisinde, büyük bir ladinin dalları uzanıyordu.

Kayalıklara doğru koşarken bacakları pompalanıyordu. Aylarca Krysti'nin peşinden koşmuş, onun sarp uçurumlardan ve tehlikeli dağlık araziden zahmetsizce inip çıkmasını taklit etmeye çalışmıştı.

Elbette Krysti'yle birlikte uçurumlara tırmanmak ve engelleri aşmak sadece bir eğlenceydi. Zaman geçirmek için eğlenceli bir yol.

Şimdi, hayatı buna bağlıydı.

Onlara doğru koşarken kayaları taradı, mesafeleri, eğimleri hesapladı, tüm dayanak noktalarını not etti ve kendi erişimine ve yeteneklerine en uygun yolu belirledi.

Korku ya da şüphe için zaman yoktu ve hataya yer yoktu. Tek yapabileceği yoluna karar vermek, ona bağlanmak ve ilk denemesinde başarılı bir koşu tamamlamak için dua etmekte.

Khamsin bir hız patlaması yaptı ve ilk kayaya doğru sıçradı. Ayağı eğime karşı mükemmel bir açı yaparak indi. Sağ tabanı temas etti. Momentumunu absorbe etmek için dizini büktü ve hemen iterek yığındaki bir sonraki kayaya doğru sıçradı. Ayaktan ayağa, kayadan kayaya sıçrayarak kaya yığınının tırmandı ve kendini havaya fırlattı. Kolları gerilmiş, eldivenli elleri genişçe açılmıştı.

Ladin dalını parmak uçlarıyla yakaladı ve gövdesini dalın tepesinde sallamak için yukarı ve dışarı tekme attı. Bacaklarını tekrar pompaladı, ayaklarını ellerinin iki yanına dikti ve daha yüksek bir dala tutunmak için yukarı sıçradı. Ladin ağacının dallarına tırmandı, sonra garm'ın bir sonraki adımında ne yapacağını görmek için durakladı.

Altındaki kol, ağaç gövdesine doğru sıçradı ve uzun süre esnedi,

kıvrık pençeler. Kham'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Halla bana yardım et! Bu lanetli şey de mi tırmanabiliyor?"

Garm'ın ladinin geniş gövdesine tırmanmaya başladığından emindi; altı inçlik pençeleri buz ve donmuş toprağı keser gibi kolayca ahşaba saplanıyordu. Canavar neredeyse Khamsin'e ulaşmıştı ki Khamsin kendini toplayıp bir sonraki en yüksek dala atladı.

"Dev bir buz kurdu diyorlar," diye mırıldandı Kham ağaca tırmanırken. "Kıçımın buz kurdu. Bana bir kurt göster

-Sadece bir tane! Ağaca tırmanabilen!"

Yükseklere dallar inceliyor ama daha da bollaşıyordu. Umarım, çalılıklar garmı yavaşlatır

-Ya da şanslıysa tamamen durdurabilirdi. Khamsin omzunun üzerinden bir bakış attı ve hemen havanın maviliğine küfretti.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Garm sadece bir kurt kadar hızlı koşmakla, bir don ejderhası gibi dondurucu sis solumakla ve bir sincap kadar zahmetsizce ağaçlara tırmanmakla kalmadı... aynı zamanda ladin dalları Garm'ı avından uzak tutmakla tehdit ettiğinde, canavar onları ekmek çubuğu gibi çiğneyip geçti.

Daha yükseğe tırmandı, daha hızlı tırmandı, ilerlerken dua etti.

Yarık Hodri'nin yolunda uzanıyordu, alttaki dağdan oyulmuş uzun, derin bir uçurumdu. Yarık kolaylıkla yirmi beş metre genişliğindeydi -bir at ve binicinin büyük bir risk almadan atkadar uzaktı- ama garm'ın izleri doğrudan yarığın kenarına kadar uzanıyordu.

Boşluk at ve binici için riskli bir atlayış olabilirdi ama görünüşe göre garm için değil. Hodri'yi uçurumun kenarında dizginlerken, Wyn garm'ın mesafeyi atladıktan sonra indiği karşı taraftaki bozulmuş karı görebiliyordu. İzler oradan devam etti, hâlâ doğrudan bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu vadiye doğru gidiyordu.

Hodri'yi sola döndürmeye başladı, karşıya geçmek için daha güvenli bir yer bulana kadar uçurumun kenarı boyunca at sürmek niyetindeydi ama vadiden esen bir rüzgâr onu kısa sürede durdurdu.

Başını geriye attı, rüzgârdaki büyüünün kendine özgü kokusuyla burun delikleri açıldı. Hava büyüü.

Fırtına büyüü.

Khamsin.

Korku sertçe vurdu. Wynter'ın elleri Hodri'nin dizginlerini sıkıca kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı.

O aşağıdaydı, vadide. Wyrn, pervasız ve tedbirsiz karısını uyarılarını göz ardı edip Büyük Av sırasında ormana at sürmeye iten deliliğin ne olduğunu bir tek o biliyordu. Onun büyüünün tadını kendi büyüünden daha iyi biliyordu.

Kham . Ve silah doğrudan ona doğru gidiyordu.

Bildiği tek şey, çoktan onun üzerine gelmiş olabileceğiydi.

Bineğini döndürdü ve kısa bir mesafe geri sürdü. Atlamak için daha güvenli bir yer bulacak zaman yoktu. En ufak bir gecikme, garmdan önce Khamsin'e ulaşmak ya da onun kalıntılarını kana bulanmış bir tarlaya saçılmış halde bulmak arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

İkinci olasılık düşünülemezdi.

"Hadi oğlum," diye ısrar etti. "Bunu yapabiliriz. Yapmak zorundayız. Bize ihtiyacı var." Topuklarını Hodri'nin yanına dokundurdu ve aygır anında hızlı bir dörtnala kalktı. Büyük toynaklar uçuşunun kenarına doğru koşarken kar yığınlarını tekmeleyerek parladı.

Wyn, Valik ve diğerlerinin arkasındaki yokuşu tırmanırken yaklaştıklarını duydu ama geri çekilmedi ve Hodri de yavaşlamadı.

Uçuşun önlerinde belirdi.

"İşte böyle evlat," diye mırıldandı Wynter. Hodri'nin boynuna doğru eğildi ve aygıra başını verdi.

"Wyn!" Valik bir çığlık attı. "Dur! Çok uzak!"

Wynter'ın tek tepkisi Hodri'yi daha hızlı koşmaya teşvik etmek oldu. Düşüş önlerinde büyükçe belirdi, yirmi beş metrelik boşluk daha çok elli metre gibi görünüyordu ama Hodri asla duraksamadı. Uçuşunun tam kenarında, bir adım daha atsalar ölümlerine yol açacakken, aygır arka toynaklarını dikti, devasa arka bacaklarından patlayıcı bir güç saldı ve uçuşunun kenarından aşağı atladı.

"Wyn!" Valik ağladı.

Wyn onu zorlukla duydu. At ve binicisi efsanevi Valkyr'lerden biri gibi havada süzöldüler, ölüm tanrıçası Eiran için ruhlar toplayan, hayalet küheylanlar üzerinde rüzgârları süren vahşi savaşçı ruhlar. Bir sarsıntıyla yeryüzüne geri döndüler ve yarığın uzak tarafına, kenardan sadece on beş santim uzağa sert bir şekilde indiler.

Uçuşunun uzak tarafında toplanan Kışadamları'ndan zafer çığlıkları yükseldi.

"Seni donmuş beyin!" Valik bağırdı. "Neredeyse kendini öldürtüyordun-"

Gürültülü bir çatırtı havayı ikiye böldü. Valik'in azarı kesildi ve Kışadamları aniden sessizliğe gömüldü.

"Wyn!" Valik bağırdı. Sesi kızgınlıktan telaşa dönüşmüştü. "Çık oradan!"

"Hodri!" Wynter eyerin üzerine sertçe eğildi, topuklarını Hodri'nin yan tarafına gömdü ve aygırı bolca dizginledi. "Koş oğlum! Koş!"

Altaki buz tabakası parçalanıp düşerken Hodri'nin toynaklarının altındaki zemin kaymaya başladı.

Aygır tutunmak için çabaladı ve dağın yamacından aşağı devasa bir buz kütlesi yuvarlanmadan önce sağlam bir zemin bulmayı zar zor başardı.

Yarığın karşı tarafında Valik ve diğerleri bineklerini kısa devre yaptırıldılar. Yirmi beş metrelik riskli bir atlayış olan yer şimdi kırk metre genişliğinde geçilmez bir uçurumdu.

"Etrafından dolaşmamız gerekecek, Wyn. Orada kal. Geçilebilir ilk noktada karşıya geçeceğiz."

"Yapamam. Khamsin'in başı dertte. Mümkün olduğunca çabuk yetiş."

"Wyn! Wyn, lanet olsun sana! Dur!"

Ama Wyn ve Hodri çoktan dörtnala uzaklaşmış, vadiye, Khamsin'e doğru, garm'ın büyük, tabak büyüklüğündeki izlerini takip ediyorlardı.

Kham ladinin tepesine yakın ince bir dala tutunmuş ve hâlâ tırmanmakta olan garm'a doğru çılgık atıyordu. Daha yukarı çıkmaya cesaret edemedi. Üzerinde durduğu dal çoktan ağırlığının altında eğilmişti ve endişe verici sesler çıkarmaya başlamıştı.

Asi hava cücesinin çağırdığı fırtına hiç yardımcı olmuyordu. Güçlü rüzgâr ağaçların tepelerini her yöne savuruyordu ve ladinin en üst dallarına tutunmuş olan Khamsin bir o yana bir bu yana savruluyordu.

yaydaki bir top gibi gökyüzünde ilerliyordu. Ladin sallanırken kendi ve çevresindeki ağaçların dalları ona çarpıyor, açıkta kalan derisinde yaralar ve çizikler oluşturuyor ve onu tünediği yerden düşürmekle tehdit ediyordu. Daha da kötüsü, dondurucu yağmur ağaç dallarını hızla kaygan buz tabakalarıyla kaplıyordu.

Her geçen an, tünediği yer daha da tehlikeli hale geliyordu.

Ani ve sert bir rüzgâr ladin ağacının tepesini yana doğru eğdi ve onu yakındaki bir köknarın dallarına çarptı. Darbe onu geriye savurdu. Ayakları altından kaydı ve eldivenli elleri kaygan, buzla kaplı ladin dalındaki tutuşunu kaybetti. Daldan aşağıya doğru kaymaya başladı, kaydıkça ağırlığı altında eğildi.

Neyse ki, bir ayağını aşağıdaki dalda bir düğüme sıkıştırmayı ve kaymasını durdurmak için bu dayanağı kullanmayı başardı. Yeni pozisyonuna tutundu ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı.

Adrenalinin sersemliği geçerken, bir başka rüzgâr köknar ve ladinleri tekrar birbirine çarptırdı, dalları birkaç saniye birbirine dolandı, sonra tekrar birbirinden ayrıldı.

Kaşları çatılmıştı. Bir fikir filizlendi.

Çaresiz, aptalca, pervasızca bir fikir olduğu doğrudu ama bu noktada seçenekleri tükenmişti. Yaşamak istiyorsa, atlamak zorundaydı. Hayatını kurtarmak için tutunduğu ladin dalını bırakıp, kayalarla kaplı zeminden seksen metre yükseklikte, yakındaki ağaçlardan birinin dallarına doğru havaya sıçraması gibi.

Ve tüm tanrılara dua edin ki (a) o dallar onun ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü ve esnek olsun ve (b) gerçekten de ölüme dalmak yerine onları tutup tutunabilsin.

Khamsin bir nefes verdi. "Pekâlâ Kham, her iki şekilde de ölebilirsin ama Roland'ın her zaman dediği gibi, 'Kılıcını sallayarak ölmek, kılıcın arkasına sinerek ölmekten iyidir. "

Hızla yaklaşan garm'a baktı, sonra da karanlık, çalkantılı gökyüzüne. Fırtınaya biraz daha güç verdi, ancak bu sefer bu gücü fırtınanın sert rüzgârlarını yönlendirmek için kullanmaya çalıştı. Bu kolay bir iş değildi. Rüzgârın kendine has bir aklı vardı.

Onun çabası yüzünden mi yoksa ona rağmen mi bilinmez, rüzgâr yeniden yön değiştirdi. Onu ladin ağacından düşüren köknar ağacı şimdi bir kez daha ona çarptı.

Aynı anda altından yüksek bir hırıltı duyuldu. Buz gibi soğuk sırtını ürpertti ve her iki yanındaki ladin iğneleri aniden çatırdadı ve kırağıdan beyazlaştı. Ayaklarının altındaki dal titredi.

Zamanı dolmuştu. Silah ona ulaşmıştı. Eğer şimdi atlamazsa, ikinci bir şansı olmayacaktı.

Ağaçlar çoktan birbirinden ayrılmış, aralarındaki mesafe hızla açılmaya başlamıştı. Ladini bıraktı ve ayaklarıyla iterek köknara doğru daldı.

Jandarma çığlık attı.

Felç edici ses dalgaları onu sardı. Çığlığa eşlik eden buhar temas ettiğinde ayakları ve baldırları hissini kaybetti. Dondurucu etki hızla vücuduna yayıldı, kalçalarını, belini ve göğsünü ele geçirdi. Kham, jandarmanın çığlığının beynini karıştıran etkilerine karşı koymak ve bir elinin parmaklarını ince bir köknar dalının etrafına kapatmak için tüm çabasını harcadı. Köknar geri sıçrayıp onu garm'ın dondurucu bulutunun erişemeyeceği bir yere çekerken sıkı sıkı tutundu.

Canavarın boğazından öfkeli bir uluma çıktı.

Khamsin tüm gücüyle köknara tutundu ama ağaç doğrulunca dalı kırıldı. Köknarın tepesine yakın ince dallardan oluşan yuvaya çarparak düştü. Kolları çırpındı ve ulaşabildiği her şeye tutunmaya çalıştı. Bir dal onu ağacın arkasından yakaladı.

hala donmuş dizlerine çarptı ve onu baş aşığı çevirdi. Bir diğeri omzuna çarptı ve onu sağ tarafına döndürdü. Çaresizce yuvarlanarak dalların arasından yere doğru düştü.

Son bir dal kalçalarına takıldı ve onu döndürdü. Sonra havadan başıka bir şey yoktu ve kalın, beyaz bir kar örtüsü onu karşılamak için hızla yükseliyordu. Sertçe sırt üstü yere düştü. Tüm hava acı dolu bir vınlamayla ciğerlerini terk etti ve üzerine buz parçaları, ağaç kabukları ve köknar iğneleri yağarken sersemlemiş, ağrılı ve nefes nefese bir halde orada yattı.

, Kham. Ayağa kalk! Kimilda yoksa ölürsün.

Kham dizlerinin üzerine yuvarlandı, kendini ayağa kaldırdı, sonra sağ bacağından yukarı doğru bıçak gibi bir ağrı yayılınca neredeyse bayılıyordu. Eteği kalçasına yakın bir yerden yırtılmış, kumaşın kenarları kanla kararmıştı.

Greceklerinden korkarak titreyen elleriyle eteklerinin yırtık kenarlarını çekti. Derin, altı inçlik bir yarık uyluğunun etini çizmişti. Bacağından aşığı kan damlıyordu.

Gürültülü bir hışırtı ve tepesindeki ağaçlardan gelen dal kırılma sesleri başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

Tekrar küfretti, bu sefer Krysti'nin daha renkli ve yaratıcı küfürlerinden birini seçti. Garm ladinden yakındaki bir köknara sıçramış ve hızla inişe geçmişti.

Khamsin çaresiz gözlerle çevresini taradı. Hiç silahı yoktu. Burkulan bileği ve bacağındaki yara yüzünden koşıamıyordu ve yerinde durması da söz konusu değildi. Tepesindeki fırtınayı krklese bile, ona bir faydası dokunacak kadar güçlenmeden önce kontrolünü kaybedecekti. Tek şansı donmuş şelalenin arkasındaki mağaralara ulaşımak, dar tünellerin derinliklerine doğru ilerlemek ve garm'ın ağaç dallarını kemirdiği gibi kayaları da kemirmemesi için dua etmekte.

Donmuş gle doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Her hantal adımda, sağ tarafının tamamına acı yayılıyordu.

vücudunun. Görüşünün kenarında gölgeler ve yıldızlar dönüyordu.

Paten havuzunun kenarına ulaştığında, arkasından ağır bir gümbürtü duyuldu. Omzunun üzerinden baktı. Garm yere ulaşmıştı ve devasa bacakları aralarındaki mesafeyi yiyip bitirerek peşinden koşuyordu. Parlak kırmızı damlalar arkasındaki karı lekeliyordu.

Dişlerini sıktı ve daha hızlı topallayarak buzun üzerinde kayarak ilerledi. Donmuş şelale önünde uzanıyordu. Parıldayan kristal buz sarkıtlarının ardında, kayalıkların siyah taşını ve mağara açıklığının daha karanlık gölgesini görebiliyordu.

Gölün üzerini kaplayan kalın buz, garm gümüşü yüzeyine sıçrayıp ona doğru koşarken inledi ve çatladı.

Çaresiz kalan Kham mağaranın girişine doğru atladı ve donmuş göletin son birkaç metresinde kayarak ilerledi. Sol eliyle buz ve taş parçalarını kavradı ve kendini güvenli bir yere sürüklemek için sağ ayağıyla göletin donmuş yüzeyini tekmeledi. Şelaleden üzerine damlayan buzlu su, altından geçerken saçlarını boynunun derisini ıslattı. Çekti ve tekmeledi, vücudunu Wynter ve kardeşinin çocukken oynadıkları uzun mağaraya doğru sürükledi ve itti. Jarm mağaranın ağzına ulaşmıştı. Khamsin sırt üstü yuvarlandı, kulaklarını tıkadı ve garm çığlık atıp dondurucu buharını püskürtürken ve ona ulaşmak için buz ve kayayı yırtarken kendini mağaranın derinliklerine itmek için sağlam bacağıyla itmeye devam etti.

Botları dondan bembeyaz oldu ve tüm hislerini kaybetti. ayak parmaklarına. Çığlık attı ve garmin burun yarıklarına, gözlerine, çenesine tekmeler savurdu; ölümcül, gıcırdayan diş sıralarından kaçınırken umutsuzca indirebildiği kadar çok darbe indirmeye çalıştı.

"Benden uzak dur, seni Hel lanetli canavar!" diye bağırdı. "Uzak dur!" Botunun topuğunu canavarın burun yarıklarına ve itti. Sağlam eli

keskin bir taş kenarının etrafında kapandı. Taş derisini keserken avucuna ılık kan doldu ama avucunu sıkıca kavradı ve kendini mağaraların birkaç santim daha derinine çekti.

Birden jarm hareketsiz kaldı. Başının arkasındaki duyusal tüyler düzleşti ve mağara ağzının yönünü işaret etti. Dönmeye çalıştı ama mağara ağzı garmin manevra yapamayacağı kadar küçüktü, bu yüzden son bir hırlama ve yarım ağızla ayaklarını ısırma girişimiyle canavar mağaradan geri geri çıkmaya başladı.

Kham bir kükreme duydu -derin ve öfkeli- sonra zırh sarsıldı ve daha önce hiçbir şeyden duymadığı bir çığlık attı. Gözleri yuvarlandı. Baş, göğsü ve ön ayakları sarsıldı ve kıvrandı. Sonra ağzından ve burun yarıklarından köpüklü, mavi bir sıvı fişkırdı ve dili jilet gibi keskin dişlerinin arasında sallanarak yere yığıldı.

Bir an sonra, biri ya da bir şey onu mağaradan dışarı sürüklerken, silahın bedeni geriye doğru kaymaya başladı. Işık kısa süreliğine parladı, ardından yeni bir gölge mağaranın ağzından süzülen güneş ışığını engelledi.

"Khamsin? Orada mısın? Yaralandın mı?"

Wynter. Khamsin titreyerek nemli taş zemine yığıldı.

"Buradayım," demeye çalıştı ama utancından sesi çatallaştı, boğazı düğümlendi. Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. Dehşete kapılarak sesi bastırmak için titreyen elini ağzına götürdü, ancak gözlerinin kenarlarından süzülen ılık ıslaklığı hissedince tamamen utanç içinde tekrar hıçkırdı.

Ağlıyordu. Ağlıyordu! Zayıf, omurgasız bir korkak gibi.

Onun önünde.

Bunun utancı yüreğine ateşli bir mızrak gibi saplandı.

Serin elleri bacaklarında nazikçe gezindi ve uyluğundaki kanlı yarayla karşılaşınca kısa bir süre durakladı. "Seni buradan çıkarmalıyım. Canını yakarsam bana söyle."

Kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Engebeli taş zemindeki her çarpma ve sıyrık yaralarının acıyla zonklamasına neden oluyordu ama Khamsin bir ses daha çıkarmadan ölecekti. Onu mağaranın ağzına doğru çekerken, gözyaşlarını aceleyle sildi ve kızarmış gözlerini ve lekeli cildini gizlemek için bir kolunu yüzüne attı. Wynter'ın onu bu kadar zayıf ve ağlamaklı göreceği düşüncesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Wynter neredeyse onu yeniden ağlatacak bir nezaketle kemiklerinde kırık olup olmadığını kontrol etti ve uyluğundaki yarayı inceledi. Hışırtı ve ardından belirgin bir yırtılma sesi duydu. Merakla kolunun altından dışarı baktı ve adamın av hançerini kullanarak yeleğinin altından uzun deri şeritleri kestiğini gördü. Şeritleri çok telli bir deri halat şeklinde ördü, sonra keten fanilasından uzun bir dikdörtgen kumaş kesti. Keteni katlayarak bir ped haline getirdi ve yarasının üzerine yerleştirdi.

"Affet beni, min ros. Bu acıtabilir ama bu kesik derin. Kanamayı durdurmalıyım."

Wynter örgülü deri ipi bacağının altından geçirdi ve geçici bandajı sıkıca yerine bağladı. Yaranın üzerindeki baskı Kham'ın bacağında acıya yol açtı ve vücudu içgüdüsel bir geri tepmeyle sarsıldı. Sonra acı bıçak gibi geçti ve çok sayıdaki yarası yeniden zonklamaya başladı.

"Başka bir yeriniz incindi mi?"

"B-b-b-benim sırtım." Şoka girdiğinde vücudu titremeye başladı.

Onu oturur pozisyona çekti ve sırtını çizen derin yarıkları incelerken onu göğsünün bir tarafına yasladı. "Bunu garm mı yaptı?"

Konuşmaya, ona neler olduğunu anlatmaya çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Tek yapabildiği başını sallamak ve tepeden tırnağa titremekti.

Çabucak ikinci bir bandaj yaptı ve sırtına bağladı. Sonra kollarını ona doladı, kasları

Zahmetsiz bir güçle onu toparlayıp kendine yakın tuttu. Dudaklarının saçlarına yaptığı serin hissetti, onun keskin, odunsu kokusunu soludu. Adamın kalbi o kadar hızlı ve gürültülü atıyordu ki, Büyük Av için giydiği kalın kumaş, kürk ve deri katmanlarının arasından bile duyabiliyordu.

Karşı koymak için çok mücadele ettiği gözyaşları yeniden kabardı. Boğuk bir hıçkırık tutturdu ve yüzünü adamın göğsüne çevirdi; bir yumruğuyla adamın dış yeleğinin tüylerini kavrarken diğeriyle de omzunu tuttu ve adama doğru hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kolları daha da sıkılaştı. "Hössa, min stiarna. Garm öldü. Artık sana zarar veremez." Sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı. Sabit, yatıştırıcı, neredeyse bir mırıltı. Adamın nezaketi kızın daha çok ağlamasına neden oldu.

"Bunun bir tuzak olduğunu, seni öldürmek istediklerini söyledi. . ."

"Kim? Birinin beni öldürmeye çalıştığını sana kim söyledi?" Khamsin sadece hıçkırarak ağlayıp ona daha da sokulduğunda, Wynter'ın parmakları onun nemli yanağına dokundu. "Bana bak, Khamsin."

Başını iki yana salladı. Ona bakmak istemiyordu.

Öfke onun savunmasıydı, dünyayı uzak tutmak, acıyı ve gözyaşlarını uzak tutmak için her zaman kullandığı o tanıdık uçuculuk ve yıkım duvarıydı. Çocukken bile, Tildy onu Kral Verdan'ın açtığı bir yara ya da duygusal incinme nedeniyle sallayıp yatıştırdığında, Khamsin'in içindeki isyankâr öfke çekirdeği için için yanmaya devam etmiş, ona güç vermiş, en savunmasız yanını korumuştur.

Ama Wynter ona isyan edecek hiçbir şey vermezken, nasıl isyan etmek için koruyucu bir kabuk toplayabilirdi?

"Khamsin, bana bak," diye tekrarladı ve ses tonu öylesine sakin, acımasız bir amansızlıktaydı ki, onu inkar edemedi.

Gözyaşı fışkıran kirpikleri dalgalandı. Yüzü odak noktasına geldi. Gözleri o kadar solgun ve deliciydi ki erkeksi, altın

Yüzünün tenli güzelliği, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Uzun, beyaz saçları başının ve omuzlarının üzerinde kar şeritleri gibi dalgalanıyordu.

"Reika," diye itiraf etti. Bakışları düştü ve parmakları adamın yeleğinin tüylerini yoldu. "Ona inanmamalıydım. Aptallık ettim. Ama-ama ben Dedi ki ..." Kham'ın sesi kesildi.

"Birinin beni Av'da öldürmek istediğini mi söyledi?" diye bitirdi.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve başını salladı. "Rorjak'ın geri dönmesini engellemek için."

"Ve sen de beni uyarmaya mı geldin?" Tekrar başını salladı.

"Neden?" Sesi boğuklaşmıştı.

Ürperdi. Soru, şimşeği çağırdığında ortaya çıkan elektrikli mor parıltı gibi teninde dans etti.

"Neden" ne kadar tehlikeli bir kelime. Çünkü çoğu zaman cevabı insanı gitmek istemediği yerlere götürür. Savunmasız yerlere.

"Wynter, ben-" Ona bir kez daha bakma riskini göze aldı. Normalde çok sert ve haşın olan yüz hatları, göğsünün sıkışmasına neden olan bir ifadeyle yumuşamıştı. Bakışları adamın omzunun üstündeki bir noktaya kaydı.

Fırtınanın rüzgârı hâlâ esiyordu. Kar yığınları kayıyor ve hareket ediyor, neredeyse canlı görünüyordu.

Kaşlarını çattı. Tuhaftı. Sürüklerden biri rüzgârla birlikte değil de ona karşı hareket ediyor gibiydi. Karın bembeyaz örtüsüne karşı parıldayan ikiz kızıl tanecikleri görünce ağzı kurudu.

Wynter'ın omuzlarını tuttu. "Yere yat!"

Khamsin hâlâ kollarındayken, Wynter garm onlara doğru fırladığı anda yere düştü ve döndü. Kulaklarından birini göğsüne bastırıp diğerini eliyle kapattı ve vücudunu koruyucu bir şekilde Khamsin'in etrafına sardı.

Garm'ın felç edici çığlığı duyuldu ve onu mavi-beyaz dondurucu buhar bulutu izledi.

ığlık camdaki titreşimler gibi içini titretti ve sırtı buz kesti. Başka biri olsa etkisiz hale gelirdi ama Wynter Buz Kalp'i teketmişti. Ne garmın çığlığı ne de dondurucu nefesi ona zarar verebilirdi.

Garm geçer geçmez kendini yukarı fırlattı. Ayağa kalktığında sırtındaki buz tabakası parçalandı.

"Khamsin, mağaraya geri dn." Onu yere bıraktı ve arkasına itti, vucudunu onunkiyle garm'ınki arasında tuttu.

"Hayır, ben-"

"şimdi!" Kadının itirazını sert bir emirle kesti ve Gunterfys'i kılıfından çekip çıkardı. Garm dnmşt ve ikinci bir geçiş için geri geliyordu. "İkimizi de ldrtmeden hem garmla savaşıp hem de seni koruyamam. şimdi mağaraya gir!" Omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. "Lütfen, Summerlass."

Onun itaat ettiğinden emin olmak için izlemeye cesaret edemedi. Garm çoktan onun üzerine gelmişti. Garm sıçrayıp pençelerini uzatırken dnd ve kesti. Yakıcı soğuk göğsünü tırmaladı ve canavar uludu.

Garm'ın pençeleri deri zırhını tereyağı gibi yardı ve göğsünde derin, yakıcı yarıklar açtı. Wyn elini göğsüne götürdü. Kanla ıslanmıştı.

Sadece kanı artık kırmızı değil mor akıyordu ve dokunulduğunda soğuktu. Daha önce hiç olmadığı kadar soğuktu.

Öfkeli bir hırıltı onu tekrar kendine getirdi. Wyn aldığı tek yaranın kendi yarası olmadığını memnuniyetle gördü. Garm topallıyordu. Canavarın kanının dondurucu koyu mavi damlacıkları sol n bacağından aşağı damlıyordu. Hırlıyordu, dudakları geriye çekilmişti, hançer gibi keskin dişleri duyulabilir tıkırtılarla birbirine çarpıyordu. Parlayan kırmızı gözleri açık bir kötü niyetle ona dikilmişti.

Yaratık buz tutmuş gölün üzerinde onun etrafında dolanıyor, saldırmak için bir fırsat kolluyordu.

Garip bir şekilde, bu manzara onu umutla doldurdu. Buz Kalp'i içmiş olabilirdi, çoktan sonunu yarılamış olabilirdi ama hâlâ garm'ın onu av olarak görmesine yetecek kadar ölümlüydü.

Gunterfys'i daha sıkı kavradı ve canavarın bir sonraki saldırısı için çömeldi.

"Wyn! Soluna! Soluna!" Khamsin bağırarak alarm verdi. Pençelerin buza sürtünme sesini duymuştu ve ikinci bir silahın hücumunu karşılamak için dönmeye başlamıştı bile.

İki silah mı? İki mi? Garmlar yalnız avlanırdı. Bir Kışadam'ın aynı anda iki kişiyle karşılaştığını hiç duymamıştı. Üç, eğer çoktan öldürdüğünü de sayarsak.

Wyn bir tarafa yuvarlandı, Gunterfys'i geniş bir daire çizerek şekilde savurarak her iki hayvanın da tepesinden geçerken bağırsaklarını deşmeye ya da en azından yaralamaya çalıştı. Derisine inen dondurucu soğuk damlaları ona bir darbe vurduğunu söylüyordu.

Ufalanan kayaların sesi başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

Wyrn kurtar onu! Bir başka Garm daha uçuşunun kenarında duruyordu. Dördüncü garm hırıliyordu, dişlerini göstermiş, sıçramaya hazırlanırken pençeleri buzı kazıyordu.

Buzun üzerinde kaymaya başladı ama yine damarlarında akan Buz Kalp'in karanlık gücü, ona mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla çekiş gücü sağlayarak iyi bir durumda kalmasını sağladı. Öne doğru eğildi, ayak parmaklarına baskı uyguladı ve geriye doğru kayışı yavaşladı, sonra tamamen durdu.

Mağaranın ağzına yakın bir yerde beliren karanlık bir ışık küfretmesine ve kaşlarını çatmasına neden oldu. "Lanet olsun, Khamsin! Mağaraya geri dön!"

Tamamen açıkta değildi, sadece gerçekten güvende olmak için açıklığa çok yakın çömelmişti. Aptal kadın kendi güvenliği konusunda endişeli görünmüyordu.

Ne yazık ki, onun da değil.

Pençeleri sırtına inmeden hemen önce gözlerinin açıldığını gördü. Öne doğru buzun üzerine düştü ve sadece Wyrn'in lütfuyla düşerken Gunterfys'i tutmayı başardı.

Dördüncü silah uçurumdan fırladı ve tam yolunun üzerindeki göle indi. Diğer ikisi karşı taraflardan ona doğru sıçradı.

Wyn bir tarafa doğru döndü, yuvarlandı ve üç silah birbirine yaklaştıkça ayağa fırladı. Gunterfys parladı. Sıkı bir daire çizerek döndü, sırtını saldırıya açık bırakmaya cesaret edemiyordu. Ama sürekli hareket halindeyken bile, Gunterfys sürekli saldırı ve savunmada sallanırken, hamle yaparken, savuştururken bile, garm'ın keskin pençeleri ve daha keskin dişleri deri zırhını yırtıp etini parçaladı. Yaralarından akan menekşe rengi kan giysilerini ıslattı.

Kalçasına gelen bir kesik Wyn'i tek dizinin üzerine düşürdü. Boynunun arkasına gelen ölümcül bir ısırıktan korunmak için kılıcını başının üzerinden geriye doğru savurdu ama bu göğsünü önündeki silahtan gelecek bir darbeye açık hale getirdi.

Garm'ın pençeleri kemiğe sürtünürken kaslar parçalandı.

Dişlerini sıktı ve kükredi. Toplayabildiği tüm enerjiyle Gunterfys'i başının üzerinden kavisli bir şekilde geçirdi ve kılıcın kabzasını zırhlının kafatasının derinliklerine sapladı.

Uzuvları yayılmış, vücudu ölüm sancıları içinde spazmodik olarak seğiriyor.

Dişler sol sertçe kenetlendi. Kolu çenesinde kilitli olan garm, devasa başını sallayarak onu ayaklarından çekti. Diğer Garm'ın pençeleri karnını tırmıkladı. Karnında ateş patladı. Eğer onu kolundan tutan garmdan kurtulamazsa, ikisi birden onu ikiye ayıracaktı. Serbest kalan eliyle canavarın burun yarıklarına yumruk attı ve gözlerini pençeledi. Çeneler serbest kaldı ve uçmaya başladı.

Khamsin'in adını haykırdığını duydu.

Buz hızla yükseldi ve o da sertçe vurdu. Buzun üzerinde kayarken ardında hızla donan menekşe rengi kan izleri bıraktı.

Momentum onu gölün kenarındaki küçük setten yukarı savurdu. Bir eliyle yırtık karnını kavrayarak, diğer eli ve dizleri üzerinde kendini yukarı itmeyi başardı ve çevredeki ormana doğru üç ayaklı garip bir sürünmeye başladı.

nefese, pençeleri buzda tıkırdayarak, kalan iki garm ona doğru koştu.

Gücü hızla azalıyordu. Çok fazla kan kaybediyordu. Kalçası, göğsü ve kolu kemiğe kadar kesilmiş, karnı yırtılmıştı. Kılıcı ulaşamayacağı bir yerdeydi, hâlâ öldürmeyi başardığı tek canavarın kafatasında titriyordu. Ayakta duracak gücü bile toplayamıyordu. Yaralarından menekşe rengi kan fişkirirken her denemesinde acı içinde kıvranıyordu.

İşi bitmişti ve bunu biliyordu.

Başını kaldırıp ölümle yüzleşmek için tek yapabildiği buydu.

Wynter garmla savaşırken, Khamsin mağaranın içinde silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı. Birkaç taş buldu ama çoğu fırlatılamayacak kadar ağır ya da işe yaramayacak kadar küçüktü. Yine de bir kucak dolusu taş kaptı ve onları fırlatmak için mağaranın ağzına doğru koştu, ancak taşlar hedeflerinin uzağına düştü. Garm'ın dikkatini dağıtmaya çalışarak bağırdı ve kollarını salladı. Mağaradan dışarı adım atmaya cesaret edemedi çünkü Wynter'ın onu güvende tutmak için kendi hayatını feda edeceğini biliyordu.

Hiç kimse onun için hayatını riske atmamıştı. Hiç kimse.

Ve yine de bu adam, bu Kış Kralı, kuzeyden gelen bu sözde düşman, onu kurtarmak için dünyanın en tehlikeli canavarlarından birini değil dördünü karşısına almıştı.

Khamsin tüm hayatını öfke içinde geçirmişti. Her zaman bir şeylere karşı savaşmış, isyan etmiş, öfkelenmişti. Sert, nefret dolu bir ebeveyne, kendi fırtınalı doğasına, korkularına ve başarısızlıklarına.

Bunu hiç bilmiyordu. Kalbini öylesine sıkkan bir his vardı ki canını acıtiyordu. Bu her neyse onu öfkeyle değil, alçakgönüllülük ve korkuyla titretiyordu. Kendisinden başka biri için duyduğu korku.

O -Wynter, kocası- onun yaşayabilmesi için ölmeye hazırды.

Wynter Gunterfys'i garmlardan birinin kafasına indirdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, ancak kalan canavarlardan biri dişlerini Wynter'ın koluna geçirip onu bir bez bebek gibi savurduğunda kalbi duracak gibi oldu. Wynter karşılık verdi, boştaki elini yumruk yapıp canavarı yumrukladı, ta ki canavar devasa kafasını son bir kez sallayıp kükreyene ve Wynter'ı gölün üzerinde uçurana kadar.

"Wynter!" Adını haykırdı ve mağaranın ağzının siyah taş kenarlarını kavrayarak ileri atıldı.

Geri kalanlar da peşinden koştu. Wynter'ın ayağa kalkmaya çalıştığını, kendini elleri ve dizleri üzerine itmekten fazlasını yapamadığını, başının kürek kemiklerinin arasına düştüğünü görebiliyordu. Çok kötü yaralanmıştı. Yaklaşan iki garmla çıplak elle savaşmak şöyle dursun, kaçma şansı bile yoktu.

Canavarlar ona ulaştığında ölecekti.

Garip bir uğultu kulaklarını doldurdu. Khamsin hareket ettiğinin farkında değildi. Sadece hareket ediyordu. Bir an mağaranın ağzına tutunmuş, bir an sonra buzun üzerinde sendeliyor ve garm'ın dikkatini çekmek için bağıırıyordu.

Planı işe yaradı. Garm ona döndü.

Donmuş, mavi-beyaz balçık, ona şeytani bir hevesle sırttan açık, jilet dişli çenelerden damlıyordu. Devasa bedenler her adımda daha da hızlanarak ona doğru ilerlemeye başladı.

Khamsin karlı kıyıya ulaştı ve canavarları Wynter'dan uzaklaştırarak koşmaya başladı.

Koşarken kollarını kaldırdı, parmak uçları gökyüzüne uzandı, tüm güçle yeteneklerini çağırdı, hiçbir şeyi geri tutmadı. Tepesindeki fırtına patladı, bulutlar patlayan bir yanardağın kül bulutu kadar kalın ve siyah bir şekilde kaydılar. Şimşekler vahşi bir gösteriyle çaktı. Etrafındaki hava menekşe rengine büründü ve yarım düzine şimşek doğrudan ona doğru fırladı.

Yıldırım onu mızrakladı ve yakıcı, parlak beyazın kör edici parlaltısıyla ayaklarından kaldırdı. Başı geriye düştü, kolları dışarı fırladı. Alev dilleri damarlarında dolaştı. Yırtılan etler birbirine yapıştı. Hava ciğerlerini terk etti ve zihni, bilinci de onunla birlikte gitti, şimşegi gökyüzüne sürdü, fırtınaya katıldı. Onun vahşi, ham gücünün bir parçası oldu.

Her zaman fırtınadan korkmuştu. Her zaman fırtına gerçekten canlandığında, gücü onu ezmiş ve kontrolünden çıkmıştı.

Ama bu sefer Wynter'ın hayatı onun ellerindeydi. Eğer başarısız olursa, Wynter ölecekti. Ve sahip olduğu bu güç - hayatı boyunca lanetlediği ve korktuğu bu tehlikeli, yıkıcı, öngörülemez güç - onun tek silahıydı. Onu kurtarmak için tek şansıydı.

Sahip olduğu her şeyi rüzgârlara, çalkalanan, çarpan bulutlara döktü. Fırtınayı kontrol etmeye değil, onu özgür bırakmaya çalışıyordu. Vahşiliğini inşa etmek için. Etrafındaki hava saf menekşe rengine dönüştü, parlıyor, zonkluyor, teninde dans ediyordu. Enerji toplandı - hem içinde hem de yukarıda, kara, kaynayan bulutlarda. Saçları şimşek gibi çakan bir karanlığın içinde havalandı.

Garm çığlık attı ama rüzgârın uğultusundan onların felç edici ulumalarını duyamadı. Ağızları açık kalan yaratıklar mavi-beyaz buhar bulutları püskürtüyordu.

Gökyüzü bir yaz gününden daha parlak bir şekilde aydınlandı. Etrafındaki hava parladı göz kamaştırıcı beyaz üç devasa ip

Göz açıp kapayıncaya kadar gökyüzünden yıldırım indi ve Khamsin'i mızrakladı.

Göğsü ateşli bir nefesle genişledi. Acı parçaladı. Ama sağlam durdu, enerjiyi emdi, vücuduna, kollarına ve parmaklarına yönlendirdi.

Elleri dışarı fırladı, parmakları yayıldı. Parmak uçlarından şimşekler çaktı ve mesafeyi aşarak garm'a doğru sıçradı. Gök gürültüsü öyle bir şiddetle patladı ki yer sallandı.

Wintercraig'in en uzak, en ürkütücü bölgelerinin yaratıkları olan garmların çılgık atacak zamanları bile olmadı. Ateş, yıkıcı sonuçlar doğuracak şekilde devasa göğüslerinin derinliklerine saplandı. Sıvıları buharlaştı ve vücutları şişirilmiş mesaneler gibi genişledi. Kürklü derileri yarıldı ve yırtılan damarlardan yapışkan, mavi sıvı fışkırdı.

Yıldırımı tuttu, güneşin yoğun ısınıyı garmların bedenlerine kürkleri kömürleşip alev alana kadar pompaladı. Canavarlar alevler içinde kalana ve yanık et kokusu havaya yayılana kadar devam etti. Garm'ın kıvranan bedenleri hareket etmeyi tamamen bırakana ve kararmış kemikleri küle dönüşüp parçalanana ve sert rüzgârlarda savrulana kadar daha da uzun süre tuttu.

Ancak o zaman yıldırımı serbest bıraktı, kalan gücünü toprağa boşalttı ve kara bulutlar griye dönene ve dondurucu yağmurla karışan dolu taneleri gökyüzünden usulca yuvarlanan kar tanelerine dönüşene kadar uçucu fırtınanın enerjisini boşalttı.

Sonra her şey bitti. Fırtına dağıldı.

Gücü tükenmişti, bacakları altında pudinge döndü ve yere yığıldı. Bir an için orada öylece yattı, sersemlemişti ve nefesini tutmaya çalışıyordu ama onu fırtınayı çağırmaya ve ona hükmetmeye iten kararlılık şimdi onu Wynter'a doğru sürüklüyordu.

Ayakta duramayacak kadar güçsüzdü, bu yüzden elleri ve dizleri üzerinde süründü. Santim santim, iradesinin gücüyle kendini iterek, ona ulaşana kadar metrelerce donmuş zemini geçti.

Menekşe rengi bir buz havuzunun içinde yatıyordu, taş gibi hareketsiz ve bir o kadar da soğuktu. Altın rengi teni etten çok, oyulmuş bir heykelin üzerine örtülmüş yarı saydam bir perdeye benziyordu. Parlak gözleri kapalıydı. Göğsü hareket ediyor gibi görünmüyordu.

"Wynter?" Parmaklarını adamın boğazına dayadı ve nabzın atmadığını görünce paniğe kapıldı. Hâlâ yaşadığına dair tek güvencesi, umutsuzca kulağını göğsüne dayayıp kalbinin yavaşça attığını belli belirsiz, zar zor duyulabilir bir sesle ödüllendirildiğinde geldi.

"Wynter, ben ..."

Sesi kesildi ve onunla birlikte tükenen son gücü de gitti. Adamın göğsüne yığıldı ve dünya karardı.

Son bilinçli düşüncesi, fırtınanın onları hâlâ tehdit edebileceği endişesiydi çünkü uzaktan gök gürültüsünün sesini duyabiliyordu. Ve giderek yaklaşıyordu.

BÖLÜM 22

Yalanlar, Aşk ve Sadakat

"Uyanıyor."

Khamsin Valik'in sesini duyunca kaşlarını çattı. Wynter'in ikinci adamının yatak odasında ne işi vardı? Son derece bölgeci olan kocası bundan hiç hoşlanmazdı.

Bu düşünce onu neredeyse gülümsetecekti, ta ki anılar geri gelene kadar.

Büyük Av. Reika Villani'nin hilesi. Garm.

Kham'ın gözleri birden açıldı ve dimdik oturdu.

"Wynter!"

Kocasının adını haykırdı, sonra aniden sustu. Yatak odasında değildi. Etrafını saran tek Kış Adamı da Valik değildi.

Tanımadığı garip bir odada, dar bir yatağın üzerinde oturuyordu. Etrafını tam teçhizatlı yarım düzine Beyaz Muhafız sarmıştı, kılıçlarını çekmişlerdi, soluk gözleri soğuktu, altın rengi yüzleri kayıtsızlıktan düpedüz tehdide kadar değişen ifadelerle donmuştu.

Göğsü sıkıştı ve korku buz gibi bir dalga halinde üzerine çöktü.

Etrafındaki kalabalığın içinde Valik'in yüzünü aradı ve bakışlarını ona sabitledi. "Ne oldu? Wynter nerede? Yaşıyor mu?"

Tek düşünebildiği Wynter'ın ölmüş olduğuydu. Ve içini hastalıklı, korkunç bir his kapladı. O ölmüş olamazdı. O değil. Ayaz Devleri'yle savaşılan vahşi kuzey kralı değil.

ve kazanan, sadece kılıcı ve kendi vahşi iradesiyle dört savaşı.

Wynter değil.

Kocasını değil.

O adam değil.

"Valik!" diye bağırdı. "Wynter'a ne olduğunu söyle bana!" Öne doğru hamle yaptı, dizlerinin üzerinde yükseldi, ancak bir kolu neredeyse yuvasından çıkarıldığında acı içinde soludu ve aniden bir tarafa döndü. "Bu da ne-" Sesi kesildi.

Bir bileğini metal bir kelepçe çevreliyordu. Ve bu kelepçe onu yatağın ahşap iskeletine bağlayan kısa bir metal zincire bağlıydı.

"Valik!" Zinciri çekiştirdi, sonra da şaşkınlıkla ona döndü. "Bunun anlamı ne? Neden zincirliyim? Wynter nerede?"

Valik onun sorularını duymazdan geldi. "Büyük Av sırasında sarayın dışında ne yapıyordun?" Ses tonu suyu donduracak kadar soğuktu.

"Ne?"

"Kral, kendisi Av'dan dönene kadar Gildenheim duvarları içinde kalmanızı emretti ama siz ona karşı geldiniz. Saraydan gizlice çıktın ve muhafız ya da refakatçi olmadan ve gideceğin yeri ya da niyetini kimseye bildirmeden ormanlara doğru atıldın. Kendini açıklayacaksın!"

Kendini toparladı ve toplayabildiği tüm kraliyet Coruscate kibrini bir araya getirdi. "Wintercraig Kraliçesi size hesap vermez Vekilharç! Yaptıklarımı kocama zaten açıkladığım için, beni onun emriyle sorgulamadığınızdan oldukça eminim. Şimdi, Wynter nerede? Beni ona götürmeni emrediyorum!"

Bir anda Valik'in kılıcı çenesinin altında, ucu boğazına dayanmıştı. Diğer muhafızlar da kılıçlarını kaldırdı.

"Üç gün önce, Calbernan ordusu Summerlea'ya bir istila kuvveti çıkardı, başlarında kardeşin hırsız ve

Katil Falcon Coruscate. Baban ve generalleri hapsedildikleri yerden kaçtılar ve muhtemelen Calbernalılara katılmak üzere yola çıktılar. Ve bu güçlerin karaya çıktığı gün, sen Gildenheim'dan tek başına ve bilinmeyen nedenlerle ayrıldın."

"Ne?" Falcon bir ordu mu kurmuştu? Daha fazla savaş mı yürütüyordu?

"Şu anda bildiklerimizi göz önüne alırsak," diyordu Valik, "kralın neden eylemlerinizin derinlemesine araştırılmasını emrettiğini anlayabilirsiniz."

Khamsin dehşet içinde Valik'e baktı. Wynter ona ihanet ettiğini mi düşünmüştü? Onu Garm'dan kurtarmak için hayatını tehlikeye attıktan sonra bile mi? Onu kurtarmak için kendi hayatını da tehlikeye attıktan sonra bile mi?

Bir elini kalbinin üzerine koydu ve keskin, sıkıcı acıya karşı güçle bastırdı. Oh, Khamsin, seni aptal. O bir Kış Adamı! Seni her zaman koruduğu için korudu, çünkü sen onun karısı olduğun sürece bu onun göreviydi. Peki sen ne yaptın? Aptal! Aptal! Gülünç kız! Gittin ve ona aşık oldun.

Omuzları çöktü ve gözleri yorgun bir çaresizlikle kapandı. "Kılıcını boğazımdan çek, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Valik ikna olmuş olmalıydı çünkü sessiz bir anın ardından çenesinin altındaki kılıç geri çekildi. Hızlı bir bakış diğerlerinin de onu takip ettiğini gösterdi.

Kham boştaki kolunu onun beline doladı, kendini sıkıca tuttu, başını eğik ve gözlerini aşağıda tuttu. Kalbi parçalanıyordu.

Sakin ol, Kham. Daha kötülerini de atlattın. Ama öyle hissetmiyordu. Vera Sola'daki o korkunç günde bile, babası onu dağın içindeki karanlığa götürüp ölümün eşğine getirene kadar dövdüğünde, böyle bir umutsuzluk hissetmemişti.

"Wyn'e söylediğim gibi-" Sesi kaba ve cızırtılı çıktı. Boğazı daralmış ve kurumuştı, zar zor konuşabiliyordu. Acıyla yutkundu ve tekrar başlamak için kendini zorladı. "Kocama da söylediğim gibi, hayatının tehlikede olduğunu söyleyen bir not aldım. İnsanlar Büyük Av sırasında onu öldürmek istiyorlardı. Onu uyarmaya gittim. Notun Krysti'den geldiğini sandım ama onun yerine Reika Villani'den gelmişti ve tuzak Wynter için değil, benim içindi."

Adamlardan birkaçı yer değiştirdi. Yüzlerindeki ifadeden ona inanmadıkları anlaşıyordu. Ancak Valik sabit ve hareketsiz kaldı, bakışları Khamsin'in yüzünden hiç ayrılmadı.

"Ne tür bir tuzak?"

"Beni ormana, garm'a doğru götürdü, sonra bana saldırdı. Keskin pençeler gibi kesen bir çeşit çatallı silahı vardı. Kanımın Garm'ı çekeceğini söyledi. Beni öldürmeye niyetliydi. Ve eğer Wynter gelmeseydi, planı başarılı olacaktı."

Valik, "Yine de burada tek bir çizik bile olmadan duruyorsun," dedi.

"Fırtına sağ olsun. Ve eğer bana inanmıyorsan, beni bulduğun yere geri dön. Kuzeninin bana saldırdığı yere kadar uzanan bir kan izi bulacaksın."

"Peki neden ölmeni istesin ki?"

Khamsin'in kaşları havaya kalktı. "Çünkü Wynter'in kraliçesi olmak istiyor, tabii ki! Her zaman istediği şey buydu."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı muhafızlardan biri. "Wulf!" Valik tersledi.

"Ona inanıyor olamazsın Valik!" Wulf adındaki adam karşılık verdi. "O bir Summerlander. Akrobalarının geri kalanı gibi hilekâr ve katil. Leydi Reika Büyük Av sırasında ormana girilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu! Ama bu" -kılıcıyla Khamsin'i işaret etti- "tehlikenin boyutunu anlamayacaktır. Muhtemelen kalenin boşaltılmasıyla birlikte

ya da bir Calbernan casusuyla buluştu. Leydi Reika'nın onu gizlice dışarı çıkarken görmesi ve onu takip edip neyin peşinde olduğunu görmek için kendi hayatını riske atması daha muhtemel. Ve Summerlander onu bu yüzden öldürdü."

"Sven! Ungar!" Valik tersledi. "Çıkarın onu buradan."

Muhafızlar Wulf'u kapıya doğru götürürken Kham başını iki yana salladı ve Valik'e döndü, yüz ifadesinde bir farkındalık ve belki de bir parça özür görmeyi bekliyordu. Onun yerine Valik'in kendisine dar gözlü bir şüpheyile baktığını gördü. Bir aydır ilk kez ona bu şekilde bakıyordu.

"Valik? O adamın suçlamalarının doğru olduğunu düşünüyor olamazsın. Reika beni saraydan çıkarıp tuzağa düşürmek için Wynter'ın hayatının tehlikede olduğunu söyledi. Beni ormana götüren oydu. Bana o saldırdı."

Adam hâlâ bir şey söylemeyince ellerini havaya kaldırdı. "Oh, Halla aşkına! Eğer dışarıda düşman ajanlarıyla buluşuyor ya da kardeşime gizli istila planları gönderiyor olsaydım ya da beni yapmakla suçladığın saçma şey her neyse, neden o iki silahın Wynter'ı öldürmesini engelleyeyim ki?"

Valik'in kaşları kalktı. "O iki garmı mı yendin? Wynter'ın kılıcıyla mı? Bağışlayın ama Gunterfys'i kaldırabileceğinizden şüpheliyim, hele ki onu iki garmı öldürmek için kullanmayı bırakın."

"Ben Wynter'ın öldürdüğü iki jarmadan bahsetmiyorum," diye karşılık verdi. "Diğer ikisinden bahsediyorum - eğer onları yakmamış olsaydım onu parçalara ayıracak olanlardan."

"Başka kimse yoktu, seni kötü kaltak!" Wulf kapı aralığından bağırdı.

"Sven! Ungar!" Valik kükredi.

"Özür dilerim lordum," diye özür diledi Wulf'a eşlik eden adamlardan biri. Tutsağına tısladı, "Ona zarar vermek ona zarar vermektir, seni aptal. Konuşmaya devam edersen kendini vatana ihanetten buzullara zincirlenmiş olarak bulursun."

Khamsin dikkatini yavaşça Valik'e geri çevirdi. İçinde fırtınanın koptuğunu hissedebiliyordu. Yıldırımıyla yakıp kül ettiği silahtan haberleri yoktu. Canavarlardan sadece iki tane olduğunu sanıyorlardı; ikisi de Wynter tarafından öldürülmüştü. Ama Wynter kaç tanesiyle karşılaştığını biliyordu. Eğer bu sorgulama emrini veren Wynter olsaydı, bunu da bilirlerdi.

Yavaşça başını kaldırdı ve Valik'in hareketsiz kalışından gözlerinin saf, değişen gümüş rengine dönüşmüş olduğunu anladı. İçinde güç kazanan tehlikeli, ölümcül gücün kanıtı.

"Kocam nerede?" diye sordu alçak bir sesle. "Ve yalanlarına bir son ver. Hâlâ yaşıyor mu?"

Valik'in çenesinde bir kas esnedi. "O yaşıyor."

"Ama seni buraya hiç göndermedi. Beni sorgulamayı hiç söylemedi. Benim kardeşimin casusu olduğumu hiç düşünmedi."

Uzun ve acı bir tereddütten sonra Valik gerçeği söyledi. "İkinizi de bulduğumuzdan beri uyanmadı."

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Wynter ondan şüphe etmemişti. Onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmasını, sonra da dönüp onu ihanetle suçlamasını izlememişti. Parmakları onu yatağa bağlayan zincirin etrafına dolandı. Avucunun içinde yakıcı bir sıcaklık oluştu.

"O zaman beni ona götüreceksin. Şimdi." Gözleri parladı. Bileğine bağlı zincirin ısıdan yumuşamış halkaları birbirinden ayrılırken metal, karyolanın direğine çarparak tıngırdadı.

Kışadamlar kılıçlarını hızla kaldırıp çıplak bir tehditle ona doğru doğrulttular ama aynı hızla elleri dışarı fırladı, parmakları yayıldı. Parmak uçlarında beyaz, sıcak bir elektrik çatırdadı.

"Yapma," diye ısırdı. "Kimseyi incitmek istemiyorum, ama beni kocamdan bir an bile uzak tutmaya çalışırsan, seni olduğun yerde kızartırım."

Muhafızlar yol göstermesi için Valik'e baktı ve Khamsin, Valik başını sallayana kadar sabit ve sert bakışlarını Valik'in üzerinde tuttu.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Seni ona götüreceğim." Gözleri kışa döndü. "Ama sizi uyarıyorum hanımefendi, fırtına hediyeleri olsun ya da olmasın, ona herhangi bir şekilde zarar verirsiniz, pişman olacak kadar uzun yaşayamazsınız."

Sırtında yarım düzine kılıçla Khamsin, Valik'i ışıksız bir koridordan takip ederek bir tür avcı kulübesine benzeyen geniş toplantı odasına girdi. Hayvan postları zemini ve rustik mobilyaları kaplıyordu. Boynuzlar ve diğer av ganimetleri, yaşlandıkça cilalanmış ve kararmış ağaç gövdelerinden yapılmış duvarları süslüyordu. Bir duvarın büyük bölümünü kaplayan devasa bir taş ocakta ateş kükrüyordu.

Galacia Frey ateşin önünde durdu. Hâlâ Büyük Av'dan kalma beyaz derilerini giymişti. Bir elinde Thorgyll'in dondurucu mızrağını tutuyordu.

Rahibe kaşlarını kaldırdı. "Sanırım seni ikna etti?" dedi Valik'e.

Yüzünü buruşturdu. "Bir bakıma öyle."

Galacia, Khamsin'in kelepçesinden sarkan erimiş zincire baktı ve ağzının köşesi kıvrıldı. "Anlıyorum."

"Wynter nerede?" Khamsin araya girdi. "Valik beni ona götüreceğini söyledi." Parmak uçlarında daha fazla kıvılcım çıtırdadı. Eğer bu da başka bir tuzaksa...

"Ve öyle de oldu," diye temin etti Galacia onu. Ocağa doğru eliyle işaret etti. "Kral orada yatıyor. Ateşin içinde."

"Bu-? Delirdin mi sen?" Khamsin dehşet içinde nefesini tuttu ve ocağa doğru döndü. Açıklık onun kadar uzun, iki katı genişliğinde ve rahatlıkla altı fit derinliğindeydi ve içinde, yükseltilmiş bir metal ızgaraya uzanmış ve turuncu alevlerle çevrili Wynter yatıyordu.

"Kutsanmış Güneş! Ne yaptın sen?" Valik'i kenara iterek ocağa doğru koştu. Wynter'ı güvenli bir yere çekmek niyetiyle kollarını alevlerin içine soktu ama

Galacia onu kavrayamadan bir kolunu beline doladı ve onu uzağa fırlattı.

Kham hızla yükseldi, büyü yükseldi, tanıdık mor bir parıltı onu çevreledi.

"Yapma." Galacia savaş için çömelmişti. Thorgyll'in parıldayan kristal mızrağının ucu Kham'sin'e doğrultulmuştu. "Ateş ona zarar vermiyor. Ona dokunulmadı. Bak. Kendin gör."

Büyüsünü hâlâ hazır tutan Kham ocağa yaklaştı ve Wynter'a hızlı bir bakış atma riskini göze aldı. Gördüğü şey gözlerini ovuşturmasına ve daha da yaklaşmasına neden oldu. Gerçekten de alevlerin ortasındaki metal ızgaranın üzerinde yatan Wynter'dı. Çıplaktı, garmla olan savaşımdan dolayı eti hâlâ yırtılmıştı ama ateşin derisini yalamasından dolayı herhangi bir yara izi göremiyordu.

Alevler etrafını sarmıştı. Sıcaklık yakıcıydı. Yine de vücudu bu ateşli ortama karşı dayanıklı görünüyordu.

"Ne büyü bu?" Leydi Frey'e döndü.

"Bu Buz Kalp," diye yanıtladı rahibe. "Onu o kadar sıkı kavırıyor ki, ateş artık ona zarar veremez. En fazla, sıcaklığı Buz Kalp'in fethinin son aşamalarını geciktirir. Rorjak'ın özünün Wynter'ın insanlığının son kalıntılarını da tüketmesini engellemek için aklıma gelen tek seçenek buydu. Onu tüketmekle tehdit eden güç aynı zamanda onu hayatta tutuyor." Galacia'nın ağzı kapandı. "Tanrılar ölmez."

"Onu canlandırmak için yapabileceğiniz bir şey yok mu?"

"I? Hayır. O bu haldeyken olmaz. Bunu yapmak hepimizi yok etmek olur."

"Ama az önce Buz Kalp'in onu henüz tam olarak sahiplenmediğini söyledin."

"Wynter'ın küçük bir parçasının kaldığını söyledim. Ve bu doğru, yoksa vücudu kendini iyileştirirdi ve son savaş çoktan başlamış olurdu. Ama o çok uzağa gitti ve Buz Kalp'in gücü çok güçlü."

"Eğer tüm umutlar tükenmiş olsaydı, onu çoktan öldürmüş olurdun." Khamsin, Galacia'nın elinde tuttuğu kristal mızrağı başıyla işaret etti. "Bu Thorgyll'in dondurucu mızraklarından biri, değil mi?"

Leydi Frey mızrağını indirdi ve çömeldiği yerden doğruldu. "Haklısın, Yazlıkçı. Elimi tutan küçük bir umut vardı."

"Ne umudu bu?"

Galacia başını kaldırdı ve mızrağının ucu kadar keskin bakışlarıyla Khamsin'i kıstırdı.

"Sen."

"Bundan emin misin?" Khamsin av kulübesinin dışında durmuş, hızla kararan gökyüzüne bakıyordu. Galacia ve Valik kulübenin kapısının yanında duruyordu. "Sadece benim dokunuşumun Buzdan Kalp'i geri püskürtebileceğini düşünüyorsan çok büyük bir varsayımda bulunuyorsun."

Galacia, "Valik bana bunun kanıtını birden fazla kez gördüğünü söylüyor," dedi.

Kham Valik'e bir bakış attı. Wynter'in ikincisi, ona olan güvensizliğine rağmen, Wynter'i Buz Kalp'in pençesinin eşiğinden geri çekecek kadar sıcak olan tek ateşin Khamsin'in hediye büyüğü olduğuna ikna olmuştu. Görünüşe göre, Valik ve adamları garm saldırısından sonra geldiklerinde, Khamsin hâlâ Wynter'in yere yığılmış bedeninin üzerinde yatıyordu. Valik'e göre, ikisini ayırdığı anda Wynter'in vücudu daha da soğumuş ve birkaç dakika içinde buza dönüşmüştü.

Galacia, Wynter'in cesedini ateşe atma fikrini ortaya atana kadar Kham ve Wynter'ı bir arada tutmuştu.

Şimdi hepsi Khamsin'in fırtınasını çağırmasını bekliyordu. Ancak bu kez, garm'a saldırdığında yaptığı gibi vücudunu aşırı ısıtmak için özellikle bu fırtınada ustalaşmasını bekliyorlardı. Kendi başına üretmeyi başardığı çatırdayan elektriği kullanmayı çoktan denemişti ama metali yumuşatacak kadar güçlü ısı bile

Wynter'ı alevlerin arasından çıkardıkları anda vücudunun etrafında oluşan buz tabakasını çözmekten çok daha fazlasını yaptı.

Şimşeğe ihtiyacı vardı, hem de çok. Garm'ı yenmek için çağırdığı aynı öfkeye ihtiyacı vardı.

Kulübenin kapısı açıldı ve altı Kış Adamı, krallarını tutan metal ızgarayı taşıyarak dışarı çıktı. Adamlar Wynter'ın cesedini onun önünde yere serdiler. Onu kulübedeki ocaktan ateşe taşımaları için geçen kısa sürede derisini buz kaplamıştı bile.

Khamsin bir adım daha yaklaştı. Wynter'ın bu kadar hareketsiz yatmasına, hayattan daha büyük olan canlılığının Gildenheim'ın Atrium'una yerleştirdiği ölü ailesinin buzdan heykelleri kadar katı ve cansız bir forma hapsolmasına alışamıyordu. Uyandığında onu yanında uyurken bulduğu nadir zamanlarda bile, en ufak bir hareket, en cılız bir ses bile onu savaşa hazır bir şekilde kendine getirmeye yetiyordu.

Onu en küçük tehditten korumaya hazır.

O. Fırtına. Utanç verici bir sır gibi saklanan unutulmuş prenses, fırtınalı doğası ve beraberinde getirdiği tehlikeli, uçucu yetenekleri nedeniyle nefret edilen kız.

İlk şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı ve gök gürledi. Khamsin fırtınaya güç vermeye devam etti, uçucu motorunu daha fazla ısı, daha fazla soğuk ve daha fazla nemle besledi. Suya bulanmış binici etekleri bacaklarının etrafında çırpınıyor, vücut ısısı hızla arttıkça buharlaşmaya başlıyordu.

Wynter onu savunan ilk adamdı. Onu savunmak için babasına karşı çıkan ilk adam. Onun ne olduğundan ya da neler yapabileceğinden asla korkmayan tek adam.

Ama onu sevmesinin nedeni bu değildi. Bu sadece kalbinin izleyeceği yolu açmıştı. Atrium'a girdiği gün onu sevmeye başlamıştı ve

doğrudan onun kalbine bakıyordu. Yoksa Summerlea ormanlarında zırhını çıkarıp bir suikastçının okuna maruz kalmaktansa zırhının saçlarına takılıp onu rahatsız etmesine izin verdiği gün müydü? Ya da ona binicilik dersleri ayarlayıp özgürlüğün ilk tadını tattırdığı gün?

Ne önemi vardı ki? Yol boyunca bir yerlerde, ondan sadece tutkudan daha fazlasını istemeye başlamıştı. Yolun bir yerinde, onun sadece karısı değil, aşkı olmayı da istemeye başlamıştı. Ve ona çok istediği çocuğu vermeyi hayal etmeye başlamıştı, kendini kurtarmak için değil, gözlerindeki buz gibi uzaklığın yerini sıcaklığın ve neşenin aldığını görmek için. Çünkü onun hayatına bir nebze olsun mutluluğu geri getirmek, bir zamanlar ailesiyle yaşadığı sevgiyi ona da yaşatmak istiyordu.

Onu kurtarmak için, onun kendisini kurtardığı gibi. Şimdi, bu onun şansıydı.

Kham bakışlarını Wynter'ın hareketsiz yüzüne sabitledi. Onu kurtarmaya odaklandığı için zihninin fırtınanın ölümcül sonuçları hakkında zamanı yoktu. Ve bu korku eksikliği onu özgürleştirdi. Neredeyse tüm dünya odak noktasından çıkana kadar uzaktaki bir noktaya bakmak gibiydi.

Bilinci bedeninden ayrıldı ve bir kez daha fırtınanın içine yayıldı, hava akışlarını düzenledi, gökyüzünü mızraklayan parlak ışık ve ısı patlamalarında güneşin konsantre gücünü serbest bırakan iyonlaşmayı teşvik etti. Kulübedekilerin güvenliği için, fırtına iradesini hırpalayacak kadar şiddetlenene kadar şimşeği bulutların içinde tutmaya çalıştı ve özgürlük için mücadele etti.

"Artık içeri girmelisin." Sesi kalın ve derindi, gök gürültüsü gibi gürlüyordu. Şu anda tepesindeki bulutlarda yoğunlaşan gücü serbest bıraktığında ne kadar kontrol sahibi olacağını bilmiyordu. Garm'la bile o gücü sadece kanalizetmişti, kendi bedenine çekmeye çalışmamıştı. "Kimseye zarar vermek istemiyorum."

Ne Valik, ne Galacia, ne de Kışadamlardan herhangi biri kıpırdadı. Khamsin dikkatini fırtınadan ayırmadı. Onları uyarmıştı. Eğer onu dikkate almamayı seçerlerse, olanlar onun değil onların başına gelecekti.

Kollarını kaldırdı. Sıcaklık ısıya dönüştü. Isı ateşe dönüştü. Ateş, vücudunun her hücresini saran vahşi, tüketen bir alev haline geldi. Etrafındaki hava menekşe rengine büründü ve enerjiyle parladı. Başını arkaya yatırdı, gözlerini kapattı ve yıldırımın kontrol altında tutan bağları gevşetti.

Gökyüzü bembeyaz oldu. Bir ağacın gövdesi kadar kalın bir şimşek gökyüzünden fırladı ve bulutlara gönderdiği plazma dallarını hızla aşağıya indirdi.

Vücudu titredi, ok onu mızraklayıp yakarken gökyüzüne doğru eğildi. Bir an için tüm varlığı çözülüp rüzgârlara dağılmış gibi göründü. Zihin, et, düşünce, nefes, kan, hepsi bir saniyede parçalara ayrıldı, ancak bir sonraki adımda tekrar uyumlu bir bütün haline geldi. Yıldırımın enerjisi bir çıkış yolu bulmak için vücudunda hızla ilerlerken o da sığa, acıya ve vahşiliğe katlandı. Buna izin vermeyecekti. Isı onu tüketti, güneşten daha sıcaktı. Acı içinde çılgılık attı ama kendini tuttu.

Bir başka ok gökyüzünden yere düşerek vücuduna saplandı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Yağmur karla karışık yağmura, sonra doluya dönüştü. Gökten erik büyüklüğünde buz kütleleri yağdı.

Belli belirsiz birinin bağırdığını duydu: "Yeter! Khamsin! Yeter! Hepimizi öldüreceksin!"

Valik yakındaki bir ağacın gövdesine yapıştı. Khamsin parıldayan, menekşe-gümüş rengi bir pusun içinden onu izlerken, "Khamsin! Wynter'ı kurtar!"

Birkaç dakika daha ellerini kaldırmaya devam etti ve daha fazla yıldırım çağırdı. Yere doğru fırladı ve onu hatasız bir şekilde buldu. Göğsü nefessiz, sessiz bir çılgılla genişledi. Ve sonra dışarıya, gökyüzüne doğru itti ve bulutlara doğru bir enerji kütlesi gönderdi,

Fırtınanın merkezinde bir delik açarak isyan halindeki bulutları öyle bir hızla dışarı doğru savurdu ki bulutlar parçalandı ve zararsız parçalar halinde gökyüzünde savruldu.

Teni akkor haline gelmişti. Neredeyse kör edici bir parlıtı onu sarmış, etini içten dışa aydınlatmıştı. Damarlarının belli belirsiz izlerini görebiliyordu, mavi ya da kırmızı değil, sanki kanı sıvı güneş ışığına dönüşmüş gibi altın beyazı parlıyordu.

Wynter'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Buz, vücudunun etrafında bir santim kalınlığında bir kabuk oluşturmıştı ve altın rengi teni kabuğun altında mavimsi beyaz bir renk almıştı. Yavaşça uzandı. İçindeki güç o kadar sıcaktı ki, zırhı yaktığı gibi onu da yakabileceği korkusuyla ona dokunmaya korkuyordu. Ancak parlayan elleri vücudunun üzerinde gezinirken, Wynter'ı saran kalın buz tabakası erimeye başladı ve aradığı cevabı verdi. Ona dokunmasına ya da içindeki yoğunlaştırılmış yıldırım serbest bırakmasına gerek yoktu. Yalnızca yakınlığı bile yeterliydi.

Ellerini yüzüstü yatan adamın üzerinde gezdirdi. Buz eriyiği ondan akıntılar halinde damlıyordu. Bunu yaparken, onun vücudu ısınırken kendi vücudunun da soğuduğunu fark etti. Teninin mavi-beyaz rengi her geçişte biraz daha soluyordu. Dokunuşunun onu yakmayacağından emin olduğunda, tüm vücudunu onunkinin üzerine koydu, böylece içinde kalan ısı onun çözülmekte olan etine yayılabilecekti. Gözlerini kapatarak başını onun göğsüne yasladı, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve bileğindeki beyaz kurdu Summerlea Gülü ile kapladı.

Orada ne kadar yattığını bilmiyordu. Muhtemelen dakikalar. Muhtemelen saatler. Kulağında ilk hafif ses titreşimini duyduğu ana kadar zamanın hiçbir anlamı yoktu. Birkaç uzun dakika sonra, ilkinin takip eden ikinci bir zonklama duydu. Şimdi bir sonraki zayıf ses titreşimini beklerken sessizliğin her saniyesi bir asır sürüyor gibiydi. Bir sonraki nabız

bir öncekinden biraz daha erken geldi. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki kulağına sabit bir ritim vurana kadar.

Wynter'ın kalbi bir kez atmaya başlamıştı.

Soğuk, sert parmaklar onunkilerin arasından geçerek esnedi. Bir seğirme hareketinden fazlası değildi ama yine de hissetti.

Başını kaldırdı ve onu izlerken nefesini tuttu. Kirpikleri dalgalandı, göz kapakları yavaşça kalktı. Avucunu yüzünün yan tarafına koyarak tenini hafifçe okşadı. Hâlâ üşüyordu - çok, çok üşüyordu- ama teni artık boyun eğmez bir buz kütlesinden oyulmuş gibi hissettirmiyordu.

"Wynter ... kocam." Dudaklarında bir gülümseme titredi.

Bir an boş bir anlayışla ona baktı, sersemlemişti, sanki onu tanıımıyormuş gibiydi. Ama sonra gözlerini kırptırdı. Dudakları kıpırdadı, sessiz bir kelime oluşturdu. Karısı.

Gözleri yaşardı. "Evet, kocacığım. Benim, Khamsin, karın." Daha yakına eğildi, soğuk tenine öpücükler kondurdu. "Hepimizi endişelendirdin."

Dudakları yine sessiz bir kelimeyle kıpırdadı. Nerede?

"Ailenin av kulübesindeyiz, buz pateni göletinin yanında. Bizi Garm'dan kurtardın ama bu çok kötü yaralandın. Valik ve Avcılar bizi buldu. Artık güvendesiniz, Wynter. Bunu sen sağladın." Hayatında hiç kimseye güven vermemişti. Bunu yapmak için hiç nedeni olmamıştı ama kelimeler o kadar doğal bir şekilde döküldü ki, onu rahatlatma ihtiyacı nefes almak kadar gerekli göründü. Ve ellerini onun teninde gezdirmekten, ona dokunmaktan, ölümlü yaşam ona geri dönerken korkunç, buz gibi soğğun solduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Vücudu sanki ayağa kalkmaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı ama dudaklarından bir inilti döküldü ve yüzü acıyla buruştu. Sonra, dehşet içinde, gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı, düzensiz bir iç çekti ve vücudu tamamen gevşedi.

"Wynter?" Onu sarstı. "Kocan mı?" Adam cevap vermedi. Korku hızlı ve sert bir şekilde yükseldi. Onu tekrar salladı ve yardım için bağırdı. "Galacia! Valik!"

İkili bir anda Wynter'ın yanında bitiverdi.

"Çoğu kişinin hayatta kalabileceğinden daha fazla kan kaybetmiş ve karnındaki bu yara endişe verici. Bağırsak kesilmiş. Ölümcül enfeksiyon riski çok yüksek." Galacia, Khamsin'e acımasız bir bakış fırlattıktan sonra Valik'e döndü. "Onu derhal içeri götürmeliyiz."

"Şimşegi çağırırsam onu kurtarabileceğimi söylemiştin."

"Buz Kalp'ten. Ve kurtardın da - en azından geçici olarak. Ama bunlar ölümcül yaralar. Artık bedeni bir kez daha ölümlü olduğuna göre, yaraları onu öldürebilecek güce sahip. Eğer onu iyileştiremezsem, yine de ölebilir."

"Ne?" Kham'ın içinde öfke kaynıyordu. "Neden yaralarını daha önce tedavi etmedin?"

Galacia ona sert bir bakış attı. "Onu hissettin. Vücudu buza dönüşmüştü. O durumdayken ona nasıl bakabilirdim? Taş gibi sert derisini nasıl dikebilirdim?"

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi iyileştirme yeteneklerimi test edeceğiz."

Adamlar Wynter'ı kaldırıp kulübeye geri taşırken Kham kendini bir kenara itilmiş buldu. Kham onların ardından bakakalmış, boğazında düğümlenen korkuyu bastırmaya çalışıyordu. Wynter hâlâ ölebilirdi.

"Valik." Vekilharcın kolunu yakaladı. "Tildy'ye, Tildavera Greenleaf'e, eski hemşireme ihtiyacımız var. Tüm Summerlea'da, muhtemelen tüm Mystral'da ondan daha iyi bir şifacı yoktur. Diğer tüm şifacılar kurtarılamayacaklarını söylerken, onun askerleri ölümün eşiğinden döndürdüğünü gördüm."

"Kampımıza gelen oydu, değil mi? Wyn'e babanın kızlarından biriyle evlenme fikrini satan kişi." Alaycı bir homurtu çıkardı. "Hayır."

Ona tekrar uzandı. "Beni dinle. Ona ya da bana güvenmediğini biliyorum ve bu umurumda değil. Eğer Galacia Wynter'ı tek başına kurtarabilirse, Tildy'nin onun yanına yaklaşmasına izin vermene gerek kalmayacak. Ama kurtaramazsa ..." Sesinin kesilmesine izin verdi.

Valik başını salladı. "Evet desem bile Vera Sola'ya haber verip onu buraya getirmek haftalar sürer. Wynter'ın o kadar zamanı yok."

"Hayır, olmayacak." Galacia Wynter'ın yanından başını kaldırıp baktı. "Gildenheim'a doğru yola çıktı bile. Wynter onu on gün önce çağırttı."

"Ne?" Valik ve Khamsin hep bir ağızdan söyledi. Birbirlerine baktılar, sonra ikisi de Galacia'ya döndü.

"Wynter Tildy'yi mi çağırdı?"

Valik aynı anda, "Bunu bana hiç söylemedi," diye patladı.

Laci Valik'e sert bir bakış fırlattı. "Kralın sana güvenmeyi bıraktıysa, Valik, belki de bunun nedenini kendi kalbine bakmalısın." Sonra da kibirli bir kokuyla ekledi: "Tildavera Greenleaf'i çağırttı çünkü Khamsin'in hamileliği sırasında tanıdık bir yüzün ona eşlik etmesini isteyeceğini düşündü."

"Benim ... ne?" Kham'ın çenesi düştü. "Hamile olduğumu kim söyledi?"

Galacia'nın kaşları havaya kalktı. "Bana bilmediğini mi söylüyorsun?" Dudakları gerildi ve Wynter'ın baygın yüzüne ters ters baktı. "Seni çok seviyorum Wynter Atrialan, ama sen koca kafalı bir ahmağın ." Khamsin'e, "Baş dönmesi nöbetleri geçiriyorsun, değil mi? Yemek zamanlarında biraz miden bulanıyor mu?"

"Evet, ama-"

"Kokun da değişmiş. Wynter bana bunu işaret etti. Gildenheim'a ilk geldiğinde de benzer bir değişiklik fark ettiğini ama Rosh denen kadının ne yaptığını öğrenene kadar bunun ne anlama geldiğini anlamadığını söyledi. Vücudunuz değişiyor, dolayısıyla kokunuz da değişiyor, başınız dönüyor ve mideniz bulanıyor, çünkü hamilesiniz."

Khamsin şimdi başının döndüğünü hissediyordu. Kendini sabitlemek için bir sandalyenin arkasına tutundu ve bir elini hâlâ düz olan karnının üzerine koydu. "Ama bu nasıl olabilir?"

Galacia anlamlı bir kaşını kaldırdı. "Sen ve Wynter'ın son zamanlarda bir çift vizon gibi çiftleştğinizi düşünürsek

"Altı hafta, bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum?"

Kham yüzünü buruşturdu ve gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Emin misin? Bir hata yok mu?"

"Belladonna Rosh dağların merhametine gönderildiğinden beri hiç kanaman olmadı, değil mi?"

Kham'ın yüzü kızardı. Valik'in ve odadaki diğer tüm erkeklerin bedensel işlevlerinin mahrem ayrıntılarını dinlemesinden utanç duyarak başını salladı.

"O zaman hata yok. Yaz sonunda Kış Tahtı'nın bir sonraki varisini doğuracaksınız. Tebrikler kraliçem ve lütfen Wynter'a size haber verenin ben olduğumu söylemeyin. Gerçeği fark etmenizi ve ona kendiniz söylemenizi bekliyor olmalı."

"Sanırım oturmam gerekiyor." Kham yapıştığı sandalyenin etrafında döndü ve üzerine çöktü. Bir çocuğu olacaktı. Bir çocuk. Onun ve Wynter'ın.

"Her neyse," diye hızlıca devam etti Galacia, "anlatmaya çalıştığım şey Tildavera Greenleaf'in şimdiye kadar en azından yolu yaralamış olduğu, muhtemelen daha da yaklaşmış olduğuydu. Ve eğer Khamsin'in söylediği kadar iyi bir şifacıysa, onu hemen buraya getirmeliyiz."

Kham başını kaldırdı. "Onu bul Valik. Onu buraya getir." Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu bir rica değil. Bu kraliçenizin bir emri."

Bu bir kumardı, onu Beyaz Muhafızlar önünde rütbesini kabul etmeye ya da elinden almaya zorluyordu. Eğer onu reddederse ne yapacağından emin değildi. Ama aralarındaki yabancı olmaktan bıkmıştı. Onun burada kalacağını kabul etmelerinin zamanı çoktan gelmişti.

Uzun ve gergin birkaç dakikanın ardından Valik onun önünde eğildi. "Emredersiniz kraliçem."

Khamsin serin, nemli bir bezi Wynter'ın alnına hafifçe dokundurdu. Buz Kalp'in etkilerini geri püskürtmesinden bu yana geçen üç gün içinde Galacia'nın en çok korktuğu enfeksiyon ortaya çıkmıştı. Karnın çürümesi, bir karışımın neden olduğu

Wynter'ın bağırsağındaki kesik ve garm'ın pençe ve dişlerinde taşıdığı zehir.

Birkaç gün önce kaskatı kesilmiş olan bedeninde ateş yükseliyordu.

Enfeksiyon damarlarına yayıldıkça Wynter'ın bilinci gidip geliyordu. Yaranın etrafındaki altın rengi teni kızgın morumsu bir kırmızıya dönüşmüş, iltihaplı renk çizgileri dışa doğru yayılmış ve nefes alıp vermesi sıklaşıp zorlaşmıştı. Hayata pamuk ipliğine bağlıydı ve her geçen saat daha da zayıflıyordu.

Enfeksiyonu kısa sürede çekmenin bir yolunu bulamazlarsa ölecekti.

"Khamsin ..." Wynter başını güzel kokulu bitkilerle doldurulmuş yastığa koyarken onun adını mırıldandı.

"Buradayım kocacığım." Eğilip dudaklarını adamın yanan alnına bastırdı. Parmakları onun elini sıktı. "Ben buradayım, senin yanındayım."

". . . Khamsin . . ." Kaşları birbirine çatıldı. "... giysi . . . kurtarmalı . . ."

"Beni kurtardın. Burada senin yanındayım. Garm'ı öldürdün, kocacığım. İkimiz de güvendeyiz. Artık bize zarar veremezler." Gümüşü beyaz saçlarını şakaklarından geriye doğru okşadı. "Bana geri dön, Wynter. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Av kulübesinin kapısı açıldı. Açıklıktan içeri soğuk bir hava girdi. Valik içeri girdi, botları karla kaplanmıştı.

"O burada."

Kham döndü. "Tildy?"

"Evet. Ve söylediğin kadar iyi olması için dua ediyorum."

Ayağa fırladı ve tam iki düzine silahlı ve zırhlı atlı dörtnala gelirken dışarı koştu. Kat kat giyinmiş, içi doldurulmuş bir kuğuya benzeyen Tildy atlılardan birinin sırtına yapışmıştı. Valik'in iki adamı eyerden inmesine yardım etmek için uzandı.

"Tildy!" Hemşin eski bakıcısına doğru ilerledi, sonra duraksadı. Günlerdir bu buluşmanın nasıl geçeceğini merak ediyordu. Tildy'nin evliliğindeki rolü yüzünden çok sert ve affetmez davranmıştı.

Ama o yaşlı gözler onun üzerine düştüğünde, Tildy'nin kolları ardına kadar açıldı. "Canım!" Kham'ın bir daha asla görmeyi düşünmediği o yüz, koyu renkli yün ve kürklerden oluşan yuvasından ışıldadı. Sonra Tildy'nin kolları onu sardı ve limon mineçiğinin tanıdık kokusu burnuna doldu.

"Oh, Tildy, seni özledim." Kendi kolları Tildy'yi kendine çekmek ve ona sıkıca sarılmak için yukarı kalktı. Kham, bir duygu karmaşası kabarıırken gözyaşlarına karşı gözlerini sıkıca kapattı. "Burada olmana çok sevindim. Wynter çok hasta. Denediğimiz hiçbir şey işe yaramadı. Enfeksiyon her geçen gün daha da güçleniyor."

"Tabii ki. Sadece eşyalarımı almama izin verin." "Adamlar eşyalarını getirecek."

Tildy ve Khamsin döndüklerinde Valik'i yanlarında buldular. Tildy'ye, daha önce Khamsin için ayırdığı aynı soğuk şüpheyle bakıyordu.

"Valik, bu Tildavera Greenleaf, eski hemşirem. Tildy, bu Valik Arngildir, Wynter'ın Birliklerden Sorumlu Vekilharcı."

"Tanıştık," dedi. "Aslına bakarsanız birkaç kez." Tildy'nin hakkını teslim etmek gerekirse, bakışlarını tereddüt etmeden adamın üzerinde tuttu.

"Gerçekten de efendim. O günleri çok iyi hatırlıyorum."

"Asıl soru, şimdi kimin için casusluk yapıyorsunuz, Hemşire Greenleaf?"

"Hiç kimse, lordum. Entrika günlerim sona erdi. Sadece prensesime hizmet etmek için geldim."

"Kraliçeniz."

"Pardon?"

"Kraliçenize hizmet etmek için. Khamsin artık senin prensesin değil. O Craig'in ve Summerlea'nın Kraliçesi."

Tildy gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Ben sadece yılların alışkanlığıyla konuştum."

Valik başını eğdi, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Kral bu tarafta yatıyor."

Kham Valik'e sorgulayan bir bakış attı, onun beklenmedik bir şekilde pozisyonunu savunmasına şaşırmıştı. Valik'in yanıtı sert bir baş sallama ve sert bir eğilme oldu. Bir kolunu kapıya doğru uzatarak onu önden gitmeye davet etti.

Bu ilginçti. Valik kendi aralarında hâlâ Khamsin'in kardeşinin casusu olduğundan şüpheleniyordu ama dışarıdan gelenlerle mızrakların etrafında dönüyordu. Kham şaşkınlıkla başını sallayarak kulübeye doğru ilerledi.

Adamlar Tildy'nin çantalarını ve malzeme kutularını taşıırken, Khamsin Tildy'yi Galacia ile tanıştırdı ve Laci Tildy'ye Wynter'ın durumu ve daha önce denedikleri tüm çareler hakkında bilgi verdi.

Tildy dikkatle dinledi, sadece arada bir soru sormak için araya girdi. Galacia sözlerini bitirdiğinde Tildy Wynter'a yaklaştı ve kendi muayenesine başladı. Göğsündeki, bacaklarındaki ve kollarındaki dikişli kesikleri ve ısırik izlerini inceledi, sırtındaki yaraları incelemek için onu yan yatırdı ve karnındaki açık, enfekte yarayı nazikçe yokladı. En ufak bir baskıya tepki olarak irin ve menekşe rengi kan sızdı.

"Bu yaraları açan yaratığın dişlerinde ve pençelerinde zehir taşıdığını mı söylüyorsunuz?"

"Garm," diye onayladı Galacia. "Evet. Zehir o kadar ölümcül ki, çoğu erkek kralın en ufak yarasını bile alsa bir gün içinde ölürdü."

"Kanının tuhaf renginin sorumlusu o zehir mi?"

Galacia tereddüt etti ve sonra, "Hayır, bu ayrı bir konu," dedi.

Tildy sertçe başını kaldırdı. "Ayrı bir mesele mi? Ne tür bir sorun? Yaraları ve zehirlenmesi dışında onu rahatsız eden başka ne var?" Khamsin ve Galacia karşılıklı bakışırken kaşlarını çattı. "Eğer onu iyileştirmemi bekliyorsanız

durumu hakkında bildiğiniz her şeyi bana anlatın. En küçük ayrıntı bile onun hayatını kurtarmanın anahtarı olabilir."

Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, Khamsin Tildy'ye hiç düşünmeden cevap verirdi ama Wintercraig'de geçirdiği bu aylar onu değiştirmişti. Kalbi -sadakati- şimdi burada, evlendiği adama bağlıydı. Ona karşı hisleri ne olursa olsun, evliliklerinin sonucu ne olursa olsun, onun sırlarına ihanet etmeyecekti.

"Galacia haklı, Tildy. Wynter'ın kanının renginin enfeksiyonla hiçbir ilgisi yok. Aksine, enfeksiyonun nedeni muhtemelen onu bu kadar uzun süre hayatta tutmak için tüm iksirlerimizden ve lapalarımızdan daha fazlasını yaptı. Şimdilik sadece enfeksiyonu iyileştirmeye odaklanın. Kısa süre içinde iyileşme belirtileri göstermezse tekrar konuşabiliriz."

Kham, Tildy'nin karanlıkta bırakılmaktan memnun olmadığını biliyordu ama Summerlea hemşiresi dudaklarını hafifçe sıkarak dışında bunu belli etmemeye özen gösteriyordu.

"Pekâlâ, görebildiğim kadarıyla ve paylaşmak konusunda kendinizi rahat hissettiğiniz bilgilerle çalışacağım. Bu yarayı açık bırakmakla akıllılık etmişsiniz." Tildy Wynter'ın karnındaki deliği işaret etti. "Yırtılan bağırsağı kim diktiyse iyi bir eli var, ancak bağırsak bir kez yırtıldığında çürümeyi kontrol etmek neredeyse imkansızdır. Yarayı ne sıklıkla suluyorsunuz?"

"Her dört saatte bir."

"Saatte bir kez yapın. Kullanmak için özel bir yıkama ve zehri çekmek için lapa hazırlayacağım. Dört saat içinde iyileşmezse, tüm boşluğu temizlemem gerekecek."

"Tildy." Kham elini hemşirenin omzuna koydu ve başını kaldırmasını bekledi. "Onu kurtarabilir misin?"

Tildy, Khamsin'in bakışlarını yılmaz bir açık sözlülükle karşıladı ve itiraf etti: "Bilmiyorum. Durumu daha az vahimmiş gibi davranmayacağım. Ama size söz veriyorum, bunu yapmak için sahip olduğum her türlü bilgi ve beceriyi kullanacağım."

Galacia ve Khamsin'in geçen hafta gösterdikleri yorulmak bilmez çabalar, Tildy'nin başlattığı amansız rejimin yanında hiçbir şeydi. Kısa sürede Khamsin'i, Galacia'yı ve kulübedeki tüm Kışadamları o her konuştuğunda hazır ola geçirdi. Onun emriyle sağa sola koşturuyor, istediğı eşyaları getiriyor, ateşi körüklüyor, ne zaman bir çift ele daha ihtiyaç duysa yardım ediyorlardı.

Valik Tildy'yi bir şahin gibi izledi. şüpheli bakışları Tildy'nin her hareketini takip ediyordu ama Summerlea'lı şifacı her zamanki odaklanmış verimliliğıyle koşturup duruyor, sanki kendi eczanesinde güven içinde oturuyormuş gibi iksirler ve lapalar hazırlıyordu.

Ocağın üzerinde dört büyük tencere kaynattı; her birinde otlar, ezilmiş mineraller, yağlar ve yanında getirdiğı antalaradaki çeşitli malzemelerin yanı sıra adamlarını ormandan ve en yakın köyden getirmeleri için gönderdiğı diğerkaze malzemelerden oluşan farklı bir karışım vardı. Kaynayan tencerelerden birine uzun keten şeritler ekledi, Galacia'ya bir çubuk uzattı ve karıştırmasını söyledi.

"Antiseptik solüsyon keten liflerini tamamen ıslatmalıdır."

Galacia karıştırırken Tildy, Khamsin'e bir havan ve tokmak uzattı ve bir fincan keten tohumu ile bir düzine diş sarımsağı ezerek macun haline getirmesini emretti. Kham'ın yanında Tildy kaygan karaağaç kabuğunu rendeleyerek toz haline getirmekle meşguldü.

alışırlarken Tildy, "Seni çocuklu bulmayı umuyordum," diye mırıldandı. "Beş aydır buradasın, yeni evlendin. Gül'ün kızı olarak doğurganlığınız garanti altında. Kocanız sizinle ilgilenemedi mi?"

Bu soru Kham'ın çenesinin düşmesine neden oldu. "Hayır, tabii ki hayır! Bana çok iyi 'katıldı'-" Yüzü kızararak sözünü kesti. Muhafızlardan biriyle sessizce konuşan Valik'e baktı ve sesini alçalttı. "Eğerkızlanma eksikliğim için beni suçlamak istiyorsanız, başka yere bakmanıza gerek yok.

Verdan Coruscate. Onun emriyle Wintercraig'e giderken bana eşlik eden Summerlea hizmetçisi gizlice bana solucan otu veriyordu. Gerçeği daha yeni keşfettik."

"O yapmazdı ..." Tildy nefes aldı.

"Bir çocuk vardı, Tildy. Onu öldürdü."

Tildy'nin gözleri dehşetle doldu. "Ah, hayır." Khamsin'in kolunu yakaladı. "Ah, canım benim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Valik fısıldaştıklarını fark edip yanlarına geldiğinde, şu anda taşıdığı çocukla ilgili haberler dilinin ucundaydı

"Bir sorun mu var?" Valik ocağın köşesinde durdu, bir eli kalçasındaki kınlı kılıcın üzerindeydi.

Tildy dikkatini tekrar hazırlamakta olduğu bitkilere verirken Kham, "Hayır," dedi. "Sorun değil. Tildy sadece sağlığını soruyordu."

"Bu hazır," diye duyurdu Tildy. Khamsin'den sarımsak ve keten tohumu macunu kasesini aldı ve bir ölçü hint yağı ile az önce rendeleyerek ince bir toz haline getirdiği kaygan karaağaç kabuğunu ekledi. Malzemeleri karıştırdıktan sonra, kaynamış bir tülbent karesinin üzerine yapışkan macundan kalın bir tabaka sürdü.

"Adamlarını getir," diye emretti Valik'e. "Mücadele etmesini engellemek için kralınızı zapt etmelisiniz. Bundan sonraki kısım hiç de hoş olmayacak."

Valik ve beş uzun boylu, kaslı Kış Adamı Wynter'ın etrafını sararak kol ve bacaklarını kavradı. Yerlerine oturduklarında, Tildy Wynter'ın karnındaki iltihaplı yaraya sürekli olarak sıcak, keskin bir sıvı akıttı. Wynter bir kükremeye kendisini tutan ellere doğru yükseldi. Valik ve diğerleri dişlerini sıkıp onu zapt etmek için mücadele ederken, kendi bedenleri de onu kontrol altında tutma çabasıyla gerilirken, Wynter kıvranıyor, kasları şişiyor, küfürler ve tehditler savuruyordu. Wynter'ın başı sallanıyor, terden sırılsıklam olmuş saç telleri sağa sola savruluyordu. Gözlerini bağlayan bandaj ve yere düştü. Gözleri açıldı. İrisler soğuk, ölümcül bir beyaza dönüşmüştü.

"Bakışları!" Valik bağırdı. "Çabuk olun! Gözlerini kapatın!"

Wynter'ın kafasına en yakın olan adam bandaja uzandı, ancak parmakları buzdan bembeyaz kesilince çığlık attı.

"Wynter!" Tildy'nin yanındaki yerini terk eden Khamsin masanın başına doğru atıldı. Yerdeki bandajı kaptı ve Wynter'in gözlerinin üzerine koydu, başının iki yanından tutarak yerinde tuttu. "Hossa, min mann. Ben buradayım. Sakin ol. Sana yardım etmemize izin ver." Kadın yatıştırıcı sözler mırıldandı ama Wynter çırpınmaya devam etti.

Kolu kurtuldu ve masanın üzerine çıkarak birkaç adamı ayağa kaldırdı, ta ki iki kişi daha ileri atılıp sallanan bileğini yakalayıp onu tekrar masaya yapıştırana kadar.

"Sen!" diye bağırdı tencerelerin yanında duran adamlardan birine. "Gel şu bandajı yerinde tut."

Adam onun yerini aldığı anda, masanın yanına doğru koştu ve Wynter'ın kolunu tutan adamların arasına girdi.

"Bileğini bırak," diye emretti. "Onu yakaladım." Kocasının elini kavradı ve bileğindeki sıcak kırmızı gülü kurdun kafasına bastırdı. Enerji etraflarında hissedilir bir patlamayla alevlendi. Wynter'ın aniden kesildi.

Durgun sessizlikte, Khamsin ona sarıldı. Onun bedenine doğru eğilip boştaki elini göğsüne koyarken, birleştirdikleri ellerini altında birleştirdi. "Ben buradayım kocacığım. Şimdi sakin ol. Sana yardım etmemize izin ver. Lütfen, yaşamana ihtiyacım var. Beni duyuyor musun?" Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü ve onun güçlü, küt parmaklarını, geniş boğumlarını öptü. Adamın ellerinde çok fazla güç ve çok fazla nezaket vardı. "Yaşamak için sana ihtiyacım var." Gözlerinde biriken ıslaklık görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları kirpiklerinden adamın tenine düştü. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı onun eline.

"Çabuk olun Leydi Frey," diye emretti Tildy, herkesi tekrar dikkat kesilerek, "şu keten şeritleri

ve soğumaları için bir kaseye koyun. Sen, adın ne senin?"

"Ungar."

"Ungar, iki kova daha kar getir. Bu yarayı tekrar sulamamız gerekiyor."

Tildy hızlı bir şekilde çalışarak, karın üzerine dökerek soğuttuğu kaynar antiseptik yıkamayla yarayı iki kez daha suladı. Enfeksiyonlu maddelerin mümkün olduğunca çoğunu temizlediğine kanaat getirdiğinde, yarayı haşlanmış keten şeritlerle sardı, ilave enfeksiyonu dışarı çekmek için keten tohumu, sarımsak ve hint yağı lapasını bunun üzerine serdi ve yarayı kapatmak için bala batırılmış bir tülbentle hepsini örttü. Çalıştığı süre boyunca Khamsin, Wynter'ın üzerine eğilmiş, Gül'ünü Kurt'una tutmuş bir şekilde kaldı. Kışadamlar her ihtimale karşı onu tutmaya devam etse de bu onu uysal tuttu.

İşini bitirdiğinde Tildy iki kum saati koydu. Sürekli pembe kum akıtarak saati geri sayan büyük bir bardak ve her yirmi dakikada bir mavi kumları biten daha küçük bir bardak. Saatte üç kez, mavi kumlar bittikçe, lapa ve balla ıslatılmış tülbenti yenisiyle değiştirdi.

Her saat başı, son pembe kum da bittiğinde, Tildy söğüt kabuğu, sarımsak, mor koni çiçeği kökü ve kızamıktan yapılmış kötü kokulu bir iksiri Wynter'in boğazından aşağı döküyor, sonra da hepsini Wynter'in yanına çağırıyordu. Valik ve diğer beş adam onu yerde tutacak, Khamsin de bileğini Valik'in bileğine kenetlerken, Tildy ve Galacia lapaları ve sargıları çıkaracak, yarayı iyice sulayacak, sonra yarayı taze, buharlı keten şeritlerle yeniden saracak, üzerine yeni bir lapa uygulayacak ve tüm bölgenin üzerine balla ıslatılmış bir tülbent serecekti.

Günün geri kalanında, gece boyunca ve ikinci gün boyunca bu böyle devam etti. Bu amansız tempo, tükenmez bir enerji kaynağından güç alıyor gibi görünen Tildy dışında zarar verdi. Gece yarısına doğru ikinci

Gece, Wynter'ın vücudundan çıkardıkları keten şeritler enfekte maddelerden arındırıldığında, Tildy en acil krizin geçtiğini açıkladı.

"Önümüzdeki birkaç gün bunu gösterecek," dedi Tildy, "ancak enfeksiyon yeniden güçlü bir şekilde yerleşmediği sürece, gerekiyor."

"Tanrılara şükürler olsun." Kham rahatlayarak öne doğru eğildi ve alnını Wynter'ın koluna dayadı. Teni yeniden serinledi.

Şefkatli bir el yanağını okşadı. "Dinlenmelisin canım. Ayaklarının üzerinde uyuyorsun." Tildy'nin sesi daha da keskinleşerek ekledi: "Aslında hepiniz yataklarınızı aramalısınız. Önümüzdeki birkaç saati tek başıma idare edebilirim."

"Leydi Frey, siz ve kraliçe uyuyun," diye destekledi Valik. "Ungar, Tol ve ben Hemşire Greenleaf'le birlikte nöbet tutacağız. Israr ediyorum," diye ekledi Tildy itiraz etmeye başlayınca soğuk bir acımasızlıkla. "Gidin Laci, Khamsin. En ufak bir sorun çıkarsa sizi uyandırırım."

Khamsin tartışamayacak kadar yorgundu, bu yüzden ayağa kalktı, koridorda tökezleyerek son bir haftadır kullandığı yatak odasına gitti ve yatağına uzandı. Baş lavanta dolgulu yastığa değmeden uykuya dalmıştı.

Bir süre sonra, gece hâlâ karanlıkken ve kendini dinlenmiş hissedecek kadar uyumadan çok önce, Khamsin kendini sarsılarak uyanmış buldu.

"Ne?" diye şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Al, iç bunu."

Tahta bir fincan Kham'ın dişlerine çarptı. Ilık sıvı dudaklarına ve ağzına sıçradı. Sıvı, her neyse, güçlü, keskin bir tada ve ağızda kalan acı bir tada sahipti. Kham başladı ama "Yut" komutu ve burun deliklerini kapatıp itaat etmesini sağlamak için keskin bir çimdik eşliğinde ağzına daha fazlası döküldü.

Başka seçeneği kalmayan Kham yutkundu, ardından sıvının bir kısmı nefes borusuna kaçınca öksürdü.

"Çabuk ol," diye emretti aynı ses kısık bir fısıltıyla, "fazla zamanımız yok. Akşam yemeğinde herkese kediotu verdim ama uzun süre uyumalarını sağlayacak kadar kullanmaya cesaret edemedim."

"Tildy?" Kham kaşlarını çatarak hemşiresine baktı. " oluyor? Wynter mı?" Durumu daha da kötüye gitmiş olmalı diye düşünerek yataktan fırladı.

"Kış Kralı iyi ama artık kaçma vaktimiz geldi." Tildy Kham'ın eline yün bir elbise ve kalın, kürklü bir palto tutuşturdu. "Al, sıkı giyinmen gerekecek. Önümüzde uzun bir yol var."

Khamsin şaşkınlık içinde giysilere baktı. "Anlamıyorum. Neyden kaçıyoruz?"

"Özür dilerim, canım. Hem de çok üzgünüm. Onurlu bir adam olduğumu duymuştum, yoksa seninle evlenmesini asla teklif etmezdim. Bir yıl içinde çocuk doğurmazsa kendi karısını öldüreceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

Kham, sersemlemiş zihni neler olup bittiğini anlamaya başladığında hemşiresine bakakaldı. "Wynter'dan mı bahsediyorsun?" Başını iki yana salladı. "O beni öldürmeyecek, Tildy."

"Üzgünüm canım, ama babana da aynı şekilde yemin etmişti, tabii ki Verdan'ın - Hel'in ateşlerinde kavrulsun! - çocuk sahibi olmanı engellemek için komplo kurmasının nedeni de bu. Bu evliliği teşvik ederek seni ölümcül tehlikeden uzaklaştırdığımı sanıyordum ama bunun yerine farkında olmadan seni tehlikenin tam ortasına gönderdim. Tanrılara şükürler olsun ki çok geç olmadan beni çağırttınız." Kham'ın giyinmeye başlamadığını fark etti ve haykırdı, "Acele et canım! Kediotunun etkisi geçmeden yola koyulmazsak kaçma şansımızı kaybedeceğiz."

"Tildy, ben hiçbir yere gitmiyorum. Wynter'ın babama ne söylediğini biliyorum ama 'dağların merhameti' kulağa geldiği gibi kesin bir ölüm değil. Burada tehlikede değilim." Kham elbiseyi ve paltoyu yakındaki bir sandalyenin arkasına bıraktı.

"Hayatın üzerine bahse girmeye istekli olabilirsin, ama ben değilim. Kardeşin de öyle." Tildy elbiseyi tekrar kaptı ve uzun kıvrımları eleyerek Khamsin'in başı ve kolları için açıklıklar buldu.

Kham şok içinde Tildy'ye baktı. "Falcon'dan haber mi aldın? Ama ne zaman? Nasıl?"

"Düğününüzden kısa bir süre sonra, Kış Kralı'nın bir yıl içinde çocuğunu doğurmazsan seni öldürmeyi planladığını öğrendiğimden beri iletişim halindeyiz. Buraya geleceğimi öğrendiğimde ona haber gönderdim. Buradan uzaklaşır uzaklaşmaz ona bir işaret göndereceğim ve onunla nerede buluşacağımızı bize bildirecek." Yüzü kaşlarını çatarak karardı. "Ve emin olabilirsin ki, babanın sana karşı işlediği son suç hakkında onu bilgilendireceğim. Seni kısır bırakarak kanın kendi elleri yerine Kış Kralı'nın ellerine bulaşmasını sağladı. O çıldırmış!" Elbisenin boyun deliğini bulduktan sonra, kumaştan bir daire yapmak için yünü gevşekçe buruşturdu.

"İşte. Kollarını kaldır." Tildy elbiseyi kaldırdı, Kham'ın başının üzerindeki yerine bırakmaya hazırды.

"Tildy." Kham elbiseyi ondan aldı, yatağın üzerine fırlattı ve hemşiresinin ellerini yakaladı. "Tildy, dur. Falcon'a geldiğimizi bildiren bir sinyal gönderdiysen, planlarda değişiklik olduğunu bildiren bir tane daha göndersen iyi olur. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu kastetmiş olamazsın."

"Biliyorum. Ben Wynter'ın karısıyım, onun kraliçesiyim-"

"Bir dağ buzuluna yerleştirip ölüme terk etmeyi planladığı kişi!"

Kham başını salladı. "Beni öldürecek değil. Eğer istediği bu olsaydı, çoktan ölmüş olurdu. Orada, o masanın üzerinde olmasının tek nedeni" -kulübenin ana odasını işaret etti- "benim yüzümden yaşam savaşı veriyor olması. Garm tarafından saldırıya uğradım. Sadece bir tanesi bütün bir köyü yok edebilirdi ve Wynter onları kurtarmak için dördüyle savaştı.

Bana. Bu benim ölmemi isteyen bir adamın davranışları gibi mi geliyor?"

Tildy bir an için şaşkın görünüyordu ama sonra omuzları dikleşti ve çenesi sıkılaştı. "Peki ya hayatta kalamazsa? Geldiğimden beri diğerlerini yakından izliyorum. Lord Valik bana pek güven veren biri gibi gelmedi. Hiçbiri güvenmiyor. Eğer Kış Kralı ölürse, seni hiç düşünmeden öldürürler."

Khamsin açıkçası Valik ve diğerlerinin ne yapacağını bilmiyordu ama şu anda en az endişelendiği şey buydu. "Onu terk etmeyeceğim, Tildy. Ve bunu yapmak zorunda olduğum için çok üzgünüm ama sen de gitmiyorsun. En azından ben onun tehlikeyi atlattığından emin olana kadar."

Tildy'yi şaşırtmak için çok şey ama bu şaşırttı. "Beni burada isteğim dışında mı tutuyorsun?"

"Kocamın hayatta kalmasını sağlamak için mi? Bir kalp atışında." Kham acımasız beyanını ikna yoluyla yumuşatmaya çalışarak eski hemşiresinin ellerine uzandı ve onları nazikçe sıktı. "Valik'e seni buraya getirmesini emrettim çünkü dünyada Wynter'ı kurtarabilecek tek kişinin sen olduğunu biliyordum ve senden de bunu yapmanı istiyorum."

"Peki onu sağlığına kavuşturursam, o zaman benimle gelir misin?"

Kham yalan söylemeyi düşündü. Tildy buna inanacaktı çünkü duymak istediği şey buydu. Ama bunu hemşiresine yapamazdı. "Hayır, Tildy. Benim yerim burası, kocamın ve Wintercraig halkının yanı. Artık benim evim burası. Ait olduğum yer burası."

"Peki ya kardeşin? Benden haber alamazsa en kötüsünü düşünecektir."

"Önceden ayarlanmış sinyalleri mi kullanıyorsunuz yoksa ona gerçek bir mesaj gönderebilir misiniz?"

"Neden sordunuz?"

Tildy'nin soruya soruyla karşılık vermesi Kham'a ihtiyacı olan tüm cevabı vermişti. "Mesaj gönderebiliyorsun. Güzel. Çünkü onun için bir mesajım var."

Khamsin gecenin geri kalanında Tildy'nin yanında kaldı, görünüşte Wynter'ın bakımına yardımcı olmak için ama aslında Valik ve diğerleri uyanmadan önce hemşiresinin sığılmadığından emin olmak için. Sebepleri onu suçlu ve biraz da aşağılık hissettirdi - Tildy, Kham'ın sahip olduğu anneye en yakın şeydi, bir düşman değil - ama Kham yine de ona göz kulak oldu.

Falcon'a gönderdiği mesaj kısa ve tatlıydı: Verdan çıldırdı. Wynter ile güvendeyim. Uzak durun. Wintercraig'i savunacağız. Fırtına.

Falcon ve Calbernann müttefikleri Summerlea'yi çoktan işgal etmiş olabilirlerdi ama Wintercraig'in onu savunacak bir değil iki güçlü hava büyücüsüne sahip olduğunun farkına varmalarının onları geri dönmeye ikna edeceğini umuyorlardı.

Valik uyandığında biraz rahatlamıştı. Önce halsizce kıpırdandı, sonra sarsılarak uyandı, sandalyesinde dikleşti ve uyuyakaldığını fark edince telaşlı bir hızla odayı taradı. Yanlış bir şey bulamayınca altın rengi yanakları koyu kırmızıya boyandı. Kendisine ilaç verildiğinden şüpheleniyor gibi görünmüyordu ve Kham da bunu ona söyleyecek değildi. Yanlış ya da doğru, Tildy ailesindendi. Wintercraig'in, halkının ya da kralının güvenliğini doğrudan tehdit etmediği sürece Kham ona ihanet etmezdi.

Valik boğazını temizledi, Wynter'ı kontrol etti, sonra odada dolaşarak diğer muhafızları uyandırdı. "Sadece gözlerimi dinlendiriyordum," diye ocağa geri döndü.

"Son haftalar çok yorucuydu," diye hınç duymadan kabul etti.

Valik başının arkasını ovuşturdu, yüzünü buruşturdu ve mırıldandı, "Kabul etmekten nefret etsem de, Summerlea hemşireni çağırmakta haklıydın. O bir mucize yarattı."

Bu itiraf Khamsin'de bir gülümsemeye yol açtı. "Mucizeler onun uzmanlık alanı," dedi. "Ve şüphelerin için seni suçlamıyorum. Onu seviyorsun. Onu zarar görmekten korumak istiyorsun." Wynter'e baktı ve onun zayıf bedenini okşadı,

Parmak uçlarıyla altın rengi yanağını okşadı ve şakağındaki karlı saçları geriye doğru taradı. "Bunu anlayabiliyorum."

Sesi kesildi ve ardından gelen sessizlikte Valik'in bakışlarının ağırlığını hissetti. Eski içgüdüleri devreye girdi ve elini geri çekerek yumuşak duygularını kendisine karşı kullanılmamaları için gömdü. Wynter'ın yattığı karyoladan bir adım uzaklaştı. "Elbette, henüz tehlikeyi atlatmış değil. En ufak bir enfeksiyon tüm ilerlememizi bir anda yok edebilir. Ama Tildy yaşamaya bu kadar kararlı bir adam görmediğini söylüyor."

Valik sanki her şeyi anlatıyormuş gibi, "O Craig'in Wynter'i," dedi. Ve belki de öyleydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kocaman bir esneme geldi. "Özür dilerim. Belli ki dün gece yeterince uyumamışım."

"O halde yatağına dönmelisin." Valik ilk kez neredeyse sıcak bir şekilde konuştu.

"Belki daha sonra. Önce seninle ve Laci'yle konuşmam gereken bir şey var. Özel olarak." Falcon, Tildy'yi takip etmeleri için kuşları göndermişti. Ona bu şekilde işaret verebilmişti. Ama bu aynı zamanda Falcon'un Tildy'yi nerede bulacağını ve daha da önemlisi Wynter'ı nerede bulacağını bildiği anlamına geliyordu. Kham bütün gece bunu düşünmüş ve bu bilgiyi sır olarak saklamasının mümkün olmadığını fark etmişti.

Valik cevap veremedi. Beyaz Muhafızlardan biri kulübeye girdi. "Kartal yaklaşıyor."

Valik başını salladı. "Bana bir dakika müsaade edin." Khamsin'den ayrıldı ve kapıya yöneldi.

Valik kartalın getireceği raporu almak üzere yola çıkarken, Tildy Wynter'ın lapalarını değiştirmek gibi uzun bir süreçte kendisine yardım etmesi için Khamsin'i çağırdı.

İşlerini bitirdiklerinde, "Durumu iyiye gidiyor," diye açıkladı. "Senin kadar hızlı iyileşmiyorum canım, ama kralı bir hafta daha hareketsiz ve enfeksiyonsuz tutabilirsem, hayatta kalma şansı on kat artar."

"Bu gerçekten talihsiz bir durum, Hemşire Greenleaf."

Tildy ve Khamsin birlikte döndüklerinde Valik'in kulübenin kapısında durduğunu gördüler. Eşiği geçti ve Wynter'in yattığı ocağa yaklaştı. Yüz ifadesi asık, gözleri kasvetliydi.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kral uyanmalı ve bizim bir hafta daha bekleme lüksümüz yok."

BÖLÜM 23

Güven ve Hazineleler

"Muhafızlar, kralı koruyun. Ben dönene kadar Hemşire Greenleaf'in ona herhangi bir şey uygulamasına izin vermeyin." Valik, Khamsin'e döndü. "Benimle yürü."

Beyaz Kılıç cevap beklemeden kulübeden dışarı çıktı.

Kham onun ardından bön bön baktı. Şaşkınlıkla Tildy'ye döndü. "Neler oluyor?" Şüphe sertçe vurdu. "Ne yaptın sen?"

Tildy ellerini kaldırdı. "Sana söz veriyorum, zaten bildiğinden fazlasını yapmadım. Şimdi git, çabuk. Bakalım Lord Valik ne diyecek."

Khamsin ağzını kapattı ve Valik'in peşinden koştu. O ve Laci kulübenin dışındaki açıklıkta bekliyorlardı. "Bizimle gel." Döndüler ve ormana doğru yürüdüler.

Valik ve Galacia'nın uzun bacakları tek bir adımda epey yol kat ediyordu ve Kham onlara yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Karla kaplı ormanda ilerlediler ve kulübeden epeyce uzakta bir mağaranın içine girdiler. Valik cebinden bir mum çıkarıp yakarken, Laci mağaranın ağzına döndü ve havaya bir desen çizdi. Avucuna üflediğinde, mağaranın ağzı kalın bir buz duvarı tarafından kapatılana kadar kaya yüzeyinden içeriye doğru bir buz tabakası büyüdü.

"Wyrn adına oluyor?"

Galacia aniden döndü. Kham'ın omuzlarını acı verici bir şekilde kavradı, mavi tırnakları pençe gibiydi. "Söyle

Ben doğruyum, Summerlander, sadakatin nerede yatıyor? Ve seni uyarıyorum, eğer sözlerin yanlışsa bunu bileceğim."

Khamsin, Galacia'nın sorusunun hem tarzından hem de imasından rahatsız olarak geri çekildi. "Bütün bunları aştığımı sanıyordum. Ben casus değilim."

"Sorduğum şey bu değildi. Sadakatinin nerede yattığını sordum." "Ben Wynter'in karısıyım."

Valik, "İstemeyerek evlendik," diye .

Ona keskin bir bakış fırlattı. "Belki ilk başta," diye kabul etti. "Ama artık değil."

"Peki ya Summerlea ve Wintercraig arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydınız?" Galacia sordu. "Kış Halkı ile ailen arasında mı?"

Khamsin dudaklarını ıslattı. Karnında huzursuzluk kıvrıldı. "Bu sabah uçan kartal. Ne haber getirdi?"

"Soruya cevap ver," diye tersledi Valik.

"Zaten yaptım," diye karşılık verdi Kham. Wynter'a olan sadakatini ve bağlılığını kanıtlaması için tekrarlanan talepler bıkkınlık vermenin ötesine geçmişti. "Tekrar ve tekrar."

"O zaman bir kez daha yapmanın zararı olmaz, değil mi?"

"Ah, Halla aşkına!" Khamsin ağladı. "Burası artık benim evim! Summerlea'nın hiç olmadığı kadar evim. Duymak istediğin bu muydu? Oradaki hayatımın çok acınası, varlığımın çok sefil olduğunu, burada daha mutlu olduğumu mu?"

-Sürekli bir şüphe ve kuşku bulutu altında yaşasak bile

-Benim orada olduğumdan daha mı fazla?"

"Peki ailen ve Wynter arasında bir seçim yapman gerekse," diye dürttü Galacia, "kimi seçerdin?"

"Wynter, lanet olsun sana! Ben Wynter'ı seçerdim!" "Neden?"

Kham'ın parmak eklemleri bembeyaz oldu. Kelimeler boğazında düğümlendi. Dudaklarından öfkeyle döküldü, her bir kelime açık ve netti, artık rüyalarında olduğu gibi sessizliğe bağlı değillerdi.

"Çünkü onu seviyorum!"

Galacia başını eğdi ve Kham'ın omuzlarındaki sert tutuşunu yavaşça gevşetti. "Teşekkür ederim. Valik'e de söyledim ama ikimizin de bunu senden duymaya ihtiyacı vardı."

Kham döndü ve titreyen ellerini göğsünde kavuşturdu. Onu seviyordu. Ve bu kırılganlığını yüksek sesle ortaya koymuştu. Galacia ve Valik'e.

Sertçe yutkundu ve "Kartal ne haber getirdi?" diye sordu.

"Summerlea'deki savunmalarımız yenilgiye uğratıldı. Sırada Wintercraig var."

Kham'ın nefesi boğazında düğümlendi. Arkasını döndü. "Anlat bana."

Galacia acımasız haberleri çabucak iletti. Leirik'in Summerlea'nın batı kıyısı boyunca uzanan savunması Calbernalılar tarafından istila edilmişti. Wynter'in hastalığının farkında olan ve kralının iyileşmesi için zaman kazanmak amacıyla istilacıları geciktirmek isteyen Leirik, Vera Sola'yı boşaltmış ve emrindeki birkaç yüz Kış Adamı dışında herkesi Calbernan ordusuyla yüzleşmeye götürmüştü. Ancak Leirik şehri savunmacılardan boşaltır boşaltmaz Kral Verdan, General Furze ve eski Summerlea ordusundan geriye kalanlar Vera Sola'yı geri aldı. Verdan'ın ordusu oradan Calbernalılara ve paralı askerlerden oluşan bir güce katılmak üzere kuzeye yürüdü. Leirik ve adamları güçlü bir mücadele verdiler ama erzakları kesilmişti, iki taraftan kuşatılmışlardı ve sayıca çok azdılar, yenildiler.

"İstilacılar şu anda bile kıyıya doğru yelken açmış durumdalar," diye sözlerini tamamladı Galacia. "Gildenheim'ı almak istediklerine inanıyoruz."

"Ne yapılabilir?"

"Çok az. Wynter ve Buz Bakışı olmadan, bu kadar büyük bir gücü geri püskürtmek için yeterli asker kalmadı. Bir grup adam bir saat içinde Gildenheim'daki Valkyr'in borusunu çalarak mızrak tutabilecek yaştaki her erkek, kadın ve çocuğu hizmete çağırmak için yola çıkacak."

"Kadınlar ve çocuklar mı? Calberna ve Summerlea ordularına karşı mı? Delirdin mi sen? Katledilecekler!"

"Savaşta onurlu bir ölüm, kölelikte yaşamdan daha iyidir."

Khamsin boğuk bir kahkaha attı ve Tildy'ye neredeyse aynı sözleri söylediği günü hatırladı. O gün şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyordu. O gün tutkuyla meydan okuyan Khamsin, şimdi Galacia Frey'in karşısında duran Khamsin'e neredeyse yabancıydı.

"Bir zamanlar ben de senin gibi düşünüyordum," diye itiraf etti. "Summerlea'yi halkınıza teslim etmektense seve seve savaşarak öldürdüm. Ama öyle olsaydı, evlenmenin, sevmenin ne demek olduğunu asla bilemezdim. Mutlu olmanın ne demek olduğunu. En küçük bir umut bile ölümün kesinliğinden daha iyidir, değil mi?"

"Hayatın boyunca babanın merhametine maruz kaldın." Galacia'nın bakışları Yaz Kralı'nın mührünün Kham'ın yanağında bıraktığı ize kaydı. "Bunu gerçekten başkası için ister miydin?"

"Bu farklı. O benden nefret ediyor. Annemin ölümü için beni suçluyor. Hep suçladı."

"Ve sen de onun akrabasisin. Wynter'a ne yapacağını düşünüyorsun? Bana mı? Valik'e? Karnında taşıdığın çocuğa? Kral Verdan, Wynter tahta çıktığından beri Wintercraig'in kanını kurutmaya ve halkını aç bırakarak boyun eğdirmeye çalışıyor. Savunmasız kaldığımızda bize ne yapacağını sanıyorsun?"

Kham bakışlarını kaçırdı, konuyu tartışmadı. "Eğer tüm Wintercraig'i savaşa göndermenin doğru bir hareket tarzı olduğuna gerçekten inanıyorsan, o zaman neden burada duruyoruz? Bana ne için ihtiyacınız var?"

Galacia tereddüt etti, sonra itiraf etti: "Adamlar Valkyr'in borusunu çalmak için Gildenheim'a gittiklerinde senin de onlarla gitmeni istiyoruz."

Laci ve Valik arasında bir bakış attı. "Wynter'ı terk etmeyeceğim."

"Yapmalısın. Bize karşı toplanan ordularla savaşacak durumda değil. İyi olsa bile, Buz Kalp ile olan savaşını kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu kendiniz gördünüz. Cesaret edebiliriz

Bakış'ını tekrar kullanmasına izin vermeyeceğiz ama o olmadan istilacıları yenme şansımız yok."

"Burada onunla kalmam için bir neden daha." Kham bunun nereye varacağını anlamamıştı.

"Elimizde kalan tek bir silah var. İşgalcilerin bizden beklemeyeceği bir silah."

"Laci-" Valik kaşlarını çatarak onu uyardı.

Onu susturmak için ellerini kaldırdı. "Tek seçenek bu Valik. O olmadan mahvoluruz, bunu sen de biliyorsun. Bu şekilde, en azından bir şansımız var." Galacia Khamsin'e dönerek, "Bilmeceler Kitabı hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Khamsin kaşlarını çattı. Galacia neyin peşindeydi? "Roland'ın kılıcının yerine dair ipuçları içerdiğinin söylendiğini biliyorum. Kardeşim burada, Wintercraig'deyken onun peşindeydi."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye onayladı Valik düz bir sesle.

Galacia yüzünü buruşturdu. "Evet, Kitabı aldı. Ve içinde Roland'ın kılıcının yerini gösteren ipuçları var. Kardeşin son üç yılını bu ipuçlarını çözmek ve takip etmekle geçirdi."

Kham'ın ağzı kurudu. Eğer Falcon kılıcın peşindeyse ve şimdi Wintercraig'e saldırıp Summerlea'yı geri almak için bir ordu topladıysa...

"Falcon kılıcı mı buldu?" Mantıklı olan tek şey buydu. Ordusunu Wintercraig'e getiriyordu çünkü kılıç ondaydı ve onu Summerlea'nın kontrolünü Wynter'dan geri almak için kullanmayı planlıyordu.

"Hayır, yapmadı. Henüz bulamadı. Bilmeceler Kitabı'ndaki yer gerçekten de var ama kılıç dokuz yüz yıl önce oradan taşındı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü dokuz yüz yıldır Wyrn'in Baş Rahibeleri kılıcın yeni yerini bir sır olarak saklıyorlar."

"Roland'ın Kılıcı'nın nerede olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Galacia derin bir nefes aldı ve sonra itiraf etti, "Roland'ın kılıcı Wyrn Tapınağı'nda, Buz Kalp'in dibinde."

Khamsin ona bön bön baktı. "Eğer bu doğruysa ve rahibeler bu sırrı dokuz yüz yıldır saklıyorlarsa, o zaman neden şimdi bana söylüyorsun?"

"Çünkü onu almanıza ihtiyacımız var," dedi Valik.

Uyanmak bir mücadeleyleydi; kalın, yapışkan çamur katmanları arasında yavaş ve beceriksizce ilerlemektir. Wynter anlayamayacağı kadar bitkin düşmüştü ve vücudunun her bölgesinde ağrılar zonkluyordu. Tekrar uykunun yumuşak, rahatlatıcı karanlığına gömülmek istedi ama açıklanamaz bir huzursuzluk hissi onu uyanmaya zorladı.

Göz kapakları kurşun gibi ağırdı. Onları açmak için çırpındığı her girişim gücünü tüketiyor ve karanlık onu bir siren şarkısıyla geri çağırıyordu. Dinlen, Wyn. Uyu. Bırak gitsin. Her şeyi bırak.

Ama o hipnotize edici, o çok baştan çıkarıcı fısıltının altında, uzuvlarında huzursuz bir gerilim toplanıyordu. Binlerce karıncanın sokması gibi içinde geziniyordu.

Bir iniltiyle gözlerini zorla açtı. Onu siyahlık karşıladı.

Önce gece olduğunu, aysız ve ışıksız olduğunu düşündü. Ama yanan odunların kokusunu alabiliyor ve ateşin sıcaklığını teninde fısıldayarak hissedebiliyordu. Ateş ışık demektir. Neden onu göremiyordu?

Kör müydü? Bakışlarını kullanmasını engellemek için gözlerini mi almışlardı?

İstemsiz bir inkârla başını salladı. Lütfen Wyrn, bunu yapma. Gözleri olmadan Buz Bakışı'na ve düşmanlarıyla savaşmak için onları görme yeteneğine sahip olamazdı. Bir bebek kadar savunmasız olurdu.

Ama sonra başını salladıkça görüş alanındaki karanlığın bir aydınlanıp bir karardığını fark etti. O

başını her hareket ettirdiğinde saçlarını ve tenini çekiştiren kumaşın sürtünmesinin farkına vardı.

Başının etrafına, gözlerinin üzerine bir şey bağlanmıştı.

Ona uzandı, parmakları kumaşın kıvrımlarını çekip çıkarmak için uğraştı.

Elleri onunkileri kavradı. "Sakin ol, Wyn. Sakin ol. Her şey yolunda."

Ses tanıdık geliyordu. Bir kadın sesi. Gözlerini kapatan bandaja ulaşmak için mücadele etmeyi bıraktı ve elini onunkini tutmak için çevirdi. Pürüzsüz parmaklar. Serin, uzun. İnce bilek.

Bir şey eksik. Önemli bir şey. O değildi. O değildi.

Neredeydi o?

Aciliyet duygusu artık bir çekiç gibiydi. Vuruyordu. Oturmak için mücadele etti.

"Yardıma ihtiyacım var!"

Adamlar koşarak gelirken ağır ayak sesleri sert bir zemini dövüyordu. Metal şingirdadı. Zincir takırdadı. Askerler. Zırhlı askerler. Kir, ter ve insan kokusu. Çok daha büyük ve güçlü eller omuzlarını, kollarını ve bacaklarını kavradı, onu aşağıda tuttu. Sıkıştırıyorlardı.

Ciddi bir şekilde dövüşmeye başladı. Vücudu kasıldı, kasları gerildi.

"Tildy! Buraya gel!"

Daha fazla ayak sesi. Bunlar daha hafif. Deri taban, bot değil. Daha az ağırlık. Daha kısa adımlar. Bir kadın.

Bu o muydu?

Limon mineçiçeği kokusu burun deliklerini doldurdu. Korku ve öfke eşit ölçüde içinden geçti.

O değil! Neredeydi o? Ona

ne yapmışlardı?

Kükredi. Onu tutan birçok ele rağmen vücudu masadan kalktı. Bir kolu kurtuldu. Savurdu. Kolu sert bir şeye çarptı ve onu uçurdu.

Çarpışma! Gürültülü bir metal sesi, kırılan camlar, düşen birçok şey.

Daha fazla koşan ayak sesi. Daha fazla el onun serbest, sallanan kolunu yakaladı ve tekrar yere sabitledi.

"Neden uyanıyor? Uyanmayacağını mı söylemiştin?"

"Bilmiyorum. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Ona on adamı uyutacak kadar ilaç verdim."

"Peki, tekrar doz verin! Çabuk!"

Dövüştü, kıvrandı, kükredi. Altındaki masa devrildi ve ileri geri hareket etti.

"Kıpırdatmayın onu, lanet olsun! Kafasını tut!"

Ağızına ıslak ve acı bir şey döküldü. Tükürdü ve başını kurtarmaya çalıştı.

"Wyn! Kesin şunu! Sana yardım etmeye çalışıyoruz. Lütfen, Wyn. Lütfen. Kendine zarar vereceksin." Tanıdık ses üzgün, yalvaran ve endişeli geliyordu.

Ama o, o değildi.

Onu kendisinden uzak tutmaya çalışanlardan biriydi.

Kendini kurtarmak için çabalarını iki katına çıkardı ve onu tutan tüm ellerle savaştı. Acı onu parçaladı ve karnını ateşe verdi.

Neredeydi? Neden burada değildi?

Onu terk mi etmişti?

Bir buz dalgası ateşin üzerinden geçerek acıyı uyuşturdu. Taş gibi hareketsiz kaldı.

Bu muydu yani? Onu terk mi etmişti? Terk mi etmişti? Ona ihanet mi etmişti?

"Tildy! Acele et!"

Elleri yüzünü kavradı. Burnunu sıktı. Çenesini açtı. Daha fazla acı sıvı döküldü.

Bunu da çalıştı ama şimdi eller çenesini kapalı tutuyordu.

Boğuldu, tükürdü, tekrar dövüşmeye başladı. Sıvı boğazından aşağı aktı.

Hainler! Onları öldürecekti. Hepsini öldürecekti.

Uzuvları taş gibi ağırlaştı. Mücadelesi zayıfladı. Mücadele edemiyordu. Düşünceleri bulanıklaştı. Ama gücünü tüketen ve onu tekrar aşağı çeken ilaç bile

Karanlığa gömülmek kalbinde büyüyen acıyı uy sturabilirdi.
Neredeydi? Neden onu terk etmişti?

Bir şeyler yanı tı. Çok yanı .

Khamsin ve beraberindekiler Konundal köyünden geçtiklerinde köyü terk edilmiş buldular. Tek bir kişi bile yoktu ve karlı ve çamurlu sokaklarda jandarma izleri vardı. Şimdi Gildenheim önlerinde uzanıyordu. Dış kapılar açıktı ama duvarlarda hiç adam yoktu. Kan ve da ılmı  ceset kalıntıları yola sa ılmı tı.

Ungar bir elini uzatarak adamlarını sessizliğe davet etti ve hepsini   emelmeye çağırdı. Muhafızlar yaylarını çekti oklarını yerleştirip ateş etmeye hazır hale geldiler.

"Burada kalın majesteleri," diye fısıldadı Ungar.

"Ama-"

"Kal! Sven, sen, Karl, Leif ve Jan kraliçeyle kalın."

Ungar ve Muhafızlarının geri kalan sekizi Gildenheim'ın kapılarının dışındaki kanlı sahneye doğru ilerlerken, Kham ters ters baktı ama yolun bir kenarında   elmi  vaziyette kaldı. Açıkça görülüyordu ki, Craig'den a a ı inenler sadece Wynter'la birlikte öldürdükleri silahlar değildi. En az üç garm cesedi saydı, oklar kirpi tüyleri gibi derilerini diken diken ediyordu ve yanlarında yatan  l  Kı  Halkı'nın üç katı kadar, bazıları paramparça olmuş, diğerleri yanmış ve neredeyse garm kadar çok okla kılınmı tı.

Burada ne olmuştu?

Ungar ve adamları kapılardan geçip a a ı bailey'de gözden kayboldular. Birkaç dakika sonra adamlardan biri onları içeri almak için geri geldi.

A a ı bailey'nin içindeki manzara da kapının dışındaki kadar acımasız ve kanlıydı; çok sayıda Kı  Halkı öldürülmüş ve iki silah daha ele ge irilm  ti.

"Dün gece gün batımından sonra geldiler."

Kham döndüğünde Lord Barsul, Leydi Melle ve birkaç kişinin daha üst bailey'in barikati altında toplandığını gördü.

"Kaç kişi?" Ungar sordu.

"Sadece beş tane," dedi Lord Barsul. "Ama bu kadarı yeterliydi." "Fazlasıyla yeterli," diye ekledi Leydi Melle.

"Krysti nerede?" Kham araya girerek endişeli gözlerle toplanan kalabalığı taradı. "O iyi mi?"

"O iyi canım," diye yatıştırdı Leydi Melle. "Onu son sarayın üst katlarında küçükleri eğlendiriyordu. Onlara Roland Triumphant ve Wynter'ın Buz Devi'yle mücadelesini anlatıyordu; böylece birkaç silahın seni yenemeyeceğini biliyorlardı."

Kham rahatlama ve şefkatle gülümsedi.

"Garm duvarları aştı mı?" Ungar, Lord Barsul'a sordu.

"Gerek kalmadı. Biz daha alarmı çalamadan dış duvardaki muhafızların çoğu buzdan kölelere dönüşmüştü."

" 'Buz köleleri' mi?" Kham bu terimi daha önce hiç duymamıştı.

"Yaşayan don tarafından ele geçirilmiş bir ceset," diye açıkladı Lord Barsul. "Garm onları nefesleriyle öldürdü ve köleler olarak geri geldiler."

Khamsin kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Kral da ben de bu buzdan kölelerden biri olmadan Garm'ın nefesinden kurtulduk."

"Evet, ama o zaman dönmemişti," dedi Leydi Melle. "Şimdi döndü."

Midesindeki batma hissi Kham'ı Melle Hanım'ın söyleyeceklerinden hoşlanmayacağı konusunda uyardı ama yine de soruyu sordu. "O kim?"

"Rorjak. Buz Kralı. Geri döndü."

BÖLÜM 24

Tanrılarının Hediyeeleri

Ölülerden kurtulmalarına ve Valkyr'in borusunu çalmalarına yardım etmeleri için altı muhafız bırakan Khamsin ve kalan Beyaz Muhafızlar, virajlı dağ yolundan Wyrn Tapınağı'na doğru ilerlediler. Zihninde delice bir kederle çığlık atıyor olsa da, Khamsin bir ayağını diğerinin önüne koymaya devam etti. Eğer Barsul haklıysa ve silah saldırısı ile adamların buzdan kölelere dönüşmesi gerçekten de Rorjak'ın döndüğü anlamına geliyorsa, Wynter onun için kayıptı. Ve eğer Wynter kaybolduysa, Wintercraig'in Roland'ın kılıcını bulmak için ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Tapınağa vardıklarında burayı da Konundal gibi sessiz ve ıssız buldular. Oyma taş zemindeki ayak sesleri tapınağın mağaramsı ana odasında yankılanıyordu.

Khamsin'in arkasındaki Beyaz Muhafızlar kılıçlarını çekti.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Ungar. "İki rahibe nerede? Leydi Frey kralın yanında ama diğer ikisi Av'dan sonra buraya dönmüş olmalıydı."

"İkinci mızrak hâlâ kayıp." Sven odanın en ucundaki sunağa doğru başıyla işaret etti. Arkasındaki duvarda daha önceki ziyaretinde gördüğü çapraz buz mızrakları . Sadece Wyrn'in donmuş maskesi kalmıştı ve Khamsin tanrıçanın oyulmuş yüzünün buz gibi gözlerle yaklaşmasını izlediğine yemin edebilirdi. Sunağın iki yanında yükselen kemerler, parıldayan kristal boncuklardan oluşan uzun iplerle örtülü, apliklerle aydınlatılmış koridorlara açılıyordu. "Belki de Gildenheim'a saldıran çetenin peşinden gitmişlerdir."

"Kendi başlarına mı?" Ungar başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Majesteleri, burada benimle bekleyin. Sven, sen ve diğerleri dağılın ve etrafı arayın."

"Ama sunağın solundaki kapıdan geçmeyin," diye ekledi Kham çabucak.

Sol tarafta ölüm yatıyor. O eşiği geçmeyin.

Adamlar boncuklu iplerden oluşan perdenin içinden geçtiler. Örümcek ipeği iplikleri üzerinde donmuş çiğ damlalarını andıran boncuklar hareket ettiklerinde çan gibi tınılıyor, buz gibi tapınakta yankılanan melodik bir alarm sesi çıkarıyordu. Burası açık ve korumasız görünebilirdi ama hiçbir davetsiz misafir bu alarmı çalmadan sunak odasının ötesine geçemezdi.

Birkaç dakika sonra Sven ve diğerleri geri döndü. "Hiçbir şey yok. Burası terk edilmiş. Boğuşma izi yok. Rahibelere her ne olduysa, cinayet gibi görünmüyor."

Beyaz Muhafızlar hâlâ Wyrn rahibelerinin özel konutunda ona eşlik etmekte ısrar ediyordu. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Kham onlara eşlik ettiği için minnettardı. Dağın kalbine doğru attığı her adımda güneşle olan bağlantısı azalıyor, onu savunmasız ve savunmasız bırakıyordu.

Almak için geldiği şeyi ne kadar çabuk alırsa, buradan o kadar çabuk ayrılabilirdi.

Koridordaki son kapı gümüş yaldızlıydı ve üzerinde rüzgârla savrulan kar tanelerinin girdaplı, elmas işlemeli desenleri vardı. Cebinden anahtarlığı çıkaran Khamsin, Galacia'nın anahtarlarından ilkinin kilide soktu ve çevirdi. Güzel kapı içeriye doğru açıldı ve küçük bir şapel büyüklüğünde bir soyunma odası ortaya çıktı.

Adamlar odayı ve bağlantı odalarını aramak için dağılırken Kham bekledi.

Sven adamlarıyla birlikte ana odaya döndüğünde, "Her şey açık," diye duyurdu.

"Güzel. Şimdi hepinizden ana tapınağa dönmenizi ve beni orada beklemenizi rica ediyorum."

Ungar kaşlarını çattı. "Yanınızdan ayrılmıyoruz, Majesteleri." "Oh, evet, . Bundan sonra olacaklar sizin gözleriniz için değil."

Bu odada bir kapı vardı. Sadece Wyrn rahibelerinin bildiği bir kapı. Ve şimdi Khamsin tarafından da.

"En azından kılıcımı al." Ungar kınından çıkarılmış kılıcını ona uzattı.

"Yapamam." Galacia onu, Kham'ın girmek üzere olduğu yoldan hiçbir insanın ya da ölümlü silahın sağ çıkamayacağı konusunda uyarmıştı. "Şimdi lütfen git. Bana daha fazla eşlik edemezsiniz." Muhafızlara çıkışa doğru el salladı. "Gün doğana kadar dönmezsem, başarısız oldum demektir."

Görevden alındıkları için mutsuz oldukları her hallerinden belli olan muhafızlar yine de homurdanarak odadan çıktılar. Kapı kapanıp arkalarından kilitlendikten sonra Kham paltosundan sıyrıldı ve elbisesinin bağcıklarını çözmeye koyuldu. Galacia'ya göre normalde rahibeler bitişikteki antre odalarında bulunan banyo havuzu, sauna ve buhar odalarını kullanarak bir arınma ve dua ritüeli gerçekleştirirlerdi ama bu gereklilikten ziyade bir gelenektir ve zaman çok önemliydi. Khamsin ayakkabılarını ve giysilerini bir bankın üzerine bıraktı ve duvardaki bir dizi mandaldan sarkan beyaz, kapüşonlu cüppelerden birini giydi.

Yalınayak ve kapüşonlu cübbesi dışında çıplak bir halde, girintili bir kemerin içine yerleştirilmiş küçük masa üstü sunağa yaklaştı. Alev şeklinde kristal gölgelikleri olan iki yuvarlak duvar apliği küçük sunağı çevreliyordu. Kham sağ aplikteki kristal küreyi kavradı ve sola çevirdi, ardından alev şeklindeki gölgeyi kendisine doğru çekti. Sessiz bir tıslamayla sunağın arkasındaki duvar içe doğru kayarak yana doğru döndü ve gizli bir kapı ortaya çıktı.

İçeride, tıpkı sunağı çevreleyen apliklerde olduğu gibi mavi alevler titriyordu. Soğuk ışık, katı buzun içine oyulmuş yuvarlak bir tünelin pürüzsüz, kesintisiz mavi-beyaz duvarlarını aydınlattı. Tünelden dışarıya doğru soğuk bir hava püskürüyordu.

özel şapelin sıcak havası. Hava Kham'ın saçlarını okşuyor ve yüzünü kuru bir serinlikle yıkıyordu.

Kham güçlendirici bir nefes aldı ve tünele adım attı. Güneşin onu ısıtacak gücü olmadığından, yürürken buz gibi soğuk vücuduna hızla sızdı. Teni çakıllaştı, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Çıplak ayakları uyuştu, sonra yanmaya başladı, ama bir ayağını diğerinin önüne koyarak devam etti. Tünel yaklaşık bir metre kadar geriye gitti.

Yüz metre sonra keskin bir şekilde sola kıvrıldı.

Kham dönüşü yaptı ve neredeyse tünelin zeminine yayılmış cesedin üzerine düşüyordu. İki rahibeden daha genç olanını tanıdı. Biri onu Thorgyll'in mızrağıyla delmiş olmalıydı çünkü vücudu kaskatı donmuştu.

Cinayet olmadığı varsayımı buraya kadarmış.

Khamsin öldürülen rahibe için bir dua fısıldadı, ardından tüneli kaplayan bir cam tabakasına benzeyen şeye yaklaşmak için bedeninin etrafından dolaştı. Yaklaştıkça camın kristal berraklığında bir su tabakası olduğunu fark .

Kham bornozunu diğer iki bornozun yanına astı, kendini destekledi ve çıplak bir şekilde su duvarına doğru adım attı.

Tanrıça, alanına girmeye çalışan herkesi sınar. Ne yaparsanız yapın, çığlık atmayın ve kaçmayın. Paniğe kapılırsanız, ölürsünüz. Galacia'nın korkunç uyarısı şimdi çok anlamlıydı. Sessiz olun ve ilerlemeye devam edin.

Kham'ın kaçmamak için yapabileceği tek şey buydu. Soğuk o kadar yoğundu ki etinin kemiklerinden ayrıldığına yemin edebilirdi. Çığlık atmamak daha kolaydı. Ciğerlerinde ses çıkaracak nefes kalmamıştı. Kendini ileriye doğru zorladı ve vücudunu akan suyun içinden geçirdi.

Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından buzlu perdeden geçerek diğer taraftaki açık tünele ulaştı. Orada, tünelin soğuk havası tenine sıcak geldi. Kham, uyuşmuş ayaklarının altında sert, dokuma bir hasır hissedene kadar ilerlemeye devam etti. Sonunda durmak için güvenliydi.

Sol tarafta, buzdan raflar oyulmuştı ve raflardan birinin üzerine çivili tabanları olan birkaç çift beyaz deri çizme düzgün bir sıra halinde dizilmişti. Katlanmış, beyaz, kürk astarlı cüppeler bir diğerinin üzerine yığılmıştı. Khamsin cübbelerden birini giydi, belindeki kuşakları bağladı ve kürk astarlı kapüşonu yüzüne doğru çekti, ardından bedenine en yakın olan ayakkabıya adım attı ve bağcıklarını sıkıca bağladı. Giysiler arınma odasındaki ince bornozdan çok daha sıcaktı ve botların altındaki sivri uçlar minderden indiğinde buzu kavrayarak bir sonraki buzlu tünelden aşağıya doğru yürümesini sağladı.

Tünelin bu kısmı sonsuza kadar devam etti, dibe ulaşmadan önce dizlerini ve kalçalarını ağrıtabilecek kadar uzun ve dikti. Parıltıyan su duvarını ve sahanlığı gözden kaybetmesi uzun sürmedi, o zaman etrafında sadece sonsuz, alçalan mavi-beyaz buz vardı, ara sıra ürkütücü, titrek mavi alevini yakan aplikle kırılıyordu. Geçen zamanı ölçmek için aplikleri saymaya başladı.

Yüz altmış beş aplik sonra tünel ve dağın diğer tarafındaki buzulun derinliklerinde bir odaya açıldı.

Khamsin ne bekleyeceğini bildiğini sanıyordu. Galacia, Wyrn Festivali sırasında Wynter'ın onu götürdüğü gibi bir buz sarayı olduğunu söylemişti. Evet, bir saraydı ve buzdan yapılmıştı. Ama Craig'de ziyaret ettiği kışlık zevkle olan tüm benzerlikler burada hem başlıyor hem de bitiyordu. Wyrn'in tapınağının altındaki buzulda saklı olan şeyin muazzamlığı tariflere meydan okuyordu.

Wyrn Sarayı, Gildenheim'ın tamamının sığabileceği kadar büyük bir mağarada yer alıyordu. Her biri, parmak ucunda duran on yetişkin Kış Adamı'nın zar zor çevreleyebileceği kadar geniş olan devasa sütunlar, kabartma figürlerle oyulmuş muazzam bir alınlığı havada tutarak yüz metre kadar yükseliyordu

Wyrn ve bir zamanlar ölümlü olan tanrı-kocas ı Rorjak'ın. Saraya çıkan geniş basamakların dibinde, elli ayaklı kar ayıları nöbet tutuyordu. Wynter'ın Atrium'unda yarattığı kadar güzel bir buz bahçesi, saraya giden geniş bir yolu çevreliyordu... hepsi devasa bir ölçekte inşa edilmişti.

Khamsin tünel açıklığından saray kadar olan mesafeyi geçerken kendi önemsizliğinin farkındaydı. Bu basamaklar da sarayın geri kalanı gibi devasaydı, her bir yükselti kolayca beş fit yüksekliğindeydi, ancak ortada, dev basamaklara oyulmuş bir dizi daha küçük, ölümlü boyutunda basamak, merdiveni nispeten kolaylıkla tırmanmasına izin verdi.

Tepede, sütunlu bir dış cephe yerini, her birinde saf buzdan oyulmuş devasa bir figürün oturduğu iki devasa tahtın hakim olduğu devasa, açık bir odaya bıraktı. Wyrn, akan cüppeler içinde ihtişamlı ve devasa parıldayan kar tanelerinden bir ta giyiyor. Ve Rorjak, ölümlü aşkı tanrıya dönüşmüştü, dikenli, buzdan halkalı tacı Khamsin'e gelecek şeylerin ürkütücü bir önsezisi olarak çarptı.

Taht odasından birkaç geçit çıkıyordu ama Kham doğruca arkadaki kemerli, sütunlu açıklığa yöneldi. Her biri bir öncekinden daha görkemli olan birkaç odadan daha geçti ama ısıltılı güzelliğe şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmadı. Sevdiği adamı kurtarmak için bir görevdeydi ve dünyanın en büyük harikaları bile onu yolundan döndüremezdi.

Sonunda sarayın arka tarafındaki son odaya ulaştı. İkinci rahibenin cesedi de ilki gibi donmuş bir halde eşiğın yanında yatıyordu. Kham bir özür fısıldadı ve kadının etrafından dolaşarak büyük, kubbeli rotundaya girdi.

Rotunda'nın çevresindeki sütunlu bölmelerde gerçek boyutlarda erkek ve kadın savaşçı heykelleri nöbet tutuyordu. Buradaki diğer heykellerin ya da rahibelerin donmuş bedenlerinin aksine, bu heykellerin her biri

Sanki canlı insanlar kaidelerine oturtulmuş ve şeffaf bir buz tabakasıyla kaplanmış gibi gerçekçiydi. Her birinin üzerinde bir kralın fidyesi değerinde mücevherli muhteşem bir silah vardı. Kılıçlar, sopalar, yaylar, kargılar, kalkanlar: hırsız adaylarının dikkatini odadaki gerçek hazineden uzaklaştıracak hazineler, bir tanrıdan çalmayı deneyecek kadar aptal olanlar için yemler.

Hiçbir şeye dokunmayın. Heykeller büyölüdür ve burada duranları koruyacaklardır.

Odanın ortasında, buz bloklarından bir çemberle çevrili, sekiz fit çapında siyah bir yağ havuzuna benzeyen bir şey yatıyordu.

İşte buydu. Bunun için gelmişti.

Buz Kalp'e yaklaşıırken Khamsin'in sinirleri titriyordu. Kuyunun içindekiler karanlık ve anlaşılmazdı, yüzeyi cam gibi durgun ve yansımaları görebileceği kadar parlaktı.

Tanrılar hakkında hiç bu kadar düşünmemişti. Elbette onlara adaklar adamıştı ama tanrıların bir zamanlar Mystral halkı arasında dolaştığı, kahramanlıklarına dair anlatılan hikâyelerin gerçek olduğu fikrini hiç düşünmemişti.

Şimdiye kadar.

Tanrılar gerçektir -masalları doğrudur- ve bu karanlık güç kuyusunun varlığı bunu kanıtlıyordu.

Ve o kara havuzun dibinde bir yerde - yozlaşmış bir tanrının damıtılmış özü - Roland Soldeus'un efsanevi kılıcı yatıyordu. Şimdi onun varlığını hissedebiliyordu, sanki güneşin bir parçası kopmuş ve kuyuya düşmüştü.

Şimdi tek yapması gereken onu geri almaktır.

Bir buzulun kalbinin derinliklerine gömülmüş olmasına rağmen, Blazing'in yakınlığına karşılık olarak gücü arttıkça parmak uçlarında sıcaklık dans ediyordu. Laci'nin, Kham'ın Buz Kalp'in soğuk derinliklerine dayanma yeteneği hakkındaki umutları gerçekten de haklı olabilirdi.

Sen bir Summerland'lisin, hava durumu yeteneğin yüzyıllardır en güçlü olanlardan biri. Umarım bu yeteneğin sana

Buz Kalp'te hayatta kalmak.

Buz çatırdamasına benzeyen bir ses ve çevresel görüşünde beliren bir hareket Khamsin'in dönmesine neden oldu. Korunmasız sırtını hedef alan mızrak kürklü cübbesini yırtıp kolunda derin bir yarık açtığında yakıcı bir acı kolunun üst kısmını boydan boya kesti. Kolu felç olmuş bir halde yanına düştü. Tarifsiz soğuk her sinir ucu boyunca çığlık attı.

"Bu da ne-?" Kham saldırganı ilk kez gördüğünde ağzı açık kaldı. Heykellerden biri kaidesinden inmiş ve ona doğru hamle yapmıştı. Bu uzun boylu, uzun beyaz saçlı ve mavi-beyaz tenli bir kadındı. Gözleri soluk ve renksizdi ama onlara bakmak bile Khamsin'in tenindeki sıcaklığı alıp götürüyordu. Donmuş ellerinde tehditkâr bir şekilde tuttuğu uzun beyaz mızrağıyla Khamsin'e doğru ilerledi. Her ölçülü adımda derisini kaplayan buz kırılıyor ve binlerce küçük pul halinde dökülüyor, sonra neredeyse anında yeniden oluşuyordu.

"Ama ben hiçbir şeye dokunmadım!" Kham itiraz etti. Buz kadının umurunda olmadığı belliydi. Mızrağını sapladı ve sadece Kham'ın hızlı refleksleri onu bir kazığa oturmaktan kurtardı. Mızrak Kham'ın cübbesinin kolunu deldi ve onu dondurdu. Kham'ın gözleri irileşti. "Bekle, bu Thorgyll'in mızraklarından biri mi?"

Kadın bir buz kütlesinin yapabileceğinden çok daha hızlı hareket ederek Khamsin'in göğsünün ortasına ölümcül bir darbe indirdi.

Kham o mızrağın bir daha kendisine değmesine izin vermeye cesaret edemedi. Kendini geriye doğru fırlattı ve Vera Sola'nın ünlü ateş çubuğu dansçılarından birinin yanan yatay bir direğin altına eğilmesi gibi eğildi. Beyaz mızrak Kham'ın göğsünü ıskaladı ama momentum onu yukarı taşıırken çenesinde yanan bir çizgi oluşturdu. Yüzünün yan tarafı uyuştı, ardından acıyla alev aldı. Geriye doğru sendeledi ve Buz Kalp'i çevreleyen buz bloklarına çarparak tökezledi. Dengesi bozulan Khamsin geriye doğru kuyuya düştü.

Siyah sıvı açıkta kalan tenine değdiğinde sinir uçlarında acı patladı. Eğer tüneldeki perdeden geçerken etleri kemiklerinden sıyrılmış gibi hissetmişse, bu bir asit fıçısına batırılmak gibiydi. Bileğindeki Summerlea'nın kırmızı gülü acı ve güçle parladı. Kham yüzeye geri çıkmak için mücadele etti ve buz yaratığının mızrağını Buz Kalp'e sapladığını görmek için çığlık atarak yukarı doğru sallandı. Dalgalanan siyah sıvı temas noktasında dondu ve yaranın ortasında kabuk bağladı. Sertleşen buz hızla yüzeye yayıldı.

Kham'ın tek yapabildiği nefes nefese kalmak ve yayılan yüzey buzunu etrafını sarmadan önce dondurucu havuza dalmaktı. Bu içgüdüsel tepkinin yanlışlığı hemen anlaşıldı. Şu anda kuyuyu kaplayan buz tabakası kalın ve katıydı. Çıplak elleriyle ona vurdu ama kımıldamadı. Birkaç küçük hava boşluğu vardı -donmuş dalgaların tepe noktasının yakınında oluşan küçük sıkı boşluklar- ama bu değerli nefesler onu birkaç dakikadan fazla ayakta tutamazdı.

Bu öldürücü soğuktan boğulacak kadar uzun süre hayatta kaldığını varsayarsak.

Kılıç. Khamsin, kılıcı getir.

Roland'ın Kılıcı dokuz yüz yıl önce Buzdan Kalp'in buzunu çözmüştü. Kılıç artık yüzeydeki buzunu kırabilirdi.

Dudaklarını hava boşluklarına bastırarak emebildiği hava emdi, sonra baş aşağı yuvarlandı ve buzdan iterek Buz Kalp'in içine daldı.

Dünya karardı ve göz gözü görmez oldu. Var olan tek şey yakıcı soğuk ve acıydı. Bileğindeki Gül o kadar korkunç bir acıyla yanıyordu ki, bu acıyı dindirmek için kendi kolunu kesmeyi bile isteyebilirdi. Bunun yerine, Buz Kalp'in derinliklerine doğru tekmeleyerek ve pençeleyerek ilerledi, kalınlaşan çamurda kendini sürükleyerek duyularını çağıran sıcaklık ve ışık vaadine doğru ilerledi. Ciğerleri en az

Her geçen an daha da sıkılaşıyordu.

Vücutu isyan edene kadar nefes alma ihtiyacıyla savaştı. Ağzı iradesi dışında açıldı ve Buz Kalp'in dondurucu siyah sıvısı ciğەرlerine doldu.

Hücrelerinde yıldırımlar patladı. Korkunç hava durumu yeteneğі ölü bir tanrının buzlu özünün acı istilasıyla savaşıırken, daha önce yarattığı hiçbir şeye benzemeyen bir fırtına vücudunda kükredi. Et ve kemik, acımasız pençeler ve jilet gibi keskin dişlerle birbirini parçaladı, kudurmuş bir açlık çılgınlığı içinde yırttı ve parçaladı.

Kham ığlık attı ve çığlık attı ve çığlık attı. Vücutu kasıldı, büküldü ve kıvrandı. Kalın, yağlı sıvının içinde makaslanan bacaklar ağırlaştı. Her küçük hareket kahramanca bir mücadeleye dönüştü, sonra da gücü uzuvlarından süzöldüke imkansızlaştı. Boğulmakta olan bedeni kuyunun dibine doğru batarken acı da azaldı.

Wynter, aşkım, beni affet. Seni hayal kırıklığına uğrattım.

Bu ölüm müydü?

Khamsin karanlığın içinde süzölüyordu. Vücutunu kasıp kavuran acı devam ediyordu ama sanki başka bir kadının ektiğі işkencenin sadece bir gözlemcisiymiş gibi bilincinden ayrılmış, uzaktaydı. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordu ve o garip uzak acının ötesini hissetmesi imkânsız görünüyordu.

Unutulmuş bir anı zihninin kenarlarını kemirerek, çekiştirerek onu rahatsız etti.

Kılıç, Khamsin. Kılıcı al.

Kılıç. Roland'ın kılıcı. Bunun için gelmişti, bu yüzden buradaydı.

Geçilmez karanlığın içinden onun varlığını hissedebiliyordu. Çağırان bir sıcaklık ieğі. Çok yakın. Ona doğru uzandı.

Bunu yaptığı anda, acı tüm vücudunu sararak geri döndü, kıvranmasına ve azap içinde çığlık atmasına neden oldu. O

sebat etti ve kalan tüm gücüyle kılıca ulaşmak için savaştı.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Dua etmedi. Hiç yalvarmadı. Ama Wynter için bunu ve daha fazlasını yapardı. Eğer onu kurtarmak için bir şans varsa Roland'ın kılıcına ihtiyacı vardı.

İşte! Uyuşuk parmakları kılıcın kabzasına dolandı. Kılıca dokunduğu anda, kolundan yukarıya doğru kükreyen ateşli bir ısı yayıldı ve vücudunu temizleyici bir yanıkla kavurdu. Sıcaklıkla birlikte bir görüntü seli, anılar geldi.

Güneş tanrısı Helos, Summerlea'nın ölümlü kraliçesinden öylesine büyülenmişti ki onu aklından çıkaramıyordu.

Helos ilahi özünü sevgilisinin kocasının ölümlü kabuğuna döküyordu. Ve o kocanın teninde, o kocanın etiyile, tanrı güzel kraliçeyle yattı. Ve durgun bir yaz gölünün kenarındaki yumuşak, tatlı çimenlerde, havayı koklayan kırmızı güllerin bolluğunda, tanrı Yaz kraliçesine bir çocuk verdi.

Khamsin, Roland Soldeus bilinen bu çocuğun doğumunu gördü. Summerlea'nın kralının çocuğu ama aynı zamanda tanrısal bir varlık olan Roland, sağ bileğinin iç kısmında kırmızı Gül doğum lekesini taşıyan ilk Yaz Kralı'ydı

-Yaz Kraliçesi'nin bir tanrı tarafından sevildiği zamanların anısına ona verilen bir işaret. Sersemlemiş zihni bunu işlerken, yeni bir anı seli onu hızlı bir akıntı gibi sürükledi.

Roland, artık genç bir adamdı ve ana rahmine düştüğü göl kenarını ziyaret ediyordu. Ve orada, çimenlerin arasından büyük ve güçlü bir kılıç yükseliyordu; kabzasında Roland'ın ana rahmine düştüğü gün açan güller kadar kırmızı, muazzam bir yakut vardı.

Roland o kılıca uzanıyor, ilk temasta şimdi onu taşıyan aynı anı seline kapılıyordu.

Bu anılarla birlikte, tanrının Blazing'in içine kendinden bir parça, bir bağlantı yerleştirdiğini fark etti.

Böylece Roland ve varisleri kılıç sayesinde başlangıçlarının gerçeğini öğrenebileceklerdi.

Altın kılıcını yanından hiç ayırmayan Roland, Summerlea ordularını düşmanlarına karşı savaşta yöneterek ve Summerlea krallığını kiskanılacak bir büyüklüğe, barışa ve refaha ulaştırarak ilahi soyunun hakkını vermişti.

Bu büyüklük ve refah, aynı derecede güçlü olan Kış Kralı'nı sevgili tek kızını Roland'la evlendirmeye ikna etti.

Kham, Wintercraig prensesinin nişanlısıyla ilk buluşmasına geldiği güne tanıklık etti. İlk görüşte aşk değildi. Bundan çok uzaktı ama Roland onun solgun, egzotik güzelliğinden ve soğuk dış görünüşünün altında yanan ateşten büyülenmişti. Roland, meşhur olduğu sabır ve kararlılıkla nişanlısına kur yaptı, ta ki sonunda serin bir yaz gecesi, güneş tanrısının ölümlü kraliçesini ele geçirdiği gölün kıyısında Kış Prensesi kalbini Roland'a teslim edene kadar. Ve orada, yumuşak çimenlerin üzerinde, tıpkı babası gibi Roland da aşkını ilan etti.

Ama Khamsin'in de bildiği gibi, onlarınki mutlu bir hikâye olmayacaktı. Summerlea ve Wintercraig'in birleşme tehdidinden korkan denizin ötesindeki güçlü krallar, Roland ve Summerlea'yı yok etmek için komplo kurdular. Donanmalarını, daha önce benzeri hiç görülmemiş bir deniz ordusunu yola çıkardılar.

Kılıç ona bir ömür boyu okuduğu ve zihninde hayal ettiği savaşları gösterdi. Hayal gücü gerçeğe yaklaşamadı.

Göz alabildiğine uzanan gemilerle dolu bir okyanus. Devrilmiş bir karınca yuvasındaki karıncalar gibi kaynaşan yabancı istilacılar tarafından istila edilmiş bir sahil. Roland ve savunucuları, istilacılar ile Roland'ın sevgilisinin beklediği Summerlea'nın bereketli toprakları arasında sadece son bir tepe hattı kalana kadar geri, geri ve tekrar geri itiliyordu.

Aşkını kurtarmak için çaresiz kalan Roland kılıcının gücünü ve onun aracılığıyla da tanrının kendi gücünü çağırdı. Ve böylece büyük, kör edici ışık patlaması, gökyüzüne doğru mantar gibi yükselen devasa bulut, Roland'ın hayatını sona erdiren, düşman istilacıları yenen ve adını sonsuza dek efsaneye yazdıran başarı geldi.

Ama Roland, Khamsin'in ve dünyanın geri kalanının hep inandığı gibi sorunsuz bir şekilde ölmemişti. Kuzeyli sevgili gelini onun ölümünden sonra hamile olduğunu öğrendi. Çocuğunu piçlik damgasından kurtarmak ve Roland'ın tek çocuğunun babasının krallığını miras almasını ve onun büyük armağanlarını aktarmasını sağlamak için Kış prensesi Roland'ın kardeşi Donal'la evlendi. Ve oğlunun gerçek mirasını güvende tutmak için Roland'ın kılıcını Summerlea'dan alıp babasının krallığında sakladı. Oğlu erkeklığe ulaştığında kılıcı geri alıp ona hediye etmek niyetindeydi ama üçüncü çocuğunu doğururken öldü. Kral Donal'ın ya da varislerinin Wintercraig'e boyun eğdirmek için kılıcın gücünü kullanacağından korkan babası kılıcı gerçek sahibine asla geri vermedi. Bunun yerine onu güvenli bir yere sakladı ve Kış Tahtı'na Roland'ın Varisi doğana kadar için nerede olduğuna dair karmaşık bir dizi ipucu tasarladı. Bu ipuçları bir Kış Kralı'ndan diğerine geçen bir kitaba yazılmıştı.

Ancak birden fazla Wintercraig prensesi Yaz Evi'ne gelin gitmiş olsa da, hiçbir Summerlea prensesi Wintercraig'in kraliçesi olarak taç giymemişti. Böylece kılıç yüzyıllar boyunca saklı kaldı, ta ki girişimci bir Kış Kralı kılıcın saklandığı yere dair ipuçlarını takip ederek sihirli silahı krallığına geri getirene kadar. Kılıcın büyük gücünü kendisi açığa çıkaramasa da -sadece Roland'ın Varisi'nin yapabileceği gibi- belki de kılıcın büyülü, güneşten doğan ısısının Buz Kalp'i eritebileceğini ve böylece bu güce sahip olabileceğini düşündü. Ama Blazing'i Buz Kalp'in merkezine derinlemesine vurduğunda

Buz Kalp kuyusundaki donmuş siyah buz bloğu, Roland'ın kılıcı Buz Kalp'i o kadar tamamen eritti ki tüm donmuş kütlesi sıvıya dönüştü ve Roland'ın kılıcı kuyunun dibine battı, ta ki Summerlea'nın genç bir kızı, fırtına ruhuna sahip bir Gül Prensesi, soğuk karanlığın içinden elini uzatıp Roland'ın kutsal kılıcı Alevli'nin kabzasını kavrayana kadar orada kaldı. Ve ilk dokunuşunda, kılıçta saklı anılar zihnine akarak onu yüzyılların tarihiyle o kadar canlı ve gerçek bir şekilde doldurdu ki sanki her olayı bizzat yaşamış gibiydi.

Anı seli başladığı gibi hızla durdu.

Hâlâ kılıcı tutan, şimdi yenilenmiş bir güç ve amaç duygusuyla dolu olan Khamsin, ayaklarını kuyunun dibine dikti, güç toplamak için dizlerini büktü ve Buz Kalp kuyusunun uzun karanlığından yukarı doğru sıçradı, kılıç bir mızrağın ucu gibi önünde duruyordu.

Kuyuyu kapatan buz tabakasını bir buhar fıskiyesiyle delip geçti ve erimiş Buz Kalp damlacıkları yeniden donarak buz parçaları halinde yere düştü. Sertçe yere indi, dizleri şoku absorbe etmek için büküldü.

Arkasından gelen buz çatırtılarının sesi Kham'ın tam zamanında dönüp donmuş kadının mızrağını savurduğunu görmesini sağladı. Yaratığın hedefi mükemmeldi. Mızrak Kham'ın kalbini delip geçmeli ve vücudunu rotunda'nın buzlu duvarına sabitlemeliydi. Bunun yerine, daha önce hiç sahip olmadığı bir refleks ve hızla hareket eden Khamsin sol eliyle buzdan havada yakaladı ve sağ Blazing'i fırlattı. Kılıç mesafeyi aştı ve buz kadının göğsüne öyle sert bir darbe indirdi ki onu uçurdu. Yirmi metre uzağa düştü ve rotunda'nın kemerli kapısından içeri savruldu, giderken maviden mora ve kırmızıya dönüşen bir kan izi bıraktı.

Kham onun yanına ulaştığında, kadını saran buzdan kabuk eriyip gitmiş, geriye ölümlü bir Wintercraig kalmıştı.

Kham'ın yaklaşmasını acıdan parlayan mavi gözlerle izleyen güzel. Titreyen ellerini kaldırdı.

"Lütfen..." diye sığ bir nefesle yalvardı. Sözcükler zayıf ve kalın çıkıyordu. Ağzına ve boğazına dolan kan konuşmasını zorlaştırıyordu. Kham'inki ölümcül bir , akciğeri ve kalbi vurmuştu. "Dur... onu

... dur .. " Kan öksürerek sözünü kesti.

Kham buzdan mızrağı ulaşamayacağı bir yere bıraktı ve kadının omuzlarını kavradı. "Kimsin sen? Kimi durdurmamı istiyorsun?"

"Reika ... kılıcı almam için bana asla yardım etmek istemedi. Buz Kalp'i istedi." Kadının parmakları Khamsin'in cüppesini zayıfça kavradı. "Onu serbest bıraktı."

"Ne diyorsun sen? Reika Buz Kalp'i içti mi? Rorjak'ı hayata mı döndürdü?"

"Lütfen ... söyle ... ona ..." Titreyen bir el kadının göğsüne düştü, parmaklar zayıf bir şekilde boğazındaki kolyenin etrafına dolandı. "Onu sev." Sonra vücudu gevşedi ve başı bir yana düştü. Kolyeyi tutan el düştü ve bir pençesinde tuttuğu gülle güneş ışınları arasında süzülen bir şahin resmiyle altın bir daire ortaya çıktı.

Khamsin topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

Kolyeyi tanıdı. Summerlea'de çocukken her gün onu -daha doğrusu onu takan adamı- görmek için sabırsızlanırdı. Bu, ağabeyinin kişisel armasıydı.

Bu mührün varlığı, Khamsin'in az önce öldürdüğü kadının, Wynter'in eski nişanlısı, Reika Villani'nin kız kardeşi ve Khamsin'in kardeşinin sahip olmak için savaş başlattığı Elka Villani olduğu anlamına gelebilirdi.

"Ah, Falcon." Ağabeyi Elka'yı Roland'ın kılıcını alması için Wyrn Tapınağı'na göndermiş olmalıydı. Görünüşe göre Reika da gelmişti ama Roland'ın kılıcını gerçek amacına, yani Buz Kalp'in gücüne erişmek için bahane olarak kullanmıştı.

Kham'ın kalbi göğsüne çarptı. Eğer Buz Kralı'nı çağıran Reika'ysa -eğer buzdan kölelerin sebebi oysa- Wynter'ı kurtarmak için hâlâ bir şans vardı.

O gün ikinci kez, Kham bir dua gönderdi. Lütfen, Helos. Lütfen Wyrn, onun güvende olmasına izin ver. Hâlâ kocam olmasına izin ver.

Elleri bastırılmış duygularla titreyen Kham, kolyeyi Elka'nın boğazından çıkarıp saklamak üzere kendi boynuna taktı. Sonra ayağa kalktı, kılıcı Elka'nın göğsünden çekti ve kanlı bıçağı paltosunun hâlâ nemli olan kürküne sildi.

Buz Kalp'e son bir kez baktı. Derinliklerinde saklı olan Alev'in ısısı olmadan, kuyuda tutulan şey artık sıvı değildi. Buz Kralı Rorjak'ın ölümsüz, yok edilemez özü, Thorgyll'in mızraklarının onu binlerce yıl önce soktuğu katı, donmuş haline geri dönmüştü. Gelecek yüzyıllar boyunca bu şekilde kalacağını umuyordu.

Arkasından gelen çatırtı ve parçalanan buzun çınlaması bir uyarı niteliğindeydi. Geriye döndüğünde Elka Villani'nin cesedinin bir kez daha tamamen buzla kaplandığını ve ayağa kalktığını gördü. Kendisine ait olmayan anılardan doğan içgüdüsel bir tepkiyle Roland'ın kılıcını yükselen cesede sapladı ve "Yan!" diye bağırdı.

Blazing'in kabzasındaki elmas ani bir ışıkla parladı. Bileğindeki gül kızardı. Kılıcın ucundan büyük bir alev fışkırdı ve Elka'yı içine çekti. Kış Leydisi'nin kolları ürkmüş bir bebeğinki gibi havaya kalktı ve alevler içinde kaldı. Birkaç dakika içinde Elka Villani'nin bedeni kömür haline geldi, ardından biçimsiz bir kül yığını olarak yere yığıldı.

"Wyrn ve Helos beni koruyor." Kham elindeki kılıca baktı. Parlak ve altın rengi, kabzasında kaz yumurtası büyüklüğünde berrak, beyaz bir elmas bulunan Roland'ın Kılıcı efsanelerde anlatılan her şeye sahipti.

Ve Şimdi, Roland'ın ölümünden binlerce yıl sonra, Khamsin Coruscate Atrialan, Tanrı Helos'un efsanevi atası için d v d ğ  kılıcı tutuyor ve kılıcın ona, Roland'ın kendi aşkını kurtardığı gibi, Kış doğumlu aşkını kurtarma gücü vermesi için dua ediyordu.

Yine de, umarım, daha mutlu bir sonuçla.

Taze karla kaplı bir tarlada yürüyordu. Dünya beyaz, berrak ve tertemizdi. Gökyüzü gözlerini kamaştıracak kadar derin ve zengin bir maviydi.

Güneş gökyüzünde parlıyordu. Parlak, altın beyazı bir küre.

Etraftaki ağaçlar uzun ve güçlü bir Şekilde büyümüş, yaprak dökmeyen dalları karla dolmuştu.

Toz halindeki karda sessizce ilerledi. Baldırlarının etrafında dönüyordu, yürürken ayaklarını göremeyeceği kadar derindi ama o kadar tozluydu ki sanki sisin içinde yürüyormuş gibiydi.

İleride, küçük bir tepenin zirvesinde büyük bir kar kurdu duruyordu. Kürkü rüzgârda dalgalanıyordu. Kurt uluyordu.

 ağrı onun içinde bir yere takılmış, sözsüz bir iletişimle ona Şarkı söylüyor ve onu takip etmeye çağırıyordu. Kurda doğru yürüdü.

Kar kalınlaştı. Şimdi dizlerine kadar geliyordu. Sonra uyluklarına. Beline.

Kurt Şimdi az ilerideydi.  ağrısı Wynter'in etrafını bir balıkçı ağı gibi sarmış, onu daha da yakına çekiyordu.

Kar göğsüne kadar ulaşmıştı.

Daha fazla kurt ulumaya başladı. Ulumaları bir uyarı Őarkısıydı, keskin ve korkutucuydu, birçok sesten oluşuyordu.  nce sağına soluna, sonra da arkasına baktı. Çevredeki tepelerde düzinelerce kurt toplanmıştı. Hepsi havlıyor, uluyor ve ona doğru geliyordu.

Doğru yürüdüğü kurda geri döndü. Kar artık omuz derinliğindeydi.

Tepedeki kurt şok edici bir hızla döndü. Ama o bir kurt değildi. Bir garmdı.

Kötü niyetli kırmızı gözleri parlıyordu. Sıra sıra keskin, sivri dişler vahşi bir hırıltıyla açıldı. Garm'ın ötesinde, tepenin diğer tarafındaki vadide, güçlü bir ordunun görüntüsünü yakaladı. Buz Devleri. Garm. Buz köleleri. Ona baktılar ve kükrediler.

Garm çılgılık attı ve mavi bir buhar bulutu yükseldi.

Wynter aniden ve tamamen uyanmış bir halde yataktan fırladı. Gözlerini kapatan bandaj hâlâ başının etrafında bağlıydı. Çıkartmak için uzandı.

Wintercraig'in dağlarına dağılmış avcı kulübelerinden birinde, ocağın yanındaki ahşap masada oturuyordu.

Onun ani hareketi üzerine birkaç muhafız ve Galacia Frey koşarak geldi. Galacia, Thorgyll'in mızraklarından birini tutmuş, saldırmaya hazır bekliyordu.

Wynter ellerini kaldırdı. "Benim. Hâlâ benim."

Ama o kadar emin değildi. Göğsü gergin ve soğuk hissediyordu. Sanki içindeki her şey katı buza dönüşmüştü.

Laci muhafızlardan birine, "Valik'i getir," diye talimat verdi. Adam başını salladı ve kapıya doğru koştu.

"Ne oldu?" Wyn sordu. "Neredeyiz biz?" Vücuduna baktı, belindeki sargıları inceledi ve bu sargıların altında her ne varsa Feury gibi acı verdiğini fark etti.

Galacia hemen ona bilgi verdi. Ona Büyük Av'dan bahsetti. Garm izlerini nasıl takip ettiğini ve diğer avcılardan nasıl ayrıldığını. İzlerin onu Khamsin'e götürdüğünü ve aralarında en az iki garm öldürdüklerini. O zamandan beri ölümün ya da daha kötüsünün kıyısında gezinip duruyormuş.

Laci konuştukça, anılar yeniden canlandı.

"Dört," dedi. "Dört silah vardı. Sadece ikisini öldürmeyi başardım." İkincisini öldürdükten sonra düşmüştü,

Khamsin'i kalan ikisiyle tek yüzleşmek zorunda bıraktı. Yalnız ve yaralı.

Khamsin.

"Karım nerede?" Masanın kenarlarına tutunarak kendini en kötüsüne hazırladı. "Laci, Khamsin nerede?"

"O güvende, Wyn. O iyi. Sakinleşmen gerek. Şimdi."

Laci mızrağı indirmemişti. Vücudu bir yay kirişi gibi gergindi, mavi bakışları tetikte ve tereddütsüzdü. Saldırmaya hazır bir avcının gözleri. Korku kokuyordu ama ifadesi ve duruşu saf, acımasız bir kararlılık yayıyordu.

İşte o zaman parmaklarının etrafındaki tahtanın katı buza dönüştüğünü fark etti.

Wyrn onu kurtardı. Gözlerini kapadı ve damarlarında dolaşan buzulu geri itmeye çalıştı. Bir uçurumun kenarında duruyordu. Bir adım daha atsa -ya da ayaklarının altındaki ufalanan zeminde bir çatlak oluşsa- düşecek, harabeye yuvarlanacak ve dünyayı da beraberinde götürecekti.

Bugün değil. Henüz değil. Wintercraig'in onları savunacak kadar güçlü olması gerekiyordu. Önce Wintercraig'i kurtar.

Ateşin sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. Buna odaklandı, sıcaklığın bedenine nüfuz etmesini ve onu ele geçirmeye çok aç olan buzu eritmesini diledi.

Khamsin neredeydi? Tek bir dokunuşla buzu geri itebilirdi.

Onun varlığından yoksunken, kapalı gözlerinin ardındaki karanlığı onun yüzüne, gülümsemesine, kahkahasına, kızdığında gözlerinin gümüş parıltısına dair anılarıyla doldurdu. Onun tenini hissetti, o kadar sıcak ve yumuşaktı ki, yasemin ve yaban kokuyordu, kendi altın tenine karşı o kadar egzotik bir şekilde koyuydu ki. Craig'in kış gecelerinin uzun, karanlık saatleri boyunca ona sokulan bedeninin güven verici sıcaklığı.

Göğsündeki gerginlik gevşemişti. Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Masanın etrafında sımsıkı kıvrılmış parmaklar gevşedi. Donmuş ahşapta nem toplandı.

erimeye başladı. Daha uzun bir nefes daha aldı ve gözlerini açtı.

Laci hâlâ saldırmaya hazırlanıyordu ve Valik dışarıdan yeni gelmişti. Wynter kulübenin etrafına bakındı. Summerlea'den gelen o kadın - casus, Khamsin'in hemşiresi, adı neydi? Tildavera Greenleaf, her türlü bitki ve farmakopeyle kaplı bir masanın yanında duruyordu. Yarım düzine zırhlı Beyaz Muhafız da odadaydı ve en az Laci kadar temkinli ve dikkatli görünüyorlardı. Ama en çok görmek istediği yüz hâlâ ortalıkta yoktu.

"Khamsin nerede?" diye sordu.

"Onu bazı Beyaz Muhafızlarla birlikte Gildenheim'a gönderdim." Laci anlık tehlikenin geçtiğini anlamış olmalıydı çünkü vücudundaki gerginliğin bir kısmı azalmıştı. Çömeldiği yerden doğruldu ve mızrağının ucunu birkaç santim aşağı indirdi. "Demek Khamsin'in söyledikleri doğruymuş. Gerçekten de yıldırımıyla iki silahı yakmış."

Wyn kaşlarını çatı. Garm'a düştükten sonra, her şey En iyi ihtimalle puslu. Ama şimşek ve silah buharlarının kokusunu hatırlıyordu. Ve karısının koşuşunu, fırtına yüklü göklerden inen yıldırım iplerinin onu şaşmaz bir şekilde bulduğunu hatırlıyordu. Vücudu havaya kalkmış, içten içe yanıyordu. Peşinde iki silah vardı. Onu hayal kırıklığına uğrattığını bilmenin verdiği yıkım.

"I . . ." Şimşeklerin yeri sarsacak kadar yakından çakışını hatırlıyordu. Birbiri ardına gelen sağır edici çatırtıları. Yanık et kokusu. "Evet, o yaptı. İkisini de öldürdü. Hava yeteneğinden başka silahı yoktu." Laci'ye baktı. "Hayatta mı kaldı? Garm onu öldürmedi mi?"

"Hayatta kaldı," dedi Laci. "Hiçbir şey kalmayana kadar onları yaktı, bu yüzden bazılarımız ilk başta ona inanmadı." Laci onlara yeni katılan Valik'e tiksintili bir bakış attı.

"Nasıl hissediyorsun?" Valik'in bakışları Wynter'ı tepeden tırnağa taradı. "Hel gibi görünüyorsun."

Wyn boğuk bir kahkaha attı, sonra karnında bir acı belirince inledi. "Her zaman iltifatlarla dolusun."

"Seni bir ya da iki kez kaybettiğimizi sanıyordum. Ya da dört." Valik'in gözlerinde Wyn'in daha önce hiç görmediği bir bakış vardı. Ve ihanet eden bir parıltı.

"Ben iyiyim." Şimdilik. Wyn göğsünü ovuşturdu. Oradaki buz yumuşamıştı ama yok olmaktan çok uzaktı. Şu anda elini Laci'nin alevine soksa, ateş muhtemelen parlak ve mavi kalırdı. "Ne zamandır buradayım?"

"Avdan beri mi? Bir haftadır. Ama daha fazla kalma lüksümüz yok. Coruscate harekete geçiyor." Valik Wynter'ı hızlandırdı. "Onlar Gildenheim'a ulaşmadan önce sadece birkaç günümüz, en fazla bir haftamız var."

"Bundan daha az zamanımız ve daha çok sorunumuz var," dedi Wynter. "Buz Kralı'nın ordusu toplandı."

"Ne?" Valik şok içinde ona baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Rorjak yakın olabilir ama sen hâlâ sensin. Olmasaydın bilirdik."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama toplandıklarını biliyorum. Ve nerede olduğumu biliyorlar. Buraya doğru geliyorlar."

BÖLÜM 25

Roland'ın Varisi

"Eğer onu hareket ettirirseniz, ölecek. Bunu göremiyor musun?" Tildavera Greenleaf tısladı.

Odanın uzak köşesinde duran ve hararetleli fısıltılarla konuşan Khamsin'in yaşlı hemşiresi, Valik ve Laci, Wynter'in uyuduğunu ve kendilerini duyamayacağı kadar uzakta olduklarını düşünüyorlardı. Her iki konuda da yanılmışlardı. Tildavera'nın son iksiri, yastığının altındaki beze tükürmek yerine gerçekten içmiş olsaydı onu baygın tutabilirdi, ama gerçekten yutmak zorunda kaldığı azıcık şey onu sadece hoş bir uyku haline getirmişti. Klan hediyesinin tek avantajı keskin bir koku alma duyusu değildi. Keskinleşmiş görme ve gelişmiş işitme duyusu, uyuyormuş gibi yaparken bile dudaklarını okumasını ve hararetleli konuşmalarının özünü yakalamasını kolaylaştırıyordu.

Tildavera ellerini kalçalarına koydu ve Valik ile Galacia Frey'e dik dik baktı. "İç organlarını içinde tutan sadece bir parça iplik. Ve sadece benim iksirlerim onun acı içinde kıvrınmak ve çığlık atmak yerine huzur içinde uyumasını sağlıyor."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Valik. "Onu duydun. Buz Kralı'nın ordusu bize doğru geliyor. Burada kalamayız. O da burada kalamaz."

"Eğer burada kalmazsa, yolculuğa dayanamaz. Onu öldüreceksiniz!"

"Beni öldürmek o kadar kolay değil." Wyn kulak misafiri olmaktan ve uyuyormuş gibi yapmaktan yorulmuştu. Seçeneklerini açıkça tartışmalarına izin verin. Gözlerini açtı ve bir ayağının üzerine

Kolunu. Hareket yarasını çekiştirirken karnına bir ağrı saplandı ama o bunu görmezden geldi. "Bu konuda ben de karım gibiyim, çünkü birçok kişi denedi ve başarısız oldu. Kim bilir? Belki de olağanüstü hayatta kalma kabiliyeti, bir hava yeteneğine sahip olmanın avantajlarından biridir."

Yaşlı Summerlea hemşiresi Valik ve Laci'yi iterek hasta yatağına doğru ilerledi. "Uyuyor olmanız gerekiyordu." Yüzü şiddetli bir onaylamama ifadesiyle buruştu. Onun kral olması umurunda bile değildi. Yaramazlık yapan herhangi bir okul çocuğuna yaptığı gibi onu azarladı.

Neredeyse gülümsüyordu. Tildavera Greenleaf'in yetki sahibi olmaya ve aynı şekilde aklından geçenleri söylemeye ve emirlerine itaat edilmesine alışkın olduğu açıktı. Ama bu emri dinlemeye hiç niyeti yoktu.

"Yeterince uyudum. Khamsin bana senin tüm Mystral'daki en iyi şifacı olduğunu söyledi ve abartmadığı çok açık. Beni ölümün eşiğinden döndürerek iyi bir iş çıkardın. Eminim beni bir süre daha hayata tutundurabilirsin."

Yaşlı kadının dudakları büzüldü. "Benim hastalarım 'hayata tutunmaz'," diye tersledi. "Onların tam ve mucizevi bir şekilde iyileşmelerinden gurur duyuyorum. Ama onları iç organları dışarıda kalacak şekilde kırlarda dolaştırmak bu sonuca hiç de yardımcı olmuyor!"

"Khamsin her zaman ona söylediklerinizi yapar mıydı?"

Tildy kaşlarını çattı ve taktik değiştirdi. "Khamsin'i bu işe karıştırmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Peki söyle bana Craig'li Wynter, eğer sen o yaradan hastalanıp ölürsen, o nerede kalacak? Hem Buz Kralı'nın ordusuna hem de Calberna ve Summerlea'dan gelen istilacılara karşı tek başına ve savunmasız. Ve eğer babasının onun güvenliğini sağlamak için parmağını kıpırdatacağını düşünüyorsan-"

"Belki de Wynter'i henüz hareket ettirmemize gerek yoktur," diye araya girdi Laci, Wynter'in ifadesi kararırken. "Wyn, Buz Kralı'nın ordusunun nerede olduğunu bildiğini ve senin için geldiklerini söylüyorsun, değil mi?"

Wyn başını salladı.

"O zaman burada kalmak bize zaman kazandırır. Eğer istedikleri sensen, Gildenheim'a saldırmak için yollarından yüzlerce mil uzağa gitmezler. Ungar, Valkyr'in borusunu çaldı. Orduyu topluyor. Burada kalırsak ona zaman kazandırır ve Buz Kralı'nın ordusunu Gildenheim'dan -ve Khamsin'den- uzak tutarız."

Wynter, Laci'nin mantığından hoşlanmamıştı -çünkü düşmanlar hareket halindeyken burada kalıp hiçbir şey yapmama fikrinden hoşlanmıyordu- ama bunu reddedemezdi. Yapmak istediği son şey Buz Kralı'nın ordusunu Khamsin'e doğru çekmekti. "Bir gün daha."

"Üç," diye karşı çıktı Tildy.

Ona ters ters baktı. "Bu bir seçenek değil. En fazla iki. Sonra, beni öldürse de öldürmese de, taşınacağız."

Wyrn'in gizli buz sarayının girişini güvene aldıktan ve Blazing'i Laci'nin odasındaki gizli bir bölmeden çıkardığı kınına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, Kham Thorgyll'in mızrağını aldı ve Beyaz Muhafızlara katılmak için halka açık sunak odasına yöneldi.

Aralarında duran genç çocuğu görünce bir anda durdu.

"Krysti! Burada ne işin var senin? Küçüklere yardım ettiğini sanıyordum."

Genç baş yoldaşı korkusuzca sırttı. "Geri döndüğünü öğrendiğimde orada kalmamı beklemiyordun herhalde. Elindeki ne ?" Fazla dikkatli bakışları kadının elindeki mızrağa takıldı. "Bu Thorgyll'in mızraklarından biri, değil mi?" Kaşlarını çattı. "Onlara sadece Leydi Frey ve rahibelerinin dokunmasına izin verildiğini sanıyordum."

Kız cevap veremeden, adamın bakışları kızın yanındaki mücevherli kına ve kabzasında devasa bir elmas parlayan kılıca odaklandı.

"Winter's Frost!" Krysti yemin etti. "Bu o, değil mi? Bana bahsettiğin şu efsanevi kılıç, Roland'ın , değil mi? Ölümlünden sonra kaybolduğunu söylediğin kılıç."

"Ben-evet." Çocuk fazlasıyla gözlemciydi. Ama çok az insana güvendiği gibi ona da güveniyordu. "Bu Roland'ın kılıcı. Tanrı Helos'un kendisi tarafından onun için yapıldı."

"Onu nasıl buldun?"

"Bu uzun bir hikâye ve benim kralın yanına dönmem gerekiyor." Buz mızrağını Sven'e uzattı. "İşte, bunu al. Başımız belaya girerse, kılıçla mızraktan daha çok yardım edebilirim."

Yumruğunu Thorgyll'in meşhur mızrağına dolayan Sven'in yüzünden saygılı bir hayranlık ifadesi geçti. "Onu hayatım pahasına koruyacağım kraliçem."

"Ve sen"-Krysti-'e döndü-"Gildenheim'geri dönmeni ve beni orada beklemeni istiyorum."

"Ne? Hayır! Ben de seninle geliyorum."

"Bu sefer olmaz. Sana burada, güvende olduğunu bildiğim yerde ihtiyacım var." Buz Kralı gerçekten geri mi dönmüştü yoksa sadece kardeşinin ordusuyla yüzleşip onları gönderecek miydi, işler çok tehlikeli bir hal almak üzereydi. Ne kadar cesur olursa olsun, genç bir çocuk için çok tehlikeliydi. "Bana söz ver."

Kaşlarını çattı ve tapınağın taş zeminini tekmeledi. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Arkada bırakılmanın ne kadar zor olduğunu bildiği için elini onun omzuna koydu. Diğerlerine dönerek, "Gidelim," dedi. Mağaranın ağzına doğru giderlerken, Kham Ungar'a mırıldandı, "İki rahibe de öldü ve kılıcı almaya gittiğimde beni bekleyen bir buz kölesi vardı. O Elka Villani'ydi. Bu da kardeşimin muhtemelen yakınlarda bir yerde olduğu anlamına geliyor. Adamlara tetikte olmalarını söyle."

Ungar'ın kare çenesi büküldü. "Anlaşıldı kraliçem."

"Dahası da var. Ölmeden önce Elka bana Reika'nın Buz Kalp'i içtiğini söyledi. Reika'nın onu 'serbest bıraktığını' söyledi. Sanırım

Rorjak hakkında konuşuyordu."

"Ne?" İlk şaşkınlık yerini bir dizi öfkeli küfre bıraktı. "Ne düşünüyordu ki?"

Mağara ağzına yaklaştıklarında Khamsin, Blazing'in kabzasındaki parlak elmastaki enerjinin kalp atışı gibi zonkladığını hissedebiliyordu. Bileğindeki Gül de aynı ritimle ısınıyor ve nabız gibi atıyordu. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama doğu ufku aydınlanmaya başlamıştı. Güneş yakında doğacaktı.

Güneyden kuvvetli bir rüzgâr esiyordu ve mağaranın girişinde duran iki muhafızın da yüzlerini acı soğuktan korumak için siperliklerini indirmesine neden olacak kadar soğuktu.

"Karl, Geri, gitme vakti çocuklar," dedi Ungar.

Kham'ın kulağının dibinden bir ıslık geçti. Onun yanında Sven homurdandı. Hâlâ Thorgyll'in mızrağını tutuyordu, devrilmiş bir ağaç gibi devrildi. Khamsin'in zihni, Ungar hırıltılı bir çığlık atıp boğazından çıkan oku tutana kadar olanları tam olarak algılayamadı. İki Ak Muhafız daha hızla yere yığıldı ve mağara ağzında sadece ikisi kaldı.

"Krysti! Yere yat!" Ona doğru döndü, ilk içgüdüsu onu korumaktı ama kısa sürede durdu. Kalan iki Beyaz Muhafızdan biri Ungar'ın düşen adamlarından birinin sırtından kanlı kılıcını çekiyordu. Diğeri ise kılıcını Krysti'nin boğazına dayamıştı.

"Ne yapıyorsunuz? Krysti'yi derhal serbest bırakın!" Kham emretti. Blazing'e uzandı, tanıdık bir ses seslenmeden önce kemerindeki bıçağı yarıya kadar çekti.

"Storm, yapma! Onlar bizim tarafımızda."

"Falcon?" Kardeşi ve iki beyaz pelerinli Yazlıkçı sağındaki kaya yığınının arkasından çıkınca yarı yoldan geri döndü. "Burada ne işiniz var? Bizim tarafımızdalar da ne demek?" Omzunun üzerinden mağaranın ağzına doğru bir bakış attı. Krysti'yi tutan Beyaz Muhafız koçunun başını kaldırdı

koyu Summerlander tenini ve soğuk siyah gözlerini ortaya çıkarmak için siperlik.

Tepenin yukarısındaki hareketlilik beyaz pelerinli bir okçunun varlığına işaret ediyordu. Sadece birini görmüştü ama başkaları da olmalıydı. Ungar, Sven ve diğer iki adam birkaç saniye içinde ölmüştü. Bu da kardeşinin kayaların ve karın arasına gizlenmiş en az dört okçusu olduğu anlamına geliyordu.

Parmakları Blazing'i sıkıca kavradı. Güç avucuna doğru titreşti. Seçeneklerini değerlendirirken zamana oynadı ve kardeşine döndü. "Falcon, neden buradasın? Mesajımı almadın mı? Sana gelmemeni söylemiştim."

Hayatı boyunca örnek aldığı kahraman olan ağabeyi başını salladı ve "Tabii ki geldim. Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum. Wynter Atrialan'ın seni bir buzulun üzerinde ölüme etmesine izin verecek değildim."

O kadar içten konuşmuştu ki Kham'ın kalbi tekledi ve bir anlığına, onu sevdiği ve kurtarmak zorunda olduğu için geldiğine gerçekten inandı. Ona inanmak istedi, tıpkı hayatı boyunca onun hakkında en iyisine inanmak istediği gibi.

Ama yapmadı.

"Eğer beni kurtarmaya geldiysen Falcon, o zaman neden kuşunun Tildy ve beni bulduğu kampta değil de buradasın?"

"Kocanın neler yapabileceğini biliyorum ve onu yenebilecek bir silah olmadan savaşta onunla yüzleşmekten daha iyisini biliyorum. İşte bu, değil mi? Roland'ın kılıcı."

Belindeki pırıl pırıl parlayan kılıca baktı. Parmakları kabzayı sıkıca kavradı. "Hayır," diye yalan söyledi. "Bu Wynter'ın benim için yaptığı bir kopya çünkü Roland efsanelerine ne kadar hayran olduğumu biliyor."

"Ah, Storm, sen hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın." Falcon sitemle başını salladı. "Yani bu gerçekten gerçek ve sen de onu buldun. Ama nereye bakacağını nasıl bildin? Buz Kalp'te miydi?"

Dudaklarını sıkıca kapadı ve ifadesini boş tutmaya çalıştı ama Falcon onu her zaman çok iyi okuyabilmişti.

"Demek bu da doğru, öyle mi? Kış Kralı'nın en ölümcül büyüsünün kaynağı Wyrn Tapınağı'nın içinde mi yatıyor?" Kaşlarını kaldırdı ve "Tüm bu gücü bu kadar uzun süredir biriktirmelerinin pek de adil olduğunu düşünmüyorum, sence de öyle değil mi? Belki de kocanla savaşta karşılaşmadan önce Buz Kalp'e küçük bir ziyarette bulunmalıyım."

Gözleri kısıldı ve ağabeyinin Roland'ın kılıcını alabilmesi için öldürülen Ungar, Sven ve Hillje halkını düşündü. "Belki de yapmalısın. Sadece içeri gir ve sunağın solundaki yoldan git."

Esperi yapmadan güldü. "Değişmişsin, küçük kardeşim. Üç yıl önce beni ölüme göndermeyi asla düşünmezdin. Ah, evet," dedi kız yüzünü buruşturunca, "Elka beni tapınağın sırlarını koruyan tehlikeler konusunda uyarmıştı."

"Üç yıl önce senin bir kahraman olduğunu düşünmüştüm. Cesur ve onurlu olduğunu, Roland'ın Varisi olmaya layık bir Summerlea Prensi olduğunu düşünmüştüm. Ama kahramanlar istediklerini elde etmek için masum insanları öldürmezler, buradaki adamlarım, Hillje halkı ve on beş yaşındaki çocuklar gibi."

"Yeter." Falcon'un ifadesindeki tüm kardeş sevgisi buharlaşarak yerini soğuk ve sert bir maskeye bıraktı. Elini uzattı ve parmaklarını sert bir komutla büktü. "Kılıcı bana ver, Storm."

"Hayır." Blazing'i kılıfından çekip çıkardı ve önünde tuttu. Kabzasındaki beyaz elmas ışıkla parlıyordu. "Onu benim cesedimi çiğneyerek alacaksın, başka yolu yok. Bu kılıcı Wynter'a götüreceğim."

Kardeşi iç çekti. "Sen hiçbir zaman işleri kolay yoldan halledemedin." Gözleri onun arkasındaki bir noktaya kaydı ve başıyla keskin bir selam verdi.

Roland'ın kılıcı canlanırken kolundan güç fışkırarak döndü ama sahtekâr Beyaz Muhafızlar'dan ikincisi Falcon'la konuşurken çok yaklaşmıştı. Kılıcının kabzasını Roland'ın şakağına sapladı. Görüşünde yıldızlar patladı, sonra da karanlığa gömüldü.

Khamsin şiddetli bir baş ağrısı ve vücudunun her yerinden yayılan bir acıyla uyandı. Hava karanlıktı ve bir ateşin yanında yan yatıyordu. Etrafına ağır, kapüşonlu bir tür pelerin sarılmıştı. Tepesindeki yıldızları görebiliyordu ama güneşle olan bağlantısını hissedemiyordu. İnledi ve doğrulmaya çalıştı ama elleri arkadan bağlıydı ve ayakları da bağlıydı. Kardeşi Falcon birkaç metre ötede, ateşin yanındaki bir kütüğün üzerinde oturmuş, Roland'ın kılıcını tutuyordu.

Başını ona doğru çevirdi. "Uyanmışsın. Bu iyi bir şey. Verge'ün seni öldürdüğünü düşünmeye başlamıştım."

"Neredeyse yapıyordu," diye mırıldandı. Oturmak için başarısız bir şekilde mücadele etti, sonra başı ikiye ayrılma tehdidiyle karşı karşıya kalınca bir iniltiyle tekrar yere yığıldı. "Bana bu kadar sert vurmak zorunda mıydı?"

Falcon'un ağzının köşesi tanıdık, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yanına geldi ve onu oturur pozisyona çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bizi benzersiz bir yıkım yapabilecek bir silahla tehdit ediyordun. Bağlı olmanızın ve o kurşun pelerini giymenizin nedenlerinden biri de bu."

Alaycı sırtışının uyandırdığı şefkatli sıcaklık parıltısı söndü. Onun güneşle bağlantısını kesmek için kurşunla kaplı bir pelerin getirmişti. Wintercraig'e onun hava değişimlerini bastırmaya ve onu çaresiz bırakmaya hazırlıklı olarak gelmişti. Onu kurtarmak istediği iddiası buraya kadarmış.

Falcon yerine döndü ve Roland'ın kılıcını incelemeye devam etti. "Tıpkı eski resimlerdeki gibi görünüyor, değil mi? Gerçekten gerçek olduğuna inanamıyorum."

Bir zamanlar, onun huşu dolu saygısını paylaşırdı. Artık değil. Şimdi o düşmandı ve sadece

Wintercraig'de yaşıyan her canlıyı yok edebilecek kadar güçlü bir silah çalmıştı. Ve çok geç olmadan Wynter'ı kurtarma şansı ile onun arasında duruyordu.

"Evet, bu gerçek," dedi. "Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Falcon başını kaldırdı. "Benim olanı geri al, elbette." Blazing'in kabzasındaki berrak beyaz elması okşadı, bıçağı kınına geri soktu. "Hakkımda kötü düşündüğünü biliyorum Storm ama ben kötü bir adam değilim. Summerlea'ye şanını geri kazandırmak için yapmam gerekeni yaptım."

Khamsin keskin bir kahkaha attı. "Summerlea bir kar örtüsünün altında donmuş yatıyor, orduları katledilmiş, insanları fethedilmiş. Zafer tam olarak bunun neresinde? Savaşın yetim bıraktığı tüm çocukların sana övgüler düzdüğünü mü sanıyorsun?"

"Summerlea yeniden yükselecek. Summerlea bir kez daha büyük olacak. Dünya binlerce yıldır olduğu gibi adımızı duyunca titreyecek. Bu kılıç bunu garanti ediyor." Blazing'in mücevherli kabzasını okşadı.

"Kendi sesini bile duyuyor musun Falcon? Roland'ın kılıcının bunun için olduğunu mu düşünüyorsun? Dünyayı korkudan titretmek için mi?"

"Basit olma Fırtına. Güçlü olmak için bir kraldan korkulması gerekir. Asalet iyi bir idealdir ama gerçek hayat biraz daha pratik bir şeyler gerektirir."

"Bu zayıf bir adamın cevabıdır, güçlü bir kralın değil."

"Bir tanrının özünü yutan adamla evli olan kadın da öyle diyor," diye karşılık verdi.

Kham gözlerini kaçırdı. Aşk ve keder Wynter'ı korkunç bir seçim yapmaya itmişti, bu doğrudu. Ama Wynter özünde nazik biriydi. Halkı onu sever ve saygı duyardı. Evet, durum gerektirdiğinde sert olabilirdi, ancak bu sertlik en uygun ya da en kârlı olandan ziyade doğru olanı yapma kararlılığıyla yumuşatılmıştı. Adil bir adam ve mükemmel bir kraldı.

Wintercraig ve insanları. Kham hiçbir erkeği bu kadar sevmemiş ya da saygı duymamıştı. Falcon'a bile.

"Sevdiğim ağabeyimin gerçek olan bir yanı var mıydı?" diye sordu acı acı. "Herhangi bir şeyi ya da herhangi birini kendi hırslarından daha fazla önemsedüğün oldu mu hiç? Peki ya Elka? Ona ne olduğunu bile sormadın. O da hayatındaki diğer herkes gibi sadece bir araç mıydı?"

Falcon'un çenesi sertleşti. "Elka bana ihanet etti. O ve kız kardeşi Roland'ın kılıcını almaya gittiler ama bir daha geri dönmediler."

"Elka sana ihanet etmedi. Reika Buz Kalbi'ni içti, sonra Elka'yı bir buz kölesine dönüştürdü ve Buz Kalbi'ne ya da Roland'ın kılıcına yaklaşan herkesi öldürmesi için onu orada bıraktı."

"Yalan söylüyorsun." Ama onun yüzünü tararken kararsız görünüyordu.

"Hayır, öldürmedim. Elka buz kölesi beni öldürmeye çalıştı ama ben kılıcı aldım ve onun yerine onu öldürdüm. Ölmeden önce bana kolyesini verdi. Eğer sen ya da adamların onu benden almadıysanız, hala boynumda asılı duruyor. Son sözleri senin içindi. Seni sevdiğini söylememi istedi."

Ayağa kalktı ve kadının oturduğu yere geçti. "Aptalca bir şey yapmaya kalkma," diye uyardıktan sonra pelerinini çözdü ve boğazını ortaya çıkarmak için kenara itti. Kolye hâlâ oradaydı. Onu çıkardı ve esrarengiz bir bakışla inceledi. "Buluşma noktasına gelmeyince bana ihanet ettiğini ve kılıcı kendine aldığını düşündüm. Seni ve adamlarını Tapınak'a girerken gördüğümde onu bulmaya geliyordum." Kolyeyi cebine soktu ve Kham'ın pelerinini düzelitti. "Bu konuda yanıldığıma sevindim."

"Bu kadar mı? Nasıl bu kadar soğuk, bu kadar duygudan yoksun olabiliyorsun?"

Sonra ona acı çeken bir hayvan gibi biraz vahşi gözlerle baktı. "Beni zorlama, Storm," diye uyardı ve belki de, sadece belki de ağabeyinin Kış Leydisi'ni gerçekten sevdiğini düşündü. Bu ona biraz umut verdi. Belki de o

hala ona ulaşabilir, çok geç olmadan onunla konuşabilirdi.

"Falcon, beni dinle. Kötü bir şeyler oluyor. Summerlea ve Wintercraig arasındaki yeni bir savaştan çok daha kötü bir şey. Bu yüzden kılıcı Wynter'a götürmeme izin vermelisin."

"Merak etme, Storm. Bu kılıcı kocana kendim teslim etmek niyetindeyim" -yan tarafındaki altın kabzayı okşadı

- "Önce nokta ve doğrudan kalbe doğru."

"Ben ciddiym Falcon. Bu bir şaka değil! Elka sana hiç Buz Kralı Rorjak'tan bahsetmedi mi? Ve Carnak, dünyanın sonu?"

Gözlerini devirdi. "Bunlar sadece masal, Fırtına. Çocukları korkutmak ve Wyrn'e tapanların rahibelere ondalıklarını ödemelerini sağlamak için anlatılan hikâyeler."

"Hayır, degiller! Carnak şu anda gerçekleşiyor. Garm -Craig'in ücra köşelerinden gelen korkunç canavarlar köylere saldırıyor. Bu Rorjak'ın dönüşünün ilk işaretlerinden biri."

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" Güldü ve başını salladı. "Ah, Storm, Storm, benim saf küçük kardeşim. Garm o köylere dünyanın sonu geldiği için saldırmadı. Saldırdılar çünkü adamlarım onları oraya götürecek bir iz bıraktı."

"Ne?"

Omuz silkti. "Teknik olarak Elka'nın kız kardeşinin fikriydi. Elka'nın kılıcı alabilmesi için tapınağın boşaltılması gerekiyordu ve o da bunu yapmanın en iyi yolunun kocanızı Büyük Av'a çıkmaya zorlamak olduğunu söyledi."

"Reika köylere saldırmak için jandarmayı aşağı çekmeyi mi önerdi?" Kham'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. O kötü kaltağın cevaplaması gereken çok şey vardı.

"Bir ay kadar önce babasının malikanesinde tanıştık. Gerçekten çok yardımcı oldu. Yine de söylemeliyim ki senden pek hoşlanmıyor."

"Hislerimiz karşılıklı," diye mırıldandı. Elbette Reika Şahin'e yardım etmişti. Reika güç istiyordu. Wynter aracılığıyla bunu asla elde edemeyeceği belli olduğunda, başka bir yol bulmuştu. Ve Falcon da daha iyi değildi. Roland'ın kılıcının peşine düşebilmek için dikkat dağıtmak amacıyla masum erkekleri, kadınları ve çocukları bile ölüme terk etmişti.

"Her zaman bu kadar kalpsiz miydin ve ben bunu görmezden mi geldim?" diye sordu acı acı. "Blazing'i ele geçirmek için yapmayacağın bir şey, feda etmeyeceğin biri var mı?"

Ağabeyinin gözlerinde bir uyarı parladı. "Hayır, öyle bir şey yok. Ve bunu hatırlaman akıllıca olur." Ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Adamlarım sana yiyecek bir şeyler getirecek ve sen de onlara sorun çıkarmayacaksın. Küçük arkadaşın hâlâ yanımızda." Yaklaşık on beş metre ötedeki bir ağaca doğru başıyla işaret etti. Krysti yere yığılmış ve ağaca bağlanmıştı. "Eğer onun hayatına değer veriyorsan -ki verdiğini biliyorum- uslu duracaksın."

"Ona ne yaptın?"

"Merak etmeyin, yeterince sağlıklı. Fırsatını bulduğunda tam bir vahşi çocuk olur. Buraya gelirken adamlarımdan birinin taşına tekme attı ve diğerinin burnunu kırdı. Bu yüzden onu bağladılar."

Aferin Krysti'ye, diye ötmek istedi Khamsin. "O Craig'in yetiştirmesi."

Falcon homurdandı. "Daha çok evcilleşmemiş küçük canavar gibi. Bana onun yaşındayken seni hatırlatıyor."

Ona ters ters baktı. "Söyle bana kardeşim, kız kardeşlerimiz yaptığın şeyi onaylıyor mu? Egemen krallıkları işgal etmeni, masum insanları öldürmeni, küçük çocukları acımasızca öldürmeni?" Tüm ailesinin babası ve erkek kardeşi kadar vahşi ve acımasız olması kalbini kırardı.

Falcon'un kara gözleri parladı ve çenesi dışarı fırladı. "Bu kralın işi, onların değil."

Yani hayır, bilmiyorlardı. Kham rahat bir nefes aldı. En azından bunun için Halla'ya teşekkür etti.

"Biraz dinlen, Storm. Yarın uzun ve zorlu bir yolculuğumuz var ve seni rahat ettirmek için yavaşlamayacağız." Ateşin uzak tarafındaki çadıra doğru yöneldi.

"Falcon, lütfen beni dinle," diye seslendi arkasından. "Hepimizin iyiliği için, Blazing'i Wynter'a götürmeme izin vermelisin. Hayatlarımız buna bağlı. Dünya buna bağlı. Lütfen."

Yürümeye devam etti.

"Falcon!" Ayağa fırladı ve onun peşinden gitmeye başladı, ancak adamları kılıçlarını kınından çıkarmış ve onu şişlemeye hazır bir şekilde savunmaya atılınca durdu.

"Prensi duydunuz," diye homurdandı Yazlıkçılardan biri. Yüzünde birkaç yara izi vardı ve çamurlu kahverengi gözlerinde çirkin bir ışık vardı. "Otur ve çenenin kapa, yoksa şuradaki küçük Kışkedisi itaatsizliğinin bedelini ödeyecek."

Kham adama ters ters baktı ve mutsuz bir sessizliğe gömüldü.

Kendisine getirilen suyu içti ve Yazlıkçılardan birinin Krysti'nin boğazına dayadığı kılıç sayesinde, ikram ettikleri yolculuk keklerini ve kurutulmuş eti yiyebilmesi için ellerini serbest bıraktıklarında kaçma girişiminde bulunmadı. Ne olursa olsun, gücüne ihtiyacı olacaktı ve yiyecek ve içeceği reddetmek kendisinden başka kimseye zarar vermezdi.

Yemeğini bitirdiğinde ellerini bağladılar ve uyumasını söyleyerek yatırdılar ama o en az bir saat boyunca uyanık kaldı ve kendisini yakalayanları gözlemledi. Falcon oldu seyahat etmek ile iki düzine Erkekler, yarısı Summerland'li, diğer yarısı mavi dövme Calbernalı. Küçük bir gruptu, Wintercraig büyük bir ülkede saklanmak çok daha kolaydı. Yazlıkçılar onu ya görmezden geliyor ya da soğuk bir kinle izliyordu ama Calbernalılardan birkaçının kaşlarını çatarak ona doğru baktığını ve fısıldaştıklarını fark etti. Tildy'nin bitmek bilmeyen coğrafya derslerinden, ada doğumlu Calbernalıların kadınlara saygı duyduğunu hatırlıyordu. Kadınlara saygı duyan hiç kimseye iyi gözle bakmazlardı.

onlara kötü davranmak. Falcon'u ya da diğerlerini ona saldırmaları için kışkırtabilirse, Yazlıkçılar ile Calbernan müttefiklerinin arasını açabilirdi. Kham bunu ileride kullanmak üzere dosyaladı.

Sonunda, başına aldığı darbe yüzünden baygın geçirdiği güne rağmen, Khamsin tekrar uykuya daldı ve Falcon güneş doğmadan önce gelip onu uyandırana ve ata götürene kadar öyle kaldı.

"Ata binmeyi öğrendiğini biliyorum, bu yüzden bizi yavaşlatmaman için sana kendi atını veriyorum," dedi. "Ama ellerin bağlı kalacak ve her zaman kurşun pelerini takacaksın. Peki ya Storm? Çocuk seninle adamlarımdan birinin arasına binecek ve her iki eyere de zincirlenecek. Onu ikiye bölme fikrinden hoşlanmıyorsan, adamlarımdan yakınında kalmanı öneririm."

Öfke Khamsin'in karnında kıvrıldı. Falcon onu çok iyi tanıyordu. Birlikte çok uzun yıllar geçirmişler, savaş oyunları oynamışlar, hayali tutsaklardan kaçmanın yollarını planlamışlardı.

"Ne zaman böyle bir canavara dönüştün?"

Falcon irkilmedi bile. "Ben canavar değilim, sadece kararlıyım ve sizin yöntemlerinizi istediğinizden daha iyi biliyorum. Çocuk zarar görmedi ve sana söyleneni yaptığın sürece de öyle kalacak. Şimdi atına bin. Gidecek uzun bir yolumuz var."

Falcon'un sözüne sadık kalarak saatlerce durmadan at sürdüler. Sonunda dinlenmek ve atları sulamak için mola verdiklerinde güneş doğmuştu ve Kham çevresini tanıyamıyordu. Kham başındaki kurşuni başlığı silkeledi ve yüzünü gökyüzüne çevirerek güneşe göre yerini belirlemeye çalıştı. Gildenheim'ın batısına, Konumarr'a ve Llaskroner Fiyordu'na doğru yol almışlardı. Tahminine göre yüz milden fazla yol almışlardı. Wynter'ın iyileşmekte olduğu av kulübesinden oldukça uzaktaydılar.

Tek umut kaynağı, derin karın Falcon ve adamlarını yollardan ayrılmamaya ve ormanda patikalar oluşturmaya zorlamasıydı.

yol boyunca fark edilmek. Wynter'ın gözcüleri olmalıydı. Umarım bir tanesi yollarını keser ve Wintercraig'in kuvvetlerine haber ulaştırır.

Manşetlerindeki ipleri toplayıp karın içine atarak arkasında bir iz bırakmaya çalışmıştı. Giydiği Wintercraig renkleri sayesinde bu iplikler kara o kadar iyi karışacaktı ki fark edilmeleri imkânsız olacaktı ama yine de Wynter'in kurtlarının kokusunu takip edebilecekleri umuduyla onları bıraktı.

O atından inerken Falcon'un adamları küçük bir ateş yaktı ve atları sulamak için kar eritti. Yemek pişirmeye zahmet etmediler. Bunun yerine kurutulmuş et ve meyve şeritleri dağıttılar. Falcon, yardım almadan yiyebilmesi için kadının bileklerindeki bağları kendisi çözdü.

Kolları karıncalanıyor, küçük acı bıçakları aşağı yukarı zonkluyor ve dirseklerini, bileklerini ve omuzlarını esnetiyordu. Onu bağlı tutmak kollarının gücünü de çalmıştı. Kendisine sunulan kuru et ve meyve parçalarını zar zor tutabiliyordu.

Sert et parçalarını yavaşça çiğnedi ve ağabeyini izledi. Düşüncelere dalmış bir halde ateşe bakıyordu ve ne kadar yaşlı ve yorgun görüldüğü dikkatini çekti. Her zaman ağzının kenarlarında gizlenen ve gözlerinde parıldayan büyüleyici çapkınlık hiçbir yerde görünmüyordu. Hatırladığı kahraman ağabeyinden o kadar farklı görünüyordu ki, o ağabeyin ne kadarının var olduğunu ve ne kadarının yalnız bir çocuğun umutsuz sevgi ve aile hayallerinin ürünü olduğunu merak etmek zorunda kaldı.

"Üç yıl önce Hileje'deki köylülere tecavüz edip öldürmeleri için adamlarınızı gönderdiğiniz doğru mu?" Şahin gözlerini ateşten . Ya onu duymamıştı ya da görmezden geliyordu. "Falcon?" diye dürttü. "Sen mi yaptın?"

Şimdi başını kaldırıp baktı. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu, Khamsin?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum. Daha önce bunu yapabileceğini hiç düşünmezdim ama son iki gündür

seni gerçekten ne kadar az tanıdığımı fark etmemi sağladı. Belki de hiç tanımadım."

"Biz çocuktuk. İkimiz de. Artık değiliz." "Onları sen mi gönderdin?"

Elindeki kurutulmuş et parçasına baktı, sonra onu ateşe attı. "Evet, onları ben gönderdim ama kimseye tecavüz etmelerini ya da öldürmelerini emretmedim. Sadece Wynter ve adamlarını Gildenheim'dan çıkaracak bir dikkat dağıtıcı yaratmaları gerekiyordu."

"Kimi gönderdin?"

"Soylu Redfern ve arkadaşları."

"Oh, Halla aşkına, Falcon."

"Ne?" Ayağa fırladı. En azından hâlâ utanmış görünebilirdi. Ve savunmacı. "Ne yapacaklarını bilmiyordum."

"Karanlık koridorlarda hizmetçi kızlara tecavüz etmekten zevk alan aşağılık, sarhoş bir piç olduğunu bildiğiniz bir adamı gönderdiniz. Onun ve aynı derecede aşağılık arkadaşlarının ne yapacağını sanıyordunuz? Onları ne tür gaddarlıkların eğlendirdiğini biliyordunuz."

"Uzaklaşmak için zamana ihtiyacım vardı. Elka ve benim uzaklaşmak için zamana ihtiyacımız vardı."

"Yani başka bir deyişle, kimin kadar zarar gördüğünü umursamadan köpekleri saldınız. Tıpkı garm'a yaptığın gibi."

Onun Yumruklar sıkıldı. O baktı gibio
aranıyor için bir şeye çarptı. Bir an için onun
olabileceğini düşündü ama

Falcon henüz babalarına o kadar da benzememişti.

"Hillje'nin istemedim, tamam mı? Bunu ben emretmedim. Ama bunu değiştiremem. Üzgünüm, Storm. Olanlar için üzgünüm. Duymak istediğin bu mu?"

"Ama bu seni Wynter'in tek kardeşini öldürmekten alıkoymadı, değil mi? Sadece bir çocuk, bir çocuktan biraz daha fazlası ve sen onu boğazından vurdun ve karda ölüme terk ettin."

"Önce o bana ateş etti!"

"Sen Summerlea'nın en iyi okçularından biriydin!" diye karşılık verdi. "Onu yaralayabilirdin. Onu yavaşlatabilirdin."

Aşağı. Onu öldürmek dışında başka seçenekleriniz de vardı. Sakın bana aksini söylemeye kalkma." Birlikte geçirdikleri onca zamandan ders alan tek kişi o değildi. Evet, onu idolleştirmişti. Evet, onun içindeki acımasızlığa karşı kördü. Ama onun yeteneklerini oldukça canlı bir şekilde hatırlıyordu.

"Kılıç ve yay kullanmadaki becerisinin ötesinde yetenekleri de vardı," diye karşılık verdi Falcon. "O da tıpkı kardeşi gibi Kar Kurdu klanındandı. Eğer onu yaralı bıraksaydım, bizi avlamaları için kurtları çağırırdı. Bilmeceleer Kitabı bendeydi, Khamsin. Roland'ın kılıcını bulmanın anahtarı. Bundan vazgeçmeyecektim. Ve boynuzladığım krala teslim olup merhamet dilemeyeceğimden de emindim."

"Yani iki krallığı savaşa soktun ve kaçtın. Sadece üç yıl sonra geri dönüp başka bir savaş başlatmak için. Ah, Roland soyunun asil zaferine tanıklık etmekten ne kadar gurur duyardı." Her kelimededen asit damlıyordu ve ne kadar acıttığını görmek onu memnun ediyordu.

Falcon toprağa tükürdü. "Roland'ın tüm o hikâyeleri efsaneydi, Storm. Efsane! Romantikleştirilmiş ve çağlar boyunca süslenmiş küçük bir gerçek kırıntısı. Ama bu gerçek hayat. Gerçek politika. Asil değil. Görkemli değil. Acı, vahşi ve kanlı. Tahtlar böyle yapılır. Krallar böyle yapılır."

"Hayır." Gerçeği görmüştü, kılıcı ilk kavradığında zihninde canlanan hikâyeyi. Bir tanrının sesini duymuştu, derin ve saf, bedenini temizleyici bir ateş gibi yakıyor ve tüm şüphelerini beraberinde götürüyordu. "Bütün tahtlar değil. Bütün krallar değil. Roland bundan daha iyiydi. Benim hatam senin de öyle olduğunu düşünmemdi."

Falcon'un dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Peki senin kocan daha mı iyi? Onun eliyle kaç masum öldü? Bütün bir krallığa boyun eğdirdi!"

"Çünkü onu savaşa sen sürükledin! Evet, masumlar öldü. Ama onların kanı da en az onunki kadar senin ellerinde. Ve eğer Rorjak'ın geri dönmesini engellemek için o kılıcı almama izin vermezsen,

Mystral'da yaşıyan her bir canın kanı sizin de ellerinizde olacak!"

"Yeter!" Falcon ayağa fırladı ve Blazing'i kınından çekip çıkardı. Kabzanın ortasındaki parlak elmas ışıkla parladı. Kılıcı ona doğru sapladı.

Sıcak bir rüzgâr saçlarının uçuşmasına neden oldu. Khamsin nefesini tuttu ve eğildi, bıçaktan çıkmasını beklediği alev fışkırmamasından korunmak için içgüdüsel olarak başını örttü. Beklediği cehennem onu yutmadığında, kollarını indirme riskini göze aldı.

Falcon on adım ötede durmuş, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakıyordu. Kampın etrafındaki kar tamamen erimiş, geriye çıplak, nemli bir zemin ve nemli odun ve çalı kokusu kalmıştı.

"I . . ." Dili kuru, titreyen dudakları nemlendirmek için dışarı fırladı. "Yapacağını sanıyordum-" Sözünü kesti. Ona fikir vermeye gerek yok.

"Ne? Sana ateş topu mu atayım?"

Yine de Roland'ın okuduğu efsaneleri o da okumuştı. "Onun gibi bir şey."

"Görünüşe göre ikimiz de çok fazla efsane okumuşuz, Storm." Öfke ve acılık her kelimeyi keskinleştiriyordu. Blazing'i kınına geri soktu ve kabzasını yere vurdu.

"," diye adamlarına çıkıştı. "Hareket zamanı."

"Ben iyiyim! Sana söyledim, ben iyiyim." Wynter, son yarım saattir peşinde olan Tildavera Greenleaf'e, yatıp yaralarıyla ilgilenmesine izin verecek kadar uzun bir süre askeri planlamayı ikincisine bırakması için ters ters baktı.

Summerlea hemşiresi burnunu çekti. "Eğer susmaz ve işimi yapmama izin vermezsen iyi olmayacaksın. Beni yeterince görmezden gelmene izin verdim. Şimdi arkana yaslan, sessiz ol ve yarana bakmama izin ver. Bir dakika bile sürmez."

"Gah. Sen bir zorbasın Tildavera Greenleaf. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Wyn onu başından savmak için bir koltuğa uzandı ve arkasına yaslandı.

"Birçok kez," diye yanıtladı Tildy kin gütmeden. "Her zaman mantıklı olmaktan çok inatçı hastalar tarafından." Ona sert bir bakış atmak için başını kaldırdı. "Buna karın da dâhil, ona ne kadar faydası olduysa artık." Adamın tuniğini yukarı çekti ve belini saran kanlı bandajı hızla sıyırmaya başladı.

Wynter, Tildy'nin karnındaki yaranın üzerine eğilip onu dürtmeye ve yaranın üzerine keskin bir merhem sürmeye çalışırken gri kafasının arkasına kaşlarını çattı. Tekrar kokladı ve yarayı yeniden bandajladı.

"Yaptığın onca hareket düşünüldüğünde, olman gerekenden daha iyi durumdasın. Ama"-Wyn sırtmaya başlayınca burnunun altında bir parmak salladı-"iyileşmene daha çok var. Yanlış bir hareket yaparsan o dikişler patlar ve kendini hiç de hoş olmayan bir karmaşanın içinde bulursun."

"Beni zırhımı giyip ata binebileceğim bir noktaya getirin yeter. Savaşa hasta yatağında taşınamam."

"Bu en azından bir hafta için söz konusu değil. Bundan önce savaşa gidersen, geri dönemezsin."

"Eğer ondan önce savaşa gitmezsem, hiçbirimiz geri dönemeyeceğiz," diye karşı çıktı. Daha fazla meydan okumaya izin vermeyen sert bir ses tonuyla, "Görevimi yapmak için sizin onayınıza ihtiyacım yok, Hemşire Greenleaf. Tek istediğim, beni mevcut zaman içinde mümkün olan en iyi şekle sokmanız."

Tildy ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunca zamandır tam olarak bunu yapmıyor muydum? Uyarılarımı dikkate almayacağını ve yine de istediğini yapacağını bildiğim için duracağımı mı sandın? Hangimiz Khamsin'imizi beri büyüttük? Yoksa sen onun bunca yıl örnek bir hasta olduğunu mu düşünüyorsun?"

Wyn'in dudaklarından bir kahkaha döküldü ama o durduramadı. "Anlaşıldı. O benden çok daha dik kafalı."

Tildy homurdandı. "Bunu söyleyecek kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum.

Bu. İkiniz şaşırtıcı derecede iyi eşleşmiş görünüyorsunuz.

inatçı bir bölüm. Bir zamanlar, altı yaşındayken ..."

Khamsin'in gençlik maceralarını anlatmak Tildy'nin Wynter'i sakinleştirmek ve dinlendirmek için kullandığı bir taktikti. Wynter onun taktiğini en başından beri fark etmişti elbette ama karısının çocukluk hikâyelerini dinlemek hoşuna gittiği için ona ayak uydurmuştu. Khamsin zavallı hemşiresini perişan etmişti -her zaman bir tür yaramazlık yapıyor, asla uzun süre yerinde durmuyor, onu şekillendirme ve hapsetme girişimlerinin hepsini boşa çıkarıyordu. Çağrısına cevap veren fırtınalar gibi o da doğanın bir gücüydü, vahşi, pervasız ve özgürdü. Ve Wynter onu başka türlü istemezdi.

Kapı çalındı ve Valik içeri girdi. Galacia Frey de hemen arkasından onu takip etti. Wynter onu gördüğüne şaşırmişti. Dün gece bir kar kartalı tarafından uçurulan bir mesajı aldıktan sonra tek kelime etmeden çekip gitmişti.

Asık suratlarına bir kez bakınca Wynter sıkıntılarının daha da arttığını anladı.

"Yani, şunu doğru anlamama izin verin. Bunca zamandır, sen ve son dokuz yüz yıldır senden önceki tüm Baş Rahibeler Roland'ın Kılıcı'nın Buz Kalp'in dibinde olduğunu biliyor muydunuz?" Wynter av kulübesinin büyük yemek masasına oturdu ve bakışlarının dondurucu gücünü kontrol altında tutmaya çalıştı. Ahşap masanın üzerinde buzlar kırış kırıştı. Şu anda donmuş olan tek şey eski çam tahtaları olduğu için ikisi de şanslıydı.

"Wyn-"

"Ve sen de hamile karımı Buz Kalp'in dibine dalması için gönderdin - tüm Wintercraig'deki en ölümcül tehlikeli büyüğü getirmesi için? Doğru mu anladım?"

"Wyn, anlamıyorsun-"

"Yaptığın bu muydu?" Yumruğu masaya çarptı ve sandalyeden yarı kalktı.

Laci öfkeli bir nefes verdi. "Evet! Evet, ben de öyle yaptım. Yaptığım tam olarak buydu ve yine olsa yine yapardım.

Yine aynı koşullar altında." Kollarını havaya kaldırdı. "Bilincin yerinde değildi. Savaşta işimize yaramak şöyle dursun, hayatta kalacağın bile kesin değildi ve Calbernalılar ile Summerlandlılar istila ediyordu. Bir silaha ihtiyacımız vardı ve bu bildiğim en güçlü silahtı."

"Ve şimdi karım gitti, Ungar ve adamları öldü, Roland'ın kılıcı gitti, Thorgyll'in mızraklarından ikincisi kayıp ve Summerlandlılar ve Calbernalılar hâlâ istila ediyor. Oh, ve Rorjak'ın ordusu da yürüyüşte. Aklından ne geçiyordu?"

"Seni kaybetmeden Wintercraig'i kurtarabileceğimizi düşünüyorduk!" diye tükürdü.

"Karımı Roland'ın Kılıcı'nı Buz Kalbi'nin dibinden almaya göndererek mi?" Wynter iki elini de Laci'nin boğazına sarıp sıkmamak için saçlarında gezdirdi. Valik'e ters ters baktı. "Peki senin şüpheli yapına ne oldu? Başından beri Khamsin'in kardeşinin hizmetinde olduğunu, eline geçen ilk fırsatta bana ihanet edeceğini söyleyen sen değil miydin?"

"Belki de kendimi dinlemeliydim," diye mırıldandı Valik. "Belki de olan tam olarak buydu."

"Hayır!"

Tildavera Greenleaf kulübenin yatak odalarına açılan kapıdan içeri dalınca üçü de şaşkınlıkla döndü. Belli ki Valik, Laci ve Wynter özel olarak konuşabilsinler diye kovulduktan sonra, Khamsin'in hemşiresi biraz kulak misafiri olmaya karar vermişti.

"Neye inanırsan inan, Khamsin'in sana ihanet edeceğini düşünemezsin. İhanet etmez. Ne kardeşine ne de başkasına. Biliyorum, çünkü ona tam olarak bunu yapma şansı verdim ve o reddetti."

Wynter kaşlarını çatarak ona baktı. "Açıklayın, Hemşire Greenleaf."

"Beni seninle ilgilenmem için getirdiklerinde Falcon Coruscate ile iletişim halindeydim. Yıl sonunda onu öldürmeyi planladığını düşündüm, bu yüzden onu sana getirmeyi ayarladım."

ona." Tildy mesaj göndermek için kullandığı kuşlarla ilgili her şeyi ağzından kaçırdı, akşam yemeğinde herkesi bir otlaya bayılttı ve Khamsin'e onunla gelmesini söyledi. "Ama o seni bırakmazdı. Ve seni kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmadan gitmeme de izin vermezdi. Eğer kılıcı bulsaydı, onu getireceği tek yer sana geri dönmek olurdu, seni korumak için. Halla aşkına, o seni seviyor!"

"Muhafız!" Wyn seslendi. Çağrısına cevap veren adama, "Hemşire Greenleaf'e diğer odaya kadar eşlik et ve onu orada tut," dedi.

Tildy hayal kırıklığı, kızgınlık ve çaresizlik arasında gidip gelen bir bakışla dönüp odadan çıktı. Kapı arkasından kapandı.

"Wyn, eğer o haklıysa ..."

"O halde kılıç Coruscate'in elinde ve kraliçem de onun elinde," diye özetledi Wyn acımasızca.

"Bilmeceler Kitabı'nı çözmüş olmalı," diye mırıldandı Galacia. "Eğer o kılıç ondaysa ..."

"O halde kaybolduk." Wynter sandalyesinde geriye doğru çöktü. Umutsuzluk onu ağırlaştırıyordu. Tek tehdit Coruscate ve Calbernalılar olduğunda, zafer şüpheli hale gelmişti. Wynter halkını korumak için canını vermeye razı olmuştu. Ama şimdi Roland'ın kılıcı oyundayken ve Buz Kralı'nın ordusu yürüyüşe geçmişken, Wintercraig umutsuzca sayıca azdı ve ne yazık ki yetersiz donanıma sahipti.

"Belki de henüz değil," diye önerdi Valik. "Roland'ın kılıcının tüm Mystral tarihindeki en ölümcül silah olması gerekiyor, değil mi?"

"Efsaneler böyle söylüyor," diye onayladı Galacia. "Ve onsuz Buz Kalp'in yok edilemez bir buz kütesine dönüştüğünü düşünürsek, onlara inanmaya meyilliyim."

"Ve bunun Buz Kralı'nın ordusuna karşı etkili olabileceğini mi düşünüyorsun?" Valik sordu.

Tereddüt etti. "Bilmiyorum. Khamsin'i kılıcı alması için gönderdiğimde, Wynter dönüşmeye çok yakın olduğu için onu sadece istilacıları püskürtmek için kullanmayı düşünüyordum." Wynter'a özür dileyen bir bakış gönderdi. "Ama sanırım Buz Kalp üzerindeki etkisini düşünürsek, Rorjak'ın ordusuna karşı etkili olabilir."

"O zaman neden bunu avantajımıza kullanmayalım?"

Valik söyledi. Wynter öne doğru eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Rorjak'ın ordusunun varlığını hissedebildiğini söylemişsiniz, değil mi? Senin için geldiklerini?"

"Evet."

"Yani, bunu kullanacağız. Rorjak'ın ordusunu doğruca Coruscate'e götürmek için seni yem olarak kullanacağız. Bir okla iki kuş vururuz."

"Bu işe yarayabilir," dedi Galacia.

Wynter, "Ya da Rorjak Coruscate'in ordusunu buzdan kölelere dönüştürebilir ve savaş gücünün boyutunu birkaç dakika içinde iki katına çıkarabilir," diye belirtti.

Valik'in yelkenleri biraz rüzgâr aldı. "İşte bu," diye kabul etti. "Ama daha iyi bir fikrin var mı?"

Wynter öyle olmasını diledi. "Hayır."

Üçü de acımasız bir sessizlik içinde birbirlerine baktı.

Sessizliği ilk bozan Valik oldu. "Peki ne , Wyn? Ne arıyorsun?"

Wynter derin bir nefes aldı. "Gildenheim'a haber gönderin. Ormandaki tüm gözlerin Coruscate ve adamlarını aramasını istiyorum. Rorjak'ın ordusunu işgalcilere doğru yönlendireceğiz. Ve yol boyunca, karımı kurtarmak için bir plan yapacağız."

Sonraki birkaç saat boyunca, tamamen kapüşonlu karanlıkta at sürerken, Khamsin aynı sahneyi zihninde tekrar tekrar canlandırdı. Falcon kılıcı çekiyor. Blazing'in kabzasındaki elmas alev alev yanıyor. Onu geriye savuran ve Falcon'un yakınındaki kar ve buzun her zerresini eriten ısı patlaması.

Belli ki kılıcın gücünü çağırmıştı. Aynı şekilde, bu gücü ona doğru saldığı da açıktı.

Peki neden hala hayattaydı?

Roland'ın kılıcını öfkeli bir şekilde yeniden kınına sokuşunu hatırlayınca kalbinde küçük bir umut ışığı parladı ve, "Anlaşılan ikimiz de çok fazla efsane okumuşuz, Fırtına," dedi. Belki de Falcon görünmeye çalıştığı kadar acımasız değildi. Belki de kızgın olduğu şey buydu; tüm konuşmalarına rağmen onu öldürecek cesareti kendinde bulamamıştı. Ya da belki de Roland hakkında saatlerce konuştuklarını, onun kahramanlık hikâyelerinin tüm efsanelerini hatırlamak ona hırs uğruna kurban ettiği karakterinin hayati yönlerini hatırlattığı için kızmıştı.

Belki de her şeye rağmen ona ulaşıyordu.

Kham bu ihtimali kalbine gömdü. Onu bir zamanlar sevmişti. Bundan emindi. Elbette idolleştirdiğı ağabeyinin bir parçası hâlâ onun içindeydi. Eğer o Falcon'a ulaşabilir, onu dinletebilir, neyin tehlikede olduğunu anlamasını sağlayabilirse, belki Wynter'ı kurtarmak için hâlâ bir şans olabilirdi.

Ama bir sonraki duraklarında kardeşi artık yanlarında değildi.

"Prens Falcon nerede?" diye sordu ama aldığı tek cevap yüzüne doğru itilen bir şişe su ve "İç ve sessiz ol, yoksa kukuletayı geri takarım" şeklindeki sert bir emir oldu.

Adamın küstah kabalığı karşısında öfkesi alevlendi. Mahkûm olabilirdi ama hâlâ Craig'in Kraliçesi ve Summerlea'nın prensesiydi. Kham gözlerini kıstı ve adamın pantolonunun koltuğunu ateşe vermeyi düşündü. Bu ona bir Gül Varisi'yle uğraşırken nasıl davranması gerektiğini kesinlikle öğretirdi. Bu düşünce onu gülümsetti.

"Bu kadar komik olan ne prenses?"

Kham'ın gülümsemesi göz kırptı. Kendisine doğru duran yaralı, kötü gözlü Summerlander'a sert bir bakış fırlattı.

Doğru. "." "Ne?"

"Bir Wintercraig kraliçesiyle konuşurken uygun hitap şekli "dir. " Açıkça telaffuz edilen her kelime keskin bir kırpmayla sona eriyordu.

"Ağzının tam ortasına yumruğumu düzgün bir şekilde indirmeme ne dersin?"

Gülümsedi, gözleri sıvı gümüş renginde parlıyordu. "Oh, elbette, deneyin."

"Bırak Blackwood," diye öğüt verdi bir başka Summerland'li. "Onu yeterince kızdırırsan taşaklarını tavada yumurta gibi kızartır."

Blackwood yumruğunu kadının burnunun dibinde salladı. "Şimdilik kurtulduk," diye mırıldandı ve alaycı bir ifadeyle, "Majesteleri," diye ekledi.

Adamlar atlarla ilgilenmek için uzaklaşırken Kham güneşin konumunu ölçtü. Bu sabah kamp kurduklarından beri otuz mil daha yol almışlardı. Llaskroner Fiyordu bir ya da iki günden fazla uzakta olamazdı. Falcon'un ordusunun geri kalanıyla oraya yakın bir yerde buluşuyor olmalıydılar.

Kampın etrafına dikkatlice baktığında Falcon'un her nereye gittiye yalnız gittiğini anladı. Ne amaçla gittiğini tahmin bile edemiyordu ama yokluğu ona, Falcon'a fark ettirmeden gücünü kullanma şansı vermişti. Harekete geçme zamanı.

Krysti on beş metre ötedeki bir ağaca zincirlenmişti ama Falcon'un adamları çoğunlukla onu da görmezden geliyordu. Bu bir hataydı. Adamın parmaklarını tuniğinin eteklerinde çalışırken gördü ve gülümsemesini gizledi. Her tuniğinin etek ucuna dikilmiş bir dizi kazma bulunduruyordu çünkü "Bir çocuk ne zaman işe yarayacağını asla bilemez."

Krysti ona doğru baktığında başını salladı, sonra gözlerini indirdi ve gücünün kaynağına uzandı, güneşin ısınısını topladı ve içinde yoğunlaştırdı. Vücudu kurşun battaniyenin altında ısınmaya başladı. Zincirlerini iki eliyle kavradı ve Valik'in onu tutmaya çalıştığı zincirler gibi onları da eritmeye hazırlandı.

Krysti güvenli bir şekilde uzaklaştığında, Khamsin kendisini esir alanlara hediye adının gerçek anlamını öğretmekte özgür olacaktı.

Dörtünlâ koşan toynakların sesi ve rüzgârdaki sıcak, öfkeli hava büyüğü hissi nefesini kesip gücünü serbest bırakmasına neden oldu.

Döndüğünde ağabeyinin atı neredeyse durmadan önce atından atladığını gördü. Kısa mesafeyi beş uzun adımda geçerek kızın yanına geldi ve onu ayağı kaldırdı.

"Nerede o?" Yüzü öfkeyle buruşmuş, gözleri vahşileşmişti. "Ne yaptın ona?" Onu o kadar sert sarstı ki, başının boynundan aşağı düşmediğine şaşırdı.

"Ben neyle ne yaptım?" diye haykırdı adam onu konuşabileceğı kadar sarsmayı bıraktığında.

Ağzını açtı, sonra arkadaşlarına sert bir bakış attıktan sonra daha iyi olacağını düşündü. Bunun yerine onu kolundan yakaladı ve kurbağı yürüyüşüyle ormana doğru götürdü. Kampın duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde onu döndürdü ve Blazing'i kınından çekip çıkardı.

"Artık oyun yok Fırtına. Ya bana onunla ne yaptığını söylersin ya da burada ölürsün ve Evim üzerindeki her türlü lanetle birlikte Hel'e gidersin."

"Neyle yaptın? Sen neden bahsediyorsun?"

"Kılıç! Roland'ın gerçek kılıcı! Yerine koyduğunuz bu zayıf heceli sahtesi değil!" Kılıcı öfkeyle salladı ve bir kenara fırlattı. Kılıç bir kar yığınının içine battı.

Kham'ın ağzı açık kaldı. Onun dünyanın en büyük hazinesini çürümüş bir çöp gibi fırlatıp attığına inanamıyordu. "Delirdin mi sen? O Roland'ın kılıcı."

"Yalancı!" Ona sert bir tokat atarak dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. "Blazing nerede? Gerçek Blazing?"

Kelepçeli ellerini zonklayan yanağına doğru kaldırdı. "Bu Alevli. Onun gücünü hissettin. Bugün erken saatlerde, ilk durakta onu çağırdın. Etrafımızdaki her şeyi erittin." Kılıcın sahte olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Bu kılıç

Alevler Falcon'a, ona ilk dokunduğu andaki yaratılış öyküsünün aynısını aktarmamış mıydı?

Helos en büyük armağanlarını sadece Roland'ın varisi olan değerli kişilere verir.

Alçak, çok katmanlı ses zihninde gümbürdüyor, vücudundaki her hücrede yankılanıyordu. Sesi duymuyor, daha çok hissediyordu. Her bir engin ve korkunç ilahi tonu. Çizmelerinin içinde titremesine neden oldu.

Falcon bağırmaya devam etti. "Roland'ın kılıcı olağanüstü bir güç çağrısı yapabiliyordu! Bunun tek yaptığı hava yeteneğimi güçlendirmek. Suyu kaynatabilen herhangi bir yarım akıllı büyücü bir kılıca güçlendirme büyüsü yapabilir!"

Sesi duymamıştı.

Falcon sesi duymamıştı. Ve eğer sesi duymadıysa, bu şu anlama geliyordu.

"Sen Varis değilsin," diye nefes aldı.

Falcon yarı yolda durdu. Vücudu kaskatı kesildi. Yüzü sertleşti. "Ne dedin sen?"

Falcon'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Ve belki de şimdiye kadar hiç görmemişti. O sabah Blazing'in gücünü çağırmaya çalışmıştı. Sadece onu korkutmaya çalışmamıştı; Wyrn Tapınağı'nda buzdan büyülenmiş Elka'yı öldürdüğü gibi onu da öldürmek için kılıcın büyüsünü çağırmaya çalışmıştı.

Ve kılıç cevap vermedi.

Yavaşça ayağa kalktı ve gözlerini kardeşinden ayırmadı.

"Sen Varis değilsin," dedi tekrar. "Blazing sana cevap vermiyor çünkü sen Roland'ın gerçek Varisi değilsin."

Gözleri bir anda saf gümüş rengine parladı. Bu sefer fırtına çağırmasına bile gerek kalmadı. Daha önce topladığı güç kükreyerek hayata geri döndü. Bir anda ellerini bağlayan zinciri eritti ve pelerininin kurşun astarlı kumaşını sıcak bir kömürün ipeği delip geçmesi gibi deldi. Avuçlarından fışkıran elektrik Falcon'un göğsüne çarptı ve onu yakındaki bir

Ağaç. Kafatası ağacın gövdesine çarparak kırıldı ve ağacın dibinde buruşuk, hareketsiz bir yığın haline geldi.

Khamsin kurşun pelerinini yırttı ve Roland'ın kılıcına doğru atılarak onu kar yığınının içinden kaptı. Parmakları kabzanın etrafına dolandı. Pırıl pırıl parlayan kılıçtaki yansımasına baktı; vahşi, yıldırım öpücüğü saçları, şimşek gibi gözleri -Ve Ateş diye düşündü. Berrak elmas göz kamaştırıcı bir parlaklıkla parladı ve alev Blazing'in kılıcını sardı.

"Yaz Güneşi," diye fısıldadı. "Benim. Ben Roland'ın varisiyim."

"Cesedimi çiğnemen lazım."

Döndüğünde Verdan Coruscate'in açıklığın kenarında durduğunu gördü, Krysti önünde duruyordu ve bıçak çocuğun boğazındaydı.

BÖLÜM 26

Strange Bedfellows

"O nasıl varis olabilir? Benim olmam gerekiyordu! Her zaman ben olmalıydım!" Falcon babasının çadırında bir ileri bir geri volta atıyordu. Roland'ın kılıcı hâlâ Falcon'un kınında, çadırın kenarındaki masanın üzerinde duruyordu. Falcon onu daha önce tiksintiyle oraya fırlatmıştı. "Yıllarını kütüphaneler dolusu kitap okuyarak, her bir ipucu kırıntısının izini sürerek geçiren bendim. Wintercraig'e ve o lanet Bilmeceler Kitabı'na giden yolu takip eden bendim! Son üç yılını Mystral'ın bir köşesinden diğerine seyahat ederek, o kitaptaki ipuçlarını takip etmek için hayatını ve uzuvlarını riske atarak geçiren bendim! O kılıcı bulmak için her şeyi riske attım! Benim olması gerekiyordu! Roland'ın gerçek varisi benim!"

"Evet, öylesin," diye kabul etti Kral Verdan. "Kılıç kolum mahvolduğuna göre, Roland'ın gerçek varisi tartışmasız sensin." Çadırın köşesinde, Khamsin'in sandalyeye sıkıca bağlanmış, ağzı kapatılmış ve bir kez daha kurşun kaplı ağır bir kumaşla örtülmüş halde oturduğu yere doğru yürüdü. Yüzünü kavradı, yanaklarını ve çenesini sert bir şekilde sıktı. "Kılıcın kardeşin yerine seni tanıması için hangi aşağılık büyüyü yaptın kızım?"

Ona ters ters baktı. Ağzına bağlanan kalın bez parçası tepki vermesini engelliyordu.

Verdan kumaşı gevşetti ve göğsüne düşmesine izin verdi. "Cevap ver bana, kızım."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Belli ki Blazing Falcon'u yargılamış ve onu yetersiz bulmuş." Bakışlarını kardeşine çevirdi ve

"Belki de kılıcın saklandığı yere giden yolda cinayet işlemek, hırsızlık yapmak ve fahişelik yapmak yerine Roland'ın onur, cömertlik ve özveri gibi asil niteliklerini taklit etmeye daha fazla zaman harcamalıydı!"

"Seni hain küçük kaltak!" Öfkeden köpüren Falcon ileri atıldı, yumruğunu kaldırdı.

Kham'ın çenesi dışarı çıktı ve kendini darbeye hazırladı. "Yap şunu," diye meydan okudu. "Ellerim bağlı, büyülerim bağlı. Vur bana ve ne kadar iyi, cesur bir kahraman olduğunu bir kez ve herkes için kanıtla."

Falcon küfretti ve yumruğu sallanırken durdu. Belki de hâlâ utanç duyma yeteneğini koruduğu içindir. Ya da belki de en son bir kurşun pelerinin onu güçsüz kıldığını varsaydığında neler olduğunu hatırladığı içindir.

"Şimdi anlıyor musun?" Verdan elini Kham'sin'e doğru salladı. "Onu Atrialan'ın diğer uşaklarıyla birlikte Hel'e göndermen için seni uyarmıştım. İlk fırsatta ailesine, ülkesine ve kralına ihanet edeceğini söylemiştim."

"Sen benim kralım değilsin, Verdan Coruscate," diye tersledi. "Ve sen benim ailem de değilsin. Beni Vera Sola'nın derinliklerine sürüklediğin ve neredeyse ölene kadar dövdüğün gün bu iddianı kaybettin. Beni birazcık bile sevseydin sana göstereceğim tüm sadakat ve bağlılık artık Wynter'a ait."

"Aşk mı? Seni mi? Kendi evimde bir vebayı sevmeyi tercih ederim! Seni doğarken boğmalıydım. Öyle yapsaydım, Rose'um hâlâ hayatta olurdu."

"Hayatım boyunca böyle söyledin," diye alay etti, "ama bu sadece korkakça bir yalan." İlk kez nefreti canını acıtmıyordu. İsteddiği, ihtiyaç duyduğu hiçbir şey yoktu ve onun üzerindeki tüm gücünü kaybetmişti. "Tildy bana gerçeği söyledi. Doktor annemden uzak durman için seni uyarmıştı ama sen durmadın. Uzak duramadın. Ve biliyor musun? Bunun için seni suçlamıyorum. Birini uzak duramayacağın kadar derinden sevmenin ne demek olduğunu artık biliyorum. Ama annemin senin dönüştüğün aşağılık, yozlaşmış canavarı seveceğini bir an bile düşündün mü? Bir adam

Kim kendi çocuğunu, onun çocuğunu öldürmeyi planlar ki? Senden nefret ederdi! Senden öğrenerek kaçırdı. O-

Verdan'ın yumruğu dışarı fırladı. Falcon'un aksine, hamlesinin ortasında durmadı. Parmak eklemleri kadının çenesine sert bir darbe indirdi.

Çarpmanın etkisiyle başı geriye düştü. Kendisi ve bağlı olduğu sandalye yanlamasına yere düştü. Kham toprakta yatıyor, çenesini çalıştırıyor ve kısık gözlerle ona bakıyordu. "Bu bana son dokunuşun olacak."

"Yoksa ne olur? Hava durumu yeteneğin Fırtına'yı mı arayacaksın?" Verdan güldü. "Devam et ve dene. Falcon'un hatasını tekrarlayacak kadar aptal olduğumu mu sandın gerçekten? Bu çadırın tamamı kurşunla kaplı."

Dudaklarını sıkıca kenetledi ve Roland'ın kılıcını sol eliyle almak için masaya doğru ilerlemesini sessizlik içinde izledi.

"Gerçekten de çok güzel," diye mırıldandı. Kılıcı bir o yana bir bu yana çevirdi, çadır lambalarının ışığının jilet gibi keskin bıçaktan yansımaları neredeyse hipnotik bir hayranlıkla izledi. "Bir kralın silahı."

Gözlerini kapadı ve elini etrafında sıktı. Kabzadaki elmas ışıqla parladığında Verdan gözlerini tekrar açtı ve gülümsedi.

"Bu kılıcın Roland'ın gerçek kılıcından başka bir şey olduğunu nasıl düşünebildin bilmiyorum Falcon. İçinde dalgalanan gücü hissedemedin mi? Bağlanmaya çalıştığını?" Ceketinin sağ manşetini geri çekti ve harap kolunun bileğindeki koyu kırmızı Gül doğum lekesini ortaya çıkardı. Sol önkolunu üzerine koydu ve küçük, şaşkın bir kahkaha attı. "Kolum donmuş olsa da Gül'üm dokunulamayacak kadar sıcak. Kılıç kanımı tanıyor, kanım da kılıcı tanıyor."

"Herhangi bir güçlendirme büyüsü-"

Verdan, "Kolum olan buz kütesine yeniden ısı üfleemeyecek," diye . Sonra öfkesi soldu

dikkatini bir kez daha bıçağa odakladı. "Ama senin gibi ben de o güce erişemiyorum. Benden engellendi. Belki de kılıç aynı anda sadece bir Varis'i tanıyordur. Belki de önce sen ona ulaşsaydın, onun yerine seni tanıyacaktı." Verdan Khamsin'e soğuk gözlerle baktı. "Belki o ölürse, kılıç tekrar sahiplenilmek için özgür kalır. Bu kez, gerçek ve haklı varisi tarafından."

Falcon telaşlanmış görünüyordu. "Cidden onu öldürmemizi önermiyorsun değil mi? Evimizin üzerine lanet yağdıracaksın."

"O bir lanet. Her zaman öyleydi. Onu öldürmek bizi ancak özgürleştirebilir."

"Ya da on kat daha kötü yap!"

Verdan cevap veremedi tiz, kulak tırmalayıcı bir çığlık havayı deldi. İlkini başka bir çığlık izledi. Sonra bir tane daha.

Sonra erkeklerin çığlıkları başladı.

Falcon çadırın girişine koştu ve bir kapağı geriye iterek bir katliam ve kaos sahnesini ortaya çıkardı. Falcon'un küçük adam grubu, Verdan'ın gelişinden kısa bir süre sonra ordularının geri kalanıyla buluşmuştu. Binlerce Summerlandlı ve Calbernanlıdan oluşan bir istila gücü. Ancak, kampın yarısı kaos içinde koşup bağırırken, devasa, beyaz jarm ortalarından geçip çığlık atıyor, mavi buhar püskürtüyor ve insanları parçalanmış et ve kemik parçalarına ayırıyordu.

"Alarmı çalın!" Falcon bağırdı. "Silahlanın! Silah başına!"

"Beni serbest bırakın!" Kham bağırdı. Bağlarına karşı mücadele etti ve tekmeledi. "Halla aşkına, çöz beni ve kılıcı bana ver. Acele et, yoksa hepimiz ölürüz!"

"Birimiz ölecek," diye homurdandı Verdan. "Ama bu ben ya da Falcon olmayacak."

Verdan Roland'ın kılıcını savurduğunda Kham'ın nefesi kesildi ama Blazing onun etini ısırmak yerine onu sandalyeye bağlayan ipleri kesti. Kılıcı Roland'ın içine soktu.

kemerini çözdü, sonra uzandı ve Khamsin'i ayağa kaldırdı.

"Baba, bana ver-" Falcon şaşkınlıkla sözünü kesti. "Ne yapıyorsun?"

"O yaşadığı sürece kılıç işimize yaramaz. Bu sorunu çözmenin zamanı geldi." Verdan Falcon'u bir kenara itti ve Khamsin'i çadırın kanatlarının arasından, yaklaşımakta olan bir jandarmanın yoluna doğru itti.

Kham çığlık atarak geriye doğru düştü ve yuvarlanırken babasının koluna tutundu. Ayakları buzlu zeminde kaydı ve botlarının tabanı Verdan'ı bileklerinden yakalayarak ayaklarını altından çıkardı.

Verdan boğuk bir çığlık atarak onun üzerine düştü.

Kadın yuvarlanıp kurtulmaya çalıştı ama adam kurşuni pelerinin kenarına indi ve onu kısırdı. Boğazındaki bağlar boynunu sıkıca kavradı. Verdan ayağa kalkmaya çabalarken, her çılgınca hareket boynundaki ipleri daha da sıkıyordu. Boğulan, nefes nefese kalan Kham, bağlı elleriyle pelerinin bağlarını kopardı. Kendini kurtarıp elleri ve dizleri üzerinde doğrulmayı başardığında, hızla akan beyazın içinde kötücül bir kırmızının parıltı gördü. Dehşet damarlarında dolaştı.

Verdan da silahı gördü. Bağırarak kemerindeki kılıcı kurtarmak için çabaladı.

Garm sıçradı. Felç edici çığlığı havayı yırttı ve ağzından mavi bir buhar bulutu püskürdü. Khamsin içgüdüsel olarak karnının üzerine yuvarlandı ve dondurucu soğuk bulutu onları sararken kurşuni pelerini üzerinde sürükledi.

Ayaz saçlarını çatırdattı, bacaklarını uyuşturdu ve kurşuni pelerin bir tahta parçası gibi kaskatı kesilerek onu donmuş bir kozanın içine hapsetti. Babasının bağırışını ve garm'ın çığlığını duydu. Sonra büyük bir gümbürtü koptu ve Verdan onun üzerine yığıldı, vücudu ipte sallanan bir alabalık gibi sarsılıyordu. Başının arkasına sıcak ve ıslak bir şey yağdı. Gözlerini açtığı anda kan fışkırdığını gördü.

Kar, büyük, titreşen yakut fıskiyeler halinde. Roland'ın kılıcı birkaç metre ötedeki karda parılıyordu.

Koca bir garm sürüsü hızla geçerken geniş, pençeli yeri dövüyordu. Felç edici çığlıklar daha da yükseldi ve kaçan Summerlander ve Calbernalıların çığlıkları yarıda kesildi.

Kham donmuş kurşun pelerini ve babasının zırhlı bedeninin ezici ağırlığını itti, hareket etmek şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu. Çırpınışları ikinci bir sürünün dikkatini çekti ve garmlardan ikisi gruptan ayrılarak ona doğru yaklaştı, başları eğik, kırmızı gözleri kötülükle parlıyordu.

"Falcon!" Ağabeyi çadırın girişinde durmuş, babalarının cesedinden sürünerek kurtulmaya çalışmasını izliyordu. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Kılıcı almama yardım et!"

Ama Falcon ona yardım etmek için acele etmek yerine çadırın içine girdi. Kapaklar arkasından kapandı.

"Falcon!"

Bu sahne hoşuna gitmeyecek kadar tanıdıktı ve bu kez Wynter günü kurtarmak için gelmeyecekti. Panik içinde Roland'ın kılıcına ulaşamayınca babasının ağır, hareketsiz bedenini itip kaktı ama yerinden kıpırdamadı. Kalbi Hodri'nin dörtnala koşan toynaklarından daha hızlı çarpıyordu. Düşün, Khamsin! Sakinleş ve düşün! Hayatında bir gün bile çaresiz kalmadın - Halla aşkına, başlamak için şimdi seçme!

Yaklaşan garmlardan en yakını hırladı. Mavi balçık diş dolu ağzından damlıyordu.

Kham yere pençelerini geçirip tekmeler savurdu, dirseklerinin üzerinde doğrulurken homurdanmaya başladı. Babasının bedeni kayarak sırtından aşağı indi ve gövdesini serbest bıraktı. Şimdi sadece kalçaları ve bacakları babasının ağırlığının altında sıkışmıştı.

Roland'ın kılıcına doğru umutsuz bir el uzattı, kılıcın yakınlığının kendisine yardım edeceğini umuyordu. A

Damarlarına bir damla enerji akıyordu -güneşten alabildiği ısıdan çok farklıydı- ama bu onun hava sihrini güçlendiriyordu, o yüzden şikâyet edecek değildi. Tepesindeki ince bulutlar dolgunlaştı ve biriken nemle karardı. Onlara daha fazla enerji verdi.

Garm çömeldi, saldırmaya hazırlanırken arka ayakları gerildi.

Khamsin, Krysti'den öğrendiği uzun ve yaratıcı küfürleri sıraladı. Ellerinin etrafında şimşek çağırma yeteneğinden önceki lavanta ışıltısından eser bile yoktu. Ve bir fırtınanın gücünden yararlanmadan üretebildiği elektrik yükü bir adamın ayaklarını yerden kesebilirdi ama muhtemelen bir zırhlıya pek bir şey yapmazdı.

Yine de, bulutların içinde kopan fırtına başlayana kadar sahip olduğu tek şey buydu.

Kham enerjiyi parmak uçları arasında kıvılcımlar çakıp patlayana kadar ellerinde odakladı ve sonra uçmasına izin verdi. Elektrik yükü garm'a kadar olan kısa mesafeyi zıplattı ve yarattığı burun yarıklarından vurdu.

Garm şaşkınlıkla miyavladı ve kocaman kafasını şiddetle salladı. Ama zırhı Kham'ın değerinden daha fazla bela olduğuna ikna etmek yerine, zap canavarı sadece kızdırmış gibi görünüyordu. Kırmızı gözleri yeni bir kötülükle ona dikildi.

Yüzünü buruşturdu. Beklediği sonuç tam olarak bu değildi.

Garm saldırdı. Hançer gibi keskin dişlerle dolu devasa ağız ardına kadar açıldı. Uzun, kavisli pençeleri buza ve çakıllara saplandı. Yaratık sıçradı ve Kham öldürücü darbe için kendini hazırladı.

Şok olmuştu, sıçrayışının ortasında jarm aniden ve açıklanamaz bir şekilde dondu. Tam anlamıyla. Tüylü beden havadan düştü ve donmuş zeminde kayarak kırılğan bir çatırtıyla ona çarptı. Sarsıntı Verdan Coruscate'in

Vücudu bir tarafa. Kham tekme atarak kurtuldu ve ayağa fırladı.

Ancak o zaman yaratığın yan tarafından çıkan buz beyazı mızrağı ve beş metre ötede, iki katından daha büyük bir mızrağı fırlattıktan sonra nefesini tutmaya çalışan, elleri dizlerinin üzerinde eğilmiş genç çocuğu gördü.

Ona doğru yaklaşmakta olan ikinci garm, şimdi kızıl bakışlarını Krysti'ye dikti ve saldırmaya başladı.

"Krysti, kaç!" diye bağırdı. Kham Roland'ın kılıcına atlarken o da en yakın ağaca doğru koştu. Parmakları kılıcın kabzasına dolandı. Ayağa yuvarlandı ve "Ateş!" diye bağırdı, tam da garm çığlık atarken.

Alevler kılıcı sardı. Tüm gücüyle garm'a doğru savurdu. Yakıcı ateşten kılıç elbisenin gövdesini ikiye böldü ve dondurucu buhar bulutunu soluk alıp verirken kesti. Küçük, aniden sona eren mavi buhar bulutu bir rüzgâr esintisiyle zararsızca uzaklaştı.

"İşte bu her gün göremeyeceğiniz bir şey." Her zamanki çevikliğiyle yakındaki bir ağaca sıçrayan Krysti tekrar yere indi ve kızın yanına koştu. "İşinin bittiğini sanmıştım."

"Ben de öyle. Sen olmasaydın, ben de olurum." Hızlı bir sarılma için onu kendine çekti. "Nasıl kurtuldun?"

Çocuk sırttı. "Bu bir hediye."

Her şeye rağmen güldü. "Hem de çok kullanışlı bir tane." Adamın başını okşadı. "Peki ya mızrak?"

"Garm saldırdığında onu tutan Summerlander'ın dikkati dağılmıştı. Kafasına bir taşla vurdum ve onu aldım. Ona daha çok ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

Kham'ın gülümsemesi soldu. "Öyle yapıyoruz."

Birlikte, etraflarında meydana gelen katliamla yüzleşmek için döndüler. Her yönden çığlıklar ve feryatlar yükseliyor, mavi buhar havada bir sis gibi asılı duruyordu. Bir grup Calbernalı sırt sırta vermiş, etraflarında dönmekte olan üç garm'a mızrak fırlatıyordu. Bir grup Summerland'li

kaçarken ok atıyorlardı. Ve her yerde, düşenler buzla kaplı olarak yeniden yükseliyordu.

"Onları jandarmaya bırakmalıyız," dedi Krysti. "Buraya bizi öldürmeye geldiler."

"Buraya Falcon ve babam yüzünden geldiler. Hepsini ölüme terk edemem." Summerlander ve Calbernanlılar istilacı olabilirdi ama öylece çekip gitmesine ve garmin onları katletmesine izin vermesine imkân yoktu. Sadece ölenler buzdan köleler olarak yeniden dirildiği için de değil.

"Bizi gözlerini kırpmadan terk ederler."

"Belki de. Ama bu onu doğru yapmaz." Derin bir nefes aldı. "Burada kal. Saklanacak bir yer bul." Thorgyll'in mızrağını düşen silahın içinden çıkardı ve Krysti'ye geri verdi. "Bu sende kalsın. Eğer garm geri gelirse bunu kullan."

Krysti, "Bensiz Garm'la savaşmaya gitmene izin vermeyeceğim," diye itiraz etti.

"Hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun," diye tersledi Kham. Sonra da irkildi. Çocuğa havlamak istememişti. "Üzgünüm, Krysti. Bu çok tehlikeli. Güvende olduğunu bilmem gerek."

"Güvenli mi? Dışarıda ne olduğunu görüyor musun?" Krysti iki Summerland'liye saldıran bir buz kölesi sürüsünü işaret ederken, bir garm üçüncüsünün peşinde bir ağaca sıçradı. "Senin ve o kılıcın yanında milyonlarca kez daha güvendedeyim. Ve sen de ben arkamı korurken daha güvendesin."

Çok küçük, çok genç görünüyordu, kendi boyunun iki katından daha büyük bir mızrağı tutuyordu ama aynı zamanda çok kararlı ve cesurdu. Onu öpmek istedi. Her şeyden çok onu güvende tutmak istiyordu. Ama o haklıydı. Bu ormanda öyle bir yer yoktu. Şimdi yoktu.

"Pekala," diye kabul etti. "Ama çok yaklaşma. Yıldırımım tehlikeli ve bu kılıcın yapabileceği her şeyi gerçekten bilmiyorum."

"Anlaştık."

"O zaman gidelim." Kham, Blazing'i tek yumruğuyla kavradı ve etrafı saran garmla savaşan doğru koşmaya başladı.

Elinde Alev varken, babasının bedeninin altında sıkışıp kaldığında ulaşamayacağı bir yerde karıncalanan güç, şimdi zahmetsizce hücum ediyordu. Khamsin'i ve kılıcı bir anda doldurdu, sıcak ve canlandırıcıydı. Isı onu doldurdu ve her tarafa yayıldı, her taraftaki altı fitlik karı eritti. Etrafında dönen sıcak, nemli havayı yakaladı ve yukarıdaki kuru, soğuk kış gökyüzüne sürdü. Bulutlar çiçek açtı ve hızla kararmaya başladı ve rüzgârın tanıdık serin, taze, elektrik tadına güldü.

"Yerinizde kalın!" Kham kaçan yarım düzine Yazlıkyalı askere bağırdı. "Bu yaratıklar öldürülebilir! Menzilli silahlar kullanın! Yaylar, oklar, mızraklar! Buharın size dokunmasına izin vermeyin ve çığlıklarına karşı kulaklarınızı kapatın! Savaşın, Yaz'ın oğulları! Adaların oğulları! Savaşın!"

Tepemizdeki fırtına güçle esiyordu. Şimşek çıtırdıyor ve bulutların arasında hızla ilerliyordu. Plazmanın mor parıltısı Khamsin'in etrafında toplandı. İleride, Calbernalıların etrafında dönen silahlardan biri dondu. Uzun reseptör kılları bir düzine kadar ona doğru işaret ediyordu.

Garm dönüp ona doğru sıçradı, dişleri gıcırıyor, hırıltılı ağzından mavi köpükler uçuşuyordu.

"Yan!" diye bağırdı ve Blazing'i canavara doğru itti.

Gökyüzünden üç şimşek çaktı. Elektrik yükü göz kırpmasından daha kısa bir sürede içinden geçip kolundan aşağı indi, sonra Roland'ın kılıcının ucundan tek ve yoğun bir güç akışı olarak garmın içine doğru fırladı. Yıldırım garm'a çarparak devasa yarattığı ayaklarından kaldırdı ve havada geriye doğru uçurdu. Garm alevler içinde patladı ve Calbernalıların ayaklarının dibine düştü. Alevler derhal içe doğru döndü ve iki saniyeden kısa bir süre içinde geriye kalan tek şey, kendi üzerine çöken ve bir sonraki rüzgârda uçup giden garm şeklinde bir kül yığını oldu.

Ölü garm'ın arkadaşlarından ikincisi şimdi dikkatini çekti ve o da benzer bir kolaylıkla onu bertaraf etti,

İri yarı, mavi dövmele Calbernalılar üçüncüye acımasızca dikenli mızraklarını fırlatarak onu yere mıhladılar. Bir başka ada savaşçısı -bu, uzun siyah-yeşil saç ipleri ve dövülmüş altın şeritlerle çevrili devasa pazuları olan devasa, geniş göğüslü bir adamdı- devasa kılıcını aşağıya doğru savurdu ve sıkışmış canavarın başını tek bir güçlü darbeye kesti. Mavi kan karın üzerine döküldü.

Krysti onun arkasında Thorgyll'in mızrağıyla önce bir, sonra da ikinci bir buz kölesini şişledi. Köleler taş gibi dondu ve bir daha hareket etmedi. Emin olmak için Kham her birine Alev'in ateşini sapladı ve onları küle çevirdi.

"Garm ölecek," dedi Calbernalılara, "ama buz kölelerini ateşle yakmalısınız."

Jandarmanın başını kesen devasa Calbernan ona vahşi bir sırtış attı ve bir buz kölesini ikiye bölmek için döndü, sonra da kılıcının birkaç hevesli darbesiyle geriye kalanları parçaladı.

"Sanırım bu da işe yarayacak," diye mırıldandı. Ağaçların arasından fırlayan beyaz bir ışık gözüne çarptı. "Dikkat et!" diye bağırdı dev Calbernan'a. Calbernan'ın korumasız sırtına çarpmadan hemen önce jarmayı yakan çatırdayan bir yıldırım yönlendirdi. Sıcak kül yağmuru zararsız bir şekilde adalının üzerine yıkandı ve mavi dövmele derisini donuk, tozlu bir griye çevirdi. Adamın altın rengi gözleri kırıştı ve bir elini sözsüz bir minnettarlık selamıyla kaldırdı.

Çok uzakta olmayan, zor durumdaki Calbernalılardan oluşan başka bir grubu işaret etti. "Oradaki arkadaşlarınızın yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor. Eğer kullanmayı biliyorsanız şuradaki yay ve sadaklardan birkaç tane almanızı öneririm. O mızraklardan daha iyi bir menzil sağlarlar."

İri, yeşil saçlı adam müzikal Calbernan dilinde bir şeyler havladı. Grubun geri kalanı ölü garmdan mızraklarını aldı ve yoldaşlarına yardım etmek için koştu, birkaçı giderken yaylarını ve sadaklarını kaptı. Büyük adam

Adam kılıcını kınına soktu ve dört sadak ile uzun bir yay kaptı.

"Çok teşekkürler, myerina. Size iyi avlar." Gülümseyerek başını ona doğru eğdi ve zarif bir teşekkür selamı verdikten sonra adamlarının peşinden koşmaya başladı.

Kham ve Krysti kendilerine başka bir hedef bulmak için farklı bir yöne doğru gittiler. Çok uzun sürmedi. Kampın etrafındaki manzara bir kâbustan fırlamış gibiydi. Cesetler her yere saçılmıştı. Kan ve mavi jarm balçığı zehirli mor su birikintilerinde birbirine karışıyordu. Her yüzeyi buz tutmuştu. Garmlar sığıyor, çığlık atıyor ve hareket eden her şeye mavi buhar püskürtüyordu. Buzdan köleler yaşayanları parçalıyordu.

Tepedeki fırtına enerjiyle kaynıyordu. Kham şimşegi çağırdı ve sağda solda jarm ve buz kölelerini yaktı. Bu kadar kolay olması onu şaşkına çevirmişti. Fırtına şimdi o kadar güçlüydü ki, onu kontrol etmek için umutsuzca savaşması gerekirdi ama yapmıyordu. Hava akımlarını hissedip şekillendirebiliyor, şimşekleri çağırabiliyor ya da dağıtabiliyordu. Roland'ın kılıcının kabzasındaki elmas bir işaret feneri gibi parlıyordu ve kılıcın gücünün hava yeteneğinin vahşi gücü üzerinde kontrol sağlamasına yardımcı olduğunu biliyordu. Elinde Blazing ile gerçekten de fırtınaların efendisiydi.

O ve Krysti kamp boyunca savaşarak ilerlediler, kılıç, mızrak ve yıldırımlarla silahları ve köleleri yok ettiler. Yol boyunca rüzgârda başka bir büyüün kokusunu aldı. Şimşekle alakası olmayan parlak parıltılar solundaki kara bulutların diplerini aydınlatıyordu.

Kham büyü kokusunu ve ışık parıltılarını kaynağına kadar takip etti, orada her ne varsa yok etmek için kendini hazırladı, ancak kardeşinin savaşa girdiğini görünce şaşkınlıkla durdu.

Garm'la yüzleşmek için onu terk ettiğinde, onun çadırında saklanmaya devam edeceğini düşünmüştü. Bunun yerine, yayını ve sadağını geri almış ve Güneş Ateşi oklarını

Rorjak'ın köleleri. Her şeye rağmen, Falcon'un büyüyle aşılarmış füzelerinin her biri hedeflerini bulup, ateşi buzlariyla çarpışırken garm ve köleleri patlatırken gurur duymaktan kendini alamadı. Gaddarca yakışıklı, ölümcül, zarafet ve beceri dolu Falcon, her zaman olduğunu düşündüğü Summerlea Kahramanı gibi dövüşüyordu.

Kolundaki bir çekiştirme dikkatini başka yöne çekti.

"Hadi," dedi Krysti. "Yardımaımıza ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. Gerçi ihtiyacı olsa bile ona yardım etmek istemezdim."

Kham'ın boğazı biraz sıkıştı. Falcon neden olması gerektiği gibi takdire şayan bir adam olamamıştı? Olduğunu düşündüğü asil adam? Önce Verdan'ın, sonra da oğlunun doğru ve yanlışla dair tüm hislerini kaybetmesine neden olan şey Coruscate kanında bulunan bir zayıflık mıydı? İçindeki hiçbir şey babasının ölümünün yasını tutmasa da - açtığı yaralar çok derin, çok fazla ve çok acı vericiydi - her parçası, hayatı boyunca hayranlık duyduğu ve idolleştirdiği kahraman ağabeyinin artık var olmadığını fark ettiğinde ağladı. Tabii eğer gerçekten var olduysa.

"Kham?" Krysti'nin küçük, beyaz çökmüş yüzü çok ciddi görünüyordu. Çok endişeliydi. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Her şey yolunda." Küçük, güven verici bir gülümsemeye zorladı ve bir elini onun dikenli beyaz saçlarında gezdirdi. "Seni seviyorum, Krysti. Sen benim için Falcon'un olması gereken kardeşsin." Ona sarılmak ve öpmek için eğildi.

Geri çekildiğinde Krysti'nin gözleri kuşkuyla parlıyordu ama çocuk sadece boğazını temizledi ve gerçek, huysuz bir Kış Adamı gibi, "Haydi o zaman. Öldürölmesi gereken daha fazla silah görüyorum."

Her şeye rağmen güldü ve kalbinin üzerine çöken ağırlık biraz olsun kalktı. "Yolu göster, asil savaşçı."

Falcon'un Güneş Ateşi okları, Calbernalıların vahşiliği, ve Roland'ın kılıcının gücü arasında

Kalan silah ve buz köleleri de kısa sürede yok edildi. İstilacıların kampından geriye kalan katliamda, hayatta kalanlar ölümlerin kalıntılarına yaktı ve yaralılarla ilgilendi. Konuşulacak fazla yaralı yoktu. Garmlar ölümcül derecede etkili ölüm makineleri idi ve buz kölelerinin açtığı dondurucu yaralar kurbanlarının gücünü ve hızını azaltarak öldürölmelerini kolaylaştırıyordu.

Kham, Falcon ve Calbernán müttefiklerinin kaç adam kaybettğine dair hiçbir fikre sahip değildi ama asık suratlara ve ceset yığınlarına bakılırsa, garm epeyce adam kazanmıştı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Krysti. "Artık bize ihtiyaçları olmadığına karar vermeden önce, hemen."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu. "Rorjak geri döndü. Ve az önce bize saldıran garmların sayısı bir ölçüyse, zaten müthiş bir ordusu var. Onunla tek başımıza yüzleşmemizin imkânı yok."

"Ne öneriyorsun?"

"Falcon ve müttefiklerini bizimle güçlerini birleştirmeye ve Rorjak'la yüzleşmeye ikna etmemizi öneriyorum."

Krysti ona bön bön baktı. "Delirdin mi sen? Bizi öldürmeye çalıştılar! Wintercraig'i fethetmeye geldiler, bizi kurtarmaya değil!"

"Bu daha önceydi. Şimdi Rorjak'ın neler yapabileceğini kendileri gördüler. O sadece bizim düşmanımız değil. O Mystral'da yaşayan herkesin düşmanı. Durdurulması gerekiyor, bunu yapmak için Wintercraig'in düşmanlarıyla ittifak yapmam gerekse bile." Eteklerinin kenarını yukarı çekti ve beyaz iç çamaşırından uzun bir şerit kesti. Şeridi bir eşarp gibi boynuna doladı. "Haydi. Ve yakın dur. Eğer seni tekrar bana karşı kullanmaya kalkarlarsa, bu işin sonu hiç iyi olmaz."

Krysti peşindeyken, Kham cesetleri yakılmak üzere bir yığının içine sürükleyen bir grup Calbernalıya doğru ilerledi. "Beni komutanınıza götürün. Onunla barışın beyaz örtüsü altında müzakere etmek istiyorum."

Calbernanlılar acımasız işlerine ara verdiler. Birkaçı mızraklarına uzandı. Kışadamları kadar uzun boylu, bronz tenleri yanardöner renklerle kaplı, korkutucu bir gruptu.

mavi dövmeleer. Kaslı vücutları, dizlerine kadar inen mavi-yeşil peştamalları, göğüslerine, inciklerine ve ön kollarına bağladıkları pırıl pırıl pul şeklindeki bakır zırh plakaları ile etkileyici bir şekilde sergileniyordu. Soğuğa karşı sımsıkı sarınmış olan Summerland'lilerin aksine, Calbernalılar buz ve kara karşı oldukça dayanıklı görünüyordı. Her nasılsa, bu onları daha da korkutucu kılıyordu.

Kham yerinde durdu ve ifadesini sakın, bakışlarını sabit tuttu. Ancak parmakları Blazing'in kabzasını sıkıca kavradı. Kılıcın kınının hâlâ Falcon'un çadırında olması iyi olmuştu. Yanında olmaması, silahını çekip dövüşe hazır tutması için ona bir bahane veriyordu. Krysti'ye söylediği tüm cesur ve güven verici sözler rağmen, Khamsin'in kalbi bir çekiç gibi çarpıyordu. Büyük bir risk alıyordu. Bu adamların hayatlarını kurtarmasına yardım etmiş olması onların herhangi bir minnet borcu hissedeceği anlamına gelmiyordu.

İki Calbernalı birbirlerine bir şeyler fısıldadı. İkisinden daha büyük olanı, bir yanağında boylu boyunca uzanan bir yara izi olan ve vücuduna çok miktarda mavi kan sıçramış bir savaşçı öne çıktı ve ona el salladı. "Gel. Seni ben götürreceğim."

Kendini kuşatan Khamsin, Calbernan'ı takip etti. Adalıların geri kalanı gömme işini bırakıp mızraklarını aldılar ve Khamsin'in etrafına dizilerek onu etkili bir şekilde sıkıştırdılar.

Calbernanlılar kampın kalıntıları boyunca ona eşlik ederken haber hızla yayıldı. Meraklı Kalbernanlılar ve Yazlıkçılar onları takip etmeye başladı. Calbernalılar kampın diğer tarafındaki büyük bir şenlik ateşinin yanında durduklarında Khamsin ve Krysti'nin etrafı kalan işgalci ordusu tarafından sarılmıştı. Onlara liderlik eden adam bir Calbernan çadırına girerken beklemelerini işaret etti. Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı. Hemen arkasından da devasa Calbernan

Saldırının başında hayatını kurtardığı altın zırhlı. Umut Khamzin'in göğsünde kıpırdandı, ancak çadırın kapakları tekrar açılıp kardeşi Falcon içeri girdiğinde durakladı.

Krysti, "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı.

Kham, Blazing'i öyle sıkı kavradı ki parmakları uyuştı. "Haklı olabilirsin." Ama artık fikrini değiştirmek için çok geçti.

"Falcon." Kham kardeşini ihtiyatla selamladı. "Jarmadan sağ çıktığını gördüğüme sevindim."

"Fırsatın varken kaçmalıydın, Storm."

"Garm saldırdığında beni kısıtıp savunmasız bıraktıktan sonra mı demek istiyorsun? En kötü düşmanımı bile bu kaderle yüzleşmeye terk etmezdim - ki evimi yok etmeye ve halkımı öldürmeye gelen insanlara yardım etmek için kaldığımda bunu kanıtladım. Ama senin kadar çıkarıcı olsam bile Falcon, artık kaçış yok. Benim için yok. Senin için de yok. Hiçbirimiz için değil."

"Kılıcı bırak, Kham. Atmazsan buradan canlı çıkamazsın."

Gözleri kısıldı. Derin bir nefes aldı, sonra çok net, çok bilinçli bir şekilde "Hayır" dedi.

"Okçular!" diye bağırdı. "Çocuğu hedef alın."

Kham yerinde durdu. "Bu sefer işe yaramayacak Falcon. Eğer Krysti'yi öldürürsen bu vadide yaşayan her şeyi yok ederim." Roland'ın kılıcı onun ellerinde ısındı ve kabzasındaki elmas göz kamaştırıcı bir parlaklık kazandı. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

"Blöf yapıyorsun."

"Bu sefer değil." Sabit bakışları hiç değişmedi. Blazing'in kabzasındaki ışık daha da parladı. "Az önce burada ne olduğunu görmedin mi? Garm? Ölüler tekrar savaşmak için mi ortaya çıkıyor? Sizi Rorjak'ın geldiği konusunda uyarmıştım ve bu savaş da bunu kanıtlıyor. Carnak üzerimizde. Eğer herhangi birimiz hayatta kalmayı umuyorsa,

birbirimizle savaşmayı bırakmalı ve gerçek dűřmanı yenmek için birlikte çalışmaya başlamalıyız: Buz Kralı Rorjak'ı."

"Buraya o kılıç için geldim Storm ve onu almadan gitmeyeceğim."

"O senin değil Falcon. Asla senin olmayacak. Beni öldürsen bile -kan bağımızın yaşayan her üyesini öldürsen bile- Blazing asla sana hesap vermeyecek. Sen Roland'ın varisi değilsin."

"Yalancı! Gülü ben taşıyorum. Ben de en az senin kadar Roland'ın varisiyim ve Summerlea'nın gerçek kraliyim."

"Bir zamanlar, belki, ama artık değil. Kılıcı aramak için her şeyi bir kenara attın. Roland'ın savunduğu her şeye ihanet ettin. Artık ülkesi olmayan bir adam ve tacı olmayan bir prensisin. Hava armağanın ve bileğindeki o Gül, Helos'un sahip olabileceğin tek armağanı."

"Okçular, ateş!"

Kham kılıcını kavradı ve "Kalkan!" diye bağırdı. Etrafında beyaz alevden bir kubbe yükseldi. Ateşten duvara çarpan her ok anında parçalanarak küle dönüştü. Kalkana daha fazla güç vererek, toplanan Calbernalılar ve Summerlandlılar yanmamak için geri çekilene kadar çevresi boyunca itti. Parlak kalkanın içinde Khamsin yavaşça tam bir daire çizerek döndü ve kendisine doğru yönelen her yayı hedef aldı.

"Yak," diye nefes aldı ve kalkanından dikkatlice düzenlenmiş aşırı ısıtılmış hava akımları fışkırdı. Summerlander okçuları yayları alevler içinde kalırken çığlık atıldılar.

Kham kalkanını bıraktı. Kardeşinin sersemlemiş bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde gülülle bastırılmış bir cehennem yanıyordu. "Sana telafi etmen için, çöpe attığın onurunun bir kısmını geri kazanman için bir şans vermek istemiştim ama eğer seçimin ölümse, o zaman ölüm olacak. Ateş." Alevler Blazing'in parlayan uzunluğu boyunca canlandı. Kolunu geri çekerek kılıcı Falcon'a doğrulttu. "Güle güle kardeşim."

Blazing'in ölümcül ateşini kaybetmeden önce, Falcon'un birkaç metre ötesinde duran Calbernán lideri gülmeye başladı.

"Tanrılar, ne kadın ama!" Calbernán kocaman pençelerinden birini Falcon'un sırtına, onu sendeletecek kadar güçlü bir şekilde vurdu. Calbernán, Khamsin'e, "Senden hoşlanıyorum, myerina. Kardeşini sevdiğimden çok daha fazla. Hayatına son verdiğim için üzgün olacağım. At o silahı. Şimdi bana teslim ol, ben de seni liana'm olarak alayım ve karnını yavrularıyla doldurayım."

Khamsin alınmadı. Tildy'nin komşu krallıkların âdetleri hakkında kafasına kazıdığı dersleri hatırladı. Calbernán'ın onu öldürmekle tehdit etmesi blöftü. Calbernánlılar kadınlara saygı duyardı, kendi türlerinden çok az kadın vardı. Ve ona liana'sını -karısını- alma teklifi, adaların azıllı bir savaşçısının güçlü koruması ve sadık bakımı altında zenginlik ve konfor içinde yaşamaya bir davetti.

"Ne yazık ki, nazik teklifinizi reddetmek ve bunun yerine kendi teklifimi sunmak zorundayım Sealord. Wintercraig uzun zamandır Calberna ile barış içinde yaşıyor. Kardeşimle güçlerinizi birleştirip topraklarımızı işgal ettiğinizde kendinizi bizim düşmanımız yaptınız. Bu aptalca hareket ya ordunuzun ve vatanınızın yok edilmesiyle son bulacak ya da kardeşimle olan ittifakınızdan vazgeçip hepimizi tehdit eden bir kötülükle savaşmak için benimle güçlerinizi birleştireceksiniz. Bunu yaparsanız, krallıklarımız arasındaki barış, bu istila hiç olmamış gibi devam edecektir. Wintercraig Kraliçesi olarak size söz veriyorum."

Calbernán başını iki yana eğdi. Saçlarının uzun, koyu renk telleri, düzinelerce inç genişliğinde iplerle sarılmış, çıplak, etkileyici bir şekilde kaslı göğsü ve omuzları boyunca kayıyordu. "Ölüm Calberna'da her gün kol geziyor. Ondan korkmuyoruz. Ama bu kadar çok can kaybı ve çektiğimiz sıkıntılar için gösterecek hiçbir şey olmadan eve dönmek, halkımı mutlu etmeyecektir. Ayrıca prens, kardeşin, bana senin kraliçe olduğunu söyledi.

Senin isteğın dışında ve sadece bir yıllığına. Wintercraig'in kraliçesi olarak sözünüzü güvenilir bir yıldız olarak görmüyorsam beni affedin, myerina."

Krysti, "Calbernalılar sağımızda ve solumuzda daire çiziyorlar," diye fısıldadı.

"Onları görüyorum," diye onayladı Kham. Daha yüksek bir sesle, "Henüz kendini benim düşmanım yapmadın Sealord. Şimdi bunu yapmaman için sana yalvarıyorum. Kardeşim - istemedenden de olsa, eminim - durumum hakkında sizi yanıltmıştır. Burada oldukça mutluyum, çok sevdiğim bir kocam var ve onun çocuğu şimdiden içimde büyüyor."

Falcon şok içinde ona baktı. "misin?"

Khamsin kardeşini görmezden gelerek Calbernan'a hitap etmeye devam etti. "Gördüğünüz gibi Sealord, bir yıldan çok daha uzun bir süre Wintercraig'in kraliçesi olacağım. Dolayısıyla kendimi, kocamın çocuğunu ya da krallığımlı teslim edemem ve etmeyeceğim. Zavallı bir denizcinin tavsiyesiyle rotasından sapmış olmasından korktuğum çok yakışıklı ve açıkça güçlü bir yabancı prensle bile. Ama ben cömert olmayan bir kadın değilim. Buz Kralı'nı yenmek için bana katıl ve seni eli boş göndermeyeyim. Yirmi gemi inşa etmeye yetecek kadar odun ve ticaret için Wintercraig'in en iyi kürklerinden iki bin tanesine sahip olacaksın."

"Tsk. Tsk." Calbernan dilini ağzının çatısına vurarak gıdıkladı. "Falcon, bana bu kız kardeşin nasıl bir hazine olduğunu hiç söylemedin." Başını Khamsin'e doğru eğdi. "Böyle bir teklif gerçekten de cazip, myerina, ama ben halkımı bu topraklara sadece gemiler ve ticaret için zenginlik arayarak getirmedim. Kardeşin bana zenginlik vaat etti, bu doğru. Ama aynı zamanda bana kan bağıyla bağlı, kırılmaz bir ittifak ve Merimydion Hanesi'ni onurlandıracak bir hazine vaat etti."

"Size bir Summerlea Sezonu sözü verdi, değil mi?"

Altın gözleri parlıyordu. "Calbernan kanı denize hükmeder. Hava üzerinde gücü olan bir liana benim için iki yüz gemi ve on bin kürkten daha değerlidir. Ben yaşlıyım ve

Bir sarmaşığa sahip olma hakkımı kazandım ve Mevsimler güzel oldukları kadar yetenekli olarak da bilinir."

Vaat edilen gelin onun içindi, bu da onun Calberna'nın kraliyet hanesi Merimydion Hanesi'nin prensi olması gerektiği anlamına geliyordu. Adı neydi? Kham, Tildy'nin kafasına kazıdığı yabancı liderlerin isimlerini hafızasında aradı. Dilys mi? "Sen Dilys Merimydion musun?"

Calbernan başını eğdi.

"Sealord Merimydion, ailemin hava durumu armağanlarının Summerlea'nın doğrudan kraliyet soyunun dışına geçmediğinin farkındasınızdır. Bir Sezon eşiniz olsa bile, çocuklarınızın bu hediye miras alması ya da miras alsalar bile aktarmaları pek olası değil."

"Kardeşiniz bundan hiç bahsetmemiş olsa da ben böyle anlıyorum." Dürüstlüğünün ona bir miktar saygı kazandırdığını görebiliyordu. "Bu beni ilgilendirmiyor. Benim her çocuğumun kendine has müthiş yetenekleri olacaktır."

Khamsin'in akıllı karıştı. Hâlâ bağımsız olan Summerlea'nın prensesleri olarak kız kardeşleri, Summerlea'nın yararı için başka toprakların kraliyet soylularıyla evlendirilmeyi içermeyen bir geleceği asla beklememişlerdi. Tahttan indirilmiş, düşman bir kralın kızları olarak, gelecekleri çok daha az rahat olabilirdi. Wynter Atrialan'ın keyfine göre yaşıyorlardı ve bunu biliyorlardı. Yine de Khamsin bir yabancıyla evlendirilmişti ve kız kardeşlerini aynı duruma zorlamayacaktı.

"Calbernalılar eşlerine büyük saygı duyarlar, değil mi?"

"En yüksek saygılarımla, myerina."

"Falcon erkekleriniz için de eş sözü verdi mi?" Her yüz Calbernan çocuğundan sadece biri kızdı. Sonuç olarak, ünlü denizciler eşlerini sık sık Lukerne'deki köle pazarlarından satın alıyor ya da denizin ötesindeki zayıf topraklara baskınlar düzenleyerek gelinleri olmaları için kadınları esir alıyorlardı. İlk rüşvetinin tek başına yeterince cazip olacağını ummuştu. Bu kadar çok servet ve bu kadar çok gemi birçok eş satın alabilirdi.

"Onlara tüm Wintercraig'den seçeceklerine dair söz verdi."
Tabii ki vardı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Calbernan kralına açıkça. "Ama Summerlea ve Wintercraig arasındaki savaş pek çok kadını dul, çocuklarını da babasız bıraktı. Eminim aralarında, kendileri ve çocukları için bir güvence sağlaması halinde Adalı bir erkekle birleşme teklifine sıcak bakacak pek çok kişi vardır.

"Öyleyse işte teklifim, Calberna Prensi Dilys Merimydion: Eğer sen ve adamların Buz Kralı'yla savaşmak için bana katılırsanız, Wintercraig size elli gemiye yetecek kadar odun ve Wintercraig'in en iyi kürklerinden beş bin tanesini ticaret için sağlayacak. Ayrıca sen ve bu ordudaki her Calbernan, gelecek yaz barış içinde Konumarr'daki kraliyet sarayına dönmeye davet edileceksiniz. Orada sen, Sealord Merimydion, Summerlea Mevsimleri'ne kur yapmak ve onlardan birini gelinin olmaya ikna etmek için üç ayın olacak. Ayrıca Summerlea veya Wintercraig'den Calbernan'lı bir koca almak isteyen tüm kadınları da Konumarr'a davet edeceğim ve erkeklerinizin de kendi eşlerini kazanmaları için aynı üç ayları olacak."

Sealord gülümsedi. "Bu teklifin çok cömertçe olduğu kesin, myerina, ama ben ya da adamlarım neden daha sonra bir liana olasılığı için şimdi bir liana kesinliğini feda edelim?"

"İnanın bana, hiçbiriniz isteksiz bir Summerlea ya da Wintercraig eşi istemezsiniz."

"Ah, ama Calbernan'ın herhangi bir liana'sı uzun süre isteksiz kalmayacaktır." Bunu söyleme şekli, Khamsin'in vücudunda açık bir şekilde erotik bir ürperti yarattı. Eğer kendi Kışadamına geri dönülmez bir şekilde aşık olmasaydı, kılıcını yere atıp Merimydion'un teklifini kabul etmeyi düşünebilirdi.

Bunun yerine ona tatlı bir gülümseme verdi ve "Bu durumda lordum, üç ay sizin ve adamlarınızın seçtiğiniz gelinlerin rızasını kazanmanız için yeterli bir süre olacaktır. Ya da," diye ekledi, "Lord hemen kabul etmeyince,

Bu kılıcın ölümcül gücünü çağırırsak hepimiz bugün bir Güneş Ateşi alevinde ölebiliriz. Ve hiçbirimiz için ne çocuk ne de gelecek kalır."

Calbarnan Sealord tekrar gülmeye başladı, önce yavaşça, sonra artan bir coşkuyla. Gülüşünde hoş, dürüst bir ses vardı. Hayatı dolu dolu yaşayan ve her beklenmedik anından zevk alan bir adam olduğunu söyleyen türden bir ses. O anda kazandığını anladı. Ve kız kardeşlerinin böyle bir adam tarafından kur yapmaktan daha kötüsünü yapabileceklerini biliyordu.

"Peki Sealord, bir anlaşmamız var mı?"

"Öyle yapıyoruz, myerina. Öyle. Ve eğer kız kardeşlerin senin yarısı kadar kadınsa, o zaman ben denizin çok şanslı bir oğluyum." Hâlâ gülüyordu, gülümsemesi teninin parıltıdan, dövme karanlığına karşı göz kamaştırıcı beyazlıktaydı, Calbarnan ana dilinin akıcı, müzikal tonlarında seslendi. Adamları silahlarını indirdi.

"Ne?" Falcon eski müttefikine doğru hamle yaptı. "Merimydon, seni piç, bir anlaşma yapmıştık!"

Calbarnan prensi bir köpekbalığı kadar hızlı döndü, mızrağının Falcon'un yüzüne birkaç santim kala durdu. Artık gülmeyen, altın rengi gözleri soğuk ve ölümcül olan Dilys Merimydon usulca, "Anlaşmamız tamamlandı Falcon Coruscate. Bu ormandaki tek gözler seninkiler değil. Bu cesur myerina'ya vurduğunu biliyorum. Onu ölüme terk ettiğini biliyorum. Sana merhamet teklif ettiğini biliyorum ama yine de elinden gelse onu öldürecektin. Bir kadına -hem de kendi kız kardeşine- bu kadar az özen ve onurla davranan bir adam güvenilmez bir adamdır. Myerina" - Sealord'un soğuk, yırtıcı bakışları Falcon'un yüzünden hiç ayrılmadı -"Tek kelimeyi söyleyin ve bu krillo bir daha varlığıyla ışıltınızı kirletmesin."

"Hayır. Buna gerek yok." Kardeşine, "Bir zamanlar olduğunu düşündüğüm adam değilsin ama hâlâ Gül'ün Varisi'sin. Rorjak'ı yenmek için alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacak. Benimle savaş Falcon, ben de sana Wintercraig'den güvenli bir şekilde çıkmanı garanti edeyim.

bir daha asla dönmeyecek ve Wintercraig'e karşı hiçbir şekilde komplo kurmayacaksınız."

"Ne için her şeyi teslim edeceksin?"

"Hayatın için Falcon. Bu Verdan Coruscate'in sahip olduğundan daha fazla. Elka'nın sahip olduğundan daha fazla. Senin yüzünden ölen binlerce insandan daha fazla. Ve son üç yılını çöpe atarak harcadığın onurunun en azından bir kısmını geri kazanma şansı için. Olman gereken Yaz Prensi olma şansı için."

Bunu düşünmesi için onu yalnız bırakarak etrafında toplanan güçlere döndü. "Aranızdaki Summerland'lilere, Wintercraig Kralı'na karşı isyanınız için af teklif ediyorum. Ben Angelica Mariposa Rosalind Khamsin Gianna Coruscate Atrialan, Summerlea Prensesi, Wintercraig Kraliçesi." Manşetini geriye doğru kıvrırdı ve kolunu havaya kaldırarak bileğinin iç kısmındaki kırmızı gülü gösterdi. "Ben Gül'ün Varisi, Fırtınaların Efendisi ve Roland Soldeus'un efsanevi kılıcı Alev'in kullanıcısıyım. Sana evine bir hainin ölümüne değil, bir kahramanın karşılaşmasına dönme şansı sunuyorum." Tepkileri ölçmek için yavaş bir daire çizerek döndü. Adamların çoğu kararsız görünüyordu. Birkaçı düşmanca davranmaya devam etti.

"Az önce bize saldıran canavarlar mı? Onların geldiği yerde daha fazlası var - tek arzuları tüm yaşamı yok etmek ve tüm Mystral'ı sonsuz kışa sürüklemek olan diğer yaratıklardan oluşan bir ordu gibi. Eğer onları şimdi durdurmazsak, sayıları daha da artacak. Garm'ın mavi buharı onları dondurduğunda yoldaşlarınıza ne olduğunu gördünüz. Dünyanın en büyük ordusu onları yenmeyi umut edemeyene kadar, her erkeğe, kadına, çocuğa ve hayvana tekrar tekrar olacak.

"Senden tek istediğim bana sadakat yemini etmen ve tıpkı kardeşim ve Kral Verdan'ı takip ettiğin gibi şimdi de savaşta beni takip etmen. Bunu yaparsanız Wintercraig'in tacına karşı işlediğiniz suçlar affedilecek. Bunu yapmazsanız, her biriniz

ateş ve kan içinde yok olacak. Atam Roland Soldeus'un kılıcı üzerine yemin ederim."

Wynter karyolasında uzanmış, çadırının çatısına bakıyordu. Malzeme, Summerlea ile savaştığı üç uzun yıl boyunca kullandığı çadırın rahatlatıcı, dövmeli güzelliğinin aksine, ilginç olmayan ten rengi bir brandadan oluşan boş bir levhaydı. Ama tuvalin boşluğu kendi başına neredeyse hipnotize ediciydi.

Gözleri odaklanmadı ve zihni önümüzdeki günlerde ortaya çıkabilecek çeşitli senaryolar arasında dolaştı. Wintercraig'i, çocukluğunu ve Garrick'i düşündü. Başını kaldırıp Khamsin'in Kral'ın Kalesi'ndeki cumbadan onu izlediğini gördüğü günü ve düğün günlerini, Gül'ünün Kurt'una ilk dokunduğu anı ve farkındalığın onu bir şimşek gibi çarptığını düşündü.

Kardeşine kendi isteğiyle mi gitmişti? Dünyanın gördüğü en büyük silahı ona teslim etmiş miydi? Yoksa Tildy'nin öne sürdüğü gibi, isteği dışında mı götürülmüştü?

Neye inanmak istediğini biliyordu. Kalbi Tildy'nin haklı olması için acıyordu.

Yine de zihninin gerisindeki küçük bir ses, Falcon'un onun kardeşi olduğunu fısıldayıp duruyordu. Senin Garrick'i sevdiğin kadar sevdiği kişi. Ona asla ihanet etmezdi. Senin için bile.

Onun sevgisini ya da sadakatini kazanmak için ne yapmıştı? Onun iradesi dışında evlenmiş, düğün gecesi lanetli arras yaprağı sayesinde ona tecavüz etmiş, sonra da onu bildiği her şeyden ve sevdiği herkesten koparmıştı. Evet, onu kraliçesi yapmıştı ama onu kendi kapısının önünde terk etmiş, bedenini istediği gibi kullanmış ve haftalar boyunca sarayının alay ve küçümsemeleriyle yüzleşmesi için onu yalnız bırakmıştı.

Son aylarda bunu telafi etmeye çalışmış, ona her karısının sahip olduğu ilgi ve mutluluğun bir ölçüsünü vermeye çalışmıştı.

hak etmişti. Ama birkaç haftalık nezaket ve ilgi nasıl olur da bir ömürlük sevgiden daha ağır basabilirdi?

Falcon da en az Roland Soldeus kadar onun kahramanıydı. Ve Roland'ın kılıcı ellerindeyken ikisi Summerle'ı geri alabilir, hatta Wintercraig'i fethedebilirlerdi. Wynter'a ihtiyacı yoktu. Roland'ın kılıcının ek gücü olmadan bile iki silahı yakıp kül ettiğini düşünürsek, Wynter'ın Bakışları'ndan korkmasına da gerek yoktu.

Neden onu Falcon'a tercih etsin ki?

Kardeşinin kampını izleyen kurtlara sormuştu ama içlerinden onu gören olduysa bile, bilgiyi sürülerine aktaramadan öldürülmüşlerdi.

Bunu düşündükçe, Khamsin'in Falcon'la birlikte kendi isteğiyle gitmiş olma ihtimali daha da artıyordu. derin bir ürperti kapladı ve vücudunu titreten sarsıntılara yol açtı. Wynter doğruldu ve bacaklarını karyolasının kenarına doğru salladı.

Khamsin'in Falcon'u kendisine tercih ettiğini düşünmek bile damarlarındaki kanın buza dönüşmesine neden oldu. Göğsündeki soğuk öfke ve nefret kütlesi, kemiklerinden oyulmuş bir namlunun üzerine gerilmiş canlı derisinden yapılmış bir bas davul gibi zonkluyordu. Eğer ona ihanet ederse ...

Ayağa fırladı. İçinde bir gerginlik vardı. Çenesini öyle sıktı ki dişleri ağrıdı ve yumruklarını öyle sıktı ki eklemleri çatladı.

, Wyn. Kendine gel.

Çadırın kanatlarının arasından eğildi. Dışarıdaki ateş artık çoğunlukla kor halindeydi. Nöbet tutan bir avuç Beyaz Muhafız dışında kamp boştu, herkes gece için yataklarını aramıştı. Gökyüzü karanlık ve aysızdı, yıldızlar kış gecesinin berrak karanlığında parlıyordu. Orman sessizdi. Tamamen hareketsizdi. Ağaçlar, yıldızların gölgelediği kar denizinde nöbet tutan gölgeli nöbetçilerdi.

Wynter adır kazıklarının yanından geçerek ormanın karanlık karşılamasına doğru yürüdü.

Gece soğuktu. Bir Kış Adamı bile buna acı diyebilirdi. Wyn bunu hissetmiyordu. Sadece öyle olduğunu biliyordu. Kar kadar soğuk. Buz gibi soğuk.

Ölüm kadar soğuk.

Nefesi buğulanmadı. Toz karda yürürken ayakları ses çıkarmadı. Ağalardaki hiçbir kuş o geçerken seslenmedi. alılıklarda hiçbir yaratık koşuşturmadı.

Etrafında gecenin aysız karanlığı, ormanın gölgeleri, karın soluk gümüşü onu hareketsiz bir sessizlikle sarmıştı. Sanki diğer tüm yaşamın sona erdiği bir dünyada tek başına yürüyordu.

Bilinçli bir düşünce ya da yön olmadan yürüyordu. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak. Yavaş ve telaşsız bir şekilde nefes alıyordu.

Yavaş yavaş, iki yanındaki ağaçların sinsice yaklaşan bir şeyin farkına vardı. Kürklü beyaz şekiller, ormanın siluet halindeki ağaçlarının arasından kayıyordu, pençeleri karda onun ayakları kadar sessizdi. Bileğindeki beyaz kurt tanıdık bir şekilde yandı. Kurtlar ona eşlik etmeye gelmişti.

Onların varlığıyla rahatladı ve Khamsin'in gitmemiş olmasını diledi. Sanki görünmez ama gerekli bir parçası çalışmayı bırakmış ya da tamamen kaybolmuş gibi, onun yokluğu ona acı veriyordu.

Calberna ve Summerlea ordularıyla karşılaştığında, karısını orada, düşmanın yanında, ona karşı silahlanmış olarak bulacak mıydı?

Kalbi, hayatını kurtardıktan sonra ona asla ihanet etmeyeceğine inanmak istiyordu. Ancak akli, Summerlea kökenlerini, babasının ve ağabeyinin sahtekârlığını hatırlaması gerektiğini fısıldayıp duruyordu. Summerland'lilere güvenilmezdi.

Khamsin kardeşine kendi isteğiyle gitmiş olsun ya da olmasın, yine de gitmişti. Ve onu bir daha göremeden, ona söyleme şansı olmadan öleceği fikriyle mücadele ediyordu-

Solunda bir dal kırıldı ve Wyn'i düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Kim var orada?" diye seslendi. Ormanı tarayarak bir hareket aradı ama gece tamamen durgun ve sessizdi.

"Sana ihanet etti," diye fısıldadı ses ağaçların arasından.

Sağa döndü, sesin kaynağını arıyordu. "Korktuğun şey gerçek oldu."

Wyn etrafında döndü. Bu kez ses solundan geliyor gibiydi.

"Ona hak etmediği nezaketi, sıcaklığı ve dostluğu verdiniz. Ona güven verdin. Onu kraliçeniz yaptınız. Ve karşılığında, o düşmanla komplo kurdu."

"Reika." Wyn'in dudakları düzleşti. "Göster kendini kadın. Ve zehirli sözlerini sustur. Ondan nasıl nefret ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Büyük Av sırasında onu öldürmek için nasıl planlar yaptığını? Neredeyse ikimizi de öldürmeyi başarıyordun."

"Sana böyle mi söyledi? Sen de ona inandın mı?"

Şimdi onu görebiliyordu, kapüşonlu bir pelerinle örtülü uzun boylu figürü, yüz metre önündeki bir yükselti üzerindeki ağaçların arasından onu izliyordu.

"Onu saraydan dışarı çektin. Ona saldırdınız ve onu yaralı ve kanlar içinde bıraktınız. Taze kan kokusunun, başladığın işi bitirmek için garm'ı çekeceğini biliyordun. Şu an hayattayım çünkü o benim hayatımı kurtardı. Benimle oyun oynamak isteseydi bunu neden yapsın?"

"Sen ölseydin Valik onun bir nefes daha almasına izin verir miydi sanıyorsun? Elbette seni kurtardı. Başka bir kaçış girişiminde bulunana kadar şüpheleri üzerinden atmanın tek yolu buydu." Reika mesafesini korudu. Adamın ona doğru attığı her adımda, kadın siyah-beyaz sert ağaç gövdelerinin arasından daha da geriye doğru süzülüyordu. "Ben de aynı nedenle

sana kendim gelmedim. Kanıt olmadan bana inanmayacağınızı biliyordum, bu yüzden ormanda saklandım ve bekledim. Kaçmanın ve kardeşine gitmenin bir yolunu bulacağınızı biliyordum ve haklıydım. Onu kampına kadar takip ettim."

Buz Wyn'in göğsüne saplandı. "Yalan söylüyorsun." Ama itiraz ederken bile zihninin gerisindeki küçük bir ses fısıldadı: "Öyle mi? Reika birçok şeydi ama aptal değildi. Bir çeşit kanıt olmadan böyle iddialarda bulunmazdı."

"Bana inanmıyorsanız kurtlara sorun. Şimdi kardeşinin ordusunun başında at sürüyor. Size karşı istilacılara liderlik ediyor."

Wynter buna inanmak istemedi. Khamsin onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Onu garmdan kurtarmak için çıplak elle dışarı fırlayışını hatırladı. Ona ihanet etmek niyetindeyse bunu neden yapmıştı? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Yine de içini kemiren o küçük şüphe oradaydı. Zihnindeki o soğuk, fısıldayan ses onu Yazlık Adalılara, kadınlara güvenilmemesi gerektiği konusunda uyarıyordu. Khamsin'e güvenilmemeliydi.

Korkunç ihanet şüphelerine karşı sertçe geri çekildi. Khamsin dik başlı, inatçı ve huysuzdu ama sahte değildi.

Seninle ilk tanıştığı günden beri yalan söylüyor, diye fısıldadı ses yine.

Hayır. Asla olduğundan başka biri olduğunu iddia etmemişti. Kendini hizmetçi olarak tanıtmış olabilirdi ve evet, düğünlerinde kimliğini gizlemişti ama asla yalan söylememişti. En fazla, onu yanlış varsayımlarda bulunmaya teşvik etmişti. Ama asla gerçekten yalan söylememişti. Bunun için fazla açık sözlü, fazla onurluydu. Halla'nın hatırı için idolü Roland Soldeus'tu; Summerlea'nın tanıdığı en kral.

Roland bir efsane. Falcon etten kemikten, onun kardeşi. -Roland'ı ne kadar idolleştiriyorsa onu da o kadar idolleştirmiştir -belki de daha fazla çünkü Roland onu babasından korumuştur. Hiç sevgisi yokken ona sevgisini verdi. Sen

Kardeşinin Roland'ın kılıcını bulmasına ve krallığını geri almasına yardım etmek için yapmayacağı şey var mı?

"Kurtlarla konuş," diye ısrar etti Reika. "Çok geç olmadan gözlerinizi gerçeğe açın."

Wyn daha fazlasını duymak istemiyordu. Kurtların Reika'nın suçlamalarını doğrulamasını istemiyordu. Eğer doğrularlarsa, Khamsin'in ihaneti onu daha önce hiç kırılmadığı kadar kıracaktı.

Kendini böyle bir olasılıktan korumak için bunca ay boyunca karısıyla arasına duygusal bir mesafe koymaya çalışmıştı. Sadece bir erkek olduğu zaman, kalp kırıklığı yeterince zor olurdu. Ama o bir tanrının özünü içmiş bir adamdı; bir bebeğin anne sütüyle beslendiğı gibi öfke ve acıyla beslenen karanlık, ruhsuz bir tanrının.

Bakmaması gerektiğini biliyordu. Biraz daha öfke, biraz daha acı ve nefret ve Rorjak, Wynter'in iradesini alt etmek, bedeninin kontrolünü ele geçirmek ve kötülüğünü dünyaya salmak için ihtiyaç duyduğu tüm yakıtı sahip olacaktı.

Ama geri dönmeye çalıştığında, bunu yapamayacağını anladı. Belki de Rorjak çoktan Wyn'in iradesini kendi iradesine tabi kılmıştı. Ya da belki Wyn gerçeğı bilme ihtiyacını inkâr edemiyordu.

Kurtlara doğru uzandı.

İstilacılar şafaktan saatler önce kamptan ayrıldılar. Şahin, Khamsin'in yanında at sürdü.

"Seni asla öldürmezdim, Storm," dedi ata binerken. "Bunu asla yapmazdım. Ölmeni isteseydim, seni tapınakta öldürürdüm."

"Babamızın beni garm'a atmasına izin verdin, sonra da beni orada ölüme terk ettin."

"Seni orada ölüme terk etmedim. Yayımı almaya gittim. Geri döndüğümde sen çoktan gitmiştin."

"Bu doğru olsa bile, yine de beni Blazing'in ateşiyile yakmaya çalıştın."

Yüzünü buruşturdu ve başını öne eğdi. "Aklımı kaçırmıştım. Sanırım uzun zamandır aklımı kaçıırıyordum. Eğer seni gerçekten incitmiş olsaydım - gerçekten incitmiş olsaydım - kendimle asla yaşayamazdım." Ona ciddi bir içtenlikle baktı, gözleri çok ciddiydi, anlayış için yalvarıyordu. "Tek istediğim kılıçtı, Storm. Tek istediğim buydu."

"Biliyorum." Falcon'un gözlerine karşı kendini korumanın imkânsız olduğunu anlayınca dikkatini tekrar önündeki yola çevirdi. "Tek istediğim sevmektir."

"Seni seviyorum, Storm. Her zaman sevdim."

"Hayır," dedi. "Beni hiç sevmedin. Gerçekten sevmedin. Benim hayranlığımı sevdin. Seni putlaştırmamı ve her sözünü dinlememi sevdin."

Çocukluğunda idolü olan adama baktı. Yakışıklı, maceracı ağabeyine... Onun her yönden mükemmel olduğunu düşünmüştü. Onun hakkında ne kadar yanıldığını fark etmek çok acı vericiydi. Gerçeğe karşı ne kadar kör olduğunu.

"Ama seni sevdim. Seni o kadar çok sevdim ki her gittiğinde ağlayarak uyudum. Sen benim her şeyimdin. Babam, kardeşim, arkadaşım, kahramanım. Roland'ı sen sevdiğin için sevdim. Roland gibi olmak istedim, çünkü senin öyle olduğunu düşündüm. Hayran olduğun her şey olmaya çalıştım çünkü beni sevmeni ve sevmeye devam etmeni istedim. Hatta kendime, senin kadar iyi, asil ve cesur olursam, belki bir gün babamın da beni seni sevdiği gibi sevebileceğini söyledim. Seni o kadar çok sevdim ki karakterinde tek bir zayıflık ya da eksiklik görmeyi reddettim."

"Storm-"

"Wynter bana savaşı başlatmak için ne yaptığını anlattığında ona bile inanmadım. Ne zaman bencilce ya da zalimce bir şey yapsan senin için bahaneler uydurmaya çalıştım. Ama artık değil. Bu iş bittiğinde Wintercraig ve Summerlea'den ayrılacaksınız. Calberna'ya ya da seni kabul edecek başka bir ülkeye yelken açacaksın."

ve asla geri dönme. Eğer bunu yaparsan, hayatının geri kalanını huzur içinde, işlediğin suçlara Wintercraig'in misilleme yapmasından korkmadan yaşayabilirsin." Ona doğru eğildi ve gözleriyle Blazing'in kabzasındaki elmasın ölümcül bir güçle parıldamasına izin verdi. "Ama sana yemin ederim kardeşim, eğer bir daha halkımı, krallığımı ya da sevdiklerimi tehdit edersen, bu dünyanın hiçbir köşesinde gazabımdan güvende olmayacaksın. Ve bunun boş bir tehdit olmadığını biliyorsun."

İstilacıların ordusu şafak öncesi ormanda ilerliyordu. Kahverengi tenli Summerlandlılar. Peştamalları, kollukları ve koruyucu zırh plakalarıyla yanardöner mavisî dövmeî adalılar, bir buz devi sürüsü kadar soğuktan habersizdi. Başlarında, devasa bir Calbernán ve Falcon Coruscate arasında at süren, bağlanmamış ve açıkça esir olmayan Khamsin vardı.

Kardeşine gitmişti.

Bir şey Wynter'ın ciğerlerini sıktı. Boğuluyordu, nefesini tutamıyordu. Korkunç bir basınç kalbini de kavradı, sıkı, yakıcı soğuk, aşırı derecede acı verici. Göğsünü tutarak bir dizinin üzerine düştü. Acı göğsüne, kollarına ve gövdesine yayıldı.

Düşmemek için uzanıp yakındaki bir ağaç tutundu.

Wyrn merhamet et. Khamsin'in ihaneti bildiği tüm yaralardan daha derin ve daha acı vericiydi. İçinde kıvrandı ve kıvrandı, yandı ve dondu, onu içten dışa kırdı.

Boğazından yaralı bir kurdun çığlığı gibi alçak, iniltili bir inilti koptu. Düşerken buz parçaları halinde donan gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve alnını defalarca ağacın sert kabuğuna çarptı, fiziksel acıyı memnuniyetle karşıladı, diğerini hafifleteceğini umdu.

"Hayır. Hayır! Hayır!" Başını geriye attı ve ulumasını gece gökyüzüne saldı. Bir sürü ürkek kuş havalandı.

"O sana ihanet etti." Her kelime bir iğne gibiydi, derisinin altına giriyor ve kemiklerinin derinliklerine işliyordu. "Onu durdurmanın tek bir yolu var. Yaptıklarını ona ödetmenin tek bir yolu var."

"Hayır," diye fısıldadı.

Reika sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Gücünüzü kucaklayın, kralım-"

"Hayır."

"Hakkınız olanı talep edin-" "Hayır"

...

"Sana açtığı yara için onu cezalandır. Hepsini cezalandır! Acı çektir onlara! Düşmanların önünde diz çöksün! Sen zayıf değilsin! Sen Kış Kralı'sın ve içinde bir tanrının gücünü taşıyorsun! Kullan onu! Gazabını serbest bırak! Düşmanlarını yeryüzünden sil!"

Derisine batan keskin iğneler gibi başlayan kelimeler şimdi birer sivri uç haline gelmiş, her biri acımasız bir doğrulukla yerine çakılıyordu. Kalbinin içinde biriken öfke, ihanetin ezici acısına karşı dışarıya doğru bastırıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve içindeki vahşi kış öfkesinin serbest kalmasını engellemek için bir kolunu yüzünün üzerine attı.

"Hayır, lanet olsun! Hayır!"

"Roland'ın Kılıcı'nı buldu. Onu kardeşine getirdi, böylece Wintercraig güçlerini onun büyük gücüyle öldürebilecekler!"

Eğer diğer her iddia vücuduna saplanan bir bıçaksa, bu ölümcül bir darbeydi.

Roland'ın kılıcı. Khamsin'in en az kardeşi kadar imrendiği kılıç. Tüm acılarının kaynağı olan kılıç.

Khamsin o kılıcı kardeşine götürmüştü.

Başını kaldırdı. Yüzünü koruyan kolu yanına düştü.

Tamamen hissizleşmişti. Khamsin'in ihanetinden duyduğu acı da, içinde uyandırdığı daha hassas duygular da yok olmuştu. Donmaktan başka bir şey hissetmiyordu,

Buzdan güç alan öfke vücudunun her hücresine hızla yayıldı. İnsanlığından geriye kalan her şey -bilinci, duyguları, anıları- küçülmüş, ucsuz bucaksız, aşılmaz bir buz okyanusunun derinliklerine gömülmüş küçük bir yaşam zerresine yoğunlaşmış gibiydi.

Kendisine ait olmayan bir bedenin içine hapsolmuş bir gözlemci gibi, işgal ettiği formun ağaçtan itildiğini, omurgasının dikleştiğini ve dik durduğunu hissetti. Gözlerini açtı. Dünya sanki renkli bir camın arkasından görüyormuş gibi soluk mavi bir renk almıştı. Elllerine baktı. Derisini berrak bir buz tabakası kaplamıştı. Parmaklarını esnetti ve buz çatlayıp düştü, ancak bir an sonra yeniden oluştu.

İçi ve dışı donmuştu.

Reika ağaçların gölgesinden çıktı ve pelerininin kapüşonunu geriye itti. Dudakları maviye dönmüştü, gözleri Wyrn'in kutsal, ısı vermeyen alevinin rengindeydi ve gülümsediğinde Wyrn buzun kırılma sesini duydu. Solunda ve sağında, karla kaplı ormanın derinliklerinden bir garm ordusu ortaya çıktı ve arkalarında, büyüklüklerine rağmen şaşırtıcı bir sessizlikle hareket eden, korkunç, mavi derili Buz Devleri topluluğu geldi. Reika, garm ve Buz Devi hep birlikte onun önünde eğildiler.

"Tekrar hoş geldiniz Lordum Rorjak," diye selamladı Reika Villani. "Uzun zamandır dönüşünüzü bekliyorduk."

BÖLÜM 27

Karnak

"Yaz Güneşi," diye nefes aldı Khamsin. Savaş alanına bakarken içinden dehşet ve korku akıyordu. "Krysti, şu dürbünü bana ver."

Çocuk tek kelime etmeden bardağı uzattı. Kadın bardağı gözüne götürdü.

Buz Kralı'nın ordusu alanın tüm genişliğini kaplamıştı. Aralarında insanlar, kurtlar ve ayıların da bulunduğu donmuş buzdan köleler, görünmez beyaz garm sürüleri ve boyları yirmi metreye yaklaşan en az seksen devasa mavi canavarla karışmıştı.

Hiç Buz Devi görmemişti ve bunun hâlâ doğru olmasını diliyordu.

Korkunç, iğrenç yaratıklardı. Yapıları insana benziyordu ama tüysüz mavi-beyaz gövdeleri, altı inçlik pençeleri ve mavi ağızlarını dolduran hınzır, garmlike dişleri vardı. Devasa yumruklarında, bir insanı tek bir darbeye ikiye bölecek kadar keskin görünen büyük, tırtıklı kılıçlar tutuyorlardı. Düzeltiyorum, bir sıra adamı ikiye bölecek kadar keskindiler.

Düşman hattını taradı, sonra uzun boylu, atlı bir figür görününce durakladı.

Uzaktan bile olsa, Khamsin kocasını tanıdı. -daha doğrusu bir zamanlar kocası olan şeyi- ve kalbi titredi. Üzerinde korkunç bir değişim meydana gelmişti. Tenindeki tüm sıcak altın tonları sıyrılmış, geriye saf bir bloktan oyulmuş gibi görünmesine olan insanlık dışı gümüşü bir mavi kalmıştı.

Buz. Başını pürüzlü buz sarkıtlarından oluşan bir taç çevreliyordu ve bağlanmamış beyaz saçları rüzgârda arkasından savruluyor, kar beyaz bir sis halinde düşüyordu. Yürüdüğü her yere kış yağıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu -Atrium'daki oymalarından birinde olduğu gibi- ama aynı zamanda son derece soğuk, son derece acımasız, son derece ölümcüldü.

"Ah, Wynter," diye dehşet içinde nefes aldı Kham. Artık kocasının bedeninde yaşayan korkunç yaratığın görüntüsüne dayanamayan Khamsin dürbünü kaydıldı. Rorjak'ın yanında at süren mavi dudaklı bir sarışın odak noktasına geldiğinde parmakları sıkıca kenetlendi.

"Reika." Artık Khamsin'in aklında tapınaktaki rahibeleri kimin öldürdüğüne ya da Elka'nın buzdan kölesini neden Buz Kalp'in yanında bulduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Ve başka ne olsun, öyle ya da böyle, bu savaş bitmeden önce Khamsin Reika Villani'den geriye kalanları doğruca Hel'e gönderecekti.

"'Reika' nedir?" Dilys Merimydion onun yanında mırıldandı. Calbernan, pazarlık yaptığı kişi o olduğu için, pazarlıklarının yerine getirilmesini sağlamanın tek yolunun onu hayatta tutmak olduğunu ilan etmişti. Bu nedenle en azılı yüz savaşcısıyla birlikte onun güvenliğini sağlamak için kendilerini ona bağlamıştı.

Dürbünü tekrar gözüne yerleştirmeden önce Calbernan liderine kısa bir bakış attı. "Öldürölmesi gereken aşağılık bir yaratık."

"Ah. Evet, bir sürü reika var." Dirseklerinin üzerine eğildi, yeşil-siyah saçlarının kalın telleri karın üzerinde dalgalanıyordu ve kendi dürbününden baktı.

Reika ve Rorjak'ın iki yanında, Valik ve Galacia buz köleleri eyerde uzun boylu ve tehditkâr bir şekilde oturuyordu. Donmuş Galacia artık Thorgyll'in güçlü mızraklarından birini tutmuyordu. Reika ona el koymıştı.

Dehşet Khamsin'in kalbini doldurdu. Buzdan köleler - insanlar ve hayvanlar- ve Rorjak'ın Buz Devleri ve garm ordusu onun kendi güçlerinden üç bir fazlaydı. Hatta ile

Alev alev yanarken, kendisinin ve müttefiklerinin ete kemiğe bürünmüş bir tanrının gücüne karşı durabileceğinden emin değildi.

Alanın karşısında Summerlea ve Calberna orduları toplanmıştı. Sol tarafta Summerlea kuvvetleri Coruscate'in yeşil ve kırmızı sancaklarını dalgalandırıyor. Sağ tarafta, Adalar'ın mavi-yeşil sancaklarının altında, Calberna'nın dövmeli savaşçıları parıldayan mızraklarını ve uzun, tabut şeklindeki kalkanlarını tutuyorlardı. Okçu filoları piyadelerin önünde toplanmıştı, sol ve sağ kanatlarda ise atlı mızrakçılar ve arbaletçiler hücum emrini bekliyordu. Falcon birleşik güçlerin merkezinde, elinde uzun kavisli yayıyla at sürüyordu. Miğferini Summerlea'nın savaş tacıyla değiştirmişti.

"Bu büyük bir ordu," diye gözlemledi Merimydion. "Zafer birçok cana mal olacak. Hem de çok fazla. Kocan bugün öldüğünde, savaş bittiğinde sen ve ben hâlâ nefes alabiliyorsak, sen de yazın deniz kıyısındaki saraya geleceksin, değil mi? Kız kardeşlerinle birlikte evlenmek için kur yapacaksın, değil mi?"

"Hayır." Dürbününü yere bıraktı. "Bugünkü savaşın sonucu ne olursa olsun bu olmayacak Sealord. Bundan sağ çıkma ihtimalim çok zayıf. Ama eğer olursa, Wynter kurtulsa da kurtulmasa da, benim yerim hâlâ burada, Wintercraig'de halkımı savunmak olacak."

"Hhnn." Homurtu, kahkaha ve iç çekme arasında bir ses çıkardı. "Yazık oldu, Fırtınaların Hamsin'i. Sen myerial-myerinas'sın, hazinelerin hazinesisin. Calberna için pek çok büyük savaşçının anası olurdun."

Aşağıdaki alanda, Falcon sadağından bir ok çıkarıp taktıktan sonra yayını yukarı kaldırarak onu daha fazla tartışmadan kurtardı. Ana ordunun her iki okçular da onu takip etti. Khamsin komutu duyamayacak kadar uzaktaydı ama bir anda oklar havada uçuşmaya başladı. Falcon'un yayından çıkan ok, ardında kör edici bir ışık izi bıraktı.

"İşte sinyelimiz," dedi Khamsin, erteleme için minnettar bir ifadeyle. Merimydion egzotik yakışıklıydı,

Kendi tarzında şaşırtıcı derecede çekici ve kesinlikle tamamen erkekti. Wynter'ı daha az sevseydi, ona kur yapma teklifini kabul etmek isteyebilirdi. Ama onun için sadece tek bir erkek vardı ve onun adı da Craig'li Wynter'dı.

Güneşateşi oku gökyüzünde uçarken, Buz Kralı kılıcını kaldırdı ve ileri doğru savurdu.

Ayaz Devleri kükredi. Uzun, gürültülü ve korkunç olan bu kükremeler devasa güçte rüzgârlar yarattı; dondurucu, kaynayan kar ve buz bulutları alanda hızla ilerleyerek önlerine çıkan her şeyi yuttu. Okları uçuşlarının ortasında yakalayıp kibrit çöpü gibi fırlattılar.

Summerlea saflarında buna karşılık olarak bir ısı dalgası kabardı ve uluyan kar fırtınası rüzgârlarını karşılamak için kabarıırken kar ve buzu eritti. İki karşıt büyü dalgası sahada çarpışırken Khamsin enerjinin teninde dalgalandığını hissetti. Fırtına bulutları patladı, yükseklerde ve hızla kaydadı. Yüzeylerinde şimşekler çaktı. Rorjak Bakışını serbest bıraktı ve yükselen fırtına, dönen buz ve kardan oluşan beyaz bir duvara dönüştü.

Buz, devasa fırtına bulutlarından ok gibi fırladı, ancak Falcon dolu tanelerini ölümlü birliklere ulaşmadan önce hava yeteneğiyle eritmeyi başardı.

Fırtına onun yeteneğini çağırıyor, güç teninde karıncalanıyordu. Uzanıp kış buzunun ve yaz sıcaklığının akışını şekillendirmek istedi. Ama bunu şimdi yapmak konumlarını ele verirdi. Kendini göstermeden önce Wynter'a çok daha yakın olması gerekiyordu. Rüzgâr yüzüne esiyor, saçlarının arkasından akmasına neden oluyordu. Falcon fırtınayı gökyüzünde tuttuğu, rüzgâr ona doğru estiği ve kokusunu alandan uzaklaştırdığı sürece, o ve Merimydion'un Buz Kralı'nın ordusunu kuşatma şansı vardı.

Buz Devleri tekrar kükredi. Bir başka buz ve kar duvarı tarlayı boydan boya geçti. Bu kez, uğuldayan kar fırtınası rüzgarlarının hemen ardından, Summerlander görüşünden gizlendi,

jarm ve buzla kaplı ayılar, kurtlar ve kar aslanları ölümcül hatlara doğru yarıştı.

"Gidelim," dedi. "Güneş Ateşi oklarıyla bile Falcon buna karşı fazla dayanamaz."

O ve yoldaşları Buz Kralı'nın ordusunun arka kanadının arkasından dolandıklarında, Yaz ve Kış'ın büyü, orduları aşağıdaki sahada savaşırken gökyüzünde de vahşice çarpışıyordu.

Falcon'un merkez hattı geri çekilmişti, Buz Kralı'nın ordusunu içeri çekmeye çalışıyordu, böylece her iki kanattaki süvariler onları kıskaç şeklinde yakalayabilir ve Khamsin'e Wynter'a mümkün olduğunca yaklaşması için zaman kazandıracak çapraz ateşle jandarmayı avlayabilirdi. Fakat kaynayan mavi buhar bulutları orduların üzerine döküldükçe ve düşenler sayılarını Buz Kralı'nınkilere eklemek için tekrar yükseldikçe, kıskaç stratejisinin başarısız olacağı giderek daha açık hale geliyordu, hem de hızlı bir şekilde.

Onları yavaşlatmak için fırtınayı kullanması gerekecekti ama bunu yaptığı anda Rorjak büyüünü hissedecek ve onu takip edecekti. Sürpriz yapma şansını kaybedecekti.

Merimydion'a "Planlarda ufak bir değişiklik oldu," dedi. "Adamlarına kendilerini hazırlamalarını söyle. İşler bizim için çok çirkinleşmek üzere. Ve bana biraz yer açmak isteyebilirsin."

Sealord onun yüzüne bir kez baktı ve Calbernan'daki adamlarına bağırarak geri çekildi.

Roland'ın kılıcını daha sıkı kavradı.

"Tamam, Blazing," diye mırıldandı, "bakalım elinde ne ." Eğer hâlâ Wynter'ı kurtarabileceği küçük bir şans varsa, Kham bunu değerlendirmeye niyetliydi. Ama eğer Wynter'ı kaybetmişse, Rorjak'ın onun üzerindeki etkisi yenilemeyecek kadar güçlüyse, o zaman onu elinden gelen her şekilde durdurmak onun göreviydi. Bu Roland Soldeus'un hayatını sona erdiren dehşet verici gücün serbest bırakılması anlamına gelse bile.

Öyle ya da böyle, Buz Kralı bu sahadan asla adımını .

"Helos, Güneş Baba, bu kılıcın verebileceği her türlü armağanı şimdi bana ver." Kılıcı gökyüzüne doğru savurdu ve büyüünün kapılarını açarak varlığının her parçasıyla tanrılara, güneşe ve gökyüzüne seslendi.

Cevap, daha önce çağırdığı her şeyin çok ötesindeydi.

Sanki üzerine bir ateş sütunu inmiş, dünyasını ısı ve alevle tutuşturmuştu. Garip bir şekilde, yanmıyordu. Cildi ısındı ve gerildi, saçları ısıdan doğan bir rüzgâr denizinde etrafında dönmeye başladı ama acı yoktu. Sadece aşırı bir sıcaklık hissi ve vücudunu neredeyse patlamak üzere dolduran bir güç ve canlılık hissi vardı. Görüşünün kenarları parlak, altın beyaza dönüştü.

Kılıcın kabzasındaki elmas bir yıldız gibi parlıyordu, ışığı neredeyse kör ediyordu.

Gökyüzünde, mavi, kırmızı ve elektrik moru şeritleri gibi fırtınanın içinde dönen hava akımlarını görebiliyordu. Onlara uzandı ve onları kendi iradesine zorladı, fırtınaya ısı ve nem beslerken sıcak hava akımlarını gittikçe daralan daireler halinde döndürdü.

Buz Kralı kükredi ve etrafında dönerek Bakış'ını serbest bıraktı. İki düzine Buz Devi de onu takip etti. Ama kışın en soğuk derinlikleri bile güneşin sıcaklığını söndüremedi. Rorjak'ın Bakışları'nın ayazı ve Buz Devleri'nin ulumalarının kar fırtınası, Khamsin'in fırtınaya geri beslediği buhara dönüştü. Şimşek çaktı ve parladı. Bir şimşek Buz Kralı'nın ordusunun yakınındaki bir ağaca çarptı ve onu yanan odun ve buharlaşan buz patlamasıyla havaya uçurdu.

İki düzine jandarma Falcon'un kuvvetlerine saldırmaktan vazgeçip dönerek doğrudan Khamsin ve Calbernalılara doğru dörtnala koşmaya başladı.

"Merimydon!" Sealord'un dikkatini çekmek için bağırdı ve akın eden garm sürüsünü işaret etti.

"Onları görüyorum! Calbernari! Silah başına!" Bağırarak verdiği emir üzerine adamları kulaklarına balmumu tıkaçlar tıkayarak onları felç etkilerinden garm's

çığlıklar atarak kalkanlarını ve mızraklarını hazırladılar. Arkalarında diğerleri oklarını gevşettiler.

Garm, toprağı yiyen adımlarla yerden geçti. Pençeleri ve dişleriyle kesip parçalayarak, çığlık atan bir sürü halinde Calbernalıların üzerine düştüler. Adalar'ın vahşi savaşçıları rütbelerini koruyorlardı. Okyanus yırtıcılarının insanlık dışı hızıyla hareket ederek, garm'ın kesici pençelerinden kaçmak için sıçradılar, döndüler ve kıvrıldılar ve kendi vahşi vahşilikleriyle saldırdılar. Buz kaplı kalkanlar çarptı. Mızraklar saplandı ve büküldü, kötü dikenleriyle etleri parçaladı. Birkaç Calbernalı kardeşlerinin sırtına sıçrayarak tırtıklı bıçaklarıyla yaralı garmı kesip biçti. Kırmızı ve mavi kan kar üzerinde nehirler gibi akıyordu.

Garmlardan biri savunmacıların arasından sıyrılıp ölümcül bir hızla Khamsin'e yaklaştı ama Krysti'nin Thorgyll'in mızrağını saplamasıyla donarak durdu. Çocuk mızrağı çekip kurtardı ve Calbernalıların işlerini bitirmelerine yardım etmek için koştu.

Silahının yok edildiğini gören Buz Kralı öfkeyle kükredi ve uluyan rüzgârlara emirler yağdırdı. Yirmi Buz Devi Calbernalılara doğru koşmaya başladı. Devasa canavarlar yaklaşırken ayaklarının vuruşuyla yer sarsıldı. Devasa tırtıklı bıçaklar tırpan gibi savruldu ve hızlı reflekslerine rağmen Merimydion'un bir düzineden fazla hemşerisi kaçamadı. Keskin, buzlu çelik onları ikiye ayırdı.

Khamsin dikkatini ve çabalarını fırtınaya odaklamaya devam etti. Onu daha fazla enerjiyle besledi ve bulutların dönüşünü daha da hızlandırdı. Kararan bulutlarda birkaç kalın, yatay, dönen halat oluştu. Gökyüzü koyu yeşilin ürkütücü bir tonuna dönüştü. Kulaklarında basınç arttı ve rüzgârın sesi bir kükremeye dönüştü. Ağaçların tepeleri savrulmaya başladı. Dallar çatlayıp koptu ve havada cirit gibi uçtu.

Fırtınanın uçucu kalbinde dönen halatlar aşağıya doğru düştü, kalın, ölümcül rüzgâr ve buhar hunileri bir tanrının parmakları gibi yere uzandı.

Hunilerden birkaçını Falcon'un birliklerine saldıran ordunun kalbine gönderdi ve bir diğerini de kendi pozisyonuna doğru koşan Buz Devlerine yöneltti. Garm, köleler, hatta devasa Buz Devleri bile onun dönen rüzgârlarıyla boy ölçüşemezdi. Kasırgalar onları süpürüyor ve havada çakıl taşları gibi savuruyordu. Khamsin girdapları acımasızca Buz Kralı'nın saflarına doğru sürdü, askerlerini dağıttı ve hatlarını kırarken aynı anda şimşegi çağırdı. Koyu yeşil gökyüzü kör edici bir beyaza bürünürken, göklerden ardı ardına düşen yakıcı ateş şimşekleri Rorjak'ın kölelerini şaşmaz bir isabetle buluyordu.

Khamsin savunma saflarını seyreletmeye çalışırken Rorjak'ın etrafındaki her yere şimşekler çaktı. Khamsin bir yıldırım doğrudan Reika Villani'ye yöneltti, ancak aşağılık kadın son anda kendini yoldan dışarı attı, ardından ayağa fırladı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Alanın diğer tarafında Falcon'un kuvvetleri kalan kölelere ve garmlara yaklaşmaya başladı. Mızraklı süvariler esirleri yere sererek piyadelerin onları yok etmesini sağladı. Okçular garmları iğneli yastıklara çevirdi. Kırmızı ve mavi kan karlı alanı morun korkunç bir tonuna boyadı.

Rorjak çılgılık attı ve kollarını havaya kaldırdı. Craig'den gelen buz gibi rüzgâr onun çağrısına koşarak gökyüzünün yüksek noktalarından inanılmaz bir hızla geçti. Donmuş havanın şiddetli jetleri fırtına bulutlarının tepelerine çarparak onları parçaladı ve fırtınasını en ölümcül gücünden yoksun bıraktı. Enerjiden yoksun kalan kasırgaları inceldi ve çürümeye başladı, sonra da tamamen yok oldu.

Fırtınasını dindiren Buz Kralı tekrar Khamsin'e döndü. Boşta kalan elini ona doğru savurdu ve parmak uçlarından jilet gibi keskin buz sarkıtları fırlatarak ok gibi hızla karşıya, doğrudan ona doğru uçtu.

"Calbernari!" Merimydion bağırdı. "Makatua! Poru myerina. Kalkanlar! Kadını koruyun!"

Calbernalılar Khamsin'in önüne atladı ve Rorjak'ın buz füzeleri kalkanlarına çarparak patladı ve hepsini paramparça olmuş buz bulutları altında bıraktı.

Rorjak bir başka şiddetli, kemikleri sızlatan çığlıkla ve elini yukarı doğru iterek karşılık verdi. Calbernalıların altındaki zemin sarsıldı ve titredi, ardından yerden yükselen devasa buz sütunlarıyla yarıldı, yoluna çıkan kayayı un ufak etti ve Calbernalıları ayaklarından fırlattı.

Buz sütunları patladıktan kısa bir süre sonra eridi ve su berrak bir jöle gibi dışarı sızdı. Düşen Calbernalıların üzerini kapladı, sonra buzdan bir kabuğa dönüşerek sertleşti, adamların yarısını koza gibi sardı, diğerlerini de bacakları ve kolları etrafındaki kalın buzdan kelepçelerle kısırdı. Rorjak bakışlarını onların üzerine salarak onları kaskatı dondurdu.

Yolu bir kez daha açılan Rorjak bakışlarını tüm Khamsin'e değil, onun elindeki kılıca çevirdi. Kılıç sallanmaya başladı ve ateş ile buz hâkimiyet için savaştı. Rorjak ona doğru ilerlemeye başladı. Sağ elinde tuttuğu Wynter'ın kılıcı Gunterfys artık buzla kaplıydı ve mavi ışıkla parlıyordu. Ona şimşekle vurmaya çalıştı ama her şimşek çarpmadan önce yön değiştirdi, sanki görünmez, aşılmaz bir kalkan Buz Kralı'nı ve kılıcını çevrelemişti.

Rorjak'ın Bakışları'nın gücü yaklaşan her adımda daha da arttı. Kham'ın eli uyuştu. Artık şiddetle titreyen kılıcını tutmak için mücadele ederken kolundaki kaslar gerildi.

Buza hapsolmuş Calbernalılardan birkaçı kendilerini kurtarmayı başarmıştı. Tekrar ayağa kalktılar, ama bu sefer bir vahşet fırtınası içinde yurttaşlarının üzerine saldıran köleler olarak. Merimydion'un kalan savaşçılarından bir düzine daha Rorjak'ın yoluna atlayarak kendilerini Khamsin ile intikamcı tanrı arasına koydu. Kalkanlardan bir duvar oluşturdular ve bu duvarı Rorjak'ın bakışlarından buz gibi korudular.

üç inç kalınlığında kalkanlar. Onları yakıcı bir buz patlaması ve kılıcının bir darbesiyle süpürdü.

Thorgyll'in mızrağıyla garmı buzlayan Krysti, Rorjak'ın korumasız sırtına doğru koştu. Rorjak'ın beyaz saçlarının karlı dökülüğü, bir garmin duyuşal tüyleri gibi kıpırdandı. Buz Kralı vurucu bir yılanın hızıyla döndü. Kılıcıyla mızrağı savuşturdu ve sol kolunun bir hareketiyle Krysti'yi ayaklarından savurdu.

"Krysti!" Kham ağladı.

Çocuk havada uçtu ve ölü bir garm ve parçalanmış Calbernian cesetleri denizinin ortasına bir bez bebek gibi gevşek bir şekilde indi. Bir daha hareket etmedi.

Buz kölesi Galacia Frey, Krysti'nin düşen mızrağını aldı ve Rorjak'ın etrafını sarmak için koşuşturan Calbernialıları sağından ve solundan dondurmaya başladı.

Khamsin kılıcını havaya kaldırarak Rorjak'a doğru hamle yaptı ama Gunterfys sersemletici bir güçle Blazing'e çarptı. İki kılıçtan kıvılcımlar ve buz yağdı. Gunterfys'in ikinci korkunç darbesi Blazing'i Kham'ın elinden fırlattı. Rorjak onun boğazını sıkıca kavradı ve ayağına kaldırdı.

Roland'ın kılıcı elinden alınmış, ölüme çok az kalmışken Khamsin aklına gelen tek şeyi yaptı. Gücünün kaynağına giden kapıları açtı ve şimşegi çağırdı. Hepsini. Tepesindeki kara fırtına bulutlarında çatırdayan her bir enerji iyonunu.

Boom! Boom! Boom! Boom! Boom! Boom!

Birbiri ardına, kalın, sıcak, kör edici yoğunlaştırılmış elektrik şimşekleri göklerden aşağıya doğru fırladı ve mor plazma ipliklerini takip ederek gümüş gözlü kaynaklarına ulaştı. Kulakları sağır eden gök gürültüsü tekrar tekrar patladı. Yer sarsıldı, savaşçıların ayakları yerden kesildi. Fırtınanın vahşi, sıcak müziği Khamsin'in damarlarında şarkı söyledi ve güneşten daha sıcak olan ateş vücudunu doldurdu.

Avuçlarını uzatarak Rorjak'ın göğsünün donmuş beyaz genişliğine bastırdı ve

güç onun içinde toplandı.

Işık ve ısı son bir sağır edici gümbürtüyle patladı. Rorjak ve Khamsin zıt yönlerde geriye doğru uçu ve yere çakıldı.

Nefesi yara bere içindeki boğazında düğümleniyor, kulakları çınılıyordu, Khamitilmiş için onu Ayaklar, geri alındı onu kılıç, ve buzlu zeminde sendeleyerek Buz Kralı'nın düşmüş haline ulaştı. Orada bacakları ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Göğüs plakasında için için , kömürleşmiş kara bir delik vardı ama Khamsin küçük bir şimşegin bir tanrıyı öldürebileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Kılıcını kaldırdı. "Affet beni, Wynter." Gözleri yaşlarla doldu. Onu öldürmek Roland'ın kılıcını kendi kalbine saplamak gibi olacaktı ama tanıdığı Wynter, Rorjak'ın yaşamasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi. Gözlerini kararlılıkla sildi ve öldürücü darbeyi vurmaya hazırlandı. "Seni seviyorum. Seni kendimden daha çok seviyorum.

Birini sevebileceğimi hiç bilmiyordum."

Altındaki çıplak deri de kararmıştı ama onu kaplayan kalın buz tabakası kırılmış ve yeniden oluşmamıştı. Altın renginin belli belirsiz bir ipucu derisine geri sızmıştı. Göğsünde bir umut çırpındı. Roland'ın kılıcı Wyrn'in Tapınağı'ndaki Buz Kalp'i eritmişti. Onun şimşeginin de Wynter'ın kalbine aynı şeyi yapmış olması mümkün müydü?

Elini yıldırım çarpmış göğsünün üzerine koydu. Cevap olarak gelen gümbürtü o kadar hafifti ki neredeyse kaçırıacaktı ama bunu ikinci bir gümbürtü, ardından da üçüncü bir gümbürtü izledi. Zayıf, halsiz ama yine de bir kalp atışı. Yaşayan, atan bir kalp.

"Wynter! Wynter, uyan! Lütfen, sevgilim. Bana geri dön." Omuzlarından tutup onu sarsmak için kılıcını bıraktı. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve soğuk tenine sürtünerek etine sıcaklığın geri gelmesini sağladı.

"Sevgili tanrılar, lütfen, lütfen, yaşamasına izin verin. Lütfen. Her şeyi yaparım, her şeyi veririm, her bedeli öderim, yeter ki Wynter yaşasın." Çılgınca duaları tekrar tekrar mırıldanarak

Onu kucağına çekti, başını göğsüne yasladı ve saçlarının soğuk ipeğini yüzünden uzaklaştırdı. Gözlerinden sıcak yaşlar döküldü ve usulca adamın yüzüne yağdı. Onun soğuk dudaklarını öptü, ağzının içine doğru nefes aldı. Adamın soğuk elini yanağına bastırdı ve dudaklarını hâlâ buz gibi olan avucuna bastırdı. "Bana geri dön, Wynter. Kocam, aşkım."

Beyaz kirpiklerinin kalın yelpazeleri kıpırdandı, hâlâ solgun olan yanaklarına çarptı.

Kirpikleri havalandığında nefesi boğazında düğümlendi ve Rorjak'ın kış bakışlarındaki ruhsuz berrak buz yerine buzul mavisini gözleri gördüğünde yüzünde mutlak bir sevinç gülümsemesi belirdi.

"Khamsin?" Adam şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona baktı.

Güldü. "Tanrılara sonsuz merhametleri için şükürler olsun." Onun üzerine kapandı, onu öpücük yağmuruna tuttu ve hıçkırı hıçkırı ağladı. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım."

"Beni mi kaybettin? oluyor?" Etraflarını saran katliamı görünce sesi kesildi. Dövmeli Calbernán adalılarıyla savaşan silahlandırılmış ve tutsak edilmiş Kış Halkı. Halkının sakatlanmış bedenleri karların üzerine saçılmıştı. "Calbernanlılar. Falcon." Yüzündeki tüm ifade kaybolmuştu. Ona döndü ve gözlerinden süzülen maviyi, teninden süzülen altın rengini görünce dehşete kapıldı. "Bana ihanet ettin. Kılıcı kardeşine getirdin. Bana karşı savaşmak için onlara katıldın."

"Hayır! Wynter, hayır!" Çaresiz elleriyle Wynter'a uzanırken, Wynter onu iterek elinden kurtuldu ve ayağa kalktı. "Ben sana ihanet etmedim. Bunu asla yapmam! Yapamazdım! Seni seviyorum."

"Yalancı." Wynter'ın dudaklarından çıkan ses artık kendisine ait değildi. Karanlık, hırıltılı, tehditkâr bir sestti; saf kötülük, yozlaşma, nefret ve aşağılık olan her şeyle doluydu. Sadece sesi bile bedenindeki sıcaklığı emdi ve kalbindeki umudu tüketti. Eriyen buz

Wynter'ın derisi soğuk, beyaz, kansız etin üzerinde yeniden şekillendi.

"Wynter, lütfen! Yapma bunu! Dövüş onunla! Rorjak'ın kazanmasına izin veremezsin. Onunla savaşmalısın. Lütfen, sevgilim. Lütfen." Çenesi titredi. Sesi kesildi ve hıçkırmaya başladı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Seni seviyorum. Seni mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla seviyorum. Birini sevebileceğimi bildiğimden çok daha fazla. Lütfen, benimle kal. Lütfen." Elleri titriyordu. Tüm vücudu titredi, kalp kırıklığıyla sarsıldı.

"Seni zavallı, miyavlayan skurm," diye alay etti arkasından bir ses. Beyaz bir şey havayı yararak geçti.

Kham nefesini tuttu ve Thorgyll'in buz gibi mızrağının öldürücü darbesinden kaçınmak için geriye doğru sıçradı.

Ne de olsa Reika Villani savaştan kaçmamıştı. Bunun yerine, etrafından dolaşmak ve düşmanına arkadan saldırmak için ormana kaçmıştı. "O senin aşkın değil, asla da olmayacak. O Büyük Rorjak, Mystral'ın Tanrı-Kralı. Ve ben de sonsuza dek onun yanında hüküm süreceğim olan kraliçe olacağım."

"Hel gibi yapacaksın." Kham, Blazing'e doğru hamle yaptı. Parmakları kabzanın etrafına dolandı ve kılıcı göklere doğru iterek, "Helos bana yardım et!" diye bağırdı.

Güç onun çağrısına koştu. Blazing'in kabzasındaki elmas göz kamaştırıcı bir beyaza dönüştü. Kılıcı Reika'ya doğru savurdu, içgüdüsel olarak gücü kollarından aşağı yönlendirdi ve şimşekte olduğu gibi kılıçtan dışarı çıkardı. Kılıcın ucundan alevler yerine yoğunlaştırılmış altın beyazı bir enerji ışını fırladı.

Reika hamlesinin ortasında dondu kaldı, soğuk ve güzel yüzünde neredeyse komik bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Khamsin ayağa fırladı ve etrafında döndü, kılıcını ikinci bir saldırı için geri çekti. Şaşkınlık içinde tereddüt etti. Reika hâlâ hamlesinin ortasında donup kalmıştı. Bir santim bile hareket etmemişti. Khamsin izlerken, Reika'nın yüzünün derisi görünmez bir dikiş boyunca, farklı yönlerde hareket eden iki buz kütlesi gibi kayıyordu.

Yönler. Sonra bacakları kıvrıldı ve vücudu iki dikey parçaya ayrılarak yere yığıldı. İkiye ayrılmış cesedinin yakılmış ve dağlanmış eti kış havasında buharlaştı.

Thorgyll'in mızrağı yere düştü ve tepeden aşağı yuvarlanarak Dilys Merimydion'un kana bulanmış ayaklarının dibinde durdu.

Arkasında kırılan buzun çınlama sesini duydu. Soğuk bir hava akımı üstünden geçerek tenini karıncalandırdı. Buz Kralı'nın tekrar yükseldiğini anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu.

Merimydion onunla göz göze geldi, sonra ayaklarının dibindeki mızrağa baktı. Başını salladı.

"Özür dilerim aşkım," diye fısıldadı. Kalbini çelikleştirdi, yumruğunu Blazing'in kabzasının etrafında sıkıca kavradı ve bıçağını Buz Kralı'nın donmuş kalbinin derinliklerine saplamak için döndü.

Bıçak Rorjak'ın etine saplanmadan bir saniye önce, onun gözlerindeki mavi parıltıyı, etinin buz gibi beyazının altında yükselen altın sıcaklığının ışıltısını gördü. Kolu sarsıldı. Doğrudan Rorjak'ın kalbine yönelmiş olan kılıç, onun yerine birkaç santim yukarısını deldi.

"Merimydion, bekle!" diye bağırdı ama Calbernan çoktan Thorgyll'in mızrağını kapıp uçurmuştu. Khamsin'in düşünecek zamanı yoktu, harekete geçmek için daha da az zamanı vardı. İçgüdüleri devreye girdi.

Kocasıyla ona doğru koşan buz gibi, geri dönülmez ölümün arasına atladı.

"Wynter, ben-" Mızrak omzuna saplanırken ciğerlerindeki nefes ani bir hızla onu terk etti. Silah ona saplandı, eti ve kemiği deldi, sonra büyülu ucunu Wynter'ın zırhının kalın levhasına gömdü. Zırh donarak çatırdadı.

Wyrn'in büyülu mızrağının tanrıları öldüren büyüsu onu tüketirken sıcaklık santim santim azaldı.

Çaresiz, donmuş bir sessizlik içinde, sevdiği adamın gözlerinde beliren dehşete baktı. Ve sonra dünyası bembeyaz oldu.

"Khamsin! Khamsiiiiin!" Wynter, Thorgyll'in dondurucu mızrağının soğuk sapını yakaladı ve sertçe çekti. Mızrağın ucu zırh plakasına saplanmıştı. Tekrar ve tekrar çekti. "Valik! Laci!" Rorjak'ın iğrenç büyüğü eriyip giderken etrafındaki ordu mensuplarından buzlar dökülüyordu. Yürüyen katiller doğal bir ölümle yere yığılırken, geri kalanlar büyülenmişliklerinin uyuşukluğundan farklı şaşkınlık halleriyle çıktılar.

"Sen, oradaki! Calbernann!" Wyn, Khamsin'e saplanan mızrağı fırlatan devasa, dövmeli canavara buyurgan bir parmak salladı. Birkaç dakika önce Wyn, Calbernannlılar'ın karısının yanında savaştığını görünce içgüdüsel olarak hissettiği ihanet ve nefret duyguları Buz Kralı'na onu tekrar alt etme şansı verdiğinde neredeyse kendini ikinci kez Rorjak'a kaptırıyordu. Khamsin Reika'yı öldürmemiş olsaydı, o bir anlık şüphe Wynter'ı tekrar mahkûm edebilirdi.

Buz Kralı'nın içinde tamamen tezahür ettiği kişi Reika'ydı. Reika, tıpkı Rorjak gibi, gücü her şeyden çok arzulamıştı. Bu gücü elde etmek için kendini Buz Kalp'e ve Rorjak'a teslim etmişti. Rorjak onu dünyaya geri dönmek için kullanmış, gücünü göstermek için onu kullanmıştı. Ancak, Ermine klanının bir kızı Rorjak'ın reenkarnasyonu için istediği güçlü avatar değildi. Wynter'ı istemişti, kraliyet hava yetenekleri ve Kar Kurdu kanıyla.

Ve bu onun çöküşü olmuştu. Çünkü Wynter, Khamsin'in gözyaşlarına boğulmuş yüzünü gördüğü ve "Seni seviyorum!" diye hıçkırdığını duyduğu andan itibaren Wynter'ın kanındaki Kurt, eşine zarar vermesine izin vermeyecekti. O Kurt fethedilmeyi reddetmişti. Rorjak'ın onu ele geçirme girişimine karşı direnmişti, ta ki Wynter karısının gözyaşları içindeki

savaşması için yalvaran, hıçkırarak hıçkırarak aşkını itiraf eden Khamsin, kardeşine yardım etmeye çalışmış olsa bile, Wynter'a her şekilde ihanet etmiş olsa bile, bunun önemli olmadığını fark etmişti. O onun karısı, kraliçesi, eşiydi. Onun kalbiydi.

Ve onu seviyordu.

Onun her çileden çıkarıcı, ateşli, asi, güzel, meydan okuyan, değişken santimini seviyordu.

Ve ile o Gerçekleşme, Rorjak Kayıp
hepsi Şans Wynter'ın herhangi bir parçasını bir daha talep etmek.

"Buraya gel ve bu şeyi çıkarmama yardım et!" Wynter temkinli Calbernana'a ters ters baktı. "Kıvılda, lanet olası!" Adalı, dikenli mızrağını saldırmaya hazır tutarak koştu ama Wynter'ın artık Rorjak'ın kontrolü altında olmadığı anlaşılınca dövmeli adam silahını bıraktı ve Thorgyll'in mızrağını iki iri eliyle kavradı. O devasa pazuları bir kez esnettikten sonra, ve kanlı mızrak Khamsin'in etinden kurtuldu.

Khamsin'in donmuş bedeni, onu kurtarmak için kendini feda etmeyi seçtiği o ana kilitlenmiş bir şekilde öylece duruyordu. "Wyn." Laci tökezledi. Su damlacıkları ve eriyen buz parçaları onu tepeden tırnağa kapladı. "Wyrn bizi kurtar, Ne oldu?"

"O mavi piç Rorjak'ı mızrakla öldürmeye çalıştı. Khamsin beni kurtarmak için önüne atladı. O hala hayatta, Laci. Donmuş durumda ama kalbindeki sıcaklığı görebiliyorum. Kanında hissedebiliyorum. Ve bunun içinde." Hâlâ göğsünde gömülü duran kılıcın kabzasına uzandı, onu çıkarmak niyetindeydi.

"Bekle!" Laci bağırdı. "Ya Rorjak'ı uzakta tutan tek şey o kılıçsa?"

Calbernana mızrağını tekrar kaptı.

"Sakin olun. Rorjak'ı kalbimden kılıç çıkarmadı. Bunu o yaptı. Bir daha dönmeyeceğim." Etine sadece bir santim kadar girmiş olan kılıcı göğsünden çekip çıkardı ve kılıcını indiren Calbernana'a ters ters baktı.

ama gözlerini kırpmadan Wynter'ı izlemeye devam etti.

"Bunun Buz Kalp'i erittiğini söylemiştin; belki Khamsin üzerinde de işe yarar." İşe yaraması için bıçağı ona saplamak zorunda kalmamayı umarak, Wyn kılıcı göğsüne bastırdı. Lütfen, tanrılar, bunun işe yaramasına izin verin. "Bana geri dön, min ros. Bana geri dön."

Kaskatı donmuş olan uzuvlar çözülmeye başlayınca büküldü. Wynter karısının bedenini yakaladı ve Roland'ın kılıcını yerinde tutmaya dikkat ederek onu göğsüne bastırdı.

"İşte bu, Summerlass. Bunu yapabilirsin." Elini kaldırdı ve dudaklarını kızın ince parmaklarının soğuk, yumuşak tenine değdirdi. Bu kadar cesur ve vahşi olmak için çok küçüktü. Bir mucizeydi. Onun . Ona doğru eğildi, ağzını soğuk, hareketsiz dudaklarına bastırdı, ciğerlerine yıllardır aldığı ilk sıcak nefesi üfledi. "Seni seviyorum." Onu daha yakına kaldırdı, ağzından kulağına doğru bir öpücük çizgisi izledi ve tekrar fısıldadı, "Seni seviyorum, Khamsin. Kendimi, Summerlass. Seni ne kadar sevdiğimi anlatmaya yetecek kelimelerim yok."

Yutkunurken boğazı hareket etti. Dudakları aralandı. Küçük bir ses çıktı.

"Neydi o, min ros?" Kulağını kızın ağzına doğru eğdi. "Ne dedin sen?"

Elindeki parmaklar esnedi. Kulağına bastırdığı dudakları kımıldadı. Ve sonra çıplak bir nefes fısıltısıyla, "Dene."

Şok içinde geri çekildi. Kirpikleri dalgalandı. Gümüş grisi gözleri gür, kıvrık kirpiklerinin arasından beklentiyle ona bakıyordu. Koyu renk kaşlarından biri kalktı.

Bir kahkaha attı, ona sıkıca sarıldı ve yüzünü öpücük yağmuruna tuttu. "Seni güneşin doğuşundan daha çok seviyorum. Kahkahadan daha çok. Şarkılardan daha çok. Seni berrak bir kış gününde donmuş bir gölette kaymaktan ya da Freika Dağı'nın kaplıcalarında ıslanmaktan daha çok seviyorum. Seni Mystral tarihindeki tüm erkeklerin bir kadını sevdiğinden daha çok seviyorum. Seni, seninle sevişmeyi sevdiğimden daha çok seviyorum-

Şey, hayır, bekle. . . bu bir beraberlik." Kadın adamın koluna zayıf bir yumruk attı ve adam tekrar güldü. Sonra kahkahası soldu, geriye göğsünün içinde patlayabileceğini düşündüğü kadar dolu bir kalp ve ruhundan doğrudan parlayan ciddi bir samimiyet kaldı. "Seni seviyorum. Angelica Mariposa Rosalind Khamsin Gianna Coruscate Atrialan. Rorjak bir daha asla kalbimi ele , çünkü kalbim tamamen ve bütünüyle sana ait."

EPİLOG

"Nereye gidiyoruz?" Gözleri bağlı olan Khamsin bir elini önünde tutarak sağa sola sallıyordu. Mantıklı bir şekilde Wynter'ın onu duvara toslatmayacağına inansa da, emin olma içgüdüğü tamamen üstesinden gelinemeyecek kadar güçlü bir şekilde yerleşmişti.

"."

Adamın sesindeki gülümsemeyi, solgun gözlerinde parlayan muzipliği neredeyse görebiliyordu. Sesi, Wyrn Günü'nde uyanan ve Kuzeyin Yaşlı Adamı'nın kendisi için ocağın yanına ne bıraktığını görmeye hevesli bir çocuk gibiydi.

Rorjak'ın yenilgisinden bu yana geçen yaklaşık altı ay içinde Wynter ve tüm Gildenheim adeta değişmişti. Soğuk rezerv gitmiş, yerine kahkaha, sıcaklık ve dostluk gelmişti. Khamsin'in Wintercraig'in kurtarıcısı olarak kutlanmasıyla birlikte, tüm krallıkta hoş karşılanmayacağı bir ev ya da ocak kalmamıştı. Reika'nın takipçilerinden geriye kalanlar bile onunla barıştı ve önceki suçlarını telafi etmek için çalıştı.

Sarayda bazı gürültüler kopmuş olsa da Wynter, Khamsin'in işgalcilerle yaptığı müzakerelerin şartlarını yerine getirmeyi kabul etmişti; hatta Falcon'un en yakın limana kadar eşlik edilmesini ve istediği yere giden bir gemiye bindirilmesini ayarladığı kısmı bile. Khamsin'in kardeşi hakkında en azından bir kez bile üzgün düşünmediği bir gün geçmemiş olsa da, kalbinde onun hâlâ hayatta ve dünyanın bir yerlerinde olduğuna seviniyordu. Ve her gün, Falcon'un bir an önce

Olması gereken adam, damarlarında akan kana layık bir adam.

Wynter, "Başka bir merdiven setine geliyoruz," dedi.

"Umarım çok fazla merdiven yoktur." Karnı yarı dev olduğuna yemin edebileceği ikiz bebeklerle şiştikçe, Khamsin Gildenheim'ın çok sayıdaki merdivenine ve labirent gibi koridorlarına giderek daha az aşık olmaya başlamıştı. Henüz Haziran ayında olmasına ve bebeklerin doğmasına daha aylar olmasına rağmen, şimdiden o kadar çok paytak paytak yürüyordu ki yakında tüyleri çıkacak ve vakvaklamaya başlayacaktı.

"Çok fazla değil," diye yemin etti. "Çok uzakta mı?"

"Neredeyse , min ros." Bir eliyle kızın sol kolunu tutarken, sağ eli de sırtının alt kısmına rahatça yerleşmişti.

Onun ellerini hissetmeyi seviyordu. büyük ve güçlü, ama yine de nefes kesici derecede nazik ve koruyucu. Ve sıcak.

Buz Kalp ile aşılannmış bedeninden yayılan soğuk ürperti gitmişti. Artık ondan bir fırın gibi ısı yayılıyordu. İşine yaradığında hâlâ buz gibi bir Bakış çağırabilse de -içtiği ölümsüz özün ilahi güçleri her zaman onun bir parçası olacaktı- Buz Kralı'nın sevgisiz, acımasız soğuğu artık onun hiçbir parçasını pençesinde tutmuyordu.

Khamsin, Galacia Frey ile Wyn ve Rorjak'ın geçmişlerini incelemişti ve ikisi de Wynter'ın, Buz Kralı'nın kalbi sevgiden çok güce aç olmasaydı Rorjak'ın olabileceği türden bir adam olduğu konusunda hemfikirdi.

Kham, Wynter'ın yaptığı seçim için her gün Wyrn ve Freika'ya teşekkür etti.

Birinin fısıldama sesini duydu ama hemen sustu. Yakındaki bir kapı açıldığında hafif bir esinti yüzüne çarptı.

Maskenin altında, Khamsin'in burun delikleri alevlendi. "Bir şeyler çok güzel kokuyor." Ilık bir esinti güllerin, gardenyaların ve zengin, balçıklı toprağın kokusunu taşıyordu.

"Pekâlâ," dedi Wyn göz bağıını çözerek. "Bakabilirsin."

Khamsin gözlerini açtı. Çenesi düştü. Yaz kokuları onu Wynter'in yarattığı hediye hazırlamamıştı.

Atrium'da, Wynter'in ailesinin ve kardeşinin anısına yaptığı donmuş tapınağı sakladığı yerde duruyorlardı. Sadece tüm donmuş heykelleriyle nefes kesici buz ormanı gitmişti. Onun yerine yemyeşil ve mis kokulu bir bahçe, Wintercraig'in kalbinde çiçek açan bir Yaz vahası vardı.

"Summerlea'yı özlediğini biliyorum, ancak çocuklarımız doğana kadar seyahat etmek gibi bir seçeneğin olmadığından, Gildenheim'a biraz Summerlea getirmeyi düşündüm, böylece istediğin zaman ziyaret edebilirsin."

"Çok güzel. Peki ya senin buz heykellerin? Annenle babaninkiler? Garrick'in?"

"Birkaç tanesini sakladım. Atrium'un arkasında soğuk bir oda yaptım ve onları orada sakladım. Artık o anılara ihtiyacım yok çünkü seninle bir sürü yeni anı biriktireceğim. Ve buranın, Gildenheim'ın kalbinin, senin benim kalbimi yarattığın kadar sıcak ve canlı olmasını istedim."

Ona gülümsedi ve bakışlarındaki yoğunluk karşısında biraz kızardı. Elini çekiştirdi. "Öyleyse bana ne yaptığını göster. Her şeyi görmek istiyorum."

Yürürlerken bir aşinalık hissi kapladı içini. Atrium'un dışını tuğladan bir yürüyüş yolu çevreliyordu ve birkaç yürüyüş yolu da iç çemberlere açılıyordu. Aşinalık hissi kesinliğe dönüştü.

"Bu annemin Gökyüzü Bahçesi." Kız şaşkınlıkla ona baktı. Adam annesinin özel bahçesini yeniden yaratmıştı: yollar, çiçekler, duvarların kenarlarında büyüyen elma ve armut ağaçları. Hâlâ gençti, daha yıllarca büyümesi gerekiyordu ama kemikleri buradaydı. Kham'a Summerlea'nın en sevdiği parçasını vermişti, burada

Craig'in kalbine. "Ama bunu nasıl yaptınız? Nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde yeniden yarattınız?"

"Valik her şeyi çizmesi için bir ressam ve tüm kırpıntıları, tohumları ve benzerlerini sağlaması için bir bahçıvan tuttu. Kız kardeşlerin annenin günlüklerini kullanarak ekim işinde bana yardım etti." "Kız kardeşlerim." Sözlerini sindirmesi bir an aldı. "Sen

yani kız kardeşlerim burada mı?"

"Sürpriz." İlkbahar, Yaz ve Sonbahar bir sıra çiçekli meyve ağacının arkasından çıktılar.

Hemşin sevinçle çığlık attı ve ileri atıldı. Kız kardeşleri sıcak kollarını ona sararken gözlerinden mutluluk gözyaşları döküldü. "Buna inanamıyorum. Burada olduğuna inanamıyorum. Seni en az bir ay daha beklemiyordum!"

Summer, "Calbernalılar gelmeden önce sizinle birkaç haftadan fazlasını geçirmek istedik," dedi.

Wynter, "Son on gündür onları sizden uzak tutmak tahmin edebileceğinizden çok daha zor oldu," dedi.

"On gün mü? On gündür burada mısınız?"

"Tüm bu ekim işleri planladığımızdan daha uzun sürdü," dedi Spring, "ama kocanız bizi saklamak ve bahçe bitene kadar her şeyi gizli tutmak konusunda kararlıydı."

"Tildy olmasaydı, hâlâ çalışıyor olabilirdik," diye ekledi Autumn. Yanında Krysti'yle birlikte bir kenarda bekleyen sade giyimli, kır saçlı kadını başıyla işaret etti. "Bizi kocanızın generallerinden biri gibi organize etti."

Khamsin gözündeki yaşları sildi ve hemşiresine gülümsedi. "Geçen hafta onu bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum." Tildy'ye el salladı ve onu kucakladı. "Bunu daha önce hiç söylemediğimi biliyorum ama şimdi söyleyeceğim." Doğrudan Tildy'nin gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbirisi mümkün olmazdı ve ben böyle bir mutluluğu asla tadamazdım."

Onu doğduğundan beri büyüten kadın nemli gözlerle gülümsedi. "Ben sadece senin için en iyisini istedim, canım."

"Biliyorum. Ve seni sevdiğimi bilmeni istiyorum, Tildy. Her zaman sevdim. Sen benim tanıdığım tek annesin." Hemşiresine tekrar sarıldı, daha fazla gözyaşı sildi, sonra güldü ve Krysti'yi de kucakladı. "Ve sen! Bütün hafta ayaklarımın altında olmana şaşmamalı - tüm bunları bir sır olarak saklamalarına yardım ediyordun - Atrium'a ya da kız kardeşlerime yaklaşmadığımdan emin oluyordun."

Çocuk kocaman sırttı. "Ben de iyi iş çıkardım, değil mi?"

Güldü. "Belli ki."

Spring onun ellerini tuttu. "Bilmeni isteriz ki Fırtına, herhangi birimiz Merimydion'u seçse de seçmese de, bebekler doğduğunda hepimiz burada olmaya kararlıyız."

"İlk yeğenlerimizin doğumunu hiçbir şey için kaçırmazdık," diye kabul etti Autumn. "Ve eğer Calbernán bu şartları kabul etmezse, o zaman eş olarak bir Mevsim alamayacak." Burnunu çekti ve kumral buklelerini savurdu.

"Bu bir sorun olmayacak," diye rahatlatıcı bir gülümsemeyle Khamsin'e güvence verdi Summer. "Duyduğum ve okuduğum kadarıyla Kalbernalılar kadınlarına değer verirler. Eminim Sealord yeni gelinini sevindirmek için ufak bir gecikmeye aldırmayacaktır." Diğer iki kız kardeşine, Summer'ın şimdiye kadar başarabildiği kadar azarlamaya yakın olan nazik bir sitem bakışı attı.

"Eminim yapmayacaktır," diye kabul etti Kham. "Bana iyi bir adam gibi göründü, yoksa hiçbirinizin bin fersah yakınına gelmesine asla fırsat vermezdim." Kollarını kız kardeşlerine doladı. "Hepinizi çok özledim."

Etrafında çok sevdiği ailesi varken, hiç bilmediği kadar sevinçle dolu olan Khamsin, bir kolunu Wynter'ın beline doladı ve kendi Gökyüzü Bahçesi'nin kalan patikalarında gezindi.

"Eee?" Wynter gülümseyerek mırıldandı. "Sen ne düşünüyorsun?" "Mükemmel. Umdüğüm her şey bu." Kollarını onun boynuna dolamak için parmak uçlarında durdu.

ve onu öp. "Sen umduğum her şeysin."

Kol kola girerek, Wynter'ın annesinin oyma ahşap bankının mükemmel bir kopyasını yerleştirdiği bahçenin tam kalbine doğru yürüdüler. Ahşap çıtaların üzerinde Roland Triumphant'ın gümüş yaldızlı yeni bir kopyası onu bekliyordu. Bankın arkasında, yosun kaplı topraktan bir tepeliğin içine genç, gür bir Kar Ateşi ağacı dikilmişti. Sağlıklı, güçlü ve şimdiden güzel kokulu beyaz yaz çiçeklerini açmaya başlayan Kar Ateşi önümüzdeki yıllarda büyüyecek ve dallarını bir örtü gibi bankın etrafına saracak, çocuklarının kokulu çiçeklerinin altında oturup atalarının kahramanca savaşlarını ve asil eylemlerini okuyup hayal etmelerini ve kendilerinin de krallıklarını koruma hakkını kazanacakları ve çağlar boyu sürecek bir aşkı keşfedecekleri günü hayal etmelerini bekleyecekti.

YAZAR HAKKINDA

C. L. WILSON ilk öyküsünü altı yaşındayken yazdı ve yaşamı boyunca birçok uzun yoldan sapmasına rağmen, hayatı boyunca kurduğu yayınlanma hayalinden asla vazgeçmedi. Yıllar, yüzlerce yanlış başlangıç ve tamamlanmış beş romandan sonra, Ekim 2006'da "Çağrı"yı aldı ve epik fantastik romanı Tairen Soul'u açık artırmada sattı. İlk romanı USA Today'in en çok satanlar listesinde iki hafta geçirdi ve sonraki romanları USA Today, New York Times ve Publishers Weekly dahil olmak üzere çeşitli listelerde yer almaya devam etti.

C. L. yazmadığı zamanlarda kocası ve üç çocuğuyla birlikte güneşli Florida'da dinlenmekten ve insanların uykularında egzersiz yaptığı ve çikolatalı kurabiye hamurlu dondurmanın yağ yakıcı bir yiyecek olduğu bir dünyanın hayalini kurmaktan hoşlanıyor.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

C TARAFINDAN. L. WILSON

KIŞ KRALI
KRISTAL TACI ALEVIN
KRALİÇESİ SOLAN
TOPRAKLARIN EFENDİSİŞARKI
VE RUHLARIN KILIÇ VE
GÖKYÜZÜNÜN KRALI IŞIK VE
GÖLGELERİN LEYDISI

CL.WIL

BÜYÜ, TUTKU VE KADERİN MUHTEŞEM, DESTANSI HIKAYESİ

Okuyucuların Efendisi

" 978-0-06-202302-5

Bir zamanlar sevgilisinin öldürülmesiyle çılgına dönen Majestik Anahtar Kral Rain Taifen Söul, Pading Toprakları'nda kaybolmadan önce Wa6te IO fihe WOW l'd'i saklamıştı. Şimdi, aradan bin yıl geçtikten sonra, yeni bir şey onu Dünya'ya geri döndürüyor; uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü kalbini uçan bir ışık uyandırıyor.

*''' /%t-0°-06 02dI

Büyülü bir peri masalı prensi gibi gökten inip Fey Kralı, onun kaderi, biricik aşkı. Ellysecta, içinde yaşayan korkutucu gücü yalnızca onun için kucaklayabilir ve yalnızca onunla birleşerek karanlığın ordularını geri çevirmeyi umabilir.

'ng of Sword and Sky

" 978-0-06-202300-1

Gururlu E-cy Ring Rain, Ellysen'a giden kaderini takip etmek için her şeyi riske attı..ve şimdi onu ve tehlikedeki krallığını r,ace\andscorcNngfhrnu ile korumalı.ForhissouL öücürpred/ngandoéybsb5decanavethem.

Queen of Song and Souls

" 978-0-06-202299-8

Savaş yaklaşırken ve Eld'in kötü büyücülerini dünyalarını hazırlanırken, Fey Kralı Rain ve Ellysetta kendilerine hakaret eden krallığı ve insanları savunmak için zorundadır. Birlikte geçmişin sırlarını açığa çıkarmalı ve bekleyen tehlikeli kaderi kucaklayacak cesareti bulmalıdırlar.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive information on your favorite HarperCollins authors.

CLW 1010

*Avon Books'ta biz How romantizm tutkunuz
- bir romanı bitirdiğinizde kendinizi daha
fazlasını okurken bulursunuz.*

Sizi baştan çıkarabilir miyiz?

- Yakında çıkacak **alıntılar**.
- Yazarların kişisel fotoğraf albümleri ve kitap listeleri de dahil olmak üzere eğlenceli ekstralar,
- En sevdiğiniz karakterler ve diziler hakkında perde arkası bilgiler.
- Ücretsiz kitaplar, romantik kaçamaklar ve diğer eğlenceli ödülleri kazanma şansı için çekilişler.
- Yazarlarımızdan ve editörlerimizden yazma ipuçları.
- Yazarlarımızla blog oluşturun ve neden romantizm yazmayı sevdiklerini öğrenin.
- Romanlarımızın sayfalarında almayan **özel** içerikler.

joinusat
www.avonbooks.com

An Imprint of HarperCollinsPublishers
www.avonromance.com

Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma keyfi yaşatacak!

www.AvonImpulse.com adresine gidin ve neler yaptığınızı görün sunmak zorunda.

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KIŞ KRALI. Copyright © 2014 by C. L. Wilson Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı AĞUSTOS 2014 ISBN: 9780062096661

Basılı Baskı ISBN: 9780062018977

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road Londra,
W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.